ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Εὐτυχισμένο
τό
1964

5 96

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΓΑΜΟΙ χωρὶς ἀγάπη

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ θέμα. Ἀπὸ τὰ θέματα ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ γεράσουν. Γράφετε πάνω σ' αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Γράψατε πέρσι, πρόπερσι, πρὶν ἀπὸ πέντε ἀπὸ δέκα χρόνια. Ἐννοια σας, δὲν ἔχασε τὴν ἐπικαιρότητά του. Ἄλυτο πάντα τὸ πρόβλημα. Ἐκκλησία καὶ πολιτεία δὲν τόλμησαν νὰ βασίσουν στὴ λύση του.

Πόσες φωνὲς ἀπελπισίας... «Δὲν μοῦ δίνουν διαζύγιο», Δὲν τοῦ δίνουν διαζύγιο, κι' ἂς βρίσκεται ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια σὲ διάστασι ἀπὸ τὴ σύζυγό του. "Αν διασταυρωθῆ μαζί της στὸ δρόμο ἀμφιβάλλει ἂν θὰ τὴ γνωρίση. Καὶ ὅμως θεωροῦνται ἀνδρόγυνο.

Συνοικέσιο ποὺ δὲν προχώρησε. Δὲν ρίχνει ὁ ἄνθρωπος στὴ γυναίκα του ὅλα τὰ βάρη. "Ισως νὰ φταίη κι' ὁ ἴδιος. Ὑπάρχει τάχα φιλαρέσκεια ὅταν δυὸ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ τὰ ταιριάξουν, οἱ ἄνθρωποι δὲ αὐτοὶ δὲν εἶναι ἁπλῶς γνώριμοι, ἀλλὰ εἶναι δυὸ πρόσωπα ποὺ σχηματίζουν ζευγάρι;

Διαφορετικοὶ οἱ χαρακτῆρες, ἡ νοοτροπία, οἱ προτιμήσεις, οἱ διαθέσεις. Διαφορετικὴ ἡ ἀνατροφή, ἡ μόρφωσι, οἱ παραδόσεις, οἱ ταξεῖς ἀπὸ τὶς ὁποῖες προέρχονται. Ἀπὸ εὐρωπαϊκὴ οἰκογένεια ὁ ἕνας, ἀπὸ λαϊκὲς ταξεις καὶ μὲ σκοτεινὸ παρελθὸν ἡ ἄλλη.

Στὴ συναυλία πηγαίνει ὁ σύζυγος, τὰ μπουζούκια τὴ θέλει ἡ κυρία. Τὴν παίρνει μαζί στοὺς κύκλους του καὶ τὸν ντροπιάζει μὲ τοὺς τρόπους, τὶς ἀδεξιότητες, τὶς «κοτσάνες» ποὺ τῆς ξεφεύγουν. Τὴν ἀκολουθεῖ στοὺς δικούς της κύκλους —μεράκι, διπλοπεννιὰ καὶ μπαγλαμαδάκι— καὶ ἐκτὸς ποὺ νοιώθει ὅτι χάνει τὰ νερά του, καταλαβαίνει καὶ ὅτι πέρτει βαρειὰ ἡ σκιὰ του στὴν συντροφιὰ καὶ χάνεται τὸ κέφι της.

Πηγαίνουν σὲ καλὲς παραστάσεις καὶ νυστάζει ἐκείνη. Πηγαίνουν σὲ «νούμερα» καὶ ἐνθουσιάζεται, χτυπᾶ μ' ἐνθουσιασμὸ παλαμάκια.

"Ας ἦταν νὰ ταίριαζαν στὸ παραμικρό. "Αν, τούλάχιστον, ἦταν ἐνδιαφέρουσες οἱ συζυγικές τους διμιλίες. Πάγοι καλύπτουν τὸν κοιτῶνα τους. Ἀντίθετη ἡ ἰδιοσυγκρασία τους.

Παγερὸς ὁ κοιτῶνας, παγερὴ ἡ ἔξω ἀπ' αὐτὸν ζωή τους. Πόσο τὰ ροῦχα του καὶ ἄλλαξε στέγη. Εἶχαν προηγηθῆ ὁ,ιαίες σκηνές. Ἀνταλλαγὴ πιάτων. Ἡ οἰκογενειακὴ ἑστία ἀτιδος πεγμαχίας. Ἡ συζυγικὴ στέγη, ποὺ πανει γᾶχη ἔνγια, ὅταν δὲν στηριζεται πάνω στὴν ἀγάπη, εἶχε καταντήσει πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία χυνόταν ἀδιάκοπα δηλητήριο καὶ κακία.

Μόνοι τους τώρα. Μόνοι . ἀλλὰ δίχως διαζύγιο. Κανένας τους δὲν μπορεῖ νὰ ξαναφτιάξη τὴ ζωή του. Ἐκείνη δὲν μπορεῖ ἀπὸ πεῖσμα καὶ ἀπὸ συμφέρον, ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ ἐπειδὴ δὲν τοῦ δίνει τὴ συγκατάθεσί της γιὰ διαζύγιο.

Προσέφυγε ὁ ἄνθρωπος στὴ δικαιοσύνη. Σκληρὰ μάχη. Ξόδεψε τὰ μαλλιοκέφαλά του σὲ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ σὲ δικηγόρους. Μάταια ὅλα. "Οσο ἐπιμένει ἐκείνη διαζύγιο δὲν τοῦ δίνουν.

Δώδεκα χρόνια κρατᾶ ὁ ἀγῶνας. Τρία μόνο ἀπὸ τὰ δεκαπέντε ποὺ εἶναι παντρεμένοι, ἔζησαν μαζί. Δὲν εἶναι, φυσικά, τὴ συντροφιὰ της ποὺ ἀποζητᾶ. Ἡ ἐπιθυμία του εἶναι νὰ δοκιμάση γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν τύχη του στὸ γάμο. Δοκιμὴ ποὺ ἀποκλείεται ὅσο βρίσκεται μὲ τὶς σημερινὲς συνθῆκες.

«..Στὸ διάστημα αὐτὸ γνωρίστηκα μὲ μιὰ κοπέλλα. Νομίζω ὅτι βρῆκα σ' αὐτὴν ὅ,τι ἀναζητοῦσα: μόρφωσι, λεπτότητα, τρυφερότητα, καλωσύνη. Εἶναι ἐπιστήμων. Πολὺ καλὴ ἡ οἰκογένειά της. Γνωρίστηκα με πρόπερσι τὸ καλοκαίρι σὲ μιὰ ἐξοχὴ καὶ τὸ εἰδύλλιό μας ἀνεπτύχθηκε κανονικά. Δὲν ἦταν τοκλάχιστον ἐκ μέρους της, ὁ κεραυνοβόλος ἔρωτας. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ἄφησε ἐλεύθερα τὰ φρένα της, καὶ τώρα εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί μου. Καὶ ἡ δική μου ἡ ἀγάπη εἶναι πολὺ δυνατή...»

Στὴν ἀρχὴ δὲν τῆς ἔκανε λόγο γιὰ τὴν οἰκογενειακή του κατάστασι. Καθὼς ὅμως περνοῦσε ὁ καιρὸς κι' ἔβλεπε ὅτι φούντωνε καὶ στοὺς δυὸ ὁ ἔρωτας, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τῆς ἀποκαλύψη τὴν πραγματικότητα. Ἀλλοιῶς, πῶς νὰ δικαιολογήση τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν τὴν καλοῦσε σὲ γάμο; Μήπως ἦταν κανένα μωρὸ ποὺ περιμένει νὰ ἐνηλικιωθῆ; Ὡρ.μος ἄνηρας πιά. Οὔτ' ἐκείνη ἦταν κοριτσόπουλο ποὺ εἶχε καιρὸ νὰ περιμένη.

Συχνὰ τοῦ ἔκανε νύξι πάνω σ' αὐτό. Οἱ γονεῖς της εἶχαν μάθει τὸ σύνδεσμο, κι' ὅσο κι' ἂν δὲν ἔμπαιναν στὴ ζωὴ τῆς κόρης τους, ἦσαν περίλυποι γιὰ ἕνα ἐβδόλλιο ποὺ τραβᾶ ἐπὶ τρία σχεδὸν χρόνια χωρὶς νὰ π.ρνη τέλος.

"Επρεπε νὰ τῆς μιλήση. "Αν δὲν μιλοῦσε, ὅλο καὶ θὰ βρισκόταν ὁ καλοθελητὴς νὰ τὸν καρφώση καὶ νὰ τῆς πῆ τὴν ἀλήθεια. Προτιμοῦσε τὴν ἀλήθεια νὰ τὴν μάθη ἀπὸ τὸν ἴδιο.

Ἡ ἀπελπισία του ἔγινε ἕνα δειλινό, ποὺ τοῦ μίλησε πιὸ ἔντονα γιὰ τὴν ἐκκρεμότητά τους. Τοῦ εἶπε ὅτι ὁ πατέρας της ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν ἀοριστία. Δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς πολιτοὺς καὶ αὐστηροὺς πατέρες. "Οσο καὶ νὰ μοντερνίζης ὅμως, ὅσο καὶ νὰ κάνης τὸν 'Αμερικάνο, δὲν εἶναι εὐχάριστο νὰ βλέπης τὴν κόρη σου σὲ κοινωνικὴ ἀταξία.

"Ἀνθρωπος σὲ πολὺ προχωρημένη ἡλικία καὶ μὲ ὑγεία ἐπισφαλῆ, δὲν ἤθελε ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴ ζωὴ πρὶν φύλη τὰ στέφανα τῆς κόρης του.

«Καταλάβα ὅτι ὤφειλα νὰ ξεκαθορίσω τὴ θέσι μου καὶ τῆς φανέρωσα πὼς εἶναι τὰ πράγματα. Τότε ἔγινε μεγάλο κακό. Τὸ κορίτσι ἔπαθε μιὰ κρίσι κι' ἀπὸ τότε δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθη...» Κλονισμὸς τῆς ὑγείας της, χάνει διαρκῶς βάρος. Δὲν θεωρεῖ ἀπατεῶνα τὸ φίλο της. Τοῦ ἀναγνωρίζει ἐλαφρυντικά. Καταλαβαίνει ὅτι ἡ ἀπόκρυψι τοῦ ἀδιάλυτου γάμου του ὀφείλεται στὴ μεγάλη του ἀγάπη καὶ στὸ φόβο του μήπως τὴν ἔχανε ἂν τῆς μιλοῦσε.

Τί ὠφελεῖ ὅμως ἡ ἀναγνώρισι αὐτὴ ὅταν δὲν ὑπάρχη διέξοδος;

Βλέπετε, ἐδῶ δὲν σοῦ λένε ὅτι τὸ διαζύγιο ποὺ σοῦ ἀρνιοῦνται σήμερα, θὰ σοῦ τὸ δώσουν αὔριο, τὸν ἕνα χρόνο, τὸν ἄλλο, τὸν παράλλο. Ἡ ἀρνησι εἶναι σταθερή. Ἐντελῶς ἀβέβαιο τὸ μέλλον. "Ισως νὰ λυθῆ μὲ μιὰ τροποποίησι τοῦ νόμου. Ἀλλὰ καὶ τώρα δὲν ἀποκλείει ἡ κατάστασι αὐτὴ νὰ παραταθῆ ἐπὶ μακρὰ χρόνια. Τόσα ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ ἐξαντλήσουν τὸ ὅριο τῆς ζωῆς τους οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι.

"Αν, τοὐλάχιστον, ὑπῆρχε καὶ στὴν Ἑλλάδα πολιτικὸς γαμος. Δὲ δίνει ἡ καθολικὴ ἐκκλησία διαζύγιο. Ἐκείνη μάλιστα, αὐστηρότερη ἀπὸ τὴ δική μας, δὲν τὸ δίνει οὔτε ὅταν δὲν ὑπάρχη ἀντιδικία καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι συμφωνοῦν νὰ χωρίσουν.

Ἡ μεγάλη ὅμως μάζα τῶν Καθολικῶν ζῆ σὲ χῶρες ὅπου εἶναι καθιερωμένος ὁ πολιτικὸς γάμος. Ἐνῶ ὁ Ἕλληνας ὀρθόδοξος οὔτε νὰ παντρευτῆ οὔτε νὰ χωρίση μπορεῖ χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τῆς ἐκκλησίας.

Γι' αὐτὸ χρειάζεται λιγώτερη ἀκαμψία καὶ περισσότερη κατανόησι ἑκ μέρους της. Κατανόησι ποὺ θὰ ἦταν σὲ πλήρη ἐναρμόνισι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας.

Τί ἄλλο ἀπὸ ἀγάπη εἶναι ὁ χριστιανισμός; "Αν τοῦ ἀφαιρέσετε τὴν ἀγάπη, τοῦ ἀφαιρεῖτε τὴν οὐσία. Κορύφωμα δὲ τῆς ἀγάπης ὁ γάμος. Μυστήριο ἱερὸ ποὺ χάνει κάθε νόημα ὅταν τοῦ λείψη ὁ παράγων ἀγάπη. Δὲν μιλοῦμε γιὰ ἔρωτα μόνο. Σβύνει αὐτός, ὁ γάμος ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῆ τὴν ἱερότητά του ὅταν μένη ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη, ἡ στοργή, ἡ ἐκτίμησι, ὁ σεβασμός, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλον. "Ολα μαζί, ἢ ἔστω κάτι ἀπ' ὅλα.

"Οταν ὅμως δὲν ὑπάρχη τίποτα, πῶς μπορεῖ νὰ γίνεται λόγος γιὰ γάμο; Θὰ ἐγκαταλείψη ὁ ἄνθρωπος τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του, γιὰ νὰ προσκολληθῆ στὴ γυναίκα του καὶ νὰ σχηματίσουν οἱ δυὸ μιὰ σάρκα — λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀλλὰ νὰ ὅτι ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ ὄχι μόνο σωματικὴ ἕνωσι δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ οὔτε ψυχικὴ ἐπαφή, οὔτε συμπάθεια, οὔτε κἂν ἀνοχή. Πολλὲς φορὲς ἡ ἀδιαφορία. Κάποτε τὸ μῖσος. Ἀντρόγυνα ποὺ δέρνονται, ποὺ βρίζονται. Δὲν πρόκειται βέβαια γιὰ στιγμιαῖες ἐκρήξεις, γιὰ παροδικὰ ξεσπάσματα νεύρων. Εἶναι μόνιμες καταστάσεις. Τὸ μῖσος ποὺ ἀνθίζει κάτω ἀπὸ τὴ συζυγικὴ στέγη. Σπίτια — πεδία μάχης.

Εἶναι λογικό, εἶναι δίκαιο ἱκανοποιῶντας πεῖσμα καὶ κακότητα, ν' ἀρνῆσαι τὸ διαζύγιο; Καὶ ποιὰ χάρι καὶ ποιὰ ἠθικὴ ἔχει ἡ τυπικὴ παράτασι ἑνὸς γάμου, ποὺ οὐσιαστικὰ ἔπαυσε νὰ ὑπάρχη; Γάμος ποὺ γίνεται θῦρις καὶ ἐμπαιγμὸς τοῦ Μυστηρίου.

"Αν ὑπάρχουν συμφέροντα τοῦ ἑνὸς μέρους, ἂν ὁ ἀνθρωπισμὸς ἐπιβάλλη νὰ ἐξασφαλισθοῦν οἱ πόροι ζωῆς τῆς συζύγου, τότε οἱ πόροι αὐτοὶ νὰ ἐξασφαλισθοῦν διὰ νόμου καὶ ὁ νόμος νὰ ἐφαρμόζεται αὐστηρότατα. Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουμε. Τὸ ἀκατανόητο καὶ ἀπαράδεκτο εἶναι νὰ κρατᾶς ἀδιάλυτο τὸ γάμο, ὅταν οἱ ἄνθρωποι βρίσκωνται σὲ ἐμπόλεμη κατάστασι.

Ἀκοῦτε γιὰ πόλεμη κατάστασι. Ἀκοῦτε γιὰ ἀντρόγυνα ποὺ ζοῦνε χωρισμένα ἐπὶ εἴκοσι, εἰκοσιπέντε, τριάν.α χρόνια.

Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ ἐν διαστάσει σχηματίζουν οἰκογένειες καὶ ἀποκτοῦν παιδιὰ μὲ ἄλλες γυναῖκες. Ἡ ἀγάπη κυριαρχεῖ στὶς νέες οἰκογενειακὲς ἑστίες. Οἱ στέγες ὅμως αὐτὲς θεωροῦνται παράνομες καὶ τὰ παιδιὰ μεγαλώνουν μὲ τὸ στίγμα τοῦ νόθου.

Ἀδικία καὶ ἀπανθρωπιά. Σὲ δικαιότερες καί, προπάντων, σὲ ἠθικώτερες βάσεις πρέπει νὰ στηριχθῆ ἡ λύσι τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος. Κάποια ἑβδομήντα χιλιάδες ζεύγη βρίσκονται σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Ὁ τύπος ποὺ τρώει τὴν οὐσία. Ζεύγη διαλυμένα ποὺ θεωροῦνται νόμιμα, καὶ ζεύγη ἀγαπημένα μὲ τὴ σφραγίδα τῆς παρανομίας.

Οἱ ὑπερασπιστὲς τῆς ἀδικίας αὐτῆς ἀναφέρονται στὸ «οὓς ὁ Θεὸς συνέζευξε ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω». Δὲν εἶναι ὅμως ὁ ἄνθρωπος ποὺ χωρίζει ὅσους μισοῦνται, δέρνονται καὶ βρίζονται. Θεῖος ὁ νόμος νὰ καθαρίζης ἀπὸ τὴ ρύπανσι τὶς ἐστίες, ποὺ ἐμειναν χωρὶς τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1964—ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΑΡ. ΦΥΛΛ. 1309. ΔΡ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Δραγατσανίου 4 - Τηλ 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΟ ξενύχτι ἔχει τοὺς πιστούς φίλους του, ἀλλὰ ἔχει καὶ τοὺς φανατικούς του ἐχθρούς. Ὑπάρχει ἕνα πλῆθος διαθρώπων, ποὺ ὄχι μόνο ἀρνοῦνται κατηγορηματικὰ νὰ γνωρίσουν τὸ ἀληθινό, τὸ ὁλοκληρωμένο ξενύχτι, ἐκεῖνο ποὺ σημαίνει ἐπιστροφὴ στὸ σπίτι τὴν ὥρα ποὺ γλυκοχαράζει, μὲ μικρὰ ρίγη νὰ διατρέχουν κάθε τόσο τὸ σῶμα καὶ μὲ τὴν ἡδονικὴ ἀναμονὴ τοῦ καθιστερημένου πρωϊνοῦ ὕπνου, ἀλλὰ καὶ ἀποκρούουν τὴν παραμικρὴ παρέκκλισι ἀπὸ τὶς αὐστηρὲς συνηθεῖες τους, ποὺ ἐπιτάσσουν: «κατάκλισις ἀμέσως μετὰ τὸ δεῖπνον». Γι' αὐτούς, ἡ μέρα ἀρχίζει τὸ ἑσπέρωμα—ὄχι... τὸ μεσημεράκι, ὅπως γιὰ τοὺς ξενύχτηδες—καὶ τελειώνει μόλις πέση τὸ σκοτάδι. Ἡ νύχτα εἶναι μόνο γιὰ ὕπνο—κι' ἡ μέρα γιὰ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα.

Μιὰ φορὰ τὸ χρόνο μονάχα, οἱ ἀδυσώπητοι αὐτοὶ ἐχθροὶ τοῦ ξενυχτιοῦ καὶ θιασῶτες τῶν «ὑγιεινῶν συνηθειῶν» παρασπονδοῦν στὶς συνήθειες καὶ τὶς ἀρχές τους: "Οταν ἔρθη ἡ μεγάλη, ἡ ἐπίσημη νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἡ μόνη νύχτα τοῦ χρόνου, ποὺ κανεὶς δὲν τολμάει νὰ τὴν περιφρονήση, πέφτοντας ἀπὸ νωρὶς στὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ κοιμηθῆ.

Μὴν τοὺς ἀκοῦτε ὅσους τυχὸν ἰσχυρίζονται πὼς θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν οὔτε αὐτὴ τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ καθιερωμένο ὡράριο καὶ πὼς θυσιάζουν τὴν ἐπιθυμία γιὰ ὕπνο ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ ἔθιμο ἢ «γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου». Τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία γιὰ ὕπνο δὲν ἔχουν, ὥστε νὰ ὑπάρχη ζήτημα νὰ τὴ θυσιάσουν. Καὶ ὁ σεβασμὸς στὸ ἔθιμο ἢ «τὸ καλὸ τοῦ χρόνου» εἶναι οἱ τελευταῖες αἰτίες, ποὺ τοὺς παρακινοῦν σ' αὐτὴ τὴν παρασπονδία.

Αἰσθάνονται, ἀπλούστατα, κι' ἐκεῖνοι ὅπως ὅλοι, πὼς ἡ νύχτα ποὺ ἀλλάζει ὁ χρόνος, δὲν εἶναι μιὰ νύχτα ὅπως οἱ ἄλλες. Εἶναι μιὰ νύχτα—τέλος καὶ μιὰ νύχτα—ἀρχή. Σέρνει μαζί της τὴ μελαγχολία—ἰδιαίτερα ἔντονη γιὰ ὅσους δὲν εἶναι πιὰ νέοι—τοῦ ἀρίστικοῦ, τοῦ ἀνεπανορθώτου, τοῦ χρόνου ποὺ ἔκλεισε κι' ἔγινε πιὰ παρελθόν, γιὰ ν' ἀρχίση σιγὰ-σιγὰ νὰ χάνεται στὰ βάθη τῆς μνήμης. Μὰ φέρνει ἐπίσης τὴν αἰσθησι τοῦ καινούργιου καὶ τοῦ ἀνέγγιχτου, τὴ μεθυστικὴ προσδοκία πὼς τὸ καινούργιο σ' τὸ θὰ εἶναι ἀσύγκριτα ὡραιότερο ἀπ' τὸ παλιό, πὼς ἀπὸ αὔριο θὰ πᾶν ὅλα καλύτερα.

Τὴ νύχτα αὐτή, τὴ βασιλικὴ νύχτα τοῦ χρόνου, κανεὶς, ὅσο πιστὸς κι' ἂν εἶναι στὶς «ὑγιεινὲς συνήθειες» ποὺ ἐπιβάλλουν τὸν ὕπνο νωρίς, δὲ μπορεῖ, καὶ δὲ θέλει, νὰ τὴν προσπεράση μὲ τὰ μάτια κλειστά. Πρέπει νὰ εἶναι ξύπνιος τὴν ἀπόκαλυπτὴν στιγμή, ποὺ θὰ σημάνουν μεσάνυχτα καὶ θὰ σβήσουν πὰ φῶτα, γιὰ νὰ αἰσθανθῆ τὸν ἔσω.πό του νὰ λούζεται σὲ μιὰ μυστικὴ κολυμπήθρα τοῦ Σιλωὰμ καὶ ν' ἀναδύεται ἀπὸ αὐτὴν «κεκαθαρμένος» ἀπὸ κάθε πικρὴ ἢ δυσάρεστη ἀνάμνησι, κάθε τύψι ἢ κάθε μετάμελεια γιὰ ὅσα ἔκανε ἢ ὅσα δὲν εἶχε τὴν τόλμη ἢ δὲν ἐπρόλαβε νὰ κάνη, σφοιγηλό, στὴν ἐνατένισι τῆς αὐγῆς τοῦ χρόνου, ὅπως ἕνα παιδὶ ἢ ἕνας ἐφηβος στὴν ἐνατένισι τοῦ μέλλοντός του.

Δὲν πηγαίνει κανεὶς γιὰ νὰ κοιμηθῆ πρὶν περάσουν τὰ μεσάνυχτα κι' ἀρχίση, φερμένο ἀπὸ μακρυνὲς ἀνατολές, νὰ πλησιάζη τὸ πρῶτο λυκαυγὲς τοῦ καινούργιου χρόνου, ὄχι ἐπειδὴ τοῦ τὸ ἐπιβάλλει ὁποιοδήποτε ἔθιμο, μὰ ἀπὸ τὴν ἐπιτακτικὴ, τὴν ἀκατανίκητη ἀνάγκη νὰ μὴν εἶναι ἀτὸν—καὶ εἶναι «ἀπουσία» ὁ ὕπνος—ἀπὸ μιὰ μεγάλη κι' ἐπίσημη στιγμὴ τῆς ζωῆς του.

Δὲν ἔχει σημασία, ἂν εἶναι ἁπλὸ «σχῆμα» αὐτὴ ἡ μετάβασι, μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ἀπὸ τὸν ἕνα χρόνο στὸν ἄλλο κι ἂν οὐσιαστικὰ τίποτα δὲν ἀλλάζει, στὴ ζωὴ καὶ τὴ μοῖρα τοῦ κάθε ἀνθρώπου, μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου. Ἡ στεγνὴ λογική, ποὺ καταλύει τὶς γοητευτικὲς παραισθήσεις, εἶναι ἐξόριστη ἀπὸ μιὰ νύχτα, ποὺ ἀνήκει ὁλόκληρη στὴ μαγεία τῶν παραισθήσεων. Καὶ τὴ θαυμαστὴ παραίσθησι πὼς εἶναι γιὰ τὸ Σύμπαν ὁλόκληρο ἀῶρα μηδὲν», ὥρα ποὺ κάτι τελειώνει καὶ κάτι ἄλλο ἀρχίζει, τὰ μεσάνυχτα κάθε 31ης Δεκεμβρίου, κανεὶς δὲν εἶναι πρόθυμος νὰ τὴ θυσιάση. Εἴτε στὸ οἰκογενειακὸ τραπέζι, μὲ τὸ κόψιμο τῆς πίττας, εἴτε σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι, μὲ τὸ μοίρασμα τῆς τράπουλας στραμμένο γιὰ νὰ χαιρετιστῆ ἡ μεγάλη στιγμή, εἴτε στὸν δρομαγδό, στὰ φῶτα καὶ στὰ μπαλόνια ἑνὸς νυχτερινοῦ κέντρου, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ εἶναι ξύπνιος, νὰ εἶναι παρὼν στὴ νύχτα αὐτή, γιὰ νὰ γευθῆ τὶς προσδοκίες ποὺ ἐμπνέει, νὰ κοινωνήση τὴν μυστηριακὴ γοητεία της, νὰ ἀποχαιρετήση μαζί της, ἄλλοτε μ' ἀνακούφισι καὶ ἄλλοτε μὲ κάποια θλῖψι γιὰ ὅσα φεύγουν μαζί του καὶ δὲ θὰ ξανάρθουν, τὸ χρόνο ποὺ σβήνει καὶ χάνεται μὲ τὸν τελευταῖο χτύπο τοῦ ρολογιοῦ.

Καὶ γιὰ τοὺς πιὸ πολλοὺς ἡ μεγάλη νύχτα δὲν τελειώνει παρὰ πολὺ ἀργότερα, ὅταν μιὰ νέα αὐγή, ἀσύγκριτα πιὸ παρθενικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη, χαράζει στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντα. Ἡ πρώτη αὐγὴ τοῦ καινούργιου χρόνου, χαιρετιστήριο μήνυμά του σὲ ὅσους ἀγρυπνήσανε γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν, καὶ ποὺ δέχονται, τὴν ὥρα πιὰ ποὺ ἀποφασίζουν νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους γιὰ νὰ κοιμηθοῦν, τὸ πρῶτο χάδι ἀπὸ ἕνα ἄλλο φῶς, ἀπὸ ἕναν ἄλλο ἥλιο ἀντὶ γιὰ ἐκεῖνον ποὺ ἔφευγε μέχρι χθές.

★

"Οταν ἡ μεγάλη νύχτα τελειώση μὲ τὸ ξημέρωμα τοῦ καινούργιου χρόνου, ἔχει τελειώσει πιὰ κι' ἡ Πρωτοχρονιά. Κάτι ἀπὸ τὴ γεῦσι τῆς νύχτας ποὺ πέρασε μένει ἴσως ἀκόμη στὴ ράθυμη, νυσταγμένη κι' ἀμέριμνη μέρα ποὺ ἀκολουθεῖ. "Ομως, ἀνήμερα τῆς Πρωτοχρονιᾶς, δὲ γράφεται ἱστορία. Ἡ ἱστορία, προπαντὸς ὅταν ἀλλάζη χρόνος, γράφεται τὴ νύχτα». Κι' ἡ αἴγλη τῆς πρωτοχρονιάτικης νύχτας, ὅπως κι' ἂν τὴ ζήση κανείς, μὲ μεγάλη ἢ μὲ μικρὴ συντροφιά, μὲ θόρυβο καὶ μὲ φῶτα ἢ μὲ σιωπὴ καὶ συγκίνησι, εἶναι τόσο ἀσύγκριτα λαμπερή, ὥστε νὰ μὴ μοιάζη παρὰ μὲ χλωμὴ της ἀνταύγεια ἡ πρώτη μέρα τοῦ καινούργιου χρόνου.

Ἀλλωστε, ὅσο προχωρεῖ ἡ μέρα, κερδίζει σιγὰ-σιγὰ ἔδαφος ἡ ἐπίγνωσι πὼς ὅλα θὰ θένα πάλι σὰν πρίν, ὅλα σὰν «πέρσι» καὶ πὼς, ἀπὸ τὸ ἑπόμενο κι' ὅλας πρωΐ, τὰ μεγάλα ἰδιωτικὰ γραφεῖα θ' ἀρχίσουν νὰ λειτουργοῦν στὶς κανονικὲς τους ὧρες, ἡ ζωὴ θὰ ξαναπάρη τὸ δρόμο της, ἀδιάφορη γιὰ τὸ ἁπλὸ «ἐπεισόδιο» τῆς ἀλλαγῆς τοῦ χρόνου.

Καὶ οἱ ἐκ πεποιθήσεως ἐχθροὶ τοῦ ξενυχτιοῦ θὰ ξαναγυρίσουν στὶς ὑγιεινές τους συνήθειες, πέφτοντας ἀπὸ νωρὶς στὰ κρεβάτια τους τὸ βράδυ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ὥστε νὰ ξυπνήσουν ξεκούραστοι τὴν ἑπομένη μέρα — μέρα ἐργάσιμη, μέρα συνηθισμένη, μέρα σὰν ὅλες τὶς μέρες τοῦ χρόνου ποὺ πέρασε.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ἡ νεαρὰ Ἰταλίδα ἠθοποιὸς ΤΖΙΟΡΤΖΙΑ ΜΟΛΛ ἔχει ἕνα νεανικὸ καὶ χαριτωμένο προσωπάκι, ποὺ δὲ χρειάζεται κανένα μακιγιάζ, γιὰ νὰ ἐμφανιστῆ μπροστὰ στὸ φακὸ Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ φυσικὴ ὁμορφιά της, ποὺ τὴν κάνει νὰ ξεχωρίζη ἀπὸ τὶς κερένιες κούκλες τοῦ Χόλλυγουντ ἔκανε τὸν Ἑλληνοαμερικανὸ σκηνοθέτη καὶ παραγωγὸ ΜΟΡΤΟΝ ΝΤΑ ΚΟΣΤΑ νὰ τῆς ἀναθέση τὸ βασικὸ γυναικεῖο ρόλο στὴν ἐγχρωμη ὑπερπαραγωγή του:

ΥΔΡΑ, ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Τὴ διασκεδαστικὴ αὐτὴ ἀνακοίνωσι πρωτοπέτεια, ποὺ γυρίστηκε στὸ ΒΟΡΕΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΟ Σαρωνικό, θὰ βρῆτε ὑπὸ μορφὴ σινεμομάντσου στὴ σελίδα 7.

ΔΩΡΕΑ 1 Τεύχος
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36033

Ὁ Τοῦρκος πρέσβυς προσέρχεται στὸ βασιλικὸ χορὸ τοῦ Ὄθωνος. (Σχεδιάγραμμα τοῦ Κελλενμπέργκερ 1838).

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΣΤΑ ΠΡΩΤΑ ΟΘΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ 1836 ὁ Ὄθων ταξείδευε στὸ ἐξωτερικό, ὕστερ' ἀπὸ τριετῆ παραμονὴ στὴν Ἑλλάδα. Στὸ ταξίδι αὐτὸ ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς παντρεύτηκε μὲ τὴν πριγκήπισσα τοῦ Ὄλντεμπουργκ Ἀμαλία, τὴν κατόπιν βασίλισσα. Οὔτε ἡ κυβέρνησι, οὔτε κανένας ἄλλος εἶχε λάβει γνῶσι στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὸ σχεδιαζόμενο συνοικέσιο. Τόση δὲ ἦταν ἡ ἄγνοια γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ εἶχε ταξειδέψει στὴ Βαυαρία ὁ βασιλιᾶς, ὥστε ὅταν ἔγινε ὁ γάμος του στὸ Ὄλντεμπουργκ, τὴν 10 Νοεμβρίου 1836, τὰ ἀθηναϊκὰ φύλλα τὸν πληροφορήθηκαν καὶ γράψανε τὴν εἴδησι μόνο στὶς 18 Δεκεμβρίου. Δηλαδή, μετὰ ἕνα μῆνα καὶ ὀχτὼ ἡμέρες, ὅταν ἔφθασαν στὴν Ἀθήνα τὰ ξένα φύλλα ποὺ ἀναφέραν τὴν εἴδησι. Ἀπὸ τὶς ξένες ἐφημερίδες ἔμαθε τὸ γάμο καὶ ἡ κυβέρνησι!...

Ἡ παράλειψι αὐτὴ δὲν ἐμπόδισε τὸν ἀθηναϊκὸ λαὸ νὰ ἀποθεώση τοὺς νεονύμφους, ὅταν ἔφθασαν στὴν πρωτεύουσα (2 Φεβρουαρίου 1837) καὶ νὰ γιορτάση ἐπὶ ἡμέρες τὸ χαρμόσυνο γεγονός. Τότε ἄλλαξε κατοικία καὶ ὁ Ὄθων. Τὰ τρία πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας του ἔμενε στὸ σπίτι τοῦ Κοντόσταυλου, στὴν ὁδὸ Σταδίου, στὴ θέσι ποὺ ἀργότερα χτίστηκε τὸ μέγαρο τῆς Παλιᾶς Βουλῆς.

Μὲ τὸ γάμο ὅμως τοῦ βασιλιᾶ τὸ σπίτι θεωρήθηκε ἀνεπαρκὲς καὶ δημιουργήθηκε ἕνα καινούργιο «προσωρινὸν ἀνακτόριον», ὥσπου νὰ τελειώσουν τὰ ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος οἰκοδομούμενα τότε ἀνάκτορα, στὰ ὁποῖα ἔχουν ἐγκατασταθῆ τώρα ἡ Βουλὴ καὶ ἄλλες κρατικὲς ὑπηρεσίες.

Τὸ δεύτερο «ἀνακτόριον» τοῦ Ὄθωνος ἦταν στὴν πλατεῖα, ὅπου σήμερα βρίσκεται ὁ κῆπος τοῦ Κλαυθμῶνος. Νοίκιασαν τρία συνεχόμενα σπίτια —τοῦ Δεκόζη Βούρου, τοῦ Μαστρονικόλα καὶ τοῦ Ἀφθονίδη— τὰ ἕνωσαν, τὰ διαρρύθμισαν ἐσωτερικῶς καὶ ἑτοίμασαν τὴ βασιλικὴ κατοικία, στὴν ὁποία παρέμεινε ἐπὶ μία τετραετία ὁ Ὄθων μὲ τὴν Ἀμαλία. Ἕνα ἀπὸ τὰ τρία σπίτια, τοῦ Δεκόζη Βούρου, σώζεται καὶ σήμερα στὴν ὁδὸ Παπαρρηγοπούλου. Τὰ δύο ἄλλα παρεχώρησαν τὴ θέσι τους ἀπὸ ἐτῶν στὸ μέγαρο Ἀφθονίδη.

Τὴ νεαρὰ βασίλισσα τὴν συνώδευσε στὴν Ἑλλάδα, ὡς κυρία ἐπὶ τῶν Τιμῶν, ἡ συμπατριώτισσά της ἀπὸ τὸ Ὄλντεμπουργ Ἰουλία φὸν Νορντενφλυχτ. Ἔφθασαν μαζὶ στὴ μικρὴ τότε Ἀθήνα τῶν 8—10 χιλιάδων κατοίκων, ποὺ βρισκόταν γύρω ἀπὸ τὸ βράχο τῆς Ἀκροπόλεως, περιωρισμένη στὴ συνοικία τῆς Πλάκας, στὸ Μοναστηράκι καὶ στοὺς Ἀέρηδες. Ἡ πόλις εἶχε καταστραφῆ στὴν Ἐπανάστασι καὶ τότε ἄρχισαν νὰ χτίζωνται τὰ πρῶτα σπίτια τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας.

Σ' αὐτή, τὴν ἀναγεννωμένη ἀπὸ τὴν τέφρα της, μικρὴ πολιτεία —ποὺ ἔδινε περισσότερο τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς κατεστραμμένου χωριοῦ— ἔζησε ἡ Νόρντενφλυχτ ἀπὸ τὸ 1837—1842 ὡς κυρία τῶν Τιμῶν τῆς Ἀμαλίας. Πέθανε τὸ 1842 ἀπὸ κρυολόγημα στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ τάφος της σώζεται ἀκόμα στὸ Α΄ Νεκροταφεῖο. Ἡ Νόρντενφλυχτ μᾶς δίνει σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐπιστολές της τὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς στὴν αὐλὴ τοῦ Ὄθωνος στὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας του. Μᾶς δίνει ἐπίσης πολύτιμες πληροφορίες γιὰ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ καὶ τὴν κατάστασι τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει συνοδεύοντας τοὺς πρώτους βασιλεῖς στὶς διάφορες περιοδεῖες τους. Σὲ ὅλα τὰ γράμματά της γράφει μὲ μεγάλη συμπάθεια καὶ ἀγάπη γιὰ τοὺς Ἕλληνες καὶ τοὺς τόπο καὶ μὲ λατρεία γιὰ τοὺς βασιλεῖς. Ὅλα τὰ βρίσκει ὡραῖα. Καὶ αὐτὰ τὰ στραβὰ προσπαθεῖ νὰ τὰ δικαιολογήση, χαριτολογῶντας καὶ ἐλπίζοντας πῶς ὅλα θὰ διορθωθοῦν καὶ θὰ πᾶνε καλά. Ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς τῆς Ἰουλίας Νόρντενφλυχτ ἔχουμε καὶ ἀρκετὲς πληροφορίες γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῶν πρώτων Χριστουγέννων καὶ τῆς ἡμέρας τοῦ Νέου Ἔτους στὴν αὐλὴ τοῦ Ὄθωνος καὶ στὴν ἀναφαινομένη τότε ἀθηναϊκὴ κοινωνία.

★

Οἱ γιορτὲς γιὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Νέον Ἔτος τὸ 1838 ἄρχισαν μερικὲς ἡμέρες πρίν, μὲ τὰ γενέθλια τῆς Ἀμαλίας (21 Δεκεμβρίου ν.ἡ.). Τὰ γενέθλια γιορτάστηκαν μὲ δοξολογία στὸν τότε μητροπολιτικὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης. Στὴ θέσι του χτίστηκε ἀργότερα ἡ σημερινὴ ὡραία ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Στὴ δοξολογία οἱ βασιλεῖς πῆγαν μὲ τὴν ἑλληνικὴ ἐνδυμασία, παρακολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς αὐλικούς. Ἡ ἐκκλησία ἦταν ἀσφυκτικῶς γεμάτη καὶ πολλοὶ ἔμεναν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Μετὰ τὴ δοξολογία ἀκολούθησε δεξίωσι στὸ βασιλικὸ «ἀνακτόριο». Ἡ βασίλισσα ἐδέχθη τὶς γυναῖκες τῶν ἐπισήμων καὶ τῶν ξένων πρέσβεων. Καὶ οἱ παρουσιάσεις αὐτὲς κράτησαν πέντε ὧρες, ἀπὸ τὶς 10 τὸ πρωῒ ὡς τὶς τρεῖς τ' ἀπόγευμα.

Τὸ βράδυ δόθηκε στὸ ἀνακτόριο θεατρικὴ παράστασις ἀπὸ ἐρασιτέχνες ἠθοποιούς. «Ἡ παράστασις, γράφει ἡ Νόρντεφλυχτ, ἐπέτυχεν ἐξόχως. Διακρίθηκε καὶ πάλιν κάποιος Γάλλος ἀξιωματικός. Οἱ Γάλλοι εἶναι ἀπαράμιλλοι, —προσθέτει— στὴν ἠθοποιΐα. Ἀκολούθησε χορὸς ὡς τὰ μεσάνυχτα».

Γιὰ τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἡ Νόρντενφλυχτ γράφει ὅτι ἦταν «καταγοητευμένη» ἀπὸ τὴ γιορτὴ ποὺ ἔγινε τὴν παραμονὴ στὰ ἀνάκτορα καὶ τὰ δῶρα ποὺ ἔκανε ἡ Ἀμαλία στοὺς αὐλικούς. Ὁ ἀντισυνταγματάρχης Σοῦτσος, ποὺ ἐκτελοῦσε καὶ χρέη αὐλάρχου, εἶχε στείλει ἀπὸ τὸ κτῆμα του ἕνα μεγάλο δέντρο, ἕνα ἔλατο, ποὺ τὸ εἶχαν «λαμπρῶς φωταγωγήσει καὶ διακοσμήσει». Καὶ πρέπει νὰ σημειώσωμε ὅτι τὸ ἔθιμο τοῦ χριστουγεννιάτικου δέντρου τὸ ἔφεραν στὴν Ἑλλάδα οἱ ξένοι ἀξιωματικοὶ καὶ φιλέλληνες ποὺ εἶχαν κατέβει στὴν Ἐπανάστασι. Καθιερώθηκε περισσότερο μὲ τὸν Ὄθωνα, τὴν Ἀμαλία καὶ τοὺς Βαυαροὺς ποὺ εἶχαν συνοδεύσει τὸν πρῶτο βασιλιᾶ στὴν Ἑλλάδα.

Τὸ χριστουγεννιάτικο ὅμως δέντρο, ὁλόκληρο τὸν περασμένο αἰῶνα, εἶχε ἐπικρατήσει μόνο στὴν ἀνώτερη κοινωνία τῆς πρωτεύουσας. Ἡ ἀστικὴ τάξις καὶ ὁ λαός, οὔτε «ρεβεγιὸν» ἔκανε τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, οὔτε ἔστηνε στολισμένα δέντρα. Θεωροῦσε τὰ Χριστούγεννα καθαρῶς θρησκευτικὴ καὶ οἰκογενειακὴ γιορτή. Τὴν παραμονὴ γινόταν γενικὴ καθαριότης τοῦ σπιτιοῦ καὶ νηστεία. Τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννωνν, οἱ πλουσιώτεροι, ἔτρωγαν τὴν γαλόσουπα καὶ τὸν παραγεμισμένο γάλο. Σὲ μερικὰ σπίτια — ποὺ εἶχαν νησιώτικη καταγωγὴ— ἐπικρατοῦσε ἡ συνήθεια, ἀντὶ χριστουγεννιάτικου δέντρου, νὰ στολίζουν καὶ νὰ φωταγωγοῦν ἕνα μικρὸ ξύλινο καράβι, ποὺ τὸ κρατοῦσαν στολισμένο ὅλες τὶς γιορτές. Πολλὲς φορὲς τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νέοι, λέγοντας τὰ κάλαντα, περιφέρανε τὸ στολισμένο καράβι ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι.

Ἡ ἐπίσημη γιορτὴ τοῦ Νέου Ἔτους εἶχε καθιερωθῆ ἀπὸ τὰ πρῶτα ὀθωνικὰ χρόνια. Ἀλλ' ἂς ἀφίσουμε τὴν Νόρντενφλυχτ νὰ περιγράψη τὴν τελετὴ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1840: «Τὴν δεκάτη πρωϊνὴ πήγαμε στὴν ἐκκλησία. Στοὺς δρόμους ἦταν ἀκόμα ἐρημιὰ καὶ ἡσυχία, ὅταν ὅμως φτάσαμε στὸ δρόμο ποὺ βρίσκεται ἡ Ἁγία Εἰρήνη (τὴν ὁδὸν Αἰόλου) βρήκαμε ἐκεῖ συναθροισμένη ὁλόκληρη τὴν πόλι. Ζωηρὲς καὶ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὲς γιὰ τὸ βασιλιᾶ καὶ τὴ βασίλισσα μᾶς ὑπεδέχθησαν καὶ ἐξακολούθησαν μέχρις ὅτου οἱ βασιλεῖς μπῆκαν μέσα στὴν ἐκκλησία.

»Ἀκόμα καὶ στὸ διάστημα τῆς λειτουργίας πολλοὶ ζητωκραυγάζαν. Στὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ λαοῦ ἦταν τέτοιος, ὥστε ποτὲ δὲ θυμοῦμαι νὰ ξαναεῖδα παρόμοιο ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθα στὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀφοσίωσις αὐτὴ τοῦ λαοῦ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ εἰσχωρήση βαθειὰ στὶς καρδιὲς τῶν βασιλέων καὶ νὰ ἀπομακρύνη κάθε αἴσθημα πικρίας των, ἀπέναντι ἀκόμα λίαν ὑπόπτων προσώπων, ποὺ τοὺς πλησιάζουν».

★

Τὸ βράδυ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους δινόταν κάθε χρόνο ἀπὸ τὸν Ὄθωνα καὶ τὴν Ἀμαλία ὁ ἐπίσημος βασιλικὸς χορός: Ἐκαλοῦντο οἱ ξένοι πρέσβεις, ἡ κυβέρνησις, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Ἀγῶνος καὶ ὅ,τι εἶχε νὰ ἐπιδείξη τότε ἡ μικρὴ ἀθηναϊκὴ κοινωνία. Ἡ Νόρντενφλυχτ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι στοὺς χορούς αὐτοὺς πήγαιναν ἐπάνω ἀπὸ πεντακόσια πρόσωπα! Ὁ συνωστισμὸς στὶς αἴθουσες ἦταν τόσο μεγάλος ποὺ δὲν ὑπῆρχε θέσις οὔτε γιὰ τοὺς χορευτάς, οὔτε γιὰ τοὺς θεατάς. Ὁ Ὄθων μὲ τὴν Ἀμαλία ἀγαποῦσαν πολὺ τὸ χορό. Καὶ πολλὲς νεωτερίζουσες Ἑλληνίδες φοροῦσαν φορέματα μεγάλης πολυτελείας, πλούσια ἀπὸ μετάξι καὶ σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία παρισινὴ μόδα. Κοντὰ στὶς εὐρωπαϊκὲς τουαλέτες, ποὺ τὶς φοροῦσαν οἱ Φαναριώτισσες καὶ οἱ νεοφερμένες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ Ἑλληνίδες, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ἄλλες προσκαλεσμένες ἔφεραν τὴν ἐθνικὴ φορεσιὰ τοῦ τόπου των, ποὺ προκαλοῦσε καὶ μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς ξένους, γιατὶ ὅλες σχεδὸν ἦσαν πολυτελέστατες, χρυσοῦφαντες καὶ ἰδιόρρυθμες.

Οἱ πρωτοχρονιάτικοι χοροὶ — ποὺ διατηρήθηκαν ὅλο τὸ διάστημα τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος — κρατοῦσαν ὡς τὶς τρεῖς τὸ πρωΐ. Στὰ κατοπινὰ χρόνια εἶχαν πάρει ἐπισημότητα καὶ ἐτηρεῖτο αὐστηρὸ πρωτόκολλο. Στὰ πρῶτα ὅμως διατηροῦσαν ἀκόμα τὴ ρωμαντικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ ἐδέσποζε στὴ ζωὴ τῆς νεαρᾶς πρωτεύουσας.

Ὁ Ὄθων μὲ τὴν Ἀμαλία, ποὺ δὲν εἶχαν φτάσει ἀκόμα τὰ εἴκοσι πέντε χρόνια τῆς ἡλικίας, ἔδιναν τὸν τόνο τῆς ζωηρότητος καὶ τῆς εὐθυμίας. Σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πρώτους βασιλικοὺς χοροὺς μερικοὶ φουστανελλοφόροι προσκαλεσμένοι ἐνθουσιάστηκαν τόσο, ποὺ ἄρχισαν νὰ πετοῦν τὰ φέσια τους στὸν ἀέρα. Ὅταν τοὺς εἶδαν οἱ φρονιμώτεροι τοὺς εἶπαν νὰ προσέχουν τοὺς ἀναμμένους πολυελαίους:

— Σιγὰ τὸν πολυέλαιο!..., τοὺς φώναξαν.

Καὶ ἀπὸ τότε πολιτογραφήθηκε ἡ φράσι αὐτὴ στὸ ἑλληνικὸ λεξιλόγιο καὶ ἔμεινε παροιμιώδης.

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1841 ὁ Ὄθων κάλεσε σὲ γεῦμα ὅλους τοὺς ἐργάτες ποὺ χτίζαν τότε τὰ ἀνάκτορα τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ τοποθετήθηκε ἡ πρώτη δοκὸς στὴ στέγη τοῦ κτιρίου. Ἔβαλαν καὶ τότε τὸ σταυρό, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ τοποθετοῦν καὶ σήμερα στὶς οἰκοδομὲς ὅταν μπῆ ἡ στέγη. Πενῆντα ἀρνιὰ καὶ τέσσερις χιλιάδες μπουκάλες κρασὶ καταναλώθηκαν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, στὸ γεῦμα ἐκεῖνο, ποὺ δόθηκε στὸ ἰσόγειο τῶν ὑπὸ ἀνοικοδόμησι ἀνακτόρων.

Στὶς ἑορτὲς τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1840 ἡ Νόρντενφλυχτ μνημονεύει, μὲ ἀρκετὲς λεπτομέρειες, κι' ἕνα ἀξιοσήμαντο κοσμικὸ γεγονός: τὴν ἔναρξι τοῦ πρώτου συστηματικοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου. Τὸ θέατρο αὐτό, ποὺ ἐπὶ μισὸ καὶ πλέον αἰῶνα ἦταν τὸ μοναδικὸ χειμερινὸ τῆς Ἀθήνας, βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὴ σημερινὴ δημαρχία στὸ Γεράνι, καὶ ἔμεινε γνωστὸ ὡς Θέατρο τοῦ Μπούκουρα.

Ἡ πρώτη παράστασι δόθηκε μὲ ὅλη τὴν ἐπισημότητα τὴν 6 Ἰανουαρίου 1840. Ἕνας ἰταλικὸς θίασος ἔπαιξε τὴ «Λουκία» τοῦ Λαμερμούρ. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐνθουσιάστηκαν μὲ τὴν πρωταγωνίστρια. Καὶ ἦταν τόσος ὁ ἐνθουσιασμὸς ὥστε τὴν ἀνάγκασαν νὰ τραγουδήση τέσσερις φορὲς τὸ «ροντὸ» τῆς τελευταίας πράξεως, ὥσπου στὸ τέλος τὴν ἔβγαλαν μισολιποθυμισμένη ἀπὸ τὴ σκηνή.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐξακολούθησε καὶ γιὰ τὴ δεύτερη πρωταγωνίστρια καὶ ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνεται ὄχι μόνο μὲ φωνὲς καὶ χειροκροτήματα, ἀλλὰ καὶ μὲ κάπως οὐσιαστικώτερο τρόπο: Ἔρριχναν στὴ σκηνή, ἄσπρα περιστέρια, ἀνθοδέσμες, μεταξωτὰ ὑφάσματα, χρυσᾶ βραχιόλια καὶ δακτυλίδια μὲ διαμάντια. Τὸ θεατρόφιλο μάλιστα κοινό, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ Νόρντενφλυχτ, «χωρίστηκε σὲ δύο κόμματα, ὅσες καὶ οἱ πρωταγωνίστριες». Κάθε πρωταγωνίστρια ἀπεθεώνετο ἀπὸ τὸ «κόμμα» της, ἐνῶ ἡ ἀντίθετη παράταξις ἐτήρει σιγὴν ἰχθύος!...

Τὸ ἴδιο ὅμως συνέβη καὶ σὲ νεώτερους χρόνους, νὰ χωριστοῦν οἱ Ἀθηναῖοι σὲ δύο κόμματα, ἀναλόγως τῶν πρωταγωνιστριῶν καὶ μάλιστα κάποτε καὶ γιὰ λόγους... πολιτικῆς!

ΕΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ο Βασίλειος ὁ Μέγας, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους στυλοβάτες τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνέτειλε τὸν 4ο αἰῶνα σὰν ἀνοιξιάτικος ἥλιος γιὰ νὰ ζωοδοτήση μὲ τὸ εὐγενικὸ πλατωνικό του θάλπος τὸ χριστιανικὸ κόσμο. Ὁ θεόπνευστος αὐτὸς ἱεράρχης δὲν ἦταν μονάχα μεγάλος ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας, ἦταν καὶ μέγιστος ἑλληνιστὴς καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ὑπέροχος ἄνθρωπος.

Ὁ Βασίλειος γεννήθηκε κατὰ τὸ 330 στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας. Ὁ πατέρας του, ποὺ λεγόταν ἐπίσης Βασίλειος, ἦταν ἐγκαταστημένος στὴ Νεοκαισάρεια τοῦ Πόντου. Πλούσιος ἄνθρωπος, διάσημος δικηγόρος καὶ φημισμένος δάσκαλος τῆς ρητορικῆς, ἦταν ὑπέρμαχος τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπὸ οἰκογενειακὴ παράδοσι, γιατὶ ἦταν γυιὸς τῆς Μακρίνης, ποὺ τράβηξε πολλὰ μαρτύρια μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της, στὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν τοῦ χριστιανομάχου Μαξιμίνου. Ἡ Μακρίνη ποὺ ἦταν μαθήτρια τοῦ Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ, στάθηκε ἡ πρώτη κατηχήτρια, ποὺ ἐμύησε τὸν ἔγγονό της στὴ χριστιανικὴ πίστι. Ἡ Ἐμμέλεια, ἡ μητέρα τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν εὐλάβεια καὶ τὴ φιλανθρωπία της ἦταν κόρη Χριστιανοῦ μάρτυρος.

Ἀπὸ τὸ γάμο τοῦ πατέρα τοῦ Βασιλείου μὲ τὴν Ἐμμέλεια, γεννήθηκαν 9 παιδιά, 4 ἀγόρια καὶ 5 κορίτσια. Τὸ πρῶτο παιδί, ἡ Μακρίνη μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ποὺ τὸν ὑπεραγαποῦσε, ἀφοσιώθηκε στὴν ἀσκητικὴ ζωή. Ἀπὸ τοὺς 4 γυιούς, οἱ τρεῖς γίνηκαν ἐπίσκοποι, ὁ Βασίλειος στὴν Καισάρεια, ὁ Γρηγόριος στὴ Νύσσα καὶ ὁ Πέτρος στὴ Σεβάστεια. Ὁ τέταρτος, ὁ Ναυκράτιος, πέθανε νέος.

Μετὰ τὴ χριστιανικὴ ἀνατροφή, ποὺ πῆρε ἀπὸ τὴ γιαγιά του καὶ τὴ μητέρα του, ὁ Βασίλειος ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα ἀπὸ τὸν πατέρα του, ποὺ τὸν ἔστειλε ἀργότερα γιὰ ἀνώτερη μόρφωσι στὶς σχολὲς τῆς Καισάρειας καὶ τοῦ Βυζαντίου. Οἱ σχολὲς αὐτὲς ἦταν τὰ καλύτερα πνευματικὰ ἱδρύματα τῆς Ἀνατολῆς. Δεινοὶ σοφιστὲς κι' ὀνομαστοὶ φιλόσοφοι δίδασκαν τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Ὁ Βασίλειος ἀρίστευσε. Γεμᾶτος ἐπαίνους κι' ἐγκώμια ἀποφοίτησε ἀπὸ τὶς σχολὲς αὐτές, γιὰ νὰ πάη τὸ 350 στὰς «χρυσᾶς Ἀθήνας», ποὺ ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη νὰ καταυγάζουν τὴν οἰκουμένη μὲ τὰ φῶτα τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ξακουστοὶ οἱ σοφιστὲς Ἱμέριος, Προαιρέσιος κι' ἄλλες κορυφὲς τῆς ἐπιστήμης. Ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο μαζεύοντουσαν στὴν πόλι τῆς Παλλάδος, παιδιὰ πλουσίων Ἑλλήνων, παιδιὰ Ρωμαίων πατρικίων καὶ βασιλιάδων γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν ὑπέροχη ἑλληνικὴ μόρφωσι.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ μετέπειτα αὐτοκράτορας Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, ποὺ θαμπώθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ μεγαλεῖο τῆς Ἀθήνας, ὥστε νὰ ἀποπειραθῆ ἀργότερα νὰ ἀναστηλώση τοὺς ἀρχαίους θεούς.

Ἐκεῖ ὁ Βασίλειος γνωρίστηκε καὶ μὲ τὸν ἄλλο λαμπρὸ ἀστέρα τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸν Γρηγόριο τὸ Ναζιανζηνὸ κι' ἔγιναν στενοὶ φίλοι. Ὁ Γρηγόριος ἔγραψε ἀργότερα, σ' ἕνα συγκινητικὸ λόγο γιὰ τὸν ἱερὸ δεσμό τους καὶ γιὰ τὴν ἀμοιβαία τους ἀφοσίωσι: «Μέναμε κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη, τρώγαμε καὶ πίναμε μαζί, ἀδελφωμένοι, ὄχι μονάχα στὰ ὑλικὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ στὶς πνευματικές μας προσδοκίες. Καμμιὰ ζήλεια ἢ φιλοδοξία νὰ ξεπεράση ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Κοινὲς καὶ ἴσες ἐλπίδες φώλιαζαν στὴν καρδιά μας, προσπαθούσαμε ὁ ἕνας νὰ μεταδώση ὅ,τι πολύτιμο εἶχε στὸν ἄλλο, σὰν νάμαστε δυὸ κορμιὰ καὶ μιὰ ψυχή».

Οἱ πειρασμοὶ τῆς πρωτεύουσας τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῶν διασκεδάσεων, ἢ «διαφθορά» ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Γρηγόριος, ὄχι μόνο δὲν τοὺς τράβηξε ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀντίθετα στερέωσε τὴν πίστι τους στὴν ἁγνότητα καὶ στὴν ἀρετή.

Τεσσεράμισυ χρόνια ἔμεινε στὴν Ἀθήνα ὁ Βασίλειος, σπουδάζοντας φιλολογία, ρητορική, φιλοσοφίαν ἀστρονομία, γεωμετρία καὶ ἰατρική. Πάνσοφος καὶ καλλιεπής, γύρισε στὸν Πόντο τὸ 356. Γιὰ λίγο καιρὸ ἔμεινε στὴν Καισάρεια, ὅπου ἔβγαλε τοὺς πρώτους ρητορικοὺς λόγους του ἐξυμνῶντας τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ δύναμι τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος. Μιλοῦσε μὲ τὴν ποίησι ἑνὸς βιβλικοῦ προφήτη, ἐνθουσιάζοντας τὰ πλήθη μὲ τὴ γοητεία τοῦ ἀττικοῦ λόγου. Τότε βαφτίστηκε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Διάνιο. Τὸ βάφτισμα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δινόταν στοὺς δοκιμασμένους πιστούς, ποὺ ἦταν ὥριμοι γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστήριο.

Ὡστόσο, ὁ Βασίλειος δὲν θεωροῦσε ἀκόμη τὸν ἑαυτό του τέλειο Χριστιανό. «Δὲν φτάνουν μονάχα τὰ ὡραῖα λόγια, εἶπε στοὺς δικούς του, χρειάζονται ἀκόμα καὶ τὰ μεγάλα ἔργα!»

Γι' αὐτὸ τράβηξε ὁδοιπορῶντας στὴν Αἴγυπτο, στὴ Παλαιστίνη, στὴ Συρία καὶ στὴ Μεσοποταμία, γιὰ νὰ γνωρίση τοὺς μεγάλους ἀσκητὲς ποὺ ἔμεναν στὶς ἐρημιές. Γιὰ νὰ ἀποδείξη μάλιστα τὴν πίστι του στὸ Εὐαγγέλιο, μοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχούς. Κι' ἀφοῦ εἶδε κι' ἄκουσε ἁγίους καὶ μάρτυρες, πεζοπορῶντας τρία ὁλόκληρα χρόνια, μέσα σ' ἀνεκδιήγητες ταλαιπωρίες καὶ στερήσεις, γύρισε στὸ Πόντο. Ἐκεῖ σὲ μιὰ ἐρημιά, κοντὰ στὸν ποταμὸ Ἶρι, βρῆκε ἕνα καταφύγιο κι' ἔγινε ἀσκητής. Μὲ προσευχὲς καὶ νηστεῖες καὶ παιδεμοὺς τοῦ ἀδύνατου κορμιοῦ του ἀγωνιζόταν πέντε χρόνια νὰ νικήση τὸν πειρασμὸ καὶ νὰ γίνη ἁγνὸς σὰν παιδί. Στὸ μεταξύ, ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι' ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸν Βασίλειο στὸ ἐρημητήριό του. Τί συγκινητικὴ σκηνή! Οἱ δυὸ φωστῆρες τοῦ χριστιανισμοῦ ξαναζοῦσαν πάλι σὰν ἀδέλφια. Ὁ Γρηγόριος βοήθησε τὸ Βασίλειο νὰ γράψη τοὺς κανονισμοὺς τοῦ μοναχικοῦ βίου. Ὕστερα συνέγραψαν τὴν περίφημη «Φιλοκαλία», ποὺ ἦταν ἀπανθίσματα καὶ περικοπὲς ἀπὸ τὰ συγγράμματα τοῦ Ὠριγένη.

Τὸ 362 ὁ Εὐσέβιος, ποὺ διαδέχτηκε τὸν Διάκο στὴν ἐπισκοπὴ τῆς Καισάρειας, ἔπεισε τὸν Βασίλειο νὰ δεχτῆ τὴν ἱερωσύνη. Ὡς ἱερέας ὁ Βασίλειος ἀφοσιώθηκε σὲ ἔργα φιλανθρωπίας, εὐεργετῶντας καὶ νουθετῶντας τοὺς συμπολῖτες του. Ἡ μεγάλη του μόρφωσι, ἡ ἔξοχη ἀρετή του καὶ ὁ σπάνιος ἀλτρουισμός του, ἔκαναν τὸ λαὸ νὰ τὸν λατρεύη σὰν ἅγιο. Γι' αὐτό, ὅταν πέθανε ὁ Εὐσέβιος, ὁ λαὸς διὰ βοῆς τὸν ἀνέβασε στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο τῆς Καισάρειας.

Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ μεγάλη του δρᾶσι. Μιλοῦσε κι' ἔγραφε ἀκαταπόνητα, διδάσκοντας ὄχι μόνο τὸ ποίμνιό του, ἀλλὰ κι' ὅλο τὸν χριστιανικὸ κόσμο. Γιὰ τὸ Βασίλειο δὲν ὑπάρχει κανένα σκοτεινὸ σημεῖο στὶς Γραφὲς καὶ στὰ Εὐαγγέλια. Δικαιολογεῖ κι' ἑρμηνεύει τὰ πάντα μὲ μιὰ αὐθόρμητη καὶ πειστικὴ ἐφευρετικότητα. Τὸ θέαμα τοῦ σύμπαντος ἐκστασιάζει τὸν ρήτορα, ποὺ ἔχει τὴν ποιητικὴ ἱκανότητα νὰ κάνη καὶ τοὺς πιὸ ταπεινοὺς καὶ ἀμόρφωτους χριστιανοὺς νὰ κατανοοῦν τὸ μεγαλεῖο τῆς θείας δημιουργίας. Ὡστόσο ὁ Βασίλειος δὲν εἶναι μονάχα μεγάλος ἱεροκήρυκας, εἶναι καὶ δεινὸς μαχητὴς καὶ πολέμιος τῶν αἱρετικῶν καὶ ἰδιαίτερα τῶν Ἀρειανῶν.

Ὅταν ὁ αὐτοκράτορας Οὐάλης, συνεπαρμένος ἀπὸ τοὺς Ἀρειανούς, ἀποφάσισε νὰ ἐπιβάλη διὰ τῆς βίας τὸν Ἀρειανισμὸ στὴν Καππαδοκία, ἔστειλε γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ στὴν Καισάρεια τὸ 372, τὸν ὕπαρχό του Μόδεστο νὰ πείση τὸ Βασίλειο νὰ προσχωρήση.

Μὰ ὁ ἀπτόητος Βασίλειος τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐκεῖνοι ποὺ τράφηκαν μὲ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἀλλάζουν οὔτε συλλαβὴ τοῦ θείου λόγου.

— Πρόσεξε, Βασίλειε, τοῦ ἀπάντησε ἀπειλητικὰ ὁ Μόδεστος, γιατὶ δὲ θὰ χάσης μονάχα τὴ φιλία τοῦ αὐτοκράτορα. Μὰ μπορεῖ νὰ ἐξοριστῆς, νὰ δημευθῆ ἡ περιουσία σου, ἀκόμη καὶ νὰ βασανιστῆς καὶ νὰ χάσης τὴ ζωή σου...

— Τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά, ἀγαπητέ μου ὕπαρχε, δὲν μὲ φοβίζει. Δήμευσι περιουσίας δὲν φοβᾶται ἐκεῖνος, ποὺ ἔχει γιὰ ροῦχα μερικὰ κουρέλια καὶ λίγα βιβλία. Ἐξορία δὲν φοβᾶται ἐπίσης, γιατὶ ἡ γῆ, ποὺ κατοικεῖ, δὲν εἶναι δική του, ἀφοῦ εἶναι περαστικὸς ἀπ' αὐτήν. Τὰ βασανιστήρια πάλι δὲν τὸν τρομάζουν γιατὶ τὸ ἀσθενικὸ κορμί του δὲ θὰ τὰ βαστάξη. Ὅσο γιὰ τὸ θάνατο, αὐτὸς θὰ εἶναι γιὰ μένα εὐεργέτης, γιατὶ θὰ μὲ φέρη πιὸ γρήγορα κοντὰ στὸ Θεὸ ποὺ λατρεύω.

Ὁ Μόδεστος κατάπληκτος ἀπὸ τὸ θάρρος τοῦ Βασιλείου, τοῦ ἀποκρίθηκε, πῶς κανένας ὡς τότε ἐπίσκοπος δὲν εἶχε μιλήσει σ' αὐτὸν μὲ τέτοια γενναιοψυχία.

—Κάθε ἀληθινὸς ἐπίσκοπος, ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν πίστι του, ἔτσι θὰ σοῦ μιλοῦσε. Μόδεστε! τοῦ ἀπάντησε.

Ἡ σταθερότητα καὶ ἡ ἀλύγιστη ἀποφασιστικότητα τοῦ ἡρωϊκοῦ ἱεράρχη ἀφώπλισαν, ὄχι μονάχα τὸν ὕπαρχο, ἀλλὰ καὶ τὸν αὐτοκράτορα καὶ συνετέλεσαν στὴν ἐπικράτησι τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανισμοῦ καὶ στὴν κατάπτωσι τοῦ Ἀρειανισμοῦ.

Ὡστόσο, ὁ Βασίλειος δὲν ἦταν μονάχα ἀσύγκριτος ἀγωνιστὴς τῆς ὀρθῆς πίστεως. Ἦταν καὶ ἀμείλικτος διώχτης κάθε κοινωνικῆς ἀδικίας, μαστιγωτὴς τοῦ παράνομου πλούτου καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν ἀδύνατων καὶ τῶν καταπιεζομένων. Τὰ φιλανθρωπικά του ἔργα εἶναι παροιμιώδη. Σὲ κάθε τμῆμα τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς του περιφερείας, ἔχτισε μὲ ἐράνους καὶ μὲ δικά του χρήματα, ἄσυλα γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ μικρὰ νοσοκομεῖα γιὰ τοὺς ἀπόρους. Κοντὰ στὴν Καισάρεια ἐξ ἄλλου, ἔφτιαξε ἕνα τεράστιο πτωχοκομεῖο καὶ νοσοκομεῖο τὴ «Βασιλειάδα», ποὺ ἀργότερα ἐξελίχτηκε σὲ πόλι 30.000 κατοίκων. Στὸ κέντρο αὐτῆς τῆς καινούργιας πόλεως ὑψωνόταν ἕνας μεγαλοπρεπὴς ναὸς στὴν αὐλὴ τοῦ ὁποίου βρισκόνταν δυὸ φτωχικὰ δωμάτια, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ταπεινὴ κατοικία τοῦ μεγάλου ἱεράρχη. Ὁ Βασίλειος ἤθελε νἆναι κοντὰ στοὺς φτωχοὺς καὶ στοὺς ἀρρώστους του. Κάθε μέρα πήγαινε καὶ περιποιόταν ὁ ἴδιος τὶς πληγὲς τῶν λεπρῶν, παρηγορῶντας καὶ θεραπεύοντας τοὺς ἀπελπισμένους.

Εἶναι ἐπίσης μεγάλο καὶ τὸ συγγραφικό του ἔργο, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἔζησε πολλὰ χρόνια. Ἔγραψε ἕνα πλῆθος δογματικά, ἀσκητικά, ἠθικὰ καὶ παιδαγωγικὰ ἔργα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς περίφημες ὁμιλίες, τὰ κηρύγματα καὶ τὴ μεγάλη λειτουργία. Ἡ ἀλληλογραφία του μὲ τὸν φίλο του Γρηγόριο Ναζιανζηνὸ εἶναι θησαυρὸς σοφίας καὶ καλλιεπείας. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε ἀθάνατο τὸν Βασίλειο εἶναι ἡ ἀνεκτίμητη συμβολή του γιὰ τὴν ἐκχριστιάνισι τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος πάνω στὸ Χριστιανισμό. Ἡ ἑλληνοχριστιανικὴ παιδεία, συγκέρασμα τοῦ πλατωνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ πνεύματος, διὰ μέσου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἔγινε ἡ βάσι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Λίγο μετὰ τὸ θάνατο τοῦ αὐτοκράτορα Οὐάλη (9 Αὐγούστου 378) πέθανε ὁ Μέγας Βασίλειος σὲ ἡλικία 48 χρόνων. Τὸ πρόωρο τέλος του ὀφειλόταν στὶς ἀσκητικές κακουχίες του, στὴν καθημερινή του ὑπερκόπωσι καὶ σὲ μιὰ χρόνια πάθησι τῶν νεφρῶν του.

Οἱ ὡραῖοι θρῦλοι, ποὺ πλέχτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, ἔχουν ὡς πηγὴ τὰ μεγάλα φιλανθρωπικά του ἔργα καὶ τὴν τρυφερὴ ἀγάπη του γιὰ τὰ φτωχὰ παιδιά. Ἔτσι ὁ ἅγιος, ποὺ γιορτάζεται ἀνήμερα τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἔγινε τὸ λαμπερὸ σύμβολο τῆς χαρούμενης γενναιοδωρίας γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους.

Ι. Α.

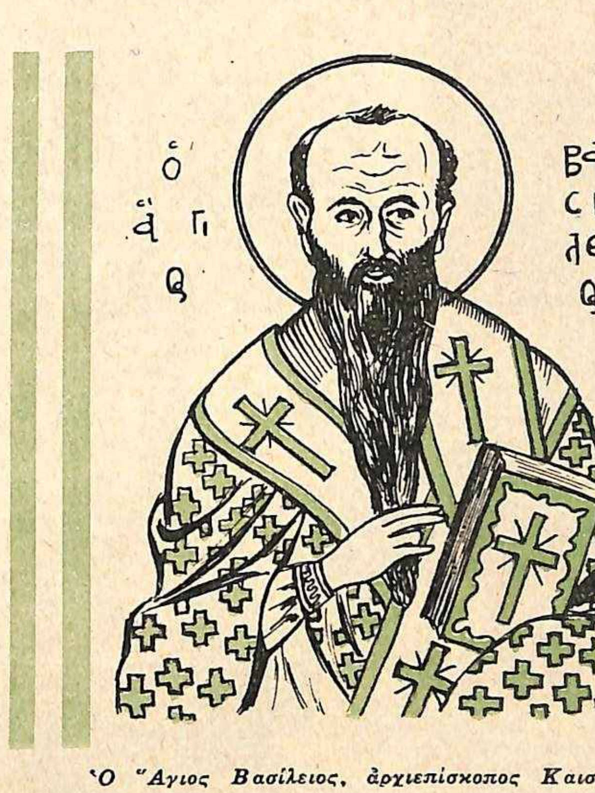

Ὁ Ἅγιος Βασίλειος, ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας.

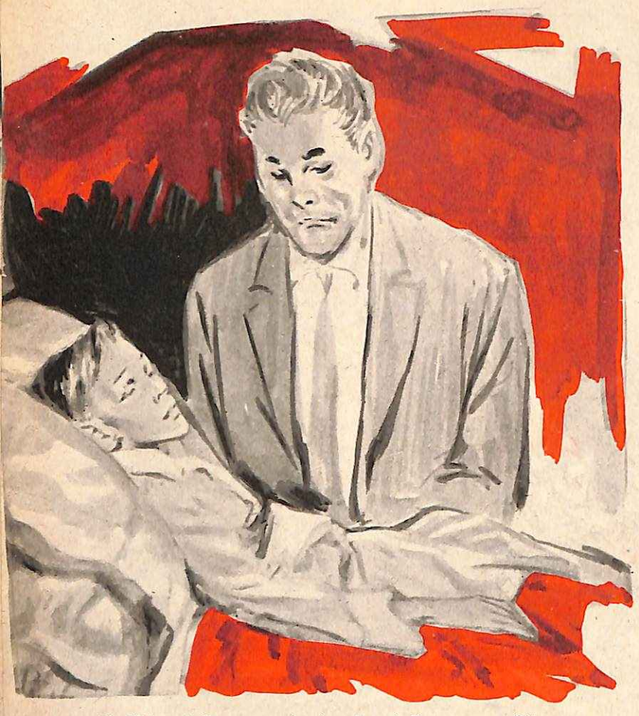

Ὁ Κάμπελ ἔσκυψε καὶ κύτταξε τὸ ἄρρωστο παιδάκι του...

ΔΡΑΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ Πρωτοχρονιᾶς....

Ὁ Κάμπελ κύτταξε τὸ ἄρρωστο παιδάκι του. Ὁ ὕπνος του ταραγμένος ἀπ' τὸν πυρετὸ κι' ἀπὸ ὄνειρα ἀνήσυχα, ἐξακολουθοῦσε γάναι βαθύς.

Ἔπνιξε ἕναν λυγμό, χάϊδεψε τὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ του κι' ἔσβυσε τὸ φῶς. Σκοτάδι ἁπλώθηκε στὸ φτωχὸ καὶ ὑγρὸ δωματιάκι, κι' ὁ ἄτυχος πατέρας, πατώντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν, βγῆκε ἔξω.

Ἐρημιὰ ἁπλωνόταν στοὺς δρόμους. Ψιλοχιόνιζε... Γιὰ νὰ φυλαχτῆ ἀπ' τὸ τσουχτερὸ κρύο τῆς νύχτας, ὁ Κάμπελ ἔχωσε τὰ κοκκαλιασμένα χέρια του στὶς τσέπες, ἀφοῦ πρῶτα ἀνασήκωσε τὸ γιακᾶ τοῦ σακκακιοῦ του. Μὰ τὸ βοριαδάκι θέριζε κι' ὁ Κάμπελ, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὸς ποῦ πάει καὶ τί κάνει, ἄρχισε νὰ περπατάῃ σκυφτὸς καὶ συλλογισμένος.

Δὲν ἔνοιωθε πιὰ τὴν πεῖνα, οὔτε καὶ τὸ μαστίγωμα τοῦ χιονιοῦ τὸν πείραζε. Μὰ ἡ καρδιὰ του στέναζε πικρά, ὅσο σκεφτόταν τὸ ἄρρωστο ὀρφανὸ παιδάκι του, ποὺ ἀγωνιοῦσε δυὸ μέρες τώρα, χωρὶς γάλα, δίχως φάρμακα, δίχως γιατρό...

Ποῦ νὰ πάῃ; Δὲν ἤξερε κανέναν σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη πόλι. Ὅλες οἱ προσπάθειές του νὰ βρῇ δουλειά, πήγαιναν χαμένες. Κανένας δὲν ἤθελε αὐτὸν τὸν ἀσθενικὸ νέο, μὲ τὸ κοκκαλιάρικο κορμί, μὲ τὰ βαθουλωμένα μάγουλα καὶ τὸ παλιὸ τριμμένο κοστούμι. Νὰ ζητιανέψῃ; Μὰ λίγη ὥρα πρίν, ἅπλωσε δισταχτικὰ τὸ χέρι σ' ἕνα - δυὸ διαβάτες καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ὁδηγηθῇ στὸ τμῆμα ἀπὸ τὸν αὐστηρὸ πόλισμαν τῆς συνοικίας.

Καὶ τὸ παιδάκι του τί θὰ γινόταν, ἄρρωστο καὶ μοναχό; Ἄρχισε πάλι νὰ περπατάῃ μὲ βῆμα κλονισμένο. Ποῦ νἄβρισκε μερικὲς δεκάρες, ἴσα-ἴσα γιὰ τὸ γάλα τοῦ παιδιοῦ του; Στὴν καμαρούλα του δὲν εἶχε ἀπομείνει τίποτ' ἄξιο γιὰ νὰ πουληθῇ. Ἡ ἀρρώστια τῆς ἀγαπημένης του γυναικούλας, πολύμηνη κι' ἐξαντλητική, κι' ὁ θάνατός της ὕστερα, τὸν εἶχαν καταντήσει ράκος σωματικὸ καὶ ἠθικό!...

Ἀπὸ ὥρα προχωροῦσε πρὸς τὶς κεντρικώτερες συνοικίες. Ἡ ἐρημιὰ μεγάλωνε στοὺς δρόμους. Ὁ Κάμπελ σκουντουφλοῦσε ἀπ' τὴν ἐξάντλησι, μὰ κανένας δὲν τὸν πρόσεχε. Ἄλλοι παραμέριζαν λοξοκυτάζοντάς τον κι' ἄλλοι τὸν προσπερνοῦσαν ἀδιάφοροι.

Κάποτε, ἐπὶ τέλους, σκόνταψε στὸ μαρμάρινο σκαλοπάτι τῆς ἐξώπορτας κάποιου σπιτιοῦ. Τὸ τίναγμα τοῦ κέντρισε τὰ μουδιασμένα νεῦρα κι' ὁ ἄμοιρος πατέρα- ἔννοιωσε πιὸ καθαρὰ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς του.

Ἄξαφνα κάποιο τρίξιμο σ' ἕνα παράθυρο, τὸν ἔκανε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ξεχώρισε τότε τὸ ἀλαφροκλεισμένο παραθυρόφυλλο νὰ ταλαντεύεται, σὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀνέμου καὶ μιὰ σκέψι σκοτεινὴ ξέσχισε τὴν καταχνιὰ τοῦ μυαλοῦ του:

— Θὰ γίνω κλέφτης!... ψιθύρισε. Κι' ἀπὸ αὔριο τὸ παιδί μου θἄχη φάρμακα, γιατρὸ καὶ γάλα.. Θὰ γίνω κλέφτης!...

Ἡ ἐρημιὰ τῶν δρόμων κι' ἡ σκοτεινιὰ τοῦ σπιτιοῦ στήλωσαν τὰ νεῦρα του. Καὶ μ' ἕνα πήδημα γαντζώθηκε στὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ. Τὰ χέρια του δούλεψαν μὲ ταχύτητα, ὁ μοχλὸς τῶν κουφωτῶν παραθυροφύλλων στράφηκε καὶ φάνηκε τὸ τζάμι. Τότε ὁ Κάμπελ μὲ ψυχραιμία διαρρήκτου, ἔδωσε μιὰ γροθιὰ στὸ γυαλί.

Σκοτάδι ἀπόλυτο βασίλευε στὸ δωμάτιο. Τρία - τέσσερα σπίρτα τοῦ Κάμπελ ἦταν νοτισμένα. Παραμέρισε τὴν κουρτίνα,γιὰ νὰ μπῇ τὸ φῶς τῶν φαναριῶν τοῦ δρόμου. Μὰ οἱ κρίκοι τῆς κουρτίνας στρίγγλισαν στὸ μπρούντζινο κοντάρι τους κι' ὁ Κάμπελ σκιρτώντας φοβισμένος χτύπησε μὲ τὸ πόδι του τὸ πόδι κάποιου τραπεζιοῦ.

Θόρυβος ἀκούστηκε στὸ δωμάτιο, τὸ τρίξιμο ἑνὸς ντιβανιοῦ κι' ἀμέσως κάποιος γύρισε τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Ἕνας ἄντρας φάνηκε τότε σημαδεύοντας τὸν Κάμπελ μὲ τὸ πιστόλι του.

— Μπᾶ;... ξεφώνησε ὁ ἄγνωστος μὲ κατάπληξι.

— Κύριε... τραύλισε ὁ Κάμπελ.

— Πλησίασε, νεαρέ μου!... εἶπε εἰρωνικὰ ὁ ἄγνωστος κρατώντας τὸ πιστόλι.

Τρομαγμένος ὁ Κάμπελ ἔκανε λίγα βήματα καὶ στάθηκε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Ἡ ἐμφάνισι τοῦ κ. Γκράντ, διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδας «Μίρορ» τοῦ Λονδίνου, τὸν εἶχε κεραυνώσει.

—Λοιπόν;ξεφώνησε ὁ κ.Γκράντ. Τύβαλες πεῖσμα νὰ μὲ κλέψῃς;... Ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες μοῦ ζητοῦσες ἐργασία, στὸ γραφεῖο μου... Πῶς τόσο γρήγορα ἀποφάσισες νὰ γίνῃς διαρρήκτης;... Ἤθελες νὰ μ' ἐκδικηθῇς μήπως;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε.... τραύλισε πάλι ὁ Κάμπελ. Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς ἦταν ἐντελῶς τυχαῖο... Οὔτε καὶ φανταζόμουν πὼς μένετε ἐδῶ... Πῶς εἶναι δικό σας τὸ σπίτι...

— Μ' αὐτό, δὲν ἐλαφρώνεις τὴ θέσι σου, τὸν διέκοψε ὁ κ. Γκράντ. Τί ἐγώ, τί ἕνας ἄλλος;.. Ἡ οὐσία εἶναι πὼς πρὶν ἀπὸ τρεις ἡμέρες ἤσουν ὑποψήφιος δημοσιογράφος—δίχως βέβαια πεῖρα ἢ ταλέντο—καὶ τώρα σὲ ἀντικρύζω ἀποτυχημένο διαρρήκτη!...

— Μὰ τί νἄκανα, κύριε;... ξεφώνησε μὲ ἀπόγνωσι ὁ Κάμπελ. Ὅπως σᾶς εἶπα καὶ προχτὲς βρίσκομαι στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου... Ἔχω ἄρρωστο τὸ μοναχοπαίδι μου... Εἶμαι νησιτικὸς κι' ἐγώ, σωστὸ ναυάγιο τῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῆς μοίρας κι' ὄχι ἀπὸ τεμπελιὰ ἢ ἀπὸ φταίξιμό μου. Τί θέλετε νὰ κάνω; Ὅπου καὶ νὰ ζητήσω δουλειὰ μὲ διώχνουν ἀπὸ παντοῦ... Ἂν ἤμουν μόνος, θὰ πνιγόμουν... Μὰ τὸ παιδάκι μου;.. Τὸν Τόμμυ μου; Ποιός θὰ τὸν κυττάξῃ τότε;

Ὁ κ. Γκράντ πρόφτασε νὰ δεντῇ στὴν ἀγκαλιά του τὸν λιπόθυμο πατέρα. Μὲ συγκίνησι, τὸν ξάπλωσε στὴν πολυθρόνα. Καὶ τρέχοντας στὴν κουζίνα τοὔφερε λίγο φαγητὸ καὶ δυναμωτικὸ κρασί. Κι' ἐνῶ ὁ Κάμπελ ἀργομασοῦσε, ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ ψιθύρισε:

— Εἶχα ἄδικο νὰ σὲ διώξω προχτές, νεαρέ μου... Τὸ ἀποψινό διάβημά σου μὲ πείθει μὰ καὶ μὲ συγκινεῖ βαθειά, γιατὶ εἶμαι κι' ἐγὼ πατέρας... Νά, σὲ μισὴ ὥρα θὰ μοῦ φέρουν ἀπ' τὸ τυπογραφεῖο τὴν τελευταία σελίδα τῆς ἐφημερίδος κι' ἀμέσως θὰ φύγω νὰ πάω νὰ συναντήσω τὴ γυναίκα μου καὶ τὸ παιδί μου... Ἀπὸ σήμερα σὲ παίρνω ρεπόρτερ στὴν ἐφημερίδα... Προχτὲς μοῦ τὰ θαλάσσωσες, ὅταν σ' ἔβαλα νὰ κάνῃς μιὰ περιγραφή. Μὰ ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ τὴν ψυχική σου κατάστασι, ποὺ ἐμπόδιζε τὴν ἐλεύθερη λειτουργία τοῦ μυαλοῦ σου...

Ὄρθιος τώρα ὁ Κάμπελ, ἔκλαιγε ἀπὸ εὐτυχία. Προσπάθησε, μὰ δὲ μπόρεσε νὰ εὐχαριστήσῃ μὲ δυὸ λόγια τὸν κ. Γκράντ. Μόνο τὰ χείλη του σιγότρεμαν καὶ μουρμούριζαν κάτι ἀόριστα. Ὁ θόρυβος ἑνὸς αὐτοκινήτου κάτω στὴν ἐξώπορτα, ἔκανε τὸν κ. Γκράντ νὰ βάλῃ τὸ πανωφόρι του καὶ νὰ βγῇ στὸ διάδρομο.

Ἔπειτα μπαίνοντας μέσα πάλι καὶ κρατώντας στὸ χέρι ἕνα ὑγρὸ ἀκόμη τυπογραφικὸ δοκίμιο, εἶπε στὸν Κάμπελ:

— Διάβασμα νὰ ρίξω τὴ ματιὰ στὴ σελίδα καὶ νὰ τρέξω κατόπιν στὸ παιδί μου... Τρέξε τώρα κι' ἐσὺ στὸ παιδί σου ἡσυχος... Πάρε δυὸ λίρες προκαταβολὴ κι' ἀγόρασέ του λίγο γάλα... Θὰ τοῦ τὸ δίνης λίγο-λίγο, μήπως καὶ τὸ βλάψῃ... Κι' αὔριο βράδυ στὶς 7, ποὺ θἄμαι μόνος μου, γιατὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ γιορτάζουν τὴν πρωχρονιά, θὰ σὲ περιμένω στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας νὰ κανονίσουμε ὅλα τὰ ἄλλα... Ἄ, νά.... Στάσου μιὰ στιγμή... Νά, πάρε κι' αὐτὰ τὰ παιγνιδάκια... Τἄχω γιὰ τὸ παιδί μου, μὰ σὰν πολλὰ τοῦ πέφτουν... Πάρε κι' ἐσὺ λίγα νὰ τὰ κάνῃς δῶρο στὸ δικό σου...

Ὁ Κάμπελ βουβός, νομίζοντας πὼς ὀνειρεύοταν ἔβρεχε μὲ δάκρυα τὸ χέρι τοῦ κ. Γκράντ καθὼς τὸ φιλοῦσε. Ἔπειτα δισταχτικά, ἀργά, βγῆκε στὸ δρόμο, ἔσυρε γιὰ λίγο τὰ τρίπια παπούτσια του στὸ χιονισμένο πεζοδρόμιο κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν τρελλὸς ξεφωνίζοντας:

—Ἔφτασα!... Ἔρχομαι μὲ δῶρα Τόμμυ, παιδί μου!...

ΤΖΕΪΜΣ ΓΟΥΟΡΚΜΑΝ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Στοῦ χρόνου τὸν ὠκεανὸ ἀκόμη μιὰ σταλιὰ
σὰν ὄνειρο μιανῆς νυχτιᾶς, στὴ γῆ τὴν κουρασμένη,
μιὰν ἄσπρη τρίχα ἐχάραξε σὲ κάποιου τὰ μαλλιὰ
καὶ νέο δόντι ἐμέστωσε μιὰ νειάτη ποὺ ὅλο αὐξαίνει.

Καὶ πόθοι ἂν μείναν ἄφθαστοι καὶ σχέδια μισά,
ἀγάπες ἂν ξεψύχησαν κι' ἂν γεννηθῆκαν μίση,
ὦ, ἐσὺ ποὺ μᾶς νανούρισες μὲ ὀνείρατα γουσᾶ,
γέροντα χρόνε, ὥρα καλή! Καὶ ποιός ρὰ σὲ μισήσῃ;

Μὲ τὴν καινούργια ἀνατολή, νὰ καὶ καινούργιος χρόνος!
Γέροντα, χαίρου, ποὺ πατεῖς ἀκόμα αὐτὴν τὴ γῆ!
Καὶ σὺ παιδάκι, πιὸ πολύ! Μακρυά σου κάθε πόνος!
Χαρὰ κι' ἐλπίδα καὶ ζωὴ πάρε ἀπ' τὴ νέα αὐγή.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΑΝΟΣ ΚΑΤΡΑΚΗΣ

ΑΝΝΑ ΦΟΝΣΟΥ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ

ΡΕΝΑ ΝΤΟΡ

ΜΙΜΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

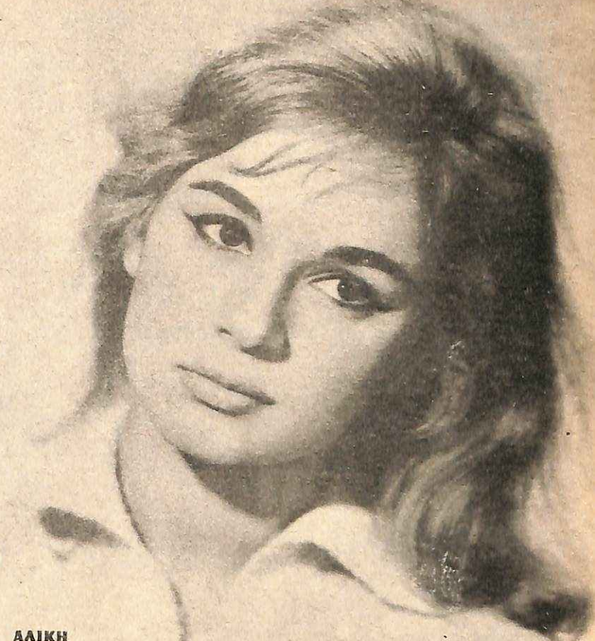

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

Στὸ πράσινο τραπέζι τῆς Πρωτοχρονιᾶς

Η... «31» ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

31 καλλιτέχνες διατυπώνουν ἀπὸ μιὰ εὐχὴ γιὰ τόν... ἑαυτό τους

● ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΧΑΣΗ;
● ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΗ;

ΤΡΙΑΝΤΑΕΝΑΣ καλλιτέχνες, τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου, τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ τραγουδιοῦ ἀποφάσισαν νὰ παίξουν ἀπόψε, μιὰ πρωτότυπη «τριανταμία».

Ἄλλωστε, τὸ καλεῖ ἡ βραδυὰ καὶ τὸ παλαιὸ ἔθιμο τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν.

Μὲ αὐτὴ τὴ διαφορά: Ὅτι τὸ στὸ δικό μας πράσινο τραπέζι δὲν θὰ παιχθοῦν χαρτονομίσματα, ἀλλὰ εὐχές.

Εὐχὲς κάθε εἴδους καὶ ποικιλίας, εὐχὲς πρωτότυπες, παράξενες, φανταχτερές, δμορφες ἢ ἄσχημες, πραγματοποιήσιμες ἢ ἀπραγματοποίητες, εὐχὲς μικρές, μεγάλες, χριστιανικὲς ἢ καὶ... πονηρές, εὐχὲς μὲ χρῶμα, μὲ οὐσία καὶ ζωντάνια κι' εὐχὲς ἄτολμες, δειλές, ποὺ μόλις παίρνουν τὸ θάρρος νὰ φτάσουν ὥς τὰ χείλη, λόγω... βραδυᾶς.

Ὅλες αὐτὲς τὶς εὐχές, τὶς διατυπώνουν οἱ 31 καλλιτέχνες, ποὺ ἀναφέρονται πιὸ κάτω ὄχι γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὡπὼς εἴθισται νὰ γίνεται στὶς μεγάλες γιορτερὲς μέρες τῆς Χριστιανοσύνης, ἀλλά, γιὰ δικό τους λογαριασμό, γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ μόνο, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ «παίσουν» μὲ τὸν καινούργιο χρόνο.

Τοὺς τὸ εὐχόμαστε.

Ὅσο γιὰ σᾶς, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὶς διαβάσετε. Μὲ λίγη σκέψη, κι' ἀνάλογα μὲ τὰ αἰσθήματα ποὺ τρέφετε γιὰ καθέναν ἀπὸ τοὺς ἀποψινοὺς μας «τζογαδόρους» θὰ βρῆτε, ποιοὶ ἀπ' ὅλους θὰ βγοῦν κερδισμένοι καὶ ποιοὶ χαμένοι.

Καὶ τώρα, ἐπὶ τὸ ἔργον. Ἂς κόψουμε τὴν τράπουλα κι' ἂς μοιράσουμε τὰ χαρτιά.

Ἡ «τριανταμία» τῶν εὐχῶν ἀρχίζει.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΖΑΒΕΛΑΣ. Ἀπὸ τὸ ἡσυχο ρετιρὲ τῆς ὁδοῦ Λέκα, ὅπου βρίσκεται τὸ γραφεῖο του ἢ μᾶλλον τὸ ἐργαστήριό του, ὁ σκηνοθέτης τῶν πρώτων μεγάλων ἐπιτυχιῶν ἐκφράζει πρόθυμα τὴν εὐχή του μὲ δυὸ λόγια:

— Νὰ φτιάξω μέσα στὸ 1964 τὴν ταινία τῆς ζωῆς μου.

— Δὲν ἦταν ἡ «Κάλπικη λίρα» ἡ ταινία τῆς ζωῆς σας;

— Ὄχι.

— Οὔτε ὁ «Μεθύστακας» ἢ ἡ «Ἀντιγόνη»;

— Οὔτε.

— Καλὴ τύχη, λοιπόν!

— Εὐχαριστῶ.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΡΚΟΤΛΟΣ.— «Ἡ εὐχὴ ἡ δική μου—μᾶς ἐξομολογεῖται ὁ δημοφιλὴς πρωταγωνιστὴς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου — εἶναι καθαρῶς θεατρική».

— Πέστε την.

— Εὔχομαι τὴν καινούργια χρονιὰ νὰ ἐκπληρωθῆ τὸ ὄνειρό μου νὰ πάω στὴ «μάνα» τοῦ καλοῦ θεάτρου, στὸ Λονδῖνο καὶ νὰ παίξω ἐκεῖ Σαξπηρ.

— Κ... μιὰ προτίμησι σὲ ἔργο;

— Ναί. «Ἅμλετ».

ΑΝΝΑ ΦΟΝΣΟΥ. Ἡ διαλεχτὴ στάρ, ποὺ πέρυσι, ὅπως εἶναι γνωστό, παντρεύθηκε θεατρικὸ ἐπιχειρηματία, τοποθετεῖ τὴν εὐχή της ἐπὰ θέματος καθαρῶς ἰδιωτικοῦ κι' ὄχι καλλιτεχνικοῦ.

— Εὔχομαι, μᾶς λέει, νάναι ὁ φετεινὸς ὁ χρόνος τόσο εὐτυχισμένος σὰν τὸν... περσινό!

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ. Ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ «Σινικοῦ τείχους», τῆς «Ἱστορίας τοῦ Ἰρκούτσκ» καὶ τῆς «Συνοικίας —"Ονειρο», μᾶς δέχεται στὸ καμαρίνι του κι' ἐκφράζει ἐκεῖ τὴν εὐχή του ἢ μᾶλλον τὴν ποντάρει στὸ πράσινο τραπέζι τῆς πρωτοχρονιάτικης «τριανταμίας»... τοῦ Θησαυροῦ.

— Ἡ εὐχή μου ἢ τὸ «ποντάρισμά μου, ἂν θέλετε — μᾶς ἐκμυστηρεύεται—εἶναι τοῦτο: Νὰ φτιάξω δικό μου θέατρο, ἀφοῦ ἔφτιαξα δικό μου θίασο!

ΜΑΝΟΣ ΚΑΤΡΑΚΗΣ. Ὁ ἐκλεκτὸς ἱδρυτὴς τοῦ «Ἑλληνικοῦ Λαϊκοῦ Θεάτρου», ποὺ τόσες δάφνες ἔχει δρέψει ὥς τώρα, τόσο στὸ θέατρο ὅσο καὶ στὸν κινηματογράφο, τοποθετεῖ τὴ «μίζα» του ἢ μᾶλλον τὴν εὐχή του στὸ ἴδιο τὸ «Λαϊκὸ Θέατρο» του.

— Τί εὔχεστε; ρωτᾶμε.

— Ὅπως κατέκτησε τὸ «Λαϊκὸ Θέατρο» τὴν Ἀθήνα καὶ τὶς ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἔτσι νὰ κατακτήσῃ καὶ τὶς μεγάλες πρωτεύουσες τοῦ ἐξωτερικοῦ! εἶναι ἡ ἀπάντησί του.

Θὰ πιάσῃ ἄραγε «τριανταμία»;

ΜΙΜΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ. Ὁ συνθιασάρχης τοῦ θεάτρου «Βεάκη», ποὺ τόσα χρόνια εἶχε χωρίσει μὲ τὸ «ἄλτερ ἔγκο» του, τὸν Ντίνο Ἡλιόπουλο, γιὰ νὰ τὸν ξαναβρῇ τελικὰ καὶ νὰ ξανασυνεργασθῇ μαζί του, διατύπωσε χωρὶς δισταγμὸ τὴν παρακάτω εὐχή: «Νὰ συνεχιστῇ ἡ συνεργασία μου μὲ τὸ Ντίνο Ἡλιόπουλο καὶ φέτος καὶ πάντα».

ΝΤ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ. (Παράλληλοι βίοι — παράλληλες ἐπιθυμίες παράλληλα ... ποντάρισματα). Ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς ποντάρισε ὡς ἔξης στὸ πράσινο τραπέζι τῶν εὐχῶν μας:

— Νὰ συνεχιστῇ ἡ συνεργασία μου μὲ τὸν Μίμη Φωτόπουλο, γόνιμη καὶ ἀδιάκοπη.

ΝΑΝΑ ΜΟΥΣΧΟΥΡΗ (τηλεφωνικῶς): «Νὰ τραγουδάω ὅπως τώρα, ὡς τὴν τελευταία μέρα τῆς ζωῆς μοιι».

Γ. ΦΟΥΝΤΑΣ. «Ζωὴ χρυσὴ μέ τή... Χρυσούλα».

Δ. ΧΟΡΝ. «Πάντοτε καλύτερα, πάντοτε ψηλότερα».

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ. «Νὰ μαι πάντα, ἅπως τώρα...».

ΓΙΟΒΑΝΑ. «Δίσκοι, δίσκοι, δίσκοι, δίσκοι. Καὶ περιοδεῖες, περιοδεῖες, περιοδεῖες, στὶς ξένες πρωτεύουσες».

ΖΩΗ ΦΤΤΟΤΣΗ. «Ἡ χρονιὰ αὐτὴ ξέρω πὼς θάναι ἡ καλύτερή μου. Εὔχομαι νὰ χωλήσουν ὅλες οἱ ἄλλες σὰν κι' αὐτή».

ΓΙΩΡΓ. ΜΟΤΖΑΚΗΣ. «Νὰ γράψω 365 τραγούδια καὶ νὰ εἰσπράξω 365 φορὲς ποσοστά».

ΓΙΩΡΓ. ΜΗΤΣΑΚΗΣ. «Νὰ μὴν ἀναβληθῇ ἄλλο ἡ δίκη μου μὲ τὸ Μάνο Χατζηδάκι».

ΜΑΝ. ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ. «Νὰ ἱδρυθοῦν περισσότερες Ὅπερες καὶ κρατικὰ ἱδρύματα στὴ χώρα».

ΧΡΤΣ. ΖΩΚΑ. «Νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἰσχύῃ τό... ρητό: «Ὅπου Γιῶργος καὶ μάλαμα».

ΜΑΙΡΗ ΛΙΝΤΑ. «Νὰ κατακτήσῃ τὸ ἑλληνικὸ λαϊκὸ τραγούδι τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική, μέσω... ἐμοῦ, φυσικὰ καὶ τοῦ Μανώλη».

ΜΑΝΩΛΗΣ ΧΙΩΤΗΣ. «Αὐτὸ ποὺ εἶπε ἡ Μαίρη».

ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ. «Κι' ἄλλο θέατρο. Κι' ἄλλο θίασο. Κι' ἄλλα ἔργα».

ΒΑΓ. ΣΕΙΛΗΝΟΣ. «Νὰ χορεύουν ὅλοι «Σεϊλι—σεϊλι».

ΕΛΕΝΗ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ. «Ἀλλη μιὰ ταινία σὰν τὶς «Μικρὲς Ἀφροδίτες».

ΓΙΑΝ. ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ. «Νὰ συνεργαστῶ μὲ τὸ Μίκη Θεοδωράκη».

ΡΕΝΑ ΝΤΟΡ. «Νάγω... ἕνα μπαλλόνι (εἶναι γνωστὸ πὼς ἡ Ρένα Ντόρ πέρασε πολὺ δύσκολα τὰ παιδικά της χρόνια καὶ τὸ πιὸ πικρό της παράπονο ἦταν πὼς δὲ μπόρεσε ποτὲ της νάχη ἕνα πραγματικὸ δῶρο»».

Μ. ΝΤΕ ΠΕΤΡΙΑΔΟ. «Νὰ γίνω αὐτὴ τὴ χρονιὰ μητέρα. Εἶναι τὸ μόνο ποὺ μοῦ λείπει».

ΟΡ. ΛΑΣΚΟΣ. «Νὰ γυρίσω τὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου σὲ ταινία».

Α. ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ. «Νὰμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἡ ... Ἀλίκη Βουγιουκλάκη».

ΖΕΤΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ. «Λιγώτερο στρὴτ - τής, περισσότερη πρόζα».

ΜΠΕΛΙΝΤΑ. «Νὰ μὴ σταματήσω ποτὲ τὸ τραγούδι».

Μ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ. «Νὰ πάρω πάλι τὸ «Ὄσκαρ» (δηλώσεις ἀπὸ τὶς ΗΠΑ)».

Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ. «Γιὰ τὸν ἑαυτό μου τίποτε. Γιὰ ὅλον τὸν κόσμο εἰρήνη».

★

Ἡ «τριανταμία» τέλειωσε. Ἄλλωστε σ' ἕνα λεπτὸ θὰ σημάνουν μεσάνυχτα. Τὰ φῶτα θὰ σβήσουν καὶ ἡ νύχτα θὰ γεμίσῃ ἀπὸ τὰ κλάματα καὶ τὰ ξεφωνητὰ ἑνὸς μωροῦ, ποὺ μόλις γεννήθηκε.

Εἶναι τὸ 1964.

Ὁ «Θησαυρὸς» σᾶς τὸ εὔχεται εὐτυχισμένο.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ

ΜΑΝΟΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ

ΝΑΝΑ ΜΟΥΣΧΟΥΡΗ

ΕΛΕΝΗ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΜΑΙΡΗ ΛΙΝΤΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ

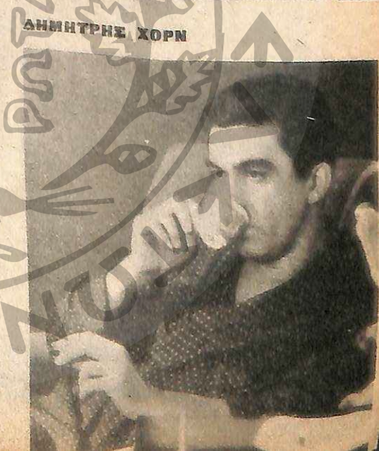

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΟΡΝ

— Μπορεῖς νὰ τὰ φανταστῆς ἀπάνω μου αὐτὰ τὰ ντεσοῦ, Πελοπίδα;

— Πρέπει νὰ πάψω πιὰ νὰ σὲ πηγαίνω σὲ ἀκριβὰ ἑστιατόρια, Μιμίκα, ὅπου τρῶς ἕνα σωρὸ λιγουδιές!

Κοκτέιλ ΤΕΛΙΟΥ

— Μὰ σᾶς εἶπα, κύριε, γιὰ ἑκατοστὴ φορά, πὼς κάνετε λάθος στὸ νούμερο! Προφανῶς τὸ τηλέφωνό σας ἔχει πάθει βλάβη!

— Στὴ γραφομηχανὴ ἀπέτυχες! Νὰ δοῦμε τώρα καὶ τὰ μέτρα σου!

ΡΕΒΕΓΙΟΝ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ μερικοὶ ἄνθρωποι, ποὺ σοῦ ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη μὲ τὴν πρώτη ματιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ τοὺς συναντᾶς κάπου. Ἄλλοι ἄνθρωποι πάλι, ἔχουν κάτι περίεργο καὶ ἀκαθόριστο ἐπάνω τους, ποὺ σὲ κάνει ἐπιφυλακτικό, κι' ὅσο περισσότερο τοὺς γνωρίζεις, τόσο πιὸ πολὺ σὲ πείθουν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἔχῃς ἐμπιστοσύνη. Αὐτὴ ἡ δεύτερη περίπτωσις ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ μὲ τὸν κύριο Θεοφάνη. Ποτὲ δὲν εἶχα καταφέρει νὰ τὸν συμπαθήσω. Ὅσες φορὲς ἔτυχε νὰ συναντηθοῦμε στὴν εἴσοδο, στὶς σκάλες ἢ στὸ ἀσανσέρ, ἀπ' τὶς λίγες κουβέντες, ποὺ ἀλλάζομε, καταλάβαινα — κάθε φορὰ καὶ πιὸ καθαρά — ὅτι ἔκρυβε μέσα του μιὰ σπάνια ὑποκρισία. Πολλὲς φορές, μάλιστα, εἶχα τὴν ἐντύπωσι, ὅτι προσπαθοῦσε νὰ μὲ εἱρωνευτῇ. Θυμᾶμαι, ὅτι, κάποιο μεσημέρι, ποὺ εἶχε χαλάσει τὸ ἀσανσέρ, ἔτυχε πάλι ν' ἀνεβοῦμε μαζὶ τὶς σκάλες. Αὐτὸς θὰ πήγαινε στὸ δεύτερο κι' ἐγὼ στὸ τρίτο. Ὅταν φτάσαμε στὸν πρῶτο ὄροφο, σταματήσαμε γιὰ λίγο καὶ τὸν εἶδα πὼς μοῦ χαμογελοῦσε. Ἐγώ, ὅπως συνήθως, κρατοῦσα στὰ χέρια μου ἕνα μπουκέτο λουλούδια.

— Κύριε Λάκη, εἶπε. Σᾶς παρακολουθῶ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο. Ὅσες φορὲς ἔτυχε νὰ συναντηθοῦμε τὰ μεσημέρια, πάντα κρατᾶτε λουλούδια. Τ' ἀγαπᾶτε λοιπὸν τόσο πολύ;

— Μάλιστα, ἀπάντησα. Στολίζω τὸ σπίτι μου καὶ δίνω χαρὰ στὴ γυναίκα μου. Ἔχει κι' αὐτὴ τὴν ἴδια ἀδυναμία στὰ λουλούδια.

Συνεχίσαμε γιὰ τὸ δεύτερο ὄροφο καὶ, ἀπ' τὴν ἔκφρασί του, κατάλαβα πὼς πειράχτηκε μὲ τὸν ἀπότομο τρόπο, ποὺ τοῦ μίλησα. Στὸ δεύτερο ὄροφο, τὸν χαιρέτησα, γιὰ νὰ συνεχίσω μόνος μου, ἀλλὰ ἐπέμενε νὰ μὲ συνοδεύσῃ μέχρι ἐπάνω.

— Ἀκοῦστε, εἶπε. Δὲν πρόκειται νὰ κοπιάσω γιὰ μερικὰ σκαλιὰ περισσότερα. Ἄλλωστε, θέλω νὰ σᾶς μιλήσω. Ἂς προχωρήσουμε λοιπόν.

Ἔσκυψε, μύρισε τὰ λουλούδια μου καὶ συνέχισε:

— Πρέπει νὰ ξέρετε, κύριε Λάκη, ὅτι ἡ διαίσθησίς μου δὲ μὲ γελᾶει ποτέ. Ξέρω, ὅτι μὲ ἀντιπαθεῖτε κι' ὅτι εἶσθε ἐπιφυλακτικὸς μαζί μου. Ὁ λόγος: Ἁπλούστατα, δὲ μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη...

Ξαφνιάστηκα καὶ τάχασα.

— Πῶς τὸ βγάζετε αὐτὸ συμπέρασμα; ρώτησα.

— Ἀπ' τὸν τρόπο, ποὺ μὲ κυττᾶτε. Πάντως, δὲ σᾶς κατηγορῶ γι' αὐτό. Μπορεῖτε θαυμάσια νὰ ἔχετε τὶς ἀπόψεις σας. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πρέπει νὰ ξέρετε, εἶναι, ὅτι ἐγὼ σᾶς συμπαθῶ. Εἰλικρινῶς, εἶσθε ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ συμπαθῶ ἐδῶ μέσα.

Καθὼς μοῦ μιλοῦσε, εἶχε πάρει ἕνα ὕφος τόσο περίλυπο, ποὺ ὄχι μόνο τὸν λυπήθηκα, ἀλλὰ ἔνοιωσα καὶ τύψεις γιὰ τὴν ἀντιπάθεια, ποὺ τοῦ εἶχα. Στὴν ἀρχή, βέβαια, ἔκανα τὴ σκέψι, ὅτι προσπαθοῦσε νὰ μὲ εἱρωνευθῇ, ἀλλὰ ἀμέσως μετάνοιωσα.

«Στὸ κάτω-κάτω — εἶπα μὲ τὸ μυαλό μου — δὲν τυχαίνει πολλὲς φορὲς νὰ γελιόμαστε;».

Τοῦ εὐχήθηκα «καλὴ ὄρεξι» κι' ἔφυγε. Κατεβαίνοντας τὶς σκάλες, σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ μοῦ φώναξε:

— Κύριε Λάκη, ξέρετε γιατί σᾶς συμπαθῶ;

— Γιατί;

— Ἐπειδὴ ἔχετε εὐαίσθητη ψυχή. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐδῶ μέσα εἶναι γουρούνια!! Χαίρετε.

— Χαίρετε!

Αὐτὴ ἡ συνάντησι μὲ τὸν κύριο Θεοφάνη μοῦ ἔκανε πολὺ μεγάλη ἐντύπωσι κι' ὅταν καθήσαμε στὸ τραπέζι μὲ τὴ Νανά, τῆς τὸ εἶπα.

— Πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν... ἔκανε. Ἄλλη φορὰ νὰ μὴν εἶσαι ἁπλοῦς καὶ νὰ μὴν κρίνῃς ἐπιπόλαια τοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι τὸ κάνεις καὶ μὲ τὴ μαμά μου. Τὴν ἀντιπαθεῖς, χωρὶς νὰ σοῦχη κάνει τίποτα...

Σηκώθηκα ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τὴν παράτησα, γιατί, ἐνῶ εἶναι καλὴ κι' ἄγια σ' ὅλα της, ὅταν πιάσῃ τὴ γκρίνια γιὰ τὴ μαμά της, ξεχνάει νὰ σταματήσῃ.

★

Πέρασαν κάμποσες ἡμέρες καὶ κόντευα νὰ ξεχάσω τελείως αὐτὴ τὴ συζήτησι μὲ τὸν κύριο Θεοφάνη. Κάποιο πρωϊνὸ ὅμως, τὸν ξανασυνάντησα στὴν εἴσοδο τῆς πολυκατοικίας.

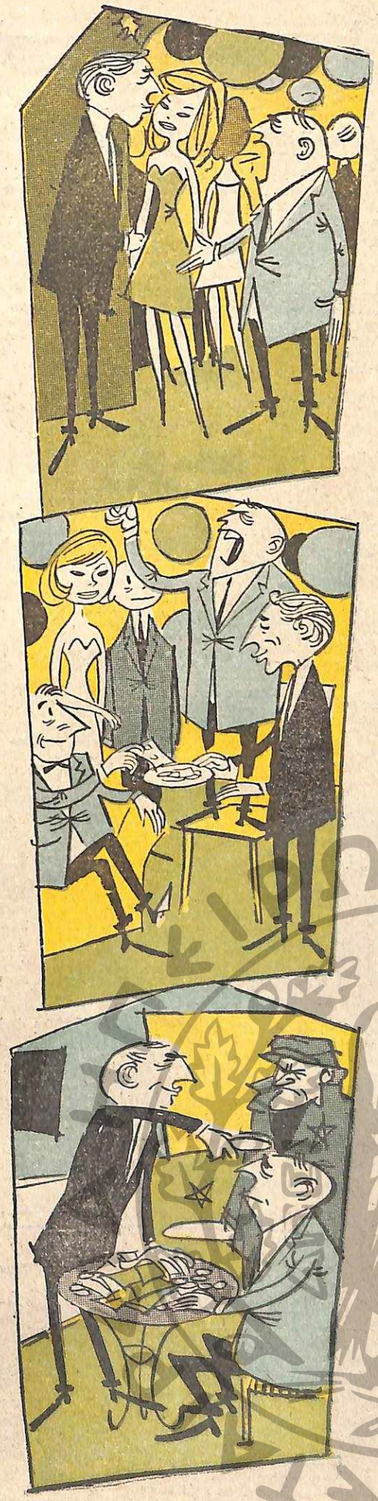

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Εἶχε πιάσει κουβέντα μὲ τὸν κύριο Ἀνέστη, ἕναν πλούσιο ἔμπορο, ποὺ κάθεται στὸ ρετιρέ. Αὐτὸς ὁ κύριος Ἀνέστης, ἀπ' τὸ κουτσομπολιό, ποὺ γινότανε στὴν πολυκατοικία, εἴχαμε μάθει πὼς ἦτανε ὁ πιὸ πλούσιος ἀπ' ὅλους τοὺς ἐνοίκους. Εἶχε ἕνα πρόσωπο ὁλοστρόγγυλο, χαμογελαστὸ καὶ πάντα εὐχαριστημένο. Στεκότανε στὴν εἴσοδο κι' ὁποιος ἀπ' τοὺς ἐνοίκους τῆς πολυκατοικίας περνοῦσε, τὸν καλοῦσε στὸ βραδυνὸ ρεβεγιόν. Ἦτανε παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς.

— Λοιπόν, κύριε Θεοφάνη, ἀπόψε θὰ σᾶς περιμένω, εἶπε. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ περάσουμε πολὺ ὡραῖα.

Ὕστερα γύρισε σὲ μένα:

— Κι' ἐσᾶς θὰ σᾶς περιμένω, πρόσθεσε. Νὰ πάρετε τὴν κυρία σας καὶ νἀρθῆτε. Θὰ παίξουμε καὶ κανένα χαρτάκι, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου!

Ὁ κύριος Θεοφάνης γύρισε καὶ μοῦ χαμογέλασε.

— Τί περίεργος, ποὺ εἶναι ὁ κόσμος! εἶπε. Ἄλλοι θὰ γλεντήσουν ἀπόψε κι' ἄλλοι δὲ θἄχουν οὔτε ψωμάκι νὰ φᾶνε. Αὐτὸ εἶναι πρόκλησι πρὸς τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία!

Ἄναψε τσιγάρο, ἔβγαλε μερικὰ κατοστάρικα καὶ τὰ μέτρησε.

— Αὐτὰ εἶναι γιὰ τοὺς φτωχοὺς τῆς περιφερείας μας, συνέχισε. Θὰ πάω νὰ τὰ μοιράσω. Ὅσο γιὰ τὸ βράδυ, κύριε Ἀνέστη, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ τίποτα. Ἐὰν καταλάβω, ὅτι ἔχω κάνει τὸ καθῆκον μου πρὸς τοὺς συνανθρώπους μου, θἀρθῶ. Ἂν ὄχι, δὲ θἀρθῶ. Τώρα ὅμως φεύγω. Θὰ πάω ν' ἀγοράσω τρόφιμα καὶ θ' ἀρχίσω τὴ διανομὴ στὰ σπίτια τῶν φτωχῶν. Αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον κάθε καλοῦ χριστιανοῦ.

Ὁ κύριος Ἀνέστης τάχασε καὶ τὸ χαρούμενο πρόσωπό του σκοτείνιασε.

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ, μουρμούρισε...

Ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη, ἔβγαλε κάμποσα χαρτονομίσματα καί, χωρὶς νὰ τὰ μετρήσῃ, τἄδωσε στὸν κύριο Θεοφάνη.

— Λαμπρά! εἶπε ὁ ἄλλος. Αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον κάθε καλοῦ χριστιανοῦ.

Τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε σταυρωτά. Εἶχαν δακρύσει καὶ οἱ δυό. Τοὺδωσα κι' ἐγὼ ἕνα πεντακοσάρικο γιὰ τοὺς φτωχούς του, μὲ φίλησε καὶ μένα σταυρωτὰ καὶ χωρίσαμε. Ἡ εὐαισθησία του καὶ τὰ φιλανθρωπικά του αἰσθήματα, μὲ εἶχανε συγκινήσει βαθύτατα.

★

Τὸ ἴδιο βράδυ, συναντηθήκαμε στὸ ρετιρὲ τοῦ κυρίου Ἀνέστη. Καθότανε σὲ μιὰ γωνιά, ἀνάμεσα σὲ κάτι πολύχρωμα φουσκωμένα μπαλόνια, κυττοῦσε τὸν κόσμο, τοῦ χόρευε καὶ γελοῦσε, καὶ κάπνιζε συνέχεια.

— Τί βλακεῖες... εἶπε σὲ κάποια στιγμή. Χαίρονται, ἐπειδὴ ἔφυγε ἕνος ὁλόκληρος χρόνος. Ἐγὼ ὅμως χαίρομαι, ἐπειδὴ ἐξετέλεσα τὸ καθῆκον μου σὰν καλὸς χριστιανός. Ποιανοῦ ἡ χαρὰ εἶναι πιὸ ἁγνὴ καὶ θεάρεστος;

— Φυσικά, ἡ δική σας! εἶπα

Μὲ ξαναφίλησε σταυρωτά, συγκινηθήκαμε, δακρύσαμε καὶ σηκώθηκε.

— Πάω νὰ παίξω κανένα χαρτάκι, εἶπε. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὁ κύριος Ἀνέστης μὲ τὴν παρέα του, στρώσανε χοντρὸ παιχνίδι. Ὅ,τι κερδίσω, θὰ τὸ διαθέσω γιὰ τοὺς φτωχοὺς τῆς περιφερείας μας!

Ἔφυγε καὶ τὸν ξανασυναντησα ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ ὥρα. Ἦτανε καταφορτωμακωμένος. Χόρευα ἐκείνη τὴ στιγμὴ κι' ὅπως περνοῦσα κάτω ἀπὸ τὰ γκύ, ποὺ εἶχαν κρεμάσει στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, ἔκανα ἔτσι καὶ φίλησα τὴν κυρία Λίζα, μιὰ νόστιμη κυρία, ποὺ κάθεται στὸ ἰσόγειο. Τὴν ἴδια στιγμὴ, μ' ἅρπαξε ὁ κύριος Θεοφάνης ἀπ' τὸ χέρι.

— Μὰ τί κάνετε ἐκεῖ, κύριε Λάκη; φώναξε. Ἐδῶ οἱ συνάνθρωποί μας δὲν ἔχουν νὰ φᾶνε κι' ἐσεῖς φιλιέστε μὲ τὴν κυρία Λίζα; Πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶσθε τόσο ἀναίσθητος.

Ὁ χορὸς σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ μαζεύτηκαν ὅλοι γύρω μας.

— Καὶ τί θέλετε νὰ κάνω; εἶπα.

— Νὰ μὲ βοηθήσετε, φώναξε. Αὐτὰ τὰ γουρούνια, ἐκεῖ μέσα, μὲ μαθήσανε καὶ τὸ πιὸ φοβερὸ ἀπ' ὅλα εἶναι, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ περιμένουν τουλάχιστον πενῆντα οἰκογένειες. Τὶς ἄλλες πενῆντα, τὶς βοηθήσα τὸ πρωί.

Ἅρπαξε μιὰ καρέκλα, ἀνέβηκε ἐπάνω κι' ἔβγαλε τὸν πιὸ συγκινητικὸ λόγο, ποὺ εἶχα

ἀκούσει ποτέ. Στὸ τέλος, τὸν ἔκλεισε ἔτσι:

— Εἶσθε ὅλοι ἁμαρτωλοί, ἐγωϊσταὶ καὶ γαϊδούρια! Κι' ἂν δὲν κάνετε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔρανο γιὰ τοὺς φτωχούς μου, νἄχετε τὴν κατάρα μου. Ἀναίσθητοι!

Κατέβηκε ἀπ' τὴν καρέκλα, ἄναψε τσιγάρο, πῆρε ἕνα τασάκι καὶ μοῦ τὸ κόλλησε στὰ χέρια.

— Ἐμπρός, εἶπε. Πάρε σβάρνα τὸ σπίτι καὶ μάζευε.

Τέτοια Πρωτοχρονιὰ νὰ πάη καὶ νὰ μὴν ἔρθη. Μ' εἶχε πάρει ἕνα παράπονο ἄνευ προηγουμένου. Μπροστὰ ἐγὼ μὲ τὸ τασάκι, πίσω αὐτός, κάναμε τὸ γῦρο τοῦ σπιτιοῦ καὶ μαζεύαμε. Ἄνοιξαν τσάντες, ἄνοιξαν πορτοφόλια, γέμισε τὸ τασάκι μου καμμιὰ δεκαριὰ φορὲς ἀπὸ ψιλὰ καὶ χαρτονομίσματα, γέμισε τὶς τσέπες του ὁ κύριος Θεοφάνης κι' ἔγινε ἄφαντος. Ἡ Νανὰ εἶχε φρυάξει.

— Καλέ, εἶσαι μὲ τὰ καλά σου; εἶπε. Τί χάλια εἶναι αὐτά;

— Ἐσὺ νὰ σκάσης, φώναξα. Εἶσαι μιὰ ἀναίσθητη!

Ἄναψα τσιγάρο καὶ κατέβασα δυὸ ἀπανωτὰ κονιάκ, γιὰ νὰ συνέλθω.

★

Κατὰ τὰ ξημερώματα, ὅμως, στήθηκε ἕνας τέτοιος καυγᾶς στὸ δωμάτιο, ποὺ γινότανε τὸ παιχνίδι, ποὺ θὰ μοῦ μείνη ἀξέχαστος. Μπήκαμε μέσα καὶ τοὺς βρήκαμε πιασμένους στὰ χέρια. Ὁ κύριος Θεοφάνης ἔκανε σὰν τρελλός. Ἔδωσε μιὰ τέτοια κλωτσιὰ στὸ τραπέζι τοῦ παιχνιδιοῦ, ποὺ σκορπίστηκαν στὸ πάτωμα οἱ μάρκες καὶ τὰ λεφτά.

— Αἶσχος σας, βρὲ γουρούνια, φώναξε. Ἀντὶ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ κερδίσω, μιὰ καὶ παίζω γιὰ τοὺς φτωχοὺς τῆς περιφερείας, μὲ μαδήσατε πάλι. Εἶσθε ἁμαρτωλοί!

— Καὶ ἅρπαγες... φώναξα κι' ἐγώ. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀφίσουμε νὰ φᾶτε τὸ δίκιο τῶν φτωχῶν!

Ὁ κύριος Θεοφάνης μ' ἀγκάλιασε, συγκινημένος.

— Μπράβο, κύριε Λάκη! Ἐμπρός! Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ μαζέψουμε ἀπὸ κάτω ὅσα προλάβουμε.

Σκύψαμε κάτω νὰ μαζέψουμε, ἀλλὰ δὲν προλάβαμε. Μᾶς πετάξανε ἔξω στὰ γρήγορα. Καὶ μάλιστα ὄχι ἁπλῶς ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ παιχνιδιοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ διαμέρισμα. Στὸ δεύτερο ὄροφο, ἀκούσαμε φωνές, γέλια καὶ μουσική.

— Ρεβεγιὸν ἔχουν κι' ἐδῶ, εἶπε ὁ κύριος Θεοφάνης. Ἄλλοι ἀναίσθητοι κι' αὐτοί... Πᾶμε νὰ τοὺς μιλήσουμε;

— Καὶ δὲν πᾶμε...

Χτυπήσαμε τὸ κουδοῦνι καὶ μπήκαμε. Χαρήκανε βέβαια οἱ ἄνθρωποι καὶ μᾶς ἔκαναν ἐγκάρδια ὑποδοχή, ἀλλὰ ἐμεῖς τοὺς καθηλώσαμε μὲ τὸ αὐστηρό μας βλέμμα.

— Σκασμός! φώναξε ὁ κύριος Θεοφάνης. Ἐσεῖς γλεντᾶτε καὶ οἱ φτωχοὶ περιμένουν, γιατὶ αὐτὸ τὸ γουροῦνι, ὁ κύριος Ἀνέστης, μὲ μάδησε...

Μοῦ κόλλησε πάλι ἕνα τασάκι καὶ πῆρα σβάρνα τὸ διαμέρισμα. Μέσα σὲ πέντε λεπτά, οἱ τσέπες τοῦ κυρίου Θεοφάνη εἶχαν φουσκώσει.

— Καὶ τώρα ἐμεῖς φεύγουμε, εἶπε. Μπορεῖτε νὰ χορέψετε μὲ ἥσυχη τὴ συνείδησί σας, διότι ἐπράξατε τὸ καθῆκον σας σὰν καλοὶ χριστιανοί!

Στὸν πρῶτο ὄροφο, εἴχανε ἄλλο ρεβεγιόν. Ξαναχτυπήσαμε τὸ κουδοῦνι, ξαναμπήκαμε καὶ ξαναπῆρα τὸ τασάκι. Σὲ κάποια γωνιά, καθότανε ἕνας κύριος ψηλός, ξερακιανός, μὲ γυαλάκια. Μοὔδωσε ἕνα πενηντάρικο κι' ὅπως μὲ κυττοῦσε ἀπ' τὴν κορφὴ ὣς τὰ νύχια, μὲ ρώτησε:

— Ἔχετε ἄδεια;

— Τί ἄδεια;

— Ποὺ κάνετε ἔρανο.

— Δὲν ξέρω. Νὰ ρωτήσω.

Βγῆκα στὸ χὼλ καὶ βρῆκα τὸ Θεοφάνη, ποὺ ἔβγαζε λόγο περὶ τῶν χριστιανικῶν ὑποχρεώσεων.

— Κάποιος μὲ ρώτησε ἂν ἔχουμε ἄδεια, τοῦ εἶπα.

Σταμάτησε τὸ λόγο του καὶ μ' ἀγριοκύτταξε.

— Καὶ πόσα σοὔδωσε; ρώτησε.

— Πενῆντα!

Μάζεψε αὐτά, ποὺ εἶχε τὸ τασάκι καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του, θυμωμένος.

— Μωρέ, δὲν πάει στὸ διάολο... εἶπε. Γιὰ ἕνα ψωροπενηντάρικο, ποὺ ἔδωσε, θέλει καὶ ἄδεια! Χριστιανός, σοῦ λέει ὁ ἄλλος!

Βγήκαμε ἔξω καὶ πήραμε σβάρνα καμμιὰ δεκαριὰ πολυκατοικίες. Ἀλλοῦ μᾶς ἄνοιξαν, ἀλλοῦ μᾶς ἔβρισαν κι' ἀλλοῦ θέλανε νὰ φωνάξουν ἀστυφύλακα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, φεύγαμε τρέχοντας. Κατὰ τὶς 7 τὸ πρωΐ, δὲν ὑπῆρχε ἄδεια τσέπη οὔτε στὸ σακκάκι, οὔτε στὸ παντελόνι τοῦ κυρίου Θεοφάνη. Στὸ τέλος, καταλήξαμε σ' ἕνα καφενεῖο.

— Ἕνα καφεδάκι θὰ μᾶς κάνη καλό... εἶπε ὁ κύριος Θεοφάνης.

Παραγγείλαμε τοὺς καφέδες κι' ἔβγαλε τὰ χρήματα ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Πόσα τὰ ὑπολογίζετε; ρώτησε.

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ κι' εὐχαριστήθηκα. Κοπιάσαμε, βέβαια, ἀλλὰ πρέπει νὰ μαζέψαμε πάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες. Τὰ μετρήσαμε. Ἦτανε ἀκριβῶς τρεῖς χιλιάδες καὶ διακόσιες πενῆντα δραχμές. Ἡ χαρά μου ὅμως δὲν κράτησε καὶ πολύ, γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε ἕνας ζητιάνος καὶ μᾶς πλησίασε.

— Μιὰ βοήθεια... εἶπε.

Ὁ κύριος Θεοφάνης τὸν κύτταξε ἀπ' τὴν κορφὴ ὣς τὰ νύχια καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Βοήθεια δὲν ἔχει... ἔκανε. Νὰ πᾶς νὰ δουλέψης!

Τινάχτηκα ὄρθιος.

— Τί θὰ πῆ αὐτό; φώναξα. Ἐμεῖς δὲν ἀγωνισθήκαμε γιὰ τοὺς φτωχούς; Ἄδικα δηλαδὴ ρεζιλεύτηκα μὲ τὸ τασάκι;

Χαμογέλασε.

— Ἀμάν, καϋμένε, μουρμούρισε. Ὑπάρχουν πιὸ φτωχοὶ ἀπὸ μᾶς;...

Ἔμεινα κατάπληκτος.

— Δηλαδή;... ρώτησα.

— Δηλαδή, εἶσαι ἀνόητος... εἶπε. Μὲ συγχωρῆς ποὺ στὸ λέω, ἀλλὰ ἔτσι εἶναι... Σκέψου ὅτι, ἀφοῦ ἐμεῖς μαζέψαμε τόσα λεφτὰ μέσα σὲ λίγες ὧρες, ποὺ βγήκαμε μὲ τὸ τασάκι, πόσα θὰ μαζεύουν αὐτοί, ποὺ γυρίζουν ἀπ' τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ μὲ τὸ τασάκι;

Ὕστερα ἀπ' αὐτό, μοὖρθε σὰν τρέλλα... Τοῦ κοπάνησα ἕνα ποτῆρι στὸ κεφάλι, ἅρπαξα τὰ λεφτὰ καὶ πῆρα σβάρνα τὰ διαμερίσματα, ποὺ γύρισα μὲ τὸ τασάκι, φωνάζοντας: «Πάρτε τὰ λεφτά σας πίσω...». «Εἶμαι ἀπατεών!». «Ὁ κύριος Θεοφάνης μὲ ξεγέλασε...». Ὅλη τὴν ἡμέρα τῆς Πρωτοχρονιᾶς γύριζα συνέχεια καὶ μοίραζα δεκάρικα, εἰκοσάρικα καὶ πενηντάρια! Ὅσο γιὰ τὸν κύριο Θεοφάνη, τὸν περιφρονῶ ὅσο δὲν ἔχω περιφρονήσει ἄλλον ἄνθρωπο στὴ ζωή μου! Τὸ ἴδιο βράδυ, ποὺ μὲ συνάντησε στὸ ἀσανσέρ, μοῦ χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Τί κρῖμα... νὰ εἶσθε τόσο αἰσθηματικὸς καὶ τόσο ἠλίθιος!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ καινούργιος χρόνος

(Ἡ δεσποινὶς Ρίτα κάθεται μονάχη στὸ σαλονάκι της. Μόλις πρὸ ὀλίγου γύρισε ἀπὸ μιὰ φιλικὴ ἐπίσκεψι. Εἶναι παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς κι' ὅλοι οἱ δικοί της πῆγαν νὰ γιορτάσουνε σὲ κάποιο συγγενικὸ σπίτι. Παίρνει ἕνα βιβλίο καὶ διαβάζει. Περνάει ἀρκετὴ ὥρα. Τὸ ρολόϊ χτυπάει μεσάνυχτα. Ἡ Ρίτα σηκώνεται γιὰ νὰ σβύση τὸ φῶς καὶ νὰ τὸ ξανανάψη, ὅπως συνηθίζεται τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς. Ξαφνικά, χτυπάει τὸ τηλέφωνο. Παίρνει τὸ ἀκουστικό).

ΡΙΤΑ: Ποιός;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀντρικὴ φωνή): Ὁ καινούργιος χρόνος, δεσποινίς.

ΡΙΤΑ: Καλῶς ὁρίσατε! Μὰ δὲν ἔχετε ἄλλο ὄνομα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ σᾶς ἀρκεῖ αὐτό;

ΡΙΤΑ: Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη στὰ καινούργια πράγματα. Προτιμῶ τὰ παλιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περίεργο! Ὥστε εἴσαστε εὐχαριστημένη ἀπ' τὸν προκάτοχό μου, δεσποινίς;

ΡΙΤΑ: Δὲ σᾶς καταλαβαίνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ὅμως εἴσαστε ἀρκετὰ ἔξυπνη. Μιλάω γιὰ τὸν παλιὸ χρόνο. Ποιὸν ἄλλο προκάτοχο μπορεῖ νὰ ἐννοῶ;

ΡΙΤΑ: Μιλᾶτε μὲ αἰνίγματα. Πέστε μου καθαρά: Ποιὸς εἴσαστε, τί θέλετε τέτοια ὥρα καὶ γιατί ἔρχεσθε νὰ μ' ἀνησυχήσετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σᾶς εἶπα πὼς εἶμαι ὁ καινούργιος χρόνος, δεσποινίς. Καὶ θέλω νὰ σᾶς εὐχηθῶ κάθε εὐτυχία. Ἂν τὸ λέτε αὐτὸ ἀνησυχία, σᾶς ζητῶ συγγνώμη... Δὲν ἔχετε νὰ ζητήσετε τίποτα ἀπ' τὸν καινούργιο χρόνο, ποὺ παρουσιάζεται τηλεφωνικῶς μπροστά σας; Τίποτα;

ΡΙΤΑ: Κι' ἂν ζητήσω κάτι, μήπως θὰ μοῦ τὸ δώσετε;... Κάθε φορά, ποὺ ἔρχεται παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς, τὴ γιορτάζομε μὲ ὅλες τὶς τιμές, δίνομε καὶ παίρνομε εὐχές, χαρίζομε καὶ μᾶς χαρίζουν δῶρα, πλέκομε ὄνειρα χρυσᾶ κι' ἀτενίζομε ἐλπίδες. Περνοῦν ὕστερα οἱ μέρες, οἱ βδομάδες, οἱ μῆνες... Τὰ ὄνειρα μένουν ὄνειρα, οἱ ἐλπίδες φυλορροοῦν σὰν τὰ τριαντάφυλλα. Καὶ φτάνομε στὴν ἄλλη παραμονή, γιὰ νὰ ξαναρχίσωμε τὴν ἴδια κοροϊδία μὲ τὸν ἑαυτό μας... Μὰ πέστε μου εἶναι ἀπόλαυσις, αὐτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶν' ἕνα λουτρὸ ἀναζωογονήσεως, ποὺ παίρνομε μέσα στὴ γαλάζια λίμνη τῶν ὀνείρων, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ τινάξουμε ἀπὸ πάνω μας τὴ γκρίνια, τὴν ἀπελπισία, τὴν ἀπαισιοδοξία... Δὲν εἶναι σὰ μιὰ ἔνεσι ζωῆς στὸ κουρασμένο ἠθικό μας;

ΡΙΤΑ: Δὲ μ' ἀρέσουν οἱ ἐνέσεις, ποὺ κρατᾶνε στὴ ζωὴ μιὰ ἄρρωστη ὕπαρξι. Προτιμῶ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ποὺ μᾶς ἀφαιρεῖ τὰ πονεμένα μέρη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φαίνεσθε ἄρρωστη. Καὶ θἄθελα νὰ μποροῦσα νὰ σᾶς χαρίσω τὸ γιατρικό, ποὺ θὰ θεράπευε τὸν πόνο σας!

ΡΙΤΑ: Εἴσαστε γιατρός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁ καλύτερος γιατρὸς εἶναι ὁ χρόνος.

ΡΙΤΑ: Ἔτσι λένε, μὰ δὲ μπόρεσα ἀκόμα νὰ τὸ διαπιστώσω... Δοκιμᾶστε, λοιπόν, νὰ μὲ κάνετε καλά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί... ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ δῶ τὸν ἀσθενῆ, νὰ ἐξετάσω τὸ πονεμένο σῶμα, νὰ μετρήσω τὸν πυρετό, νὰ σᾶς σφυγμομετρήσω, νὰ ρωτήσω τόσα πράγματα...

ΡΙΤΑ: Πολλὰ ζητᾶτε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι πολλά. Ἕνα ραντεβοῦ μονάχα. Δὲ θὰ σᾶς κουράσω... Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νἄρθῆτε αὔριο στὶς 5 στοῦ «Φλόκα»;

ΡΙΤΑ: Ἐκεῖ βρίσκεται ὁ Καινούργιος Χρόνος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἐκεῖ καὶ παντοῦ... Θὰ εἶμαι πλάϊ στὴ δεξιὰ βιτρίνα. Θὰ φοράω ἕνα ἄσπρο γαρύφαλο στὴ μπουτονιέρα.

ΡΙΤΑ: Εἴσαστε μᾶλλον μυστηριώδης...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅπως ὁ καινούργιος χρόνος.

ΡΙΤΑ: Μὰ πῶς θὰ μ' ἀναγνωρίσετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔννοια σας, σᾶς ξέρω καλά! Σᾶς παρακολουθῶ ἐδῶ κι' ἕξη μῆνες. Ἔχω μάθει τὸ σπίτι σας, τὸ τηλέφωνό σας, τὴ μοδίστρα σας, τὸν κομμωτή σας...

ΡΙΤΑ: Μὰ ἐσεῖς δὲν εἴσαστε ὁ καινούργιος χρόνος, ἀλλά... ἡ Ἰντέλλιτζενς Σέρβις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σύμφωνοι λοιπόν; Αὔριο;

ΡΙΤΑ: Θἄρθω ἀπὸ περιέργεια, ὄχι γιὰ θεραπεία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐλᾶτε ὅπως θέλετε. Ἐλᾶτε νὰ σᾶς εὐχηθῶ χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα. Ἐλᾶτε!...

Π. Μ.

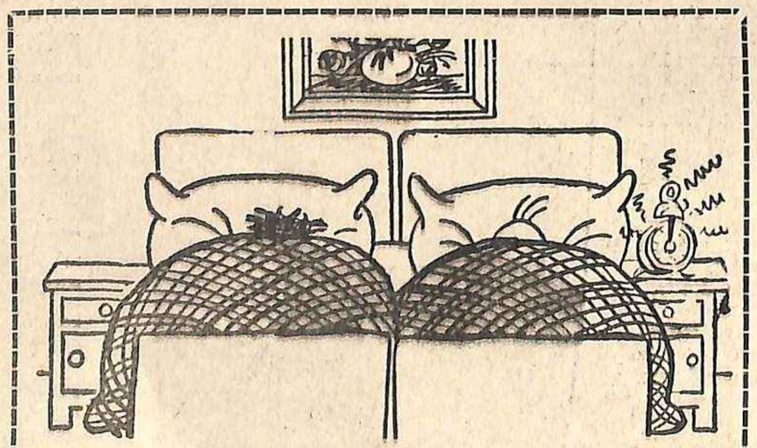

— Εὐτυχισμένο τὸ νέο ἔτος Λένα.
— Εὐτυχισμένο Ἀνάργυρε!...

ΤΙ ΠΑΙΖΟΥΝ

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

«Ἡ χήρα μου... κι' ἐγὼ»

Ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρας καὶ ἡ Μάρω Κοντοῦ δίνουν μιὰ παράστασι μέσω τοῦ «Θησαυροῦ»

ΒΡΑΔΥ, ὥρα 8 μ.μ. στὸ κομψὸ θεατράκι τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, τὸ «Γκλόρια».

Ἔξω στὸ δρόμο σκοτάδι, διαβάτες, πεζοί, αὐτοκίνητα, διαβάσεις καὶ... ψυχρίτσα. Ἕνα διαρκὲς κι ἀσταμάτητο «πηγαινέλα» τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τελείωσαν τὴ μέρα τους καὶ γυρίζουν βιαστικοὶ στὰ σπίτια τους.

Μέσα ὅμως στὸ μικρὸ αὐτὸ ναὸ τῆς θεατρικῆς τέχνης, ἡ μέρα, ἔστω καὶ μὲ ἠλεκτρικὰ φῶτα, μόλις ἀρχίζει. Ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἠθοποιούς, νέους καὶ παλιούς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ξεχωρίζουν ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρας καὶ ἡ Μάρω Κοντοῦ, μόλις ἔχουν ἀρχίσει τὶς πρόβες τοῦ καινούργιου ἔργου, ποὺ ἀνέβασαν ἤδη ἀπὸ τὴν περασμένη Πέμπτη.

Πρόκειται γιὰ τὴν χαριτωμένη κωμωδία «Ἡ χήρα μου κι' ἐγὼ» τῶν Ἀμερικανῶν συγγραφέων Κάρολ Μοὺρ καὶ Τζῶρτζ Μπάρας, ποὺ, ὅπως λέγεται, εἶναι κομμένη καὶ ραμμένη στὰ μέτρα τῶν δύο πρωταγωνιστῶν καὶ ἀρκετὰ πνευματώδης καὶ διασκεδαστική.

Οἱ ἠθοποιοὶ ξέρουν πιὰ καλὰ τοὺς ρόλους τους, ἀφοῦ ἡ ἀποψινὴ πρόβα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες, κι' ὁ σκηνοθέτης δὲν ἔχει δὰ καὶ πολλὰ πράγματα νὰ διδάξη, ἢ ἀρκετὰ λάθη νὰ ὑποδείξη. Ἔτσι, ἡ παράστασι κυλάει σὰ νὰ πρόκειται γιὰ ἀληθινὴ παράστασι μπροστὰ σὲ θεατές. Ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρας, ὁ ἐνσαρκωτὴς τόσων ρόλων «μπὸν βιβέρ», κινεῖται καὶ μιλάει στὴ σκηνή, σὰν στὸ σπίτι του, ἡ Μάρω Κοντοῦ περισσότερο ὡραία καὶ πικάντικη ἀπὸ ποτὲ τὸν ἀκολουθεῖ κατὰ πόδας σὲ ἑρμηνευτικὴ δεξιοτεχνία καὶ κοντά τους οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ βάζουν τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ σταθοῦν δίπλα τους ἰσάξιοι καὶ φυσικοί, ὥσπου... ἡ πρώτη πρᾶξι τελειώνει καὶ τὰ φῶτα ἀνάβουν γιὰ διάλειμμα.

Οἱ δυὸ πρωταγωνιστὲς τραβοῦν γιὰ τὶς καρέκλες, ποὺ περιμένουν ἄδειες στὴν πλατεία κι' οἱ μηχανικοὶ κινοῦν γιὰ ν' ἀλλάξουν τὰ ντεκόρ.

Εἶναι ἡ στιγμὴ τοῦ καφετζῆ καὶ τῶν... δημοσιογράφων. Ἂς μὴ χάνουμε, λοιπόν, καιρό.

★

Ἡ ἐρώτησι εἶναι, ὅπως συμβαίνει σ' ὅλα τὰ καινούργια «ἀνεβάσματα», γενικῆς φύσεως καὶ σχεδὸν στερεότυπη:

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σας γιὰ τὸ ἔργο, τὴ «Χήρα μου κι' ἐγώ»; Καὶ ποιὰ ἡ γνώμη σας γιὰ τοὺς ρόλους σας;

Εὐγενὴς καὶ πάντα πρόθυμος ὁ Κωνσταντάρας, παραχωρεῖ τὴ σειρά του γιὰ ἀπάντησι στὴν πρωταγωνίστριά του, τὴ Μάρω Κοντοῦ.

— Προηγεῖται τὸ ἀσθενὲς φῦλο, λέει, ἐνῶ ἡ Μάρω κάνει μιὰ εἰρωνικὴ γκριμάτσα, προφανῶς γιὰ νὰ ἐπισημάνη τὴν ἀντίρρησί της γιὰ τὴ λέξι «ἀσθενές».

Ὁ Κωνσταντάρας σκύβει τὸ κεφάλι, δείχνοντας ἔτσι πὼς παραδέχεται τὸ «σφάλμα» του καὶ ἡ ὡραία Μάρω, μὲ τὴν πληθωρικὴ γοητεία καὶ τὴν ἑλληνικὴ κατατομή, ποὺ τὴν ἔκανε ὀνομαστὴ καὶ δημοφιλὴ μεταξὺ τῆς νεολαίας, ἀλλὰ καὶ τῆς «γερουσίας», ἀποφασίζει ν' ἀπαντήση:

— «Ἡ χήρα μου κι' ἐγώ», μᾶς πληροφορεῖ, εἶναι ἕνα ἔργο ἀρκετὰ μοντέρνο, ἀπὸ κάθε πλευρά. Οἱ συγγραφεῖς του εἶναι ἀρκετὰ νέοι ἀκόμα, μὲ πλούσιο ὅμως ταλέντο καὶ ἡ τεχνοτροπία του δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ παλιὰ πρότυπα.

»Ἡ τεχνοτροπία αὐτὴ ἔχει τὸ παρακάτω προσόν: Ὅτι δίνει τὴ δυνατότητα σὲ ὅλους γενικὰ τοὺς ἠθοποιούς, ποὺ παίρνουν μέρος στὴ σκηνή, νὰ «δημιουργοῦν» κάτι δικό τους καὶ ν' ἀφίνουν προεκτάσεις αἰσθήματος καὶ σκέψεως στὸ θεατή, ἔστω κι' ἂν οἱ ρόλοι τους εἶναι μικροί.

»Θαρρῶ, πὼς αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ πρωτοτυπία θὰ συντελέση, ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι νὰ δοῦν ἕνα ἔργο ξεχωριστὸ στὸ θεατράκι μας καὶ νὰ τὸ γεμίζουν κάθε βράδυ μὲ τὴν παρουσία τους καὶ τὸ χειροκρότημά τους.

— Ἐσεῖς ποιὸν ἀκριβῶς ρόλο κρατᾶτε στὴν «Χήρα»; ρωτᾶμε τὴν ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια, διακόπτοντάς την ἀπὸ τὴ φόρα, ποὺ εἶχε πάρει γιὰ χάρι τῶν Κάρολ Μοὺρ καὶ Τζῶρτζ Μπάρας.

— Στὸ ἔργο αὐτὸ μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ διαπλάσω τέσσερις διαφορετικοὺς τύπους, ἀπαντάει ἡ Μάρω Κοντοῦ.

Καὶ ἐξηγεῖ' ὅτι, ἐνῶ οὐσιαστικὰ ὑποδύεται μιὰ συγκεκριμένη γυναῖκα, ποὺ εἶναι ὁ τύπος τῆς μέσης Ἀμερικανίδας, χάρις σ' ἕνα ἔξυπνο συγγραφικὸ «τρύκ», ὑποδύεται ταὐτόχρονα κι' ἄλλους τρεῖς ἐντελῶς διαφορετικοὺς τύπους, ἄσχετους μεταξύ τους. Τὸ γεγονὸς αὐτό, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὴν κωμικὴ ὑφὴ τοῦ ἔργου, δίνει καὶ στὴν ἴδια τὴ δυνατότητα νὰ «δημιουργήση».

Καὶ ἡ ἐκλεκτὴ ἠθοποιὸς συμπεραίνει:

— Ἡ «Χήρα μου.. κι' ἐγὼ» εἶναι μιὰ πολὺ εὐχάριστη κωμωδία, ποὺ «βγάζει» πολὺ γέλιο, γιατὶ δὲ βασίζεται σὲ φτηνὲς καταστάσεις, ἀλλὰ σὲ πραγματικὰ κωμικὰ εὑρήματα, ποὺ ἀνεβάζουν τὴν ποιότητα τοῦ ἔργου. Προσωπικὰ πιστεύω ὅτι θὰ βγάλουμε μ' αὐτὴ τὸ χειμῶνα, καὶ θὰ τὸν βγάλουμε καλά.

Ἡ σειρὰ τοῦ Λάμπρου Κωνσταντάρα τώρα νὰ διατυπώση τὶς σκέψεις του γιὰ τὸ ἔργο καὶ γιὰ τόν... ἑαυτό του.

Τὸ πράττει δίχως πολλὲς τσιριμόνιες καὶ παρακλήσεις.

— Στὴ «Χήρα», μᾶς λέει, παίζω τὸν καλύτερο ρόλο τῆς ζωῆς μου, τὸ ρόλο ποὺ περίμενα χρόνια γιὰ νὰ ὑποδυθῶ. Μὴ νομίσετε πὼς ὑπερβάλλω, κρίνοντας ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλοι οἱ πρωταγωνιστὲς πρὶν ἀπὸ κάθε «πρεμιέρα» λένε πὼς ὁ ρόλος τους εἶναι ὁ καλύτερος τῆς καρριέρας τους. Ἐδῶ πρόκειται γιὰ πραγματικὸ γεγονός.

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ ἔργο «Ἡ χήρα μου κι' ἐγὼ» μὲ τοὺς Λάμπρο Κωνσταντάρα, Μάρω Κοντοῦ καὶ Γιάννη Μιχαλόπουλο.

»Ὁμολογῶ, φυσικά, πὼς ὁ ρόλος μου αὐτὸς εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολος. Αὐτὴ ἡ δυσκολία του, ὅμως, εἶναι ποὺ μὲ χαροποιεῖ. Ἕνας καλλιτέχνης, ποὺ ἔχει τόσων ἐτῶν θητεία στὸ θέατρο ὅπως ἐγώ, πρέπει νὰ ξέρετε πὼς προτιμάει τὶς ἀτραποὺς κι' ὄχι τὴν πεπατημένη.

— Τί ἀκριβῶς ὑποδύεστε, κύριε Κωνσταντάρα; ρωτᾶμε τὸν ἐκλεκτὸ θιασάρχη.

— Νὰ σᾶς τὸ πῶ. Παίζω ἕναν κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆ, ποὺ ἀπὸ κάποιο τηλεφώνημα, ποὺ παίρνει, ἀποκτάει τὴ βεβαιότητα πὼς θὰ πεθάνη μέσα σὲ λίγες μέρες, σὲ δυὸ βδομάδες ἀκριβέστερα.

»Ὕστερ' ἀπὸ τὴ γνῶσι αὐτή, ὁ «λεγάμενος» ἀρχίζει νὰ προετοιμάζεται νὰ δεχτῆ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Χάρου καὶ πρῶτο μέλημά του εἶναι νὰ φροντίση, πρῶτα γιὰ τοὺς δικούς του, κι' ὕστερα γιὰ τὸ τί θὰ γίνη αὐτὸς — πρᾶγμα ποὺ ξέρει ὁπωσδήποτε καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ἀποφύγη.

»Σὰν πρῶτο ἀπὸ τὰ πρῶτα καθήκοντά του τάσσει τὸ νὰ βρῆ ἕνα καλὸ γαμπρό, γιὰ τή... γυναῖκα του, τὴ μέλλουσα χήρα του, ποὺ ἡ ἀγάπη του γι' αὐτὴ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὴν ἀφίση ἀναποκατάστατη στοὺς πέντε δρόμους.

»Ψάχνοντας, λοιπόν, νὰ βρῆ... γαμπρὸ γιὰ τὴ γυναῖκα του, παθαίνει ἕνα σωρὸ φαντασιώσεις, ποὺ ὡστόσο τὶς βλέπει ὅλες ἐπὶ σκηνῆς ὁ θεατής, σὰ μιὰ διασκεδαστικὴ πραγματικότητα. Κι' ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ πρωτοτυπία τοῦ ἔργου, τῶν συγγραφέων καὶ φυσικὰ καὶ τῶν ἠθοποιῶν: στὸ κινηματογραφικὸ δόσιμο τῶν σκηνῶν.

Αὐτὰ μᾶς εἶπε ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρας καὶ κατέληξε:

— Πιστεύω κι' ἐγώ, ὅπως ἡ πρωταγωνίστριά μου, πὼς «Ἡ χήρα μου κι' ἐγώ», δηλαδὴ ἐγὼ καί... ἡ Μάρω Κοντοῦ θὰ βγάλουμε τὸ χειμῶνα στὸ «Γκλόρια» μ' αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ πὼς κοντά μας οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἀθηναῖες φίλες τοῦ καλοῦ θεάματος καὶ τοῦ ποιοτικοῦ θεάτρου, θὰ περάσουν μιὰν ἀρκετὰ εὐχάριστη σαιζόν. Σ' αὐτό, θὰ τοὺς βοηθήσουμε ἡ Μάρω κι' ἐγώ, οἱ συγγραφεῖς Μοὺρ καὶ Μπάρας, οἱ συνάδελφοι ποὺ παίζουν μαζί μας Δ. Σταρένιος, Γ. Μιχαλόπουλος, Ἄννα Τάρη καὶ Καίτη Τριανταφύλλου, καθὼς κι' ὁ Μιχάλης Μπούχλης, ποὺ σκηνοθέτησε τὸ ἔργο.

★

Ἔχει δίκιο ὁ βετεράνος τῆς ράμπας Λάμπρος Κωνσταντάρας σὲ ὅσα μᾶς εἶπε;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ μπορεῖτε ν' ἀπαντήσετε οἱ ἴδιοι. Μιὰ ἐπίσκεψι, θὰ σᾶς πείση, ποὺ ἔλεγαν κι' οἱ παλιοί.

Δ. ΑΓΓ.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ

Ἕνα πρωΐ Πρωτοχρονιᾶς, ἡ σπιτονοικοκυρὰ τοῦ Σουρῆ, ποὺ ἦταν φοιτητής, πῆγε νὰ τὸν ξυπνήση, γιατὶ τὸν εἶχε πάρει ὁ γλυκὸς ὕπνος τῆς αὐγῆς.

— Ἔ, κὺρ-Γιώργη, τοῦ εἶπε. Ἦρθε ἡ Πρωτοχρονιὰ κι' ἐσὺ κοιμᾶσαι;

— Τί νὰ κάνω; τῆς ἀπάντησε ὁ Σουρῆς. Κοιμᾶμαι...

— Ἕνας χρόνος ἔκλεισε ἀκόμη, κὺρ-Γιώργη μου.

— Τὸ ξέρω. Μὰ δὲ μοῦ λές; Τί σκέπτεσαι νὰ τὸν κάνης αὐτὸ τὸ χρόνο; Θὰ τόν... προσθέσης ἢ θὰ τὸν ἀφαιρέσης ἀπ' τὴν ἡλικία σου;

Κόκκαλο ἡ σπιτονοικοκυρά!

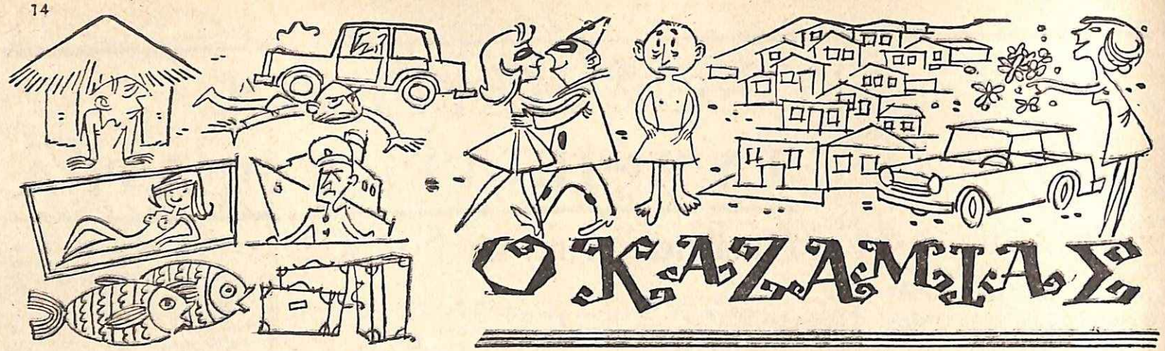

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ

ΤΟΥ 1964

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Στὸν γνωστὸν τὸν 'Υδροχόον πάλι ὁ ἥλιος ἀνατέλλει
καὶ αὐξάνουν, ἐν 'Αθήναις, τῆς... ὑδρεύσεως τὰ τέλη!
'Εορτάζονται τὰ Φῶτα ἀπ' τὰ πλήθη τὰ πυκνὰ
καὶ πληθαίνουν ἀφαντάστως τὰ νάϊτ - κλὰμπ τά... σκοτεινά!

★

'Ο καιρός, αὐτὲς τὶς μέρες, εἶναι λίαν ἀσταθὴς
κι' εἶναι ἀναστατωμένος κάθε πλημμυροπαθής,
γιατὶ ἐντὸς μικρᾶς καλύβης ἔχει εὐχην ἰσοβίτου
κι' ἑορτάζει, κατ' ἀνάγκην, ἑορτὴν τοῦ... Καλυβίτου!

★

'Αντωνίου τοῦ μεγάλου ἑορτάζει τὸ κοινὸν
καὶ στοὺς κινηματογράφους τῶν κλεινῶν τῶν 'Αθηνῶν
τοῦ γυμνοῦ τὸ πανηγῦρι ἀπερίγραπτα φουντώνει
καὶ κολάζει—ὅπως λένε—καὶ τὸν "Αγιον 'Αντώνη!

★

Πρὸς τὴν ὕφεσιν βαδίζει ὁ παγκόσμιος ὁ σάλος,
γιατὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς μεγάλους λέει ὁ ἕνας ὁ μεγάλος
νὰ καταργηθοῦν οἱ βόμβες καὶ τὰ ὅπλα τοῦ ἀτόμου
κι' οὕτω «πορτάζει ὁ κόσμος ἑορτὴν τοῦ... Χρυσοστόμου!

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Στοὺς 'Ιχθῦς ὁ ἥλιος εἶναι καὶ τὰ «ψάρια» γενικὰ
τραγουδοῦν τοῦ Χατζηδάκι ἄσματα παθητικά!
Κι' ἐπειδὴ ὁ «'Ιλισὸς» του δὲν σηκώνει ἄλλον γῦρον,
γράφει ὁ Μάνος καὶ τραγούδι γιὰ τό... ρέμα Καλογήρων!

★

Τοῦ 'Αγίου Χαραλάμπους ξημερώνει ἑορτὴ
καὶ ὁ Μίκης Θοδωράκης παίρνει πέννα καὶ χαρτί,
γιὰ νὰ γράψη ὅτι κλαῖνε ὅση θάλασσες καὶ κάμποι
καὶ ὁ τίτλος τῆς ὠδῆς του εἶναι: «Κλάφτα... Χαραλάμπη»!

★

Φαρισαίου καὶ Τελώνου καταρθάνει Κυριακὴ
κι' ἐντολὲς καινούργιες παίρνουν ὅλοι οἱ... τελωνειακοί
ν' ἀργυρωνοῦν εἰς τὰς εἰσπράξεις τῶν δασμῶν τῶν ἐπιμόνων
κι' ἀτελώνιστο ν' ἀφήνουν τό... κουτζόχορτο καὶ μόνον!

★

Εἰδικοὶ μετασαλοῦνται ἀπὸ κάθε ξένη χώρα,
γιὰ νὰ βάλουνε σὲ τάξι τὰ πολλά μας τροχοφόρα,
ἀλλ' ἀθρόοι, ἀπὸ τὶς ρόδες... σακατεύονται οἱ πολῖται!
καί, δικαίως, ὁ Φλεβάρης... κουτσοφλέβαρος καλεῖται!

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἀπὸ τὸν Κριὸν ὁ ἥλιος στέλνει τὰ χαμόγελά του
κι' ὁ κριὸς μοσχοπουλιέται ὡς ἀνάκι τοῦ... «γαλάτου»!
Οἱ 'Απόκριες ὑψώνουν τὴν τρελλή τους τὴν παντιέρα
καὶ ὀρθῶς ἀρχίζει ὁ Μάρτης μὲ τοῦ... 'Ασώτου τὴν ἡμέρα!

★

Οἱ χοροὶ κι' οἱ μασκαράτες πανταχοῦ δίνουν καὶ παίρνουν
κι' οἱ μοντέρνες οἱ ταβέρνες τοὺς πελάτες καταγδέρνουν...
"Ετσι, εὐλόγως καὶ δικαίως, ὁ γλυκύτατος ὁ Μάρτης,
ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν 'Ελλήνων ὀνομάζεται καί... γδάρτης!

★

Τὰ πουλάκια ξανακτίζουν τὶς φωλιές τους στὰ κλαδιὰ
κι' οἱ ἀστοὶ κτίζουν σπιτάκια ἑκατὸ κάθε βραδυά...
'Επεκτείνεται τὸ ἄστυ, δηλαδή, τῶν 'Αθηνῶν
καὶ τὸ σχέδιό του φτάνει μέχρι τόν... 'Ορχομενόν!

★

'Εμφανίζονται τὰ δέντρα καὶ τ' ἀμέτρητα φυτά,
καταπράσινα ντυμένα καὶ μὲ φύλλα φουντωτὰ
καὶ δεκάδες 'Αθηναῖοι, συνοικίας κεντρικῆς,
βγαίνουν ἀπ' τὴν 'Εφορία μὲ τὸ φύλλο τῆς... συκῆς!

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Εἰς τὸν Ταῦρον εἶναι ὁ ἥλιος. Καὶ ὁ ταῦρος, συμπολῖται,
ὡς συνδλάκια τῆς ἡμέρας καὶ ντονὲρ-κεμπὰπ πωλεῖται!
Πανταχοῦ ὑμνοῦν τὸ ἔαρ πετροπέρδικες καὶ κοῦκοι
κι' οἱ Ρωμηοὶ τονίζουν ὕμνους γιὰ τό... ἀγγιναροκοῦκι!

★

Εἰς τοὺς λεωφορειούχους ξαναδίδετ' εὐκαιρία
νὰ πυκνώσουν τοὺς ὁρθίους στ' ἀστικὰ λεωφορεῖα
κι' ἐξαιρέσει ὡρισμένων τυχερῶν καὶ ἀμερίμνων,
ψάλλουν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τόν... 'Ακάθιστον τὸν ὕμνον!

★

Αἰφνιδίως κι' ἀνελπίστως νέον σκάνδαλον ξεσπᾶ
ἀπὸ ποδοσφαιριστάς μας Δὸν Ζουὰν καὶ τὰ λοιπά,
ποὺ δεκάδες παρασύρουν κορασίδων τουφερῶν
κι' ἑορτάζουν τὴν ἡμέραν τῶν «Παθητένων τῶν μωρῶν»!

★

Στῶν Παθῶν τὴν ἑβδομάδα ὁ 'Απρίλης καταλήγει
καὶ μυστήριο καινούργιο τὴν 'Ομόνοια τυλίγει,
γιατὶ ἀλλάζει πάλι ἡ πλάζα τῶν λιμνῶν καὶ τῶν βατράχων
κι' ἐποχὴ ἀρχίζει νέα τῶν παθῶν της καὶ ταράχων!

ΜΑΪΟΣ

Ὁ λαμπρὸς καὶ φλέγων Λίως στοὺς Διδύμους εἶναι πάλι,
γιατὶ ὁ Μάης συμβολίζει τῶν ἐρώτων τὴν κραιπάλη
κι' ὅπως πᾶς τις ἐννοεῖ,
τούς... διδύμους εὐνοεῖ!

★

'Αντηχεῖ σ' ὅλους τοὺς δρόμους τό: «'Εμπρὸς βῆμα ταχύ»,
ἂν καὶ ὅλοι μεταβαίνουν στοὺς ἀγροὺς μέ... Γιώτα-Χῖ
καὶ συγχέονται τὰ μῦρα τῶν ἀνθέων τῶν μυρίων,
μὲ ἀρώματα βενζίνης κι' εὐωδιές... καυσαερίων!

★

'Εορτάζεται τὸ Πάσχα, τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ τερπνὸν
κι' εἶναι ἀδύνατον, περίπου, νὰ σουβλίσουμε ἀμνόν,
γιατὶ ἀργὰ πέφτει τὸ Πάσχα, δηλαδὴ τὸν Μάη μήνα
κι' ἑπομένως κάθε ἀρνάκι ἔχει γίνει... προβατίνα!

★

'Αναγγέλλονται ἀπ' τὸν Δῆμον ἀνθεστήρια ποικίλα,
γιατὶ τὰ οἰκονομικά του ἔχουν πάρει κατρακύλα
κι' ὁ προϋπολογισμός του σμπαραλιάζει—τσιαλλοί του—
καὶ μοιραίως ἑορτάζει ἑορτὴν τοῦ... Παραλύτου!

ΙΟΥΝΙΟΣ

Στὸν Καρκῖνον εἶναι ὁ ἥλιος. Κι' ὁ καρκῖνος δίνει αἰτία
τῶν γιατρῶν τῶν πλανοδίων νὰ φουντώσῃ ἡ ἀγυστεία
καὶ μὲ διάφορα θυμάρια καὶ βοτανοχορταράκια,
συνεχῶς ἐξαποστέλλουν ἀφελεῖς στά... θυμαράκια!

★

Κῦμα καύσωνος ἀρχίζει τοὺς ἀστοὺς νὰ τσουρουφλίζῃ
κι' ὁ φλεγόμενος ὁ κόσμος τ' ἀκρογιάλια κατακλύζει
ὅπου τὰ μαγιὸ μπικίνι χίλιους πόθους τρικυμίζουν
καὶ τὰ νύματα θαλάσσης τὸ ὑγρὸν τὸ πῦρ θυμίζουν!

★

Καταφθάνουν καραβάνια ἀκουρεύτων τουριστῶν,
πεδιλάτων καὶ μουσάτων, ἀλλὰ κι' ὠτο-στοπιστῶν,
ποὺ τὸν «νόμον τρεῖς χιλιάδες» προκαλοῦν ὅπου βρεθοῦν
κι' οὕτω πῶς τὰ καταφέρνουν δωρεὰν νά... κουρευθοῦν!

★

Τὰ σχολεῖα μας, ἐν γένει, ἔχουν διαγωνισμούς,
τοὺς ὁποίους συνοδεύουν μέ... κανονιοβολισμούς,
γιατὶ τοὺς περισσοτέρους μαθητὰς τοὺς τρώει ὁ «φοῦντος»
κι' ἡ Παιδεία μας γιορτάζει ἑορτὴν τοῦ... 'Αμαθοῦντος!

ΙΟΥΛΙΟΣ

Εἰς τὸν Λέοντα ὁ ἥλιος ἐμφανίζεται καὶ πάλι
κι' ὁ ἀφόρητος ὁ καύσων λυώνει ἀκόμα καὶ ἀτσάλι.
'Ως ἐκ τούτου πρὸς τὰ δάση οἱ πολῖται τρέχουν πλέον
καὶ στὸ "Αστυ παραμένει ἕνας μόνον ἀλλά... λέων!

★

'Εκδρομεῖς κατὰ λεφούσια κατακλύζουν τὰ βουνά,
τὰ χωριὰ καὶ τὰ λαγκάδια καὶ τὰ δέντρα τὰ πυκνά,
ὅπου τῶν ἐωτευμένων κάνουν «μπὰμ» οἱ πειρασμοὶ
καὶ κατόπιν τούτου αὐξάνουν τῶν δασῶν οἱ... ἐμποησμοί!

★

Θερισμὸς σπαστῶν ἀοχίζει μετὰ πανηγυρισμῶν,
ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν χέρια, δυστυχῶς, γιὰ θερισμόν,
γιατὶ οἱ νέοι τῶν χωριῶν μας παρατοῦν κοιτάσ' καὶ στάρ'
καὶ στὸ "Αστυ ροβολᾶνε γιὰ νὰ γίνουν ὅλοι... στάρ!

Τὸ ποδόσφαιρό μας ἔχει τὴν «νεκρὰν τὴν ἐποχὴν»
καὶ γιὰ τοὺς διαιτητάς του πᾶνε ὅλα κατ' εὐχήν,
γιατὶ ὁσάκις καταφθάνει ἡ σαιζὸν ἡ θερινή,
τὸ ποδόσφαιρο... «νεκρώνει» κι' εἶναι ἐκεῖνοι... ζωντανοί!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Αὐγουστιάτικος ὁ ἥλιος στὴν Παρθένον βρίσκεται ἤδη
κι' ἡ παρθένος τοῦ καιροῦ μας κάνει φλὲρτ στόν... Λου-(κανίδη!

★

Κοκκινίζει κι' ὡριμάζει τὸ σταφύλι ἀγάλι - ἀγάλι
κι' ὅλοι οἱ ἄποροι ἐκφράζουν τὴ χαρά τους τὴ μεγάλη,
γιατὶ μὲ τὸ σταφυλάκι τὴν τυλώνουνε ἀπείρως
κι' εὐφροσύνως κι' αὐθορμήτως, ἑορτάζουν τοῦ... Σωτῆρος!

★

'Οργανοῦνται καλλιστεῖα στῆς Γλυφάδος τὶς ἀκτές,
μὲ καλλίγραμμες ὑπάρξεις κι' ἐμφανίσεις ἐκλεκτὲς
καὶ στὰ ἔντυπα διαβάζει, παραλλήλως, τὸ κοινὸν
ἐμφανίσεις σκυλοψάρων, καραγιῶν καί... φαλαινῶν!

★

'Οπωρῶν κι' αὐτὸν τὸν χρόνο ἔχουμε ὑπεραφθονίαν,
ἀλλὰ φεύγουνε τὰ φροῦτα συνεχῶς πρὸς Γερμανίαν
κι' οἱ φτωχοσυνταξιοῦχοι κι' οἱ πολύτεκνοι ἀστοὶ
κινδυνεύουν νὰ ξεχάσουν «τί βερύκοκον ἐστί»!

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Στὸν Ζυγὸν ὁ ἥλιος εἶναι. Κι' ὁ ζυγὸς τῶν πωλητῶν
πλημμελῶς δουλεῦει πάντα καὶ εἰς... βάρος πελατῶν!

★

«Φεστιβὰλ» παίρνουν καὶ δίνουν στοῦ 'Ηρώδου τοῦ 'Αττικοῦ
μὲ ἀρτίστες ἀπιθάνους ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ
κι' ἐξ αἰτίας των τὰ πλήθη κι' ὁ ταλαίπωρος 'Ηρώδης
κινδυνεύουν νὰ φρυάξουν καὶ νὰ γίνουν... θηριώδεις!

★

Πρὸς τὰ μέσα Σεπτεμβρίου κατσουφιάζει ὁ καιρὸς
καὶ φουντώνει, ὅσο πηγαίνει, τῶν... ἐράνων ὁ χορός,
τοὺς ὁποίους καὶ συνοδράμει τὸ κοινόν, χωρὶς φειδώ τοι
καὶ τὴν μνήμην ἑορτάζει «μάρτυρος τοῦ... Καλοδότου»!

★

Τουγητὸς ἀρχίζει, ἐν τέλει, στὰ χωριὰ τῆς 'Αττικῆς
καὶ στὸ "Αστυ ξεσπαθώνουν λωποδύτριες ὁλικῆς,
οἱ ὁποῖες καὶ τρυγᾶνε μετρητὰ καὶ τζοβαΐρια
μέσα στῶν λεωφορείων τά... σταφυλοπατητήρια!

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Στὸν Σκορπιὸν ὁ ἥλιος εἶναι,
ἀλλὰ πρὸς τὸ θεαθῆναι,
γιατὶ ἀοχίζει ἐδῶ καὶ πέρα ἐποχὴ γιὰ παραγῶνι
κι' ἐννοεῖ τὸ ξεροβόρι σάν... σκορπιὸς νὰ σὲ δαγκώνῃ!

★

'Εορτὴν τοῦ 'Ανανίου ἑορτάζουν οἱ πιστοὶ
κι' ἡ πλειὰς τῶν συνελλήνων τάχει παραοειαστῆ,
γιατὶ ἀκρίβεια τῶν εἰδῶν μας, κρίσις, γκίνια κι' ἄγωνία,
προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἀλλάξουν ἐντελῶς τόν... 'Ανανία!

★

Ξανανοίγουν τὰ καινούργια τὰ κρασιὰ στὰ καπηλεῖα
κι' οἱ μεγάλοι παρατᾶνε τὴν... πολεμοκαπηλεία!
Δηλαδὴ παραμερίζουν τὴν παλιὰ τὴν πρόκλησί τους
καὶ νεράκι, τέλος πάντων, βάζουν μέσα στό... κρασί τους!

★

Τὴν ἐπέτειον τοῦ «"Οχι» ἑορτάζουμε μὲ θλῖψι,
γιατὶ οἱ σύμμαχοι μᾶς ἔχουν ἐντελῶς ἐγκαταλείψει
κι' ἐνῶ γάρις στὸν «ἀέρα» ἐκερδίσανε τὴ μάχη,
μᾶς γεμίζουν τελευταίως μέ... ἀέρα τὸ στομάχι!

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Στὸν Τοξότην εἶναι ὁ ἥλιος τὸν Νοέμβριον τὸν μῆνα
καὶ τά... τόξα καὶ τὰ βέλη καταλύζουν τὴν 'Αθήνα,
μὰ μὲ τὴν κυκλοφορία τὸ κοινὸν καὶ πάλι φρίττει,
γιατὶ μοιάζει κάθε δρόμος μὲ σωστὸ... «Δρομο-καίτη»!

★

Εἰς τὴν ὕπαιθρον ἀρχίζει ἐλαιῶν συγκομιδὴ
κι' ἑτοιμάζεται ὁ κόσμος λάδι μπόλικο νὰ δῇ.
ἀλλ' ἀκούει περὶ ἐλαίων καὶ μουργῶν... ἱσπανικῶν
κι' ἡ διάδοσι τὸν τρέπει εἰς φυγὴν κι' εἰς πανικόν!

★

Μὲ γιορτὲς κυλοῦν οἱ μέρες συνεχεῖς κι' ἀπαντοτὲς
ὥσπου φεύγουν, ὅπως πάντα κι' οἱ μεγάλες ἑορτές
καὶ χαρούμενοι εἴμαστ' ὅλοι κι' αἰσιόδοξοι ἐν τέλει,
γιατὶ τὸ ἑξῆντα πέντε στὸν ὁρίζοντα ἀνατέλλει...
"Ητοι φτάνει νέον ἔτος δίχως βάσανα καὶ πόνους
καὶ ὁ δίσεκτος ὁ χρόνος μᾶς ἀφήνει, πλέον... χρόνους!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος τῶν «ΦΩΤΩΝ»
Ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
συνεχίζει τὶς πρωτότυπες καὶ μοντέρνες ἐξορμήσεις του
ΠΟΛΥΣΕΛΙΔΟΣ — ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΣ
'Εκτύπωσις: ΦΩΤΟ — ΟΦΣΕΤ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Πρὶν καὶ μετὰ τὴν πρωτοχρονιὰ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ

(Ὥρα 9 τὸ πρωΐ. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία εἶναι ἀκόμα ξαπλωμένοι στὸ κρεβάτι).

Η ΚΥΡΙΑ: Τί κάνεις ἐκεῖ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δὲ βλέπεις; Σηκώνομαι.

Η ΚΥΡΙΑ: Ἀπὸ τώρα; Τί ὥρα εἶναι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἐννιά.

Η ΚΥΡΙΑ: Εἶναι νωρὶς ἀκόμα. Μεῖνε λίγο κοντά μου, νὰ κουβεντιάσουμε...

(Μὲ τὴν κουβεντούλα, περνάει μισὴ ὥρα).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πῶ, πῶ! Ἐννιάμισι! Ἄργησα... (Πηδάει ἀπ' τὸ κρεβάτι κοὶ ἀρχίζει νὰ ντύνεται). Ἡ κυρία χτυπάει τὸ κουδοῦνι).

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (μπαίνοντας): Χτυπήσατε, κυρία;

Η ΚΥΡΙΑ: Τὸ ζεστὸ νερὸ τοῦ κυρίου.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Εἶν' ἕτοιμο. Σιδέρωσα καὶ τὸ πανταλόνι του, πέρασα καὶ τὰ κουμπιὰ στὸ πουκάμισό του.

Η ΚΥΡΙΑ: Καλά, πήγαινε. (Στὸν κύριο): Εἶδες; Ὅταν σοῦλεγα πὼς ἡ καινούργια μας ὑπηρέτρια θὰ στρώση στὴ δουλειά... Φαντάσου, συλλογίστηκε, νὰ περάση καὶ τὰ κουμπιὰ ἀκόμη στὸ πουκαμισό σου... Ἄ, ναί, καλά, ποὺ τὸ θυμήθηκα! Γυρίζοντας τὸ μεσημέρι, πέρασε κι' ἀπ' τὸν δδὸ Ἑρμοῦ, νὰ δῆς ἂν βρίσκεται ἀκόμα στὴ βιτρίνα τοῦ κοσμηματοπωλείου ἐκεῖνο τὸ βραχιόλι, ποὺ εἶδαμε μαζί...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σ' ἀρέσει λοιπὸν πολύ;

Η ΚΥΡΙΑ: Ὢ, ναί! Μὰ θὰ ἦταν τρέλλα νὰ τ' ἀγοράσης... Οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί σοῦ εἶπα νὰ περάσης ἀπὸ κεῖ. Τοῦ χρόνου, ὅταν θὰ πάνε καλύτερα οἱ δουλειές σου...

Ο ΚΥΡΙΑΣ: Ναί, ναί. Πηγαίνω τώρα... Ὡρδουάρ, ἀγάπη μου... (Μονολογῶντας). Κι' ἐγὼ ποὺ δὲν ἤξερα τί δῶρο νὰ τῆς πάρω... Θὰ τὴν ἐνχαριστήση πολὺ αὐτὸ τὸ βραχιόλι.

Η ΚΥΡΙΑ: Ὡρδουάρ, χρυσέ μου! Ἀκόμα ἕνα φιλί!

(Στὸ χάλ).

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Εἶν' ἕτοιμος ὁ κύριος;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ναί, Μαρία... Σήμερα τὰ μάγουλά σου εἶναι κόκκινα σὰν τριαντάφυλλα.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Νομίζετε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Αν τὸ νομίζω; Μὰ εἶμαι βεβαιότατος! Τόσο βέβαιος μάλιστα, ὥστε μοῦ ἔρχεται νὰ σὲ φιλήσω!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Ἀστειεύεται ὁ κύριος! Κι' ἂν μᾶς δῆ ἡ κυρία;...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἡ κυρία εἶν' ἀκόμα πλαγιασμένη... Ἕνα φιλάκι;...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Ἕνα μονάχα καὶ σύντομα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τί τρυφερὴ ἐπιδερμίδα ποὺ ἔχεις! Καὶ τί δαχτυλιδένια μέση!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Ὁ κύριος εἶναι ἀνόητος. Βλέπω...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κατεβαίνοντας τὴ σκάλα): "Εχει δίκιο ἡ γυναίκα μου: Ἡ Μαρία ἔστρωσε στὴ δουλειά! Θὰ τῆς αὐξήσω τὸ μισθό!

(Σὲ λίγο, στὸ γραφεῖο).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (στὸ γραμματέα του): Εἶν' ἕτοιμα τὰ γράμματα, ποὺ θὰ στείλουμε στοὺς ἀντιπροσώπους μας, στὶς ἐπαρχίες;

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Μάλιστα, κύριε. Ὅλα ἕτοιμα. Μείναμε χτὲς τὸ βράδυ ὡς τὶς 10, μὲ τὴ δακτυλογράφο, γιὰ νὰ τὰ τελειώσουμε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τόσο ἀργά;

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Δὲν πειράζει, κύριε. Ὅταν ὑπάρχη ἐργασία...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σωστά, πολὺ σωστά...

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἡ ὥρα εἶναι 9.

Η ΚΥΡΙΑ: Θὰ σηκωθῆς;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θὰ μείνω πέντε λεπτὰ ἀκόμα.

Η ΚΥΡΙΑ: Τί τεμπέλης. Θεέμου! Δὲ μπορῶ νὰ σὲ βλέπω τέτοια ὥρα στὸ κρεβάτι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καλά, καλά, σηκώνομαι... (Φωνάζει). Μαρία! Μαρία!...

Η ΚΥΡΙΑ: Σιγάτερα, σὲ παρακαλῶ! Μὲ ξεκούφανες... Κι' ἡ Μαρία δὲν εἶναι κουφή.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (μπαίνοντας): Μὲ φωνάξατε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ποῦ εἶναι τὸ ζεστὸ νερὸ γιὰ τὸ ξύρισμα;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Δὲν εἶν' ἀκόμα ἕτοιμο. Τώρα μόλις γύρισα ἀπ' τὸ μπακάλη.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κάνε γρήγορα λοιπόν! Καὶ τὰ παπούτσια μου;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Θὰ τὰ καθαρίσω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καὶ τὰ ροῦχα μου;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Θὰ τὰ βουρτσίσω ἀργότερα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μά...

Η ΚΥΡΙΑ: Δυὸ χέρια ἔχει τὸ κορίτσι. Τί θέλεις νὰ σοῦ πρωτοκάνη:

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Λαμπρά, περίφημα! Ἐγὼ ἔχω ἄδικο... Σὰς ζητῶ συγγνώμη, δεσποινὶς Μαρία...

(Ἡ Μαρία φεύγει, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της).

Η ΚΥΡΙΑ: Πάλι μὲ τὰ νεῦρα σου ξύπνησες σήμερα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἐσὺ θὰ μποροῦσες νὰ κάνης κι' ἕναν ἄγγελο ἀκόμα νὰ χάση τὴν ὑπομονή του!

Η ΚΥΡΙΑ: Κολακεύεις πολύ, φίλε μου, τὸν ἑαυτό σου, μ' αὐτοὺς τοὺς παραλληλισμούς!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (ξαναμπαίνει): Τὸ ζεστὸ νερὸ τοῦ κυρίου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Εὐχαριστῶ πολύ. Κράτα το γιὰ τὸν ἑαυτό σου! Θὰ ξυριστῶ ἔξω... Φέρε μου γρήγορα τὰ παπούτσια καὶ τὰ ροῦχα μου.

(Ἡ Μαρία τὰ φέρνει. Στὸ μεταξύ, ἡ κυρία σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι, ντύθηκε, πέρασε στὸ διπλανὸ σαλονάκι καὶ ξαπλώθηκε στὸν καναπέ. Ὁ κύριος πηγαίνει σὲ λίγο νὰ τὴ βρῆ, ἑτοιμος).

Η ΚΥΡΙΑ: Τί διασκεδαστικός, ποὺ εἶσαι, ὅταν γκρινιάζης! Ἂς εἶναι, μόλις βγῆς ἔξω, ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ σοῦ κάνη καλό.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ μὴ μὲ εἰρωνεύεσαι, ὅταν εἶμαι θυμωμένος.

Η ΚΥΡΙΑ: Ἀστειεύομαι, φίλε μου, ἀστειεύομαι. (Γελάει).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀποφθεγματικά): Γελᾶ ὁ μωρός...

Η ΚΥΡΙΑ: Τί εἶπες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τίποτα. τίποτα! (Φεύγει).

Η ΚΥΡΙΑ: Βλάκα!... Τὸ βραχιόλι εἶναι στὰ χέρια μου τώρα. Δὲ σ' ἔχω πιὰ ἀνάγκη.

(Στὸ χάλ).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀγκαλιάζοντας τὴν ὑπηρέτρια ἀπ' τὴ μέση): Ἐσὺ εἶσαι πιὸ καλὴ ἀπ' τὴν κυρία σου!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Πιθανόν...Μὰ κάτω τὰ χέρια!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τὸ ξέρεις, ὅτι... πάχυνες ἀπὸ προχτές;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Μὴ μὲ ἀναγκάζετε νὰ πῶ στὴν κυρία μου τὴ γνώμη σας γιὰ τὸ πάχος μου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἔλα, μὴν εἶσαι κακή!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Εἶμαι καλὴ καὶ ἄγια, ἀλλ' ὡς ἕνα σημεῖο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τί σ' ἔπιασε σήμερα;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Τίποτα δὲ μ' ἔπιασε. Ξέρω ὅμως ποῦ θέλει νὰ καταλήξη ὁ κύριος καὶ τὸν προειδοποιῶ πὼς χάνει τὸν καιρό του. (Μονολογῶντας). Ἀρκετὰ φιλιὰ πῆρες γιὰ τὸ μπονὰμᾶ, ποὺ μοῦδωσες, κορόϊδο!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κατεβαίνοντας τὴ σκάλα): Κι' ἡ Μαρία ξύπνησε σήμερα μὲ τὰ νεῦρα της, ὅπως κι' ἡ γυναῖκα μου!

(Σὲ λίγο, στὸ γραφεῖο).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (στὸ γραμματέα): Εἶναι ἕτοιμα τὰ γράμματα, ποὺ θὰ στείλουμε σὲ διάφορα σπίτια;

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Ὄχι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Γιατί δὲν τὰ ἑτοιμάσατε;

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Γιατὶ χτὲς εἴχαμε ἄλλη ἐπείγουσα ἐργασία.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δὲ μπορούσατε νὰ μείνετε τὸ βράδυ λίγο παραπάνω;

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Ἡ δακτυλογράφος ἦταν κουρασμένη. Κι' ἐγὼ εἶχα μιὰ οἰκογενειακὴ ὑπόθεση.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θεέ μου, τί καθυστέρησι! Πηγαίνετε νὰ τὰ ἑτοιμάσετε τώρα.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Μάλιστα. (Μονολογῶντας): Μήπως ἔχει τὴν ἀξίωσι, μὲ 3 χιλιάρικα πρωτοχρονιάτικο δῶρο, νὰ τοῦ δουλεύουμε καὶ ὑπερωρίες;...

Π. ΝΤΟΜΙΝΙΚ

Χιοῦμορ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ μπαμπᾶς δίνει στὸ μικρό του Μίμη μιὰ καραμέλλα κι' αὐτὸς τὴν καταβροχθίζει γρήγορα.

— Μὰ τί λένε; τοῦ παρατηρεῖ ὁ μπαμπᾶς του. Ἔξαφνα τοὺς καλοὺς τρόπους;

— Λένε «εὐχαριστῶ».

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά.

— Μπαμπᾶ, λέει ὁ Μίμης, δὲ μοῦ δίνεις ἄλλη μιὰ καραμέλλα;

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ ξαναπῶ «εὐχαριστῶ» καὶ νὰ συνηθίσω στοὺς καλοὺς τρόπους.

★

Ὁ δάσκαλος: "Οταν ἔχουμε τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια πάνω, ὅλο τὸ αἷμα θὰ μαζευτῆ στὸ κεφάλι. "Οταν ὅμως στεκόμαστε ὄρθιοι, γιατί τὸ αἷμα δὲ μαζεύεται στὰ πόδια μας;

Ὁ μαθητής: Γιατὶ τὰ πόδια μας δὲν εἶναι ἄδεια, σὰν τὸ κεφάλι μας!

★

Νῖκος: Τάκη, εἶσαι φοβερὸς ὑπναρᾶς! Κοιμᾶσαι δέκα ὧρες συνεχῶς!

Τάκης: Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ ξυπνήσω νωρίτερα, γιατὶ ἔβλεπα ἕνα μεγάλο ὄνειρο καὶ περίμενα νὰ τελειώση!

★

Γιαννάκης: Μαμᾶ, τὸ στομάχι μου μοῦ λέει πὼς εἶναι ὥρα γιὰ νὰ φάμε.

Ἡ μητέρα: "Οχι, ἀκόμη, παιδί μου. Κύτταξε τὸ ρολόϊ. Εἶναι μόλις ἑφτά...

Γιαννάκης (μένει σκεπτικός γιὰ λίγο κι' ἔπειτα λέει): Ἰδέ, μαμᾶ, φαίνεται, πὼς τὸ στομάχι μου... πάει μιὰ ὥρα μπρός!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΝΕΑ ΔΡΑΣΙΣ

Παρῆλθεν φεῦ! ἀλλοίμονον ἓν ἐπὶ πλέον ἔτος
καθ' ὃ παρ' ὅτι Δὸν—Ζουὰν δὲν ἔδρασον ἀνέτως
καὶ οὔτω ζῶν ἐρωτικῶς ἓν πλήρει ἀνομβρία
παρῆλθεν σφόδρα ἀγονον καὶ τὸ ἑξηντατρία.
Ἐν ἄλλοις λόγοις τοιγαροῦν παρῆλθεν δωδεκάμηνον
καθ' ὁ ἑνὼ προσέφερον ἐρωτικῶδη κάμινον
εἰσέπραξον παρὰ διδὸν μεστὸν ὑπεροψίας
τσανδίας πεντεκαίδεκα κι' ἑξήκοντα κλωτσίας.
Σφοδρέως μὲ ἠδίκησεν τὸ ἀπελθὸν τὸ ἔτος
κι' ὁριζοντίως ἔλαβον σφαλιάρας καὶ καθέτως
πλὴν πεποιθὼς στὴν φήμην μου ἀξίαν ἑνὸς καίσαρα
ἄρχομαι νέας δράσεως εἰς τὸ ἑξηντα τέσσαρα.
Ἐφ' ᾧ τὴν πρώτην ἀκριβῶς τοῦ καινουργώδους ἔτους
ἔχων ἐλπίδας πολλαπλᾶς οὐ μὴν κι' ἀνυπερθέτους
ἐξῆλθον εἰς τὰς ἀγυιὰς ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως
πρὸς ἄμεσον ἀνεύρεσιν τῆς πρώτης κατακτήσεως
Κι' ἰδὼν ἀτθίδα στρομβουλῆν μετὰ
(ποζὸς ἀπείρου
κι' εὐελπιστῶν εἰς ἐναρξιν τοῦ ἐτησίου
(τζίρου.

—"Ω! Μίς, τῆς εἶπον σθεναρῶς κι'
(ἀέρως ἐπιπροσθέτως
ἐλθὲ νὰ ἐορτάσωμεν τὸ ἀφιχθὲν τὸ ἔτος!
Ἀφίχθη ἔτος καινουργές,, ἀνέκραξον,
(ὦ Μίς!...
Κι' ἐνὼ ὡς γόης ἤλπιζον εἰς ἐνδειξιν
(τιμῆς
ἐκείνη μοὶ κατήνεγκεν τὴν τσάνδαν της
(ἐντόνως
κι' ἀρχιμηνιὰ κι' ἀργιννονιὰ κι' ἀρχή...
(κακὸς μου χρόνος!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΡΟΙΣΟΙ

ΟΙ ΜΕΛΛΟΝ

Πλούτιζαν ἀπὸ τὸ μόχθο τῶν ἄλλων

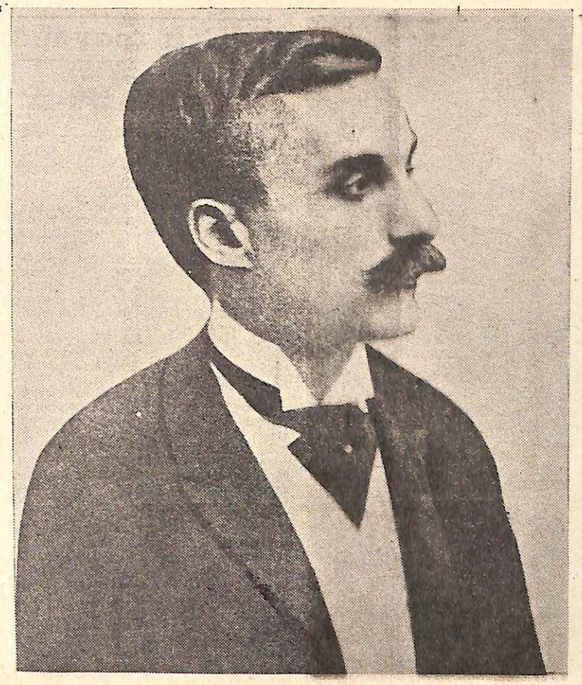

Ὁ "Αντριου Μέλλον, ὁ πλουσιώτερος ἀνθρωπος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς λογιατοῦ, ποὺ ἦταν διαρκῶς κουρασμένος καὶ ποὺ δὲν εἶχε μεγάλες φιλοδοξίες.

Ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς Κροίσους, τρεῖς μόνο κατώρθωσαν νὰ φτάσουν ἢ καὶ νὰ ξεπεράσουν τὸ δισεκατομμύριο τῶν δολλαρίων: ὁ Χένρυ Φόρντ, ὁ Τζὼν Ροκφέλλερ κι' ὁ "Αντριου Μέλλον. Καὶ τῶν τριῶν ἡ ζωὴ εἶχε βιβλικὴ διάρκεια. Ὁ πρῶτος πέθανε στὰ 84 χρόνιά, ὁ δεύτερος στὰ 98 κι' ὁ τρίτος στὰ 82. Ἀλλ' ὁ πλουσιώτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἦταν ἀναμφισβήτητα ὁ τρίτος. "Ενας σύγχρονός του τὸν περιέγραψε ὡς ἑξῆς: «Μοιάζει μ' ἕναν κουρασμένο λογιατή, ποὺ φοβᾶται μήπως χάση τὴ θέσι του, κουρασμένον, κουρασμένον!...».

Ὁ "Αντριου Μέλλον ἦταν 66 χρόνων, ὅταν τὸ ὀνομά του ἐμφανίσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στοὺς «Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης» (1 Ἰανουαρίου 1921). Ὁ Πρόεδρος Χάρντινγκ εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν ὀνομάση ὑπουργὸ τοῦ Θησαυροφυλακείου. Τὸν εἶχαν πιέσει γι' αὐτὸ μερικὰ ἐξέχοντα μέλη τοῦ κόμματός του.

— Τὸν "Αντριου Μέλλον; εἶχε πῆ τότε ὁ Χάρντινγκ. Ποιὸς εἶναι αὐτός; Δὲν τὸν ξέρω!

Τὸ ἴδιο ἄγνωστος ἦταν καὶ στὴ μεγίστη πλειονότητα τῶν Ἀμερικανῶν. Μόνο μερικοὶ οἰκονομικοὶ παράγοντες τὸν ἤξεραν. Γιατὶ ἐργαζόταν στὰ κρυφά. Οἱ ὑπάλληλοι κι' οἱ ἐργάτες τῶν σιδηροδρόμων ἤξεραν, ὅτι δούλευαν γιὰ τὸ Βάντερμπιλντ, τὸν Γκούλντ ἢ τὸν Χάρριμαν, ἐκεῖνοι τῆς «Στάνταρ Ὄϊλ» γιὰ τὸν Ροκφέλλερ κι' ἡ εἰκόνα τοῦ Χένρυ Φόρντ ἦταν κρεμασμένη σ' ὅλες τὶς αἴθουσες τῶν ἐργοστασίων καὶ τῶν γραφείων τῶν ἐπιχειρήσεών του. Ἀλλὰ γιὰ τὸ Μέλλον δὲν ἤξερε κανεὶς τίποτα. Κι' ὡστόσο, 300 ἐπιχειρήσεις βρίσκονταν στὴν ἐξουσία του.

Αὐτὸ ὠφείλετο στὸ ὅτι ὁ "Αντριου Μέλλον κι' οἱ ἀδελφοί του ἐργάζονταν σὰν τραπεζίτες κι' εἶχαν ἕνα δικό τους σύστημα γιὰ ν' ἀπορροφοῦν τὶς διάφορες ἐπιχειρήσεις. Δάνειζαν χρήματα καὶ ζητοῦσαν ὡς ἐξασφάλισι ἕναν ἁπλὸ ἔλεγχο σ' αὐτές. Ὁ ἁπλὸς αὐτὸς ἔλεγχος γινόταν σὲ λίγο βρόχος γύρω στὸ λαιμὸ τῶν ὀφειλετῶν τους. Καί, στὸ τέλος, ἡ ἐπιχείρησις περνοῦσε στὰ χέρια τους.

Αὐτὴ τὴν τέχνη τοὺς τὴν εἶχε μάθει ὁ πατέρας τους, ὁ «δικαστὴς» Τόμας Μέλλον. Εἶχε ἐργασθῆ στὸ Πίττσμπουργκ, ὡς νομικὸς σύμβουλος διαφόρων ἑταιρειῶν κι' εἶχε κατορθώσει νὰ σχηματίση μιὰ μικρὴ περιουσία, ἐκμεταλλευόμενος τὰ μυστικά τους. Βάλθηκε κατόπιν νὰ παντρευτῆ μιὰ πλούσια κληρονόμο. Καὶ τὸ κατάφερε. Ὁ γάμος ἦταν γι' αὐτὸν μιὰ ἐπιχείρησις.

Ἀπὸ τὸ γάμο αὐτὸ ἀπόχτησε ὀχτὼ γυιούς, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἦταν κι' ὁ "Αντριου. "Οταν ἐξεραγὸν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος (1862), ὅλα τὰ παιδιὰ του ἦταν μεγάλα.

— Πρέπει νὰ καταταχθοῦμε κι' ἐμεῖς, τοῦ εἶπαν μιὰ μέρα. Ὁ κόσμος μᾶς κυττάζει περιφρονητικά.

— Μόνο οἱ κουτοὶ πηγαίνουν στὸν πόλεμο, γιὰ νὰ σκοτωθοῦν, τοὺς ἀπάντησε. Οἱ ἔξυπνοι κάνουν χρήματα.

Αὐτὰ τὰ λόγια θὰ ἀποτελοῦσαν στίγμα γιὰ ὁποιαδήποτε οἰκογένεια. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς Μέλλον ἔγιναν κανόνας ζωῆς. Ἡ φιλοπατρία οἱ ἰδέες, τὰ αἰσθήματα, ἦταν γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ποὺ αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐκμεταλλεύωνται, γιὰ νὰ κερδίζουν χρήματα.

Ὁ Τόμας Μέλλον ἵδρυσε ἀργότερα μιὰ Τράπεζα, ποὺ ἔδινε στὴν ἀρχὴ τοκογλυφικὰ δάνεια. Κατόπιν, ὅμως, ἔγινε τὸ κοινὸ ταμεῖο πολλῶν ἐπιχειρήσεων. Ἄλλοι ἔσπαζαν τὸ μυαλό τους, τσάκιζαν τὰ κόκκαλά τους, ἱδρωκοποῦσαν, γιὰ νὰ κάμουν αὐτὲς τὶς ἐπιχειρήσεις νὰ προκόψουν. Τὸ προϊὸν τοῦ μόχθου τους, ὅμως, πήγαινε στοὺς Μέλλον.

Ὁ "Αντριου Μέλλον, ποὺ διαδέχτηκε τὸν πατέρα του, εἶχε τὴν καλὴ τύχη νὰ πέσῃ πάνω σὲ κάποιον Τσάρλ Χάλ, ποὺ εἶχε ἐφεύρει ἕνα νέο τρόπο τήξεως τοῦ ἀλουμινίου. Ἡ ἐφεύρεσι αὐτὴ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἱδρύσῃ τὸ τράστ τοῦ ἀλουμινίου καὶ νὰ συντρίψῃ ὅλους τοὺς ἀνταγωνιστές του. Ἔστρεψε κατόπιν τὰ πυρά του πρὸς τὴ βιομηχανία τοῦ χάλυβος καὶ εἶχε κι' ἐκεῖ τὴν ἴδια ἐπιτυχία. Ὡρμησε ἀργότερα σὰ γερακὶ στὸ Τέξας καὶ τὴ Λουιζιάνα, ὅπου εἶχαν ἀνακαλυφθῆ νέες πετρελαιοπηγές.

"Ενας Γιουγκοσλαὺος μεταναστης, κάποιος "Αντυ Λούκας, ἔψαχνε ἀπὸ χρόνια στὴν περιοχὴ τοῦ Μπωμόν, γιὰ νὰ βρῆ χρυσάφι. Ἀλλ' ἀντὶ γιὰ χρυσάφι, βρῆκε πετρέλαιο. Ὁ Μέλλον τὸν ἀποζημίωσε μὲ 400.000 δολλάρια, ἐπεξέτεινε τὶς ἔρευνες κι' ἔγινε κύριος γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, τῶν μεγαλυτέρων πετρελαιοπηγῶν τῆς περιοχῆς. Γιὰ νὰ ἐκτοπίση τὸ δυστυχισμένο Λούκας, κατέφυγε σ' ἕναν πρωτότυπο ἐκβιασμό. Κινητοποίησε τὸν τραπεζίτικό μηχανισμό του κι' ἔδωσε τὸ σύνθημα σ' ὅλες τὶς ἐπιχειρήσεις, ποὺ ἐτροφοδοτοῦντο ἀπ' αὐτόν: «Οὔτε ἕνα σέντ στὸ Λούκας». Εἶπε κατόπιν ὡμὰ στὸν ἴδιο:

— Οἱ πετρελαιοπηγές σου δὲν ἀξίζουν τίποτα, γιατὶ δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ βρῆς πουθενὰ τὰ κεφάλαια, ποὺ σοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ τὶς ἐκμεταλλευθῆς. Σοῦ προσφέρω μιὰ λογικὴ ἀποζημίωσι. Ἂν δὲν τὴν δεχτῆς, θὰ πεθάνῃς καὶ σὺ κι' ἡ οἰκογένειά σου ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Στὸ τέλος, ὁ Λούκας ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῆ.

Μὲ τὸν ἴδιο σκληρὸ τρόπο φέρθηκε καὶ σὲ ἀπέναντι του Γερμανοὺ Χέντριχ Κόππερς, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει τὸν περίφημο κλίβανο, ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του, γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν ὑποπροϊόντων τῆς καύσεως τοῦ γαιάνθρακος (ἀνιλίνη, χρώματα, ἐκρηκτικὲς ὕλες κλπ.). Ὁ Μέλλον, ἀφοῦ μελέτησε προσεχτικὰ τὴν ὑπόθεσι, τοῦ ἔκανε τὶς προτάσεις του:

— Εἶμαι πρόθυμος ν' ἀγοράσω τὰ διπλώματα εὐρεσιτεχνίας, ποὺ ἔχετε στὴν τιμὴ τῶν 300.000 δολλαρίων, τοῦ εἶπε.

— Μόνο; διαμαρτυρήθηκε ὁ Κόππερς.

— Σᾶς δίνω ἐπίσης ἕναν ἐτήσιο μισθὸ 10.000 δολλαρίων.

— Μόνο; ξαναεῖπε ὁ Κόππερς.

— Ἡ ἐταιρεία, ποὺ θὰ ἱδρύσω γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν ἐφευρέσεών σας, θὰ φέρῃ τ' ὄνομά σας.

— Κι' ἂν δὲ δεχτῶ;

— Θὰ σᾶς πληρώσω τὰ ἔξοδά σας γιὰ νὰ ξαναγυρίσετε στὴν πατρίδα σας.

— Θ' ἀπευθυνθῶ σ' ἄλλους.

— Κανεὶς δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ παρακούσῃ τὸν "Αντριου Μέλλον. Φίλε μου Κόππερς, ἢ δέχεσθε αὐτά, ποὺ σᾶς προσφέρω, ἢ εἶσθε ἕνας ἄνθρωπος χαμένος.

Ὁ Κόππερς ὑπόκυψε στὸ τέλος, ὅπως ὁ Λούκας, ὅπως τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι. Χάρις στοὺς μαγικοὺς κλίβάνους Κόππερς, ὁ Μέλλον ἵδρυσε 57 ἐπιχειρήσεις ἐκμεταλλεύσεως τῶν ὑποπροϊόντων τοῦ γαιάνθρακος.

Ὁ "Αντριου Μέλλον ἦταν ἀμείλικτος στὶς διαπραγματεύσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους. "Οταν ἕνας Λούκας ἢ ἕνας Κόππερς τοῦ ὑπενθύμιζαν τοὺς κόπους τους, ἀπαντοῦσε:

— Νομίζετε, λοιπόν, ὅτι τὰ χρήματα, ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθῶ ἐκεῖνο ποὺ στὰ δικά σας χέρια εἶναι χωρὶς ἀξία, τὰ ἀπόχτησα χωρὶς κόπο;

"Οταν ὁ Πρόεδρος Χάρντινγκ ἀποφάσισε νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὸ ὑπουργεῖο τοῦ Θησαυροφυλακείου, καινεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἐκτιμήσῃ μὲ ἀκρίβεια σὲ τί ποσὸν ἀνερχόταν ἡ περιουσία τῶν Μέλλον. "Ενας Ἀμερικανὸς οἰκονομικὸς συγγραφεύς, ὁ Χάρεϊ Ο' Κόνωρ, δίνει τοὺς ἀκόλουθους ἀριθμούς: Οἱ ἐπιχειρήσεις τῶν Μέλλον, ὅλες μαζί, ἀντιπροσώπευαν ἕνα ἐνεργητικὸ 1 δισεκατομμυρίου, 942 ἑκατομμυρίων καὶ 850 χιλιάδων δολλαρίων. Σὲ μισὸ δισεκατομμύριο ἀνέρχονταν οἱ ἐπενδύσεις σ' ἄλλες ἐπιχειρήσεις. Οἱ τραπεζιτικὲς ἐπιχειρήσεις τους τὸς ἀπέδιδαν, ἐξ ἄλλου, ἐτησίως κέρδη 3 δισεκατομμυρίων καὶ 851 ἑκατομμυρίων. Ὁ Ο' Κόνωρ ὑπολογίζει, τέλος, ὅτι στὰ θησαυροφυλάκια τῆς Τραπέζης Μέλλον βρίσκονται τίτλοι ἀξίας 91 δισεκατομμυρίων καὶ 146 ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

"Ἐξω ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις, ὁ "Αντριου Μέλλον ἦταν ἕνας ἄνθρωπος δειλός, ἀδέξιος, λιγομίλητος. "Οταν, μετὰ τὸ διαρισμό του ὡς ὑπουργοῦ τοῦ Θησαυροφυλακείου, πῆγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν οἱ δημοσιογράφοι ἔνιωθε «κατακόκκινος σὰ».

— Σᾶς βεβαιώ, κύριοι, ὅτι δὲ τὸ θέλησα, τοὺς εἶπε.

— Ποιὸ εἶναι τὸ πρόγραμμά σας; τὸν ρώτησαν.

— Τὸ πρόγραμμά μου; εἶπε. Δὲν ἔχω πρόγραμμα...

Ἡ πρώτη του σκέψι ἦταν νὰ κάνη οἰκονομίες. Βρῆκε, λοιπόν, πὼς τὰ χαρτονομίσματα, ποὺ κυκλοφοροῦσαν ὡς τότε ἦσαν πολὺ μεγάλα κι' ἀποφάσισε νὰ τὰ περιορίση κατὰ τὸ 1/3. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἐλάττωσε τὶς δαπάνες τῆς ἐκτυπώσεως τῶν (χαρτί, μελάνη, ἐργατικά, κλπ.) κατὰ 750.000 δολλάρια γιὰ κάθε καινούργια ἔκδοσι.

Ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ προλάβῃ τὴν τρομερὴ οἰκονομικὴ καταστροφή, ποὺ ξέσπασε τὸ 1929.

Ὁ "Αντριου Μέλλον ἀντιπροσώπευσε ἐπίσης γιὰ λίγο διαστημα τὴ χώρα του στὴν Ἀγγλία, ὡς πρεσβευτής.

"Αντίθετα μ' ἄλλους ἑκατομμυριούχους, δὲ διέθεσε οὔτε ἕνα δολλάριο γιὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα. Ὅλη του ἡ φιλανθρωπία συνίστατο στὸ ἑξῆς: Σὲ κάθε ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του, διέτασσε νὰ τοῦ φέρουν τὰ γραμμάτια τῶν ὀφειλετῶν, ποὺ χρωστοῦσαν ποσὰ ἀπὸ 1000 ὡς 5000 δολλάρια. Διάλεγε κάμποσα ἀπ' αὐτὰ καὶ χαιρόταν καίγοντας τα ἕνα-ἕνα στὸ τζάκι. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ὀφειλέτης ἔπαιρνε μιὰ εἰδοποίησι τῆς Τραπέζης, ὅτι τὸ χρέος του ἐξωκλήθη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Μεγαλεῖα καὶ τρέλλες τῶν Βάντερμπιλντ.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω βρέθηκα στὴν ἀγκαλιά του...

«Ἕνα τραγούδι – Μιὰ ἱστορία»

«ΣΕ ΠΟΤΙΣΑ ΡΟΔΟΣΤΑΜΟ»

ΕΙΝΑΙ περασμένα μεσάνυχτα, μὰ δὲ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι. Τὸ ἴδιο κι᾿ ἀπόψε, ὅπως κάθε νύχτα. Μένω ἀκίνητη μέσα στὸ σκοτάδι, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ ταβάνι, ἐνῶ μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου περνοῦν ὁλοζώντανες οἱ ἀναμνήσεις. Κι᾿ ὕστερα, ὅσο ἡ ὥρα περνᾶ, ὁ πόνος γίνεται ὅλο καὶ πιὸ ἀνυπόφορος μέσα στὴν καρδιά μου. Τὸ μυαλό μου θολώνει ἀπὸ τὰ δάκρυα, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ φτάσουν στὰ μάτια μου. Καὶ τότε σηκώνομαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι, τρέχω κοντὰ στὸ μικρὸ τραπεζάκι, ποὺ ἔχω τοποθετήσει τὸ πίκ—ἄπ καί, ψάχνοντας μέσα στὸ σκοτάδι, ξαναβάζω πάλι ἐκεῖνο τὸ δίσκο, πάντα τὸν ἴδιο. Κι᾿ ὅταν οἱ νότες του καὶ τὰ λόγια του ἀρχίζουν νὰ φτερουγίζουν μέσα στὸ δωμάτιο, σωριάζομαι στὴ διπλανὴ πολυθρόνα καί, ἐπιτέλους, κατορθώνω νὰ κλάψω...

Ἀπόψε, ὅμως, ὁ πόνος, ἡ ἀπελπισία, οἱ τύψεις ἦταν πιὸ δυνατὲς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Γι᾿ αὐτὸ κάθησα μπροστὰ στὸ μικρὸ γραφεῖο μου καὶ ἄρχισα νὰ ξεχύνω πάνω στὸ χαρτὶ τὴν ἀγωνία τῆς καρδιᾶς μου. Τὸ χέρι μου τρέχει ὅλο καὶ περισσότερο καὶ οἱ κόμποι τῆς πικρῆς ἀγωνίας μου λυώνουν, γίνονται λόγια, μεταφράζονται στὴν ἀφήγησι μιᾶς ἱστορίας τραγικῆς...

Παντρεύτηκα, ὅταν ἤμουν εἴκοσι χρόνων μ᾿ ἕναν ἄντρα, ποὺ μὲ περνοῦσε δέκα χρόνια. Δὲ μοῦ τὸν ἐπέβαλε κανεὶς αὐτὸ τὸ γάμο. Τὸν θέλησα μονάχη μου. Ἦταν ὁ ἔρωτας, ποὺ μὲ ὡδήγησε κοντὰ στὸν Κώστα. Μὰ κι᾿ ἐκεῖνος μὲ λάτρευε. Στὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου μας ἦταν κι᾿ ὅλας φτασμένος στὸ ἐπάγγελμά του καὶ στὰ χρόνια, ποὺ ἀκολούθησαν, ἀνέβαινε ὅλο καὶ πιὸ ψηλά. Μοῦ χάρισε ἕνα θαυμάσιο σπίτι, ὅ,τι μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήση μιὰ γυναῖκα.

Πέρασαν δέκα χρόνια ἀπὸ τὸ γάμο μας. Ἡ ζωή μας ἐξακολούθησε νὰ κυλᾶ εὐχάριστη, εὐτυχισμένη παρ᾿ ὅλο, ποὺ ἀνάμεσά μας εἶχε μείνει ἕνα κενό, ἡ ἔλλειψι ἑνὸς παιδιοῦ. Ἂν εἶχε ἔρθει αὐτὸ τὸ παιδί, ἴσως νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα ἀπ᾿ ὅσα συνέβησαν. Μὰ τὸ παιδὶ δὲν ἦρθε ποτέ, παρ᾿ ὅλο ποὺ οἱ γιατροὶ ἔλεγαν πὼς ἦταν παράξενο, πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος, ποὺ νὰ τὸ ἐμποδίζη.

Μὰ ἴσως ὅλα νὰ ἔγιναν ἔτσι, ἐπειδὴ ἡ μοῖρα κυβερνᾶ τὶς ζωές μας, χωρὶς ἐμεῖς νὰ μποροῦμε νὰ ἀντιδράσουμε. Ἴσως ὅλα νὰ ἔγιναν ἔτσι, ἐπειδὴ ἦταν γραφτὸ νὰ διασταυρωθῆ ὁ δρόμος μου μὲ τὸ δρόμο τοῦ Τζέρρυ...

Ἕνα βράδυ, ἐνῶ καθόμαστε στὸ σαλόνι μας, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες βραδυές, ποὺ μέναμε στὸ σπίτι, ὁ Κώστας σήκωσε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του.

— Καίτη, θάθελα νὰ ζητήσω τὴ γνώμη σου πάνω σὲ μιὰ σκέψι, ποὺ ἔκανα σήμερα, μοῦ εἶπε.

— Γιὰ τί πρᾶγμα πρόκειται; ρώτησα σχεδὸν ἀδιάφορα.

— Σκέφτηκα νὰ φέρω κοντά μας τὸ Τζέρρυ, τὸ μεγαλύτερο γυιὸ τῆς Ἐλβίρας.

Τὸν κύτταξα μ᾿ ἔκπληξι. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κώστα, ἡ Ἐλβίρα, ἦταν παντρεμένη ἀπὸ χρόνια στὴν Ἀμερικὴ μ᾿ ἕναν πολὺ πλούσιο ὁμογενῆ. Εἶχαν ἀποκτήσει τέσσερα παιδιά, τρία ἀγόρια κι᾿ ἕνα κορίτσι, μὰ δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω γιὰ ποιό λόγο ἤθελε ὁ Κώστας νὰ φέρη κοντά μας τὸ μεγαλύτερο γυιό τους.

— Καταλαβαίνω τὴν ἔκπληξί σου, χαμογέλασε ὁ Κώστας, μὰ θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴ σκέψι μου. Ὁ Τζέρρυ, παρ᾿ ὅλο ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἀμερική, λατρεύει τὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ τελευταῖο ταξίδι μου στὴ Νέα Ὑόρκη μοὔλεγε πὼς τὸ ὄνειρό του θἆταν νὰ μποροῦσε νὰ ἐγκατασταθῆ ἐδῶ. Τώρα εἶναι εἴκοσι χρόνων καὶ σπουδάζει ἀρχαιολόγος. Θὰ μποροῦσε νὰ συμπληρώση τὶς σπουδές του στὸ δικό μας Πανεπιστήμιο καὶ ὕστερα... ἂν κατώρθωνα νὰ τὸν πείσω ν᾿ ἀλλάξη δρόμο, θὰ μποροῦσε νὰ μὲ διαδεχθῆ στὴ δουλειά μου...

Ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται. Ἂν εἴχαμε ἀποκτήσει ἐμεῖς παιδιά, ὁ Κώστας τώρα δὲ θἄκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις...

— Ἡ σκέψι σου μοῦ φαίνεται καλή, τοῦ εἶπα. Μπορεῖς νὰ τοῦ γράψης νὰ ἔρθη. Θὰ εἶναι σὰν ν᾿ ἀποκτήσουμε ἕνα γυιὸ μεγαλωμένο κι᾿ ὅλας.

— Γιὰ μένα μπορεῖ νὰ εἶναι ἔτσι, γέλασε ὁ Κώστας δείχνοντας τὰ μαλλιά του ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνωνται γκρίζα στοὺς κροτάφους, μὰ ὄχι γιὰ σένα, ἀγάπη μου. Ἐσὺ εἶσαι τόσο νέα!

Ὁ Τζέρρυ ἦρθε δυὸ μῆνες ἀργότερα. Ἦταν ἕνας νέος ψηλός, ἀθλητικός, γεμάτος ζωὴ καὶ νιᾶτα, μ᾿ ἕνα προφὶλ ἀρχαίου θεοῦ καὶ δυὸ μάτια μαῦρα γεμάτα φλόγες. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ τὸν ἀντίκρυσα, ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ γεμίζη ἀγωνία, γιατὶ κατάλαβα πὼς δὲ θὰ μοῦ ἦταν ποτὲ δυνατὸ νὰ νοιώσω αἰσθήματα μητρικά. Μιὰ ἄλλη φλόγα, πολὺ ἀλλοιώτικη, ποὺ μὲ τρόμαζε καὶ μὲ γέμιζε φρίκη, ἄρχισε νὰ καίη στὴν καρδιά μου. Κατάλαβα ὅτι ὁ Τζέρρυ ἦταν γιὰ μένα ὁ ἔρωτας, ἕνας ἔρωτας ἀπαγορευμένος, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ μοῦ φέρη παρὰ πόνο καὶ δάκρυα. Καὶ ἡ ἀγωνία μου ἔγινε μεγαλείτερη, ὅταν διάβασα στὸ βλέμμα του τὶς ἴδιες σκέψεις, τοὺς ἴδιους πόθους, ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ δικό του μυαλό, ἀπὸ τὸ δικό του κορμί.

Ἔτσι ἄρχισε τὸ μαρτύριο, ἕνα μαρτύριο φοβερό, ποὺ κάθε μέρα γινόταν πιὸ βασανιστικό. Ἡ φλόγα, ποὺ μᾶς κατάκαιγε καὶ τοὺς δυὸ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ δυνατή, πιὸ ἀσυγκράτητη κι᾿ ἐμεῖς ἄδικα προσπαθούσαμε νὰ τὴ σβύσουμε ἀποφεύγοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Μὰ κάθε ἀθέλητο βλέμμα μας, κάθε τυχαῖο ἄγγιγμα τὴ φούντωνε περισσότερο. Ὥσπου ἕνα μοιραῖο ἀπόγευμα...

Προσπαθῶντας νὰ βρῶ λίγη γαλήνη, πῆρα τὸ αὐτοκίνητο καὶ πῆγα στὸ ἐξοχικὸ σπίτι μας. Δὲ μποροῦσα νὰ φανταστῶ ὅτι ὁ Τζέρρυ θὰ εἶχε πάρει τὴν ἴδια ἀπόφασι πρὶν ἀπὸ μένα. Μὰ ἴσως καὶ πάλι ἡ μοῖρα, σκληρή, ἀμείλικτη, ἐπιτακτικὴ νὰ ὡδήγησε τὰ βήματά μου.

Τὸν βρῆκα ἐκεῖ σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ σαλονιοῦ, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια. Ὅταν ἄκουσε τὴν πόρτα ν᾿ ἀνοίγη σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ μ᾿ ἀντίκρυσε. Ἐγὼ ἔκανα νὰ ὀπισθοχωρήσω, νὰ φύγω, μὰ δὲ μπόρεσα. Ἡ φλόγα ποὺ ἔκαιγε μέσα μου ἔγινε πυρκαϊὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω βρέθηκα στὴν ἀγκαλιά του...

Ἀκολούθησαν μέρες γεμάτες πάθος, πόνο καὶ τύψεις. Καὶ οἱ δυὸ δὲν τολμούσαμε νὰ κυττάξουμε τὸν Κώστα στὰ μάτια. Καταλαβαίναμε πὼς ἔπρεπε νὰ πάρουμε μιὰ ἀπόφασι. Ἀλλὰ τί ἀπόφασι;

— Θὰ φύγω γιὰ λίγο, μοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ Τζέρρυ. Θὰ πῶ στὸ θεῖο ὅτι θέλω νὰ κάνω ἕνα ταξίδι, γιὰ νὰ γνωρίσω τὴν Εὐρώπη. Ὕστερα... θὰ δοῦμε τί θὰ κάνουμε.

Ἔφυγε. Τὰ σύντομα γράμματά του μᾶς ἔφταναν ἀπὸ τὴν [illegible], ἀπὸ τὴ Γαλλία, ἀπὸ τὴν Ἑλβετία. Ἔγραφε πάντα στὸ θεῖο του, ποτὲ σὲ μένα κι᾿ ἐγὼ ἔνοιωθα ἕνα φρικτὸ πόνο στὴ σκέψι ὅτι προσπαθοῦσε νὰ μὲ ξεχάση, παρ᾿ ὅλο, ποὺ κι᾿ ἐγὼ προσπαθοῦσα ἀνώφελα νὰ πετύχω τὸ ἴδιο.

Ὕστερα, κάποια μέρα, ἀναπάντεχα ἔφτασε ἕνα μπιλιέτο γιὰ μένα μαζὶ μ᾿ ἕνα δεματάκι. Γνώρισα ἀμέσως τὸ γραφικό του χαρακτῆρα καὶ τὸ ἄνοιξα μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν: «Εἶδα τὴ «Φαίδρα»... Σκέφτηκα... Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι...», ἔγραφε.

Δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω τίποτα. Ἤξερα πὼς ἡ «Φαίδρα» ἦταν τὸ φίλμ, ποὺ εἶχε γυρίσει ὁ Ντασσὲν μὲ τὴ Μελίνα Μερκούρη, μὰ δὲν ἤξερα τὴν ὑπόθεσί του καὶ προπάντων τὸ τραγικὸ τέλος του...

Μέσα στὸ δεματάκι ὑπῆρχε ἕνας δίσκος. Τὸν πῆρα καὶ τὸν ἔβαλα στὸ πίκ—ἄπ.

«Στὸν ἄλλο κόσμο ποὺ θὰ (πᾶς...
κύττα μὴ γίνης σύννεφο...».

Ἄκουγα τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ ἐξακολουθῶντας νὰ μὴν καταλαβαίνω τίποτα... Ἡ φωνὴ τῆς ἀδερφῆς μου, ποὺ εἶχε μπῆ στὸ σαλόνι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, μ᾿ ἔκανε νὰ τιναχτῶ.

— Ὄμορφο αὐτὸ τὸ τραγοῦδι! Τὄγραψε νομίζω ὁ Θεοδωράκης, γιὰ τὴ «Φαίδρα» τοῦ Ντασσέν.

— Μήπως ξέρεις τὴν ὑπόθεσι αὐτοῦ τοῦ φίλμ; τὴ ρώτησα.

— Μὰ βέβαια, τὴν ξέρω. Ἀνάμεσα στὴ σύζυγο ἑνὸς ἐφοπλιστοῦ καὶ στὸν πρῶτο γυιό του, ποὺ ἔχει ἀποκτήσει ἀπὸ προηγούμενο γάμο, γεννιέται ἕνας ἀσυγκράτητος ἔρωτας.

— Καί... στὸ τέλος τί γίνεται;... ψιθύρισα.

— Μά... νομίζω ὅτι οἱ δυὸ πρωταγωνιστὲς αὐτοκτονοῦν...

Ἄφισα μιὰ πνιγμένη κραυγὴ καὶ σωριάστηκα ἀναίσθητη...

Ὅταν συνῆλθα, βρισκόμουν στὸ κρεβάτι μου καὶ εἶδα σκυμμένο ἀπὸ πάνω μου τὸ πρόσωπο τοῦ οἰκογενειακοῦ γιατροῦ μας, γεμάτο χαρά.

— Κυρία μου, ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω κάτι θαυμάσιο, μοῦ εἶπε. Φαντάζομαι τὴ χαρὰ τοῦ κυρίου Κώστα. Ἐπιτέλους, θὰ γίνη πατέρας!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Κώστας, ποὺ ἕνα τηλεφώνημα τῆς ἀδελφῆς μου τὸν εἶχε κάνει νὰ γυρίση στὸ σπίτι, ἔμπαινε στὸ δωμάτιο καὶ ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ. Ἔτρεξε κοντά μου μὲ ἀγκάλιασε, γέμισε τὸ πρόσωπό μου μὲ φιλιά.

— Ἀγάπη μου, μοὔλεγε, τώρα καταλαβαίνω τὸν ἐκνευρισμό σου τοῦ τελευταίου καιροῦ, τὶς μελαγχολίες σου... Μὰ εἶναι θαυμάσιο...

Δὲν εὕρισκα τὴ δύναμι νὰ πῶ λέξι. Κι᾿ ὅμως θάθελα νὰ φωνάξω μ᾿ ὅλη μου τὴ δύναμι: «Ὄχι, Κώστα... τὸ παιδὶ ποὺ ἔχω στὰ σπλάχνα μου δὲν εἶναι δικό σου, εἶναι τοῦ Τζέρρυ...».

Μὰ δὲν εἶπα τίποτα. Δὲ βρῆκα τὴ δύναμι νὰ μιλήσω. Πῶς μποροῦσα νὰ τοῦ δώσω ἕνα πόνο τόσο φρικτό; Καὶ δὲ μίλησα οὔτε δυὸ μέρες ἀργότερα ὅταν ἕνα φοβερὸ τηλεφώνημα ἀπὸ τὸ Παρίσι μᾶς ἔφερε τὸ φρικτὸ νέο: Ὁ Τζέρρυ εἶχε σκοτωθῆ σ᾿ ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα.

Ἤξερα πὼς δὲν ἦταν ἔτσι. Ἤξερα πὼς ὁ Τζέρρυ εἶχε ζητήσει μόνος του τὸ θάνατο. Πόσο θάθελα νὰ μποροῦσα νὰ τὸν ἀκολουθήσω, νὰ βρῶ ἐπιτέλους τὴ γαλήνη. Μὰ δὲν εἶχα πιὰ αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Ἔπρεπε νὰ ζήσω γιὰ τὸ παιδί μου, γιὰ τὸ παιδί μας...

Πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες γεννήθηκε ἕνα ἀγοράκι. Ὁ Κώστας θέλησε νὰ τὸ βαφτίσουμε Τζέρρυ. Λατρεύει τὸ γυιό «του» καὶ εἶναι εὐτυχισμένος χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ φανταστῆ...

Κι᾿ ἐγώ, βλέποντας τὴν εὐτυχία του, καταλαβαίνω πὼς δὲν πρέπει, πὼς δὲ μπορῶ νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Ζῶ μέσα σ᾿ ἕνα ψέμα, σὲ μιὰ κόλασι, σ᾿ ἕναν ἐφιάλτη, ποὺ δὲ θὰ τελειώση, παρὰ μονάχα μὲ τὸ θάνατο.

ΚΑΙΤΗ Ε. Π.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — ΜΑΙΡΗ Σ.: Ἐπειδὴ καὶ τὸ δικό σας ἔχει γιὰ θέμα τὸ ἴδιο τραγοῦδι, θὰ δημοσιευθῆ ἀργότερα.

Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗΣ

Χρυσωμένα συντρίμμια

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Δυὸ ἀδελφές, ἡ Τερέζα καὶ ἡ Βάντα Λύρτικα, ὕστερ᾿ ἀπὸ ὀχτὼ χρόνων σπουδὲς στὴν Ἑλβετία, ξαναγυρίζουν στὴν Ἑλλάδα, κοντὰ στοὺς γονεῖς τους. Ἡ μεγάλη ἀδελφή, ἡ Τερέζα, πρὶν δυόμισυ χρόνια εἶχε γνωρίσει ἕνα νεαρὸ Ἕλληνα φοιτητή, τὸ Χάρη Γέρακα, ποὺ σπούδαζε ἀρχιτέκτονας στὸ Μόναχο κι᾿ εἶχε πάει στὴ Γενεύη μὲ μερικοὺς φίλους του γιὰ νὰ περάση τὶς διακοπὲς τῶν Χριστουγέννων. Ἔτσι, ἀνάμεσα στὴν Τερέζα καὶ στὸ Χάρη ἄρχισε ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο, ποὺ συνεχίστηκε ὡς τὸ τέλος τῶν σπουδῶν τους. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι θὰ συναντιόντουσαν στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ κανόνιζαν τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τους. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς περίμεναν νὰ τὶς ὑποδεχθοῦν στὸ σταθμὸ οἱ γονεῖς τους, μὰ δὲ βρῆκαν ἐκεῖ παρὰ τὸν ἀδελφό τους τὸ Μικέ. Ἀλλὰ καὶ στὸ σπίτι, κατόπιν, ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοὺς ἔκαναν οἱ γονεῖς τους ἦταν ἀποκαρδιωτική. Ὕστερ᾿ ἀπὸ τὶς πρῶτες συγκινήσεις, ὁ Λύρτικας καὶ ἡ Νόρα, ἡ μητέρα τους, ἄρχισαν ξαφνικὰ νὰ μιλοῦν γιὰ τὶς ἐμπορικὲς δουλειές τους...

2ον Ὁ πατέρας κούνησε τὸ κεφάλι του:

—Λεφτά! Λεφτά! Μᾶς φεύγουν πάντα πολλὰ λεφτά.

— Πολλά! βόγγηξε μὲ ὕφος δυστυχισμένο ἡ μητέρα. Ποῦ θὰ πᾶμε; Ποῦ θὰ πᾶμε; Εἶναι νὰ χάνη κανεὶς τὸ μυαλό του.

— Κατὰ διαόλου! εἶπε μουτρωμένος ὁ πατέρας. Ἔτσι ποὺ κατάντησε ἡ δουλειά, τὰ κέρδη εἶναι ἐλάχιστα.

Ὁ Μικὲς γέλασε.

— Ὄχι δὰ κι᾿ ἐλάχιστα, πατέρα! Ἔχομε τὰ κέρδη μας, δόξα σοι ὁ Θεός!

Ὁ Χρόνης κύτταξε τὸ γυιό του. Ἦταν ἕνας λεβεντόγερος καμμιὰ ἑξηνταπενταριὰ χρόνων. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἡλικία του, κανεὶς ὅμως δὲν θὰ τοῦ ἔδινε περισσότερα ἀπὸ ἑξῆντα χρόνια. Ψηλός, λυγερός, μὲ μαλλιὰ γκρίζα, μάτια ὁλόμαυρα κάτω ἀπὸ μαῦρα πυκνὰ φρύδια καὶ χείλη σφιχτά, θεληματικά, δὲν φανέρωνε τὴν καταγωγή του. Θάπρεπε νὰ τὸν προσέξη κανεὶς πολύ, γιὰ ν᾿ ἀνακαλύψη, πὼς αὐτὸς ὁ καλοντυμένος κύριος, πρὶν σαράντα χρόνια δούλευε μὲ τὸ μυστρὶ στὶς οἰκοδομές... Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν μιὰ παλιά, ξεχασμένη ἱστορία.

Ἡ συζήτησι φούντωσε. Ὁ Χρόνης ἔκοβε κι᾿ ἡ Νόρα ἔρραβε. Ὁ Μικὲς ἔμπαινε στὴ μέση μὲ ὕφος ξέγνοιαστο, ἐπιπόλαιο, λὲς καὶ τὸν διασκέδαζε μᾶλλον αὐτὴ ἡ συζήτησι.

Τὰ κορίτσια ἄκουγαν σαστισμένα καὶ δὲν καταλάβαιναν λέξι.

— Συμβαίνει τίποτα δυσάρεστο; ρώτησε κάποια στιγμὴ ἡ Τερέζα.

Ὁ πατέρας κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Καὶ πότε δὲν συμβαίνουν δυσάρεστα;

— Δὲν πάει καλὰ ἡ δουλειά σου, μπαμπᾶ; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Βάντα.

— Καλὰ πάει, ἀποκρίθηκε ἡ Νόρα νευριασμένη, καλὰ πάει, ἀλλὰ ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ μὴ μᾶς διαφεύγουν κέρδη.

— Τί ἦταν σήμερα;

— Δημοπρασία! ἀποκρίθηκε λακωνικὰ ὁ πατέρας.

Κι᾿ ὁ Μικές, βλέποντας πὼς οἱ κοπέλλες δὲν καταλάβαιναν, ἐξήγησε:

— Ἔχετε μεσάνυχτα ἐσεῖς, ἔ; Λοιπόν... Κάθε τόσο γίνεται δημοπρασία γιὰ τὴν ἀνάληψι ἑνὸς μεγάλου ἔργου. Τώρα πρόκειται γιὰ κάτι σπίτια ἐργατικά, ἕνα συνοικισμὸ δηλαδὴ ἐργατικό.

— Πολλὰ λεφτά! πρόφερε μὲ πάθος ἡ μητέρα.

— Πολλὰ λεφτά, μούγκρισε κι᾿ ὁ πατέρας.

— Ἀλλὰ ξέρετε τί γίνεται σὲ τέτοιες περιπτώσεις; γέλασε ὁ Μικές, σὰν νἄλεγε τὸ πιὸ ἀστεῖο πρᾶγμα τοῦ κόσμου... Πέφτουν μέσα, καὶ παραδάκι. Λάδωμα.

Οἱ μικρὲς γούρλωσαν τὰ μάτια τους.

— Πάλι δὲν καταλάβατε! γέλασε ὁ ἀδελφός τους. Δὲν ξέρετε τί θὰ πῆ λάδωμα; Νά, πάω ἐγὼ (συνήθως τὰ καταφέρνω αὐτὰ) καὶ βρίσκω τὸ κλειδί, τὸ λαδώνω καὶ λειτουργεῖ ἡ μηχανή. Μπήκατε;

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς κυττάχτηκαν κι᾿ ἄξαφνα ἡ Βάντα ἔσκασε στὰ γέλια.

— Τώρα μάλιστα, μᾶς φώτισες, Μικέ! Δὲν καταλάβαμε λέξι!

— Λάδωμα θὰ πῆ δωροδοκία, ἂν θέλετε ἐπίσημη γλῶσσα. Καταλάβατε τώρα, ἐπὶ τέλους;

— Τότε, γιατὶ γίνεται ἡ δημοπρασία; ρώτησε ἡ Τερέζα σοβαρά.

— Γιὰ τὰ προσχήματα, ἀποκρίθηκε μὲ τὸ φυσικώτερο τρόπο ὁ ἀδελφός τους.

— Ὡραῖα! εἶπε ἀγανακτησμένη ἡ κοπέλλα.

— Ἀλλοιῶς δὲν πετυχαίνει κανεὶς τίποτα, φώναξε μὲ τὸ βιαστικό της ὕφος ἡ μητέρα. Ἀπολύτως τίποτα! Ἂν θελήσουμε ἐμεῖς νὰ πᾶμε μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, θαρθοῦνε οἱ ἄλλοι, οἱ ἔξυπνοι, νὰ μᾶς ἐξαφανίσουν. Ὅποιος προλάβη, ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἔξυπνος κι᾿ ὁ τυχηρός.

— Καὶ σήμερα τί ἔγινε; ἐπέμεινε ἡ Βάντα, ποὺ ἦταν πάντα περίεργη, πιὸ περίεργη ἀπὸ τὴν ἀδελφή της.

— Σήμερα μᾶς πῆραν τὴ δουλειὰ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια, φώναξε ὁ Χρόνης, χτυπῶντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι, τόσο, ποὺ παρ᾿ ὀλίγο ν᾿ ἀναποδογυριστοῦνε τὰ ποτήρια. Κάποιος ἄτιμος, μᾶς πρόλαβε. Ἔδωσε περισσότερα...

— Κι᾿ ἂν δὲν σοῦ τηλεφωνοῦσα ἐγώ... ἂν δὲ μὲ φώτιζε ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τηλεφωνήσω, θὰ τὰ χάναμε ὅλα! εἶπε νευρικὰ ἡ Νόρα.

Ὁ Χρόνης τῆς ἔρριξε μιὰ θυμωμένη ματιά.

— Πάλι ἐσὺ εἶσαι ἡ ἡρωΐδα! Πάλι ἐσὺ μ᾿ ἔσωσες!

— Ψέματα; φώναξε μὲ πάθος ἡ μητέρα. Πὲς ἂν σήμερα...

— Καλά καλά, τὴ διέκοψε ἀπότομα ὁ πατέρας. Ἐσὺ εἶσαι πάντα ἡ ἔξυπνη κι᾿ ἐγὼ δὲν καταφέρνω τίποτα. Δὲν ἔχει σημασία...

— Σημασία ἔχει νὰ εἶσαι δίκαιος, νὰ μοῦ ἀναγνωρίζης κάτι κι᾿ ἐμένα!

— Ἂς μὴν ἤμουν ἐγὼ καὶ σοὔλεγα ἐγὼ τί θὰ κατάφερνες...

— Ἂς μὴν ἤμουν ἐγὼ καὶ θὰ βλέπαμε πόσα θὰ εἶχες κάνει στραβά.

— Ἄ, γιὰ νὰ σᾶς πῶ, μπῆκε στὴ μέση τότε ὁ Μικές... Γιὰ νὰ σᾶς πῶ!... Σήμερα ἦρθαν τὰ κορίτσια καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὰ ὑποδεχθοῦμε μὲ τσακωμό.

— Ποιὸς τσακώνεται; ρώτησε μὲ τὸ φυσικώτερο τρόπο ἡ Νόρα. Συζητοῦμε. Θέλω ὅμως τὸ δίκιο μου. Δὲν μ᾿ ἀρέσει νὰ μοῦ τὸ τρῶνε!...

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς κύτταζαν σαστισμένες. Οἱ γονεῖς τους δὲν ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι πὼς θύμωναν στ᾿ ἀλήθεια. Κι᾿ ὅμως τὰ ρουθούνια τῆς μητέρας ἔτρεμαν καὶ τὰ μάτια τοῦ πατέρα ἦταν σκοτεινά. Ἡ συζήτησι σταμάτησε ξαφνικά. Ἡ καρδιὰ τῆς Τερέζας χτυποῦσε. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε τελειώσει πιὰ αὐτὴ ἡ δυσάρεστη κουβέντα καὶ πὼς εἶχε ἔρθει ἡ σειρά τους. Εἶχαν τόσα νὰ ποῦνε. Χίλιες δυὸ σκέψεις, χίλιες δυὸ ἀπορίες, χίλια ὄνειρα ποὺ περίμεναν αὐτὴ τὴν εὐλογημένη ὥρα γιὰ νὰ φανερωθοῦνε. Γύρω ἀπὸ τὸ πατρικὸ τραπέζι...

Ὁ πατέρας σηκώθηκε, πῆγε στὸ σαλονάκι, νὰ καπνίση. Αὐτὴ του τὴ συνήθεια τὴν θυμόνταν τὰ κορίτσια. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ περίμενε κι᾿ ἡ Τερέζα γιὰ νὰ φανερώση τὸ μυστικό της. Δηλαδὴ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα της μυστικά. Τὸ ἕνα ἦταν τὰ ποιήματά της καὶ τὸ ἄλλο ἡ ἀγάπη της. Γιὰ τὰ ποιήματα εἶχαν κάποια ἰδέα οἱ γονεῖς της, τὸ ἤξεραν πὼς ἔγραφε. Γιὰ τὸν ἀγαπημένο της ὅμως, δὲν εἶχαν τὴν παραμικρὴ ἰδέα. Ἦταν κάτι ποὺ, τὸ καταλάβαινε ἡ κοπέλλα, ἔπρεπε νὰ τοὺς τὸ φανερώση στὴν ὥρα του. Σὲ μιὰ ὥρα ἤρεμη, γεμάτη ἀγάπη καὶ καλωσύνη.

ΑΡΙΘΜΟΙ

Ὁ Χρόνης κάθησε στὴν πολυθρόνα του κι᾿ ἄναψε τὸ τσιγάρο του. Ἡ Νόρα πῆγε δίπλα του, στὸν καναπὲ κι᾿ ἄναψε κι᾿ αὐτὴ τσιγάρο. Ὁ Μικές, ἔκοβε βόλτες μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. Ἡ Τερέζα πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὴ μητέρα της, ἐνῶ ἡ Βάντα πῆρε ἕνα σκαμνάκι καὶ κάθησε στὰ πόδια τοῦ πατέρα. Ἡ Τερέζα ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος τῆς Νόρας. Μιὰ ἀνείπωτη εὐτυχία πλημμύρισε ὅλη της τὴν

Ὁ Σταμάτης κι᾿ ὁ Γρηγόρης

(Ὁ Σταματης κι᾿ ὁ Γρηγόρης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν, κ[illegible]καροῦνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Ὅλοι γιὰ χαρτοπαιξία,
τέτοιες μέρες, συζητοῦν
καὶ μαζὶ μὲ τ᾿ ἄλλα ψώνια
καὶ μιὰ τράπουλα κρατοῦν,
γιατὶ πρέπει ἀπαραιτήτως,
νὰ τὸ ρίξουν στὸ «ψιλὸ»
καὶ χωρὶς... ψιλὴ νὰ μείνουν
«γιὰ τοῦ χρόνου τό... καλό»!
Ἀπειράριθμοι δανδῆδες,
μὰ καὶ γέροι τὄχουν τάμα
νὰ τὰ χάσουνε στὸν Φάντη
καὶ στὴν ἄψυχη τήν... Ντάμα,
γιατὶ ζοῦν μὲ οὐτοπίες
καὶ μὲ σκέψεις τους στερνές,
ὅτι θἄχουν μπερικέτια
ἀπὸ ντάμες... ζωντανές!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Πίκα τὤχουν ὡρισμένοι
νὰ τσακίσουνε τὴν γκίνια
καὶ σέ... «πίκες» καὶ σὲ «κοῦ-(πες»
ὅλο ρίχνουν «μπιγκικίνια»,
μὰ σαρώνονται, στὸ τέλος,
μὲ «λιμὰ» καὶ σοῦπα — μοῦπες
καὶ τίς... «κοῦπες» βλαστημᾶνε
καὶ τὰ κάνουν «ἀπό... κοῦπες»!
Τὸ πιστεύουν ἄλλοι, πάλι
καὶ τὸ βάζουνε βαθειά,
πὼς τὴν τύχη τους θὰ κάνουν
καὶ τὴν μπάζα μέ... «σπαθιά»,
ἀλλ᾿ οἱ «μάρκες» τὰ λεφτά τους,
τελικῶς, καταβροχθίζουν
καὶ σωστὲς περιουσίες
στὰ «σπαθιά»... διασπαθίζουν!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶναι
κι᾿ ἀπερίσκεπτοι πολλοί,
ποὺ τὸ ρίχνουνε στὰ ζάρια,
γιὰ νὰ πιάσουν τὴν καλή...
Ἔτσι βλέπεις, φίλτατέ μου,
τὶς χρονιάρες τοῦτες μέρες,
ὅτι πλεῖστα—ὅσα σπίτια
ἔχουν γίνει «μπαρμπουτιέρες»
ὅπου πάμπολλοι τούς... κύβους,
ἢ τὰ «κόκκαλα» παιδεύουν
καὶ στὴν κυριολεξία,
τὰ λεφτά... διακυβεύουν!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Χαρτοποίζουν, ἐν ὀλίγοις,
ὅλες κι᾿ ὅλοι ἀνεξαιρέτως
καὶ τὴν τράπουλά τους κόβουν,
γιὰ τὸ «αἴσιον τὸ ἔτος»,
ὥσπου χάνουν οὐκ ὀλίγοι
καὶ τά... ροῦχα τους ἀκόμα
καὶ στὸ τέλος τραγουδᾶνε,
μὲ καημὸ καὶ μ᾿ ἕνα στόμα:
«Μὲ τσιτσίδωσαν τελείως,
μὲ τὴν ἕκτη χαρτωσιὰ
καὶ τῆς τράπουλας τὰ φύλλα
θὰ τὰ κάνω... φορεσιά»!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ὕπαρξι, καθὼς ἔνοιωσε τὰ χέρια τῆς μάνας νὰ τυλίγωνται γύρω στοὺς ὤμους της.

— Κοριτσάκι μου! φιθύρισε ἡ Νόρα. Κοριτσάκια μου γλυκά!

— Μᾶς πεθύμησες, μαμά:

— Ἂν σᾶς πεθύμησα;

Ἡ Βάντα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὰ πόδια τοῦ πατέρα.

— Κι' ἐσύ, μπαμπᾶ;

Ὁ Χρόνης δὲν ἀποκρίθηκε. Μὲ τὰ φρύδια σμιγτά, μασούσε τὰ χείλη του, καὶ φαινόταν βυθισμένος σὲ συλλογή.

Ἡ Βάντα γύρισε, τὸν κύτταξε. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε παιχνιδιάρα ἀλλὰ καὶ παραπονιάρικη:

— Μπαμπᾶ, σὲ ρώτησα κάτι.

— Ἔ; ἔκανε ἀφηρημένος ὁ Χρόνης.

— Σὲ ρώτησα ἂν μᾶς πεθύμησες...

— Πῶς δὲν σᾶς πεθύμησα; ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας καὶ χτύπησε μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι χαϊδευτικὰ τὸ κεφάλι τῆς μικρῆς του κόρης.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ἡ φωνή του ἀκούστηκε βραχνή:

— Ὄχι... Δὲν θὰ τοὺς περάσῃ... Στάσου... Νόρα... γιὰ κύτταξε ἐδῶ. Εἶναι λογαριασμός, ὅτι παῖξε-γέλασε!

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπλόκ, ἕνα στυλό, κι' ἔγειρε στὸ τραπέζι, παραμερίζοντας μὲ μιὰ κίνησι ἀπότομη τὴν κόρη του ἀπὸ τὰ γόνατά του.

Ἡ Νόρα τραβήχτηκε ἀπὸ τὴν Τερέζα μὲ τὴν ἴδια ἀπότομη καὶ νευρικὴ κίνησι, ἔγειρε στὸ τραπέζι. Κι' ὁ ἄντρας της ἄρχισε νὰ γράφῃ. Τὸ χέρι του ἔτρεμε ἀνεπαίσθητα, καθὼς ἀράδειαζε τοὺς ἀριθμούς. Πατέρας καὶ μητέρα εἶχαν βυθιστῆ στοὺς λογαριασμούς, εἶχαν ξεχάσει τὸν κόσμο γύρω τους. Ὁ Μικὲς ἔφερνε βόλτες καὶ πότε-πότε ἔκανε κάποια κωμικὴ γκριμάτσα στὶς ἀδελφές του, σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε πὼς ἔπρεπε νὰ κάνουν ὑπομονή.

Κάποια στιγμὴ ὅμως ἡ Τερέζα ἔχασε τὴν ὑπομονή της. Σηκώθηκε, τραβήχτηκε σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ. Τὴ μιμήθηκε κι' ἡ Βάντα. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς κυττάχτηκαν μὲ ὕφος δυσχιρισμένο.

— Δὲν ἔχουν τὸ νοῦ τους σὲ μᾶς, πρόφερε ἡ Τερέζα καὶ τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν σὰν νὰ ἦταν ἕτοιμη γιὰ κλάμα.

— Κάτι θὰ συμβαίνῃ...

Ὁ Μικὲς πῆγε κοντά τους.

— Τί λέτε; Τί λέτε;

— Μᾶς ξέχασαν! παραπονέθηκε ἡ Τερέζα.

Σήκωσε ἐκεῖνος τοὺς ὤμους του.

— Ὅταν μιλᾶνε γιὰ τὶς δουλειές, ξεχνᾶνε τὸ πάν.

— Καὶ μιλᾶνε συχνὰ γιὰ τὶς δουλειές: ρώτησε ἡ Βάντα μὲ τὸ μισοασστεῖο, μισοσοβαρό της ὕφος.

— Ἔ... ὄχι καὶ πολὺ συχνά, ἀποκρίθηκε ὁ Μικές.

— Δηλαδή:

— Νά... δὲν μιλᾶνε καὶ τὶς εἰκοσιτέσσερις ὧρες τοῦ εἰκοσιτετραώρου. Τοὺς φθάνουν οἱ εἴκοσι.

Ἡ Βάντα γέλασε:

— Ἔλα δά, Μικέ...

— Σοβαρά, τοὺς φθάνουν οἱ εἴκοσι, εἰρωνεύθηκε ὁ νέος. Τὶς δεκάξη μιλᾶνε γιὰ τὶς δουλειὲς στὰ εὐπνια τους, τὶς τέσσερις στὸν ὕπνο τους...

Ἡ Βάντα ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Παραμιλᾶνε δηλαδή:

— Ὅπως τὸ πάρης. Πάντως, καὶ στὸ κρεβάτι τὴν περισσότερη ὥρα κάνουν λογαριασμούς.

— Εἶσαι ὑπερβολικός, Μικέ, πρόφερε ἡ Βάντα, προσπαθώντας ἀκόμα νὰ γελάσῃ.

Ἡ Τερέζα ὅμως τὸν κύτταζε μὲ φρίκη.

— Μικέ.. ὥστε σήμερα δὲν συμβαίνει κάτι τὸ ἐξαιρετικό;

— Πῶς δὲν συμβαίνει κάτι τὸ ἐξαιρετικό;

— Μὰ ἐσὺ λές, πῶς πάντα...

— Πάντα συμβαίνει κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ μὲ μᾶς.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Μικέ.. Τοὺς ἔκανε νόημα νὰ βγοῦνε ἀπὸ τὸ σαλόνο. Πῆγαν καὶ κάθησαν στὴν βεράντα, ποὺ ἔβλεπε στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, σ' ἕνα περιποιημένο μικρὸ κηπάκι.

— Πές μας, παρακάλεσε μὲ κάποια ἀγωνία ἡ μεγάλη.

— Τί νὰ σᾶς πῶ κορίτσια: "Οταν ἔχη κανεὶς μιὰ ἐπιχείρησι σὰν τὴ δική μας. εἶναι, φυσικὸ νὰ συμβαίνῃ πάντα κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Ξέρετε μὲ πόσες οἰκοδομὲς καὶ μὲ πόσες ἄλλες ἐργασίες εἶναι μπλεγμένος ὁ πατέρας: Θὰ χάσετε τὸ νοῦ σας. Χρειάζεται ἐξυπνάδα, καπατσωσύνη, πονηριὰ ἀκόμη, γιὰ νὰ τὰ βγάλετε πέρα. Ἐκεῖ ποὺ λέτε πὼς πάει καλὰ ἡ δουλειά, χαλάει ἄλλη.

— Μὰ εἶναι ἀνάγκη νἄχη τόσες δουλειὲς ὁ πατέρας; παρατήρησε μὲ τὸ παιδιάτικο ὕφος της ἡ Βάντα.

— Πῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη:

— Δηλαδή, ἂν δὲν τὶς εἶχε ὅλες αὐτὲς τὶς [illegible]λειές, δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ζήσουμε;

Τὰ γκρίζα μάτια τοῦ νέου, καθαρά, κάπως κρύα, στηλώθηκαν στὰ γαλανά, γελαστὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς του.

— Τί ἔξυπνη ἐρώτησι: εἰρωνεύθηκε. Δηλαδή, ἐσὺ νομίζεις, Βάντα, πὼς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐργάζεται τόσο, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ:

— Μάλλον! ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῇ ἡ κοπέλλα.

— Περίφημα! "Ωστε, ὅλα τ' ἄλλα εἶναι περιττά: Τὸ ὡραῖο μας σπίτι, τὸ αὐτοκίνητο, τὰ σχολεῖα σας στὴν Εὐρώπη, τὰ λοῦσα σας, ὅλα αὐτὰ εἶναι περιττά;...

— Δὲ λέω αὐτό, διαμαρτυρήθηκε ἡ κοπέλλα. Μ' ἀρέσουν τὰ ὡραῖα πράγματα.

— Καὶ πῶς γίνονται τὰ ὡραῖα πράγματα: Μὲ ὡραῖα λόγια ἢ μὲ ὡραῖα χαμόγελα;

— Μὲ δουλειά, βέβαια, τὸ ξέρω... Ἀλλὰ μήπως δὲ θὰ ἦταν ἀπαραίτητη τόση ἐργασία;

— Πολλὴ δουλειά, πολλὰ κέρδη! ἔκανε ἀποφθεγματικά, μὲ ὕφος ἀνωτέρου ὁ Μικές. Ποιὸς ἔγει τὸ μέλι στὰ δάντυλα καὶ δὲν τὸ γλύφει: Αὐτὴ τὴν παροιμία τὴν λέει πάντα ἡ μητέρα μας.

— Νὰ τὸ γλύφεις χωρὶς νὰ στομαχιάζῃς, εἶπε ἡ Τερέζα στοχαστικά.

— Ἔννοια σου, ἀδελφούλα, κανεὶς δὲ θυσιάζει τὸ κέρδος. Κανείς.

— Μά... βέβαια, νὰ κερδίζουμε εἶναι λογικό... Σήμερα, ὅμως, ναρθοῦμε μετὰ ὀχτὼ χρόνια, καὶ νὰ μὴ μπορέσουμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τίποτ' ἄλλο...

Σταμάτησε, ἕτοιμη γιὰ κλάμα. Ἡ Βάντα γέλασε.

— Ἔλα, ἔλα, παραπονιάρα! Τοὺς πετύχαμε σὲ μιὰ ἀσχημη μέρα. Αὔριο θὰ εἶναι ἡσυχία καὶ θὰ μιλήσουμε. Σήμερα κιόλας... Τί κάνουν μετὰ τὸ φαγητό:

— Κοιμοῦνται λίγη ὥρα, ἂν τοὺς μείνῃ καιρὸς ἀπὸ τοὺς λογαριασμούς...

— Κι' ἔπειτα;

— Πᾶνε στὸ γραφεῖο.

— Μὰ κι' ἡ μαμά: ἀπόρησε ἡ Τερέζα.

— Δὲν τὸ ξέρετε: Χρόνια τώρα. Ἡ μαμὰ παίζει μεγάλο ρόλο στὴ δουλειά μας. Τὰ καταφέρνει μιὰ χαρά.

— Στὴν ἀρχή, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔδειχνε ἐνδιαφέρον, εἶπε ἡ Τερέζα συλλογισμένη.

— Στὴν ἀρχή, ἴσως... ναί, ἔτσι νομίζω κι' ἐγώ. Πάντως τώρα ἐργάζεται ἐντατικά, φανατικά.

— Καὶ τὸ βράδυ;

— Τὸ βράδυ γυρίζουν πολὺ ἀργά, πολλὲς φορὲς τὰ μεσάνυχτα.

Οἱ δυὸ κοπέλλες πήδησαν.

— Τὰ μεσάνυχτα;

— Ἀμέ... Δουλειά, κορίτσια, δουλειά!

— Κι' ἐσύ;...

"Ενα τσαχπίνικο χαμόγελο πέρασε στὰ γκρίζα μάτια τοῦ παληκαριοῦ.

— Ἐγὼ εἶμαι νέος. Αὐτὸ ἔλειπε, νὰ κάθουμαι στὸ γραφεῖο ἴσαμε τὰ μεσάνυχτα! Ἐγώ, κορίτσια, δουλεύω σκυλίσια ὅλη μέρα. Δουλειὰ ὄχι ψέμματα. Ἀπὸ οἰκοδομὴ σὲ οἰκοδομή, ἀπὸ γιαπὶ σὲ γιαπί. Τὸ βραδάκι, ὅμως, σταματῶ. "Ας φωνάζη ὁ πατέρας, ἂς χαλάη τὸν κόσμο ἡ μητέρα. Θέλω κι' ἐγὼ μερικὲς ὧρες δικές μου.. Πρέπει νὰ τὸ καταλάβουν.

— Δὲν τὸ καταλαβαίνουν: Κούνησε ὁ νέος τὸ κεφάλι του.

— Μμ... Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Κατὰ τὶς περιστάσεις... Ἀλλά, σωπᾶτε... Τώρα μοῦ φαίνεται πὼς "Αν θέλετε νὰ τοὺς μιλήσετε, ἴσως θὰ ἦταν εὐκαιρία.

Ἡ Νόρα πρόβαλε τὸ κεφάλι της στὴ μπαλκονόπορτα.

— Δέν θὰ ξεκουρασθῆτε, παιδιά; Θάσαστε κουρασμένες ἀπὸ τὸ ταξίδι.

— Μαμά, εἶπε ἡ Τερέζα τρέχοντας στὴ μητέρα της. Δὲν θέλω νὰ ξεκουραστῶ. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.., νὰ μιλήσουμε...

— Τώρα; φώναξε ἡ Νόρα τρομαγμένη. Ἀδύνατον! Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὸ γραφεῖο.

— Ἀμέσως: ρώτησε ἡ Τερέζα μὲ πόνο.

— Φυσικά! Ἀργήσαμε πολύ. Κι' ἔχομε τόσα ζητήματα ἐκκρεμῆ... Τὸ βράδυ, παιδιά, τὸ βράδυ. Συγυριστῆτε ἐσεῖς, συμμαζευτῆτε λιγάκι... Κυττάξετε νὰ πᾶτε γιὰ τὰ μαλλιά σας κιόλας. Καὶ τὸ βράδυ τὰ λέμε.

Τὶς φίλησε καὶ τὶς δυὸ βιαστική, μὲ τὸ νευρικό της ὕφος. Τὰ χείλη της ἦταν ἄψυχα, ἡ σκέψι τῆς βρισκόταν ἀλλοῦ.

Μόλις γύρισε τὴν πλάτη ἡ μητέρα, ξέσπασε ἡ Τερέζα σ' ἀναφιλλητά.

— "Ελα τώρα, τί ἔπαθες: τὴ μάλωσε ἡ ἀδελφή της.

— Μά... δὲν εἶδες, δὲν εἶδες;

— Ἔερες τί κατάλαβα, ἀδελφούλα: Δὲν πρέπει νἄμαστε πολὺ αἰσθηματικές, αὐτὸ εἶναι. Ἐσὺ προπάντων ζῆς πάντα σ' ἕνα κόσμο χιμαιρικό...

Κύτταξε ἡ Τερέζα τὴν ἀδελφή της μὲ μάτια δακρυσμένα.

— Καὶ νομίζεις πὼς πρέπει νὰ τὸν θυσιάσω, νὰ τὸν ἀπαρνηθῶ: ρώτησε μὲ φόβο.

— "Οχι, ὄχι! ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ἡ μικρή. Ἀλλοίμονο, ἂν θυσιάσουμε τὸν κόσμο μας ἔτσι ἀμέσως-ἀμέσως... Ἀλλά, ἴσως θὰ πρέπει νὰ βάλουμε λιγάκι νερὸ στὸ κρασί μας. Δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος νὰ γίνεσαι δυστυχισμένη γι' αὐτό.

— Περίμενα μὲ τόση λαχτάρα αὐτὴ τὴν ἡμέρα! ἀναστέναξε ἡ Τερέζα.

— Ἔ, ἦρθε αὐτὴ ἡ ἡμέρα! εἶπε γελαστὴ ἡ μικρή. Βρισκόμαστε σπίτι μας, τί ἄλλο θέλομε: Πᾶμε νὰ δοῦμε τὰ δωμάτιά μας, νὰ συγυριστοῦμε. Καλὰ λέει ἡ μαμά.

ΕΠΙΠΛΑ ΧΩΡΙΣ ΨΥΧΗ

— Βλέπεις: Κι' αὐτὰ εἶναι χωρὶς ψυχή.

Τὸ πρόσωπο τῆς Τερέζας φαινόταν δυστυχισμένο. Στέκονταν οἱ δυὸ ἀδελφὲς στὸ ὡραῖο, πολυτελὲς δωμάτιο τῆς μεγάλης κι' ἐρριχναν γύρω τους ἐξεταστικὲς ματιές.

— Δηλαδή... τί θὰ ἤθελες: ρώτησε ἡ Βάντα γιὰ νὰ πῇ κάτι.

Κι' ἡ ἴδια εἶχε καταλάβει αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε ἡ ἀδελφή της.

"Ολη ἡ ἐπίπλωσι ἦταν ἄψογη, ἀλλὰ τυπική. Οὔτε ἕνα πραγματάκι, ποὺ νὰ δείχνη ἕνα γοῦστο προσωπικό, μιὰ ἰδιαίτερη φροντίδα γιὰ κάθε κορίτσι. Καὶ τὰ δυὸ δωμάτια ἦταν ἀπαρόλλαχτα, λὲς κι' εἶχαν βγῆ ἀπὸ κάποιο καλούπι, ἑτοιμα. "Επιπλα ἀπὸ ξύλο λεμονιᾶς, ξανθά, γυαλιστερά, κρεβάτι εὐρύχωρο, τουαλέττα μεγάλη, ντουλάπα ἐντοιχισμένη πελώρια, κουρτίνες θαλασσιὲς μετξωτές, στὸρ φουντωτὰ σὲ χρῶμα ἀλαβάστρινο καὶ καλύμματα κρεβατιῶν θαλασσιά. Ἀπάνω ἀπὸ κάθε κρεβάτι μιὰ λάμπα θαμπή, καὶ μπροστὰ στὰ κρεβάτια μιὰ μικρὴ προβιὰ φουντωτή, ὁλόλευκη. Στὴ μέση τοῦ δωματίου ἕνα χαλὶ λευκὸ καὶ γαλάζιο, μ' ἐξωτικὰ λουλούδια, ὅλα ὁμορφα καὶ ἄψυχα.

— Ξέρεις, φώναξε ζωηρὰ ἡ Βάντα, δὲν ἔχεις δίκιο νὰ γκρινιάζῃς Ἡ μαμὰ μᾶς τὰ ἐπίπλωσε ὅμορφα τὰ δωμάτιά μας, ἄφησε ὅμως τὶς λεπτομέρειες γιὰ μᾶς. Ἐμεῖς θὰ τοὺς δώσουμε ψυχὴ μὲ τὸ προσωπικό μας γοῦστο.

— Ναί, ἔχεις δίκιο, ἀποκρίθηκε μ' ἕνα θλιμμένο χαμόγελο ἡ μεγάλη.

— Ἔλα, ἔλα.. δὲν κάνει νὰ μελαγχολοῦμε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἐκεῖνο ποὺ φοβόσουν, πὼς οἱ γονεῖς μας δὲν τὰ πάνε καλά, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν στέκεται. Τοὺς εἶδα ἴσα-ἴσα πολὺ μονιασμένους.

— Ναί, ὅταν ἔκανεν τοὺς λογαριασμούς τους. φαίνονταν σὰν μιὰ ψυχή, παραδέχθηκε ἡ μεγάλη.

— Καλὸ κι' αὐτό! Νὰ σοῦ πῶ, Τερέζα, ἂν τσακώνονταν ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμά, θὰ ἦταν δυστυχία γιὰ μᾶς. Ἔτσι ποὺ φαίνονται ἀγαπημένοι, πρέπει νἄμαστε κι' ἐμεῖς ντουμένες. Ἄσε, τὸ βράδυ θὰ εἶναι ἡσυχοι καὶ θ' ἀσχοληθοῦνε καὶ μ' ἐμᾶς. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ἐνδιαφέρωνται καὶ γιὰ μᾶς. Στὸ κάτω - κάτω, ποιὰ εὐτυχία ἔχουν στὸν κόσμο;

Κύτταξε ἡ Τερέζα τὴ μικρὴ της ἀδελφὴ μὲ μάτια δυστυχισμένα πάλι:

— Κι' ἂν ἡ εὐτυχία τους εἶναι ἐντελῶς ἀλλοιώτικη ἀπὸ τὴ δική μας;

— Δὲ γίνεται! ἀποκρίθηκε ξέγνοιαστα ἡ μικρή. Σκοτώνονται στὴ δουλειά, ὅπως καταλάβαμε. Γιὰ ποιὸ σκοπό; Γιὰ τὸν ἑαυτό τους: Ἔχουν μὲ τὸ πάρα πάνω νὰ ζήσουν πλούσια. Γιὰ μᾶς ἐργάζονται, γιὰ μᾶς προσπαθοῦνε νὰ πετύχουν ὅλο καὶ κάτι καλύτερο. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ μᾶς πιάνουν οἱ ἀπογοητεύσεις.

Φίλησε ἡ Τερέζα τὴν ἀδελφή της.

— Ἔχεις ἴσως δίκιο. Ἐσὺ τὰ βλέπεις πάντα πιὸ ἀντικειμενικὰ τὰ πράγματα. Θέλω ὅμως νὰ τοὺς μιλήσω γιὰ τὴν ἀγάπη μου, Βάντα. Τρέμει ἡ ψυχή μου. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις:

— Μὴ βιάζεσαι. ἀποκρίθηκε σκεπτικὴ ἡ μικρή. Μὴ βιάζεσαι, γιὰ νὰ μὴ τὰ χαλάσῃς ὅλα.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

"Οταν ἄκουσαν τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα ἐκεῖνο τὸ βράδυ οἱ ἀδελφούλες, χαμογέλασαν εὐχαριστημένες.

— Βλέπεις: εἶπε ἡ Βάντα. Δέκα ἡ ὥρα. Γύρισαν νωρίς, γιὰ νὰ μιλήσουμε.

Ὁ Χρόνης κι' ἡ Νόρα μπῆκαν στὴν τραπεζαρία, κατάκοποι.

— Τί μέρα! ἀνασταίνεται ἡ Νόρα. Τί μέρα!

Ὁ πατέρας κούνησε τὸ κεφάλι του:

— Σάπτως κι' οἱ ἄλλες εἶναι καλύτερες: Πάντα κάτι παρουσιάζεται.

Ἡ Τερέζα, ἔτρεξε, ἀγκάλιασε τὸ μητέρα της:

— Τώρα ὅμως τέλειωσαν οἱ δουλειές. Τώρα θὰ τὰ ξεχάσετε ὅλα καὶ θὰ μιλήσουμε.

— Ναί, ναί, θὰ μιλήσουμε! ἀποκρίθηκε ἡ Νόρα.

Τὸ ὕφος της ὅμως ἦταν ἀφηρημένο. Κάθησαν στὸ τραπέζι ἀμέσως.

— Δὲ θὰ περιμένουμε τὸ Μικέ; ρώτησε ἡ Βάντα.

— Ὄχι! εἶπε κοφτὰ ὁ πατέρας! Ὁ Μικὲς δὲν τρώει μαζί μας τὰ βράδυα.

— Σήμερα ὅμως, μοῦ ὑποσχέθηκε νάσθη νωρίς, εἶπε ἡ μάνα. Εἶναι ἀπαραίτητο, ξέρεις

— Νὰ δοῦμε! ἀποκρίθηκε ὁ Χρόνης, μὲ ἀμφιβολία.

Στὸ τραπέζι ἡ συζήτησι δὲν ἔλεγε νὰ παρουσιάσῃ. Ἔκαναν ἀπέραντες κάνα δυὸ φορὲς οἱ κοπέλλες νὰ ποῦνε τὰ δικά τους. ὁ πατέρας ὅμως ἔδειχνε νὰ μὴ τὶς ἀκούῃ. Ἡ μητέρα τους τὶς ἔσωσε κάτι, ἔπειτα γύρισε ἀνήσυχη στὸν ἄντρα της, ποὺ ἀκολουθοῦσε τὶς δικές του σκέψεις. Κάθε τόσο πετοῦσε μιὰ φράσι, ποὺ τὴν καταλάβαινε μόνο ἡ γυναίκα του. Καὶ τῶν δυὸ τὰ πρόσωπα ἦταν κατσουφιασμένα, μὲ ρυτίδες στὸ μέτωπο καὶ μὲ κάποια ἔκφρασι ἀγωνίας.

Κόντευαν νὰ σηκωθοῦνε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὅταν ἔφθασε ὁ Μικές.

— Ἀργήσες! μούγκρισε ὁ πατέρας.

— Ὀνι δά, εἶπε ἐκεῖνος μὲ τὸ ξέγνοιαστο ὕφος του.

— Ἔλα, φάε γρήγορα. νὰ δοῦ-

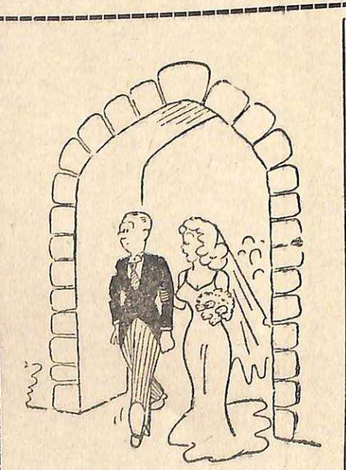

— *Δόξα σοι ὁ Θεός, ποὺ τελειώσαμε, Ντίνο! "Ετσι πιὰ θὰ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ κοιμᾶμαι κάθε βράδυ!*

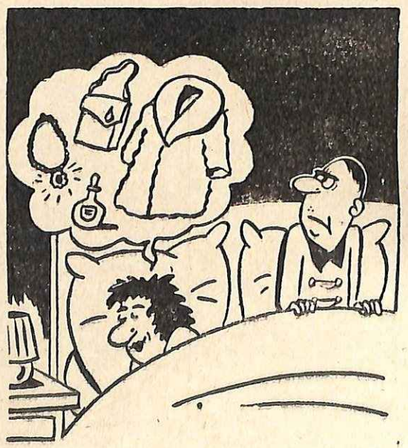

— *Εἶναι φοβερὰ αὐτὰ τὰ πρωτογρονιάτικα ὄνειρα!*

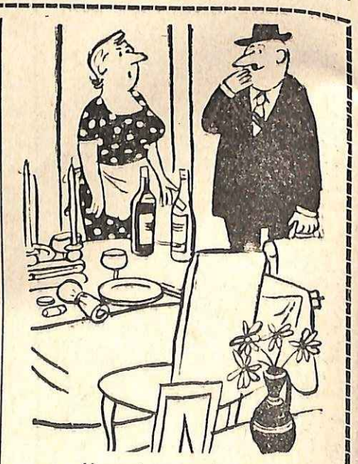

— *Δὲν πρόκειται νὰ νευριάσουμε σὰν ἐρωτευμένοι, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν κεριῶν. Ἁπλούστατα ξέχασες νὰ πληρώσῃς τὸ λογαριασμὸ καὶ μᾶς ἔκοψαν τὸ φῶς!...*

Ἐπίκαιρα δίστιχα

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

Κάθε ὑπάλληλος κι' ἐργάτης «δῶρον» ἔλαβε καὶ πάλι,
ἀλλ' ἀπ' τὸ φτωχό του δῶρον, δῶρον πρόκειται νὰ βγάλη
γιὰ κουρεῖς, γιὰ ταχυδρόμους, γιὰ σωφέρ, γιὰ σερβιτόρους,
γιὰ βοηθοὺς τῶν σερβιτόρων καὶ εἰσπράκτορες διαφόρους.

★

Δῶρο γιὰ σκουπιδιαρέους, δῶρο γιὰ τοὺς νερουλάδες,
γιὰ μικροὺς στιλβωτηρίων καὶ γιὰ γίλιους δυὸ μπελάδες
καὶ μὲ τὸ ὑπόλοιπόν του θ' ἀγοράση αὐτός, ἀνέτως,
μιὰ καοτούλα ποὺ θὰ γράφη: «Εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος»!

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ!

Ἡ μοντέρνα Κλεοπάτρα, ἤτοι ἡ Λίζ ἡ πεισματάρα,
θ' ἀπαλλάξη, ἐπὶ τέλους, τοὺς λαοὺς ἀπ' τὴν λαχτάρα,
γιατὶ τὸν Ἀντώνιο της ἢ τὸν Μπάρτον τὸ μουντάρη,
μὲ «χορὸν τοῦ Ἡσαΐα» καί... στεφάνι θὰ τὸν πάρη!

★

Ἀλλ' ἐνῶ ἡ ἀνθρωποπάτης κι' ἀπ' τοὺς δυό τους θὰ ἡσυχάση,
ὁ Ἀντώνιος ὁ Μπάρτον τὰ πασγάλια του θὰ γάση,
γιατὶ ἂν τυχὸν τολμήση νὰ κυττάξη ἄλλες φίλες,
ἡ «βασίλισσα τοῦ Νείλου», θὰ τοῦ κάνη γίλιες... νίλες!

ΚΙ' ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ...

Κι' ἄλλος φίλος ἀρωμάτων πῆγε, πρό τινος, στὸ τμῆμα
καὶ κατήγγειλε πὼς ἦταν σοβαρᾶς ἀπάτης θῦμα,
γιατὶ ἔπεσε σὲ κάποιον μυροπώλη πονηρό
κι' ἀντὶ ἀρώματος ἐπῆρε σκέτο κι' ἄοσμο νερό...

★

Θραῦσι κάνουν, ἐν ὀλίγοις, κάτι τέτοιοι πωληταὶ
κι' ὅσο κι' ἂν τοὺς κυνηγήσουν, δὲ θὰ πάψουνε ποτὲ
νὰ πουλοῦν ψευτοκολώνιες καὶ νερὰ μπογιατισμένα,
ἀφοῦ βρίσκουνε ψημάρια καὶ «κορόϊδα... μυρωμένα»!

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ...

Ἦταν χρόνια ὁ Φαρδέλλας αὐστηρὸς ἐφοριακὸς
καὶ γιὰ τοὺς κληρονομοῦντας λίαν ὑπερβολικός,
γιατὶ ὑπῆρξε—ὅπως λένε—καὶ πολὺ μεγάλος «πόντος»
καὶ τοὺς φορολογουμένους... ἐξεδίαζε «πρεπόντως»!

★

Ἀλλ' οἱ πράξεις του ἐκεῖνες, οἱ κομπίνες του ἀλλέως,
τὸν ὁδήγησαν, ἐν τέλει, μέχρι τοῦ Εἰσαγγελέως
κι' ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου τὸ πασίγνωστο «σκαμνί»,
ὁ... Φαρδέλλας ἀπεστάλη κατ' εὐθεῖαν στήν... «στενή»!

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟΝ

Φορτηγὸ παρατημένο στὰ Πλακιώτικα στενὰ
καὶ γιὰ τ' ἄστεγα ζευγάρια καταφύγιον συχνά,
ἀνησύχησε δεκάδες περιοίκους ζωηρῶς
γιατὶ ἐκόντεψε νὰ γίνη παρανάλωμα πυρός...

★

Φυσικὸν ἦταν, ἐν τούτοις, νὰ καῇ τέτοιο ἅμαξι
καὶ σὰν ἴσκα, πάνω-κάτω, φλόγες πύρινες ν' ἀρπάξη,
γιατὶ ἐφιλοξενοῦσε, ἐπὶ νύχτες στὴ σειρά,
ζευγαράκια ἐρωτευμένα καί, βεβαίως... φλογερά!

ΝΕΟΙ ΚΕΦΑΛΟΠΟΝΟΙ

Μὲ πολλὴ ἀνησυχία τὸ κοινὸν παρατηρεῖ,
ὅτι ἀρχίζει—αὐτὲς τὶς μέρες—κι' ἀκριβαίνει τὸ τυρί
κι' εἰδικῶς τὸ κεφαλίσιο, ποὺ σπανίζει ὅσο πάει,
ὅλο καὶ ἀνηφορίζει καὶ δραχμὲς ὅλο τσιμπάει...

★

Μὲ τὸ δίκηο τον ὁ κόσμος, συνεπῶς, ἀνησυχεῖ,
γιατὶ ἐνδέχεται νὰ φτάσῃ κάποια μέρα κι' ἐποχή,
ποὺ τὸ σύνηθες «κεφάλι» ποσαστὸ θὰ εἶναι πλέον,
μόνο γιὰ βιομηχάνους καὶ κατόχους... κεφαλαίων!

ΠΝΕΥΜΑ ΟΞΥΜΩΡΟΝ

Ἀπὸ μέρους τῶν συζύγων, ποὺ «ἀλύτρωτοι» καλοῦνται,
νέες διαμαρτυρίες κι' ἐξεγέρσεις ἀπειλοῦνται,
ἂν τὰ πράγματα δὲν πάρουν τὴν ποθούμενη τροπὴ
καὶ ὁ... τέταρτος ὁ γάμος ἂν δὲν τοὺς ἐπιτραπῇ!

★

Ἐνεοί, λοιπόν, κοντεύουν ὅλοι οἱ ἄντρες νὰ βρεθοῦν,
γιατὶ οἱ «ἀλύτρωτοι» ἐκεῖνοι δὲν ζητοῦν νὰ... λυτρωθοῦν,
ἀλλὰ πᾶνε τουναντίον καὶ γιὰ τέταρτη «μαμὰ»
καὶ, χωρὶς πολυλογία, γιὰ ἀτέλειωτα... δεσμά!

ΜΕΛΛΟΝ ΕΥΡΥΤΑΤΟΝ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μέτρων τῶν πολλῶν καὶ θαυμασίων,
μέτρον ἄριστον ἐλήφθη καὶ περὶ ἐργοστασίων,
τὰ ὁποῖα, ὅπως λένε, στὰ σκαριὰ ἐμπήκαν ἤδη
κι' ἀφειδῶς θὰ μᾶς παρέχουν τὰ δερμάτινα τὰ εἴδη!

★

Κι' εἶναι χρήσιμη, νομίζω, τέτοια βιομηχανία,
γιατὶ παίρνει διαστάσεις ἡ ἀκρίβεια κι' ἡ πενία
κι' ὅσοι δὲ μποροῦν τοῦ ἄστου νὰ κερδίσουνε τὴ μάχη,
ζῶνες μπόλικες θὰ βρίσκουν γιὰ νὰ σφίγγουν τό...στομάχι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

με ἔπειτα τί θὰ γίνη.

Σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ νέος εἶχε τελειώσει τὸ φαγητό του. Ἡ Τερέζα κι' ἡ Βάντα κυττάζονταν ἀνήσυχες. Ἔνοιωθαν κάποια δυσαρμονία στὴν ἀτμόσφαιρα κι' ὅμως δὲν ἤθελαν νὰ τὸ πιστέψουν ἀκόμα, πὼς ἡ βραδυὰ εἶχε τελειώσει ἔτσι.

Δὲν πρόφθασαν πάντως νὰ σηκωθοῦνε ἀπὸ τὸ τραπέζι κι' ὁ πατέρας ἔτρεξε στὸ σαλονάκι.

— Ἔλα! φώναξε στὸ γυιό του. Πάρε μολύβι καὶ χαρτί, νὰ δοῦμε ποῦ πᾶμε! Νὰ δοῦμε ποῦ πᾶμε!

Μὲ τὸ ξέγνοιαστο ὕφος του κάθησε δίπλα στὸν πατέρα του ὁ Μικὲς κι' ἡ Νόρα ἔτρεξε κι' αὐτὴ κοντά τους. Τὰ δυὸ κορίτσια κάθησαν παράμερα καὶ περίμεναν.

Τότε ἄρχισε μιὰ καταπληκτικὴ συζήτησι. Στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαιναν πολλὰ πράγματα οἱ κοπέλλες. Λίγο-λίγο ὅμως, ἄρχισαν νὰ μπαίνουν στὸ νόημα.

Ὁ Χρόνης πίεζε τὸ γυιό του νὰ τοῦ πῆ τί νοθεία ἦταν δυνατὸν νὰ γίνη, ὥστε νὰ προσφέρουν τὴν πιὸ χαμηλὴ τιμὴ γιὰ τὶς ἐργατικὲς κατοικίες. Ὁ Μικὲς ὅλο καὶ πρότεινε μερικὰ πράγματα, ὁ Χρόνης ὅμως δὲν φαινόταν ἱκανοποιημένος.

Κύτταζε τὸ γυιό του αὐστηρὰ κι' ὅλο τοῦ φώναζε:

— Τρίχες! Μ' αὐτὸ δὲν ἔχουμε κέρδος. Τί ἄλλο; Τί ἄλλο;

Κι' ἄρχιζαν μὲ τοὺς τεχνικοὺς ὅρους, μὲ τοὺς ἀριθμούς, μὲ καινούργιους ὑπολογισμούς. Ἡ Νόρα παρακολουθοῦσε ἀνήσυχη, ἀπορροφημένη ὁλότελα ἀπὸ τὴ συζήτησι. Στὴν ἀρχὴ οἱ κοπέλλες ἔπλητταν κι' ἄλλαζαν μεταξύ τους ματιὲς ἀπελπισμένες. Λίγο - λίγο ὅμως, ἄρχισαν νὰ καταλαβαίνουν περὶ τίνος πρόκειται, ἄρχισαν νὰ ἐνδοιαφέρωνται. Ἄλλαζαν πάλι ματιὲς μεταξύ τους, ματιὲς ὅμως γεμᾶτες ἀγανάκτησι αὐτὴ τὴ φορά. Στὸ τέλος ἡ Τερέζα δὲν βάσταξε:

— Πατέρα, φώναξε κάποια στιγμή, ἀφοῦ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη ἄλλη συζήτησι ἀπόψε παρὰ αὐτή, θέλω νὰ σὲ ρωτήσω κάτι.

— Λέγε! ἔκανε ὁ Χρόνης κοφτά. Λέγε μόνο γρήγορα, ἐπειδὴ ἴσαμε αὔριο πρέπει νὰ τάχουμε κανονίσει αὐτά.

— Δὲν μοῦ λές, πατέρα... Ἡ ἑταιρία μας ἔχει καλὸ ὄνομα, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Φυσικά, ἔχει καλὸ ὄνομα.

— Δὲ φοβᾶσαι ὅμως πὼς θὰ τὸ χάση μ' αὐτὰ ποὺ σκεπτόσαστε νὰ κάνετε;

— Πῶς;

Τὰ μάτια τοῦ πατέρα γούρλωσαν, στράφηκαν στὶς κόρες του παραξενεμένα.

— Νὰ χάσουμε τὸ καλό μας ὄνομα; Γιατί;

— Μά, ἂν δὲν γίνη καλὴ ἡ ἐργασία;...

— Ποιὸς τὸ εἶπε πὼς δὲν θὰ γίνη καλή;

— Ἐσεῖς τὸ λέτε...

Κούνησε ὁ πατέρας τὸ κεφάλι του κι' ὁ Μικὲς ἔσκασε στὰ γέλια.

— Δέν ξέρουν ἀπὸ τὴ δουλειά, δικαιολόγησε ἡ Νόρα τὶς κόρες της.

— Βρέ, κουτορνίθια, φώναξε ὁ Χρόνης, γελῶντας κι' αὐτός, δὲν καταλαβαίνετε πὼς ἂν θελήσουμε νὰ κάνουμε αὐτὲς τὶς πολυκατοικίες, ὅπως θὰ χτίζαμε ἕνα δικό μας σπίτι θὰ πέσουμε ἔξω;

— Τότε νὰ μὴν προσφέρετε τόσο χαμηλὲς τιμές, εἶπε ἡ Βάντα ζωηρά.

— Ἔτσι ἔ; Πολὺ ἔξυπνη εἶσαι... Καὶ νάρθοῦνε οἱ ἄλλοι, οἱ πιὸ ἔξυπνοι, νὰ μᾶς τὴν ἁρπάξουν τὴν ἐργασία μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας.

— Μά, ὅπως λέγατε μὲ τὸ Μικέ, ὅπως συζητούσατε, πρόκειται γιὰ τὴ στερεότητα τῶν σπιτιῶν...

Λόγια κατοσταράτα

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

«Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ» ἀκούγεται καὶ πάλι
καὶ ξημερώνει στὸν ντουνιᾶ διπλῆ γιορτὴ μεγάλη,
γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε ποτήρια μὲ πατέντα
καὶ σύνθημά μας ἔχουμε τὸ πῖνε καὶ τὸ γλέντα,
ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ εὐθὺς πρέπει νὰ ποῦμε
καὶ λόγω τῆς διπλῆς γιορτῆ,... διπλὸ κρασὶ νὰ πιοῦμε!
Στὸ καπηλειὸ νὰ σπεύσουμε τὸ γλέντι μας νὰ στήσουμε
καὶ τὰ παλιὰ τὰ κάλαντα νὰ τ' ἀντικαταστήσουμε,
γιατ' εἶναι μὲ τὴν τάξι μας ἀντίθετα κι' ἐνάντια,
ἀφοῦ μιλοῦν γιὰ ζάχαρες καὶ γιά... «ζαχαροκάντια»
κι' υποστηρίζουν, μάλιστα, καὶ λένε μέσα στ' ἄλλα:
«Γεννιέται κι' ἀνατρέφεται μὲ μέλι καὶ μέ... γάλα»!
Γιὰ μᾶς εἶναι ἀπαράδεκτα τὰ μέλια καὶ τὰ γάλακτα
καὶ γενικῶς τ' ἀσμάτια τὰ «λίαν... μελιστάλακτα»,
γι' αὐτὸ καντάδες ὄμορφες θὰ σιγομουρμουρίσουμε
κι' ἀπ' τὰ παλιὰ τὰ κάλαντα μονάχα θὰ τηρήσουμε
τὸν στίχο τὸν συμβολικὸ καὶ χαρωπὸν ἐπίσης:
«Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νά... πιῆς, κάτσε νὰ τραγουδήσης»!

Γιορτὲς μεγάλες ἔρχονται, κοινῶς
(χρονιάρες μέρες
καὶ πρέπει σὰν ὀρθόδοξοι κι' ἁγνοὶ
(κρασοπατέρες,
στοῦ Ζάχου νὰ τραβήξουμε ρετσίνα
(ρουμπινιά,
χωρὶς καμμιὰν ἀνάπαυλα καὶ δίχως...
(τσιγγουνιά,
διότι «ἔτος αἴσιον», αἰσίως, ἀνατέλλει
κι' ὁ νέος χρόνος, φίλοι μου,... κοψο-
(χρονιὲς δὲν θέλει!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Δηλαδή...

— Ναί, ναί, φώναξε ἡ Βάντα. Καταλάβαμε πολὺ καλὰ τὶς συζητήσεις σας. Λέγατε γιὰ τὸ μπετόν, γιὰ τὶς ποιότητες, κι' ἐσύ, πατέρα, ρωτοῦσες ἂν δὲν ὑπάρχη κίνδυνος...

— Νὰ μὴν ἀνακατεύεστε ἐκεῖ ποὺ δὲν σᾶς σπέρνουν! τὴ μάλωσε ὁ πατέρας.

— Καὶ τί νὰ κάνουμε; ρώτησε ἡ Βάντα ζωηρά. Ἀφοῦ δὲν μᾶς λέτε ἄλλες κουβέντες, ἂς λάβουμε τοὐλάχιστον μέρος στὴ συζήτησι κι' ἐμεῖς.

Τὰ βλέφαρα τῆς Νόρας φτερούγιζαν.

— Ἀκοῦστε, μπῆκε στὴ μέση κι' αὐτή. Ἡ οὐσία εἶναι πὼς σ' αὐτὲς τὶς ἐργολαβίες, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐργαστῆ ἀπόλυτα...

— Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ἀπόλυτα, μαμά; ρώτησε ἡ Τερέζα, σουφρώνοντας τὰ φρύδια.

Γέλασε ἡ Νόρα νευρικά:

— Σημαίνει, παιδί μου, ὅτι μιὰ ἐργολαβία ὑποτίθεται πὼς θὰ φέρη πολλὰ κέρδη...

— Ὑποτίθεται! φώναξε ὁ πατέρας.

— Ἂν ὅμως ἀρχίσουμε μὲ κουβαρνταλίκια, θὰ πέσουμε ἔξω.

— Θὰ τινάξουμε στὸν ἀέρα τὴν ἑταιρία!

— Μονάχα τὴν ἑταιρία; γέλασε ὁ Μικές. Κι' ὅλη μας τὴν περιουσία!

Ὁ Χρόνης κούνησε τὸ κεφάλι του:

— Ἄχ, τί νοιώθετε σεῖς, τί νοιώθετε σεῖς; Σᾶς εἶχα σὰν βασιλοποῦλες ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια καὶ ποτὲ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλουδάκι σας ἡ σκέψι, ποῦ βρίσκονται τὰ λεφτά...

— Ξέραμε πὼς ἔχεις, γέλασε ἡ Βάντα.

— Πῶς τὰ ἔχω ὅμως; Τὸ συλλογιστήκατε αὐτὸ ποτέ σας; Πῶς τὰ ἔχω; Μὲ πόσον κόπο, μὲ πόσες ἀγωνίες, μὲ πόσα ξενύχτια;

— Μπαμπᾶ, ρώτησε ἡ Τερέζα σοβαρά, εἴμαστε πλούσιοι ἢ φτωχοί;

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ ξάφνιασε τὸ Χρόνη Λύρτικα.

— Δηλαδή... τί θέλεις νὰ πῆς;

— Ἡ ἐρώτησί μου εἶναι ἁπλῆ: Εἴμαστε ἄνθρωποι πλούσιοι ἢ φτωχοί; Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶς ὀνομάση;...

— Ἐξαρτᾶται, ἀποκρίθηκε ἡ Νόρα. Ἐξαρτᾶται μὲ ποιοὺς θὰ μᾶς συγκρίνης.

— Μὲ τὸν μέσον ὅρο τῶν Ἑλλήνων.

— Ἀχούχα! γέλασε ὁ Μικές. Ἔτσι δὲν βγάζεις ἄκρη...

— Δηλαδή;

— Μ' αὐτὴ τὴ σύγκρισι εἴμαστε πλούσιοι, παραδέχθηκε ὁ πατέρας. Ἂν ὅμως μᾶς συγκρίνης μὲ τοὺς ἀληθινὰ πλουσίους...

— Δηλαδή, τοὺς βαθύπλουτους, συμπλήρωσε ὁ Μικές...

— Τότε εἴμαστε φτωχοί. Φωτίστηκες τώρα;

— Ἀρκετά! ἀποκρίθηκε ἡ Τερέζα καὶ τὰ μαῦρα, παθητικὰ καὶ ἔξυπνα μάτια της σπίθισαν. Τώρα κατάλαβα πὼς εἴμαστε ἀπάνω ἀπὸ τὸ μέσον ὅρο. Αὐτὸ ἤθελα ἀκριβῶς νὰ ἐξακριβώσω.

— Καὶ τί συμπέρασμα βγάζεις;

— Πώς... νά, μπαμπᾶ... πὼς δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀγωνιοῦμε... ν' ἀγωνιᾶς.

— Τί θάθελες δηλαδὴ νὰ κάνω;

Κύτταξε ἡ Τερέζα τὸν πατέρα της μὲ μάτια ἀστραφτερά:

— Νὰ μὴ σκέπτεσαι ὅλη τὴν ὥρα λογαριασμοὺς κι' ἀριθμούς. Νὰ σκεφτῆς καὶ κάτι ὡραιότερο.

— Τ' ἄστρα, τὰ λουλούδια, τὰ βουνὰ καὶ τὴ θάλασσα, εἰρωνεύθηκε καλόβολα ὁ Μικές. Καταλαβαίνεις, μπαμπᾶ; Ἡ κορούλα σου θέλει νὰ σὲ κάνη καὶ σένα ποιητή.

— Κουταμάρες! μούγκρισε ὁ πατέρας. Αὐτὰ ἦταν γιὰ μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό. Σήμερα ἡ ζωὴ εἶναι ἀλλοιώτικη.

— Τὸ πιστεύεις αὐτό, μπαμπᾶ; ρώτησε ἡ μεγάλη μὲ τὸ σοβαρό της ὕφος. Τὸ πιστεύεις ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀλλοιώτικοι; Τὸ πιστεύεις, ὅτι ἄλλαξε ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων;

Ἕνα ἀνεπαίσθητα εἰρωνικὸ χαμόγελο πέρασε στὰ χείλη τοῦ πατέρα καὶ τὰ μάτια του, κάτω ἀπὸ τὰ βαρειὰ μαῦρα φρύδια, σπίθισαν:

— Ἐσεῖς μάθατε πολλὰ γράμματα, ἐγὼ ὅμως πρέπει νὰ σᾶς λέω τὶς ἀλήθειες: Τί εἶναι ἡ ψυχή; Πιάσε τὴν ψυχὴ καὶ δεῖξε μου την. Ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ βλέπω, ποὺ δὲν τὸ πιάνω, δὲ μπορῶ νὰ τὸ παραδεχθῶ, δὲ μπορῶ νὰ τὸ νοιώσω. Τὸ κορμί μου ὅμως τὸ βλέπω τὸ νοιώθω, τὸ πιάνω. Γι' αὐτὸ εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ δουλεύω γιὰ τὸ κορμί μου. Ὅταν εἶναι εὐχαριστημένο τὸ στομάχι μου μὲ τὸ καλὸ φαγητὸ καὶ τὰ μάτια μου μὲ τὸ ὡραῖο μου σπίτι, εἶναι κι' ἡ ψυχή μου εὐχαριστημένη. Κι' ἂς λένε ὅ,τι θέλουν τὰ βιβλία σας.

— Κι' ὅμως, πέταξε ζωηρὰ ἡ Βάντα, πατέρα, ἂν ἀκούσης τὰ ποιήματα τῆς Τερέζας, θὰ δῆς πὼς ἡ ψυχή σου μπορεῖ νὰ εὐχαριστηθῆ καὶ χωρὶς καλὸ φαγητὸ καὶ χωρὶς ὡραῖα ἔπιπλα. Δὲ θέλεις ν' ἀκούσης;

Ἔρριξε ὁ Χρόνης μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιὰ στὴ γυναίκα του. Ἡ Νόρα δὲν εἶχε λάβει μέρος στὴ συζήτησι, φαινόταν ὅμως τώρα νευρική.

— Φυσικὰ θ' ἀκούσουμε τὰ ποιήματά σου, Τερέζα μου, κάποιο βράδυ, ἀποκρίθηκε γρήγορα. Ἀλλά, ἀπόψε εἶναι ἀδύνατον. Πηγαίνετε σεῖς νὰ κοιμηθῆτε. Ἐμεῖς δὲν πρόκειται νὰ πέσουμε στὸ κρεβάτι, ἂν δὲν κατασταλάξουμε κάπου. Αὔριο ἐπαναλαμβάνεται ἡ δημοπρασία. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονο ἂν εἴμαστε ἀπροετοίμαστοι. Θαρθοῦνε οἱ ἄλλοι, οἱ ἔξυπνοι, νὰ μᾶς τ' ἁρπάξουν ὅλα ἀπὸ τὰ χέρια.

Χτύπησε ὁ Χρόνης τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι:

— Αὐτὸ οὔτε γι' ἀστεῖο νὰ μὴ τὸ ξαναπῆς... Γρουσούζα!

Τὰ κορίτσια κέρωσαν. Αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ ξέσπασμα τοῦ πατέρα τὶς τρόμαξε.

Περίμεναν πὼς θάβλεπαν τὴ μητέρα νὰ ἐξανίσταται, νὰ βάζη τὰ κλάματα.

Ἡ Νόρα ὅμως δὲ φάνηκε νὰ προσέχη τὸ φιλοφρόνημα τοῦ συζύγου της.

— Ἂν εἴμαστε ἀπροετοίμαστοι, ἐπανέλαβε ἤρεμα. Δὲν θᾶμαστε ὅμως. Μακάρι νὰ ξαγρυπνήσουμε ἀπόψε.

— Κι' ἐμεῖς, τί θὰ κάνουμε; ρώτησε ἡ Βάντα στρίβοντας τὰ χείλη της θυμωμένη. Ἔτσι θὰ καθόμαστε πάντα ἐμεῖς, ν' ἀκοῦμε τὶς συζητήσεις σας;

Τὶς κύτταξε σοβαρὰ ὁ Χρόνης:

— Ἐσεῖς καλὰ θὰ κάνετε ν' ἀκοῦτε, νὰ μπῆτε σιγὰ-σιγὰ στὸ νόημα τῆς δουλειᾶς. Νὰ καταλάβετε τὴ ζωή. Ἐρχόσαστε τώρα ἀπὸ τὸ φεγγάρι. Τὸ φεγγάρι ὅμως εἶναι νὰ τὸ βλέπη κανεὶς ἀπὸ μακρυά. Δὲν μπορεῖ νὰ τόχη δίπλα του... Ἂν ζοῦσα ἐγὼ στὸ φεγγάρι, ἀπὸ τὰ νιάτα μου, ξέρετε τί θάσασταν τώρα ἐσεῖς: Δυὸ κοπέλλες τοῦ λαοῦ, τὸ πολὺ-πολὺ δυὸ μοδιστροῦλες τῆς γειτονιᾶς, μὲ τὸν πατέρα σας τὸν χτίστη. Σᾶς τὴν εἶχα πῆ τὴν ἱστορία μου, ὅταν ἤσασταν μικρές, πρὶν φύγετε γιὰ τὴν Ἑλβετία. Σᾶς τὴν εἶχα πῆ, γιὰ νὰ τὴν ξέρετε καὶ νὰ μὴ τὴν ξεχάσετε ποτέ. Πηγαίνετε τώρα νὰ κοιμηθῆτε φρόνιμα - φρόνιμα, ἐπειδὴ σᾶς βλέπω κουρασμένες. Καὶ κάνετε μιὰ προσευχὴ νὰ πάρουμε αὔριο τὴν ἐργολαβία.

ΧΤΙΣΤΗΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ πατέρα! Ἡ ἱστορία τοῦ Χρόνη Λύρτικα... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τόσα χρόνια τὴν εἶχαν ξεχάσει οἱ κοπέλλες. Ὅταν βρίσκονταν στὰ ἀριστοκρατικὰ οἰκοτροφεῖα τῆς Ἑλβετίας, ἀνάμεσα σὲ πλούσια κορίτσια ποὺ καυχιόνταν γιὰ τὴν ἀριστοκρατική τους καταγωγή, κι' οἱ δυὸ ἀδελφοῦλες κόντευαν νὰ ξεχάσουν τὴ δική τους τὴν καταγωγή. Ἀπόψε ὅμως, ὅταν ἔπεσαν στὰ ὡραῖα, μαλακά τους κρεβάτια, ἄθελά τους κι' οἱ δυὸ θυμήθηκαν τὴν ἱστορία τοῦ πατέρα. Τοὺς τὴν εἶχε διηγηθῆ κάμποσες φορὲς στὰ παιδικά τους χρόνια.

Εἶχε γεννηθῆ σὲ κάποια φτωχογειτονιὰ τοῦ Πειραιᾶ ὁ Χρόνης Λύρτικας. Μεγαλύτερος γυιὸς μιᾶς οἰκογενείας μὲ ἕξη παιδιὰ καὶ τρεῖς ἀδελφές, ὀνειρευόταν κι' αὐτὸς νὰ πιάση δουλειὰ σὲ κανένα καράβι, σὰν τὸν πατέρα του.

Ὅταν ἔγινε ὅμως δεκαπέντε χρόνων κι' ἑτοιμαζόταν νὰ μπαρκάρη, συνέβη κάτι φοβερό: Πνίγηκε ὁ πατέρας του σ' ἕνα ναυάγιο. Τρελλὴ ἀπὸ τὴ δυστυχία ἡ μάνα του, δὲν τὸν ἄφησε νὰ πάη στὴ θάλασσα. Τί νὰ κάνη αὐτὸς γιὰ νὰ κερδίση τὸ καρβέλι; Ἔπιασε δουλειὰ στὸ γιαπί. Τρία - τέσσερα χρόνια πάλεψε γιὰ νὰ συνηθίση νὰ σκαρφαλώνη στὶς σκαλωσιὲς χωρὶς νὰ τὸν πιάνη ἴλιγγος. Κανὰ-δυὸ φορὲς κινδύνεψε σοβαρά. Μικρὸς καθὼς ἦταν, τὸν ἔστελναν πολλὲς φορὲς ψηλά, ἐκεῖ ποὔπρεπε νὰ σκαρφαλώση κάποιος ἐλαφρὸς καὶ νέος. Κι' ἀπὸ κάτω οἱ παλιοὶ μαστόροι τὸν περιγελοῦσαν κιόλας:

— Βρέ., ἐσύ, παιδὶ πρᾶμα, ἔπρεπε νὰ πετᾶς σὰν τὸ πουλί...

— Ναί, μὰ τὸ πουλὶ ἔχει φτερά, τοὺς εἶπε κάποτε καὶ γέλασαν.

Πάντως, μετὰ πολλὰ χτυποκάρδια συνήθισε. Κι' ὄχι μόνο συνήθισε, ἀλλὰ κι' ἔγινε πρώτης τάξεως στὴ δουλειά του, περιζήτητος ἀνάμεσα στοὺς ἐργολάβους. Στὰ εἴκοσί του χρόνια δὲν τοὔλειπε πιὰ ἡ δουλειά. Κέρδιζε ἀρκετά. Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοπρολάβη; Οἱ ἀδελφές του ἐργάζονταν κι' αὐτές, μοδίστρα ἡ μεγαλύτερη, ὑπάλληλος σ' ἕνα μικρὸ ἐργοστάσιο ὅπου ἔφτιαχναν τεχνητὰ λουλούδια, ἡ δεύτερη, κοριτσάκι δεκαπέντε χρόνων. Τ' ἀγόρια κι' ἡ ἄλλη ἀδελφὴ ἦταν ἀκόμα μικρὰ παιδάκια.

Ὥσπου νὰ φθάση στὰ τριάντα του χρόνια πάντως ὁ Χρόνης, εἶχε παντρέψει κιόλας τὶς δυὸ ἀδελφές. Ἔμενε ἡ μικρότερη, ἕνα ἀσθενικὸ κοριτσάκι, ποὺ τὴ μιὰ μέρα ζοῦσε καὶ τὴν ἄλλη πέθαινε. Ἦταν τὸ στερνοπούλι κι' ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν τρυφερά. Ὁ Χρόνης τὄβρισκε πολὺ φυσικὸ ἴσαμε τότε νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ παντρέψη τὶς ἀδελφές του πρῶτα, γιὰ νὰ βοηθήση τὰ μικρότερα ἀδέλφια του ἔπειτα, καὶ φυσικὰ καὶ τὴ μάνα. Ἦταν τριάντα χρόνων κι' ἡ Τερέζα, ἡ ἀδελφούλα του εἴκοσι, ὅταν τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα: Ἀγόρασε ἕνα λαχεῖο τῶν Συντακτῶν.

— Ἂν κερδίση, τῆς εἶπε, τὸ κέρδος δικό σου, μακάρι νὰ εἶναι κι' ὁ πρῶτος ἀριθμός.

Ἤθελε ἀκόμη δυὸ μῆνες νὰ γίνη ἡ κλήρωσι. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Τερέζα εἶχε πάρει τὸ καλύτερο καὶ λογάριαζε ν' ἀρραβωνιαστῆ κι' αὐτὴ μ' ἕνα καλὸ παιδὶ ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ μικρή. Ἡ μάνα τους ἀνάσαινε κάπως ἡ δόλια πιά.

— Ἄντε, νὰ παντρέψουμε καὶ τὴ μικρὴ καὶ νὰ μαζέψης κι' ἐσὺ καμμιὰ δεκάρα, Χρόνη. Καιρὸς εἶναι νὰ σκεφθῆς, νὰ σπιτονοικοκυρευτῆς κι' ἐσύ.

Δὲν ἔλεγε ὄχι αὐτός, ἐπειδὴ μέσα του ποθοῦσε ν' ἀνοίξη δικό του σπιτικό, νάχη γυναῖκα καὶ παιδιά. Εἶχε φτάσει τὰ τριάντα χωρὶς ν' ἀγαπήση. Δὲν ἄφινε τὴν καρδιά του ἐλεύθερη ν' ἀγαπήση.

Ἕνα μῆνα πρὶν ἀπὸ τὴν κλήρωσι ὅμως, παρουσιάστηκε στὸ βῆμα του ἡ γυναίκα ποὺ θάπαιζε ρόλο στὴ ζωή του.

ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΑ

Στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι ἦρθαν μιὰ μέρα καινούργιοι ἔνοικοι. Μιὰ οἰκογένεια μὲ τέσσερα κορίτσια. Ἡ Νόρα, ἡ μικρότερη τραγουδοῦσε. Πήγαινε στὸ Ὠδεῖον καὶ μάθαινε τραγοῦδι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τῶν δυὸ ἀδελφῶν, τῆς ἔκανε ἀπεγνωσμένα νοήματα. Ἡ Ἔλσα ὅμως ἔμεινε ἀτάραχη.

— Δὲν θὰ πάω σὲ τέτοιου εἴδους δεξιώσεις, πρόφερε ἁπλᾶ. Οὔτε στὸ σπίτι σας, οὔτε σὲ ἄλλο σπίτι. Ἔχασα τὴ διάθεσι... πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ; Εἶναι πράγματα ποὺ τὰ αἰσθάνεται κανείς, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐξηγήση.

— Ἄ, ἂν εἶναι ἔτσι... εἶπαν πειραγμένες οἱ δυὸ ἀδελφές.

Καὶ σὲ λίγο σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν μὲ ὕφος προσβεβλημένης μεγαλειότητος.

— Τί ἦταν αὐτό; φώναξε ἡ Καίτη στὴν κόρη της μόλις ἔκλεισε πίσω τους ἡ πόρτα. Τί τρόπος ἦταν αὐτός, παιδί μου;

Κύτταξε ἡ κοπέλλα τὴ μητέρα της στὰ μάτια:

— Τὸ βρίσκεις φοβερὸ ποὺ δὲ δέχθηκα τὴν πρόσκλησί τους;

— Φοβερό; Καὶ βέβαια! Ἔλειψες ἀπὸ τὸν κόσμο τόσον καιρό, ἔρχονται οἱ κυρίες μὲ χαρὰ νὰ σὲ καλέσουν, σοῦ ἀναγγέλλουν καὶ γιὰ ἄλλες προσκλήσεις, κι' ἀντὶ νὰ τὶς δεχθῆς μὲ χαρά, νὰ δείξης μάλιστα ἐνθουσιασμό, ἐσὺ μένεις κρύα κι' ἀνάλατη καὶ ἀρνεῖσαι μὲ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ τρόπο.

— Ἔπρεπε νὰ τοὺς πῶ ψέματα ὅτι θὰ πάω; Νομίζω πὼς θὰ ἦταν ἀνάγωγο αὐτό.

— Ἔπρεπε νὰ δεχθῆς καὶ νὰ πᾶς, εἶπε ἔντονα ἡ μάνα. Γιατὶ νὰ μὴ πᾶς; Ξέρεις, οἱ δεξιώσεις στὸ σπίτι τους ἀφίνουν ἐποχή. Ἔπειτα, τί σοῦ χρειάζεται; Ἀκριβῶς χαρά, διασκέδασι, λησμονιά. Εἶδες τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια σου, Ἔλσα μου, πρέπει νὰ ξαναμπῆς στὴ ζωή...

Κύτταξε ἡ κοπέλα τὴ μητέρα της σοβαρὰ στὰ μάτια:

— Εἶδα τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια μου, μαμά, καλὰ τὸ εἶπες. Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι εἶναι εὔκολο νὰ συνεχίσω τὴν ἴδια ζωή, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε, σὰν νὰ ἦταν μιὰ κλωστὴ ποὺ κόπηκε καὶ δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ δέση ἕνα κόμπο;

— Ἔλσα, φοβᾶμαι ὅτι δὲν αἰσθάνεσαι καλά! Μήπως εἶσαι ἄρρωστη; Μήπως ἡ ἄρνησί σου κρύβει κάποια ἀδυναμία, κάποια ἀγωνία; Πές μου τὴν ἀλήθεια, ἄνοιξέ μου τὴν καρδιά σου.

— Δὲ μπορεῖς νὰ τὸ πάρης ἁπλό, ὅπως εἶναι, τὸ πρᾶγμα; Ἄλλαξαν τὰ γοῦστα μου, μαμά. Δὲ θέλω νὰ ξαναβρεθῶ σὲ τέτοιου εἴδους περιβάλλον...

— Κι' ἐμένα εἶχαν ἀλλάξει τὰ γοῦστα μου ὅσο ἤσουν ἄρρωστη! ἀναστέναξε ἡ μάνα. Κι' ἐγὼ τότε, δὲν ξέρω ποὺ νὰ μὲ καλοῦσαν, θὰ ἔλεγα ὄχι, ἐπειδὴ εἶχα τὸ θάνατο στὴν καρδιά. Τώρα ὅμως... Τώρα θὰ πάω μὲ χαρὰ νὰ ξαναβρῶ τὸν κύκλο μου, τοὺς γνωστούς μου...

— Καὶ νὰ δῆς τὸ γέρο Βιώτη ν' ἀγκαλιάζη τὰ κοριτσόπουλα... καὶ τοὺς ἄλλους σάτυρους ν' ἀκουμπᾶνε τὰ χέρια τους στὰ γυμνὰ πόδια τῶν νεαρῶν, καὶ τὶς παντρεμένες νὰ φλερτάρουν μπροστὰ στὰ μάτια τῶν συζύγων τους... Μαμά, πήγαινε ἐσὺ ἂν θέλης. Ἂν σ' εὐχαριστῆ, κανεὶς δὲ σκέπτεται νὰ σοῦ στερήση αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι. Ἐγὼ ὅμως δὲν πρόκειται νὰ ξαναπάω... στὸ λέω, μιὰ γιὰ πάντα.

— Καὶ πῶς θὰ περνᾶς τὰ βράδυα σου; ρώτησε ἡ μητέρα μὲ ὕφος ἀπελπισμένο. Θὰ πλήξης, παιδί μου, θὰ μαραζώσης.

Ἕνα ἀνεπαίσθητα εἰρωνικὸ χαμόγελο πέρασε στὰ χείλη τῆς κοπέλλας.

— Ὅσο γι' αὐτό, μὴ φοβᾶσαι, μαμά. Σὲ διαβεβαιῶ πὼς δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Παραμονὴ Χριστουγέννων. Ἡ Ἔλσα βοηθοῦσε τὴν πεθερά της στὸ στόλισμα τοῦ δέντρου. Τῆς εἶχε φέρει ἕνα ὡραῖο δεντράκι καὶ χίλια δυὸ στολίδια. Ἡ Μαρίνα ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της. Καιρὸ ὀνειροπολοῦσε νὰ ἰδῆ ἕνα πραγματικὰ ὄμορφο χριστουγεννιάτικο δένδρο στὸ σπίτι της. Κι' ὁ Ταρσέας, μὲ παιδιάτικη χαρά, σκυμένος μὲ ὅλη του τὴ σοβαρότητα ζωγράφιζε κάτι χαρτονένες μπαλίτσες, ποὺ θάδιναν κι' ἄλλη ὀμορφιὰ στὰ βαθυπράσινα κλαδιά.

Ἡ Χαρούλα εἶχε ἀναλάβει τὴν κουζίνα. Ἦταν ἑτοιμόγεννη τώρα, ἀλλὰ ἤθελε νὰ ἐπιδείξη τὶς γνώσεις της στὴ μητέρα της καὶ στὴ νύφη της. Τὸ σπίτι μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τὰ γλυκὰ καὶ δὲν περίμεναν πιὰ παρὰ τὸν Ντῖνο, ποὺ εἶχε δηλώσει ὅτι θ' ἀργοῦσε λιγάκι, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τελειώση κάποια δικογραφία, νὰ μὴ τιῦ μείνη δουλειὰ χριστουγεννιάτικα. Ὁ Ἀνδρέας εἶχε κιόλας ἔλθει καὶ βοηθοῦσε τὴ γυναίκα του στὴν κουζίνα.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη βραδυὰ ποὺ περνοῦσε στὰ πεθερικά της ἡ Ἔλσα. Τοὐλάχιστον δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα πήγαινε κοντά τους, μ' ἕνα πλεχτὸ ἢ μ' ἕνα κέντημα στὸ χέρι καὶ καθόταν καὶ συζητοῦσε μαζί τους. Ἡ ψυχή της ρουφοῦσε σὰν τὴ διψασμένη γῆ τ' ἁπλὰ λόγια τῆς Μαρίνας, τὰ χαρούμενα λόγια τοῦ Ἀρίστου.

Στὸ χαμηλὸ σπιτάκι τῆς Πλάκας, ἡ ψυχή της ἀνάσαινε ἕνα δροσερὸ ἀέρα, ποὺ τὴ ζωογονοῦσε. Τὶς ἄλλες βραδυὲς τὶς περνοῦσε μὲ τὸν ἄντρα της στὸ σπίτι, ἢ μαζί του σὲ κανένα θέατρο, σὲ κανένα κινηματογράφο. Πήγαιναν καὶ σὲ φιλικὰ σπίτια, τὰ εἶχαν διαλέξει ὅμως ἁπλά, ἁγνά. Μόνον ἡ σκέψι πὼς θὰ βρίσκονταν πάλι στὸ παλιό της περιβάλλον, τὴν ἀρρώσταινε τὴν Ἔλσα. Περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ κορμί της ἔνοιωθε πὼς ἡ ψυχή της εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι κι' ἀνάρρωσι. Τὸ θαῦμα γινόταν διπλό. Ὅσο δυνάμωνε τὸ σῶμα, τόσο γιατρευόταν κι' ἡ ψυχή, ὅσο ἀνάσαινε ἡ ψυχή της ἕναν ἀέρα ἁγνὸ καὶ δροσερό, τόσο δυνάμωνε καὶ τὸ σῶμα της.

Ὅταν ἄκουσε τὸ χτύπημα τοῦ Ντίνου στὴν πόρτα, ἔτρεξε, τοῦ ἄνοιξε καὶ κρεμάστηκε στὸ λαιμό του.

— Ἔλα ἀπὸ δῶ! τοῦ φώναξε μὲ παιδιάτικη χαρά. Ἀπὸ δῶ. Ὄχι ἀκόμα στὸ σαλόνι! Μόλις ἀνάψουμε τὰ κεριά, νάρθῆς.

Σταμάτησε ὅμως ἄξαφνα, ἐπειδὴ εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ Ντίνου ἀναστατωμένο.

— Συμβαίνει τίποτε; τὸν ρώτησε σιγανά. Μοῦ φαίνεσαι παράξενος...

Γέλασε ἐκεῖνος νευρικά.

— Ὄχι... Τίποτε ποὺ νὰ μᾶς ἀφορᾶ ἐμᾶς, ἀγάπη μου.

— Πάντως, κάτι ἔχεις...

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ὁ Φαῖδρος Βιώτης πέθανε! τῆς ψιθύρισε.

— Κι' αὐτὸ σὲ ἀναστάτωσε τόσο πολύ; τὸν ρώτησε ἀπορημένη. Ἐμένα δὲ μὲ συγκινεῖ, Ντῖνο. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συχωρέση...

— Ξέρεις πὼς πέθανε; Τὸν βρῆκαν σ' ἕνα καμπαρέ... Εἶχε περάσει μιὰ νύχτα... τὴ χτεσινὴ νύχτα, μὲ τὴ συντροφιὰ ἀνήλικων κοριτσιῶν... Ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ γυρίση σπίτι του... Ἔμεινε ἐκεῖ, σ' ἕνα καναπέ... Λένε ὅμως πὼς ἡ μόνη αἰτία τοῦ ξαφνικοῦ του θανάτου δὲν ἦταν ἡ κραιπάλη του... Λένε πώς, προχτές, ἔπαιξε ὁ Ρένος ἕνα ποσὸ τεράστιο στὸ Καζῖνο... Ψιθυρίζεται, ὅτι, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, θ' ἀκουστῆ ἡ διάλυσι τῆς ἑταιρείας...

Γιὰ μιὰ στιγμή, μιὰ σύσπασι πέρασε στὸ πρόσωπο τῆς Ἔλσας. Ἔπειτα, μὲ μιὰ ξαφνικὴ κίνησι, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀντρός της.

— Ντῖνο... Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς... Πές μου πὼς σ' ἔχω κάνει εὐτυχισμένο...

— Μ' ἔχεις κάνει τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου! τῆς ψιθύρισε καὶ τὴν ἔπνιξε στὰ φιλιά.

— Ἔλσα! φώναξε ἀπὸ μέσα ἡ Μαρίνα. Τί ἔγινες; Χάθηκες! Ἔλα ν' ἀνάψης τὰ κεριά...

— Ἔφτασα! φώναξε ἐκείνη.

Κι' ἔδωσε ἄλλο ἕνα φιλὶ στὸν ἄντρα της, πρὶν νὰ τρέξη στὸ σαλόνι.

Σὲ λίγο, ἄνοιξαν τὶς πόρτες καὶ πρῶτος ὁ Ἄριστος Ταρσέας ἄρχισε τὰ Κάλαντα:

— Χριστὸς γεννᾶται σήμερον...

Ἡ φωνή του παλλόταν ἀπὸ εὐτυχία. Κι' οἱ ἄλλες φωνὲς ἑνώθηκαν μὲ τὴ δική του ἄλλες σωστές, ἄλλες φάλτσες πάντως ὅλες ἁγνὲς καὶ καθάριες.

— Ἄντε, καὶ τοῦ χρόνου! ἔκανε ἔπειτα ὁ πατέρας. Καιρὸς ὅμως εἶναι ν' ἀκούσουμε κάλαντα κι' ἀπὸ παιδιάτικες φωνοῦλες...

Κοκκίνισε ἡ Χαρούλα:

— Σὰ νὰ πολυβιάζεσαι, πατέρα. Ἄσε νὰ γίνη πέντε χρόνων τὸ παιδάκι μου... ποὺ θὰ γεννηθῆ. Ἢ θάθελες νὰ τραγουδάη κιόλας ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν κοιλιά...

Ὅλοι γέλασαν. Ἡ Ἔλσα ὅμως κύτταξε τὸν ἄντρα της μὲ μάτια, ποὔκρυβαν κάποια κρυφὴ ἀγωνία.

Τῆς ἔσφιξε αὐτὸς τὸ χέρι, τὴν κύτταξε στὰ μάτια:

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου! Θ' ἀργήση λιγάκι, ἀλλὰ θάρθη ἡ ὥρα, ποὺ θὰ δῆς καὶ τὸ γυιό μας μπροστὰ στὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο. Φτάνει νὰ τὸ πιστεύης...

— Τὸ πιστεύω! ψιθύρισε ἡ Ἔλσα.

Καὶ τὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα καὶ φῶς.

ΤΕΛΟΣ

ΧΑΪΛΕ ΣΕΛΑΣΙΕ ('Αβησσυνία)

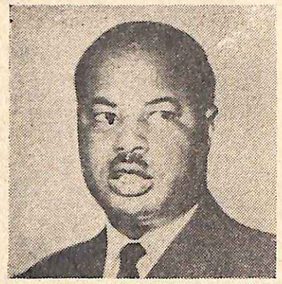

ΝΚΡΟΥΜΑΧ (Γκάνα)

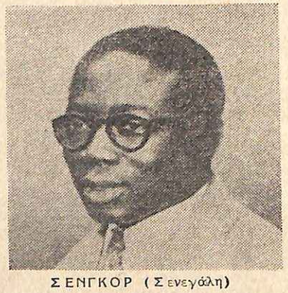

ΣΕΝΓΚΟΡ (Σενεγάλη)

ΜΠΟΥΡΓΚΙΜΠΑ (Τυνησία)

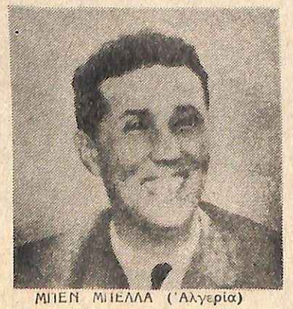

ΜΙΕΝ ΜΙΕΛΛΑ ('Αλγερία)

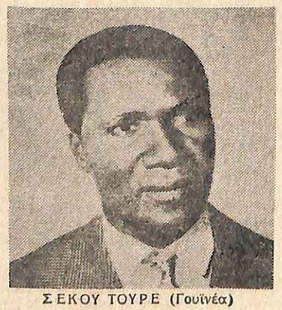

ΣΕΚΟΥ ΤΟΥΡΕ (Γουϊνέα)

ΚΑΖΑΒΟΥΜΠΟΥ (Κονγκό)

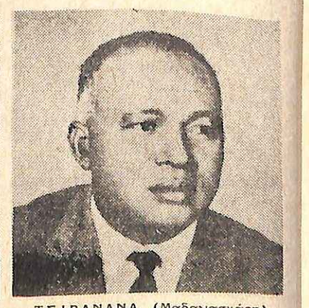

ΤΣΙΡΑΝΑΝΑ (Μαδαγασκάρη)

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Η ΚΙΝΑ

Ὁ Πρόεδρος τῆς 'Ηνωμένης 'Αραβικῆς Δημοκρατίας Νασσὲρ ὑποδεχόμενος στὸ Κάϊρο τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Λαϊκῆς Κίνας Τσοὺ Ἐν Λάϊ: Μετρημένος ἐνθουσιασμός

Ο ΤΣΟΥ ΕΝ ΛΑΪ, πρωθυπουργὸς τῆς Κίνας, χαμογέλασε μυστηριωδῶς, δηλαδὴ μὲ τὴν περίεργη ἐκείνη ἔκφρασι τοῦ 'Ασιάτη, ποὺ κανένας δὲν ξέρει ἂν ἐκφράζη ἱκανοποίησι ἢ δυσαρέσκεια...

ΕΝΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

'Ο πρῶτος σταθμὸς τοῦ ταξιδιοῦ του στὴν 'Αφρική, στὸ Κάϊρο, στὴν πρωτεύουσα τῆς 'Ηνωμένης 'Αραβικῆς Δημοκρατίας, δὲν εἶχε οὔτε τὸ ἰδεολογικὸ παραλήρημα, ποὺ περίμεναν ὡρισμένοι, οὔτε τὴν πολιτικὴ θερμότητα τῆς ἀδιάσπαστης φιλίας. 'Αναμφίβολα ὅμως, ἡ διπλωματικὴ ἐγκαρδιότητα, δὲν ἔλειπε καὶ γι' αὐτὸ τὸ χαμόγελο τοῦ Κινέζου πρωθυπουργοῦ ἔγινε ἀκόμα πιὸ αἰνιγματικό.

'Η σημασία, βέβαια, τοῦ ταξιδιοῦ στὴν 'Αφρικὴ τοῦ Κινέζου πρωθυπουργοῦ, τονίζεται κι' ἀπὸ τὰ πρόσωπα, ποὺ τὸν συνοδεύουν.

'Η συνοδεία του περιλαμβάνει πάνω ἀπὸ ἑκατὸ προσωπικότητες — διπλωμάτες, οἰκονομολόγους, προπαγανδιστές.

ΜΙΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΙ

'Αναμφίβολα τὸ ταξίδι στὴν 'Αφρικὴ τοῦ πρωθυπουργοῦ Τσοὺ "Εν Λάϊ, καὶ τοῦ ὑπουργοῦ του τῶν 'Εξωτερικῶν Σὲν Γί, εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς εὐρύτατης διπλωματικῆς ἐπιθέσεως. Γιὰ πρώτη φορὰ μέλη τῆς κινεζικῆς Κυβερνήσεως ἐπισκέπτονται τὴν 'Αφρική, παρ' ὅλο ποὺ ὁ Τσοὺ "Εν Λάϊ εἶναι ὁ ἀκούραστος ταξιδιώτης στὸ ἐξωτερικὸ τῆς Λαϊκῆς Κίνας.

'Η ἐπίθεσι βέβαια αὐτὴ προετοιμάστηκε φανερὰ καὶ πῆρε ὅλη τὴ βαρύτιμη σημασία της ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1963.

'Η σινοσοβιετικὴ διένεξι, ποὺ ἔφτασε, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 1963, στὴν ἀνοιχτὴ ρῆξι, φώτισε ξαφνικὰ μὲ καινούργιο φῶς τὶς προσπάθειες τῆς Κίνας καὶ τὸν ἀγῶνα της «ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ στὴν 'Αφρική».

'Αποκαλύφθηκε σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ βαρυσήμαντα γεγονότα τῆς ἐποχῆς μας, ἡ βαθειὰ διαφωνία τῆς Κίνας πρὸς τὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι καὶ στὸ θεωρητικὸ ἰδεολογικὸ ἐπίπεδο καὶ στὴν πολιτικὴ πράξι, γιὰ τὶς γενικώτερες κατευθύνσεις τῆς κομμουνιστικῆς γραμμῆς στὴν 'Αφρική.

Εἶναι ἀναμφίβολο, ὅτι οἱ ἰδεολογικὲς διαφορὲς τῆς Κίνας καὶ τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως στὴν 'Αφρική, καλύπτουν συγκεκριμένα συμφέροντα καὶ πολιτικὲς φιλοδοξίες καὶ ὅτι ὁ κινεζικὸς κομμουνισμὸς ἀποφάσισε νὰ παρουσιάση στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ πρόσωπό του, τὸ πρόσωπο τοῦ πραγματικοῦ συμμάχου, τοῦ «τίμιου» συμμάχου τῶν Αφρικανῶν, στὸν ἀγῶνα τους ἐναντίον τοῦ «ἱμπεριαλισμοῦ».

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ

Καὶ βέβαια τὸ πρόσωπο τῆς κινεζικῆς πολιτικῆς στὴν 'Αφρική, παρουσιάστηκε σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ πρόσωπο τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως.

Στὴν ἐξέλιξι αὐτή, ποὺ τὸ κορύφωμά της εἶναι τὸ τωρινὸ ταξίδι τοῦ Τσοὺ "Εν Λάϊ στὴν 'Αφρική, ὑπάρχει βέβαια ἕνα ἱστορικὸ παρασκήνιο, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ὁ πρόλογος τῆς σημερινῆς παρουσίας τῆς Κίνας στὴ Μαύρη "Ηπειρο.

Στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ καινούργιου καθεστῶτος τῆς Λαϊκῆς Κίνας, μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ σκληροῦ καὶ πολύμορφου ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Τσάγκ Κάϊ Σέκ, ἡ πολιτικὴ τοῦ Πεκίνου πρὸς τὴν 'Αφρικὴ ἦτανε σχεδὸν ἀνύπαρκτη.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες δραστηριότητες τῆς ἀφρικανικῆς πολιτικῆς τῆς νέας ἐπαναστατικῆς Κίνας ἐμφανίζεται τὸ Νοέμβριο τοῦ 1949: 'Ο Λίου Σασσί μέλλων Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, δηλώνει στοὺς ἐκπροσώπους μιᾶς διασκέψεως τῶν ἀσιατικῶν συνδικάτων, ποὺ συνέρχεται στὸ Πεκίνο: «'Ο κινεζικὸς δρόμος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν οἱ διάφορες χῶρες, ποὺ στενάζουν κάτω ἀπὸ τὰ ἀποικιακὰ καθεστῶτα, γιατὶ εἶναι ὁ δρόμος, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐθνική τους ἀπελευθέρωσι».

Στὴν ἀφρικανοασιατικὴ διάσκεψι τοῦ Μπαντόνγκ, τὸ 1955, στὴ διάσκεψι τοῦ «Τρίτου Κόσμου», ἐκδηλώνεται γιὰ πρώτη φορά, μὲ τρόπο ἔντονο, ἡ παρουσία τῆς κινεζικῆς πολιτικῆς: Οἱ διπλωματικὲς καὶ οἰκονομικὲς σχέσεις, μὲ δάφορα ἀφρικανικὰ κράτη ἀρχίζουν, καθὼς καὶ ἡ ἀνάπτυξι τῆς προπαγάνδας. Στὸ μεταξύ, βέβαια, ἡ ἀποικιακὴ σκλαβιά, γιὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ κράτη τῆς 'Αφρικῆς, ἀποτινάσσεται, χωρὶς αὐτὸ νὰ βοηθᾶη τὴν πολιτικὴ καὶ προπαγανδιστικὴ δράσι τοῦ Πεκίνου, ποὺ σημειώνει μιὰ σειρὰ ἀποτυχιῶν.

'Η εὐθύνη γι' αὐτὸ τὸ γεγονὸς δὲν ἀνήκει οὔτε στὸ «σοβιετικὸ συναγωνισμό», οὔτε στὴν «ἱμπεριαλιστικὴ ἀντίδρασι», ἀλλὰ ἁπλούστατα στὴν ἴδια τὴν κινεζικὴ πολιτική.

Ο «ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» ΚΑΙ Η ΚΙΝΑ

'Απὸ τὸ 1958 ἡ Κίνα, μὲ μιὰ τεράστια προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία ἐξαγγέλλει πρὸς ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ «Τρίτου Κόσμου», ὅτι ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξι τῆς χώρας, χάρις στὴν ὀργάνωσι τῶν κοινοβίων, ἔκανε ἕνα ἀποφασιστικὸ καὶ ταχὺ ἅλμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Γρήγορα ὅμως ἀποκαλύπτεται — καὶ ἡ Σοβιετικὴ "Ενωσι εἶχε καταδικάσει, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τὴν ὀργάνωσι τῶν κοινοβίων σὰν ἀπάνθρωπη — ὅτι ὁ κινεζικὸς αὐτὸς δρόμος πρὸς τὸ «σοσιαλισμὸ» οὐσιαστικὰ σημείωσε δραματικὴ ἀποτυχία καὶ ὅτι ἀσφαλῶς εἶναι ἕνα παράδειγμα, ποὺ πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀποφύγουν νὰ μιμηθοῦν οἱ ὑποανάπτυκτες χῶρες τῆς 'Αφρικῆς.

Γιὰ κάμποσο διάστημα, ἡ κινεζικὴ προπαγάνδα σιωπᾶ, ρίχνοντας ἀργότερα τὸ βάρος της ὄχι στὶς μεθόδους οἰκοδομήσεως τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀλλὰ κυρίως στὸν τρόπο καταλήψεως τῆς ἐξουσίας καὶ τὶς συντριβὴς τῶν ἀποικιοκρατικῶν δυνάμεων.

1963: ΣΟΒΙΕΤΟΚΙΝΕΖΙΚΗ ΡΗΞΙ

'Αλλά, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς κυρίως τοῦ 1963, ἡ κινεζικὴ πολιτικὴ ἔρχεται σὲ ἀνοιχτὴ σύγκρουσι μὲ τὴ σοβιετική και, μέσα στὰ πλαίσιά της, κατέχει μιὰ ἰδιαίτερη θέσι καὶ τὸ θέμα τῆς πολιτικῆς τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ πρὸς τὰ νέα κράτη τῆς 'Αφρικῆς καὶ πρὸς ἐκεῖνα, ποὺ ἀγωνίζονται ν' ἀποκτήσουν τὴν ἀνεξαρτησία τους.

Οἱ κινεζικὲς κατηγορίες ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως εἶναι βαρύτατες, ἀλλὰ ἀσφαλῶς ἡ σκοπιά τους εἶναι ἀνεύθυνη καὶ ὑπερβολική.

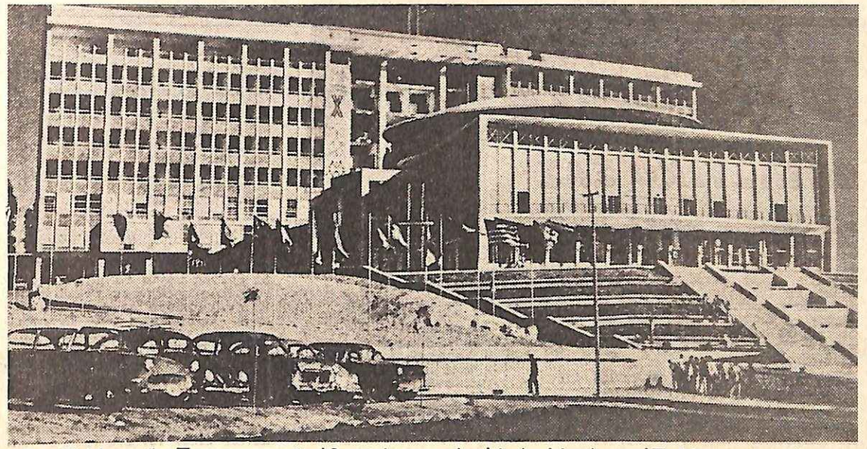

Τὸ «Παλάτι» τῆς Παναφρικανικῆς 'Οργανώσεως στὴν 'Αντὶς 'Αμπέμπα: 'Η 'Αφρικανικὴ ἑνότητα καὶ οἱ «Τρίτοι».

ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

'Ο πρωθυπουργὸς Τσοὺ "Εν Λάϊ στὴ Μαύρη "Ηπειρο

'Αλλὰ τὸ ταξίδι τοῦ Τσοὺ "Εν Λάϊ στὴν 'Αφρική, ταξίδι, ποὺ θὰ διαρκέση πάνω ἀπὸ δύο μῆνες, δὲν εἶναι βέβαια ἀποκλειστικὰ μιὰ ἀντισοβιετικὴ ἐνέργεια, ὅπως θέλησαν ἀρκετὰ ἐπιπόλαια νὰ ὑποστηρίξουν μερικοί.

'Οπωσδήποτε οἱ αἰχμὲς ἐναντίον τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς ἐξακολουθοῦν, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο περιωρισμένες, γιατὶ καὶ ἡ κρίσι στὶς σχέσεις Μόσχας - Πεκίνου, τὴν τελευταία περίοδο, μάλλον χαλαρώθηκε.

ΤΟ ΠΕΚΙΝΟ ΚΑΙ ΟΙ 33 ΧΩΡΕΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Τὸ ταξίδι τοῦ Κινέζου πρωθυπουργοῦ στὴν 'Αφρική — καὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι, ἀπὸ τὶς 33 χῶρες τῆς 'Αφρικῆς, μόνο 10 ἀνεγνώρισαν τὸ καθεστὼς τοῦ Πεκίνου — δὲ θὰ εἶναι παντοῦ εὔκολο καὶ θὰ χρειασθῆ ὅλη ἡ διπλωματικὴ ἱκανότητα τῶν Κινέζων, γιὰ νὰ σημειώση ἐπιτυχία.

Πολλές, ἀρκετὰ δυσάρεστες ἐρωτήσεις, θὰ τεθοῦν στὸν Τσοὺ "Εν Λάϊ ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῶν καινούργιων ἀφρικανῶν κρατῶν.

Πῶς συμβιβάζονται οἱ ἀντιἱμπεριαλιστικὲς διακηρύξεις τῆς Κίνας μὲ τὴ συνεχῆ ἀνάπτυξι τοῦ ἐμπορίου της μὲ τὸ ρασιστικὸ καὶ ἀποικιακὸ καθεστὼς τῆς Νοτίου 'Αφρικῆς, ποὺ μπούκοτάρεται ἀπὸ τὰ περισσότερα ἀφρικανικὰ κράτη;

ΤΟ ΕΝΑ ΤΕΤΑΡΤΟ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

'Οπωσδήποτε, πέρα ἀπὸ τοὺς φανατισμούς, τοὺς δογματισμοὺς ἢ τὶς ἀνακολουθίες τοῦ κινεζικοῦ καθεστῶτος καὶ τῆς κινεζικῆς πολιτικῆς, εἶναι γεγονὸς χωρὶς καμμιὰ ἀμφισβήτησι, ὅτι ἡ Κίνα ἀποτελεῖ σήμερα τὸ ἕνα τέταρτο τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὅτι μοιραία ἡ ἐπίδρασί της δὲ μπορεῖ οὔτε νὰ ἀγνοηθῆ, οὔτε νὰ ὑποτιμηθῆ.

Μὲ τὸ ταξίδι τοῦ Τσοὺ "Εν Λάϊ στὴν 'Αφρική, τίθεται ἕνα πρόβλημα πολὺ γενικώτερο καὶ γι' αὐτὸ πολὺ πιὸ δραματικό: 'Η Λαϊκὴ Κίνα εἶναι ἕνας ἀπέραντος κλειστὸς κόσμος, ποὺ ἡ ὕπαρξί του δημιουργεῖ ἀγωνιώδη προβλήματα.

Εἶναι, βέβαια, μέχρις ἕνα σημεῖο, καθησυχαστικὲς οἱ ἐπίμονες διαβεβαιώσεις τοῦ Τσοὺ "Εν Λάϊ στὴν 'Αφρική, γιὰ τὴν εἰρηνοφιλία, τὴ βαθύτατη εἰρηνοφιλία τῆς χώρας του, ποὺ γι' αὐτὴν πάντως ἡ Μόσχα ἔχει πολλὲς καὶ σοβαρὲς ἀμφιβολίες. Καὶ εἶναι γεγονός, ὅτι, παρ' ὅλες τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ Τσοὺ "Εν Λάϊ, σ' ὅλες τὶς πρωτεύουσες τῆς 'Αφρικῆς, ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ φιλικές, ὑπάρχει μιὰ διάχυτη ἀνησυχία, γιὰ τὴν κινεζικὴ πολιτική.

ΑΓΩΝΙΩΔΗ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ

Μερικὰ ἀγωνιώδη ἐρωτηματικὰ ὑψώνονται σὲ ὅλους τοὺς ἀντικειμενικοὺς παρατηρητὰς τῶν διεθνῶν προβλημάτων: Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ βαθύτερη ἐπίδρασι τῆς Κίνας στὰ νεαρὰ ἀδύνατα καὶ ἀνώριμα κράτη τῆς 'Αφρικῆς;

'Αλλὰ καὶ πέρ' ἀπὸ τὸ πρόβλημα αὐτὸ τῆς ἀμέσου ἐπικαιρότητος, τί εἶναι, στὴν πραγματικότητα, ἡ Λαϊκὴ Κίνα; Μιὰ συνωμοσία ἐναντίον ὅλης τῆς ὑπολοίπου ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων μέχρι τὴ Μόσχα;

"Ενα ἀνθρώπινο πρόβλημα γιγαντιαίων διαστάσεων καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λογο καὶ τόσο ἀνησυχητικό;

'Απὸ τὴν ἐποχὴ τῆς περιφημης Μεγάλης Πορείας τοῦ Μάο Τσὲ Τούνγκ, μέχρι σήμερα, ἡ ἐπαναστατικὴ Κίνα πέρασε πολλὲς φάσεις.

'Ο ἀπέραντος αὐτὸς κλειστὸς κόσμος, ποὺ τὸ 1949 ἤτανε 500 ἑκατομμύρια περίπου καὶ σήμερα φτάνει τὰ 700, ἀφοῦ κατώρθωσε, τὰ τελευταῖα χρόνια, νὰ ἐπιζήση, μὲ ἀφάνταστες ἐπισιτιστικὲς δυσχέρειες, ἐξορμάει, γιὰ νὰ δώση ἕνα δυναμικὸ παρὼν στὴν ἀφρικανικὴ ἤπειρο, μοιράζοντας δάνεια, χαμόγελα, τεχνικοὺς καὶ πολλὴ προπαγάνδα.

Καὶ ἡ χαλάρωσι στὶς σχέσεις Γαλλίας - Κίνας, εἶναι ἕνα πρόσθετο σημεῖο τῶν καιρῶν...

ΚΛΕΙΣΜΕΝΗ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ

'Αλλά, σίγουρα, βασικά, ἡ Κίνα ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ κλεισμένη στὸν ἑαυτό της. 'Ο Μάο Τσὲ Τούνγκ δὲν πάτησε ποτὲ τὸ πόδι του ἔξω ἀπὸ τὴν Κίνα καὶ δὲ μιλάει καμμιὰ ξένη γλῶσσα.

Οἱ ἀποφάσεις του εἶναι συχνὰ τολμηρές, μέχρις ἀπανθρωπίας, ἢ ἐξαλλα ἐθνικιστικές.

'Η σχεδὸν ἐπίσημη καὶ γενικὴ ἱκανοποίησι γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Τζὼν Κέννεντυ, ἔδειξε, ὅτι ἡ Κίνα θὰ εἶναι, γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμα, ἕνα ἀνησυχητικὸ αἴνιγμα. Καὶ οἱ ἐπιθέσεις — ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρό — ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τοῦ Νικήτα Κροῦστσεφ, δείχνουν ὅτι, μ' ὅλη τὴ σχετικὴ μείωσι τῆς ἐντάσεως στὶς σχέσεις Μόσχας - Πεκίνου, οἱ ὑπόγειες καταιλυτικὲς δυνάμεις, ἐξακολουθοῦν τὴ δράσι τους.

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Σίγουρα, ὁ Τσοὺ "Εν Λάϊ θὰ προσπαθήση, μὲ μεγάλη βέβαια διπλωματία, νὰ δώση πολλὰ «μαθήματα» στὰ νεαρὰ κράτη τῆς 'Αφρικῆς.

'Αλλὰ τὸ ἴδιο σίγουρα ὁ πρωθυπουργὸς αὐτὸς μιᾶς ἀπέραντης χώρας, θὰ ἔχη κι' αὐτὸς νὰ μάθη πολλὰ ἀπὸ τοὺς "Αραβες καὶ μαύρους ἡγέτες...

'Η πορεία τῆς 'Αφρικῆς πρὸς τὴν ἀπελευθέρωσι ἔγινε σχετικῶς μὲ κριτήρια πολὺ ἀνθρώπινα, συχνὰ δημιουργικὰ καὶ ἀναμφισβήτητα — παρὰ τὶς ἀνησυχίες καὶ τὶς τυφλὲς ἀντιδράσεις τῶν ἀποικιοκρατῶν — μὲ προοπτικὲς ἐλπιδοφόρες.

Γιὰ ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια Κινέζων ὁ ἔξω κόσμος εἶναι ἀνύπαρκτος καὶ τὰ γεγονότα τῆς 'Αφρικῆς ἄγνωστα.

Τὰ διάφορα κυβερνητικὰ «πιστεύω» ἐπαναλαμβάνονται καθημερινά, μὲ μηχανικὴ πίστι.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΚΑΙ ΕΝΑ ΣΥΜΒΟΛΟ

Τὸ ταξίδι τοῦ Κινέζου πρωθυπουργοῦ στὴν 'Αφρική, ξαναγοι λίγο τὸν ὁρίζοντα τῶν ἐπίσημων τουλάχιστον κύκλων τοῦ καθεστῶτος.

Οἱ ἡγέτες τῶν ἀφρικανικῶν χωρῶν — ὡρισμένων τουλάχιστον ἀπ' αὐτούς — ἐνδιαφέρονται ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ἀγροτικὴ πολιτικὴ τῆς Κίνας, ποὺ ἀναμφίβολα, ἀποτελεῖ ἕνα πεδίο πολύτιμης πείρας γιὰ τὶς ὑποανάπτυκτες χῶρες.

'Η 'Αφρικὴ βαδίζει μὲ γιγαντιαῖα βήματα στὴν ὁδὸ τῆς ὁλοκληρωτικῆς της χειραφετήσεως.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ 'Αφρικανοὶ ὑποδέχονται τὸν Τσοὺ "Εν Λάϊ σὰν ὑπερήφανοι ἡγέτες ἐλεύθερων — ἀπὸ τὰ ἀποικιακὰ δεσμά — λαῶν.

Αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς ἡμέρες, ἀνακηρύχτηκε ἀνεξάρτητη καὶ ἡ Κένυα καὶ οἱ «τρομοκράτες Μάου-Μάου», βγῆκαν ἀπὸ τὴ ζούγκλα καὶ περατώχθηκαν σὰν ἐλεύθεροι μαχητὲς τῆς ἐλευθερίας, πλάι στὸ Δούκα τοῦ 'Εδιμβούργου, ὅπως ἀξίωσε ὁ ἡγέτης τους Γόμο Κενυάτα, ἀνθρωπολόγος, συγγραφέας καὶ πολιτικός, ποὺ πέρασε ἑνιὰ χρόνια στὶς φυλακὲς τῆς ἀγγλικῆς ἀποικιοκρατίας...

Σίγουρα, ἡ Κίνα δίνει μιὰ παρουσία στὴν 'Αφρική. 'Αλλὰ καὶ ἡ 'Αφρικὴ στὴν Κίνα...

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΤΕ ΤΟΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟ ΣΑΣ

Βοηθῆστε τὴν τύχη σας

ΣΤΟ προηγούμενο σημείωμά μας μιλήσαμε γιὰ τὶς «μεθόδους» ἐκεῖνες, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη μιᾶς Ἀμερικανίδας ψυχολόγου, μποροῦν νὰ μεταχειριστῆ μιὰ κοπέλλα, γιὰ νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον κάποιου ἄντρα.

Μὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ «πρῶτο βῆμα», μέχρι τὴν ὁλοκληρωτικὴ κατάκτησι καὶ τὴν ἐπισφράγισι τῆς κατακτήσεως μὲ τοὺς περίφημους χρυσοὺς κρίκους τοῦ ἀρραβῶνα, ἡ ἀπόστασι δὲν εἶναι βέβαια οὔτε μικρή, οὔτε εὐκαταφρόνητη. «Ὁ αἰσθηματικὸς δεσμὸς μ' ἕναν ἄντρα, μοῦ εἶπε κάποτε μὲ πικρία μιὰ κοπέλλα, ποὺ μόλις ἐβγαινε ἀπὸ τὴ δεύτερη αἰσθηματική της ἀπογοήτευσι, εἶναι σὰν ἕνα λαχεῖο. Τὸ ἀγοράζεις παρ' ὅλο ποὺ ξέρεις ὅτι ἔχεις ἐλάχιστες πιθανότητες νὰ κερδίσῃς».

Ἴσως, βέβαια, ἐκείνη ἡ κοπέλλα νὰ μιλοῦσε μὲ ἀρκετὴ ὑπερβολή, ἐπηρεασμένη ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἀπογοήτευσί της, μά, κατὰ βάθος, ἡ παρομοίωσι τοῦ αἰσθηματικοῦ δεσμοῦ μὲ λαχεῖο δὲν ἦταν ἀποτυχημένη.

Πολλές, πάρα πολλὲς κοπέλλες ἐμπιστεύονται κυριολεκτικὰ στὴν τύχη τὴν ἐξέλιξι τοῦ δεσμοῦ τους μ' ἕνα νέο, χωρὶς νὰ φροντίζουν, νὰ τὴ βοηθήσουν λιγάκι.

Μὰ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ πρέπει μιὰ κοπέλλα νὰ «βοηθήσῃ τὴν τύχη» γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ στὸν ἀρραβῶνα καὶ στὸ γάμο τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαπᾶ;

Αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς τὸ πρόβλημα, ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ.

Δὲν πρόκειται, βέβαια, γιὰ ἕνα πρόβλημα ἁπλό, ἀλλ' ἀντίθετα, γιὰ ἕνα πρόβλημα περίπλοκο καὶ τὸ κυριώτερο πολύπλευρο. Γιατί, ἂν ὑπάρχῃ κάποια «μέθοδος» γιὰ τὴν τελειωτικὴ καὶ ὁλοκληρωτικὴ κατάκτησι ἑνὸς ἄντρα, ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν εἶναι πάντα ἡ ἴδια, ἀλλὰ διαφορετικὴ σὲ κάθε περίπτωσι.

Κι' ἐδῶ, ἀκριβῶς, βρίσκεται τὸ λάθος, ποὺ κάνουν πάρα πολλὲς κοπέλλες, προσπαθώντας νὰ πείσουν τὸν ἀγαπημένο τους νὰ δεχτῇ ἢ μᾶλλον ν' ἀναλάβῃ τὸ ρόλο τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ καὶ ἀργότερα τοῦ συζύγου, χρησιμοποιώντας τὸ ἴδιο «πολιορκητικὸ σύστημα», ποὺ μεταχειρίστηκε κάποια φίλη τους μὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Τὸ ἴδιο σύστημα, ὅμως, δὲν εἶναι δυνατὸ ν' ἀποδειχθῇ ἀποτελεσματικὸ σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις, ὅπως τὸ ἴδιο κραγιὸν δὲν «ταιριάζει» σ' ὅλα τὰ πρόσωπα ἢ τὸ ἴδιο φάρμακο δὲ «θεραπεύει» ὅλες τὶς ἀρρώστιες.

Μὴν προσπαθήσετε, λοιπόν, νὰ μιμηθῆτε τὶς ἄλλες, γιατὶ τὸ πιθανώτερο εἶναι νὰ πέσετε ἔξω. Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ πρέπει νὰ φροντίσετε, ἀφοῦ ἀρχίζοντας τὴ μυστικὴ σας μάχη, θὰ εἶναι νὰ κάνετε μιὰ καλὴ «διάγνωσι» τοῦ χαρακτήρα «ἐκείνου».

Δὲν τὸ εἴχατε καταλάβει ἀκόμα; Ἀπὸ δῶ ἀρχίζουν κι' ἐδῶ τελειώνουν ὅλα. Ναί, ἀκριβῶς, στὸ χαρακτήρα ἐκείνου. Καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ «διαφορετικὸς χαρακτήρας» ποὺ διακρίνει τὸν ἕναν ἄντρα ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ ξεχωριστό, τὸ ἀλλοιώτικο, κατακτητικὸ σύστημα.

Ὅταν πιὰ θἄχετε ἀνιχνεύσει καλὰ τά... «ἐχθρικὰ» ἔδαφος, θὰ εἶναι ἀσκετὰ εὔκολο νὰ καταστρώσετε, σὰν καλὸς στρατηγός, τὸ κατακτητικό σας σχέδιο.

«Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτὰ τὰ περίφημα «συστήματα», ποὺ θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπὸ περίπτωσι σὲ περίπτωσι καὶ ἀπὸ χαρακτήρα σὲ χαρακτήρα;

Κατὰ βάθος αὐτὰ τὰ «συστήματα» τὰ ξέρετε κι' ἐσεῖς, τὰ ξέρει κάθε γυναίκα, γιατὶ τῆς τὰ διδάσκει τὸ ἔνστικτό της. Μόνο ποὺ δὲν τἄχετε σκεφτῆ, δὲν ἔχετε καθήσει νὰ τὰ συζητήσετε μὲ τὸν ἑαυτό σας.

Νά, ὅμως, ποὺ τώρα παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία νὰ τὰ συζητήσουμε μαζί, νὰ πάρουμε ξεχωριστὰ τὸν κάθε ἀντρικὸ τύπο — ἀπὸ ἀπόψεως χαρακτήρα βέβαια — καὶ νὰ τὸν «γνωρίσουμε» καλά, νὰ τὸν ἀναλύσουμε, λοιπόν, γενικά, ν' ἀναλύψουμε τὶς ἀρετές του καὶ τὰ ἐλαττώματά του καὶ νὰ βροῦμε τὰ ἀδύνατα σημεῖα του, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ καταστρώσουμε μὲ σιγουριὰ τὸ σχέδιό μας.

Παίρνουμε ἕναν τύπο στὴν τύχη, ἕναν ἀντρικὸ τύπο πολὺ κοινό, γιατὶ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἕνα ἐλάττωμα ἀντρικό, τὸν ἐγωισμό.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΑΣ

—Ἀγαπῶ ἕνα νέο — μᾶς λέει ἡ Μαρία Ν. Ὀνειρεύομαι νὰ ζήσω κοντά του γιὰ πάντα, γιατὶ ὁ ἔρωτάς μου γι' αὐτὸν εἶναι εἰλικρινὴς καὶ βαθύς. Μὰ δὲ νομίζω πὼς θὰ κατορθώσω νὰ πραγματοποιήσω τὸ ὄνειρό μου. Ξέρω ὅτι ἐκεῖνος μὲ ἀγαπᾶ, μὰ ἴσως δὲ θ' ἀποφασίσῃ ποτὲ νὰ μὲ παντρευτῇ. Ἰσχυρίζεται πὼς ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ γινόμαστε δυστυχισμένοι γιατὶ οἱ χαρακτῆρες μας δὲ συμφωνοῦν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ ἔρωτάς μας δὲν εἶναι καθόλου εἰρηνικός. Πολὺ συχνὰ ἐρχόμαστε σὲ συγκρούσεις, μὰ τὸ φταίξιμο δὲν εἶναι δικό μου. Ἂν φταίῃ κάποιος, φταίει ἐκεῖνος ποὺ εἶναι φοβερὰ ἐγωϊστής. Δὲ δέχεται καμμιὰ ἀντίρρησι, θέλει νὰ παραδέχωμαι πάντα ὅτι τὸ δίκιο τὸ ἔχει αὐτός, ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ ἀπίθανες περιπτώσεις. Μὰ ἐγὼ δὲ μπορῶ βέβαια νὰ ὑποχωρῶ πάντα. Ἐχω κι ἐγὼ λίγο δικό μου ἐγωισμὸ καὶ ὅταν μὲ φέρνῃ σὲ ἀπελπισία προσπαθῶ νὰ τὸν κάνω νὰ καταλάβῃ ὅτι οἱ ἀπαιτήσεις του εἶναι παράλογες. Τότε ἐκεῖνος γίνεται ἐξῶφρενος καὶ μοῦ ἐπαναλαμβάνει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι, ἂν ἀποφάσιζε νὰ μὲ παντρευτῇ, οἱ δυό μας θὰ γινόμαστε δυστυχισμένοι. Φοβᾶμαι πὼς θὰ τὸν χάσω. Τί νὰ κάνω;

Καὶ τώρα σκεφτῆτε καὶ ἀπαντῆστε μὲ εἰλικρίνεια. Πῶς νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ φερθῇ ἡ Μαρία Ν.; Ἡ μᾶλλον ποιὸ θὰ ἦταν τὸ δικό σας φέρσιμο, στὴ θέσι της;

ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΑΣ

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐρωτηματικὸ πῆρα πολλὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες ἀπαντήσεις.

— Αὐ εἶχα ἐρωτευθῆ ἕναν ἄντρα ἐγωϊστή — μοῦ εἶπε ἡ Καίτη Σ., κομμώτρια, 20 χρόνων — θὰ προσπαθοῦσα ν' ἀλλάξω τὸ δικό μου χαρακτῆρα, δηλαδὴ νὰ πνίξω τὸ δικό μου ἐγωϊσμό. Θὰ τοῦ δειχνόμουν καλή, τρυφερή, ὑποχωρητική, θὰ παραδεχόμουν ὅτι εἶχε πάντα ἐκεῖνος δίκιο. Θὰ τοῦ ἔδειχνα μὲ τὸν τρόπο μου καὶ μὲ τὰ λόγια μου ὅτι τὸν θεωρῶ ἔξυπνο, ἱκανό, τέλειο, μὲ ἄλλα λόγια θὰ κολάκευα τὸν ἐγωϊσμό του. Δὲ λέω ὅτι θὰ μοῦ ἄρεσε αὐτὸς ὁ ρόλος ποὺ θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ παίξω, μὰ ξέρω ὅτι μόνο μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ κατώρθωνα νὰ τὸν κρατήσω καὶ νὰ τὸν πείσω νὰ μὲ παντρευτῇ.

—Πρὶν ἀπ' ὅλα νομίζω ὅτι θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐρωτευθῶ ἕναν τέτοιο τύπο — μοῦ εἶπε ἡ Νένια Ζ., φοιτήτρια, 20 χρόνων — καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ γιατί. Εἶμαι μιὰ μοντέρνα κοπέλλα, πατῶ γερὰ καὶ μὲ τὰ δυὸ πόδια στὸ ἔδαφος τῆς ἐποχῆς μου καὶ ξέρω ποιά εἶναι τὰ δικαιώματά μου καὶ ποιές πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἀπαιτήσεις μου. Γι' αὐτό, ὁ ἐγωϊστὴς ἄντρας δὲν κάνει γιὰ μένα. Εἶναι ἕνας τύπος τῆς «παλιᾶς σχολῆς» καὶ σὰν τέτοιος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ γυναῖκα «παλιοῦ τύπου» ἕτοιμη νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸν παραλογισμὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ του καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴ δική της προσωπικότητα γιὰ νὰ τὴ συγχωνεύσῃ μὲ τὴ δική του, βλέποντας τὸν κόσμο μὲ τὰ δικά του ματιά, κάνοντας σκέψεις μὲ τὸ δικό του μυαλό, νοιώθοντας τὸ κάθε τί μὲ τὰ δικά του αἰσθήματα. Γιατί, νομίζω, πὼς κάτι τέτοιο πρέπει νὰ κάνῃ μιὰ κοπέλλα, ποὺ θὰ ἐρωτευτῇ ἕναν ἐγωϊστή. Μόνον ἔτσι θὰ μπορέσῃ νὰ «κάνῃ γκαρδιὰ» μαζί του. Μὰ γιὰ νὰ τὸ παραδεχτῇ αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη ἢ νὰ ἔχῃ τὸν κατάλληλο χαρακτῆρα, δηλαδή, μιὰ ἀρκετὰ ἀπροχαιωμένη ψυχοτροπία. Πιστεύω, λοιπόν, ὅτι μιὰ κοπέλλα ἔξυπνη καὶ μοντέρνα, μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ ἕναν τέτοιο σκόπελο, δηλαδὴ ἕναν τρελλὸ ἔρωτα γιὰ ἕναν ἐγωϊστή, ἂν θὰ κρατάῃ πάντα τὰ μάτια της ἀνοιχτά, φροντίζοντας νὰ κρίνῃ τὶς ἀντρικὲς γνωρίμιές της ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὁ ἐγωϊσμὸς στὸν ἄντρα εἶναι κάτι ποὺ δὲν κρύβεται. Φανερώνεται σὲ κάθε του κίνησι, σὲ κάθε του λέξι. Ἐγὼ προσέχω αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, γιατί, ὅπως σᾶς εἶπα καὶ πάλι, δὲν ἔχω κανένα σκοπὸ νὰ συνδέσω τὴν καρδιά μου καὶ τὴ ζωή μου μ' ἕναν τέτοιον ἄντρα.

— Στὸν τόπο μας οἱ περισσότεροι ἄντρες ἔχουν τὸν ἐγωϊσμὸ κολλημένο ἀπάνω τους μαζὶ μὲ τὸ πετσί τους — μοῦ εἶπε ἡ Στέλλα Α., πωλήτρια, 22 χρόνων. Καὶ ἀποτελεῖ πραγματικὸ λαχεῖο γιὰ μιὰ κοπέλλα νὰ βρῇ ν' ἀγαπήσῃ κάποιον, χωρὶς αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Ἀλλὰ ὑπάρχουν, βέβαια, ἐγωϊστὲς καὶ ἐγωϊστές. Μερικοὶ ἄντρες τὸ παραχουν αὐτὸ τό... τσιρότο καὶ τότε ἕνας δεσμὸς μαζί τους γίνεται λίγο ἐπικίνδυνος. Μὲ ρωτήσατε τί θἄκανα, ἂν βρισκόμουν στὴ θέσι τῆς Μαρίας Ν., τῆς κοπέλλας ποὺ εἶναι «βαθειὰ καὶ εἰλικρινὰ ἐρωτευμένη μ' ἕναν ὑπερεγωϊστή». Ἐγώ, λοιπόν, στὴ θέσι της θὰ προσπαθοῦσα ν' ἀντικρύσω τὰ πράγματα ἀντικειμενικὰ καὶ νὰ κρίνω τὸν ἄντρα, ποὺ θ' ἀγαποῦσα πέρα ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμό του. Ἂν ἔβλεπα ὅτι πίσω ἀπ' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα κούφιο μυαλὸ καὶ μιὰ ἄδεια καρδιά, τότε θὰ προτιμοῦσα νὰ πονέσω, γιὰ λίγο γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρω γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ καὶ θ' ἀλλαζα δρόμο. Ἂν, ὅμως, θὰ καταλάβαινα ὅτι, πίσω ἀπὸ τὸν ὑπερολικὸ ἐγωϊσμό του, ἔκρυβε ἀς ὁλογα προτερήματα, τότε δὲ θὰ ἀπαρνιόμουν τὸν ἔρωτά μου γι' αὐτόν, μὰ θὰ προσπαθοῦσα νὰ προσαρμόσω τὸ χαρακτῆρα μου στὸ δικό του, δείχνοντας ὅλη τὴν ὑποχωρητικότητα, ποὺ θ' ἀπαιτοῦσε ἡ περίπτωσι.

—Ἂν ἀγαποῦσα ἕνα νέο φοβερὰ ἐγωϊστὴ καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν παντρευτῶ — μοῦ εἶπε ἡ Λέλα Σ., ὑπάλληλος δικηγορικοῦ γραφείου, 21 χρόνων — θὰ προσπαθοῦσα νὰ καταπνίξω τὸ δικό μου ἐγωϊσμὸ καὶ νὰ γίνω πολὺ καλή, πολὺ ἐπιεικὴς καί, πάνω ἀπ' ὅλα, πολὺ ὑποχωρητική, γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ κατώρθωνα νὰ τὸν κατακτήσω. Θὰ προετοιμαζόμουν, ὅμως, νὰ ζήσω πάντα ἔτσι κοντά του, γιατὶ πιστεύω ὅτι ὁ ἐγωϊσμὸς εἶναι ἕνα ἐλάττωμα ποὺ δὲ θεραπεύεται ποτὲ καὶ ἐπειδὴ ξέρω ὅτι τὰ περισσότερα διαζύγια, ποὺ ἐκδίδονται μὲ τὸ αἰτιολογικὸ «ἀσυμφωνία χαρακτήρων», θἄπρεπε νὰ αἰτιολογοῦνται ν' ἕναν ὁσισμὸ διαφορετικό: «ἀνιαρὸς ἐγωϊσμός».

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΜΑΣ

Καὶ νά, ἕτοιμη ἡ «συνταγὴ» γιὰ τὴ μέθοδο τῆς κατακτήσεως ἑνὸς ἄντρα μὲ ἐγωϊστικὸ χαρακτήρα.

Ἂν θέλετε νὰ κατακτήσετε ἕναν ἐγωϊστή, μὴν προσπαθήσετε νὰ τὸν «πείσετε» γιὰ τὸν ἐγωϊσμό του, ζητῶντας του νὰ τὸν ἀποβάλῃ ἢ νὰ τὸν «διορθώσῃ». Θὰ θεωρήσῃ τὴν ὑπόδειξί σας σὰν κατηγορία, γιατὶ δὲ θὰ παραδεχτῇ ποτὲ ὅτι εἶναι ἐγωϊστής.

Μὴν προσπαθήσετε νὰ τοῦ ἐπιβάλετε τὴ γνώμη σας. Ὁ κόπος σας θὰ εἶναι ἄδικος. Γιὰ τὸν ἐγωϊστὴ δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωστὴ γνώμη ἀπὸ τὴ δική του.

Κάνετε ὅτι πιστεύετε πὼς ἔχει πάντα δίκιο. Ζητᾶτε τὴν κρίσι του γιὰ τὸ κάθε τί. Δείχνετε μὲ κάθε τρόπο ὅτι τὸν θαυμάζετε γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὶς ἱκανότητές του κι' ἐκεῖνος θὰ καταλήξῃ νὰ πιστέψῃ ὅτι ἐσεῖς εἶστε γι' αὐτὸν ἡ ἰδανικὴ γυναῖκα.

Π. ΚΕΦΑΛΑ

Κάθε ἄντρας ἔχει διαφορετικὸ χαρακτῆρα καὶ γιὰ τὴν κατάκτησί του ἀπαιτεῖται διαφορετικὸ σύστημα.

ΚΑΤΙ ΝΑ ΚΑΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ	:	Ντίνος
ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ	:	Σοφία
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ	:	Κλέαρχος
ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ	:	Ρένα
ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ	:	Πόπη
ΕΛΕΝΑ ΝΑΘΑΝΑΗΛ	:	Τζένη
ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΕΓΚΑΣ	:	Φάνης
ΛΑΕΚΟΣ ΤΖΑΝΕΤΑΚΟΣ	:	Σωτήρης

ΕΓΧΡΩΜΗ μουσικοθεαματικὴ αἰσθηματικὴ κομεντὶ τῆς ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ, γυρισμένη μὲ τὸ σύστημα ΣΙΝΕΜΑΣΚΟΠ.

Σενάριο—σκηνοθεσία ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ. Δ)σεις φωτογραφίας ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

2ΟΝ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Τὸ συγκρότημα «Πέντε Σαλόνικα» κάνει πρόβα καὶ βγάζει φωτογραφίες πανω στο Λευκο Πυργο της Θεσσαλονικης, προετοιμαζοντας τη μεγαλη του εξορμησι, που θα του εξασφαλιση ουσια καὶ χρημα. Ἡ Ρενα, ἡ τραγουδιστρια του συγκροτηματος, προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τοὺς πέντε ἄντρες πως ἔχουν συμφερον νὰ τὴν κρατήσουν κοντα τους καὶ νὰ τὴν προβάλουν, γιατὶ τοὺς εἶναι ἀπαραιτητη, καὶ ἀποτελεῖ τὸ στολισι τους.

Ἡ ἰδια ωρα ενα πολυτελες αὐτοκίνητο φτάνει κοντὰ στὸ χῶρο της Ἐκθέσεως. Τὸ ὀδηγεῖ η Τζενη Βανεωρου. Εἶναι η κορη βιομηχάνου σιγαρέττων καὶ ἔρχεται νὰ ἐπισκεφθῇ το περιπτερο του πατέρα της. Τὴ συνοδεύει ο Ντινος Ἐξαρχοπουλος, που οἰευδυνεται τὸ τμημα διαφημίσεως της βιομηχανίας.

Τους ὑποδέχονται δυὸ ἀνώτεροι ὑπαλληλοι τοῦ ὑποκαταστήματος Θεσσαλονικης, οἱ οποιοι ξέρουν πόσο αὐστηρος καὶ σεμνοτυφος εἶναι ο Ντινος καὶ φροντισαν νὰ εἰοοποιησουν τις κοπελλες, που ἐργάζονται στὸ περιπτερο καὶ στὸ ὑποκατάστημα καὶ να τους συστησουν συστολὴ καὶ σεμνότητα.

Ὁ Ντινος ὅμως δὲν ἀργει νὰ βρῇ μιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐκτοξεύσῃ τοὺς πυραυλους της σεμνοτυφιας του. Ὅταν μια ὑπαλληλος περναῃ μπροστά του, χτενισμένη μοντέρνα καὶ μὲ πολυ στενη φουστα, τὴ φωνάζει καὶ τῆς λέει:

— Γί τὴ θέλετε αὐτὴ τὴν κολοκύθα στὸ κεφάλι σας, δεσποινίς; Δὲ θέλω να βλέπω τέτοιες ἀηδιαστικὲς κομμωσεις. Καὶ ἡ φουστα σας;... Θεωρειτε ἀπαραίτητο νὰ τὴ φορατε τσιτα-τσιτα, γιὰ να μὴν τυχη καὶ χασουμε καμμιὰ λεπτομερεια;

Καὶ γυριζοντας στοὺς ἄλλους ἐξηγεῖ:

—Ὅταν βλέπω στενὴ φουστα, γινομαι ἄνω-κάτω... Γίνομαι θηρίο... Ἔτσι μουρκεται να χυμήσω καὶ νά... νά... να... Συγχίζομαι πολύ!...

Στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ της Θεσσαλονίκης φτάνει μιὰ ἀμαξοστοιχία ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Το τραινο αὐτὸ μαζὶ με τοὺς ἄλλους επιβατες του φέρνει στὴ συμπρωτεύουσα τὴ Σοφία, μιὰ ζωηρὴ καὶ καλοστεκουμενη σαραντάρα, τὴν οποία συνοδευει ἡ πιὸ μικρη ἀδελφὴ της, ἡ Πόπη. Καὶ οἱ δυὸ φαίνονται ἐνθουσιασμένες. Ἀκουγεται μια μουσικὴ, που προδιαθέτει τὶς δυὸ γυναῖκες στὸ τραγουδι. Ἕνα τραγουδι: σχετικὸ μὲ τὸ ταξιδι, που κανουν καὶ οἱ δυὸ μὲ το σκοπο να βρουν γαμπρό.

Ἡ Σοφία πρώτη ἀρχίζει το τραγουδι καὶ κατεβαινει απο το τραινο...

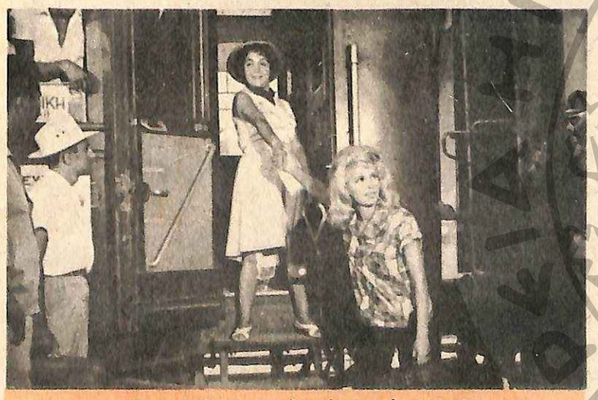

Το συνεχίζει στὴν πλατφόρμα τοῦ σταθμοῦ:

«Ἡ λυκειὰ ζωή, ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωῒ
νὰ ζῇς σὰν ξένοιαστο πουλί
μὲ τὶς ἀγάπης τὰ χρυσὰ φτερά.
Γλυκειὰ ζωὴ βαρβὶ μιὰ μέρα κάποια αὐγὴ
σ' ἕνα ἄλλο μέρος, σ' ἄλλη γῆ
καὶ βάθρης τὴν ἀγάπη, τὴ χαρά...».

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς προχωροῦν πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ἐνῶ κόσμος συγκεντρώνεται γύρω τους, ἡ Σοφία συνεχίζει μὲ κέφι τὸ τραγουδι της:

«Ἡ λυκειὰ ζωή, λίγες στιγμὲς ἕνα φιλί,
κάποια φωνή, που σὲ καλεῖ
καὶ δυὸ μπατάκια, που κυττοῦν γλυκά...».

Τραγουδωντας πάντα ἡ Σοφία φτάνει στὴν ἔξοδο του σταθμοῦ, ὁ που περιμένουν οὐρὰ τὰ ταξί. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς βλέπουν ὅμως ἕνα μονίππο καὶ τρέχουν χαρούμενες πρὸς αὐτό...

Ἀνεβαίνουν στὸ μόνιππο καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸ ξεκινᾶ, ἡ Σοφία ξαναρχίζει τὸ τραγούδι. Πάνω στὸν ἐνθουσιασμό της χαιρετᾶ, σὰν πρωθυπουργός, τὸν κόσμο ποὺ γυρίζει καὶ τὴν κοττάζει, παραξενεμένος κατπως:

«Γλυκειὰ ζωή, ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωῒ
νὰ ζῆς σὰν ξένοιαστο πουλί.
Τραγούδια, φιλιὰ καὶ χάδια ζητᾶς
μέσα στὴν ἀγκαλιά, ποὺ ἀγαπᾶς».

Τὸ μόνιππο σταματᾶ μπροστὰ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο Β' κατηγορίας. Ἡ Σοφία, ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τελειώνει τὸ τραγούδι της, πληρώνει τὸν ἀμαξᾶ καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της κατεβαίνουν, μπαίνουν στὸ ξενοδοχεῖο καὶ προχωροῦν πρὸς τὴ ρεσεψιόν, ὅπου ὑπάρχει ἕνας ὑπάλληλος.

Σοφία: Καλὰς σᾶς ἤβραμε.
Ὑπάλληλος: Χαίρετε.
Σοφία: Ἕνα δωμάτιο μὲ δυὸ κρεβάτια...
Ὑπάλληλος: Δὲν ὑπάρχει... Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μὲ τὴν Ἔκθεση...

... Εἶναι λίγο δύσκολο νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουμε... Ἂν θέλετε...
Σοφία: Θέλουμε!... Δῶστε μας ὅ,τι ἔχεις.
Ὑπάλληλος: Μάλιστα. Τὰ στοιχεῖα σας. Ὀνοματεπώνυμο,
Σοφία: Φούλα Φραντζῆ.
Ὑπάλληλος: Φουλτ, δηλαδή;
Σοφία: Σοφία, Σοφούλα, Φούλα. Εὐχαριστήθηκες;
Ὑπάλληλος: Κάτοικος;
Σοφία: Ἀθηνῶν.

Ὑπάλληλος: Ἐτῶν;
Σοφία: Ἐ;... Ἐσὺ πόσο μὲ κάνεις;
Ὑπάλληλος: Ξέρω ἐγώ;
Σοφία: Οὔτε ἐγὼ ξέρω... Βάλε εἰκοσιδύο.
Ὑπάλληλος: Ὅπως θέλετε.
Σοφία: Δὲ μοιάζω, ἔ; Πέσαμε στὸ δεκαήμερο τῶν ἐκπτώσεων.
Ὑπάλληλος: Ποιός ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου;
Σοφία: Ὁ Ντίνος... Ὁ Ντίνος Ἐξαρχόπουλος... ὁ γαμπρός.

... Αὐτὸν ἦρθα νὰ βρῶ... Εἶναι ἐδῶ;
Ὑπάλληλος: Στὸ ξενοδοχεῖο μας;
Σοφία: Ὄχι καλέ... Στὴ Θεσσαλονίκη!
Ὑπάλληλος: Ἄ!... Εὔχομαι νὰ τὸν βρῆτε.
Σοφία: Ὄχι μόνο αὐτό... Νὰ εὔχεσαι καὶ νὰ παντρευτοῦμε...
Πόπη: Μὰ τί ἐνδιαφέρουν αὐτὰ τὸν κύριο;... Ἔλα πᾶμε.
Σοφία: Στοιχεῖα ζητάει ὁ ἄνθρωπος. Νὰ μὴν τοῦ τὰ δώσουμε;
Ὑπάλληλος: Μιὰ ὑπογραφὴ καὶ τελειώσαμε...

Σοφία: Νὰ τὴ βάλω... Καὶ τώρα γιὰ πέστε μου, ποῦ εἶναι τὸ ξενοδοχεῖο «Ἰμπέριαλ»;
Ὑπάλληλος: Στὴν παραλία... Εἶναι τὸ πολυτελέστερο.
Σοφία: Κακὸς οἰωνός.
Ὑπάλληλος: Πῶς εἶπατε;
Σοφία: Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μένῃ σὲ τόσο ἀκριβὸ ξενοδοχεῖο, δὲ μὲ βλέπω νὰ τὸν πείθω...
Ὑπάλληλος: Ποιόν;... Γιὰ ποιό πρᾶγμα;

Σοφία: Τὸ Ντίνο, γιὰ νὰ μὲ παντρευτῇ. Γιὰ τί ἄλλο, χριστιανέ μου, νόμισες πὼς ἤρθα ἐδῶ στὴ Θεσσαλονίκη; Μήπως γιὰ νὰ δῶ τὸ Λευκὸ Πύργο σας, ποὺ μαύρισε ὁ καϊμένος καὶ δὲ λέτε νὰ πάρετε μισο κιλὸ ἀσουσπὴ νὰ τὸν ἀσπρίσετε;
Πόπη: Ἔλα, πᾶμε, Σοφία... Λσε πιὰ τὸν κύριο. Ἀσχολεῖται μὲ μᾶς ὅλη ὥρα. Ἔχει κι' ἄλλη δουλειά...
Σοφία: Κυρά, καλά... Μὴν κανης σὰ γεροντοκόρη... Λοιπόν, ἀφήνουμε τὰ πράγματα ἐδῶ καὶ πᾶμε στὸ «Ἰμπέριαλ», γιὰ τὸ γαμπρό.

"Υστερ' ἀπὸ λίγο ἡ Σοφία καὶ ἡ Πόπη, πιασμένες χέρι - χέρι, μπαίνουν στὸ χῶλ τοῦ πολυτελοῦς ξενοδοχείου «Ἰμπεριάλ». Κατεβαίνουν λίγο τὸν κόσμο, ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ καὶ ὕστερα προχωροῦν πρὸς τὴ ρεσεψιόν. Ἡ Σοφία χαιρετάει τὸν ὑπάλληλο, κουνώντας τὸ κεφάλι.

Μαίτρ: Βου ντεζιρὲ κεικ σες, μανιαμ;
Σοφία (χαμηλόφωνα στὴν Πόπη): Ἀμάν, Πόπη μου, φαίνεται πὼς περάσαμε τὰ σύνορα, χωρὶς νὰ τὸ πάρουμε εἴδηση.
Μαίτρ: Ἰταλιάνο;

Σοφία: Νό, νό... Βόλιο μουσιοῦ Ἐξαρχόπουλος.
Μαίτρ: Μασιὲ Ἐξαρχόπουλος νὲ πὰ ζισί.
Σοφία: Βρὲ τί παθαμε... Δὲ μοῦ λετε, ἐσεῖς ἐδῶ τὰ ἑλληνικὰ δὲ τὰ συνηθίζετε καθόλου;
Μαίτρ: Ἄ!... Εἶστε Ἕλληνίς;
Σοφία: Ἐμ τί θάμουνα; Κογκολέζα;
Μαίτρ: Νὰ μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ τὸ ξενοδοχεῖο μας, βλέπετε, ἔχει διεθνῆ πελατεία. Κατι μὲ ρωτήσατε, γιὰ τὸν κύριο Ἐξαρχόπουλο...

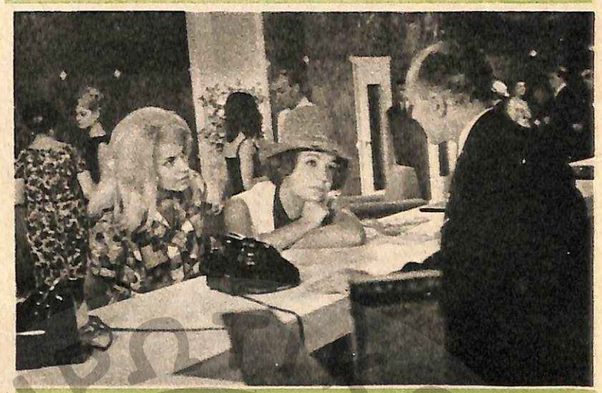

Σοφία: Σᾶς ρώτησα ἂν εἶναι ἐδῶ.
Μαίτρ: Μένει στὸ ξενοδοχεῖο μας, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲ βρίσκεται ἐδῶ... Βγήκε πρὸ ὀλίγου...
Σοφία: Ἄ, ἔτσι; Τότε κάνε μου τὴ χάρι νὰ τοῦ πῆς ὅταν ἔρθῃ πὼς τὸν ζήτησε τὸ Σοφάκι, ποὺ ἤμενε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι τους, στοῦ Ψυρρῆ. Τὸν θέλω κάτι νὰ τοῦ πῶ. Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη πές του... Γι' αὐτὸν ἦρθα... Δὲ θὰ ξεχάσῃς, ἔ;
Μαίτρ: Μείνετε ἥσυχη...

Σοφία (βλέπει τὸ τηλέφωνο): Καλὲ νὰ τὸν πάρω μιὰ στιγμὴ στὸ δωμάτιό του, μήπως γύρισε χωρὶς νὰ τὸν πάρετε εἴδηση;
Μαίτρ: Αὐτὸ ἀποκλείεται...
Σοφία: Κοτζὰμ ξενοδοχεῖο καὶ τσιγγουνεύεστε ἕνα τηλεφώνημα...
Μαίτρ: Σᾶς παρακαλῶ... Πάρτε τὸ 124 νὰ βεβαιωθῆτε...
Σοφία (σχηματίζει τὸν ἀριθμό): Βουΐζει. Φαίνεται πὼς ἔχετε δίκιο. (Κρατῶντας πάντα τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί της): Δὲ μοῦ λὲς ἀλήθεια πῶς εἶναι;... Πῶς εἶναι ὁ Ντίνος μου;

Μαίτρ: Δὲ σᾶς καταλαβαίνω.
Σοφία: Ἐγὼ ξέρεις νὰ τὸν δῶ ἀπὸ τότε. Ὅταν ἤμαστε ἀκόμα μικρὰ παιδιά, εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας του κι' ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπίτι... Θέλω νὰ μοῦ πῆς ἂν μεγάλωσε;
Μαίτρ: Ἀρκετά.
Σοφία: Μπράβο! Ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν μικρὸ παιδί, φαινόταν πὼς θὰ μεγάλωνε. Κι' ἀπὸ ὁμορφιά;... Ὡραῖος;... Ὡραῖος;
Μαίτρ: Συμπαθῆς.

Σοφία (ἐνθουσιασμένη): Νάτα... Μικὰ χαρά! Τυχερὴ εἶμαι. Χαίρετε, κύριε καὶ σᾶς εὐχαριστῶ!...
Μαίτρ: Παρακαλῶ.
Σοφία: Πᾶμε Πόπη... Ἄκουσες;... Συμπαθῆς!...
Ἡ Σοφία καὶ ἡ Πόπη ἀπομακρύνονται λίγο.
Φάνης: Ἔλα ἐδῶ, Ρένα... Ποῦ πᾶς;
Ρένα: Φταίω ἐγώ, ποὺ σᾶς ἔδωσα ἀξία, ἐνῶ μποροῦσα νὰ ἔχω τὶς καλύτερες παρέες. Ἂν μὲ ξαναδῆτε, γράψτε με... Ἡ μᾶλλον ξὲ μὲ δῆτε, ἀλλὰ πῶς θὰ μὲ δῆτε...
Κλέαρχος: Μὴ μας τὸ λές, γιατὶ θὰ κλάψουμε...

Τὴν ἴδια στιγμή, στὸ χῶρο τῆς ἐκθέσεως, ἡ εὔθυμη συντροφιά, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ γνωστό μας «Πέντε Σαλόνικα» καὶ ἡ ντιζὲς του, ἡ Ρένα, βγαίνει ἀπὸ τὰ συγκροτούμενα αὐτοκίνητα καὶ προχωρεῖ μὲ γέλια καὶ φλυαρία:
Φάνης: Πᾶμε στὶς κούνιες, ποὺ γυρίζουν... Ἔχουν πλάκα.
Ρένα: Ἐγὼ ζαλίζομαι ἐκεῖ.
Κλέαρχος: Δόξα τῷ Θεῷ... Θὰ μπορέσουμε, ἐπὶ τέλους νὰ πᾶμε καὶ κάπου, χωρὶς ἐσένα.

Ρένα: Ὁρίστε... Τραβᾶτε...
Κλέαρχος (μὲ πεῖσμα): Ὄχι θὰ κάτσουμε...
Ἡ Ρένα πειραγμένη ἀπομακρύνεται λίγο.
Φάνης: Ἔλα ἐδῶ, Ρένα... Ποῦ πᾶς;
Ρένα: Φταίω ἐγώ, ποὺ σᾶς ἔδωσα ἀξία, ἐνῶ μπορούσα νὰ ἔχω τὶς καλύτερες παρέες. Ἂν μὲ ξαναδῆτε, γράψτε με... Ἡ μᾶλλον ξὲ μὲ δῆτε, ἀλλὰ πῶς θὰ μὲ δῆτε...
Κλέαρχος: Μὴ μας τὸ λές, γιατὶ θὰ κλάψουμε...

Φάνης: Πολὺ τῆς κολλᾶς, βρὲ Κλέαρχε.
Κλέαρχος: Μὰ τί θές;... Νὰ μᾶς κάνη κουμάντο τὸ Ρενάκι
Φάνης: Λοιπόν, ἐμένα δὲ μοῦ τὸ βγάζεις ἀπὸ τὸ μυαλὸ πὼς εἶσαι ἐρωτευμένος μαζί της.
Κλέαρχος: Ἐγὼ μὲ τὴ Ρένα;... Χά! χά! χά!... Ἂς γελάσω.
Πέτρος: Γιατί;... Σοῦ πέφτει λίγη;
Κλέαρχος: Ἀπεναντίας, πολύ. Ἐγὼ τὴ γυναῖκα τὴ θέλω μινιόν. Μὲ τὰ ποδαράκια της λεπτά, μὲ τὰ χεράκια της λεπτά...

... Μὲ τὸ προσωπάκι της, τὸ στοματάκι της, τὴ μυτούλα της. Κι' ὄχι μὲ τὶς κορμάρες, τὶς χειλάρες, τὶς... ἀντὲ νὰ μήν πῶ... τῆς Ρένας.
Ὁλοι μαζί: Τί... Τί...
Κλέαρχος: Ἄστο, δὲ λέγεται... Ἐγὼ εἶμαι λεπτὸς ἄνθρωπος. Ἐγὼ τὴ γυναῖκα, ποὺ θ' ἀγαπήσω κάποτε τὴ θέλω νὰ εἶναι...
Σωτήρης: Κοκκαλιάρα!... (Τὸ βάζει στὰ πόδια).
Κλέαρχος: Φταίω ἐγώ, ποὺ δὲ σοῦ δίνω τὶς καρπαζιές...

...προκαταβολικά, γιὰ νὰ μή μοῦ τὸ σκᾶς...
Φάνης: Ἄντε πᾶμε στὶς κούνιες...
Κλέαρχος: Δὲν πάω πουθενά, ἂν δὲ μοῦ τὸν φέρετε αὐτὸν νὰ τὸν βαρέσω καὶ γὰ ξεθυμάνω...
Φάνης: Πᾶμε καϋμένε... Ὅλο παρεξήγησι εἶσαι...
Ἐνῶ ἡ Ρένα παρακολουθεῖ τοὺς φίλους της, ποὺ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ περίπτερο τῆς καπνοβιομηχανίας Βανδώρου, βγαίνει ὁ Ντίνος καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕΗΝ ΓΚΡΕΥ

Ο ΚΥΚΝΟΣ ΤΟΥ ΟΧΑΪΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ ἱεραπόστολος Οὐέλς, ποὺ τὸν συνοδεύουν κι' οἱ δυὸ ἀνηψιές του Νὲλ καὶ Κάτε, πηγαίνει νὰ κηρύξη τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς Ἐρυθροδέρμους. Μαζί τους ταξιδεύει κι' ὁ Τζὸε Ντόουνς, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὴ Βιργινία, γιατί χτύπησε κάποιον. Κατὰ τὸ ταξίδι πρὸς τὸ φρούριο Πίτ, ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα ἀναπτύσσεται μεταξὺ του Τζὸε Ντόουνς καὶ τῆς Νέλ. Σὲ λίγο φτάνει ἐκεῖ καὶ ὁ Τζὶμ Ντόουνς, ἀδελφὸς τοῦ Τζόε, ποὺ εἶναι ἐπίσης ἱεραπόστολος. Ἡ Νέλ, θέλοντας νὰ τιμωρήση τὸν Τζόε, ποὺ τὴν εἶχε φιλήσει ξαφνικά, χαστουκίζει τὸν Τζίμ, ξεγελασμένη ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸν ἀδελφό του. Διαπλέουν κατόπιν ὅλοι μαζὶ πάνω σὲ δυὸ σχεδίες τὸν ποταμὸ Ὄχάϊο, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ φρούριο Χένρυ. Ἕνα βράδυ, ποὺ ἔχουν βγῆ στὴν ξηρά, ἡ Νὲλ ἀποκοιμᾶται γυρμένη στὸν ὦμο τοῦ Τζόε. Στὸν ὕπνο της παραμιλάει καὶ φανερώνει στὸν ἐκπληκτο Τζόε, πόσο βαθειὰ ἐντύπωσι τῆς ἔχουν κάνει τὸ βλέμμα τοῦ Τζὶμ κι' ἡ φοβερὴ ἐκφρασί του. Αὐτὸ τὸ παραμιλητὸ μοιάζει σὰν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι... Συνεχίζουν τὴν ἄλλη μέρα τὸ ταξίδι τους. Ἀλλ' ἡ δεύτερη ἀπὸ τὶς σχεδίες, ὅπου βρίσκονται οἱ δυὸ ἀδελφοί, πέφτει σὲ ἐνέδρα τοῦ ἰθαγενοῦς ἀρχηγοῦ Σίλβερτιπ, στὸν ὁποῖον ὁ Τζόε εἶχε κάνει ἄλλοτε μιὰ φάρσα. Οἱ Ἐρυθρόδερμοι σκοτώνουν τὸν βασκάρη, ποὺ ὁδηγεῖ τὴ σχεδία καὶ ὁρμοῦν πάνω στοὺς δυὸ ἀδελφούς. Οἱ ἐπιβάτες τῆς ἄλλης σχεδίας συνεχίζουν ἀνύποπτοι τὸ δρόμο τους.

2ον

Ὁ Σίλβερτιπ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸ «τομαχάχ», τὸ μικρὸ τσεκοῦρι, ποὺ οἱ Ἰνδιάνοι δὲν ἀποχωρίζονται ποτὲ καὶ κύτταξε ἀπειλητικὰ τὸν Τζόε. Ὁ νέος, ὅμως, ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέσι του, χωρὶς νὰ δείξη τὸ παραμικρὸ ἴχνος τρόμου.

— Τὸ «ὠχρὸ πρόσωπο» θέλησε νὰ γελάση μαζί μου, εἶπε ὁ Σίλβερτιπ μὲ τὴ βαρειὰ καὶ βραχνὴ φωνή του. Ἀλλὰ τώρα εἶναι ἡ σειρά μου νὰ γελάσω.

Κι' ἄλλοι πολεμιστὲς εἶχαν πηδήσει τώρα πάνω στὴ σχεδία. Ὁ Σίλβερτιπ τοὺς ἔδωσε μιὰ σύντομη διαταγή. Αὐτοὶ ἔσπρωξαν τότε τοὺς δύο ἀδελφοὺς καὶ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ βγοῦν στὴν ξηρά. Ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐρυθροδέρμους τράβηξε ταυτόχρονα τὸ ἄλογο τοῦ Τζόε καὶ τὸ ἔβγαλε ἔξω.

Τότε μόνο ὁ Τζόε κατάλαβε τὸ στρατήγημα ποὺ εἶχαν χρησιμοποιήσει οἱ Ἰνδιάνοι γιὰ νὰ σταματήσουν τὴ σχεδία. Εἶχαν χώσει λοξὰ μέσα στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἕναν κορμὸ δέντρου. Ἡ κορυφή του βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Τὸν κορμὸ αὐτὸ τὸν εἶχαν δέσει μ' ἕνα σχοινὶ κι' ὅταν ἡ σχεδία πλησίασε, τὸν τράβηξαν πρὸς τὰ πάνω μὲ δύναμι. Γι' αὐτὸ ἡ σύγκρουσι ἦταν τόσο βίαιη.

Ὅταν ὅλοι βγῆκαν στὴν ξηρά, ὁ Σίλβερτιπ ἔκοψε μὲ τὸ τσεκοῦρι του τὸ σχοινί. Τὸ δέντρο κατοχύλησε τότε στὸ βυθό. Ἡ σχεδία, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ποὺ εἶχε ἀπελευθερωθῆ, στριφογύρισε δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς κι' ἔπειτα συνέχισε τὴν πορεία της, παρασυρόμενη ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, χάθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ στροφὴ ποὺ ἔφτιανε ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ.

Οἱ Ἐρυθρόδερμοι, ἔχοντας τὸν Τζόε καὶ τὸν Τζὶμ ἀνάμεσά τους, ἄρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ γειτονικὸ δάσος. Σ' ἕνα σημεῖο σταμάτησαν κι' ἔδεσαν γερὰ μὲ δερμάτινα λουριὰ τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν τῶν δύο αἰχμαλώτων. Ἔπειτα συνέχισαν τὴν πορεία τους. Ἀκολουθοῦσαν τώρα ἕνα στενὸ μονοπάτι κι' ἔπρεπε νὰ προχωροῦν ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Μπροστὰ ἀπὸ ὅλους βάδιζε ὁ Σίλβερτιπ. Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς Ἐρυθροδέρμους προσπάθησε ν' ἀνεβῆ στὸν «Λάνσε», ἀλλὰ τὸ ἄλογο ἐναντιώθηκε μὲ τόσο πεῖσμα, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ παρατηθῆ ἀπὸ τὴν προσπάθειά του. Ὁ «Μυσὲ» ἀκολουθοῦσε περίλυπος τὸν «Λάνσε», σὰν νὰ καταλάβαινε τὸ κακὸ ποὺ εἶχε βρῆ τὸ ἀφεντικό του.

Ἡ μικρὴ φάλαγγα συνέχιζε πάντα τὴν πορεία της μέσα στὸ δάσος. Τὸ φῶς λιγόστευε ὁλόενα. Ἡ νύχτα θ' ἁπλωνόταν σὲ λίγο. Κάθε τόσο περνοῦσαν πλάϊ ἀπὸ βαθειὰ βάραθρα, ποὺ στὸ βάθος τους ἔτρεχε νερό.

Οἱ Ἐρυθρόδερμοι, σταμάτησαν, τέλος, μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο βράχο. Λίγο πιὸ πέρα, κοντὰ σ' ἕνα ρυάκι, βρίσκονταν τὰ ὑπολείμματα μιᾶς φωτιᾶς, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε ὅτι εἶχαν στρατοπεδεύσει ἐκεῖ, προτοῦ ξεκινήσουν γιὰ τὴν ἐνέδρα. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς συνδύλισε τὴ φωτιὰ κι' ἔριξε κι' ἄλλα ξύλα. Κατέβασαν κατόπιν ἀπὸ ἕνα δέντρο ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἐλαφι, ποὺ τὸ εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ ἀπὸ πρίν, τὸ πέρασαν σὲ μιὰ σοῦβλα κι' ἄρχισαν νὰ τὸ ψήνουν.

Ὁ Τζόε ξεχνοῦσε τὴ θέσι στὴν ὁποία βρισκόταν καὶ παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸ θέαμα. Θἄλεγες πὼς ἦταν εὐχαριστημένος μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν νὰ γνωρίση ἀπὸ κοντὰ τὰ ἤθη καὶ τὴ ζωὴ τῶν Ἐρυθροδέρμων. Οἱ ἰθαγενεῖς τὸν κύτταζαν μὲ ὁλοφάνερη ἐχθρότητα. Φέρνονταν, τουναντίον, περιφρονητικὰ στὸν Τζίμ. Ὁ Σίλβερτιπ θὰ τοὺς εἶχε πῆ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶχε πάει γιὰ νὰ τοὺς διδάξη τὴ θρησκεία τῶν λευκῶν κι' αὐτὸ τοὺς ἔκανε νὰ τὸν καταφρονοῦν.

Ὁ Σίλβερτιπ, ποὺ βρισκόταν τώρα ἀνάμεσα στοὺς δικούς του, ἔδειχνε τὸν ἀληθινὸ χαρακτῆρα του. Στὸ χωριὸ τῶν λευκῶν προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται καλόβολος καὶ πρόσχαρος. Ἀλλὰ δὲν εἶχε πιὰ ἀνάγκη νὰ ὑποκρίνεται. Κι' εἶχε ξαναπάρει τὸ περήφανο καὶ σκληρὸ ὕφος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν ὑποτάσσεται σὲ κανένα νόμο καὶ θέλει νὰ εἶναι ἐλεύθερος σὰν τὸν ἀητό. Ἡ ἀξιοπρέπειά του ὡς φυλάρχου τὸν ἔκανε νὰ στέκη παράμερα ἀπὸ τοὺς πολεμιστές του. Μιλοῦσε πολὺ σπάνια. Καὶ κάθε λέξι ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του ἦταν μιὰ διαταγή.

Οἱ ἰθαγενεῖς ἔδωκαν στοὺς δυὸ αἰχμαλώτους ἀπὸ ἕνα κομμάτι ψητὸ κρέας γιὰ νὰ φᾶνε. Ὅταν τέλειωσε τὸ φαγητό, ὡμίλησαν ὅλοι σὰν μικρὰ παιδιὰ σ' ἕνα δεῖπνο ποὺ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὴ σχεδία. Ἀνυπομονοῦσαν νὰ δοῦν τὸ περιεχόμενό του. Τὸ δέμα αὐτὸ τὸ κράτοῦσε ἕνας γεροδεμένος ἰθαγενής, ποὺ ἀπομάκρυνε τοὺς ἄλλους μὲ γροθιές, σὰν νὰ φοβόταν μήπως τοῦ τὸ κλέψουν. Τὸ ἄνοιξε τέλος. Τὸ δέμα αὐτὸ περιεῖχε μερικὰ ἐσώρουχα, ἕνα ζευγάρι στιβάλια, μιὰ πίπα καὶ μιὰ σακκοῦλα μὲ καπνό. Ὁ ἰθαγενής, ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὸ δέμα, πῆρε τὴν πίπα καὶ τὸν καπνό καὶ πέταξε τὰ ἄλλα πράγματα στοὺς συντρόφους του. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἄρπαξε τὰ στιβάλια, τὰ φόρεσε βιαστικὰ καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ περπατήση. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸν στενοχωροῦσαν, γιατὶ σὲ λίγο τἄβγαλε ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ τὰ πέταξε μ' ἀποστροφή. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἐνδιαφέρθηκε πιὰ γι' αὐτά.

Τὴ νύχτα, οἱ ἰθαγενεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γέρια, ἔδεναν ἐπίσης μὲ λουριὰ καὶ τὰ πόδια τῶν αἰχμαλώτων. Ἔτσι, τὸ ἄλλο πρωί, ὁ Τζόε ξύντησε κοκκαλιασμένος. Καὶ χρειάστηκε νὰ περάσουν ἀρκετὰ λεπτά, γιὰ νὰ μπορέση νὰ κουνήση τὰ πόδια του. Στὴν ἴδια ἀξιοθρήνητη κατάστασι βρισκόταν κι' ὁ Τζίμ.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα σύντομο πρόγευμα, μὲ τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐλαφιοῦ, ἡ μικρὴ φάλαγγα ξεκίνησε καὶ πάλι. Ἔκαμαν σὲ λίγο μιὰ μικρὴ στάσι, βλέποντας ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἐλάφια ποὺ ἔβοσκε σ' ἕνα λειβάδι. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σύρθηκε τότε σὰν φίδι, πλησίασε τὸ κοπάδι καὶ σκότωσε μὲ τὸ «τομαχάκ» του ἕνα ἀπὸ τὰ ἐλάφια. Ἔπειτα ξαναγύρισε φέροντας θριαμβευτικὰ στοὺς ὤμους του τὸ σκοτωμένο ἐλάφι.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Σίλβερτιπ σταμάτησε καὶ πάλι γιὰ νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ πιῆ νερὸ ἀπὸ μιὰ πηγή. Οἱ πολεμιστές του ἦταν ὕστερα κι' αὐτοί. Ἐπέτρεψαν ἐπίσης στοὺς δυὸ αἰχμαλώτους νὰ κάμουν τὸ ἴδιο.

Ἦταν ἔτσι μιὰ ξεκινήσουν καὶ πάλι, ὅταν ἀκούστηκε μακρυὰ μέσα στὸ δάσος ἡ φωνὴ ἑνὸς παιδιοῦ. Ὁ Τζὸε δὲν θὰ τὸ πρόσεχε, ἂν δὲν ἔβλεπε τὸν Σίλβερτιπ νὰ τεντώνη τὸ λαιμό του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ξεχωρίση καλύτερα τὸν ἦχο. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν καὶ οἱ πολεμιστές του.

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀκούστηκε δυὸ φορές, τὴ δεύτερη πιὸ κοντὰ ἀπὸ τὴν πρώτη. Ἔπειτα, ἀκούστηκε ἄλλη μιὰ φορά, πολὺ πιὸ κοντά. Ὁ Σίλβερτιπ πρόσταξε τότε ἕξι ἀπὸ τοὺς πολεμιστές του ν' ἀπαντήσουν. Ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς μιμήθηκε στὴν ἐντέλεια τὴν ἴδια φωνή.

Ἔτσι, ὁ Τζὸε κατάλαβε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ σύνθημα.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Ἀμέσως σχεδὸν φάνηκαν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα κι' ἄλλοι Ἐρυθροδέρμοι. Ὁ Τζὸε μέτρησε δώδεκα καὶ πρόσεξε ὅτι διέφεραν ἀπὸ κείνους ποὺ τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει, γιατὶ τὸ σῶμα τους ἦταν περισσότερο ζωγραφισμένο κι' τὸ κεφάλι τους στολιζόταν ἀπὸ μεγαλύτερα φτερά. Ἐκεῖνος ποὺ βάδιζε μπροστὰ εἶχε γιὰ ἀνάπτυγμα, μεγαλόπρεπη ἐμφάνισι καὶ πρωτύτερη χροιά. Θὰ ἦταν σίγουρα κάποιος μεγάλος ἀρχηγός.

Ὁ Σίλβερτιπ προχώρησε πρὸς

— Μὴ κάνετε τόσο θόρυβο... Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ θὰ περάση ὁ "Ἅη - Βασίλης!

τὸ μέρος του καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ μεγάλο σεβασμό. Ἔπειτα χαιρέτησε καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν συνώδευε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μ' ὅλο ποὺ τὸ πρόσωπό του ἦταν ψημένο ἀπὸ τὸν ἥλιο, φαινόταν καθαρὰ ὅτι δὲν ἀνῆκε στοὺς ἐρυθροδέρμους. Ἦταν λευκός. Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε κάτι τὸ ζωῶδες καὶ φανέρωνε ἄνθρωπο σκληρό, πανοῦργο καὶ ἄπληστο.

Ἐνῶ οἱ δυὸ ἀρχηγοὶ κουβέντιαζαν, ὁ λευκὸς πῆγε κοντὰ στοὺς δυὸ αἰχμαλώτους καὶ τοὺς κύτταξε μὲ προσοχή.

— Ποιοί εἰσαστε καὶ ποῦ πηγαίνετε; τοὺς ρώτησε ἀγγλικά, ἀπευθυνόμενος περισσότερο στὸν Τζίμ.

— Λέγομαι Ντόουνς, Τζὶμ Ντόουνς, ἀπάντησε ὁ νέος. Εἶμαι ἱεραπόστολος καὶ ἤρθα γιὰ νὰ κηρύξω τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς ἐρυθροδέρμους .... Βλέπω ὅτι εἰσαστε λευκός. Θὰ θέλατε νὰ μὲ βοηθήσετε;

Ὁ Τζίμ φανταζόταν ὅτι ἡ ἰδιότης του ὡς ἱεραποστόλου θὰ ἐνέπνεε μεγαλύτερο σεβασμὸ στὸν συνομιλητή του. Ἀλλὰ κατάλαβε ἀμέσως πὼς εἶχε κάμει λάθος. Γιατὶ ὁ συνομιλητής του εἶπε μὲ ὕφος βάναυσο καὶ χυδαῖο:

— Ἄ, εἶσαι ἀπ' αὐτούς; Πρέπει τότε νὰ κάνω κάτι γιὰ σένα, μόλις τελειώσουμε αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι... Μὴν ἀνησυχῆς. Θὰ σοῦ ξεριζώσω τὴν καρδιὰ καὶ θὰ τὴν πετάξω στὰ ὄρνια.

Καί, λέγοντας αὐτά, κατέβασε τὴ γροθιά του πάνω στὸ κεφάλι τοῦ αἰχμαλώτου.

Ὁ Τζόε, ποὺ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴ σκηνή, ἔχασε ἀμέσως τὸ χρῶμα του καὶ τὰ μάτια του ἄστραψαν ἀπὸ ὀργή.

Ὁ ἄλλος, ἀφίνοντας τὸν Τζίμ, πῆγε κατόπιν κοντά του.

— Εἶσαι καὶ σὺ ἱεραπόστολος; τὸν ρώτησε παραξενεμένος, γιὰ τὸ ἀπειλητικὸ ὕφος του.

Ὁ Τζόε δὲν ἀπάντησε κι' ἔξακολούθησε νὰ τὸν κυττάζη ἀπειλητικά.

— Δὲν μ' ἔχεις ξαναδῆ ὥς τώρα; ρώτησε ὁ ἄλλος. Δὲν ἄκουσες ποτὲ τίποτα γιὰ τὸν Χένρυ Γκίρτυ;

— Προτοῦ μοῦ μιλήσης κατάλαβα ὅτι ἤσουν ὁ Χένρυ Γκίρτυ, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Τζόε.

— Τὸ ἤξερες, λοιπόν; Καὶ δὲν φοβήθηκες;

— Νὰ φοβηθῶ;... Ποιόν;

— Ἐμένα! Τὸν Χένρυ Γκίρτυ!

Ὁ Τζόε γέλασε, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε τίποτα.

Ὁ Χένρυ Γκίρτυ φρύαξε ἀπὸ τὸ κακό του.

— Ἀπάντησε! φώναξε. Πῶς μ' ἀναγνώρισες;... Ἀλλὰ μὴν στενοχωριέσαι! Θὰ σὲ κάμω νὰ μὴν ξεχάσης ποτὲ πιὰ τὴ φυσιογνωμία μου!

Ὁ Τζόε ξαναγέλασε.

— Πῶς κατάλαβα ὅτι ἤσουν ὁ Χένρυ Γκίρτυ; εἶπε. Σκέφτηκα ὅτι μόνον ἐσὺ θὰ μποροῦσες νὰ χτυπήσης ἕναν ἄνθρωπο δεμένο.

— Νεαρέ, ἔχεις πολὺ μεγάλη γλῶσσα! φώναξε ὁ Γκίρτυ. Ἀλλὰ θὰ σοῦ κόψω τὴν ὄρεξι νὰ μοῦ μιλᾶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἅπλωσε τὰ χέρια του, σὰν νἄθελε νὰ πιάση τὸν Τζόε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὸν πνίξη. Ἀλλ' αὐτός, πιὸ γρήγορος, ἅπλωσε ἐπίσης τὰ δικά του καί, μ' ὅλο ποὺ τοῦ εἶχαν δέσει τοὺς καρπούς, κατάφερε νὰ πιάση μὲ τὰ δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ τὴ μύτη τοῦ ἀντιπάλου του, σὰν μὲ τανάλια. Ὁ Γκίρτυ ἄφησε μιὰ τρομερὴ βλαστήμια καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο, ἔβγαλε τὸ «τομαχάκ» του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ χτυπήση τὸν Τζόε. Ἀλλὰ ὁ Σίλβερτιπ, ποὺ βρισκόταν κοντά, ἀπομάκρυνε τὸ χέρι του. Ἔτσι τὸ τσεκοῦρι πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ Τζόε καὶ τοῦ ἔκανε μιὰ μεγάλη πληγή, ποὺ δὲν ἦταν ἐπικίνδυνη.

Ἡ μύτη τοῦ προδότη ἔσταξε αἷμα ἀπὸ τὸ πολὺ σφίξιμο. Κι' ἄλλες φορὲς ἐπίσης σήκωσε τὸ τσεκοῦρι του γιὰ νὰ χτυπήση τὸν Τζόε. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ὁ Σίλβερτιπ κατάφερνε νὰ τὸν ἐμποδίση. Στὸ τέλος ὁ Ἐρυθρόδερμος σήκωσε στάθηκε μπροστὰ στὸν αἰχμάλωτο γιὰ νὰ τὸν προστατεύση καὶ δὲν ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ παρὰ μόνον ὅταν ὁ Γκίρτυ ἀπομακρύνθηκε γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸ μεγάλο ἀσκυρό, ποὺ εἶχε ξαναγυρίσει στὸ δάσος.

Αὐτὸ τὸ [illegible] ἐδίδαξε πολὺ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Σίλβερτιπ, ποὺ, μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ Γκίρτυ, φάνηκαν πολὺ εὐαρεστημένοι γιὰ τὴν ἥττα του. Σιγομουρμούριζαν μεταξύ τους καὶ κύτταζαν τὸν Τζόε, γιὰ νὰ τοῦ δείξουν ὅτι ἐπιδοκίμαζαν τὴν πρᾶξι του. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα ἄρχισε ν' ἀπομιμῆται τοὺς [illegible] καὶ τὶς κινήσεις τοῦ Γκίρτυ, καθὼς ὁ Τζόε τοῦ ἔσφιγγε τὴ μύτη.

Ἀλλά, ξαφνικά, ὁ Σίλβερτιπ εἶπε μερικὲς λέξεις κι' ὅλοι σώπασαν.

Ὁ Τζόε δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ ποιὲς ἦταν αὐτὲς οἱ λέξεις. Ἀλλὰ τοῦ φάνηκαν σὰν γαλλικές. Γέλασε κι' ὁ ἴδιος σ' αὐτὴ τὴ σκέψη, γιατί, βέβαια, ἦταν πολὺ παράλογο τὸ νὰ μιλάη ἕνας ἄγριος μιὰ ξένη γλῶσσα. Τὰ λόγια αὐτά, ὡστόσο, θἄπρεπε νὰ ἦταν κάποια σοβαρὴ προειδοποίησι, γιατὶ οἱ ἰθαγενεῖς σώπασαν ἀμέσως καὶ συγκεντρώθηκαν νύσω στὸν ἀρχηγό τους. Ἔγοντας ἕτοιμα τὰ ὅπλα τους, σὰν γιὰ ν' ἀποκρούσουν κάποιον ἀόρατο ἐχθρό. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πάρει τὸν καπνὸ [illegible] τὴν πίπα καὶ ποὺ φαινόταν πὼς ἦταν ἐπιφορτισμένος μὲ τὴ φρούρησι ἐκείνων αἰχμαλώτων, τοὺς ἔδεσε πιὸ σφιχτὰ τὰ χέρια κι' ὕστερα ἔτρεξε κοντὰ στοὺς ἄλλους, ποὺ φαίνονταν σὰν νὰ συσκέπτονται.

— Τζόε, ἄκουσες τὶ εἶπε ὁ Σίλβερτιπ καὶ πρόσεξες ποιὰ ἐντύπωσι ἔκαναν τὰ λόγια του; ψιθύρισε ὁ Τζίμ, μόλις ἀπομακρύνθηκε ὁ ἰθαγενής.

— Μοῦ φάνηκε πὼς μίλησε γαλλικά, ἀπάντησε ὁ Τζόε. Ἀλλά, βέβαια, θἄκανα λάθος.

— Πραγματικά, μίλησε γαλλικά.

Κι' ἐπανέλαβε τὴ φρᾶσι τοῦ Σίλβερτιπ.

— Κάτι τέτοιο πρέπει νὰ εἶπε, συμφώνησε ὁ Τζόε. Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό;

Ὁ Τζὶμ ποὺ ἤξερε γαλλικὰ ἀπάντησε:

— Αὐτὸ σημαίνει: «Ὁ ἄνεμος τοῦ θανάτου».

— Καὶ τί ἤθελε νὰ πῆ μ' αὐτὰ τὰ λόγια;

— Θὰ πρόκειται ἴσως γιὰ κάποια δεισιδαιμονία τῶν ἰθαγενῶν.

— Ἀλλὰ γιατὶ μίλησε γαλλικά; Καὶ πῶς οἱ πολεμιστές του τὸν κατάλαβαν;

Ὁ Τζὶμ δὲ μπόρεσε ν' ἀπαντήση σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις.

Ὅταν τελείωσε τὸ μικρὸ συμβούλιο, ὁ Σίλβερτιπ ἔδεσε σ' ἕνα δέντρο τὸ σκυλὶ καὶ τὸ ἄλογο τοῦ Τζόε κι' ἔπειτα συνέχισε τὴν πορεία του, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς συμπολεμιστές του καὶ τοὺς αἰχμαλώτους. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, ἀπόφευγε τὰ μονοπάτια καὶ προτιμοῦσε τὰ πιὸ πυκνὰ μέρη τοῦ δάσους. Κάπου - κάπου, προχωροῦσαν μέσα σὲ μικρὰ ποτάμια, προσπαθώντας νὰ μὴν ἀφίνουν τὸ παραμικρὸ ἴχνος πίσω τους. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Διὰ ἦ τρεῖς φορές, ὁ Τζόε ἢ ὁ Τζὶμ ἔτυχε νὰ βουτήξουν ἀπρόσεχτα μέσα στὸ ποτάμι, κάνοντας τὸ νερὸ νὰ τιναχτῆ ὁλόγυρα, ἢ παρέσυραν ἀπὸ ἀπροσεξία κάποια πέτρα. Ὁ ἐρυθρόδερμος, ποὺ τοὺς ἐπιτηροῦσε, τοὺς χτυποῦσε τότε μὲ τὴ λαβὴ τοῦ τσεκουριοῦ στὸ κεφάλι, γιὰ νὰ τοὺς κάνη νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπαναλάβουν. Σὲ μερικὰ μέρη, ὁ Σίλβερτιπ προχωροῦσε μὲ μεγάλες προφυλάξεις, καὶ σχεδὸν ἔδειχνε στοὺς αἰχμαλώτους ποῦ ἔπρεπε νὰ βάλουν τὰ πόδια τους. Ἦταν φανερὸ πὼς οἱ ἐρυθροδερμοι αἰσθάνονταν τὴν παρουσία κάποιου ἐχθροῦ ἐκεῖ κοντὰ καὶ γι' αὐτὸ ἔπαιρναν ὅλες τὶς προφυλάξεις. Ὁ ἀρχηγός τους, ἄλωστε, σταματοῦσε κάθε τόσο, ἀφουγκραζόταν μὲ προσοχὴ καὶ κατόπιν συνέχιζε τὸ δρόμο του.

Ἐξακολούθησαν ἔτσι τὴν πορεία τους ὅλο τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ ἥλιος ἔδυσε τέλος κι' ἄρχισε νὰ σουρουπώνη. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας σκέπασαν τὸ δάσος. Μόνον τότε οἱ ἰθαγενεῖς σταμάτησαν, ἀλλὰ δὲν ἄναψαν κανένα φῶς. Συωπηλοὶ καὶ μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά τους, κάθισαν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον σὲ μιὰ βραχώδη περιοχή, προσέχοντας νὰ μὴν κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Ὁ Τζόε προσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήση αὐτὴ τὴν περίεργη στάσι τῶν ἐχθρῶν του. Μήπως οἱ Σοῦν φοβόνταν ὅτι τοὺς παρακολουθοῦσαν; Καὶ τί ἄραγε νὰ εἶχε πῆ ὁ ἄλλος ἀρχηγὸς στὸν Σίλβερτιπ; Θἄλεγες πὼς οἱ ἐχθροί τους τοὺς χατεδίωκαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Καί, μ' ὅλο ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ἐξαφανίσουν τὰ ἴχνη τους, ἦταν ὁλοφάνερο πὼς δὲν φοβόνταν μόνο μήπως τοὺς παρακολουθοῦσαν. Ὁ κίνδυνος ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε ἦταν μυστηριώδης καὶ πιὸ σοβαρός.

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε ὁ Τζόε, ἐνῶ ἦταν ξαπλωμένος πάνω στὸ ἔδαφος, μὲ τὰ μέλη του τσακισμένα ἀπὸ τὴν κούρασι. Εἶχε χάσει ὄχι λίγο αἷμα ἀπὸ τὴν πληγὴ ποὺ τοῦ εἶχε κάμει ὁ Γκίρτυ. Ἡ πληγὴ αὐτὴ τὸν πονοῦσε ἀκόμη.

Εἶχε κρατήσει καλὰ ὥς τότε, ἀλλὰ τώρα τὸ θάρρος του ἄρχιζε νὰ ὑποχωρῆ. Τὸ δάσος ποὺ ἁπλωνόταν ἀνεξιχνίαστο ὁλόγυρα, οἱ ἰθαγενεῖς, πού, μ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ ἠρεμία τους, φοβόνταν κάποιο μυστηριώδη ἐχθρό, αὐτὴ ἡ παραξένη γαλλικὴ φρᾶσι ποὺ ἀντιχοῦσε ἀκόμη στ' αὐτιά του, ὅλα αὐτὰ ἀναστάτωναν τὴ φαντασία του. Δὲν ἤξερε ἀκόμη τί πράγμα ἦταν ὁ φόβος. Ἀλλὰ τώρα φοβόταν... περισσότερο ἀπὸ ὅλα φοβόταν τὰ σκοτάδια ποὺ τὸν τύλιγαν ἀπὸ παντοῦ. Τὰ δέντρα ποὺ ἁπλωναν πρὸς τὸ μέρος του τὰ κλαδιά τους, τὰ παράξενα σχήματα ποὺ ἔφταναν οἱ ἴσκιοι, ὁ ἀόρατος κίνδυνος ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε, λύγιζαν τὴ θέλησί του, γιατὶ καταλάβαινε πὼς, δεμένος καὶ ἀδύνατος ὅπως ἦταν, δὲ μποροῦσε ν' ἀμυνθῆ.

Ἡ κούρασι ἀπὸ τὴν ὁλοήμερη πορεία ὑπερίσχυσε ὡστόσο κι' ἀποκοιμήθηκε.

Ξύπνησε μὲ τὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς. Ὁ χοντρὸς Ἰνδιάνος ποὺ τὸν φρουροῦσε τὸν τράνταξε κάμποσες φορὲς ὥσπου νὰ τὸν κάμη νὰ ξυπνήση. Ὅλοι βρίσκονταν στὸ πόλι. Κι' ὁ Τζὶμ ἐπίσης. Ἔφυγαν καὶ πάλι πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως. Περπάτησαν κι' ὅλη αὐτὴ τὴν ἡμέρα, μὲ τὶς ἴδιες πάντα προφυλάξεις καὶ δὲ σταμάτησαν παρὰ μόνο τὸ βράδυ γιὰ νὰ φάνε καὶ νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, ἀγρύπνησε ὁ ἴδιος ὁ Σίλβερτιπ μαζὶ μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πολεμιστές του.

Ὁ Τζόε ξύπνησε προτοῦ ἀκόμη ξημερώση. Ἡ νύχτα ἦταν πάντα σκοτεινή, ἀλλὰ λιγώτερο ἀπ' ὅταν ἔπεσε γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Ἡ σελήνη πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα ποὺ τὴν ἔκρυβαν, ἔριχνε μιὰ ἀόριστη αὐγούλα. Δὲν φυσοῦσε ἡ παραμικρὴ πνοὴ καὶ δὲν ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος. Ἡ σιγαλιὰ ἦταν ἀπόλυτη.

Ὁ Τζόε κύτταξε τὸν Ἐρυθρόδερμο ποὺ εἶχε μείνει φρουρὸς μαζὶ μὲ τὸν Σίλβερτιπ. Εἶχε ἀποκοιμισμένο τὸ κεφάλι του πάνω σ' ἕνα δέντρο κι' εἶχε ἀποκοιμηθῆ. Ὁ Σίλβερτιπ, ὅμως εἶχε ἐξαφανιστῆ. Τρεῖς ἄλλοι Ἐρυθρόδερμοι κοιμόνταν ξαπλωμένοι κατάχαμα.

Ποῦ ἄραγε εἶχε πάει ὁ Σίλβερτιπ; Τί νὰ ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισι;

Ὁ αἰχμάλωτος κίνησε ἀργὰ τὸ κεφάλι του. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ κίνησι ἔκαμε ἕνα ξερὸ κλαδὶ ποὺ βρισκόταν κοντά του νὰ τρίξη.

Ὁ φρουρὸς ξύπνησε τότε καὶ κύτταξε τρομαγμένος ὁλόγυρα. Κι' αὐτὸς ἐπίσης φάγηκε πὼς πρόσεξε ὅτι ὁ ἀρχηγὸς ἔλειπε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ δάσος ἕνας παράξενος ἦχος. Θἄλεγες πὼς ἦταν ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἢ ἕνα βογγητὸ τοῦ νυχτερινοῦ ἀέρα. Ὁ ἦχος αὐτὸς δυνάμωνε ὁλόενα κι' ἄρχισε ὕστερα νὰ ἐξασθενίζη. Ὅταν ἔπαψε ν' ἀκούγεται, ἡ σιωπὴ ἔγινε πιὸ βαθειὰ ἀπὸ πρίν.

Ὁ Τζόε ἔνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο του τὸ σῶμα καὶ τὸ βλέμμα του στηλώθηκε πάνω στὸ φρουρό. Ὁ Ἰνδιάνος συγκρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του καὶ κύτταζε ὁλόγυρα μ' ὀρθάνοιγτα μάτια. Ἔπειτα ἔπεσε μπρούμητα καὶ κόλλησε τὸ αὐτί του στὸ ἔδαφος. Τὸ τσεκούρι ἔτρεμε στὸ χέρι του κι' ἡ γυαλιστερὴ λεπίδα του ταλαντεύονταν, σκορπίζοντας λάμψεις ὁλόγυρα.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς.

Ἔπειτα, τὸ πένθιμο βογγητὸ ξανακούστηκε. Στιγανὸ στὴν ἀρχή, δυνάμωσε κατόπιν, γιὰ νὰ σβήση σιγὰ-σιγά. Ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά. Θἄλεγες πὼς ἦταν ὁ θρῆνος μιᾶς βασανισμένης ψυχῆς.

Ὁ Τζόε εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ αἷμα πάγωνε μέσα στὶς φλέβες του καὶ πὼς ἕνα κατάψυχρο χέρι τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Κι' ὁ φρουρὸς ἐπίσης φαινόταν τρομαγμένος.

Τοῦ κάκου ὁ Τζόε προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸν ἑαυτό του πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κάποια δεισιδαιμονία τῶν ἀγρίων καὶ πὼς αὐτὸς ὁ ἦχος προεοχόταν ἴσως ἀπὸ κάποιο φυσικὸ φαινόμενο, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ μαντέψη. Ὁ φόβος εἶχε χωθῆ πιὰ μέσα στὴν ψυχή του. Εἶδε σὲ λίγο τὸ φρουρὸ ν' ἀφίνη τὴ θέσι του καὶ νὰ φεύγη ἀθόρυβα πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τοὺς συντρόφους του, ποὺ κοιμόνταν ἀκόμη.

Τὸ πένθιμο βογγητὸ ἀκούστηκε καὶ τρίτη φορά. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἐρχόταν ἀπὸ πολὺ κοντά.

— Ὁ ἄνεμος τοῦ θανάτου, ψιθύρισε ὁ Τζόε ἀνατριχιάζοντας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶχε πιὰ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία. Ὁ θάνατος ἐρχόταν, πλησίαζε, σὲ λίγο θὰ βρισκόταν πάνω του... Οἱ δυνάμεις του παρέλυσαν τότε κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

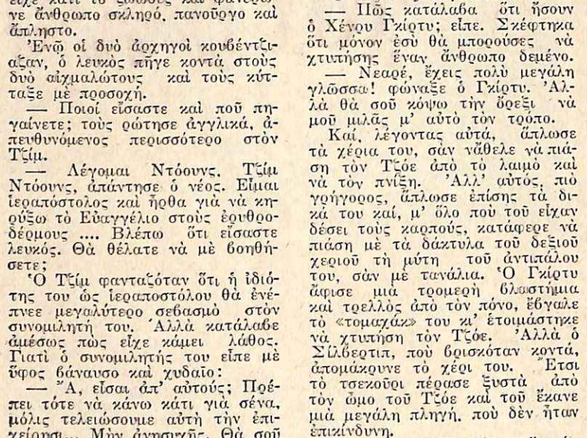

— Κι' ἔχει γοῦστο μαμᾶ, νὰ μὴ πῆγε ἀκόμη στὸ σπίτι μας τὸ ποδήλατο, ποὺ τοῦ ζήτησα!...

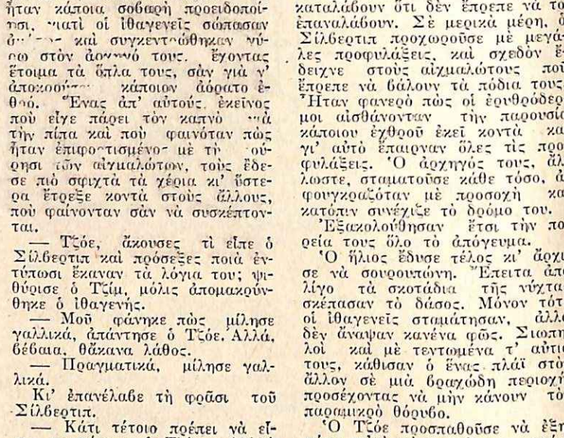

— Δὲν εἶμαι ἐδῶ γιὰ κανένα!...

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Ἕνα βράδυ, μερικὲς ἡμέρες προτοῦ οἱ δυὸ ἀδελφοὶ συλληφθοῦν αἰχμάλωτοι, ἕνας κυνηγὸς σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ ἐρημικὴ καλύβα, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν ὄχθη ἑνὸς παραποτάμου τοῦ Ὀχάϊο. Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἦταν πυκνὸ κι' ἔπεφτε μιὰ ψιλὴ κι' ἀδιάκοπη βροχή. Σηκώθηκε σὲ λίγο ἀέρας, ποὺ δυνάμωνε ὁλόενα. Ἡ θύελλα δὲ βρισκόταν μακρυά.

Μὲ ὅλο ποὺ φαινόταν ὅτι ἤξερε τὸ μέρος, ὁ κυνηγὸς προχωροῦσε μὲ προφύλαξι. Ἤταν σὰν ν' ἀναρωτιόταν ἂν ἔπρεπε νὰ πάη στὴν καλύβα ἢ νὰ περάση τὴ νύχτα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ ἔσταζαν ἀπὸ τὴ βροχή. Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασι του καί, λυγίζοντας τὸ κορμί του στὰ δύο, γιατὶ ἦταν πολὺ ψηλός, μπῆκε στὴν καλύβα.

Τὸ σκοτάδι ἦταν ἀκόμη πιὸ πυκνὸ μέσα σ' αὐτήν. Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος προχωροῦσε μὲ σιγουριά, σὰν νὰ ἤξερε καλὰ τὸ ἐσωτερικό της. Βρῆκε σὲ λίγο μιὰ μικρὴ σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε σ' ἕνα παπάρι. Ἀνέβηκε αὐτὴ τὴ σκάλα καὶ ξαπλώθηκε πάνω στὸ πάτωμα γιὰ νὰ κοιμηθῆ.

Ἀλλὰ ξύπνησε μέσα στὴ νύχτα. Χωρὶς νὰ μετακινηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του, ἀφουγκράτηκε μερικὲς στιγμὲς ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μονότονο θόρυβο τῆς βροχῆς πάνω στὰ κεραμίδια. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὅμως, ἔφτασε στ' αὐτιά του ἕνας ψιθυρος ἀπὸ φωνὲς καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν ὁ χαρακτηριστικὸς θόρυβος ποὺ ἔκαναν τὰ πόδια ἀνθρώπων, ποὺ φροῦσαν μοιασσίνια. Ὁ κυνηγὸς ἤξερε ὅτι σ' ἀπόστασι δεκαετέντε περίπου χιλιομέτρων βρισκόταν ἕνα χωριὸ ἰθαγενῶν. Φαντάστηκε, λοιπόν, ὅτι θὰ ἦταν Ἐρυθρόδερμοι, ποὺ γύριζαν ἀπὸ κάποια πολεμικὴ ἐπιχείρησι ἢ ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ διανυκτερεύσουν μέσα στὴν καλύβα γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν ἀπὸ τὴ θύελλα. Ὁ κυνηγὸς ἔκαμε ἀκόμη τὴ σκέψι ὅτι, ἂν οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν μαζί τους ἴσκα γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιά, θὰ τὸν ἀνακάλυπταν. Ἔμεινε, λοιπόν, ἀκίνητος καὶ τέντωσε πιὸ πολὺ τ' αὐτιά του. Ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ ἔλεγαν οἱ ἰθαγενεῖς κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε ν' ἀνῆκαν στὴ φυλὴ τῶν Ντελάουερ.

Οἱ ἰθαγενεῖς μπῆκαν στὴν καλύβα κι' ἄναψαν ἀμέσως φωτιά. Ὁ κυνηγὸς μετακινήθηκε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ κόλλησε τὸ μάτι του σὲ μιὰ ἀπ' τὶς χαραμάδες τοῦ πατώματος. Εἶδε τότε στὸ ἰσόγειο ἔντεκα πολεμιστές, ποὺ ἦταν ὅλοι νέοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους. Θὰ γύριζαν σίγουρα ἀπὸ κυνήγι, γιατὶ εἶχαν μαζί τους γλῶσσες βουβαλιοῦ, κομμάτια ἀπὸ ἐλάφια καὶ κάμποσα δέρματα δεμένα μαζί.

Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς προσπαθοῦσαν νὰ στεγνώσουν τὰ ὅπλα τους, ἐνῶ ἄλλοι, ποὺ φαίνονταν πολὺ κουρασμένοι, εἶχαν καθίσει κοντὰ στὴ φωτιά, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια τους.

Τὰ ξύλα ποὺ εἶχαν φέρει γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιὰ ἦταν μουσκεμένα ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ καίγονταν μὲ μεγάλη δυσκολία. Σκύψανε, ὡστόσο, ἀρκετὸ φῶς, ἔτσι ποὺ ὁ κυνηγὸς ἄρχισε νὰ φοβᾶται ὅτι θὰ τὸν εὕρισκαν. Δὲν λογαριάζε, βέβαια, τοὺς νεαροὺς πολεμιστές, ἀλλ' ὁ ἀρχηγός τους, ποὺ εἶχε μάτια ἄπως τὸ γεράκι, τὸν ἀνησυχοῦσε.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ν' ἀνησυχῆ. Σὲ κάποια στιγμή, ὁ ἀρχηγός τους εἶδε μιὰ σταγόνα νεροῦ ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ βογγυμένο φοῦχο τοῦ κυνηγοῦ. Κάθε ἄλλος στὴ θέσι του θἄκανε τὴ σκέψι πὼς αὐτὴ ἡ σταγόνα εἶχε πέσει ἀπὸ τὴ σκεπή. Ἀλλ' αὐτὸς γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε ὁλόγυρα. Πάνω στὸ πάτωμα ὑπῆρχαν πολλὰ ἴχνη ἀπὸ πατήματα. Ἀλλὰ προέρχονταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του. Ἂν ὑπῆρχαν κι' ἄλλα ποὺν ἀπ' αὐτούς, θὰ εἶχαν ἐξαφανιστῆ τώρα.

Ὁ γέρος φύλαρχος συνέχισε τὶς παρατηρήσεις του κι' ἀνακάλυψε κάτι ποὺ κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του δὲν τὸ εἶχε προσέξει. Ἀλλ' ἔμεινε ἀτάραχος, σὰν νὰ μὴν συνέβαινε τίποτα.

Οἱ νεαροὶ πολεμιστὲς ἔτρωγαν καὶ κουβέντιαζαν μεταξύ τους. Ὁ ἀρχηγός τους σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴ σκάλα. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἅπλωσε τὸ χέρι του σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια.

— Οὔγκ! φώναξε ταυτόχρονα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πολεμικὸ σύνθημα τῶν Ντελάουερ.

Οἱ πολεμιστὲς του σηκώθηκαν ἀμέσως κι' ἔτρεξαν κοντά του, περιμένοντας νὰ τοὺς ἐξηγήση γιατὶ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ στόμα

του αὐτὴ τὴν πολεμικὴ κραυγή.

'Ο φύλαρχος τοὺς ἔδειξε τότε τὸ χέρι του. Πάνω στὴν παλάμη του βρισκόταν λίγο μουσκεμένο ἀσπρόχωμα, ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν φέρει μὲ τὰ μοκασίνια τους στὸ δάπεδο τῆς καλύβας. Οἱ πολεμιστὲς ἀκολούθησαν ταὐτόχρονα τὴ διεύθυνσι ποὺ εἶχαν τὰ μάτια του κ' εἶδαν ὅτι προερχόταν ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια. Κατάλαβαν τότε ὅτι κάποιος ἄνθρωπος βρισκόταν μέσα στὴν καλύβα. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ πρεπε νὰ εἶναι λευκός γιατὶ ἂν ἦταν 'Ινδιάνος, θὰ εἶχε φανερωθῆ. Γι' αὐτὸ ἔτρεξαν νὰ πάρουν τὰ ὅπλα τους.

'Ο κυνηγὸς βλέποντας ὅτι εἶχε ἀγακαλυφθῆ, τινάχτηκε ὄρθιος μὲ ταχύτητα καὶ ἀποφασιστικότητα, ποὺ ἔδειχναν ὅτι ἦταν συνηθισμένος ἀπὸ πολὺν καιρὸ σὲ παρόμοιες δύσκολες περιστάσεις. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸ «τομαχὰκ» καὶ, πλησιάζοντας ἀθόρυβα στὰ κάγκελλα τοῦ παραθυριοῦ, τὰ διασκέλισε καὶ πήδησε ἀνάμεσα στοὺς κατάπληκτους 'Ινδιάνους. Ἄρχισε κατόπιν νὰ στριφογυρίζη τὸ τσεκοῦρι του, σκορπίζοντας χτυπήματα δεξιὰ κι' ἀριστερά. Οἱ ἐχθροί του ἀποτραβήχτηκαν ἀμέσως σὰν φοβισμένα πρόβατα. 'Ο κυνηγὸς ἔκανε τότε ἕνα πήδημα πρὸς τὴν πόρτα. Οἱ κινήσεις του ἦταν τόσο γρήγορες, ποὺ θὰ κατάφερνε νὰ φύγη, χωρὶς οὔτε γραζουνιά, παρὰ τὸ ὅτι εἶχε νὰ κάμη μὲ τόσους ἀντιπάλους. 'Αλλὰ τὸ πάτωμα εἶχε γίνει γλιστερὸ ἀπὸ τὶς λάσπες ποὺ ἔφεραν οἱ 'Ινδιάνοι. Ἔτσι ὁ κυνηγὸς γλύστρησε καὶ σωριάστηκε κάτω.

Οἱ 'Ερυθρόδερμοι ρίχτηκαν τότε ὅλοι μαζὶ πάνω του. Δὲν ἔβλεπε κανεὶς παρὰ μιὰ μᾶζα, ποὺ ἀναδεύόταν, γιατὶ ὁ κυνηγὸς συνέχιζε πάντοτε τὴν ἀντίστασί του. Κατάφερε, μάλιστα, νὰ πληγώση ἕναν ἢ δύο ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλου του. 'Αλλά, στὸ τέλος, ὑπέκυψε. Στὸ νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ, δυὸ ἢ τρεῖς 'Ινδιάνοι ἔτρεξαν νὰ φέρουν ἕνα σχοινὶ φτιαγμένο μὲ λουρίδες ἀπὸ δέρμα. Μ' αὐτὸ τοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Ὕστερα τὸν τραβῆξαν σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς καλύβας καὶ τὸν ἄφησαν ἐκεῖ.

Δύο ἀπὸ τοὺς 'Ερυθροδέρμους εἶχαν πληγωθῆ στὴ σύντομη πάλη, ὁ ἕνας στὸν ὦμο κι' ὁ ἄλλος στὸ χέρι. Οἱ ὑπόλοιποι ἀνέβηκαν στὸ πατάρι, ἀπὸ φόβο μήπως βρίσκονταν κι' ἄλλοι ἐχθροὶ ἐκεῖ. Ἀφοῦ βεβαιώθηκαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανείς, ξαναγύρισαν κάτω καὶ κάθισαν γύρω στὴ φωτιά.

'Ο ἀέρας λιγόστεψε σιγὰ-σιγὰ κι' ἡ βροχὴ σταμάτησε στὸ τέλος. Τὰ σύννεφα διαλύθηκαν ἐπίσης κι' ὅταν ἄρχισε νὰ ξημερώνη, ὁ οὐρανὸς ἦταν ὁλοκάθαρος σὰν νὰ εἶχε πλυθῆ ἀπὸ τὴ βροχή.

Κοντὰ στὸν αἰγυμάλωτο εἶχε ἀπομείνει ἕνας 'Ερυθρόδερμος. 'Αλλὰ κι' αὐτὸς ἀποκοιμήθηκε καὶ δὲν ἄνοιξε τὰ μάτια του παρὰ μόνον ὅταν οἱ πρῶτες δειλὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἄγγιξαν τὸ πρόσωπό του.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς 'Εταιρίας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν (Βραδεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ καὶ 5—8 μ.μ ἁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὅροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810-975

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης). Τηλέφ. 532-563.

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 986

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἅγιος, ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν ἐπικαιρότητα.

2 Διπλασιαζόμενο θυμίζει ζούγκλα.— Μὰς ἐπιτρέπει νὰ ἐλαχριβώσουμε τὴν ὀρθότητα μιᾶς ἀριθμητικῆς πράξεως. — Εἰς διπλοῦν γίνεται χορός.

3 Ἐξωτικὸ φροῦτο.— Συνοδεύει πολλὰ γλυκίσματα.

4 Ἐπαινεῖ κάποιον, χωρὶς νὰ τὸ πιστεύη.—21.—Εὐοίωνα.

5 Ἄφθαστη στὴν ὁμορφιά. — Πέρσης βασιλεύς. — Κτητικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.).

6 Μικρὸς στὴν ἡλικία ἄνθρωπος. — Φυτὸ τοῦ ὁποίου οἱ μικροὶ καρποὶ γίνονται τουρσί.—Κάνει τὰ ὄσπρια πιὸ βραστερά.

7 Προσκαλεῖ.— "Ενας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Γαλλικῆς 'Επαναστάσεως.— Κάνει κάτι χωρὶς νὰ τὸ θέλη (οὐδ.). — Νότα.

8 Αἰγυπτιακὴ θεότης. — 'Οχυρὴ πόλις τῆς Β. Γαλλίας.— Χρονικὸς σύνδεσμος.—Δείχνει.

9 'Ανεστραμμένα ἀπαγορεύουν. —Καλύπτουν τὴ μισὴ Κύμη.— Ἔπαινος. — Φῶτιζε τοὺς ἀρχαίους.

10 Φθορὰ ποὺ ὀφείλεται σὲ τριβή.— Φυτὸ τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος χρησιμοποιεῖται στὴ φαρμακευτική.

11 'Επαναφέρει τὴν πνευματικὴ διαύγεια. — Καταπολεμᾶ ἀρρώστιες (οὐδ.).

12 Καλύπτουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ 'Αννάμ. — Εἶναι χτισμένα μὲ λίθους τοῦ ἴδιου μεγέθους. — Ποιητικὴ ὀνομασία ζώου.

13 'Ελεύθερος τέκτων.

14 Παρουσιάζουν κενὰ (οὐδ.). — Ποθητὴ ἀπὸ κάθε ἄρρωστο.

15 Θεὸς τῶν Μωαβιτῶν, στὸν ὁποῖο προσεφέροντο ἀνθρώπινα θύματα. — Στὴν πόλι αὐτὴ γεννήθηκε ὁ Μωάμεθ.

16 'Ενδιαφέρεται γιὰ μαῦρες καὶ ξανθές. — Εἶναι κάθε ἄτομο, σὲ μιὰ δημοκρατία.—'Αρχικὰ μορφωτικοῦ ἱδρύματος.

17 Πόλις τῆς Καππαδοκίας, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας βρίσκεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς σ' ὅλα τὰ χείλη.

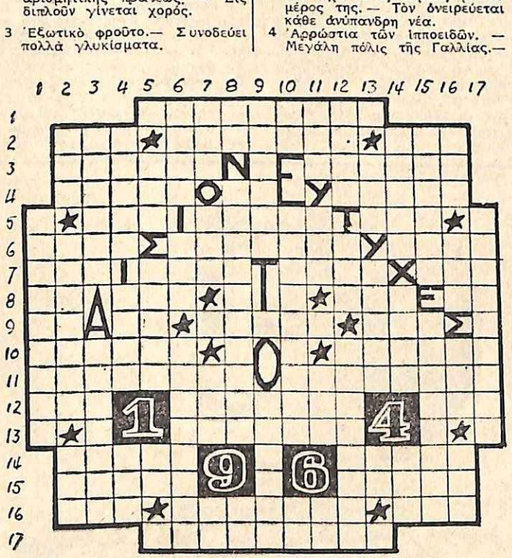

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 "Εχουν μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό τους, τὰ ἄτομα αὐτά.

2 Χτύπος ὡρολογιοῦ.— 'Ιστορικὸ ποτάμι μας.— Συγχρόνως ἢ ἀμέσως μετά.

3 Δὲν ἔχει τοὺς νόμους μὲ τὸ μέρος της. — Τὸν ὀνειρεύεται κάθε ἀνύπανδρη νέα.

4 'Αρρώστια τῶν ἱπποειδῶν. — Μεγάλη πόλις τῆς Γαλλίας.— Τὸ συνηθίζουν οἱ ξένοι στὸ τηλέφωνο.

5 Μάρκα αὐτοκινήτων.— Γιαγιά. —Φίλη τοῦ Διός, τὴν ὁποίαν ἡ "Ηρα μεταμόρφωσε σὲ δάμαλι.

6 Πλάκα. — Διπλασιαζόμενο γίνεται γαλλικὸς χορός.— 'Ελαφρὰ σύγκρουσι στρατιωτικῶν δυνάμεων.

7 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' προσ.). — 'Αλφόνσος...: Γάλλος μυθιστοριογράφος. — "Ομοια στὸ μέγεθος.— Νότα.

8 Μοιάζει μὲ νηματίο.—Δέντρο, ἀπὸ τὰ πιὸ ὑψηλά.—'Αναφορικὴ ἀντωνυμία.

9 Δὲ λείπουν ἀπὸ καμμιὰ θρησκευτικὴ πομπή.—Παγίδες.

10 'Αριθμητικόν.— Μουσικὴ σύνθεσι θρησκευτικοῦ περιεχομένου.—Γαλλικὸ χρυσάφι.

11 Μιὰ τῶν Κυκλάδων.— Κομψότης. — Τὸ ἀγαπῶ σὲ ξένη γλῶσσα.—Πρόθεσι (δημ.).

12 'Αγία.— Κτητικὴ ἀντωνυμία.— Δὲ μετακινοῦνται.

13 "Οργανον αἰσθήσεως.— Τὸ ἄκρον ἀντίθετον τοῦ ζενίθ. — Χαρακτηρίζουν ἑταιρίες.

14 Προσδιορίζει μέγεθος.— Κοιμίζει μωρά.— Σπέρ.

15 Πουλὶ ποὺ λέγεται καὶ ἀγαμος.—"Εχουν χάσει τὴ σωματικὴ τους ἀκεραιότητα (οὐδ.).

16 'Εκεῖ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας.— Ποταμὸς τῆς Ρωσίας. — Χαρτοπαικτικὸς ὅρος. —Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθυντ.).

17 'Ιερὰ τριήρης τῶν ἀρχαίων 'Αθηναίων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΑΚΑΛΑΡΟΣ
(Καλλιθέα Πατρῶν)

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 985 στὴ σελίδα 88

ταύγειες τῆς ἡμέρας μπῆκαν στὴν καλύβα. Εἶδε τότε πὼς ὁ κυνηγὸς εἶχε ἀναπκωθῆ. Τὸ ἕνα χέρι του ἦταν ἐλεύθερο καὶ προσπαθοῦσε τώρα νὰ ἐλευθερώση καὶ τὸ ἄλλο. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ μποροῦσε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν καλύβα χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλήση κανείς.

— Οὔγχ! φώναξε ὁ 'Ινδιάνος.

Οἱ σύντροφοί του τὸ πετάχτηκαν ἀμέσως ὄρθιοι κι' ἔτρεξαν νὰ περικυκλώσουν τὸν αἰχμάλωτο.

'Ο ἀρχηγός τους τὸν κύτταζε μὲ θαυμασμό. Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς κατάφερε νὰ λύση τὰ δεσμὰ ποὺ τοῦ σφίγγανε τὰ χέρια.

— "Ατελαγχ! εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή.

Αὐτὴ ἡ λέξι σήμαινε «"Ανεμος τοῦ θανάτου». Στὸν ἄνθρωπο ποὺ βρισκόταν μπροστά του εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν πιὸ ἀδυσώπητο ἐχθρὸ τῶν 'Ερυθροδέρμων. Πρόσταξε κατόπιν νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια πιὸ γερὰ ἀπὸ πρίν καὶ νὰ τοῦ χαλαρώσουν λίγο τὰ δεσμὰ τῶν ποδιῶν, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ κινῆται.

'Ο μικρὸς ὅμιλος ξεκίνησε λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἔφτασαν στὰ χωράφια ποὺ ἁπλώνονταν γύρω ἀπὸ τὶς καλύβες τῶν Ντελάουερ.

Οἱ 'Ερυθρόδερμοι, ποὺ δούλευαν ἐκεῖ, βλέποντας τοὺς συντρόφους τους πούφεραν μαζὶ τους ἕνα λευκὸ αἰχμάλωτο, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Κὸλ — Λόν! Κὸλ—Λόν!

Ἡ χραυγὴ αὐτὴ ἁπλώθηκε σ' ὅλο τὸ χωριό. Ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ μικρὸ ὅμιλο, ξεφωνίζοντας ἀπὸ τὴ χαρά τους. Μαζὶ τους ἔτρεξαν καὶ μερικοὶ Γάλλοι ἔμποροι γουναρικῶν, περίεργοι νὰ δοῦν τί συνέβαινε.

'Ο κυνηγός, προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλήθους, ὅρεμος κι' ἀτάραχος, σὰν ὅ,τι γίνόταν γύρω του νὰ μὴν εἶχε σχέσι μ' αὐτόν. Οἱ πολεμιστὲς βάδιζαν πίσω του.

"Εφτασαν, τέλος, σ' ἕναν κενὸ χῶρο, ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στὶς καλύβες. Καὶ τότε μιὰ πελώρια κραυγὴ ὑψώθηκε ἀπὸ ἑκατοντάδες στόματα:

— "Ατελαγχ!

'Ο κυνηγὸς ἤξερε πὼς οἱ 'Ερυθρόδερμοι τὸν ἀποχαιρετοῦσαν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ γι' αὐτὸ δὲ δοκίμασε καμμιὰ ἔκπληξι.

Μιὰ ἄλλη φορά, πρὶν ἀπὸ χρόνια, τὸν εἶχαν ξαναπιάσει αἰχμάλωτο καὶ τὸν εἶχαν δέσει σ' ἕνα στῦλο, μπροστὰ ἀπὸ τὴν καλύβα ὅπου τὸν ὡδηγοῦσαν καὶ τώρα. Θὰ τὸν θανάτωναν τὸ ἄλλο πωῒ. 'Αλλὰ κατάφερε νὰ σπάση τὰ δεσμά του καὶ νὰ φύγη μέσα στὴ νύχτα.

"Ἤξερε ἀκόμη τὸν ἀρχηγό του, ποὺ λεγόταν Βίγγκενουντ. 'Από τὸ περιστατικὸ αὐτὸ εἶχαν περάσει πέντε χρόνια κι' ἀπὸ τότε ἕνα θανάσιμο μῖσος χώριζε τὸ

ΕΙΡΗΝΗ ΔΟΞΑΡΑ – ΛΑΓΙΟΥ

'Ιατρὸς

Μαιευτὴρ Χειροῦργος Γυναικολόγος τ. Διευθύντρια Μαιευτικῆς & Γυναικολογικῆς Κλινικῆς Γ.Κ.Ν.Α.

'Αχαρνῶν 1 (πλατεῖα Βάθης). — Τηλ. 537-358.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν 'Ομόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλεφώνων 523-708.

λευκό, ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς ἀποκαλοῦσαν «"Ατελαγχ» καὶ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ντελάουερ, τὸν Βίγγκενουντ. Καὶ βέβαια, δὲν θὰ πρεπε νὰ περιμένη καμμιὰ ἐπιείκεια ἀπ' αὐτόν.

— "Ατελαγχ! "Ατελαγχ! "Ατελαγχ! φωνάζανε πάντα οἱ 'Ινδιάνοι.

Οἱ Γάλλοι ἔμποροι παρακολουθοῦσαν τὸ πλῆθος καὶ μετέφραζαν στὴ γλῶσσα τους αὐτὴ τὴ λέξι:

— 'Ο "Ανεμος τοῦ θανάτου!

Μερικοὶ 'Ερυθρόδερμοι προσπαθοῦσαν νὰ μιμηθοῦν αὐτὲς τὶς γαλλικὲς λέξεις καὶ τὶς ξανάλεγαν μὲ τὸ δικό τους τρόπο.

'Ο Βίγγκενουντ περιμενε μπροστὰ στὴν καλύβα μαζὶ μ' ἄλλους ἀρχηγούς. 'Ο κυνηγὸς τοὺς ἤξερε ὅλους. "Ηταν ἐκεῖ ὁ Παῦμ, μαζὶ μὲ τὸ θηριώδη σύντροφό του, τὸν Χὰλ. Κίνγκ, ὁ Σίνγκις, ποὺ εἶχε στὸ μέτωπο μιὰ μεγάλη οὐλή, ἀπὸ μιὰ τσεκουριά, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ κυνηγός, ὁ Κοτόξην, ὁ Λίνς, ὁ Μισέπκ, ἡ «Ψυχρὴ Πηγή», ὁ Βίστοναχ, ποὺ λεγόταν ἐπίσης «Σύννεφο τοῦ πολέμου». "Ηταν ὅλοι ἔμπειροι ἀρχηγοί, ποὺ εἶχαν τὴ φήμη ἀτρομήτων καὶ πολυπιπάνων πολεμιστῶν. Μαζὶ τους βρίσκονται καὶ τρεῖς λευκοὶ ἀποστάτες ποὺ διακρίνονταν γιὰ τὴν ἀγριότητα καὶ τὴ θηριωδία τους καὶ ποὺ ἀπὸ δέκα χρόνια τώρα σκόρπιζαν τὸ θάνατο στοὺς ὁμοεθνεῖς τους. Οἱ τρεῖς ἀποστάτες ἦσαν ὁ Σμὶν Γκίρτν, ποὺ εἶχε ἐτονομασθῆ «Λευκὸς 'Ινδιάνος» καὶ ποὺ ἡ φυσιογνωμία του ἦταν δόλια καὶ πανούργα, ὁ "Ελιοτ, ποὺ εἶχε δραπετεύσει ἄλλοτε ἀπὸ τὸ φρούριο τοῦ Πίτ, ἕνας ἰσχνὸς ἀνθρωπάκος ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἀράχνη κι' ὁ πιὸ ἀξιομίσητος ἀπὸ ὅλους, ὁ Κένου Γκίρτν, ποὺ ἦταν ἀληθινὸς δαίμονας.

Δύο πολεμιστὲς ἔσπρωξαν τὸν κυνηγὸ πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀρχηγῶν. Τὸ πρόσωπο τοῦ Σμὶν Γκίρτν ἐξέφραζε μεγάλη ἱκανοποίησι. Κι' ὁ ἀδελφός του ἐπίσης φαινόταν πολὺ χαρούμενος. "Ηταν φανερὸ πὼς αὐτοὶ οἱ προδότες φοβόνταν τὸν αἰχμάλωτο κι' ὅτι ἡ σύλληψί του τοὺς γλύτωνε ἀπὸ ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη.

'Ο Βίγγκενουντ ἐπέβαλε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του σιωπὴ σ' αὐτὴ τὴ μαινόμενη ὀρδὴ κι' ἔκανε κατόπιν δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ αἰχμαλώτου.

Οἱ δυὸ θανάσιμοι ἐχθροὶ βρίσκονταν ἄλλη μιὰ φορὰ πρόσωπο μὲ πρόσωπο. Τὸ κεφάλι τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ, μ' ὅλο ποὺ δὲν στολιζόταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα μὲ τὰ συνηθισμένα φτερά, ξεπερνοῦσε τὰ κεφάλια τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν. Κι', ὡστόσο, τὸ κεφάλι τοῦ αἰχμαλώτου βρισκόταν ψηλότερα ἀπὸ τὸ δικό του κι' ἔπρεπε νὰ γυρίζη πρὸς τὰ πάνω τὰ μάτια του γιὰ νὰ τὸν δλέπη. Τὸ δλέμμα τοῦ αἰχμαλώτου ἦταν ψυχρὸ καὶ σταθερὸ καὶ τὸ πρόσωπό του δὲν ἐξέφραζε τὸν παραμικρὸ φόβο.

Στεκόταν ὁλόϊσιος σὰν κολῶνα καί, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἀγνοοῦσε τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε, ἦταν ὁλότελα ἤρεμος. Τὸ πλατὺ στῆθος του, οἱ τετράγωνοι ὦμοι του, τὰ χέρια του ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ἀτσαλένια δοκάρια, ὅλα σ' αὐτὸν φανέρωναν τὴ δύναμι καὶ τὴ ὁρμή. Τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες καὶ τὸ τετράγωνο πηγούνι του ἔδειχνε θέλησι καὶ καρτερία.

'Ο Βίγγκενουντ κύτταξε κάμποσες στιγμὲς τὸ μισητό του ἀντίπαλο. "Επειτα εἶπε δυνατά:

— 'Ο "Ανεμος τοῦ θανάτου θὰ πεθάνη τὴν αὐγή!

Ἡ φωνή του ἀντήχησε σὰν ρομφαία ποὺ σχίζει τὸν ἀέρα.

Πρόσταξε κατόπιν νὰ δέσουν τὸν αἰχμάλωτο σ' ἕνα δέντρο καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ὅλοι.

Τὰ παιδιὰ ἔφευγαν τρομαγμένα μπροστά του, οἱ πολεμιστὲς τὸν περιεργάζονταν σὰν νἄβλεπαν ἕνα ἀπαίσιο φαινόμενο καὶ οἱ γέροι τὸν κύτταζαν μὲ μῖσος. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε κάμει τὸ μεγαλύτερο κακὸ στὶς φυλὲς τῶν 'Ερυθροδέρμων. 'Αλλὰ τώρα θὰ γλύτωναν ἀπὸ ἕνα μεγάλο κι' ἐπικίνδυνο ἐχθρό.

Μόνο ἕνας ἄνθρωπος τόλμησε νὰ τὸν προσβάλη. Κι' ἦταν ἕνας λευκός. 'Ο Χένρυ Γκίρτυ στάθηκε μπροστά του καὶ τὸν κύτταξε περιγελαστικά:

— Σὲ λίγο θὰ σὲ φᾶνε τὸ ὄρνια! τοῦ εἶπε.

Καὶ ταυτόχρονα τὸν ἔφτυσε στὸ πρόσωπο.

'Ο αἰχμάλωτος δὲν ἀπάντησε. 'Αλλὰ τὸ δλέμμα του στυλώθηκε μὲ τόση ἐπιμονὴ ἐπάνω στὸν ἀντίπαλό του, ποὺ τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάση. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἕνας παράξενος φόβος κυρίευσε τὸν Γκίρτν. "Αν ὁ κυνηγὸς κατάφερνε νὰ ξεφύγη ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά; 'Αλλ' ὄχι, αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο!... Ἡ σκέψι αὐτὴ τοῦ ξανάδωσε τὸ θάρρος του. Κι' ἔφτυσε καὶ δεύτερη φορὰ τὸν κυνηγὸ στὸ πρόσωπο.

'Αλλ' εἶχε κάμει τὴν ἀπερισκεψία νὰ πάη πολὺ κοντά. Τὰ πόδια τοῦ κυνηγοῦ ἦταν ἐλεύθερα. Σήκωσε ξαφνικὰ τὸ δεξὶ καὶ χτύπησε μὲ δύναμι τὸ Γκίρτυ στὴν κοιλιά. 'Ο ἀποστάτης στρώθηκε ἀνάσκελα, δγάζοντας ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητὸ καὶ δὲ μπόρεσε ν' ἀναπκωθῆ. Βρισκόταν σὲ τόσο ἀξιοθρήνητη κατάστασι, ποὺ χρειάστηκε νὰ τὸν μεταφέρουν σὲ μιὰ καλύβα. "Αρχισε τότε νὰ ὀρλιάζη ἀπὸ τοὺς πόνους.

Στὸ μεταξύ, οἱ νέες τῆς φυλῆς, ἔβειχναν γιὰ τὸν αἰχμάλωτο ἕνα ἐνδιαφέρον, ποὺ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ συμπάθεια. 'Ανέκαθεν, οἱ νέες τῶν 'Ερυθροδέρμων αἰσθάνονταν μιὰ ἕλξι γιὰ τοὺς λευκούς. Καὶ ἡ ἱστορία τῶν πολέμων ἀνάμεσα στοὺς λευκοὺς καὶ τοὺς ἰθαγενεῖς εἶναι γεμάτη ἀπὸ περιστατικά, ποὺ ἐπιβεβαιώνουν τὴν παληὰ θεωρία ὅτι ἡ ἀγάπη δὲν γνωρίζει ὅρια μεταξὺ φυλῶν.

Οἱ γυναῖκες τῶν Σοούνι περνοῦσαν τώρα πλάϊ στὸ δεμένο αἰχμάλωτο, κάνοντας πὼς δὲν τὸν ἔβλεπαν, ἀλλὰ κύτταζαν μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τὸν γεροδεμένον ἄντρα, ποὺ διέφερε τόσο πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς κίνησε τὴν περιέργεια τοῦ κυνηγοῦ, ποὺ πρόσεξε πὼς τὸν εἶχε κυττάξει κάμποσες φορὲς μὲ τὰ μεγάλα καὶ γλυκὰ μάτια της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

30 ΧΡΟΝΙΑ
ΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΓΙΩΤΗΣ

ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ
ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ

★ Παρασκευάζονται ἀπὸ τὶς ἐκλεκτότερες πρώτες ὕλες.

★ ἐπεξεργάζονται, συσκευάζονται διὰ τελείως αὐτομάτων μηχανημάτων, εἰς τὰ δύο τελείως συγχρονισμένα ἐργοστάσιά μας

★ Περιέχουν τὶς ἀναγκαῖες βιταμίνες στὴν φυσικὴ καὶ ἀφομοιώσιμον μορφὴ των

★ Ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου χημικοῦ Συμβουλίου.

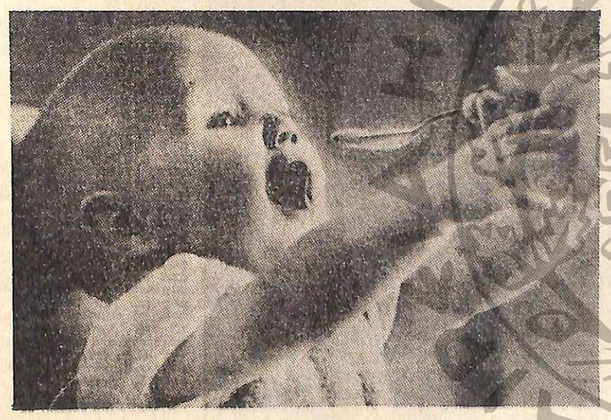

ΤΑ ΜΟΝΑ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΑ ΕΝ ΚΕΝΩ

ΥΓΡΕΧΑ

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Η πραγματικὴ Ὀλλανδία εἶναι μιὰ μικρὴ περιοχή, ποὺ περιλαμβάνει μονάχα δύο ἀπὸ τὶς ἕντεκα ὀλλανδικὲς ἐπαρχίες. «Κάτω Χῶρες» εἶναι τὸ ἐπίσημο ὄνομα τοῦ κράτους, ποὺ δημιουργήθηκε ὕστερ' ἀπὸ μακροχρόνιους καὶ σκληροὺς ἀγῶνες, ἐδῶ καὶ τρισήμισυ αἰῶνες, ἑνώνοντας συγγενικοὺς λαοὺς σ' ἕνα ἔθνος, ποὺ τοποθέτησε τὴ δημοκρατία του κάτω ἀπὸ τὴ φτερούγα μιᾶς συνταγματικῆς μοναρχίας.

Γιατί ἐξακολουθεῖ ἡ χώρα αὐτὴ νὰ λέγεται Ὀλλανδία; Ἁπλούστατα, γιατὶ οἱ δυὸ αὐτὲς παλιὲς ἐπαρχίες ἀποτελοῦν τὴν ἱστορικὴ καρδιὰ τοῦ ἔθνους καὶ περιλαμβάνουν τὶς μεγαλύτερες πόλεις καὶ τὴν ἕδρα τῆς κυβερνήσεως στὴ Χάγη. Ἡ περιοχὴ αὐτὴ ἔχει ἀκριβῶς τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, ὅπως καὶ οἱ ἄλλες. Εἶναι κι' αὐτὴ γεμάτη ἀπὸ λίμνες καὶ κανάλια.

Ἀπὸ τὴ μικροσκοπικὴ αὐτὴ ἀμφίβια Ὀλλανδία, ξεπήδησαν τὸ ἐμπόριο καὶ ἡ ναυτιλία τοῦ 17ου αἰώνα καὶ ξαπλώθηκαν σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκίνησαν οἱ γενναῖοι ποντοπόροι μὲ τὰ καράβια τους καὶ κατέκτησαν τὶς Ἀνατολικὲς Ἰνδίες, τὴν Ἰάβα, τὴν Σουμάτρα, τὴ Νέα Γουϊνέα, καὶ τὶς ὀλλανδικὲς δυτικὲς Ἰνδίες τῆς Ἀμερικῆς,

Τώρα οἱ ἀποικίες εἶναι μιὰ χαμένη δόξα γιὰ τοὺς Ὀλλανδούς. Οἱ ἀποικίες ἔκαναν φτερά, ἔγιναν κράτη ἀνεξάρτητα, ἀλλὰ οἱ Ὀλλανδοὶ ἀποικιοκράτες πρόφτασαν καὶ κουβάλησαν στὴ μητρόπολι ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ δὲν χύνουν δάκρυα γιὰ ὅ,τι ἔχασαν, ἀλλὰ δουλεύουν σκληρά, γιὰ νὰ ἀναπληρώσουν τὶς ἀποικίες, μεταβάλλοντας τὶς λίμνες καὶ τὶς θάλασσες τῆς πατρίδας τους σὲ στέρεα γῆ.

Ἡ Ὀλλανδία, ὡστόσο, τοῦ 17ου αἰώνα δὲ μάζεψε μονάχα ὑλικὸ πλοῦτο, ἀλλὰ δημιούργησε κι' ἕνα ἀξιόλογο πνευματικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ κόσμο, ποὺ ἡ πιὸ λαμπρή του ἔκφρασι εἶναι ἡ περίφημη ὀλλανδικὴ ζωγραφική. Δίπλα στὰ κοσμοξακουσμένα ὀνόματα τῶν Ρέμπραντ, Χὰλς καὶ Βερμέρ, στέκεται καὶ ὁ μεγαλοφυὴς φιλόσοφος καὶ νομομαθὴς Οὖγος Γκρότιος, ὁ πατέρας τοῦ διεθνοῦς δικαίου, ὁ βαθυστόχαστος φιλόσοφος Σπινόζας, ὁ Ἔρασμος ὁ ἀνθρωπιστής, ὁ Χόϋχενς ὁ μεγάλος φυσικός. Ὅλοι αὐτοὶ ἦταν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς χαμηλῆς χώρας, ποὺ ἀμύνεται στὴν ἔφοδο τῆς θάλασσας.

Χωρὶς τὴν εὐσυνείδητη φροντίδα τῶν μηχανικῶν καὶ τὸ ἀδιάκοπο ἄδειασμα τῶν νερῶν, τὰ δυὸ πέμπτα τὸ λιγώτερο τῶν Κάτω Χωρῶν θὰ εἶχαν χαθῆ. Περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς κατοίκους τῆς χώρας εἶναι στριμωγμένοι στὴ δυτικὴ αὐτὴ περιοχή, ποὺ τὸ ἔδαφός της εἶναι χαμηλότερο ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὅπως καὶ στὶς βόρειες ἐπαρχίες. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸ νότο, στὴν ἐπαρχία τῆς Ζήλαντ. Ἐκεῖ τὸ Σχέδιο Δέλτα ἔχει προγραμματίσει ν' ἀλλάξη τὸ νησιώτικο αὐτὸ σύμπλεγμα καὶ νὰ τὸ μεταβάλη σὲ μιὰ στεριά, ποὺ θὰ προσφέρη καλύτερους ὅρους οἰκονομικῆς καὶ ἐποικιστικῆς ἀναπτύξεως.

Ἡ πραγματοποίησι τῶν τεράστιων αὐτῶν ἔργων θὰ δημιουργήση μεγάλα πλεονεκτήματα στὴ χώρα, γιατὶ ὁ πιὸ πλούσια φορτωμένος ποταμὸς τοῦ κόσμου, ὁ Ρῆνος, ἔχει ἐκεῖ τὶς ἐκβολές του, μαζὶ μὲ τοὺς δύο ἄλλους μεγάλους ποταμούς, τὸν Μῶσα καὶ τὸ Σκάλδη. Ἔτσι ἡ ἀκάματη δραστηριότητα τῶν Ὀλλαδῶν, ποὺ παλεύουν μὲ τὸ νερὸ δὲν εἶναι μονάχα ζήτημα αὐτοσυντηρήσεως. Εἶναι ἐπίσης κι' ἕνας ἀγώνας γιὰ τὴν εὐημερία τοῦ λαοῦ, ποὺ θὰ ἁπλωθῆ σὲ πλατύτερο χῶρο, ἱκανὸ νὰ τοῦ ἐπιτρέψη τὴν πραγματοποίησι μιᾶς ἰδεώδους οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως.

Ἡ οὐσία τοῦ Σχεδίου Δέλτα εἶναι εὔπλαστη καὶ οἱ Ὀλλανδοὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ τὸ προσαρμόζουν σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ μέλλοντος.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΩΗ

Ἡ Ὀλλανδία ἔχει εὐνοηθῆ μέτρια ἀπὸ τὴ φύσι. Τὸ ἔδαφός της δὲν εἶναι ἐξαιρετικὰ εὔφορο. Ἂν παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ γεωργία καὶ ἡ κτηνοτροφία ἀποτελοῦν μιὰ σπουδαία πλουτοπαραγωγικὴ πηγή, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἐντατικὴ ἐργασία τῶν ἀγροτῶν, στὴν ἐφαρμογὴ μεθόδων καλλιεργείας σύμφωνων μὲ τὸ ἔδαφος καὶ τὸ κλῖμα καὶ στὴ χρησιμοποίησι τῶν καταλλήλων λιπασμάτων. Ὅλα αὐτὰ ὑποστηρίζονται ἀπὸ μιὰ πολὺ ἀνεπτυγμένη γεωπονικὴ ἐπιστήμη. Τὸ 1958 κάθε ὀλλανδικὸ ἑκτάριο ἔδινε 4,600 κιλὰ σιτηρά, καὶ εἶχε τὸ ρεκὸρ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Τὸν ἴδιο χρόνο ἡ ἐξαγωγὴ ἀγελάδων καὶ ταύρων ἔφτασε σὲ 50.000 ζῶα.

Ἐπίσης ἡ ἐξαγωγὴ φρέσκων λαχανικῶν ἔφτασε τοὺς 350.000 τόννους. Ἡ γαλακτοκομία πέρασε καὶ τὰ πιὸ ὑψηλὰ ἐπίπεδα τῆς διεθνοῦς ἀγροτικῆς οἰκονομίας. Ὡστόσο, οἱ Ὀλλανδοὶ ποὺ εἶναι ἕνας λαὸς καλαίσθητος, ὑπερηφανεύονται ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ἀνθοκομία τους. Μὲ ὁλωσδιόλου πρωτόγονα πειράματα πέτυχαν 1000 ποικιλίες ἀπὸ βολβοὺς τουλίπας, ὑακίνθου καὶ γλαδιόλου. Εἶναι ὡραιότατο τὴν ἄνοιξι τὸ θέαμα τῶν ἀνθισμένων κάμπων. Ἀπὸ τὴν ἐξαγωγὴ λουλουδιῶν ἡ Ὀλλανδία κερδίζει κάθε χρόνο περίπου 150.000.000 φλορίνια.

Ἂν ὅμως συγκριτικὰ ἡ γεωργικὴ παραγωγὴ τῆς Ὀλλανδίας στέκη σὲ ὑψηλὰ ἐπίπεδα, ἡ χώρα δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς γεωργική. Οὔτε εἶναι μεταλλευτική, ἂν καὶ τὸ ὑπέδαφός της περιέχει ὀρυκτὸ πλοῦτο, ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο τῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Στὸ νότιο Λίμπουργκ τὰ ἀνθρακωρυχεῖα φτάνουν σὲ μιὰ παραγωγὴ 13.000.000 τόννων τὸ χρόνο, ποὺ καλύπτει τὴν ἐγχώρια κατανάλωσι. Τὸν τελευταῖο καιρὸ οἱ Ὀλλαδοὶ στάθηκαν πολὺ τυχεροί, γιατὶ ἀνακάλυψαν κοντὰ στὸ Σούνεμπεκ πηγὲς πετρελαίων, ποὺ εἶναι οἱ καλύτερες τῆς δυτικῆς Εὐρώπης.

Ἔτσι ἡ Ὀλλανδία, σύμφωνα μὲ τὴν κατανομὴ τοῦ πληθυσμοῦ της κατὰ ἐπαγγέλματα, θεωρεῖται χώρα βιομηχανική. Τὰ 40% τοῦ πληθυσμοῦ ἀπασχολοῦνται σὲ βιομηχανίες καὶ μεταλλεῖα καὶ μονάχα τὰ 20% στὴ γεωργία.

Ἡ αὔξησι τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς προωθεῖται ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸ πρόγραμμα τοῦ κράτους, γιατὶ ἡ βιομηχανία ἀποτελεῖ τὸν καλύτερο κλάδο τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπορροφήση τὴν ἀνεργία.

Ὁ ὡραιότερος δρόμος τοῦ "Αμστερνταμ εἶναι τό... κανάλι.

Ἡ αὔξησι τῆς καλλιεργήσιμης γῆς, ὅσο μεγάλη κι' ἂν εἶναι, δὲν φτάνει γιὰ τὴν ἀπασχόλησι τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου, γιατὶ ἡ γεωργικὴ παραγωγὴ μηχανοποιήθηκε καὶ ἄλλη λύσι δὲν ἔμενε ἀπὸ τὴν πικρὴ μετανάστευσι.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ βιομηχανία προάγεται ἀλματωδῶς. Τὸ 1960, στὶς Κάτω Χῶρες λειτουργοῦσαν 11.500 βιομηχανικὲς ἐπιχειρήσεις, ποὺ ἀπασχολοῦσαν 1.000.000 ἐργάτες μαζὶ μὲ τὸ προσωπικὸ τῶν γραφείων.

Τὸ διϋλιστήριο πετρελαίου, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ Ρόττερνταμ ἔχει παραγωγὴ πάνω ἀπὸ 12.000.000 τόννους τὸ χρόνο καὶ εἶναι τὸ μεγαλύτερο τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Ὅμιλος ἑταιρειῶν «Ροϋαλ Ντὼτς Σέλ», ποὺ οἱ Ὀλλανδοὶ κατέχουν τὰ 60% τῶν μετοχῶν, διαθέτει ἕνα στόλο ἀπὸ 550 δεξαμενόπλοια ἰδιόκτητα καὶ ναυλωμένα 8.600.000 τόννων.

Ἡ ἐκμετάλλευσι τοῦ ὀρυκτοῦ πλούτου τῆς χώρας δὲν ἀλλάζει τὸ χαρακτῆρα τῆς ὀλλανδικῆς βιομηχανίας, ποὺ εἶναι οὐσιαστικὰ μεταποιητική. Οἱ πρῶτες ὗλες ἔρχονται ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ ὑποστοῦν ἐπεξεργασία στὰ θαυμάσια ἐργοστάσια τῶν Κάτω Χωρῶν καὶ νὰ ἐξαχθοῦν ὡς τέλεια ἐμπορεύματα σ' ὅλες τὶς ἀγορὲς τοῦ κόσμου.

Ἡ ὀλλανδικὴ βιομηχανία κατώρθωσε νὰ φτιάχνη τώρα περίφημα πλοῖα, ἀεροπλάνα, σιδηροδρομικὸ ὑλικό, γερανούς, καὶ ἠλεκτρικὰ εἴδη κάθε εἴδους.

Ἡ Ἑταιρεία Φίλιπς, ποὺ ἄρχισε τὶς ἐργασίες της τὸ 1891 σ' ἕνα μικρὸ ἐργοστάσιο τοῦ Ἀϊνχόφεν, εἶναι σήμερα μιὰ κολοσσιαία βιομηχανία. Σ' ὅλες τὶς πόλεις τῆς Ὀλλανδίας ἔχει ἱδρύσει ἐργοστάσια, ποὺ παράγουν ραδιόφωνα, μαγνητόφωνα, συσκευὲς τηλεοράσεως, τηλέφωνα, δίσκους γραμμοφώνου καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα ἠλεκτρικὰ εἴδη. Ἐπίσης διαθέτει ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια μὲ τὰ πιὸ τέλεια μέσα γιὰ ἔρευνες καὶ μελέτες, ποὺ ἔχουν σκοπὸ τὴ βελτίωσι τῆς παραγωγῆς.

Ἑκατονπενηντατρεῖς χιλιάδες ἐργάτες καὶ ὑπάλληλοι ἐργάζονται τώρα στὴν ἑταιρεία Φίλιπς. Στὰ 72 χρόνια τῆς ἱστορίας της, δὲν ἔχει οὔτε μιὰ φορὰ ἀπεργήσει τὸ προσωπικό της. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ ἑταιρεία ἔχει συναίσθησι τῶν ὑποχρεώσεών της ἀπέναντι σ' ἕνα προσωπικὸ τόσο εὐσυνείδητο, ὥστε νὰ τοῦ προσφέρη τοὺς καλύτερους ὅρους ἐργασίας.

Οἱ Ὀλλανδοὶ μιλοῦν ἐπίσης μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν πολιτική τους ἀεροπορία, ποὺ στάθηκε ἡ πρώτη ἀεροπορία τοῦ κόσμου. Ἕνας ὑποσμηναγός, ὁ Ἄλμπερ Πλέσμαν ποὺ πολέμησε ἡρωϊκὰ στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ πείση μερικοὺς ἐπιχειρηματίες νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ ἀεροπλάνο ὡς μέσο μεταφορᾶς ἐπιβατῶν. Ἔτσι στὶς 7 Ὀκτωβρίου 1920 ἱδρύθηκε ἡ KLM. Ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἵδρυσί της, ἡ KLM ἔκανε τὴν πρώτη πτῆσι της, ἐγκαινιάζοντας τὴ γραμμὴ Ἄμστερνταμ—Λονδίνου. Σήμερα ἡ KLM ἔχει ἕνα πυκνὸ δίκτυο ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν, ποὺ συνδέει 75 χῶρες μὲ 100 ἀεροσκάφη. Τὸ Σκίπολ, τὸ ἀεροδρόμιο, ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ Ἄμστερνταμ, εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ κόσμου. Τὸ προσωπικὸ τῆς KLM ἀνέρχεται σὲ 17.000 καὶ τὰ κεφάλαιά της φτάνουν τὰ 200.000.000 φιορίνια.

ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ, Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ἡ Ὀλλανδία εἶναι μιὰ ζωτικὴ χώρα, ποὺ συγκεντρώνει σὲ μιὰ ὑπέροχη συμφωνία τὴ γοητεία τοῦ παλιοῦ κόσμου, ποὺ πάλλει μὲ τὸ

χρόνο τοῦ νέου κόσμου. Μόλις πατήσης τὸ ἔδαφός της, σὲ ὑποδέχεται μὲ ζεστασιὰ καὶ φιλοξενία. Εἶναι τόσο εὔκολο νὰ διασκεδάση κανεὶς στὴν Ὀλλανδία, νὰ δῆ τοὺς ἀνεμόμυλους καὶ τὰ φράγματα, νὰ διασχίση τὰ γραφικὰ κανάλια καί, νὰ περιπλανηθῆ στὰ μουσεῖα τῆς τέχνης.

Ἡ πρώτη ἐπαφή, ποὺ πρέπει νὰ κάνη ἕνας ξένος, γιὰ νὰ γνωρίση τὴν Ὀλλανδία, εἶναι τὸ Ἄμστερνταμ, μοναδικὸ μῖγμα τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος. Τότε θὰ τοῦ ἀνοίξη ἡ ὄρεξι νὰ διαθέση ὄχι μιὰ ἑβδομάδα, ἀλλὰ πολλὲς γιὰ νὰ περιηγηθῆ τὴ χώρα καὶ νὰ ἀνακαλύψη νέες ὀμορφιές.

Ἀλλὰ ἂς σταθοῦμε λίγο στὴν γοητευτικὴ αὐτὴ Βενετία τοῦ Βορρᾶ. Ἂν εἶναι κανεὶς θαυμαστὴς τῆς τέχνης, ἕνας λάτρης τῆς παλιᾶς ἢ τῆς μοντέρνας ἀρχιτεκτονικῆς, ἕνας φίλος τῆς μουσικῆς ἢ ἕνας ἀσκούμενος τῆς ἐπιστήμης, θὰ βρῆ πάντα στὸ Ἄμστερνταμ πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ μπορεῖ νὰ δῆ στὶς ἄλλες ὀλλανδικὲς πόλεις.

Τὸ Ἄμστερνταμ δὲν εἶναι ἀκριβῶς μιὰ πόλι ἀνάμεσα σ' ἄλλες ἑκατὸ ὄμορφες. Εἶναι σὰν ἕνα διαμάντι μὲ πολλὲς ἀστραφτερὲς ἕδρες.

Ἡ πόλι εἶναι χτισμένη πάνω σὲ 90 περίπου νησάκια καὶ διασχίζεται ἀπὸ 100 σχεδὸν διώρυγες. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς περνοῦν ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς πόλεως κι' ἔχουν κι' ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς πλατειὲς λεωφόρους μὲ ὡραῖες δεντροστοιχίες καὶ πάρκα. Οἱ διώρυγες καταλήγουν στὴ λιμνοθάλασσα Ζαουντερζέ, πάνω στὴν ὁποία βρίσκεται τὸ λιμάνι τοῦ Ἄμστερνταμ.

Τὸ πῶς χτίστηκε ἡ πόλι αὐτή, εἶναι κάτι τὸ ἀξιοθαύμαστο! Σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ κυμαίνεται ἀπὸ τὸ 1000 ὡς τὸ 1200 μ.Χ. σὲ μιὰ ἀμμουδιὰ ὅπου ὁ ποταμὸς Ἄμστελ χύνεται μέσα στὴ στενόμακρη κόλπωσι Ὑ, μερικοὶ Φρίζιοι ψαράδες καὶ κυνηγοὶ ἔστησαν πάνω σὲ παλούκια μερικὲς καλύβες. Ἀργότερα, ἕνας ἄρχοντας ἔχτισε ἕνα πύργο καὶ ἀσφάλισε μ' ἕνα τεῖχος ἀπὸ ἄμμο τὴν περιοχή του ἀπὸ τὶς πλημμύρες τοῦ ποταμοῦ Ἄμστελ. Τὸ τεῖχος αὐτό, ποὺ μοιάζει μὲ ἀμμόβουνο λέγεται ὀλλανδικὰ Ντάμ. Ἔτσι ὁ συνοικισμὸς αὐτὸς ὠνομάστηκε Ἄμστελνταμ καὶ ἀργότερα Ἄμστερνταμ.

Ἡ προφυλαγμένη αὐτὴ θέσι ἀπὸ τὰ ρεύματα τῆς Ζαουντερζὲ μὲ τὸ φυσικὸ λιμάνι, ποὺ σχημάτιζε ἡ κόλπωσι Ὑ, ἔγινε καταφύγιο τῶν ναυτικῶν. Ἀπὸ ἐκεῖ τὰ πλοῖα τους ἔμπαιναν στὸν ποταμὸ Βέχτ, ἔφταναν στὴν Οὐτρέχτη, ὅπου περνοῦσαν μέσα στὸ Ρῆνο καὶ ταξείδευαν σίγουρα στὴ Γερμανία, στὴ Φλάντρα καὶ στὴ Ζηλανδία.

Κατὰ τὸ 1300, τὸ Ἄμστερνταμ εἶχε γίνει πιὰ ἕνα μεγάλο λιμάνι κι' ἕνα ναυτικὸ κέντρο, ποὺ ἕνωνε τὴν Βαλτικὴ θάλασσα μὲ τὰ μεγάλα ποτάμια τῆς βόρειας Εὐρώπης. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ προνόμιο, ἡ πόλι ἐνεργοῦσε σὰν μιὰ ἀνεξάρτητη κοινότητα μὲ δική της δημαρχία καὶ δικαστικὴ ἐξουσία.

Ἡ νέα πόλι μεγάλωνε μὲ τόσο γρήγορο ρυθμό, ὥστε κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα, μερικὲς μακρυνὲς χῶρες νόμιζαν πὼς ἦταν μιὰ ἀνεξάρτητη πολιτεία καὶ ἤθελαν νὰ κάνουν χωριστὲς συνθῆκες μ' αὐτήν.

Τὸ Ἄμστερνταμ ὡστόσο ἦταν ἕνα εἶδος προτεκτοράτου τοῦ αὐτοκράτορα Μαξιμιλιανοῦ τῆς Αὐστρίας καὶ ἔφερε τὰ ἐμβλήματά του. Τὸ 1408 ἡ ἀλματώδης αὔξησι τοῦ πληθυσμοῦ ἀνάγκασε τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Οὐτρέχτης νὰ διαιρέση σὲ δυὸ τμήματα τὴν ἐνορία τοῦ Ἄμστερνταμ. Γι' αὐτὸ ὁ αἰώνας ἐκεῖνος ἦταν ἡ ἐποχή, ποὺ χτίστηκαν ὄχι λιγώτερα ἀπὸ 22 μοναστήρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τώρα μονάχα τὸ παρεκκλῆσι τοῦ μοναστηριοῦ Ἀγκνιέτεν διασώθηκε.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ οἱ νέοι συνοικισμοί, ποὺ χτίστηκαν κοντὰ σὲ ποτάμια γιὰ νὰ ἔχουν προστασία, εἶχαν καὶ μιὰ ἐκκλησία ἀφιερωμένη σ' ἕναν ἅγιο τοῦ Βυζαντίου.

Στὸ Λέϋντεν ὑπάρχει ἀκόμη μιὰ παλιὰ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης καὶ στὸ Ἄμστερνταμ μιὰ ἄλλη τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τὸ πανηγύρι τοῦ ἀνατολίτη Ἅγιου Νικολάου εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ λαϊκὲς γιορτὲς τῆς Ὀλλανδίας, ὅπου οἱ Ὀλλανδοὶ λένε τὰ κάλαντα καὶ δίνουν δῶρα.

Τὸ 1578, ὅταν τὸ Ἄμστερνταμ ἔφυγε ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς Ἱσπανίας, τὰ ἱσπανικὰ στρατεύματα πέτυχαν πάλι νὰ ὑποτάξουν τὴν Ἀμβέρσα, ποὺ ἦταν τότε τὸ πιὸ ἐμπορικὸ κέντρο τῆς Εὐρώπης.

Τὸ ρεῦμα τῶν ἐμπόρων, ποὺ κατέφυγαν στὴν Ὀλλανδία καὶ ἰδιαίτερα στὸ Ἄμστερνταμ, αὔξησε τεράστια τὴν εὐημερία του. Ἐπίσης οἱ θρησκευτικοὶ διωγμοὶ τῆς Ἱσπανίας καὶ τῆς Γαλλίας ἔφεραν ἄλλο ἕνα κῦμα προσφύγων στὸ Ἄμστερνταμ: τοὺς Οὐγενότους καὶ τοὺς Ἑβραίους, τοὺς καλβινιστὲς πλοιοκτῆτες καὶ ἐμπόρους τῆς Φλάνδρας. Τὸ 1580, τὸ Ἄμστερνταμ εἶχε 15.000 κατοίκους. Ἔτσι, κατὰ τὸ τέλος τοῦ 16ου αἰώνα ἔγινε ἡ πρώτη ἐμπορικὴ πόλι τῆς Εὐρώπης.

Ὅταν κατὰ τὸν 17ο αἰῶνα, γύρω ἀπὸ τὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ Ἄμστελ, σχηματίστηκαν τρία κανάλια, τὸ «Κανάλι τῶν Πριγκήπων», τὸ «Κανάλι τοῦ Αὐτοκράτορα» καὶ τὸ «Κανάλι τῶν Κυρίων», τὸ Ἄμστερνταμ εἶχε 100.000 κατοίκους. Τὸ 1911 ἔγινε ἕνα σχέδιο ἐπεκτάσεως τῆς πόλεως, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε τρεις φορὲς μεγαλύτερη.

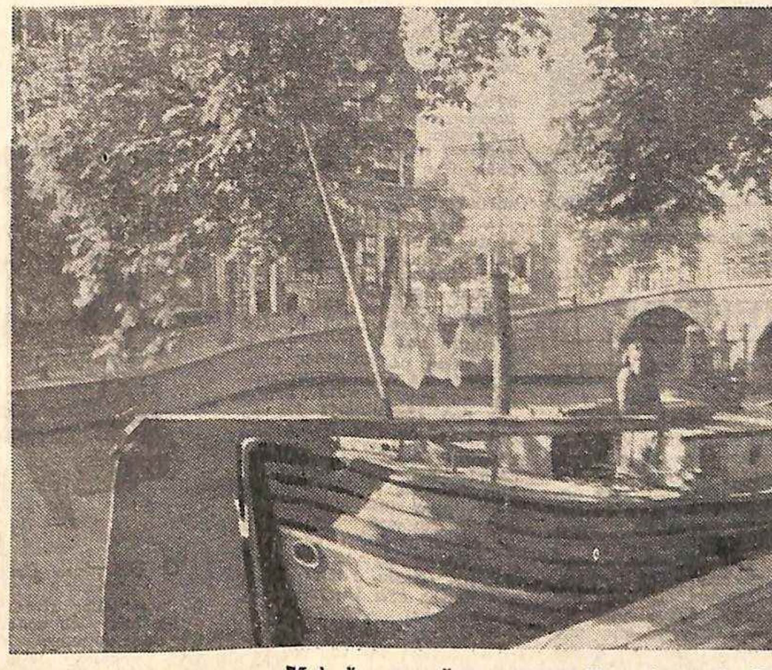

Μιὰ ὄμορφη ἄποψι τῆς «Βενετίας τοῦ Βορρᾶ».

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰώνα, τὸ Ἄμστερνταμ ἔφτασε στὸ κορύφωμα τῆς ἀκμῆς του. Τὰ πλοῖα τῆς ὀλλανδικῆς ἑταιρείας τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους ἐμπορικοὺς ὀργανισμοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔφερναν στὸ Ἄμστερνταμ ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὰ πολυτιμώτερα ἐμπορεύματα.

Στὶς προκυμαῖες τοῦ λιμανιοῦ, τὰ καράβια ξεφόρτωναν καπνὰ ἀπὸ τὴ Βόρνεο καὶ τὴν Ἰάβα, μπαχαρικὰ ἀπὸ τὴ Σουμάτρα, καφέδες ἀπὸ τὶς ὀλλανδικὲς Ἰνδίες, τσάϊ καὶ ζάχαρη ἀπὸ τὴν Ἰάβα, καουτσοὺκ ἀπὸ τὴ Μαλαισία, μεταξωτὰ ἀπὸ τὴν Κίνα...

Στὸ μεταξύ, τὰ κανάλια πλήθαιναν καὶ τὰ 90 νησάκια τοῦ Ἄμστερνταμ ἑνώθηκαν μὲ 500 γέφυρες. Ὁ παλιὸς ψαράδικος συνοικισμὸς τοῦ Ἄμστελ, ἔγινε τώρα μιὰ μεγάλη πόλι μὲ 1.000.000 κατοίκους. Τὸ Ἄστερνταμ εἶναι σήμερα ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῶν Κάτω Χωρῶν, παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἕδρα τῆς Κυβερνήσεως βρίσκεται στὴ Χάγη.

Τὸ λιμάνι τοῦ Ἄμστερνταμ ἔχει τὶς καλύτερες ἀποθῆκες. Ἐκεῖ ξεφορτώνονται καὶ διατηροῦνται στὰ τεράστια ψυγεῖα του τὰ προϊόντα, ποὺ θὰ διατεθοῦν στὶς διεθνεῖς ἀγορές. Τὸ ἐμπόριο τοῦ Ἄμστερνταμ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαμετακομιστικό.

Τὸ Ἄστερνταμ εἶναι στολισμένο μὲ παλιὲς ὄμορφες καὶ ἱστορικὲς οἰκοδομές. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ὁμοιογένεια τοῦ Ἄμστερνταμ ἔχει ἀφάνταστη πρωτοτυπία. Ἐνῶ διατηρεῖ περίφημα τὸ ρυθμὸ τοῦ 18ου αἰώνα, κάθε σπίτι, κάθε γεφύρι ἔχει καὶ τὸ δικό του σχέδιο.

Καθὼς τὸ βλέπει κανεὶς τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ μικρὸ πλοῖο, ποὺ κάνει τὸ γῦρο τοῦ λιμανιοῦ, τοῦ φαίνεται πὼς βρίσκεται σὲ μιὰ παραμυθένια πολιτεία. Εἰδικοὶ προβολεῖς φωτίζουν τὰ 4.000 ἱστορικὰ σπίτια καὶ μνημεῖα καὶ τοὺς δίνουν μιὰ ἀτμόσφαιρα φαντασμαγορίας. Οἱ ὄροφοι δὲν ὑπερβαίνουν τοὺς τέσσερις. Τὰ ξύλινα ἢ τούβλινα σπίτια εἶναι βαμμένα μὲ σκοῦρο καφὲ χρῶμα, ἐνῶ τὰ πρεβάζια τῶν παραθυριῶν εἶναι βαμμένα μὲ ἀνοιχτὰ ἢ ἄσπρα χρώματα.

Ἀληθινὴ ὅμως ἀπόλαυσι τῶν ματιῶν, εἶναι οἱ ἄπειρες ποικιλίες καὶ τὰ ἐναλλασσόμενα σχήματα, ποὺ ἔχουν τὰ ἀετώματά τους.

Οἱ Ὀλλανδοί, ποὺ διακρίνονται γιὰ τὸ σεβασμό τους στὰ παλιὰ πράγματα, δὲν ἀλλάζουν οὔτε καρφὶ ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ κτίρια. Οἱ ζημιὲς καὶ τὰ γκρεμίσματα τῶν παλαιῶν αὐτῶν σπιτιῶν, ποὺ ἔγιναν κατὰ τὸν τελευταῖο παγκόσμιο πόλεμο ἀπὸ βομβαρδισμούς, ἐπισκευάστηκαν καὶ τὰ κτίρια ξαναχτίστηκαν ἀκριβῶς στὸ ἴδιο στύλ, ποὺ εἶχαν πρίν. Ἡ ἐπέκτασι τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως καὶ οἱ καινούργιες οἰκοδομὲς χτίζονται ἔξω ἀπὸ τὸ παλιὸ Ἄμστερνταμ.

Τὸ Ἄμστερνταμ σήμερα ἐξελίσσεται ἀπὸ ἐμπορικὴ σὲ βιομηχανικὴ πόλι. 14.500 ἐργοστάσια, ποὺ ἀπασχολοῦν πάνω 200.000 ἐργάτες βρίσκονται μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ἡ μεταλλουργία, ἡ ὑφαντουργία, οἱ οἰκοδομικὲς ὗλες, τὰ τρόφιμα, τὰ χημικὰ εἴδη, οἱ γραφικὲς τέχνες, ἡ χαρτοποιΐα καὶ ἡ ἐπεξεργασία τῶν διαμαντικῶν, εἶναι οἱ κυριώτεροι κλάδοι τῆς ἀναπτυσσόμενης βιομηχανίας της.

Τὰ ναυπηγεῖα τοῦ Ἄμστερνταμ φτιάνουν πλοῖα κάθε εἴδους, ἀκόμα καὶ ὑπερωκεάνεια. Μεγάλα ἐργοστάσια ἀεροπλάνων καὶ αὐτοκινήτων λειτουργοῦν στὸ Ἄμστερνταμ.

Τὸ πρόβλημα τῆς λαϊκῆς κατοικίας, λόγω τῆς αὐξήσεως τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ τῆς πόλεως, λύθηκε μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Ἀπὸ τὸ 1904 ὡς τὸ 1945 χτίστηκαν 4500 λαϊκὲς πολυκατοικίες. Ἐπίσης τὸ νέο πολεοδομικὸ σχέδιο τοῦ δήμου προβλέπει τὸ χτίσιμο 40.000 καινούργιων σπιτιῶν μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις τῆς σύγχρονης τεχνικῆς.

Στὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια φτιάχτηκαν γύρω ἀπὸ τὴν παλιὰ πόλι τέσσερις νέες κηπουπόλεις, ποὺ περιλαμβάνουν 20.000 μονοκατοικίες, ποὺ ἡ κάθε μιά τους μπορεῖ νὰ στεγάση καὶ δυὸ οἰκογένειες. Τὸ 1948 ὁ δῆμος τοῦ Ἄμστερνταμ παράδωσε στὸ κοινὸ ἕνα τεράστιο δάσος, ἕνα πολύτιμο πνεύμονα τῆς πόλεως, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Ὀλυμπιακὸ Στάδιο καὶ τελειώνει στὸ ἀεροδρόμιο Σκίπολ. Τὸ περίφημο αὐτὸ δάσος ἔχει 135 χιλ. δρόμους γιὰ περίπατο, 16 χιλ. γιὰ ἱππασία, 51 γιὰ ποδήλατα καὶ 13 γιὰ αὐτοκίνητα. Ἐπίσης ἔχει πισίνες γιὰ κολυμβητικοὺς ἀγῶνες, καὶ θέατρο γιὰ 2000 θεατές.

Ἂν θέλη κανεὶς νὰ μιλήση γιὰ τὸν ἀρχιτεκτονικὸ ρυθμὸ τοῦ Ἄμστερνταμ, εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ ἐπιτύχη, ἂν δὲν τὸν συσχετίση μὲ τὴ ζωγραφική. Δὲν εἶναι ἁπλῆ σύμπτωσι ὅτι ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ Ἄρστερνταμ συνδέεται τόσο στενὰ μὲ τὴ ζωγραφική.

Κι' αὐτὸ γιατὶ ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς τοῦ 17ου αἰώνα, ὄχι μόνο ἐπηρέασε τὴν τέχνη, ἀλλὰ κι' ἡ εὐημερία τῆς πόλεως ἔδωσε στὴ ζωγραφικὴ τὰ φτερὰ γιὰ τὴ μεγάλη πτῆσι της.

Οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄμστερνταμ δὲν πόζαραν μονάχα γιὰ τὰ πορτραῖτα τους σὲ φημισμένους ζωγράφους, ἀλλὰ ἀγόραζαν πολύτιμες συλλογές.

Ἐπίσης οἱ ζωγράφοι προσωπογραφιῶν δὲν ἔκαναν μονάχα πορτραῖτα διαφόρων λαϊκῶν τύπων, ἀλλὰ τοὺς ζωγράφιζαν καὶ ὁμαδικά. Ὁμαδικὰ πορτραῖτα ἐμπόρων, κυβερνητῶν, ὑπαλλήλων, καθηγητῶν μὲ τοὺς μαθητές τους σὲ μαθήματα ἀνατομίας, βρίσκονται παντοῦ μεταξὺ τῶν χαρακτηριστικῶν τύπων τῆς ὀλλανδικῆς ζωγραφικῆς.

Ἔτσι ἡ λάμψι τῆς χρυσῆς ἐποχῆς τῆς Ὀλλανδίας δὲν διασώθηκε μονάχα γιὰ τοὺς μεταγενεστέρους στὰ μέγαρα τῶν πατρικίων, ποὺ ἦταν πάνω στὰ κανάλια, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ στὰ μουσεῖα.

Αὐτὸ φαίνεται στὶς λαμπρὲς συλλογὲς τῶν πινάκων τοῦ Ριζμιούζεουμ τοῦ Ἄμστερνταμ, ποὺ δείχνουν τὴν τέλεια συμφωνία μεταξὺ ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ζωγραφικῆς. Ἡ ἱστορία τῆς ζωγραφικῆς στὸ Ἄμστερνταμ πηγαίνει παράλληλα μὲ τὴν ἱστορία τῶν Κάτω Χωρῶν. Γι' αὐτό, ἡ ὄμορφη αὐτὴ πόλι δίκαια λέγεται πὼς εἶναι ἡ καρδιὰ τῆς Ὀλλανδίας.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΠΕΖΟΥ

Ὁ Πέτερ Κόουλντ, ἕνας εἰκοσάχρονος σπουδαστὴς ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ὑπερβολικὰ ἐκδικητικός. Προσβεβλημένος ἀπὸ αὐτοκινητοφοβία —ὑποστηρίζει ὅτι τὰ αὐτοκίνητα τυραννοῦν τοὺς πεζοὺς— θέλησε νὰ ἐκδικηθῆ λίγο τοὺς τροχοφόρους ἐχθρούς του. Πῆγε, λοιπόν, σὲ μιὰ πλατεῖα, ποὺ παρκάρονται πολλὰ αὐτοκίνητα καὶ ἄρχισε νὰ περπατάη πάνω στὰ «καπὼ» τους. Ἀρκετὸς κόσμος συγκεντρώθηκε, παρακολουθῶντας μὲ περιέργεια τὴν περίεργη ἐκείνη πορεία. Ὅταν ὅμως ὁ Πέτερ ἔφτασε στὸ τελευταῖο αὐτοκίνητο, βρῆκε μπροστά του δυὸ ἀστυνομικούς, ποὺ τοῦ ἐπέβαλαν ἕνα βαρὺ πρόστιμο.

Μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τῆς νέας στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.

ΝΤΑ·Ι·ΑΝΑ ΜΠΕΗΚΕΡ

Ἕνα καινούργιο ταλέντο μὲ πολλὲς «περγαμηνὲς» στὸ Χόλλυγουντ

ΑΝΤΙΘΕΤΑ μὲ τὸ ὄνομά της, οὔτε Ἀγγλίδα εἶναι, οὔτε σχέσεις μὲ τὸν ἀγγλικὸ κινηματογράφο εἶχε ποτέ, οὔτε καμμιὰ συγγενικὴ σχέσι ἔχει μὲ τὴ γνωστή μας Κάρολ Μπέηκερ, τὴν πασίγνωστη «κουκλίτσα» τοῦ Καζάν. Ὀνομάζεται Νταϊάνα Μπέηκερ, εἶναι νέα καὶ πολὺ ἑλκυστικὴ καὶ θεωρεῖται σήμερα ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες «σίγουρες ἐλπίδες» τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀλλ' ἂς μᾶς λύση καλύτερα ἡ ἴδια — μιὰ καὶ δείχνεται τόσο πρόθυμη — μερικὲς ἀπορίες μας σχετικὰ μὲ τὴ ζωή της καὶ τὴν καρριέρα της στὸν ἀμερικανικὸ κινηματογράφο:

— Ποῦ καὶ πότε γεννηθήκατε, Νταϊάνα, καὶ πῶς ἀρχίσατε τὴν κινηματογραφική σας καρριέρα;

— Γεννήθηκα στὸ ἴδιο τὸ Χόλλυγουντ στὶς 25 Φεβρουαρίου τοῦ 1937. Πατέρας μου εἶναι ὁ ἐπιχειρηματίας Κλάϊντ Μπέηκερ καὶ μητέρα μου ἡ ἄλλοτε ἠθοποιὸς Ντόροθυ Χάρριγκτον, ποὺ εἶχε πάρει μέρος σὲ πολλὲς ταινίες —κωμωδίες τῶν ἀδελφῶν—κωμικῶν Μάρξ. Οἱ παλαιότεροι ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου ἀσφαλῶς θὰ θυμοῦνται τὸ ἐξωφρενικὸ αὐτὸ τρίο. Ὅσο γιὰ τὴν κινηματογραφική μου καρριέρα, πιστέψτε με ὅτι μέχρι ποὺ ἔγινα 22 χρόνων κάθε ἄλλο ἐπάγγελμα σκεπτόμουν νὰ ἀκολουθήσω ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ τοῦ κινηματογραφικοῦ ἀστέρος. Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅμως, ὅτι παρὰ τὴν ἀδιαφορία μου αὐτή, κατὰ βάθος μὲ ἐνδιέφεραν τόσο τὸ θέατρο, ὅσο καὶ ὁ κινηματογράφος. Ἀλλὰ δὲν εἶχα κανένα νὰ μὲ βοηθήση, γιατὶ ἡ μητέρα μου, μὲ τὶς πολλὲς γνωριμίες ἄλλοτε, ἦταν συνταξιοῦχος καὶ σχεδὸν ξεχασμένη. Ἔτσι δὲν ἔτρεφα οὔτε ὄνειρα, οὔτε φιλοδοξίες μέχρι τὴν ἡμέρα πού...

— Μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ παρουσιάσθηκε ἐμπρός σας ὁ πρίγκηπας τοῦ παραμυθιοῦ καὶ σᾶς ἄγγιξε μὲ τὸ μαγικό του ραβδί;

— Ὄχι, κάτι πιὸ σίγουρο καὶ πιὸ θετικό. Μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ ζήτησε νὰ μὲ ἰδῆ ὁ μεγάλος σκηνοθέτης τοῦ Χόλλυγουντ Τζὼρτζ Στῆβενς. «Τί νὰ μὲ θέλη, ἄραγε;» σκεπτόμουν συνεχῶς μέχρι τὴν ἡμέρα, ποὺ μοῦ εἶχεν ὁρίσει ραντεβοῦ. Ἔζησα ἀρκετὲς ἡμέρες μὲ ἀγωνία καὶ στὸ τέλος ἔμαθα τὸ μυστικὸ ἀπὸ τὸν ἴδιο: Γιὰ τὴ μεγάλη ταινία «Τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἄννα Φράνκ», ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γυρίση, ὁ Στῆβενς εἶχε σκεφθῆ ἐμένα γιὰ τὸν ρόλο τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἄννας. Φυσικά, δὲν μὲ ἤξερε καθόλου, ἀλλὰ κι' ἐδῶ εἶχε θαυματουργήσει μυστικὰ ἡ μητρικὴ στοργὴ καὶ ἀγάπη. Ἡ ἴδια ἡ μητέρα μου εἶχε πάει κοντά του, τὸν εἶχε συναντήσει καὶ τοῦ εἶχε προτείνει νὰ δοκιμάση κι' ἐμένα γιὰ τὸ ρόλο αὐτόν, ἀνάμεσα σὲ τόσες ἄλλες νέες κοπέλλες, ποὺ δοκίμαζε σχεδὸν κάθε ἡμέρα. Μὲ τὸν ἀπίστευτο αὐτὸν τρόπο ἔκανα τὴν εἴσοδό μου στὰ κινηματογραφικὰ στούντιο. Μοῦ γύρισαν πολλὲς δοκιμαστικὲς σκηνές, μοῦ ἔκαναν πολλὲς ἐξωτερικὲς «βελτιώσεις», μοῦ ἔδωσαν νὰ διαβάσω πολλὲς φορὲς τὸ ρόλο μου καὶ τελικά, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀκόμη γενικὴ δοκιμή, μοῦ ἀνέθεσαν ἐπισήμως τὸ ρόλο. Ἕνα ρόλο μεγάλο, δύσκολο καὶ σχεδὸν ἀβάσταχτο γιὰ τοὺς ἀδύνατους ὤμους μου. Φαντάζεσθε τὸ τρομερὸ «τράκ», ποὺ μὲ κατέλαβε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Εὐτυχῶς ποὺ ὑπῆρχε ἡ μητέρα μου καὶ μὲ βοήθησε πάρα πολύ. Περιττὸν νὰ σημειώσω ὅτι ἡ ἐπιτυχία μου στὸ ρόλο ἦταν τόσο ἐντυπωσιακὴ ὥστε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Στῆβενς μέχρι τὸν τελευταῖο βοηθὸ τῶν στούντιο ὅλοι ἔσπευσαν νὰ μὲ συγχαροῦν καὶ νὰ μοῦ εὐχηθοῦν καλὴ σταδιοδρομία».

»Ἔπειτα ἀπὸ τὸ φίλμ αὐτὸ ποὺ μὲ γνώρισε στὰ τέσσερα σημεῖα τῆς γῆς μαζὶ μὲ τὴν πρωταγωνίστρια Μίλλυ Πέρκινς καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους, φυσικά, ὁ δρόμος τῆς ἐπιτυχίας στὰ στούντιο ἦταν ἀνοικτὸς γιὰ μένα.

— Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα σὲ πόσες καὶ ποιὲς ταινίες πήρατε μέρος;

— Σὲ ἑπτὰ ταινίες μὲ τοὺς ἑξῆς τίτλους: «Ταξεῖδι στὸ κέντρο τῆς γῆς», «Ὁ Λέων τῆς Σπάρτης», «Ὁ μάγος τῆς Βαγδάτης», «Οἱ περιπέτειες ἑνὸς νεαροῦ», «Οἱ 9 ὧρες τοῦ Ράμα», «Χαμένες στιγμὲς» καὶ «Τὸ βραβεῖο». Οἱ ἑπτὰ αὐτὲς ταινίες ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑλικὴ ἱκανοποίησι μοῦ χάρισαν καὶ πολλὲς ἄλλες χαρὲς καὶ ἱκανοποιήσεις. Μὲ τὴν δεύτερη ταινία μου «Ὁ Λέων τῆς Σπάρτης» μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ταξιδέψω στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ γνωρίσω γιὰ λίγο τὴν ὄμορφη αὐτὴ χώρα. Μὲ τὴν ἕκτη κατὰ σειρὰ ταινία μου «Χαμένες στιγμὲς» εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ παίξω στὸ πλευρὸ μιᾶς πραγματικὰ μεγάλης δραματικῆς ἠθοποιοῦ, τῆς Σούζαν Χαίηγουωρντ. Καὶ μὲ τὴν τελευταία μου, ποὺ τελείωσε μόλις πρὸ μηνός, εἶχα τὴν τύχη νὰ πάρω μαθήματα ἠθοποιΐας ἀπὸ ἕναν ἐπίσης μεγάλο δραματικὸ καλλιτέχνη, τὸν Πὼλ Νιοῦμαν, ποὺ πάντα τὸν θαύμαζα.

— Φυσικά, ἔπειτα ἀπὸ ὀχτὼ σημαντικὲς ταινίες στὸ ἐνεργητικό σας σὲ χρονικὸ διάστημα μικρότερο τῶν 5 χρόνων, τώρα θὰ εἶστε συμβεβλημένη μὲ κανένα μεγάλο στούντιο γιὰ διάστημα πολυετές. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Φυσικά, ἔτσι εἶναι. γιατὶ ἐκ φύσεως εἶμαι ἀντίθετη μὲ τὴ συχνὴ ἀλλαγὴ κινηματογραφικῶν στούντιο καὶ τρόπων ἐργασίας. Ἀπὸ τὴ δεύτερη κιόλας ταινία μου εἶμαι συμβεβλημένη μ' ἕνα στούντιο καὶ σ' αὐτὸ ἀνήκω καὶ τώρα μὲ πολυετὲς συμβόλαιο. Ἀλλά, ἀναγκαστικά, τὸ τονίζω αὐτό, ἔκανα καὶ δυὸ ἐξαιρέσεις: Μὲ τὴ συγκατάθεσι τῶν δικῶν μου στούντιο ἢ μᾶλλον κατόπιν δικῆς τους ὑποδείξεως, τὶς δυὸ ἀπὸ τὶς 8 ταινίες μου τὶς γύρισα γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων στούντιο. Τὴν ταινία «Χαμένες στιγμὲς» τὴ γύρισα στὸ Λονδῖνο γιὰ λογαριασμὸ ἀγγλικῶν στούντιο καὶ τὴν ταινία «Τὸ βραβεῖο» στὸ Χόλλυγουντ γιὰ λογαριασμὸ ἄλλης μεγάλης φίρμας.

Κλείνουμε τὴν ἐνδιαφέρουσα συνομιλία μας μὲ τὴν ὄμορφη Νταϊάνα μὲ τὴν κλασσικὴ πιὰ ἐρώτησι:

— Γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ γιὰ τὸν γάμο, δὲν ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε τίποτα;

— Ἔρωτας καὶ γάμος εἶναι δυὸ πράγματα τελείως ἀλληλένδετα γιὰ μένα. Χωρὶς τὸν πρῶτο δὲν ὑπάρχει ὁ δεύτερος, καὶ ἀντιστρόφως. Ἀλλὰ γιὰ τὰ δυὸ αὐτὰ πελώρια θέματα, ποὺ ἀπασχολοῦν κάθε γυναίκα, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω ἀκόμη. Ἴσως μιὰ ἄλλη φορά...

Ο. ΠΕΝΝΥ

— Ξαναπάστε ἀργότερα τὸν κύριο διευθυντή... Δέχεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὶς εὐχὲς τοῦ προσωπικοῦ.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

Σ' ἕνα δημοσιογράφο ποὺ ζήτησε νὰ μάθη ποιὰ εἶναι τὰ ὄνειρα καὶ τὰ σχέδιά της γιὰ τὸ 1964, ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἀπάντησε:

«Μπορεῖτε νὰ πῆτε σ' ὅλους πῶς αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμῶ εἶναι νὰ ἔχω ἀρκετὸ ταλέντο ὥστε ν' ἀρχίσω μιὰ δεύτερη καριέρα. Δὲ μπορῶ νὰ πῶ πῶς δὲ μ' ἀρέσουν τὰ φίλμ ποὺ γυρίζω, τὸ ὄνειρό μου ὅμως εἶναι νὰ λανσάρω μιὰ νέου τύπου γαλλικὴ μουσικοχορευτικὴ θεαματικὴ κωμωδία. Θὰ ἔπαιζα, θὰ τραγουδοῦσα, θὰ χόρευα. Εἶμαι ἕτοιμη ἀκόμη καὶ νὰ ριψοκινδυνέψω τὴν καριέρα μου, γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Κατὰ βάθος εἶμαι σίγουρη πῶς θὰ ἐπιτύχω».

Ὁ Βιττόριο Γκάσμαν.

★ Κυκλοφοροῦν φῆμες ὅτι ἡ Ἀννὲτ Στρόυμπεργκ (πρώην κυρία Βαντὶμ) καὶ ὁ Μισὲλ Λὲ Ρουαγιέ, ποὺ γυρίζουν μαζὶ στὴ Μαινεβὶλ, ἕνα χωριουδάκι 80 χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὸ φίλμ «Ἕνα βράδυ, ὅλως τυχαῖα» εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένοι καὶ δὲ χωρίζουν οὔτε στιγμή.

— Πῶς νὰ χωρίσουμε, εἶπε ὁ Μισέλ, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ σκηνοθέτης τοῦ ἔργου Ὑβὰν Γκοβὰρ μᾶς ἔχει κυριολεκτρικὰ μαντρώσει στὸ χωριὸ αὐτό, γιὰ νὰ μᾶς ἔχη ὅλους συνεχῶς στὴ διάθεσί του; Ὑπάρχει ἕνα μόνο ξενοδοχεῖο—ρεστωρὰν καὶ ὁ ἰδιοκτήτης του κάνει χρυσὲς δουλειὲς καὶ παρακαλεῖ νὰ μείνουμε ἐκεῖ ὅλο τὸ χειμῶνα. Τὸ βράδυ διασκεδάζουμε ὅπως-ὅπως καὶ ψυχαγωγοῦμε συγχρόνως καὶ τοὺς ἄλλους πελάτες τοῦ ρεστωράν. Ὁ Ζὰν Σερβαὶ μιμεῖται συχνὰ τὸν ἀγαπημένο του Μισὲλ Σιμόν.

Ὁ Μισὲλ Λὲ Ρουαγιὲ φαίνεται εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή του στὴ Μαινεβὶλ, γιατὶ ὁ δήμαρχος τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ κυνηγᾶ μέσα στὰ ἀπέραντα κτήματά του.

Ὅσο γιὰ τὴν Ἀννὲτ Στρόυμπεργκ, ὅπως εἶναι φυσικὸ καὶ ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ἀρνήθηκε ὅτι εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸν Μισὲλ Λὲ Ρουαγιέ.

— Γυρίζουμε μαζί, μένουμε μαζὶ καὶ εἴμαστε δυὸ πολὺ καλοὶ φίλοι, εἶπε. Οἱ δημοσιογράφοι δὲ χρειάζονται περισσότερα γιὰ νὰ μᾶς... ἀρραβωνιάσουν.

Ὁ Μισὲλ Λὲ Ρουαγιὲ ὅμως δὲν ἔκρυψε πῶς ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ συνεχίση στὸ μέλλον τὴ συνεργασία του μὲ τὴν Ἀννὲτ καὶ προκειμένου νὰ παίξη «Ρουΐ Μπλὰς» στὸ θέατρο, θὰ ζητήση ν' ἀνατεθῆ σ' αὐτὴν ὁ ρόλος τῆς βασίλισσας.

Αὐτὸ θεωρεῖται μιὰ ἔμμεση ὁμολογία πῶς ἡ Ἀννὲτ Στρόυμπεργκ εἶναι ἡ... βασίλισσα τῆς καρδιᾶς του.

★ Ἕνας ἀστυνομικὸς τῆς F.B.I. ἔφερε πίσω στὸ σπίτι του τὸν Φρὰνκ Σινάτρα (γυιὸ) κρύβοντάς τον, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, στὸ πὸρτ-μπαγκὰζ τοῦ αὐτοκινήτου του. Ὁ Φρὰνκ Σινάτρα, ποὺ πλήρωσε γιὰ λύτρα στοὺς ἀπαγωγεῖς 240.000 δολλάρια, θὰ γιόρταζε τὴν ἑπομένη τὴν 46η ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του καὶ δήλωσε ἀγκαλιάζοντας τὸ γυιό του:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο δῶρο ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ λάβω.

Μυστήριο πάντως καλύπτει τὴν ἀπαγωγὴ αὐτὴ καὶ τόσο ὁ πατέρας ὅσο καὶ ὁ γυιὸς δείχνουν σὰν νὰ ξέρουν πολλὰ πράγματα γιὰ τοὺς ἀπαγωγεῖς, ποὺ ὅμως φοβοῦνται ἢ δὲ θέλουν νὰ τὰ ποῦν.

★ Οἱ διαδόσεις γιὰ τὸ ζεῦγος Κατερὶν Σπάακ (15 χρόνων) καὶ Φαμπρίτσιο Καποῦτσι (24) ἀποδείχτηκαν ἀληθινές. Ὕστερα ἀπὸ ἕνδεκα μηνῶν συμβίωσι, ἡ Κατερὶν ἔφυγε τὴν περασμένη ἑβδομάδα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της στὴ Ρώμη, κρατῶντας τὸ μωρό της στὴν ἀγκαλιά της. Ὁ Φαμπρίτσιο ξύπνησε τὸ δικηγόρο του μόλις ἀντελήφθη τὴ νυχτερινὴ φυγὴ τῆς γυναίκας του. Ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τὴν Κατερὶν στὰ σύνορα καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ ξαναγυρίση στὴ Ρώμη, μαζὶ μὲ τὸ παιδί, ποὺ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πάρη ἀπὸ τὸν πατέρα του, πρὶν οἱ νόμοι ἀποφασίσουν.

Ἡ κόρη τοῦ ζεύγους, ἡ Σαμπρίνα, εἶναι μόλις 7 μηνῶν. Ὑπενθυμίζομε πῶς ὁ πατέρας τῆς Κατερὶν ἐπέμεινε, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ δυὸ νέοι ἦσαν παράφορα ἐρωτευμένοι, νὰ μὴ παντρευτοῦν στὴν Ἰταλία, ὅπου ἀποκλείεται τὸ διαζύγιο καὶ μὲ χίλια βάσανα κατώρθωσε, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τους, νὰ τοὺς παντρέψη στὸ Παρίσι. Ἀποδεικνύεται τώρα πῶς εἶχε δίκηο ν' ἀμφιβάλλη γιὰ τὴν... αἰωνιότητα τῆς ἀγάπης τους.

★ 60 κινηματογραφικὲς αἴθουσες μὲ 39.000 καθίσματα, ἔκλεισαν μέσα σ' ἕνα χρόνο στὴ Γαλλία. Ἡ κρίσι ποὺ διατρέχει ὁ κινηματογράφος στὴ Γαλλία ἀποκαλύπτεται καὶ ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους ἀριθμούς:

Μόνο τὸ ἕνα τέταρτο τῶν κινηματογράφων τῆς Γαλλίας πραγματοποίησε μέσα σ' ἕνα χρόνο ἔσοδα, ποὺ ξεπερνοῦν τὶς 30.000 φράγκα. Μόνο τὸ 1% τῶν αἰθουσῶν πέτυχε κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἔσοδα, ποὺ ξεπερνοῦν τὸ ἑκατομμύριο.

★ Στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα, ὁ Βιττόριο Γκάσμαν, ὁ Ἀμεντέο Νατσάρι, ἡ Σάντρα Μίλο, ἡ Μισὲλ Μερσιὲ καὶ ὁ Φιλὶπ Λερουᾶ γυρίζουν μὲ μαγιὼ στὴν πλὰζ τοῦ Βιαρέτζιο σκηνὲς τοῦ φίλμ «Θερινὴ φρενῖτις». Γιὰ νὰ μπορέση νὰ συνεχίση τὸ γύρισμα ὁ σκηνοθέτης Λουΐτζι Ζάμπα προσφέρει κάθε μισὴ ὥρα στοὺς πρωταγωνιστές του ἕνα διπλὸ κονιάκ.

★ Ὁ Σὰρλ Μπουαγιὲ σχεδιάζει νὰ μιμηθῆ τὸν Ζὰν Γκαμπὲν ἀγοράζοντας κι' αὐτὸς ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα. Θὰ περνᾶ ἐκεῖ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του, περιορίζοντας κατὰ πολὺ τὶς ἐμφανίσεις του μπροστὰ στὸν κινηματογραφικὸ φακό. Ὁ Μπουαγιέ, ποὺ ἔζησε πάντα μιὰ ζωὴ μετρημένη καὶ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ σπάταλος θεωρεῖται σήμερα ἀπὸ τὰ πιὸ πλούσια ἀστέρια τοῦ κινηματογράφου.

★ Ὅπως πολλὲς διάσημες στάρ, ἡ Νάταλι Γοὺντ κάνει κι' αὐτὴ μιὰ συλλογή. Ξέρετε ὅμως τί μαζεύει;.... Καπέλλα! Ἔχει ἀφιερώσει στὴ συλλογή της αὐτὴ ἕνα ὁλόκληρο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ της, γιατὶ ἔχει πάνω ἀπὸ 300.

★ Ἡ Ὑβὸν ντὲ Κάρλο θὰ ἤθελε πολὺ νὰ ξαναζωντανέψη τὴν Ἐντὶφ Πιὰφ στὴν ὀθόνη. «Ἔχω κι' ἐγὼ φωνὴ» λέει ἡ Ὑβόν. Ξεχνᾶ ὅμως κάτι: πῶς εἶναι κατὰ μισὸ μέτρο ψηλότερη ἀπὸ τὴν ἀξέχαστη καὶ μικρόσωμη Ἐντίφ, ποὺ φαινόταν σὰν παιδάκι πλάϊ στὸν Τεὸ Σαραπό.

★ Ὁ Σαμπού, τὸ θρυλικὸ παιδὶ τῆς ζούγκλας τοῦ προπολεμικοῦ κινηματογράφου, πέθανε ἀπὸ καρδιακὴ προσβολὴ σὲ ἡλικία 39 χρόνων.

★ Ἡ Σύμπιλ Μπάρτον κατέθεσε στὸ Πουέρτο Βαλλὰρ τοῦ Μεξικοῦ ἀγωγὴ διαζυγίου ἐναντίον τοῦ συζύγου της Ρίτσαρντ Μπάρτον κατηγορῶντας τον γιὰ σκληρὴ καὶ ἀπάνθρωπη μεταχείρισι καὶ γιὰ τὸ ὅτι ἐνῶ παραμένει σύζυγός της, βρίσκεται συνεχῶς μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα.

Ἡ Σύμπιλ Μπάρτον, ποὺ πίστευε μέχρι πρὸ ἡμερῶν, ὅτι τελικὰ θὰ θριάμβευε καὶ ὅτι ὁ Ρίτσαρντ θὰ ξαναγύριζε κοντά της, δὲν ἄντεξε περισσότερο στὸν ἐξευτελισμό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὰ μάτια καὶ ταχεία ἀνάρρωσι, ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς κωμικὸς Μπὸμπ Χὸπ, δήλωσε πῶς θὰ πραγματοποιήση τὴν περιοδεία, ποὺ εἶχε σχεδιάσει γιὰ τὶς γιορτές, στὴν Ἑλλάδα, τὴν Τουρκία καὶ τὴν Κύπρο, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ διασκεδάση τοὺς συμπατριῶτες του, ποὺ [illegible]οῦν καὶ

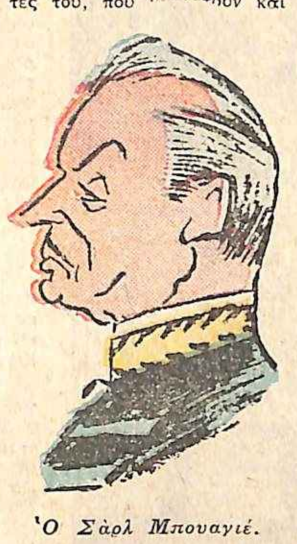

Ὁ Σὰρλ Μπουαγιέ.

ἐργάζονται στὶς διάφορες ἀμερικανικὲς βάσεις τῶν χωρῶν αὐτῶν. Ὁ Μπὸμπ Χὸπ θὰ φτάση στὴν Ἀθήνα μαζὶ μὲ τὸ θίασό του στὶς 27 Δεκεμβρίου καὶ θὰ δώση τὸ ἴδιο βράδυ μιὰ παράστασι γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ γιὰ τὶς οἰκογένειές τους.

★ Στὶς ἀρχὲς Ἰανουαρίου θὰ προβληθῆ «Τὸ θαῦμα» ποὺ σκηνοθέτησε ὁ Στέφανος Στρατηγός. Πρωταγωνιστεῖ ὁ ἴδιος μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του Γκέλυ Μαυροπούλου καὶ τὴ Σόνια Ζωΐδου.

★ Ἡ Βιεννέζα στὰρ Φράνσις Μάρτιν, ποὺ εἴδαμε τελευταῖα στὸ πλευρὸ τῆς Μαρίας Σέλλ, στὸ φίλμ «Αἰώνιοι ἐρασταὶ» ἦρθε στὴν Ἀθήνα μαζὶ μὲ τὸν Ἕλληνα σύζυγό της Γιῶργο Δήμου, γνωστὸ στὶς γερμανόφωνες χῶρες τραγουδιστή, γιὰ νὰ ἐξετάσουν ἐπὶ τόπου τὶς δυνατότητες νὰ γυρίσουν ἕνα φίλμ στὴν Ἑλλάδα.

Τὸ γύρισμα αὐτὸ δὲν εἶναι μιὰ ἁπλὴ σκέψι, ἀλλὰ ἕνα σχέδιο ποὺ ἔχει καταστρωθῆ σὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες. Ὁ τίτλος του θὰ εἶναι «Ραντεβοῦ στὴν Ἀθήνα» καὶ βασίζεται σὲ μιὰ ἰδέα τοῦ Γιώργου Δήμου. Ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος θὰ γράψη τὸ σενάριο καὶ θὰ σκηνοθετήση ἀκολούθως τὸ ἔργο σὲ ἑλληνικὸ στούντιο. Θὰ πάρουν μέρος οἱ μεγαλύτερες φίρμες τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ καὶ ἡ ὀρχήστρα τοῦ Γιώργου Μουζάκη.

Ἡ Φράνσις Μάρτιν, ποὺ εἶναι ἕνα κρᾶμα Σίρλεϋ Μὰκ Λέην, Μαρίνας Βλαντὺ καὶ Κριστίνας Κάουφμαν, δήλωσε πῶς ὁ σύζυγός της τὴν ἔκανε ν' ἀγαπήση τόσο τὴν Ἑλλάδα, ὥστε προκειμένου νὰ διαλέξη ἀνάμεσα στὸν ἑλληνικὸ καὶ αὐστριακὸ κινηματογράφο, θὰ διάλεγε χωρὶς κανένα δισταγμὸ τὸν ἑλληνικό. Ἡ Φράνσις Μάρτιν, ποὺ εἶναι μόλις 22 χρόνων ἔχει ἤδη δέκα φίλμ στὸ ἐνεργητικό της καὶ εἶναι μητέρα δυὸ χαριτωμένων κοριτσιῶν, ποὺ θὰ ἤθελε πολὺ ὅπως δήλωσε ἡ ἴδια, νὰ πᾶνε σὲ ἑλληνικὸ σχολεῖο.

★ Τὴν πρεμιέρα τοῦ νέου φίλμ τοῦ Ἠλία Καζὰν «Ἀμέρικα-Ἀμέρικα» στὴ Νέα Ὑόρκη, παρακολούθησε ὁ ἐκεῖ εὑρισκόμενος Μάνος Χατζηδάκις, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ συνθέτης τῆς μουσικῆς τοῦ ἔργου.

★ Ἑβδομάδα τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου ὀργανώνεται τὸν προσεχῆ Μάϊο στὸ Λὶντς τῆς Αὐστρίας. Μεταξὺ τῶν φίλμ, ποὺ θὰ προβληθοῦν, συγκαταλέγονται ἡ «Ἠλέκτρα» καὶ ἡ «Στέλλα» τοῦ Μιχ. Κακογιάννη, «Ποτὲ τὴν Κυριακὴ» καὶ «Ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται» τοῦ Ζὺλ Ντασσέν, «Μικρὲς Ἀφροδίτες» καὶ «Ὁ δράκος» τοῦ Νίκου Κούνδουρου, ὁ «Οὐρανὸς» τοῦ Τάκη Κανελλόπουλου, ἡ «Ἀντιγόνη» τοῦ Γ. Τζαβέλλα καὶ τὸ ντοκυμανταὶρ τοῦ Βασίλη Μάρου «Τραγωδία τοῦ Αἰγαίου».

★ Ὁ σκηνοθέτης Ντίμης Δαδήρας γύρισε σ' ἕνα νυχτερινὸ ἀθηναϊκὸ κέντρο τὶς τελευταῖες σκηνὲς τῆς ἔγχρωμης κωμωδίας του «Τρία κορίτσια ἀπὸ τὴν Ἀμερική», στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦν ἡ Γκιζέλα Ντάλι, ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης, ὁ Γιάννης Μαλλοῦχος, ἡ Μαρίκα Κρεβατᾶ καὶ ὁ Β. Αὐλωνίτης.

Ο ΦΑΚΟΣ

—Ἄντε, γειά σας, παιδιά. Καλὴ χρονιὰ καὶ νὰ φτάσετε μὲ τὸ καλὸ στὸ σπίτι σας...

Ἡ Σμαρούλα Γιούλη καὶ ὁ Μπάρκουλης σ' ἕνα χαρακτηριστικὸ στιγμιότυπο ἀπὸ τὸ ἔργο «Ἕνα κορίτσι ἀπὸ τὴν ἐπαρχία».

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΜΕΤΑ τὸ «Ἀκροπόλ», τὸ θέατρο «Καλουτᾶ» παρουσιάζει ἀπὸ προχθὲς τὴν καινούργια ἐπιθεώρησι «Τὸ ἡμερολόγιο τῶν 8 τρελλῶν».

Στὴν ἔναρξι τοῦ ἔργου, οἱ ὀχτὼ πρωταγωνιστὲς καὶ συνθιασάρχες παρουσιάζονται στὴ σκηνὴ μὲ διαφόρους αὐτοσχεδιασμούς... τρελλοί, ἔτσι ὥστε νὰ δικαιολογῆται ὁ τίτλος.

Ἕνα σκέτς, ἐξ ἄλλου, ποὺ καλύπτει τὴν δεύτερη πρᾶξι, μὲ μιὰ σύγχυσι, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ πρόσκλησι γάμου ἀφ' ἑνὸς καὶ κηδείας ἀφ' ἑτέρου, δίνει πλούσιο γέλιο.

Δυὸ τραγουδιστικὰ ντουέττα, οἱ ἀδελφὲς Μπρογιὲρ καὶ οἱ ἀδελφὲς Γεωργούτη καλύπτουν τὸ μουσικὸ μέρος τῆς ἐπιθεωρήσεως, μὲ νέα τραγούδια τοῦ συνθέτη Γ. Μουζάκη.

★ Τὸ Κρατικὸ Θέατρο Βορείου Ἑλλάδος μὲ τὴ νέα ἐπιχορήγησι τῶν 6 ἑκατομμυρίων, ποὺ ἔλαβε, πρόκειται νὰ ἐπεκτείνη τὴ δρᾶσι του, καὶ νὰ ἐνισχυθῆ μὲ νέα στελέχη.

Εἰδικὰ γιὰ τὸ καλοκαίρι, θὰ παρουσιάση μιὰ σειρὰ ἀπὸ νέες τραγωδίες, γιὰ τὶς ὁποῖες ἐξασφάλισε τὴ συνεργασία τοῦ Δημ. Παπαμιχαήλ.

★ Τὸ πρῶτο συμβόλαιο γιὰ τὴν προσεχῆ θερινὴ σαιζὸν ὑπεγράφη προχθές. Σύμφωνα μὲ αὐτὸ ἡ Γκέλυ Μαυροπούλου, ποὺ ἔπαιζε ὡς τώρα, πάντα στὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα, θὰ ἐμφανιστῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα. Θὰ παίξη ἐπὶ κεφαλῆς νέου θιάσου πρόζας, στὸ «Ἀττικὸ Θέατρο» τῆς ὁδοῦ Κοδριγκτῶνος.

★ Τὸ θέατρο «Ἀκροπὸλ» ἐπραγματοποίησε τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα παρ' ὅλη τὴν κρίσι τῆς ἐποχῆς, ἕνα σπάνιο ρεκόρ: 102.000 δρ. εἴσπραξι τὸ Σαββατοκύριακο.

★ Ὁ γνωστὸς χορευτὴς καὶ χορογράφος Βασίλης Λαμπρινός, ποὺ σημείωσε τὰ τελευταῖα χρόνια στὴ Νότιο Ἀμερικὴ μεγάλες ἐπιτυχίες, στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου βρίσκεται τελευταῖα, ἀνεβάζει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μουσικὰ θέατρα τοῦ Μπροντγουαίη, ἕνα χορόδραμα ἀρχαϊκοῦ τύπου, μὲ Ἀμερικανίδες χορεύτριες.

★ Στὸ Μάνο Χατζηδάκι ἀπενεμήθη καὶ δεύτερο βραβεῖο «Χρυσοῦ δίσκου» γιὰ τὸ τραγοῦδι του «Ξημερώνει», ποὺ συμπεριελήφθη μαζὶ μὲ ἄλλα 12 τραγούδια διασήμων ξένων συνθετῶν, στὸν δίσκο τοῦ «ΟΗΕ», ποὺ ἐκυκλοφόρησε σὲ ἀντίτυπα, ἄνω τοῦ ἑκατομμυρίου.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ Χατζηδάκις εἶχε πάρει τὸν πρῶτο χρυσὸ δίσκο στὸ Μόναχο μὲ τὸ τραγοῦδι του «Σὰν σφυρίξης τρεῖς φορές», ποὺ μεταφράστηκε στὰ γερμανικὰ «Τριαντάφυλλα τῆς Ἀθήνας» καὶ ποὺ πέρασε σὲ κυκλοφορία τὸ ἑκατομμύριο.

★ Ἡ Κάρολ Ριβά, ποὺ συνεχίζει τὶς ἐμφανίσεις της στὴν Ἀθήνα, παρουσιάζει ἀπὸ προχθὲς μιὰ δραματικὴ δημιουργία, μὲ τὸν τίτλο «Ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Βούδδα», ποὺ καταλήγει σὲ ἐλαφρό... στρὶπ-τήζ.

Στὸ νούμερο αὐτό, μ' ἕνα ἰδιότυπο τρύκ, λαμβάνει μέρος καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα, ποὺ μεταφέρθηκε ἀπὸ τὸ Παρίσι.

★ Ἡ Ἑλληνοαιγύπτια τραγουδίστρια Ἄλμα, ποὺ ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα, πραγματοποιεῖ ἕνα σπάνιο ρεκόρ: Ἐκτελεῖ κάθε βράδυ, σὰν μέλος τῆς ὀρχήστρας μὲ τὴν ὁποία συνεργάζεται, περισσότερα ἀπὸ 50 τραγούδια, σὲ διάφορες γλῶσσες.

★ Τὸ περίφημο συγκρότημα τοῦ παρισινοῦ «Καρουσέλ» ἔρχεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα, στὶς ἀρχὲς Ἰανουαρίου.

Τὸ ὀκταμελὲς συγκρότημα θὰ παρουσιάζη ἕνα θεαματικὸ «σόου» διαρκείας δυὸ ὡρῶν, ποὺ θὰ ποικίλλεται μὲ χορούς, τραγούδια καὶ διάφορα τρύκ.

★ Δυὸ νέες ἐπιθεωρήσεις πίστας ἑτοιμάζουν μετὰ τὶς γιορτὲς δυὸ ἀπὸ τὰ μεγάλα κέντρα τῆς Πλάκας.

Ἡ μιὰ θὰ ἀποτελῆ, μὲ τὸν τίτλο «Ἀναμνήσεις», μιὰ ζωντανὴ ἀναπαράστασι τοῦ γλεντιοῦ τῆς παλιᾶς καλῆς ἐποχῆς, μὲ τοὺς χαρακτηριστικοὺς τύπους της, ἐνῶ ἡ ἄλλη, μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Ἀθήνα τὴ νύχτα», θὰ παρουσιάζη μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς σημερινῆς νυκτερινῆς ζωῆς, θὰ ποικίλλεται δὲ παράλληλα μὲ πολλὰ στρὶπ-τήζ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι

ΑΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΡΡΙΚΑ-ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἕνα ἐξαιρετικὸ ντουέττο

ΠΡΙΝ τρία ἀκριβῶς χρόνια, δύο συμπαθητικὲς μικρούλες, ἔκαναν δειλὰ-δειλὰ τὴν ἐμφάνισί τους στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους.

Πρόκειται γιὰ τὶς ἀδελφὲς Ἔρρικα καὶ Μαργαρίτα Μαστραπᾶ, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὴν Ἀθήνα, κυνηγημένες ἀπὸ ἀτὸ Βελγικὸ Κογκό, μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά τους καὶ πολλὰ μέλη τῆς ἑλληνικῆς παροικίας.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴ Βιέννη, ὅπου γεννήθηκαν ἀπὸ Αὐστριακὴ μητέρα καὶ Ἕλληνα πατέρα, ἔμειναν πέντε ὁλόκληρα χρόνια στὸ Ἐλίζαμπετβίλ. Ἀπὸ πολὺ μικρὲς ἀγαποῦσαν τὸ τραγούδι καὶ ἔκαναν ἐκεῖ πολλὲς φορὲς ἐρασιτεχνικὲς ἐμφανίσεις. Ὅταν ἔφθασαν στὴν Ἀθήνα, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς, πῆραν τὴν ἀπόφασι νὰ κάνουν καρριέρα στὸ τραγούδι, παίρνοντας στὸ μεταξὺ μαθήματα τραγουδιοῦ καὶ χοροῦ.

Τὸ τόσο κακόηχο, ὅμως, ἐπίθετό τους, τοὺς χτυποῦσε συνεχῶς στὰ νεῦρα. Ἔψαχναν, λοιπόν, νὰ βροῦν κάποιο ἐντυπωσιακὸ ψευδώνυμο καί, τελικά, ἀπεφάσισαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ ἐπίθετο τῆς μητέρας τους.

Σὰν Ἔρρικα καὶ Μαργαρίτα Μπρόγιερ, λοιπόν, 19 ἐτῶν ἡ πρώτη καὶ 17 ἡ δεύτερη, ἔκαναν τὶς πρῶτες τους ἐμφανίσεις στὰ ἀμερικανικὰ κλὼπ τῆς Κηφισιᾶς καὶ τῆς Γλυφάδας, ὡσότου εἶχαν τὴν τύχη νὰ πέσουν σὲ καλὰ χέρια. Προσελήφθησαν στὸ πιὸ ὀνομαστὸ κέντρο τῆς Γλυφάδας, σὰν τραγουδίστριες ὀρχήστρας καὶ ἐκεῖ, μὲ τὴν συμπαράστασι καὶ φροντίδα τοῦ μαέστρου Ἀποστολάκου, εἶχαν μεγάλη ἐξέλιξι. Εἰδικεύθηκαν στὰ ξένα τραγούδια καί, μέσα σ' ἕνα χρόνο,

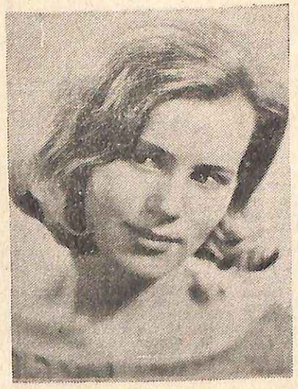

Ἡ Μαργαρίτα.

Τὰ δυὸ νέα ἀστέρια τοῦ τραγουδιοῦ, στὴν πρώτη τους θεατρικὴ ἐμφάνισι.

χάρις στὸ ζῆλο καὶ τὴν ἐντατικὴ ἐργασία, κατώρθωσαν νὰ ἐξελιχθοῦν σ' ἕνα ἀξιοπρόσεχτο ντουέττο, ποὺ κινοῦσε τὸ θαυμασμό.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὶς τραβήξη τὸ θέατρο. Ἔτσι, τὸ περασμένο καλοκαίρι, ἔκαναν τὴν πρώτη τους ἐμφάνισι στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου «Βέμπο» μὲ μιὰ μουσικοχορευτικὴ ἐμφάνισι, ποὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ξένης ἀττραξιὸν καὶ ἄρεσε πολύ. Ἀξιόλογο νούμερο σὲ μιὰ ἐπιθεώρησι, ἡ "Ερρικα κι' ἡ Μαργαρίτα, συνεχίζουν τώρα, στὸ θέατρο «Καλουτᾶ» μὲ τὸ θίασο τῶν «Ὀκτώ», μὲ μιὰ ἐντυπωσιακὴ ἐμφάνισι, μέσα ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἐκρὰν τηλεοράσεως, ποὺ τοὺς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξουν τὸ πολυσύνθετο ταλέντο τους καὶ τὴν εἰδικότητά τους στὰ ξένα τραγούδια. Τὶς πρόσεξε ἐπίσης κι' ὁ κινηματογράφος. Ἔτσι ἔχουν ἐμφανισθῆ ὡς τώρα σὲ πέντε ἑλληνικὲς ταινίες, ποὺ τὶς ἔκαναν περισσότερο δημοφιλεῖς.

Οἱ δυὸ ὅμως χαριτωμένες αὐτὲς ἀδελφὲς δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες, ποὺ ἐπαναπαύονται στὶς ἐπιτυχίες τους. Ἐξακολουθοῦν καὶ τώρα ἀκόμα νὰ ἐργάζωνται ἐντατικά. Ἔτσι, ὅλα τους τὰ εἰκοσιτετράωρα εἶναι μιὰ συνεχὴς ἀγωνία. Ἀκολουθοῦν τὰ πρωϊνὰ μαθήματα Ἀγγλικῆς, στὴ ΧΕΝ, συνεχίζουν πάντα τὰ μαθήματα φωνητικῆς καὶ φοιτοῦν σὲ δραματικὴ σχολή, μὲ τὴ φιλοδοξία νὰ προσφέρουν ἀργότερα κάτι περισσότερο στὸ θέατρο. Ἐλάχιστες ὧρες τοὺς μένουν τὸ μεσημέρι ἐλεύθερες γιὰ φαγητὸ καὶ ἀνάπαυσι, ἀφοῦ, νωρὶς τὸ ἀπόγευμα, πρέπει νὰ δώσουν τὸ παρὼν στὸ θέατρο καὶ κατόπιν στὸ κέντρο ὡς ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

"Ενα αὐτοκινητάκι, ποὺ ἀπέκτησαν ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνο μὲ τὶς οἰκονομίες τους, τὶς ἐξυπηρετεῖ στὶς μετακινήσεις τους. Τὸ ὁδηγεῖ κατὰ κανόνα ἡ "Ερρικα, ποὺ ἔχει καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ βέτο σὲ ὅλα, παρ' ὅτι κι' ἡ Μαργαρίτα ἔχει ἐπίσης δίπλωμα ὁδηγοῦ.

Ὡστόσο, οἱ δύο χαριτωμένες αὐτὲς ὑπάρξεις, ποὺ δὲν ξεχωρίζουν παρὰ μόνο ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν (ἡ "Ερρικα εἶναι ὁλόξανθη κι' ἡ Μαργαρίτα καστανόξανθη), εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀγαπημένες. Καὶ ἔχουν τὰ ἴδια γοῦστα, ἀφοῦ πάντα ντύνονται ὁμοιόμορφα. Ἀκόμη καὶ τὰ σκυλάκια τους, ποὺ δὲν τ' ἀποχωρίζονται ποτέ, εἶναι τὰ ἴδια! "Εχουν, ἄλλωστε, τὸ ἴδιο ἀγάστημα καὶ τὴν ἴδια σωματικὴ διάπλασι. Στὸ μόνο, ποὺ διαφέρουν, εἶναι οἱ ἀδυναμίες. Ἡ "Ερρικα εἶναι τρομερὰ βιβλιόφιλος. Διαβάζει συνεχῶς τὶς ὧρες, ποὺ τῆς μένουν ἐλεύθερες, ἐνῶ ἡ Μαργαρίτα ἔχει μεγάλη κλίσι στὴ ζωγραφική. "Εχει φιλοτεχνήσει ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα ταμπλό.

— Ἐλᾶτε μιὰ μέρα στὸ σπίτι, μᾶς λέει ἡ "Ερρικα, σὲ μιὰ σύντομη συνομιλία, ποὺ εἴχαμε προχτὲς μαζί τους, νὰ σᾶς κάνη ἡ Μαργαρίτα τὸ πορτραῖτο σας. Ἐλπίζω νὰ ἐνθουσιασθῆτε ὅταν θὰ δῆτε τὸ δικό μου. Τὸ ἔχουμε κρεμασμένο στὸ σαλόνι μας!

Μετρημένες ὅμως σὲ ὅλα τους, ὅπως καὶ στὰ λόγια τους, οἱ δύο ἀξιόλογες βεντέττες τοῦ «νέου κύματος», ἐντοπίζουν, χωρὶς ἔπαρσι, τὰ μελλοντικά τους σχέδια, στὰ λίγα αὐτὰ λόγια:

— Εἴμαστε ἀποφασισμένες νὰ ἐργασθοῦμε ἐντατικὰ μερικὰ χρόνια ἀκόμη, γιὰ νὰ γίνουμε γνωστὲς σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Καί, ὅταν θὰ πιστέψουμε, ὅτι εἶναι καιρός, θὰ κάνουμε μιὰ μεγάλη περιοδεία στὸ ἐξωτερικό. Πράγμα, ποὺ θὰ μᾶς δώση, ὅπως ἐλπίζουμε, τὴν εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσουμε κάποια μέρα τὸ μεγάλο μας ὄνειρο: νὰ ἀποκτήσουμε ἕνα ὡραῖο σπίτι στὸ Παλαιὸ Φάληρο.

★

Θὰ τελειώσω μὲ μιὰ τραγικὴ περιπέτεια, ποὺ εἶχαν ἡ "Ερρικα κι' ἡ Μαργαρίτα, πρὶν μερικὰ χρόνια, ὅταν ἔμεναν ἀκόμα στὸ Κογκό:

Κάποτε, ποὺ ταξίδευαν οἰκογενειακῶς ἀπὸ τὸ Ἐλιζαμπετβίλ στὸ Λεοπολντβίλ, τὸ αὐτοκίνητό τους σταμάτησε ἀπὸ Βλάβη, μέσα σὲ μιὰ δασώδη περιοχή, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ διατρέξουν μεγάλο κίνδυνο.

— Σὲ μιὰ στιγμή, μᾶς λέει ἡ Μαργαρίτα, ποὺ ζῆ ἀκόμη μὲ τὸν ἐφιάλτη αὐτόν, ἀκούσαμε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα παράξενο θόρυβο κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, διακρίναμε ἕνα μεγάλο κοπάδι ἀπὸ ἐλέφαντες, μικροὺς καὶ μεγάλους, νὰ προχωρῆ τρέχοντας κατ' ἐπάνω μας.

— Εὐτυχῶς, πρόσθεσε ἡ "Ερρικα, σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων τὸ κοπάδι ἄλλαξε πορεία κι' ἔτσι γλυτώσαμε...

Εἶναι, βέβαια, γνωστὸ πὼς οἱ ἐλέφαντες, ἂν δὲν τοὺς πειράξης, δὲν ἐπιτίθενται. Εἶχαν ὅμως πάρει τέτοια φόρα, ποὺ δὲ θὰ εἶχε μείνει ἀπὸ τὶς συμπαθεῖς κολτέχνιδες οὔτε τὸ κοκκαλάκι τους! Γι' αὐτό, ἀπὸ τότε, κάθε φορά, ποὺ θὰ τύχη νὰ περάσουν μπροστὰ ἀπὸ κανένα παττητῶι μούστου, κλείνουν. ἄθελα, τὰ μάτια τους...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ἡ "Εφικα.

σαλόνι

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΤΕΡΗΣ ΜΟΡΑΓΙΕΜΟΣ

Ὁ προστατευόμενος τοῦ ΑΖΝΑΒΟΥΡ

ΦΑΙΝΟΤΑΝ μόνο εἴκοσι. Καὶ ἦταν... ὅπως ὁμολόγησε ὁ ἴδιος, τριάντα.

— Καὶ πόσα χρόνια τραγουδᾶτε;

— Δεκαπέντε.

— Δηλαδὴ ἀρχίσατε...

★

Εἶναι μιὰ μικρή, ὡραία ἱστορία τὸ πῶς ἄρχισε νὰ τραγουδᾶ ὁ Τέρης Μοραγιέμος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γλυκοὺς τραγουδιστὲς τοῦ ἐλαφροῦ μας τραγουδιοῦ.

Μιὰ ἱστορία, ποὺ ἔχει συμβῆ στοὺς περισσότερους καλλιτέχνες μας, ἀλλὰ ποὺ κάθε φορά, μὲ τὶς διαφορετικὲς ἀποχρώσεις καὶ παραλλαγές της, παρουσιάζει καινούργιο ἐνδιαφέρον κι' ἀποκαλύπτει πὼς κάθε ἄνθρωπος, ἰδίως καλλιτέχνης, πρέπει νὰ ὁπλισθῆ μὲ θάρρος, γιὰ νὰ ξεκινήση καὶ νὰ πραγματοποιήση τὰ πρῶτα του βήματα.

"Οσο γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, αὐτὰ ἔρχονται μόνα τους, ἁπλὰ κι' ἀβίαστα, ἂν ἔχης ταλέντο.

"Ητανε, λοιπόν, ἕνα βράδυ καλοκαιρινό, στὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, στὸ κέντρο «Ἄλσος». Ζέστη, ἱδρώτας, ξενύχτι καὶ παγκάκι. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα καθόταν τὸ δεκαπεντάχρονο ἀγόρι, ποὺ ἄκουγε στὸ ἴδιο ὄνομα, ποὺ ἀκούει καὶ τώρα: Τέρης Μοραγιέμος.

Ἀπέναντι ἡ ὀρχήστρα τοῦ Τάκη Μωράκη, γέμιζε μὲ μελωδίες τὴν ἀστροφώτιστη νύχτα καὶ τὶς καρδιὲς τῶν θαμώνων τοῦ κέντρου. Ὥσπου, σὲ μιὰ στιγμή, βγῆκε στὴν πίστα ὁ Γιώργος Οἰκονομίδης, γιὰ νὰ παρουσιάση τὸ γνωστὸ πιὰ πρόγραμμα τῶν νέων ταλέντων του.

— "Οπως καὶ τώρα, ἔ;

— Ναί, ὅπως καὶ τώρα.

— Κι' ὕστερα, τί ἔγινε;

Τίποτε περισσότερο ἀπ' αὐτό, ποὺ μπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ φαντασθῆ.

Ὁ ἔφηβος Μοραγιέμος ἀγαποῦσε τὸ τραγούδι, ὅπως ὅλοι οἱ νεαροί. Ἀλλὰ τραγουδοῦσε κι' ὁ ἴδιος ὅμορφα — αὐτὸ πίστευε τοὐλάχιστο. "Ετσι, ὅταν τὸ «νέα ταλέντα» τοῦ Οἰκονομίδη ἄρχισαν νὰ διαγωνίζωνται στὴν πίστα, ὁ Τέρης πῆρε θάρρος καί, δίχως καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβη, βρέθηκε μπροστὰ στὸ μικρόφωνο.

Τὰ παρακάτω ἤρθαν μόνα τους. Ὁ Τέρης εἶχε ὡραία φωνή, ἤξερε μουσικὴ κι' εἶχε στὸ αἷμα του τὴν αἴσθησι τῆς μελωδίας. Ἄνοιξε τὰ χείλη, καὶ οἱ νότες βγῆκαν σωστὲς καὶ ὅμορφες.

Τὰ χειροκροτήματα γέμισαν τὴν ὁμορφη νύχτα, ὅταν τὸ τραγούδι τέλειωσε—καὶ μαζὶ καὶ τὴν καοδιὰ τοῦ 15χρονου ἀγοριοῦ.

Ὁ Οἰκονομίδης κι' ὁ Μωράκης εἶχαν μείνει ἐκπληκτοι. Μὲ τὴν πεῖρα καὶ τὴ γνῶσι τους, εἶδαν ἀμέσως στὸ πρόσωπό του τὸν τραγουδιστή, τὸν καλλιτέχνη τῆς αὔριον.

Ὁ Μωράκης, μάλιστα, δὲν περιωρίστηκε στὴ διαπίστωσι μόνο, ἀλλὰ προχώρησε καὶ σὲ προτάσεις:

— Δὲν ἔρχεσαι νὰ σὲ προσλάβουμε ἐδῶ; Θὰ τραγουδᾶς, δίπλα στὴν ὀρχήστρα, πρότεινε.

Ἀκολούθησε ἀμέσως κατόπιν τὸ χρυσὸ δόλωμα:

— ...καὶ θὰ πληρώνεσαι!

Δὲ χρειαζόταν τὸ τελευταῖο. Στὴν ἡλικία τοῦ Τέρη, τὸ χρῆμα δὲν ἔχει σημασία. Προηγοῦνται τὰ ὄνειρα...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ 15χρονος ἔφηβος ἀνῆκε στὸ προσωπικὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ συγκροτήματος τοῦ «Ἄλσους».

★

Μέσα στὰ 15 χρόνια, ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ ἀξέχαστο ἐκεῖνο καλοκαιρινὸ βράδυ, ὁ Μοραγιέμος ἀνέβηκε κι' ἔφτασε. Γύρισε δίσκους, τραγούδησε σὲ κέντρα, σ' ὅλα σχεδόν. πραγματοποίησε «τουρνὲ» στὸ ἐξωτερικό, κι' ἔγινε ὁ...Μοραγιέμος, ἀγαπητὸς τῆς νεολαίας καὶ τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν, ὁ συνεργάτης τοῦ "Ομηρου Ἀθηναίου, τῶν ἀδελφῶν Κατσιάμπα καὶ τῆς Νάνας Μούσχουρη.

Γιὰ νὰ γίνη ἀντιληπτὴ ἡ ἀξία του, ἀρκεῖ ἡ κριτική, ποὺ ἔκαμε τελευταῖα γι' αὐτὸν ὁ διάσημος Γάλλος τραγουδιστὴς Σὰρλ Ἀζναβούρ. Ὁ Ἀζναβούρ, ποὺ ἐπεσκέφθη πρὸ ὀλίγου τὴν Ἀθήνα, πῆγε ἕνα βράδυ νὰ διασκεδάση, κατὰ τύχη, στὸ κέντρο, ποὺ τραγουδοῦσε ὁ Μοραγιέμος. Τὸν ἄκουσε, λοιπόν, καὶ ἔμεινε ἐκπληκτος.

— Εἶναι ὁ μόνος τραγουδιστὴς ποὺ μ' ἄρεσε στὴν Ἑλλάδα, εἶπε.

Καὶ κάλεσε τὸ Μοραγιέμο νὰ τραγουδήση στὸ Παρίσι.

★

Ἰδού τώρα καὶ οἱ ἀπαντήσεις, ποὺ ἔδωσε στὸ ἐρωτηματολόγιό μας ὁ Μοραγιέμος. Τὶς παραθέτουμε, μαζὶ μὲ τὶς σχετικὲς ἐρωτήσεις, γιὰ νὰ συμπληρωθῆ τὸ πορτραῖτο του:

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ἀνήκετε σὲ καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια, ἢ μόνο ἐσεῖς ἀπ' τὴν οἰκογένειά σας βγήκατε καλλιτέχνης;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: "Αλλα δυὸ ἀδέλφια μου ἀσχολοῦνται μὲ τὸ τραγούδι. Ἀνήκουν κι' οἱ δυὸ στὸ γνωστὸ «Ἀθηναϊκὸ Τρίο», ποὺ θριάμβευσε στὸ Γιοχάνεσμπουργκ, πρὸ 5ετίας.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Πῶς βρίσκετε τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι; Προώδευε ἢ ὄχι στὰ τελευταῖα χρόνια;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Ἀναμφισβήτητα. Μαζί του προώδεψα... κι' ἐγώ. Τὸ λέω μὲ μετριοφροσύνη. Χωρὶς μ' αὐτὸ νὰ ἐννοῶ πὼς ἔφτασα. Στὸ τραγούδι δὲν ὑπάρχει «φτάσιμο». Πάντα ὑπάρχει τὸ καλύτερο, ἕνας στόχος ψηλότερος ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅπου στέκεσαι. Προσωπικὰ πιστεύω πὼς ὑπάρχει πολὺς ἀκόμη δρόμος γιὰ νὰ διανύσω.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιοὺς ἀπ' τοὺς "Ελληνες τραγουδιστὲς ξεχωρίζετε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Ἀπ' τοὺς τραγουδιστὲς ξεχωρίζω τὸ Νίκο Γούναρη καὶ τὴ Μπελίντα. Εἶναι κι' οἱ δυὸ βετεράνοι τῆς «δουλειᾶς» μας. Ἀπὸ τὸ «λαϊκὸ» τραγούδι, προτιμῶ τὸν Καζαντζίδη καὶ τὴ Μαρινέλλα. Εἶναι κι' οἱ δυό τους θαυμάσιοι.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ἐλαφρὸ ἢ λαϊκὸ τραγούδι προτιμᾶτε; Καὶ γιὰ ποιο λόγο;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Τὸ ἐλαφρὸ τὸ τραγουδῶ. Τὸ λαϊκὸ προτιμῶ νὰ τὸ ἀκούω μονάχα.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά σας καὶ τὰ ὀνειρά σας γιὰ τὸ ἄμεσο μέλλον;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Ἐπιθυμία μου, ποὺ πρέπει σύντομα νὰ πάω σάρκα καὶ ὀστᾶ, εἶναι νὰ κάμω δική μου ἐπιχείρησι, ὅπου νὰ τραγουδῶ ὁ ἴδιος. Μὴ μὲ νομίζετε ὅμως παραδόπιστο. Ἀποστερόμαι καὶ περιφρονῶ τὸ χρῆμα. Μὰ κάποτε τὸ στεροῦμαι σὲ ἀπίθανο βαθμὸ καί, συνωμίλησε μὲ τὴν ἀπέραντη φτώχεια, ἔζησα καὶ εἶδα ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀπελπισμένη ἀνθρώπινη δυστυχία. Ἀπὸ τότε ἡ φτώχεια μὲ συγκινεῖ ὅσο τίποτα στὸν κόσμο. Κι' ἂν θέλω ν' ἀποκτήσω λεφτά, εἶναι γιὰ νὰ βοηθάω τοὺς συναθρώπους μου ποὺ ζοῦν στὴν ἀθλιότητα.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ γνώμη ἔχετε γιὰ τὸν ἔρωτα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Εἶναι ἕνα εἶδος, ποὺ δὲ συνηθίζω νὰ τό...πουλάω.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ γνώμη ἔχετε γιὰ τὸ γάμο;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Δὲν ἔχω προσωπικὴ πεῖρα.

ΕΡΩΤΗΣΙ: "Αν δὲν ἤσαστε ὁ Μοραγιέμος ποιὸς θὰ θέλατε νὰ εἴσαστε:

Ὁ Τέρης Μοραγιέμος σὲ μιὰ ἐμφάνισί του μὲ τὴν Νάνα Μούσχουρη.

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: "Αν δὲν ἤμουν ὁ Μοραγιέμος, θἄθελα νἄμουνα ἕνας μεγαλοβιομήχανος ἢ ἐργοστασιάρχης, γιὰ νὰ βοηθῶ ὅσους ἔχουν οἰκονομικὴ ἀνάγκη.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ἀν ἦταν νὰ κάνετε μιὰ εὐχὴ καὶ νὰ «πιάση» τόπο, τί θὰ εὐχόσαστε γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Νὰ τεθῆ τέρμα στὴ φτώχεια καὶ στὴν ἀθλιότητα. Μακάρι ὁ καινούργιος χρόνος, ποὺ ἔρχεται, νὰ βγάλη ἀληθινὴ τὴν εὐχή μου.

"Οταν τέλειωσε ἡ συνέντευξι μὲ τὸν Τέρη Μοραγιέμο, ὁ νέος τραγουδιστὴς καὶ προστατευόμενος τοῦ Ἀζναβούρ ἔσκυψε καὶ πῆρε τὴ θήκη, μέσα στὴν ὁποία εἶχε τυλίξει ἕνα ὄργανό του.

"Υστερα καλπνύχτισε ἁπλὰ κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγη. Ἐκεῖ ὅμως κοντοστάθηκε. Χαμήλωσε τὰ μάτια δοκίμασε κάτι νὰ πῆ καί, ξαφνου, μπερδεύτηκε μὲ τὰ λόγια του.

Στὸ τέλος κατάφερε ν' ἀρθρώση:

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε γιὰ τὴν ὥρα, ποὺ σᾶς ἔφανα. Δὲν ἦσαν καὶ τόσο σπουδαῖα αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα.

"Υστερα ἔκαμε στροφὴ καὶ χάθηκε στὸ διάδρομο.

"Οσο γιὰ μᾶς καὶ μερικοὺς ἄλλους συναδέλφους ποὺ παραμείναμε στὴ συνέντευξι, καταλάβαμε τὸ παράξενο συναίσθημα πὼς γιὰ πρώτη φορὰ μιλώντας μ' ἕναν καλλιτέχνη, πήσαμε συνέντευξι κι' ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

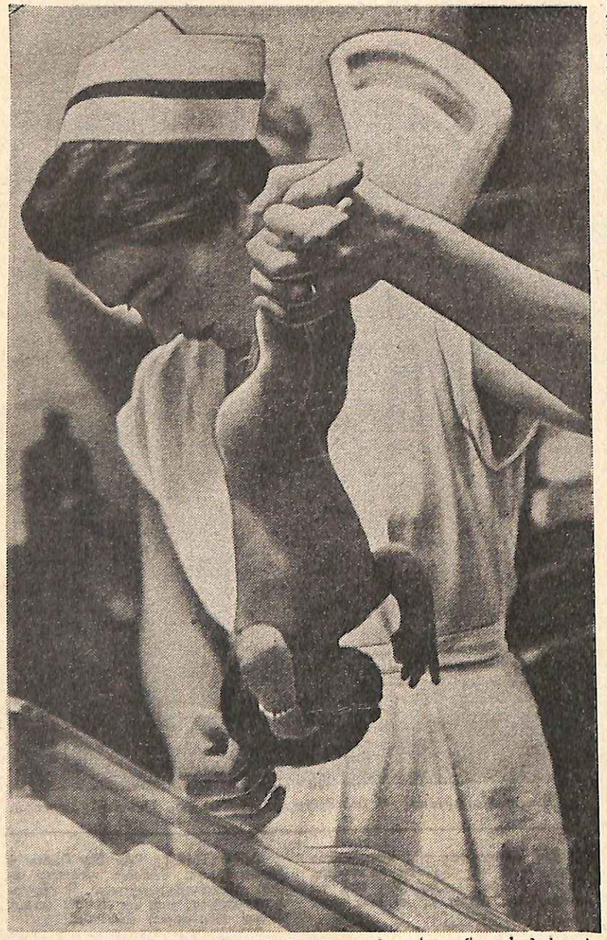

"Ένα παιδί που έρχεται στον κόσμο ύστερ' από μια κανονική έγκυμοσύνη ζυγίζει λίγο περισσότερο από τρία κιλά.

Η ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ

μιά κανονική περίοδο, ή μπορεί νά παρουσιαστῆ πραγματική αἱμορραγία.

Μόλις θά διαπιστώση ἕνα ἀπό αὐτά τά συμπτώματα (ἡ αἱμορραγία εἶναι πάντα τό σοβαρώτερο), ἡ γυναίκα πρέπει νά ξαπλώση στό κρεβάτι νά μείνη σέ ἀπόλυτη ἀκινησία καί ἄν εἶναι δυνατόν, μέ μιά παγοκύστι πάνω στήν κοιλιά. Πολλές γυναῖκες, γιά νά περιορίσουν τούς πόνους, καταφεύγουν σέ μιά μπουκάλα μέ ζεστό νερό ἤ μιά θερμοφόρα. Πρόκειται ὅμως γιά ἕνα μέσον ποῦ δλάπτει, ἀντί νά ὠφελῆ.

Ἀφοῦ, λοιπόν, θά πάρη αὐτές τίς ἀπαραίτητες προφυλάξεις, πρέπει νά κληθῆ ἐπειγόντως ὁ γυναικολόγος, γιατί μόνο αὐτός εἶναι σέ θέσι νά ἐξακριβώση ἄν ἡ ἀποβολή εἶναι ἀναπόφευκτη ἤ εἶναι δυνατόν νά ἐμποδιστῆ.

Πολλές γυναῖκες, ὅταν ἔχουν κατορθώσει νά ἀποφύγουν τήν ἀποβολή, φοβοῦνται ὅτι θά φέρουν στόν κόσμο ἕνα παιδί παραμορφωμένο. Μά δέν ὑπάρχει λόγος νά φοβοῦνται. Κατά 99% τά παιδιά αὐτά γεννιοῦνται κανονικά ἀνεπηυμένα. Ἐπομένως, ἡ γυναίκα, χωρίς νά ἀνησυχῆ, πρέπει νά κάνη ὅ,τι εἶναι δυνατόν γιά νά ἐμποδίση, μέ τήν συνεργασία τοῦ γιατροῦ, τή διακοπή τῆς ἐγκυμοσύνης.

ΚΙ' ΑΝ ΓΕΝΝΗΘΗ ΠΡΟΩΡΑ;

Πρίν ἀπό τέσσερις μῆνες, περίπου, μιά γυναίκα μεταφέρθηκε σέ μιά γυναικολογική κλινική. Τό παιδί της θά ἔπρεπε νά γεννηθῆ σέ πέντε ἤ ἕξη ἑβδομάδες, μά νά ποῦ ἡ ἦρεμη ἀναμονή ἐκείνης τῆς μητέρας διακόπηκε ἀπότομα ἀπό σοβαρές ἐνοχλήσεις. Μόλις ἔφτασε στήν κλινική, οἱ γιατροί τήν ὑπέβαλαν σέ μιά χειρουργική ἐπέμβασι, γιατί τό παιδί δέν μποροῦσε νά γεννηθῆ φυσιολογικά καί ἔφεραν στό φῶς ἕνα ἀγοράκι πολύ μικρό καί ἀδύνατο.

Δυό μέρες ἀργότερα, παρ' ὅλα τά ἐπιστημονικά μέσα, παρ' ὅλες τίς ἀδιάκοπες προσπάθειες, ποῦ κατέβαλαν οἱ καλύτεροι παιδιατροί, δέν κατόρθωσαν νά ἐμποδίσουν τήν προδευτική ἀσφυξία, πού προκαλεσε τό θάνατο τοῦ παιδιοῦ.

Ἐκείνη ἡ γυναίκα ἦταν ἡ Ζακελίν Κέννεντυ κι' ἐκεῖνο τό ἀγοράκι ἦταν ὁ Πάτρικ, τό τρίτο παιδί της. Οἱ ἐφημερίδες μίλησαν πολύ γι' αὐτό τό θλιβερό γεγονός, προκαλῶντας συγκίνησι σέ χιλιάδες γυναῖκες. Καί, ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες, ποῦ ἔτυχε σ' αὐτή τήν περίοδο νά περιμένουν παιδί, ἑνωισαν τούς φόβους τους νά μεγαλώνουν.

Νά ἕνα χαρακτηριστικό παράδειγμα τῆς τάσεως, ποῦ ἔχουν συνήθως οἱ γυναῖκες νά «παρομοιάζωνται» μέ τίς ἡρωΐδες τῶν χρονικῶν, τοῦ κινηματογράφου καί τῶν ρομάντσων. Μά ἐμεῖς ἀπαντᾶμε σ' αὐτές τίς ἀνησυχίες: Δέν ὑπάρχει λόγος νά φοβᾶστε, ἡ τραγική περίπτωσι τῆς Ζακελίν Κέννεντυ καί τοῦ παιδιοῦ της εἶχε σάν αἰτία διάφορες δυσμενεῖς συνθῆκες, ποῦ δέν εἶναι καθόλου κοινές.

Θά πεισθῆτε γι' αὐτό διαβάζοντάς αὐτό τό ἄρθρο.

Καί, πρίν ἀπ' ὅλα, πότε μπορεῖ νά πῶμε ὅτι ἕνα παιδί ἔχει γεννηθῆ πρόωρα; "Οταν γεννιέται πρίν ἀπό τήν κανονική διάρκεια τῶν ἐννέα μηνῶν τῆς ἐγκυμοσύνης (συχνότερα στόν ἕβδομο, λιγώτερο συχνά στόν ὄγδοο καί πιό σπάνια στόν ἔκτο μῆνα). Ἡ πολύ διαδεδομένη πεποίθησι ὅτι τό «ἑφταμηνίτικο» (τό παιδί, ποῦ γεννιέται στούς ἑπτά μῆνες) ἔχει περισσότερες πιθανότητες νά ἐπιζήση ἀπό ἐκεῖνο, ποῦ γεννιέται στούς ὀχτώ μῆνες, εἶναι ἀπόλυτα ἐσφαλμένη. Γιατί; Γιά ἕνα λόγο πολύ ἁπλό: "Οσο περισσότερο ἔχει μείνει ἕνα παιδί στόν μητρικό κόλπο, τόσο καλύτερα ἀναπτυγμένα θά εἶναι τά ὀργανά του καί τόσο μεγαλύτερες οἱ ἐλπίδες του νά ἐπιζήση.

Θά πρέπει, ὅμως, νά γνωρίζετε, ἀκόμη, ὅτι ὁ βαθμός ὡριμότητος, αὐτοῦ τοῦ μητρικοῦ φρούτου, ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπό τό βάρος του, τή στιγμή ποὺ γεννιέται. "Ἕνα παιδί ποὺ ἔρχεται στόν κόσμο ὕστερα ἀπό μιά κανονική ἐγκυμοσύνη μέσης διαρκείας 280 ἡμερῶν ζυγίζει λίγο περισσότερο ἀπό τρία κιλά (3.100—3.250 γραμ.). Ὀνομάζονται, λοιπόν, «ἀνώριμα» ἐκεῖνα τά παιδιά, ποὺ ὅταν γεννιοῦνται ζυγίζουν λιγώτερο ἀπό δυόμισυ κιλά, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης. Σέ ἑκατό νεογέννητα, τά δέκα περίπου εἶναι «ἀνώριμα», μά σέ ἑκατό ἀνώριμα ὑπολογίζονται περίπου ἑξηντα-πέντε, ποὺ ἔρχονται στό φῶς πρίν ἀπό τό φυσιολογικό τέλος τῆς ἐγκυμοσύνης.

Αὐτό τό ὅριο τῶν δυόμισυ κιλῶν εἶναι πολύ ἐνδεικτικό γιατί ὑπάρχει μιά ἄμεση σχέσι ἀνάμεσα στό βάρος τοῦ νεογέννητου καί στίς πιθανότητες, ποὺ ὑπάρχουν γιά νά ἐπιζήση. Τά περισσότερα ἀπό τά παιδιά, ποὺ ὅταν γεννιοῦνται ζυγίζουν λιγώτερο ἀπό δυόμισυ κιλά, εἶναι ἀνίκανα νά ἀντιδράσουν στούς διαφόρους ἐρεθισμούς τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβάλλοντος καί, γιά νά ἐπιζήσουν, χρειάζονται εἰδική παρακολούθησι καί περιποίησις.

Τά «πρόωρα» παιδιά εἶναι πολλά; Κατά μέσον ὅρο σέ κάθε ἑκατό παιδιά τά ἑπτά γεννιοῦνται πρίν ἀπό τό κανονικό τέλος τῆς ἐγκυροσύνης καί, ὅπως μπορεῖτε νά καταλάβετε, ὅσο πιό πρόωρα ἔρχονται στόν κόσμο τόσο μικρότερο εἶναι τό βάρος τους. Οἱ στατιστικές ἀποκαλύπτουν ὅτι τά δυό τρία τῶν παιδιῶν, ποὺ γεννιοῦνται πρόωρα, ζυγίζουν ἀπό δυό μέχρι δυόμισυ κιλά, πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπό τούς πρωόρους τοκετούς συμβαίνουν ἀνάμεσα στόν ἕβδομο καί στόν ὄγδοο μῆνα. Ὑπάρχουν ὅμως καί περιπτώσεις παιδιῶν, ποὺ γεννιοῦνται μέ βάρος ἑνός κιλοῦ ἤ καί λιγώτερο.

Στά τελευταῖα πενῆντα χρόνια, οἱ ἐξελίξεις τῆς ἐπιστήμης, πάνω στόν τομέα τῆς διατηρήσεως στή ζωή τῶν παιδιῶν, ποὺ ἔρχονται στόν κόσμο μέ πρόωρους τοκετούς, εἶναι πολύ σημαντικές. Πρίν ἀπό μισό αἰῶνα, ἕνα νεογέννητο, ποὺ ζυγίζει δυό κιλά εἶχε εἰκοσιπέντε πιθανότητες στίς ἑκατό νά ἐπιζήση. Σήμερα ἔχει ἐνενήντα. Στήν ἴδια πάντα ἐποχή (πρίν ἀπό πενῆντα χρόνια) ἕνα παιδί γεννημένο πρόωρα μέ βάρος ἕνα κιλό καί τριακόσια γραμμάρια, εἶχε δέκα πιθανότητες στίς ἑκατό νά ἐπιζήση, ἐνῶ τώρα ἔχει ἑβδομήντα. Σκεφθῆτε ὅτι οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες κατώρθωσαν νά σώσουν ἀκόμη καί παιδιά, ποὺ ζυγίζαν μόλις μισό κιλό! Τό 1963, τό 50% τῶν «ἑφταμηνιτικων» ἐπιζοῦσε, ὅπως ἐπίσης καί τό 15% τῶν παιδιῶν, ποὺ γεννιοῦνται ὕστερα ἀπό ἐγκυμοσύνη μόλις ἕξη μηνῶν.

Ἡ κανονική ἀνάπτυξι τοῦ πρώωρα γενημένου παιδιοῦ, ἐξαρτᾶται ἀπό τρεῖς βασικούς παράγοντες: ἀπό τήν ἡλικία του τή στιγμή ποὺ ἔρχεται στόν κόσμο, ἀπό τή στιγμή ποὺ ἐπισημονικές φροντίδες, στίς ὁποίες θά ὑποβληθῆ καί ἀπό τίς αἰτίες, ποὺ προκάλεσαν τήν πρόωρη γέννησί του. Τώρα θά θέλετε νά μάθετε (γιατί αὐτό σᾶς ἐνδιαφέρει) ποιές εἶναι αὐτές οἱ αἰτίες.

Στίς 37% τῶν περιπτώσεων ο γιατροί δέν ξέρουν νά ποῦν σέ φ ὀφείλονται οἱ πρόωρες γεννήσεις. Ἀνάμεσα στίς πιό συχνές αἰτίες (ὄχι λιγώτερο ἀπό 20%) εἶναι ἡ ἐγκυμοσύνη διδύμων. "Ισως νά μ᾽ τό ξέρετε αὐτό, μά εἶναι ἀκριβῶς τ διδύμα, ποὺ ἔχουν περισσότερες θανότητες νά ἔρθουν στό φῶς πρ ἀπό τούς κανονικούς ἕνα μήνα. Μά καί ἕνα τραῦμα (ἕνα χτύπημα μιά πτῶσι) ἤ μιά ξαιση προσπάθεια μπορεῖ νά προκαλέσουν ἕνα πρόωρ τοκετό, ἀλλά μόνο σέ ὡρισμένες περιπτώσεις. Ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι πιστεύεται γενικά (καί ποὺ ἀποτελεῖ ἕν

Τὰ μεγάλα ἐρωτηματικὰ τῆς μητρότητος

ἀπό τούς μεγαλύτερους φόβους τῶν ἐγκύων γυναικῶν) ὅταν μιά γυναίκα εἶναι ὑγιής, ἡ ἐγκυμοσύνη της μπορεῖ νά ἀνθέξη καί σέ σοβαρά ἀτυχήματα. Τίς περισσότερες φορές, δηλαδή, τά τραύματα καί οἱ προσπάθειες δέν προκαλοῦν, ἀλλά εὐνοοῦν τόν πρώωρο τοκετό σ' ἐκεῖνες τίς γυναίκες, ποὺ ἔχουν κάποια προδιάθεσι. Μποροῦμε, μάλιστα, νά βεβαιώσουμε ὅτι οἱ ταλαιπωρίες τῆς μοντέρνας ζωῆς, ἰδιαίτερα γιά τή γυναίκα, ποὺ ἐργάζεται ἔξω ἀπό τό σπίτι γίνονται ὑπεύθυνες γιά πρωόρους τοκετούς πολύ πιό συχνά ἀπ' ὅσο τά ἀτυχήματα καί οἱ δυνατές συγκινήσεις. Πολλοί γιατροί βεβαιώνουν, ἀκόμα, ὅτι οἱ γυναῖκες, ποὺ καπνίζουν εἶναι ἐκτεθειμένες πολύ περισσότερο ἀπό τίς ἄλλες, στόν κίνδυνο ἑνός πρώρου τοκετοῦ.

"Αλλες αἰτίες, ποὺ εἶναι δυνατόν νά προκαλέσουν πρώρους τοκετούς εἶναι οἱ ἀκόλουθες: κληρονομικές ἀσθένειες τῆς μητέρας (ὅπως ἡ σύφιλις καί ἡ φυματίωσι) ἐνδοκρινικές ἀνωμαλίες, τοξαιμία σοβαρᾶς μορφῆς, ἀνωμαλίες τῶν γυναικείων ὀργάνων, ἀνώμαλη θέσι καί πρόωρη ἀπόσπασι τοῦ πλακούντος. Αὐτές οἱ δυό τελευταῖες περιπτώσεις ἀπαιτοῦν μιά ἀνάλυσι πιό λεπτομερῆ.

Στό προηγούμενο ἄρθρο μας σᾶς εἴχαμε ἐξηγήσει, ὅτι, ἡ παρουσία αἵματος στούς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, εἶναι ἀνησυχαστική, γιατί ἀποτελεῖ σχεδόν πάντα μιά ἀπειλή ἀποβολῆς. Τώρα σᾶς λέμε ὅτι, στούς τελευταίους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, ἡ παρουσία αἵματος προαναγγέλλει τόν κίνδυνο ἑνός πρωόρου τοκετοῦ, ποὺ προκαλεῖται, ἀκριβῶς, ἀπό τήν ἀνώμαλη θέσι τοῦ πλακούντος καί ἀπό τήν πρόωρη ἀπόσπασί του ἀπό τή μήτρα.

Γιά τόν πλακούντα (ὕστερο) θά ἔχετε ἀκούσει νά γίνεται συχνά λόγος, μά ἴσως νά μήν ξέρετε τί εἶναι καί σέ τί χρησιμεύει. Θά σᾶς τό ἐξηγήσουμε μέ λίγα λόγια. Ὁ πλακούντας εἶναι ἕνα ὄργανο πολύ περίπλοκο, ποὺ στό διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης ἀναπτύσσεται σ' ἐκεῖνο τό σημεῖο τῆς μήτρας, ποὺ πῆγε νά φωλιάση τό γονιμοποιημένο ὠάριο. Ὁ πλακούντας, ἀπό τή μιά πλευρά του εἶναι προσκολλημένος στή μήτρα, ἐνῶ μέ τήν ἄλλη συνδέεται μέ τόν ὀμφαλό τοῦ παιδιοῦ, μ' ἕνα μακρύ καί εὐλύγιστο κορδόνι (τόν ὀμφάλιο λῶρο), στό ὁποῖο τρέχει τό αἷμα τοῦ παιδιοῦ.

Σέ τί χρειάζεται ὁ πλακούντας; Γιά νά φιλτράρη, νά ἐπεξεργάζεται καί νά διαλέγη τό ὀξυγόνο καί τίς θρεπτικές οὐσίες τοῦ μητρικοῦ αἵματος, ποὺ προορίζονται νά μποῦν στό αἷμα τοῦ παιδιοῦ, γιά νά τό διατηρήσουν στή ζωή καί νά τό ἀναθρέψουν μέ μεγαλώση. Ὁ πλακούντας ἔχει ἀκόμα κι' ἕναν ἄλλο προορισμό: Σ' αὐτόν τό αἷμα τοῦ παιδιοῦ ἀδειάζει ὅλες τίς ἀχρηστες οὐσίες του, ποὺ περνοῦν ὕστερα στό αἷμα τῆς μητέρας καί ἐξουδετερώνονται.

Τώρα θά ἔχετε καταλάβει ὅτι ἀν ὁ πλακούντας ὑποστῆ τραῦματα ἤ ἄν, ἀκόμα χειρότερα, ἀποχωριστῆ ἀπό τρεῖς ἤ τέσσερις πόντους ἀπό ἐκεῖνο ποὺ ἔρχεται στόν κόσμο, ἀπό τή στιγμή ποὺ ἐπισημοποιηθῆ ἡ ἀπώλεια, ἀν τά ἀπολύτως ἀπαραίτητα γιά τήν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ ἀποθέματα αἵματος καί τροφῆς δέν ἔχουν ἀποκατασταθῆ.

Πρέπει νά ξέρετε ὅτι τό παιδί, ποὺ γεννιέται πρίν ἀπό τό φυσιολογικό τέλος τῆς ἐγκυμοσύνης εἶναι ἐκτεθειμένο σέ πολλούς κιδύνους. "Ενας ἀπό τούς πιό σοβαρούς κινδύνους εἶναι τό ὅτι δέν ἔχει τήν ἱκανότητα νά διατηρήση τό σῶμα του σέ μιά θερμοκρασία, ποὺ νά τοῦ ἐπιτρέπη νά ζήση. Πολύ περισσότερο, λοιπόν, ἀπό τό κανονικό νεογέννητο ἔχει ἀνάγκη νά κρατηθῆ ζεστό. Γι' αὐτό, θά πρέπει νά τοποθετηθῆ ἀμέσως στήν κούνια (ἤ σ' ἕνα πανέρι ἤ σ' ἕνα κουτί) τυλιγμένο μέ μπαμπάκι καί μέ θερμοφόρες (ἤ μέ μπουκάλες γεμάτες ζεστό νερό), ποὺ δέν πρέπει, ὅμως, νά τοποθετῆται ἀπευθείας πολύ κοντά στό παιδί γιά νά μή προκαλέσουν ἐγκαύματα στήν εὐαίσθητη ἐπιδερμίδα του.

Στό μεταξύ, θά πρέπει νά τηλεφωνήσετε σέ μιά μεγάλη μαιευτική κλινική, ὅπου θά μεταφερθῆ ἀμέσως τό νεογέννητο, γιά νά τοποθετηθῆ στή «θερμοκοιτίδα», δηλαδή σ' ἐκεῖνη τήν εἰδική συσκευή, ὅπου θά δρῆ τή θερμότητα, τό ὀξυγόνο, τήν πίεσι καί τήν ὑγρασία, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα γιά τόν ἀδύνατο ὀργανισμό του.

"Ολες σχεδόν οἱ γυναῖκες, ποὺ φέρουν στόν κόσμο πρόωρα παιδιά ἀναρωτιοῦνται μέ ἀνησυχία, ἄν τά παιδιά αὐτά θά εἶναι κανονικά. "Ας μή ἀνησυχοῦν γι' αὐτό. Στίς περισσότερες περιπτώσεις τό παιδί γίνεται ἀπόλυτα κανονικό ἀπό τή στιγμή, ποὺ θά ἔχη ὑπερνικήσει τίς πρῶτες σκληρές δοκιμασίες γιά νά κρατηθῆ στή ζωή.

Τό 8% τῶν πρωόρων παιδιῶν, ποὺ γεννιοῦνται πολύ ἀδύνατα καί μικροσκοπικά, καί περισσότερο ἀπό τά 90% τῶν παιδιῶν, ποὺ στή γέννησι τους ζυγίζουν ἀπό δυό μέχρι δυόμισυ κιλά, προορίζονται νά γίνουν ἄτομα κανονικά καί ὑγιῆ ἀπό κάθε ἄποψι. "Επομένως, εἶναι ἀπόλυτα ἐσφαλμένη ἡ γενική ἐντύπωσι ὅτι τά παιδιά, ποὺ γεννιοῦνται πρόωρα καί ἀναπτύσσονται μέ μειονεκτικά, παρ' ὅλο, ποὺ δέ μποροῦμε νά ἀρνηθοῦμε ὅτι ἕνα μικρό ποσοστό ἀπ' αὐτά τά παιδιά παρουσιάζουν ἀσθένειες, ποὺ δύσκολα θεραπεύονται, καθώς καί μιά ἀνεπαρκῆ διανοητική ἀνάπτυξι (ἀλλά, τό ἐπαναλαμβάνουμε, οἱ περιπτώσεις αὐτές εἶναι ἐλάχιστες).

Η ΚΑΙΣΑΡΙΚΗ ΤΟΜΗ ΔΕΝ ΦΟΒΙΖΕΙ ΠΙΑ

Καί τώρα ὅς μιλήσουμε γιά μιά ἄλλη ἐπίφοβη ἐπιπλοκή τῆς ἐγκυμοσύνης: τήν καισαρική τομή. Πρόκειται γιά τή χειρουργική ἐπέμβασι, ποὺ γίνεται ἀπαραίτητη, ὅταν τό παιδί δέ μπορῆ νά ἔρθη στόν κόσμο φυσιολογικά. Αὐτή ἡ ἐπεμβασι εἶναι δυνατόν νά γίνη εἴτε στούς τελευταίους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης (καί σ' αὐτή τήν περίπτωσι τό παιδί γεννιέται πρόωρα), εἴτε στό τέλος τῶν κανονικῶν ἐννιά μηνῶν, εἴτε καί κατά τό διάστημα τοῦ τοκετοῦ (καί τότε, στίς περισσότερες περιπτώσεις, τό παιδί ἀναπτρέφεται σάν ἕνα νεογέννητο, ποὺ ἔχει ἔρθει στόν κόσμο κανονικά).

Σέ ποιές περιπτώσεις ὁ γυναικολόγος ἀποφασίζει τήν καισαρική τομή; Ἡ πιό συχνή περίπτωσι, παρουσιάζεται, ὅταν ἡ γυναίκα ἔχη λεκάνη πολύ στενή. Πολλές φορες ὁ γιατρός, μόλις θά δῆ τή σωματική κατασκευή τῆς ἐγκύου, κατλαβαίνει ἀμέσως ὅτι γιά νά γεννηθῆ τό παιδί θά χρειαστῆ καισαρική τομή. Μά σέ ἄλλες περιπτώσεις μπορεῖ νά ἔχη ἀμφιβολίες, γιατί θά ἔξαρτῶνται ἀπό τό μέγεθος τοῦ νεογέννητου. "Αν νομίζη, λοιπόν, ὅτι ἡ γυναίκα θά κατορθώση ἴσως νά φέρη στόν κόσμο τό παιδί της κανονικά, θά τήν ἀφίση νά προσπαθήση καί μόνο ὅταν θά βεβαιωθῆ ὅτι ὁ φυσιολογικός τοκετός εἶναι ἀδύνατος, τότε θά ἀποφασίση νά κάνη τήν καισαρική τομή.

Μερικές φορές ἡ καισαρική τομή εἶναι δυνατόν νά ἀποφασιστῆ καί κατά τή διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης, ἐξ αἰτίας μιᾶς κακῆς τοποθετήσεως τοῦ πλακούντος, ἐνός πρώρου ἀποχωρισμοῦ τοῦ πλακούντος ἀπό τή μήτρα, μιᾶς σοβαρῆς τοξαιμίας ἤ διαβήτου σοβαρᾶς μορφῆς. Μά καί ὡρισμένες σοβαρές παθήσεις τῶν νεφρῶν καί τῆς καρδιᾶς μπορεῖ νά ὑποχρεώσουν τό γιατρό νά ὑποβάλη τήν ἔγκυο σέ καισαρική τομή, πρίν ἀπό τό τέλος τῶν ἐννέα μηνῶν.

Μιά ἄλλη αἰτία, ποὺ ἀναγκάζει τόν μαιευτῆρα νά ἀποφασίση τήν καισαρική τομή, εἶναι ἡ ἀσχημη «παρουσίασι» τοῦ παιδιοῦ (δηλαδή ἡ στάσι του, ποὺ κάνει δύσκολο ἤ ἀδύνατο τόν κανονικό τοκετό).

Πολλές γυναῖκες ἀναρωτιοῦνται μέ ἀνησυχίες: "Υπάρχουν πολλές πιθανότητες ν' ἀναγκαστῶ κι' ἐγώ νά ὑποστῶ καισαρική γιά νά φέρω στόν κόσμο τό παιδί μου; Οἱ πιθανότητες αὐτές εἶναι ἐλαχιστες, λιγώτερες ἀπό 3%.

Μποροῦμε νά προσθέσουμε ἀκόμη, ὅτι ἀπό τήν ἀποψι τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἔχει μείνει ἐννιά μῆνες (ἤ καί λιγώτερο) στόν μητρικό κόλπο, ἡ καισαρική τομή εἶναι ἡ πιό ἰδεώδης μέθοδος γιά νά δγῆ στόν κόσμο, γιατί τό μ' αὐτό τόν τρόπο ἔρχεται στό φῶς, χωρίς νά περάση ἀπό τά τραύματα τοῦ τοκετοῦ, χωρίς νά εἶναι κουρασμένο, χωρίς νά διατρέξη τόν κίνδυνο τῆς ἀσφυξίας καί χωρίς νά ὑποστῆ, ὅπως ὅλα τά νεογέννητα, παραμορφώσεις τοῦ κρανίου περνώντας ἀπό τό σῶμα τῆς μητέρας.

«Μά μήπως ὁ μικρος Πατρίκ Κέννεντυ δέν πέρασε ὕστερα ἀπό μιά καισαρική τομή;» θά πῆτε.

Ναί, μά δέν πρέπει νά ξεχνᾶτε ὅτι ὁ Πατρίκ ἦταν ἕνα παιδί, ποὺ γεννήθηκε πρόωρα καί ὅτι οὔτε ἡ θερμοκοιτίδα κατώρθωσε νά τό κρατήση στή ζωή ἐξ αἰτίας πνευμονικῶν ἐπιπλοκῶν, ποὺ δέν εἶχαν καμμιά σχέσι μέ τόν τρόπο, ποὺ ἦρθε στή ζωή, ἀλλά μέ τίς συνθῆκες, ποὺ γεννήθηκε τούλαχιστον πέντε ἑβδομάδες πρίν ἀπό τόν κανονικό τοκετό. "Αν ἡ καισαρική τομή γινόταν τόν ἔνατο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης, εἶναι πολύ πιθανόν ὅτι τό παιδί θά ἐπιζοῦσε.

Ἡ καισαρική τομή εἶναι, χωρίς ἀμφιβολία, ἡ πιό ἐνδιαφέρουσα καί θεαματική ἀπό τίς μαιευτικές ἐπεμβάσεις, μά καί μιά ἀπό τίς πιό ἁπλές, τούλαχιστον φαινομενικά. Δέν πρέπει, ὅμως, νά νομίζετε ὅτι πρόκειται γιά μιά σύγχρονη ἐπέμβασι τῆς ἐπιστήμης. Ἡ καισαρική τομή γινόταν ἀπό τά πολύ παλιά χρόνια.

Στήν ἀρχή τήν ἐπιχειροῦσαν μόνο ὅταν ἡ μητέρα ἦταν νεκρή, γιά νά προσπαθήσουν νά σώσουν τό παιδί. Στίς ζωντανές γυναῖκες ἄρχισε νά ἐφαρμόζεται πρίν ἀπό ἑκατόν πενῆντα χρόνια, μά ἡ θνησιμότητα ἦταν πολύ ὑψηλή. Φαντασθῆτε ὅτι μόλις πρίν ἀπό ἑβδομῆντα χρόνια ἡ καισαρική τομή προκαλοῦσε τό θάνατο εἰκοσιεννέα φορές στίς τριάντα.

Σήμερα, μέ τά ἀντιβιοτικά καί, τίς μεταγγίσεις, οἱ δυό μεγαλύτεροι ἐχθροί τῆς καισαρικῆς τομῆς, ἡ αἱμορραγία καί ἡ μόλυνσι, ἔχουν καταπολεμηθῆ. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ἡ χειρουργική τεχνική ἔχει τόσο τελειοποιηθῆ στίς ἡμέρες μας, ὥστε ἡ καισαρική τομή ἀποτελεῖ ἕνα πολύ μικρό κίνδυνο. Θά μπορούσαμε, μάλιστα, νά ποῦμε ὅτι δέν δημιουργεῖ σοβαρώτερους κινδύνους ἀπό μιά κανονική ἐγχειρησι σκωληκοειδίτιδος! "Οπως βλέπετε, λοιπόν, οἱ φόβοι σας εἶναι ἀδικαίωμοι.

Πῶς γίνεται μιά καισαρική τομή; Ἡ γυναίκα ὑποβάλλεται σέ γενική ἀναισθησία, μά μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε τό παιδί νά μπορροφήση μόνο ἐλάχιστη ποσότητα ἀπό τό ναρκωτικό. Ὕστερα ὁ χειρουργοσμαιευτῆρας κάνει μιά τομή κάθετη (στίς περισσότερες περιπτώσεις) ἤ ὁριζόντια 15—17 ἑκατοστῶν στήν κοιλιά τῆς γυναίκας, ὕστερα μιά δεύτερη τομή στή μήτρα καί τέλος τραβᾶ ἔξω τό παιδί. "Ολη ἡ ἐπέμβασι κρατάει ἀπό τρία τέταρτα μέχρι μιά ὥρα. Ὁ περισσότερος ἀπ' αὐτόν τόν καιρό ἀπαιτεῖται γιά τό σχολαστικό ράψιμο τῆς μήτρας.

"Ισως νά ἔχετε ἀκούσει νά λένε πώς, ὅταν ἕνα παιδί γεννηθῆ μέ καισαρική τομή καί ὅλα τά ἐπόμενα θά ἔρθουν στόν κόσμο μέ τόν ἴδιο τρόπο. Αὐτό εἶναι ἀλήθεια μόνο κατά ἕνα μέρος. "Αν π.χ. ἡ πρώτη ἐπέμβασι θεωρήθηκε ἀπαραίτητη ἐξ αἰτίας τῆς στενῆς λεκάνης, τό πιθανώτερο εἶναι ὅτι θά πρέπει νά ἐπαναληφθῆ καί στό τέλος μιᾶς νέας ἐγκυμοσύνης. Μά ἄν ἡ καισαρική τομή θεωρήθηκε ἀπαραίτητη ἐπειδή ὁ πλακούντας ἦταν προσκολλημένος στό κάτω μέρος τῆς μήτρας ἤ ἐπειδή τό παιδί «ἔβγαινε» ἀσχημα, τότε δέν ὑπάρχει λόγος νά γίνη καί ἡ δεύτερη καισαρική τομή, ἐκτός ἄν ὑπάρχη καμμιά ἄλλη αἰτία, ὅπως ἡ ἀπειλή τοῦ ἀνοίγματος τῆς πρώτης τομῆς πού δέν ἔχει ἐπουλωθῆ καλά. Ὁπωσδήποτε, θά πρέπει νά ξέρετε, ὅτι τούλαχιστον τά 50% τῶν γυναικῶν ποὺ ἔχουν ὑποστῆ καισαρική τομή, εἶναι ὕστερα σέ θέσι νά φέρουν στόν κόσμο παιδί μέ φυσιολογικό τοκετό, ἐφ' ὅσον ἡ πρώτη οὐλή δέ θά ἔχη ἐλάψει τήν ἐλαστικότητα τῆς μήτρας.

Ἀπόλυτα ἐσφαλμένη εἶναι ἡ πρόληψι ὅτι, ὕστερα ἀπό τήν πρώτη καισαρική τομή, ἡ γυναίκα θά πρέπει νά ἀποφύγη μιά ἄλλη ἐγκυμοσύνη, γιατί μιά δεύτερη ἐπέμβασι θά προκαλοῦσε τό θάνατό της.

«Μά τότε — θά ἀνερωτηθῆτε — πόσες καισαρικές τομές εἶναι δυνατόν νά γίνουν;»

Ὑπάρχουν γυναῖκες, ποὺ ἔχουν ὑποστῆ πέντε, ἕξη ἤ ἀκόμη καί ἑφτά τέτοιες ἐπεμβάσεις. Μά οἱ προνοητικοί γιατροί συμβουλεύουν τίς γυναῖκες νά μήν προχωρήσουν πέρα ἀπό τήν τρίτη. Ἀλλωστε τρία παιδιά εἶναι ἀρκετά γιά νά ἱκανοποιήσουν τό μητρικό ἔνστικτο μιᾶς γυναίκας. Ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς συμβουλῆς εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Ὁ κίνδυνος, ποὺ εἶναι πραγματικός ἀσημαντος στήν πρώτη καισαρική τομή, αὐξάνεται βαθμιαῖα μέ τίς ἑπόμενες. Στήν πέμπτη ἐπέμβασι ὑπάρχει μιά πιθανότητα στίς δέκα νά παρουσιαστοῦν σοβαρές ἐπιπλοκές.

"Ολα ὅσα σᾶς εἴπαμε μέχρι τώρα, ὅσο ἀνησυχαστικά κι' ἄν σᾶς φανοῦν, στήν πραγματικότητα πρέπει νά σᾶς ἐνθαρρύνουν νά διατηρῆσετε ἀκόμη ἀισιοδοξία. "Αν θά κρίνετε μέ προσοχή ὅλα ὅσα γράψουμε, θά φτάσετε στό ἐνθαρρυντικό συμπέρασμα ὅτι οἱ περισσότερες γυναῖκες γίνονται μητέρες χωρίς νά συναντήσουν δυσκολίες καί ὅτι σήμερα, ἀκόμα καί στίς περιπτώσεις, ποὺ παρουσιάζονται οἱ δυσκολίες ὁ γιατρός μπορεῖ νά κάνη πολλά γιά νά βοηθήση τή μητέρα, σέ περιπτωσι δύσκολης ἐγκυμοσύνης πρωόρου τοκετοῦ ἤ καισαρικῆς τομῆς.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἐπαναστατικὲς μέθοδοι κατὰ τῆς ἀρτηριοσκλήρωσης

Προστατευτικὴ «ἐπένδυσι» τῶν ἀρτηριῶν

ΕΝΑΣ Ἄγγλος γιατρὸς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Λήντ κι' ἕνας μηχανικός, εἰδικευμένος στὰ θέματα τῆς κυκλοφορίας τῶν ρευστῶν συνήνωσαν τελευταῖα τὶς προσπάθειές τους γιὰ νὰ μελετήσουν τὶς διάφορες παθήσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες προσβάλλονται οἱ ἀρτηρίες καὶ οἱ φλέβες τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ σκοπός τους εἶναι νὰ κατασκευάσουν ἕνα πλῆρες κυκλοφοριακὸ δένδρο ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, ποὺ νὰ ἀπομιμῆται ἐκεῖνο τοῦ ἀνθρώπου, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τὶς ἀρχὲς τῆς ὑδροδυναμικῆς, τὶς ἰδιότητες τῶν ζωντανῶν ἱστῶν, τὴ θερμοκρασία καὶ τὴ φυσικὴ καὶ χημικὴ σύστασι τοῦ αἵματος. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐλπίζουν ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ ἐξακριβώσουν τὶς αἰτίες τῶν βλαβῶν ποὺ παρουσιάζουν τὰ κυκλοφοριακὰ ὄργανα καὶ νὰ βροῦν τὰ μέσα ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ τὶς ἐξουδετερώσουν.

Ἡ σημασία ποὺ ἔχουν οἱ παθήσεις τῶν κυκλοφοριακῶν ὀργάνων καταμαίνεται ἀπὸ τὸ ὅτι, σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες διεθνεῖς στατιστικές, τὰ 2/3 τῆς ἀνθρωπότητος πάσχουν ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωσι καὶ ἄλλες ἀσθένειες συναφεῖς μ' αὐτήν, ὅπως π.χ. εἶναι ἡ θρόμβωσις.

Ἡ ἄμυνα κατὰ τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως ἀκολούθησε κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἐντελῶς καινούργιους δρόμους, ποὺ μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἐπαναστατικοί. Καὶ εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὰ τὰ ὅσα εἶπε σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ θέμα ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Τόμας: «Τί κάνομε γιὰ νὰ προστατεύσωμε τοὺς ἀνωγοὺς τοῦ νεροῦ καὶ νὰ προλάβωμε τὴν ἀναπόφευκτη φθορά τους; ἔγραψε. Ἐπενδύομε τὰ ἐσωτερικά τοιχώματά τους μὲ οὐσίες ποὺ ἐμποδίζουν τὴ διάβρωσι καὶ τὶς ἁλλοίωσί τους. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνωμε γιὰ τὶς ἀρτηρίες καὶ τὶς φλέβες».

Πραγματικὰ ἡ ἐπιστήμη ἔχει στραφῆ ἀπὸ καιρὸ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι.

Μιὰ ἀπὸ τὶς οὐσίες ποὺ δοκιμάσθηκαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι τὸ «Ἴπ 379». Τὰ πειράματα ἔγιναν σὲ κοινέλια καὶ ποντικοὺς καὶ ἐστέφθησαν ἀπὸ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Τὰ πειραματόζωα χωρίστηκαν σὲ δυὸ ὁμάδες. Ἡ διατροφὴ καὶ στὶς δύο ἦταν ἡ ἴδια. Στὰ ζῶα τῆς πρώτης ὁμάδος, ὅμως, ἐχορηγεῖτο ταυτόχρονα καὶ «Ἴπ 379». Τὰ ζῶα αὐτῆς τῆς ὁμάδος, λοιπόν, δὲν παρουσίασαν φαινόμενα ἀρτηριοσκληρώσεως, ὅπως συνέβη στὰ ζῶα τῆς δεύτερης, στὰ ὁποῖα δὲν ἐχορηγεῖτο αὐτὴ ἡ οὐσία.

Τὴν ἴδια κατεύθυνσι ἀκολούθησε καὶ ὁ δόκτωρ Ρόμπερτσον, ποὺ ἀνακάλυψε μιὰ οὐσία, ἡ ὁποία προστατεύει τὰ τοιχώματα τῶν ἀρτηριῶν καὶ δὲν τὰ ἀφήνει ν' ἀπορροφήσουν τὰ λίπη.

Φαίνεται πράγματι ὅτι ἡ μεγαλύτερη αἰτία τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ ὅλων τῶν συναφῶν ἀσθενειῶν εἶναι τὰ λίπη. Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, μιὰ ὁμὰς Ἄγγλων ἐπιστημόνων ἐνήργησε μιὰ ἔρευνα μεταξὺ δυὸ ἀφρικανικῶν φύλων, τῶν Ρεντὶλ καὶ τῶν Σουμπούρν. Παρατήρησαν, λοιπόν, ὅτι ἡ ἀρτηριοσκλήρωσι ἦταν πιὸ συχνὴ στὴν πρώτη, ποὺ τροφόταν μὲ λιπαρὲς τροφές, ἐνῶ στὴ δεύτερη, ποὺ ἀπόφευγε τὰ λίπη, ἐσπάνιζε.

Παρομοία ἔρευνα ἔγινε καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐπιστήμονες μεταξὺ 100 πεζοναυτῶν. Ἐπὶ ἕξη μῆνες, οἱ πεζοναῦτες αὐτοὶ ὑπεβλήθησαν σὲ μιὰ δίαιτα, πλούσια σὲ θερμίδες (πάνω ἀπὸ 4550 ἡμερησίως, ἐνῶ συνήθως τοὺς παρείχοντο οἱ μισές), ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 2 αὐγά, 350 γραμμάρια κρέας, 250 γραμμάρια τυρὶ καὶ 150 γραμμάρια βούτυρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ψωμί, τὰ γλυκὰ καὶ τὰ φροῦτα. Ἡ δίαιτά τους περιλάμβανε δηλαδὴ 40% σακχαροῦχες τροφές, 20% πρωτεΐνες καὶ 40% ἀμυλοῦχες. Οἱ πεζοναῦτες αὐτοὶ ὑπεβάλλοντο ταυτόχρονα σὲ διάφορες ἀσκήσεις (πορεῖες, τρέξιμο, γυμναστικὴ κτλ.). Συνολικά, βρίσκονταν 16 ὥρες τὴν ἡμέρα στὸ πόδι. Στὸ τέλος τῶν ἕξη μηνῶν, ἡ ἐξέτασι τοῦ αἵματος παρουσίασε σημαντικὴ αὔξησι τῆς ἀναλογίας τῶν λιπῶν. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ σημαντικὴ κούρασι κι' οἱ βαρεῖες ἐργασίες δὲν ἐξουδετερώνουν τοὺς κινδύνους ποὺ προέρχονται ἀπὸ μιὰ δίαιτα πλούσια σὲ λίπη.

Καί, πραγματικά, οἱ νεκροψίες ποὺ ἔγιναν στοὺς νεαροὺς Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες ποὺ σκοτώθηκαν στὴν Κορέα ἔδειξαν ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς παρουσίαζαν σημαντικὲς ἀρτηριοσκληρωτικὲς βλάβες, ὀφειλόμενες προφανῶς στὸ ὅτι ἡ δίαιτά τους ἦταν πλούσια σὲ λίπη.

Τὰ πειράματα γιὰ τὴν ἐπένδυση τῶν ἀρτηριῶν μὲ οὐσίες ποὺ ἐξουδετερώνουν τὰ λίπη περιορίζονται ἀκόμη στὰ πειραματόζωα. Ἕως ὅτου ἀποδειχθῆ ἡ ἀποτελεσματικότης τῶν ἐν λόγω οὐσιῶν καὶ στὸν ἄνθρωπο, ἡ ἐπιστήμη διαθέτει ἕνα ἀποτελεσματικὸ φάρμακο κατὰ τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως. Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶναι ἡ ἡπαρίνη, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τροποποιῆ τὴ σύστασι τῶν λιπῶν μέσα στὸ αἷμα. Χάρις σ' αὐτήν, τὸ αἷμα γίνεται πιὸ ρευστό, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ ὡρισμένα ἐπιβλαβῆ στοιχεῖα καὶ ἀναζωογονεῖται.

Ἀνακαλύφθηκε κατόπιν ὅτι ὡρισμένα παραγωγὰ τῆς ἡπαρίνης, τὰ καλούμενα ἡπαρινοειδῆ, ἔχουν ἀκόμη μεγαλύτερη ἐπίδρασι ἀπ' αὐτήν. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἡπαρινοειδῆ, ποὺ παρασκευάζεται ἀπὸ τὸ βλεννογόνο τοῦ στομάχου καὶ τοῦ δωδεκαδακτύλου, εἶναι ἰδιαιτέρως ἀξιοσημείωτο. Ἡ οὐσία αὐτὴ ἐξουδετερώνει τὴ βλαβερὴ ἐπίδρασι τῆς χοληστερόλης, καθαρίζει τὸ αἷμα καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὴ συγκέντρωσι τῶν λιπῶν σ' αὐτό. Προλαμβάνει ἔτσι τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι καὶ ἐπιδρᾶ θεραπευτικὰ στὶς περιπτώσεις ποὺ ἡ ἀσθένεια ἔχει ἐμφανισθῆ ἤδη.

Τὸ φυσικὸ αὐτὸ ἡπαρινοειδές, ὅπως ἀπέδειξαν τὰ γενόμενα πειράματα, διορθώνει ἐπίσης τὶς ἀνωμαλίες ποὺ παρατηροῦνται στὴν ἀνταλλαγὴ τῶν λιπῶν καὶ ποὺ εἶναι συνήθεις στοὺς ἀρτηριοσκληρωτικοὺς καὶ σ' ὡρισμένους ἄλλους ἀσθενεῖς (διαβητικούς, παχυσαρκους κτλ.). Προλαμβάνει, τέλος, διάφορες ἐπιπλοκὲς τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως, ὅπως εἶναι τὸ ἐμφραγμα τοῦ μυοκαρδίου, ἡ ἐγκεφαλικὴ συμφόρησι κτλ.

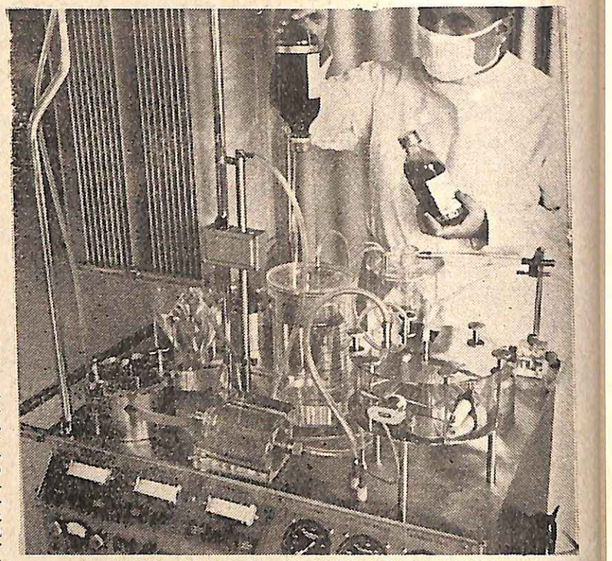

ΕΝΑΣ ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΠΝΕΥΜΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΤΥΠΟΥ

Τὸ ἔμφραγμα τῆς καρδιᾶς εἶναι τὸ κύριο θέμα ποὺ ἀπασχόλησε ἕνα ἰατρικὸ συνέδριο στὸ Δυτικὸ Βερολῖνο, στὸ ὁποῖο πῆραν μέρος 5000 γιατροὶ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας. Ἡ πάθησι αὐτή, ποὺ προκαλεῖ τόσους θανάτους παραμένει μυστηριώδης, ἐνῶ ἡ προσπάθεια τῆς καταπολεμήσεως καὶ τῆς προλήψεώς της δὲ σημείωσε οὔτε ἕνα θετικὸ βῆμα. Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς καρδιακὲς παθήσεις μποροῦν νὰ καταπολεμηθοῦν, μὲ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, τὴν ὁποία ἁπλοποιοῦν ὁ τεχνητὸς πνεύμων καὶ ἡ τεχνητὴ καρδιά, ποὺ ἐξασφαλίζουν τὴν κανονικὴ κυκλοφορία κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπεμβάσεως. Οἱ ἐπιστήμονες ὅμως μένουν ἀδρανεῖς μπροστὰ στὸ ἐμφραγμα, συνεχίζουν τὶς μελέτες τους καὶ συζητοῦν τὰ συμπεράσματά τους. Στὴ φωτογραφία μας ἕνας τελευταίου τύπου τεχνητὸς πνεύμων, ποὺ κατασκευάστηκε στὴ Δ. Γερμανία.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Γιὰ τοὺς ρευματισμούς

Κλινικὰ πειράματα ἀποδείξανε ὅτι οἱ ρευματισμοὶ εἶναι πιὰ δυνατὸ νὰ θεραπευθοῦν μὲ σειρὰ ἐνέσεων ἢ μὲ δισκία Νικοπυρόν, ποὺ ἐνεργοῦν σχεδὸν κεραυνοβόλα. Στὴν Πανεπιστημιακὴ Κλινικὴ τοῦ Μονάχου, ἐπὶ 89 ἀσθενῶν, θεραπεύθηκαν ἔτσι οἱ 65, στὶς ὑπόλοιπες δὲ περιπτώσεις παρατηρήθηκε σημαντικὴ καλλιτέρευσι.

Ἀλοιφὴ γιὰ τὸ ἔκζεμα

Τὸ ἔκζεμα, καθὼς καὶ πολλὲς ἄλλες δερματικὲς παθήσεις, θεραπεύονται τώρα μ' ἕνα νέο δραστικὸ φάρμακο, ποὺ θέσανε σὲ κυκλοφορία οἱ γερμανικὲς φαρμακοβιομηχανίες. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀλοιφὴ Σαλεϊζόλ, γιὰ τὴν ὁποία μάλιστα ἔγινε προσφάτως ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι στὴν Ἰατρικὴ Ἀκαδημία τῆς Βόννης.

Τὸ κάθισμα τῶν παιδιῶν

Ὅταν τὰ παιδιὰ κάθωνται χάμω, γιὰ νὰ παίξουν ἢ γιὰ ἄλλο λόγο, ἔχουν συχνὰ τὰ δυὸ τους πόδια διπλωμένα πρὸς τὰ πίσω. Ἔτσι ὥστε οἱ φέρνες τους ἀκουμπάνε στὸ ἕξω μέρος τοῦ κάθε μηροῦ τους.

Ἡ στάσις αὐτὴ φαίνεται ἄνετη. Ἀλλὰ ὁ δόκτωρ Ἄλμπερτ Σάντς, καθηγητὴς τῆς ὀρθοπεδικῆς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Πενσυλβανίας, λέει ὅτι προκαλεῖ ἕνα ἀφύσικο στρίψιμο τῆς μηριαίας ἀρθρώσεως, ἔστω κι' ἂν δὲν τὸ αἰσθάνεται τὸ παιδί. Ἂν συνεχιστῆ δὲ γιὰ πολύ, ἔχει κακὲς συνέπειες στὸν τρόπο τοῦ βαδίσματος.

Νέο φάρμακο κατὰ τῆς γρίππης

Ἡ γρίππη, πού, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπικρατέστερη ἀντίληψι τῆς ἐπιστήμης, ὀφείλεται σὲ ἰούς, δὲν ἐπηρεάζεται, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὰ ἀντιβιοτικά. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ κάμωμε εἶναι νὰ καταπολεμήσωμε τὰ συμπτώματά της (πυρετός, πονοκέφαλοι, ἀναπνευστικὴ δυσχέρεια, ἐξάντλησις κλπ.) καὶ νὰ προλάβωμε τὶς ἐνδεχόμενες ἐπιπλοκές της. Καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποβλέπει ἕνα καινούργιο γαλλικὸ παρασκεύασμα, ποὺ κυκλοφόρησε τελευταῖα. Τὸ παρασκεύασμα αὐτὸ περιέχει κινίνη, ἀσπιρίνη, διταμίνη Β1 καὶ ἕνα καμφοσερπτίνη. Τὰ δυσάρεστα συμπτώματα τῆς γρίππης ἐξαφανίζονται σὲ μιὰ ἢ δύο ἡμέρες καὶ ἡ ἀνάρρωσις ἐπέρχεται ταχύτατα. Ἡ ἡμερησία δόσις εἶναι 6—8 δισκία. Τὸ φάρμακο αὐτό, λόγω τῆς εἰδικῆς παρασκευῆς του, γίνεται ἀνεκτὸ καὶ ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ δὲν ἀνέχονται συνήθως τὴν ἀσπιρίνη καὶ τὴν κινίνη.

Ἀντικατάστασι τοῦ κρυσταλλώδους φακοῦ

Ἕνας Μεξικανὸς ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Μανουὲλ Τόρρες, κατόρθωσε ν' ἀντικαταστήση τὸν κρυσταλλώδη φακὸ δώδεκα ἀσθενῶν, ποὺ δὲν ἔβλεπαν καθόλου σχεδόν, μὲ ἄλλον ἀπὸ γυαλί, περιτριγυρισμένο μὲ πλατινα. Οἱ ἀσθενεῖς αὐτοὶ βλέπουν σήμερα πολὺ καλὰ καὶ δὲν αἰσθάνονται καμιὰ ἐνόχλησι ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ τεχνητοῦ φακοῦ μέσα στὸ μάτι τους.

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΕΚΖΕΜΑ

Οἱ αἰτίες ποὺ τὸ προκαλοῦν καὶ οἱ διάφορες μορφές του

ΤΟ ἔκζεμα παρουσιάζει καταπληκτικὴ διάδοσι στὴν ἐποχή μας. Κι' αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι σήμερα χρησιμοποιοῦμε διάφορες οὐσίες, ποὺ ἡ ἐπαφή τους μὲ τὸ δέρμα προκαλεῖ ἔντονες ἀντιδράσεις.

Ἀλλ' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ χρησιμοποιοῦν αὐτὲς τὶς οὐσίες, δὲν παθαίνουν ἔκζεμα. Ἀπαιτεῖται μιὰ προδιάθεσι σ' αὐτό. Ἔχει παρατηρηθῆ π. χ. ὅτι ἐκεῖνοι, ποὺ παρουσιάζουν κρίσεις βρογχικοῦ ἄσθματος ἢ ἄσθματος χόρτου ἢ ποὺ παθαίνουν οὐρτικάρια προσβάλλονται πιὸ συχνὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἀνάμεσα στὶς διάφορες μορφὲς ἐκζέματος, σημαντικὴ θέσι κατέχουν τὰ καλούμενα ἐπαγγελματικά, ποὺ ὀφείλονται, δηλαδή, στὴν ἄσκησι ὡρισμένων ἐπαγγέλματος.

Τὸ ἔκζεμα αὐτῆς τῆς μορφῆς ἐμφανίζεται συνήθως ἕπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ ἄτομο ἔχει ἐξοικειωθῆ τελείως μὲ τὴ χρῆσι ὡρισμένων οὐσιῶν.

Παρόμοιο ἔκζεμα εἶναι ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖον προσβάλλονται οἱ ἐργαζόμενοι στὸ τσιμέντο. Ἐμφανίζεται πολλὰ χρόνια μετὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἐργάτης ἄρχισε αὐτὴ τὴν ἐργασία καὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνοχλητικό, γιὰ τὸ λόγο ὅτι μολύνεται εὐκολώτατα. Παραμένει συνήθως καὶ μετὰ τὴν ἀλλαγὴ ἐπαγγέλματος. Οἱ νεώτερες ἐρευνες ἔδειξαν ὅτι ὑπεύθυνη γιὰ τὸ ἔκζεμα αὐτῆς τῆς μορφῆς εἶναι μιὰ οὐσία ποὺ περιέχεται στὸ τσιμέντο, τὸ χρώμιο.

Ἐκζέματα παρουσιάζουν ἐπίσης οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ καλλιεργηταὶ ὀπωροφόρων δένδρων. Τὸ ἔκζεμα αὐτὸ ὀφείλεται στὴ χρῆσι γνωμικῶν λιπασμάτων ἢ στὴν ἐπαφὴ μὲ διάφορα φυτά. Τὰ ἀζωτοῦχα λιπάσματα, οἱ ἀντιπαρασιτικὲς οὐσίες, τὰ ἐντομοκτόνα καὶ γενικὰ τὰ παρασκευάσματα ποὺ ἔχουν στὴ βάσι τους ἀρσενικὸ ἢ ἅλατα χαλκοῦ προκαλοῦν σὲ ὡρισμένα ἄτομα βίαιες ἀντιδράσεις, ποὺ ἐκδηλώνονται μὲ τὴ μορφὴ ἐκζέματος. Αὐτὸ τὸ ἔκζεμα δὲν ἐμφανίζεται μόνο στὰ μέρη ποὺ ἔρχονται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν ἐν λόγω οὐσία, ἀλλὰ γενικεύεται σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα.

Οἱ γεωργοὶ εἶναι ἐκτεθειμένοι ἐπίσης σὲ μιὰ ἀλλεργία φυτικῆς προελεύσεως. Πολλὰ φυτὰ μποροῦν νὰ προκαλέσουν παρόμοιες ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις, ἀλλὰ τὰ κυριώτερα εἶναι ἡ ἀγκινάρα, τὰ σῦκα, οἱ παπαροῦνες κτλ. Τὸ ἔκζεμα αὐτῆς τῆς μορφῆς ἐντοπίζεται στὰ χέρια καὶ στὸ πρόσωπο.

Ὑπάρχει ἐπίσης τὸ ἔκζεμα τῆς νοκοτυρᾶς. Τὸ ἔκζεμα αὐτῆς τῆς μορφῆς ὀφείλεται στὴ χρῆσι διαφόρων καθαριστικῶν οὐσιῶν, ὅπως αὐτὲς ποὺ κυκλοφοροῦν τελευταῖα στὸ ἐμπόριο καὶ ποὺ ἔχουν ἀντικαταστήσει τὰ σαπούνια. Οἱ οὐσίες αὐτὲς προσβάλλουν ὡρισμένα ἄτομα καὶ προκαλοῦν ἐκζέματα ἐξαιρετικῶς ἐπίμονα καὶ δυσκολοθεράπευτα. Τὰ γάντια ἀπὸ καουτσοὺκ δὲν παρέχουν ἐπαρκῆ προστασία. Τουναντίον, ὑποβοηθοῦν τὴν ἐπέκτασι τῶν ἐξελκώσεων καὶ δυσνεφοίνουν τὴν ἐπούλωσί τους.

Παρόμοιο εἶναι τὸ ἔκζεμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον προσβάλλονται οἱ πλύστρες καὶ ποὺ ὀφείλεται ἐπίσης στὴ χρῆσι καθαριστικῶν καὶ λευκαντικῶν οὐσιῶν.

Ἐκζέματα παρατηροῦνται καὶ μετὰ ξύσιμο τῶν παντοπώλων καὶ τῶν ζαχαροπλαστῶν, ὀφειλόμενα στὴν ἐπαφὴ μὲ διάφορες οὐσίες, ὅπως τὰ ἀλλαντικά, τὸ τυρί, ἡ ζάχαρη, ἡ βανίλια κτλ.

Τὰ ἐκζέματα δὲν εἶναι σπάνια καὶ μεταξὺ τῶν ἀστεργατῶν, λόγω τῆς ἐπαφῆς μὲ τὸ ἀλεῦρι ἢ μὲ διάφορες ἄλλες οὐσίες ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴν παρασκευὴ τοῦ ψωμιοῦ.

Ἐκζέματα παθαίνουν ἀκόμη οἱ ἐπιπλοποιοί, οἱ λουστραδόροι κτλ. ἀπὸ τὶς κόλλες καὶ τὰ βερνίκια ποὺ χρησιμοποιοῦν.

Ἕνα ἄλλο ἐπαγγελματικὸ ἔκζεμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ προσβάλλει τοὺς γιατροὺς καὶ τὶς νοσοκόμους. Φαίνεται ὅτι ἡ κυριώτερη αἰτία εἶναι ἡ χρῆσι οἰνοπνεύματος. 90 βαθμῶν καὶ διαφόρων ἀντισηπτικῶν φαρμάκων. Παρετηρήθησαν ἐπίσης περιπτώσεις ἐκζέματος ἀπὸ τὴν ἁπλῆ ἐπαφὴ μὲ μπουκαλάκια ποὺ περιέχουν ἀντιβιοτικά.

Ἀξιοσημείωτο εἶναι ἀκόμη τὸ ἔκζεμα τῶν κομμωτῶν. Ὀφείλεται στὴ χρῆσι διαφόρων βαφῶν, ποὺ περιέχουν διαμίνη. Ἀπὸ τὶς βαφὲς αὐτές, ὅμως, δὲν ἀπειλεῖται μόνον ὁ κομμωτής, ἀλλὰ καὶ οἱ πελάτισσές του. Τὸ ἔκζεμα αὐτὸ προσβάλλει τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, τὰ βλέφαρα καὶ τὸ λαιμό. Μολύνεται εὐκολώτατα καὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπίμονο. Μεταδίδεται, ἐξ ἄλλου, κατὰ τρόπο πολὺ περίεργο. Ἡ σύζυγος π.χ. ποὺ ἔβαψε τὰ μαλλιά της δὲν παθαίνει τίποτα. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ ἄντρας της ξυπνάει μὲ ἔκζεμα τοῦ προσώπου. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ ὀργανισμός του ἀντιδρᾶ στὴ χρῆσι αὐτῆς ἢ ἐκείνης τῆς βαφῆς, ποὺ ἐχρησιμοποίησε ἡ γυναῖκα του.

Ἔκζεμα μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν τὰ ὑγρὰ γιὰ τὶς περμανάντ, τὰ σαμπουάν, οἱ μπριγιαντίνες, οἱ λάκες.

Ἀλλὰ καὶ τὰ διάφορα καλλυντικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸ μακιγιάζ, καθὼς καὶ τὰ ροὺζ γιὰ τὰ χείλη, μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἔκζεμα.

Ἀναφέρθηκε ἐπίσης τὸ ἔκζεμα τὸ μεταξὺ τῶν βιομηχανικῶν ἐργατῶν, ἰδίως ἐκείνων ποὺ ἐργάζονται σὲ χημικὰ ἐργοστάσια.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκζέματα ὀφείλονται στὴν καταπληκτικὴ διάδοσι τῶν χημικῶς παρασκευασμάτων στὶς ἡμέρες μας. Τὰ παρασκευάσματα αὐτὰ ἔχουν συνυφανθῆ σὲ τέτοιο βαθμὸ μὲ τὴ ζωή μας, ὥστε δὲ μποροῦμε πιὰ νὰ κάμωμε χωρὶς αὐτά.

Ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, τὰ χημικὰ αὐτὰ παρασκευάσματα εἶναι ἀκίνδυνα γιὰ τὴ μεγάλη πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ σὲ ὡρισμένα ἄτομα προκαλοῦν βίαιες ἀντιδράσεις, ποὺ ἐκδηλώνονται μὲ τὴ μορφὴ ἐκζέματος.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι τὸ πρώτιστο ποὺ ἔχομε νὰ κάμωμε σὲ παρόμοιες περιπτώσεις εἶναι νὰ παύσωμε νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸ προϊόν, ποὺ δὲν γίνεται ἀνεκτὸ ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας. Ἀλλά, δυστυχῶς, τὸ ἔκζεμα δὲν ἐξαφανίζεται πάντοτε καὶ μετὰ τὴ διακοπὴ τῆς χρήσεως τοῦ ἐν λόγω προϊόντος. Θὰ χρειαστῆ κατόπιν μιὰ μακρὰ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ γιὰ νὰ γλυτώσωμε ἀπὸ τὸ ἐκζέμα, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπίμονες καὶ πιὸ βασανιστικὲς ἀσθένειες.

✪ ✪

ΟΙ ΠΑΧΥΣΑΡΚΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΟΥΝ

Ἡ παχυσαρκία ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελῆ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1 πρόβλημα γιὰ νακοίνωσι, ποὺ ἔγινε στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Λονδίνου, συνεστήθη στοὺς παχυσάρκους νὰ περπατάνε τουλάχιστον ὀχτὼ χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα καὶ ν' ἀποφεύγουν τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ ἀμυλώδη.

Συχνότατα οἱ ἀποσχνητικὲς δίαιτες ἀποτυγχάνουν, γιατὶ οἱ παχύσαρκοι δὲν ἔχουν ἀρκετὴ ὑπομονὴ γιὰ νὰ τὶς συνεχίσουν, προπάντων δὲ οἱ ἄντρες ἄνω τῶν 50 ἐτῶν καὶ οἱ γυναῖκες ἄνω τῶν 30. Πολὺ ρόλο παίζει ἐπίσης ἡ ψυχικὴ ἠρεμία καὶ ἡ σταθερὴ πεποίθησι στὴν ἐπιτυχία τῆς δίαιτας. Σήμερα, ὁ παχύσαρκος θὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ ὑποβληθῆ σὲ μιὰ κατάλληλη ψυχοθεραπεία, γιὰ ν' ἀποκατασταθῆ ἡ συναισθηματικὴ ἰσορροπία του, πρὶν ἀρνήση νὰ ἀκολουθῆ τὴ δίαιτα. Τέλος, πρέπει νὰ «κάνα τον, καὶ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ συνιστῶνται ὡρισμένα ἀκίνδυνα φάρμακα, ὅπως π.χ. τὸ Καφιλόν, ποὺ δὲν προκαλεῖ ἀντιδράσεις καὶ παρενέργειες.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΔΩΡΟ

Ο ΣΕΡ ΤΖΩΡΤΖ ΤΖΕΦΡΥΣ, ὁ αἰμοσταγὴς λόρδος — ὕπατος ἀρχιδικαστὴς τῆς Ἀγγλίας, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε τὴ λαίδη Μαίρη Ὀρμινγκτον. Εἶδε τὴ νεαρὴ καὶ πεντάμορφη ἀριστοκράτισσα νὰ στέκεται μπρὸς στὸ γραφεῖο του καὶ νὰ κρέμεται ἀπὸ τὰ λεπτά καὶ κατακόκκινα χείλη του.

Τῆς εἶπε τότε μ' εὐγενικὴ φωνή:

— Ναί, παραδέχομαι, μυλαίδη, ὅτι προσφέρατε στὸ βασιλιά μας. Ἰδάκωδο μεγάλες ὑπηρεσίες... Χάρις στὶς πληροφορίες σας ἀνακαλύψαμε

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές, Μαίρη; φώναξε ὁ Βάλλανσ. Πιστεύεις στὶς φλυαρίες αὐτοῦ τοῦ παλιοκόριτσου;

τὴν ἐπικίνδυνη συνωμοσία. Δεκαοχτὼ ἀπὸ τοὺς συνωμότες ἔχουν συλληφθῆ κι' ἀπαγχονιστῆ... Ἂς ἀκούσουμε τώρα τὸ ἀντάλλαγμα, ποὺ ζητᾶτε. Ἐλπίζω νὰ μὴν ὑπερβαίνη τὴν ἀξία τῆς ὑπηρεσίας σας, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω...

Τὰ χείλη τοῦ τρομεροῦ ἄρχοντα μισάνοιξαν σὲ σαρκαστικὸ χαμόγελο. Κι' ἡ λαίδη Ὀρμινγκτον γυρίζοντας τὴ ράχη της γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὰ φοβερά μάτια, ψιθύρισε:

— Αὐθέντα μου, φανῆτε καλός... Δυὸ φορὲς καλός, μάλιστα... Ἀποδῶστε τὸ διάδημά μου καὶ τὶς πληροφορίες μου στὴν ἐπιθυμία μου νὰ ἐξυπηρετῶ παντοῦ καὶ πάντα τὴν πατρίδα μου καὶ τὸ βασιλιά μου... Κι' ἔπειτα, χαρίστε τὴ ζωὴ στὸν ἀγαπημένο μου κι' ἀνόητο μνηστῆρα μου... στὸ λόρδο—κόμητα Στήβεν Βάλανσ!

Ὁ σὲρ Τζέφρυς σκίρτησε. Ἀνακάθισε στὴ χρυσοσκάλιστη πολυθρόνα του, τυλίχτηκε σὰ νὰ ριγοῦσε στὸν πορφυρό του μανδύα κι' ἀπόμεινε σκεπτικός.

Ἡ δυστυχισμένη λαίδη ἀγωνιοῦσε. Ζητοῦσε τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ ὅπως φανερώθηκε κατὰ τὴ δίκη, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας, ποὺ ἀποκάλυψε αὐτή, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη.

Μὲ μιὰ λοξὴ ματιὰ κύτταξε τρέμοντας τὸν πανίσχυρο λόρδο. Μὰ τίποτα δὲν προδινόταν στὸ πρόσωπό του, ἀπ' τὶς σκέψεις του. Ὁ ἀρχιδικαστὴς αὐτὸς ποὺ ἔπνιξε τὴν Ἀγγλία στὸ αἷμα, εἶχε ἀρχοντικὸ παρουσιαστικὸ καὶ γεμᾶτο καλωσύνη. Εὐγενικὸς καὶ γλυκομίλητος, εἶχε μεγάλα καὶ γλυκὰ μάτια, ποὺ σκλάβωναν τοὺς συνομιλητές του. Μὰ ἦταν ἀμείλικτος δικαστὴς κι ἀφοσιωμένος στὶς ἀπολυταρχές του ἀντιλήψεις καὶ στὸ θεσμὸ τῆς βασιλείας.

★

Σὲ μιὰ στιγμή, τέλος, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

—Εἶναι ἀργά, φαντάζομαι, μυλαίδη... Χτὲς ἀκόμη τὸν καταδίκασα σὲ θάνατο στὸ ἀνώτατο δικαστήριο τοῦ Ντόρτσεστερ καὶ ὑπέγραψα τὴ διαταγὴ τῆς ἐκτελέσεώς τοὺ... Τὸ ἀπόσπασμα τῶν δραγόνων θἄχη ἀνακαλύψει τὸ καταφύγιό του κι' ὁ μνηστῆρας σας θἄχη ἀπαγχονιστῆ!

— Μυλόρδε... Αὐθέντα μου... Ἔλεος! φώναξε, γονατίζοντας καὶ κλαίγοντας ἡ ὄμορφη ἀριστοκράτισσα. Χαρίστε τὴ ζωὴ τοῦ Στήβεν!... Ξέρω ποῦ εἶναι κρυμμένος. Ὑπογράψτε μου τὴ χάρι τῆς ζωῆς του κι' ἐλπίζω νὰ φτάσω κοντὰ του πρὶν ἀπὸ τοὺς δραγόνους σας... Κάτω μὲ περιμένει ὁ Ἱπποκόμος μου μὲ δυὸ ἀπὸ τὰ πιὸ γρήγορα ἄλογα... Λυπηθῆτε με αὐθέντα μου!

— Εὐτυχισμένε μυλόρδε, ποὺ σὲ λατρεύουν τέτοια ἰδανικὰ πλάσματα! ψιθύρισε ὁ Τζέφρυς, ρίχνοντας βλέμμα θαυμασμοῦ στὴ γονατισμένη λαίδη Ὀρμινγκτον.

»Μυλαίδη, γεννηθήτω τὸ θέλημά σας... Εἶστε τόσο θελκτική, ὥστε ἡ παραμονή σας κοντά μου ἴσως μὲ ἀναγκάση σὲ διαβήματα ἐξευτελιστικὰ γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειά μου ὡς εὐπατρίδη καὶ Ἱππότη... Χαρίζω τὴ ζωὴ τοῦ μνηστῆρα σας. Εἶναι τὸ δῶρο ποὺ κάνω σὲ σᾶς... Κι' ἐλπίζω νὰ σᾶς εὐχηθῶ καὶ προσωπικὰ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων σας!

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, κρατῶντας τὸ πολύτιμο δῶρο τῆς χάριτος, ἡ νεαρὴ κι' ὁμορφη λαίδη κάλπαζε πρὸς τὸ μακρυνὸ χωριουδάκι Σαίντ—Μαίρυ Ὄττερυ. Τὴν ἀκολουθοῦσε ὁ πιστὸς καὶ γηραλέος ἱπποκόμος της, Νάτ.

Δέκα ὧρες ἀργότερα, κατὰ τὰ μεσάνυχτα πιά, κατατσακισμένοι ξεπέζεψαν στὴν αὐλὴ ἑνὸς διωρόφου ἀπόμερου σπιτιοῦ. Ἡ λαίδη Ὀρμινγκτον μὲ νευρικὸ χέρι χτύπησε συνθηματικὰ τὴν ἐξώπορτα. Ἕνας γέρος ἀγρότης μὲ τὴ χαριτωμένη κόρη του ἄνοιξαν μὲ προφύλαξι.

— Εἶστε ὁ μπάρμπα—Λάϊχ; ρώτησε ἡ λαίδη. Εἶμαι ἡ Μαίρη Ὀρμινγκτον...

— Καλῶς ἤρθατε, ἐξογωτάτη! εἶπε πρόσχαρα ἡ κοπέλλα. Πατέρα, ἡ ἐξοχότης της εἶναι ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Στήβεν!

Ὁ μπάρμα—Λάϊχ ὑποκλίθηκε κι' ἔκανε τόπο νὰ περάση ἡ κυρία, ποὺ μόνο τὸ ὄνομά της τοῦ ἦταν γνωστό.

Ἡ λαίδη Ὀρμινγκτον μπῆκε μέσα. Πίκρα κι' ἀνεξήγητη ταραχὴ τὴν κυρίεψαν μόλις ἄκουσε τὴν ἀθῶα καὶ χαριτωμένη ἐκείνη χωριατοπούλα νὰ μιλάη μὲ τόση οἰκειότητα γιὰ τὸ λόρδο—κόμητα Βάλλανσυ, καὶ νὰ τὸν λέη ἁπλῶς «Στήβεν». Ἐπίσης, γιατὶ νόμιζε τὴ λαίδη γιὰ ἐξαδέλφη του;

Μὲ τὴ γυναικεία διαίσθησί της, ἔνοιωσε κάτι τὸ ὕποπτο καὶ θέλησε νὰ τὸ ἐξακριβώση.

— Παρακαλῶ, περιποιήσου τὸν Ἱπποκόμο μου καὶ κράτησέ του συντροφιά! εἶπε στὸ μπάρμπα—Λάϊχ. Θέλω νὰ μιλήσω ἰδιαιτέρως μὲ τὸν κόμητα Βάλλανσυ... Κι' ἐσὺ μικρούλα μου...

— Λούσυ μὲ λένε, ἐξοχωτάτη! διέκοψε ἡ δροσερὴ χωριατοπούλα.

— Κι' ἐσύ, Λούσυ, ἔλα μαζί μου! ἐξακολούθησε ἡ λαίδη. Ὁδήγησέ με στὸ μυστικὸ ὑπόγειο νὰ τοῦ μιλήσω.

Προχώρησαν καὶ βρέθηκαν σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου στὸ τζάκι ἔλαμπε μιὰ μεγάλη φωτιά.

— Ἐδῶ στὴν κάμαρά μου εἶναι! εἶπε ἡ Λούσυ. Βλέπω φῶς στὶς χαραμάδες τῆς πόρτας... Τί καλὰ ποὺ εἶναι μαζί μας ὁ πατέρας μου, γιατὶ θὰ μὲ μάλωνε... Σὰν ἀρραβωνιαστικός μου ὁ Στήβεν μπορεῖ νὰ κυκλοφορῆ ἐλεύθεραστὸ σπίτι, Μὰ ὅταν μπαίνη καὶ στὴν κάμαρά μου, χωρὶς νὰ εἶναι μπροστὰ κι' ὁ πατέρας, τότε ἀκούω τὸν ἐξάψαλμο... Μὰ ἔλατε, ποὺ τὸν ἀγαπῶ!...

Χλωμή, σὰ φάντασμα, ἡ λαίδη, ἄκουγε τὴν ἀθῶα φλυαρία τῆς κοπέλλας κι' ἡ καρδιά της ραγιζόταν. Ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἀποκάλυψη γκρέμισε ὅλα τὰ ὄνειρά της, ὅλη τὴν εὐτυχία της...

— Θεέ μου, εἶπε μέσα της. Ἔπεσε τόσο χαμηλὰ ὁ μνηστήρας μου;... Εἶναι τόσο διεφθαρμένος, τόσο ἀσυνείδητος ὥστε νὰ ξεγελάη ἀθῶα πλάσματα μὲ ψεύτικες ὑποσχέσεις γάμου;... Κι' οἱ ὅρκοι τῆς ἀγάπης του σὲ μένα;...

Εἶχε γυρισμένη τὴ ράχη της πρὸς τὸ τζάκι κι' ἡ Λούσυ δὲν ἔβλεπε τὶς σταγόνες τοῦ ἱδρώτα, ποὺ γυάλιζαν στὸ μέτωπό της.

— Πέστε μου, ἐξοχωτάτη, ὑπάρχουν καλὰ νέα γιὰ τὸ Στήβεν; ρώτησε ἡ Λούσυ. Πεθαίνω ἀπὸ ἀγωνία τόσες μέρες τώρα. Πέστε μου ἐμένα πρώτα, γιὰ νὰ τοῦ πῶ ἐγὼ τὴν καλὴ εἴδησι!

— Τὸν ἀγαπᾶς πολὺ φαίνεται, μικρούλα μου! εἶπε ἡ λαίδη.

— Ὢ τὸν λατρεύω... Θὰ παντρευτοῦμε, μόλις περάση ἡ ἱστορία τῆς κατασϊώξεώς του... Πῶς περιμένω αὐτὴ τὴ στιγμή...

— Μεγάλη τιμὴ αὐτὸ γιὰ σένα, μικρούλα μου! ξαναεῖπε ἡ λαίδη μὲ πόνο. Νὰ παντρευτῆς ἕνα λόρδο, ἕνα κόμητα κι' ὁμότιμο τῆς Ἀγγλίας!... Δὲ μοῦ λές, ξέρει τίποτα ὁ πατέρας σου ἀπὸ τοὺς ἀρραβῶνες σας;

— Θεὸς φυλάξοι, ἐξοχωτάτη! εἶπε ἡ νέα. Μὲ ἐμπόδισε ὁ Στήβεν νὰ τοῦ τὸ πῶ... Θὰ τοῦ τὸ ποῦμε ὅταν περάση ἡ μπόρα, ποὺ ἀπειλεῖ τὸ Στήβεν!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε στὴν πόρτα ὁ λόρδος Βάλλανσυ.

—Μαίρη!... Γλυκειά μου Μαίρη! ξεφώνησε ὁ λόρδος καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της. Ἄκουσα ψιθυρίσματα καὶ βγῆκα νὰ δῶ τί τρέχει. Πῶς νὰ φανταστῶ πὼς ἤσουν ἐσύ, καὶ πὼς ἤρθες, ἐπιτέλους;

— Στάσου, μυλόρδε! εἶπε ἡ λαίδη Ὀρμινγκτον, σπρώχνοντάς τον ψυχρά. Ἤρθα, ὅπως εἶχα καθήκον, φέρνοντας τὸ δῶρο σου... Εἶναι τὸ γαμήλιο δῶρο σου...

— Νὰ τὸ δῶ!... Νὰ τὸ δῶ!... ξεφώνησε ἐκεῖνος.

— Καὶ πάλι στάσου, μυλόρδε, εἶπε ἡ Μαίρη. Τὸ δῶρο αὐτὸ σοῦ τὸ κάνει ὁ σὲρ Τζέφρυς!...

— Θεέ μου, ἀλήθεια;

—Μυλόρδε, συνέχισε ψυχρὰ ἡ λαίδη, εἶχα ἀκούσει κι' ἀπὸ πρόσωπα ὅτι σκοπεύουσες ὑποσχέσεις γάμου, σὲ κοπέλλες κάθε τάξεως, χωρὶς καὶ νὰ τὶς ἐκπληρώνης... Τὰ νόμιζα συκοφαντίες καὶ δὲν τὰ πίστευα... Μὰ τώρα, ἀπὸ τὸ ἀθῶο στόμα αὐτῆς τῆς νέας πείστηκα πιά... Θέλω, λοιπόν, νὰ τὴν ἐξασφαλίσω ἀπὸ καμμιὰ ἀσυνείδητη — σὰν τὶς προηγούμενες — ἀπάτη σου, καὶ τῆς χαρίζω τὸ δῶρο αὐτὸ γιὰ προίκα... Εἶναι τὸ γαμήλιο δῶρο σου...

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, Μαίρη;... Πιστεύεις τὶς φλυαρίες αὐτοῦ τοῦ παλιοκόριτσου;... Τὸ ὑπόστατικό τους ἀνήκει στὰ χτήματά μου. Θὰ κρεμάσω κι' αὐτὴ καὶ τὸν πατέρα της ἀπὸ ἕνα δέντρο, γιὰ νὰ μὴν ξεστομίζουν ἄλλοτε τέτοιες θάβειες...

Κι' ἔκανε νὰ ριχτῆ στὴν κοπέλλα, γιὰ νὰ τῆς ἁρπάξη τὸ ἔγγραφο τῆς χάριτος, ποὺ ἔφερε ὑπογραφὴ τοῦ ἀρχιδικαστῆ τῆς Ἀγγλίας σὲρ Τζὼρτζ Τζέφρυς. Μὰ τότε ἡ Λούσυ, γεμάτη λύσσα γιὰ τὰ ἀπροσδόκητα λόγια τοῦ Βάλλανσυ, πέταξε τὸ ἔγγραφο στὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ!

Μιὰ κραυγὴ φρίκης ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς μαρμαρωμένης λαίδης. Μὰ ἕνα ὑστερικὸ γέλιο βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς μισότρελλης Λούσυ. Κι' ἕνα μούγκρισμα πληγωμένου θηρίου ἔβγαλε ὁ ἄπιστος λόρδος, καθὼς ριχνόταν στὴ φωτιὰ προσπαθῶντας νὰ σώση τὸ ἔγγραφο του, ποὺ καιγόταν στὶς κόκκινες φλόγες...

★

Δυὸ ὧρες ἀργότερα ἔφταναν στὸ δραγόνοι. Ὁ λόρδος Βάλλανσυ συναντήθηκε μὲ παγχονίστηκε τὴν ἴδια ἡμέρα. Ἡ λαίδη Ὀρμινγκτον, μὴν προφτάνοντας νὰ ξαναΐδῆ τὸν ἀρχιδικαστή, κλείστηκε σὲ μοναστήρι μετὰ τὸν ἀπαγχονισμὸ τοῦ ἄπιστου καὶ λατρευτοῦ μνηστῆρα της. Ὅσο γιὰ τὸ μπάρμπα — Λάϊχ, γιὰ πολὺ καιρὸ καταιδιόταν τὸ ὄνομα τῆς λόρδαυ, καθὼς χάϊδευε στὴν ἀγκαλιά του τὴν τρελλὴ μοναχοκόρη του, κλαίγοντας μὲ πίκρα, γιὰ τὴν ἄδικη καὶ θλιβερή της μοῖρα.

Α. ΚΙΝΓΚ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

ΓΚΙΚΑ

Τὸ γάλα πηγὴ ζωῆς καὶ ὑγείας καὶ τὸ..

ΟΛΟΠΑΧΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ ΓΑΛΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ

ΚΟΥΪΚ - ΛΕ

ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟ ΓΑΛΑ

Ἀπαραίτητον διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ παιδιοῦ σας καὶ ὅλης τῆς οἰκογενείας σας.

Τὸ ΚΟΥΪΚ - ΛΕ σᾶς παρέχει:

- ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ γεῦσιν καὶ ἄρωμα. Τελείως παστεριωμένον.
- ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ διὰ τὴν ὑγείαν σας. Διατηρεῖται φρέσκο ἐκτὸς ψυγείου ἐπὶ ἑβδομάδες.
- ΕΥΚΟΛΙΑΝ, διότι ἔχετε οἱανδήποτε στιγμὴν θελήσετε, μετὰ τὴν διάλυσίν του, ἕνα ὑπέροχο φυσικὸ γάλα διὰ τὸ ρόφημά σας, τὰ γλυκὰ καὶ τὰ φαγητά σας.— ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ ΣΕ ΧΛΙΑΡΟ ΝΕΡΟ.

ΠΙΝΟΝΤΑΣ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ - ΠΙΝΕΤΕ ΥΓΕΙΑ

Προϊὸν τοῦ φημισμένου ἐργοστασίου FRANCE - LAIT
ποὺ ἀποτελεῖ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ & ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Γεν. Ἀντιπρ.: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, ΑΙΟΛΟΥ 78, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ 226-383

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΑΖΝΑΒΟΥΡ

Μιὰ ἀποκαλυπτικὴ συνέντευξι μὲ τὸν διάσημο Γάλλο τραγουδιστὴ

Ο ΣΑΡΛ ΑΖΝΑΒΟΥΡ ἀρνεῖται τὶς κακεντρεχεῖς κατηγορίες, ποὺ τοῦ ἀπευθύνονται ἐξ αἰτίας μιᾶς πρόσφατης αἰσθηματικῆς του περιπέτειας. Μὲ παραδέχθηκε πολλὲς ὧλλες, σὲ μιὰ τολμηρὴ συνέντευξι, ποὺ ὁ τραγουδιστὴς αὐτός, μὲ τὴ φήμη τοῦ ὀργισμένου Δὸν Ζουάν, παρεχώρησε στὴ Ρώμη, ἐνῶ γύριζε ἕνα φίλμ, μὲ τίτλο ἀπόλυτα ταιριασμένο στὰ δύο του διαζύγια καὶ στὸ θρύλο του: «Ὑψηλὴ ἀπιστία».

★

ΕΡ.: Τραγουδᾶτε, γυρίζετε φίλμ, διευθύνετε ἕνα βιομηχανικὸ ὀργανισμό, παίζετε στὸ θέατρο. Ποιὸ εἶναι τὸ πραγματικό σας ἐπάγγελμα, κύριε Ἀζναβούρ;

ΑΠ.: Ἂς ποῦμε πὼς δὲν ἔχω, ἂς ποῦμε πὼς εἶμαι ἕνας, ποὺ βρίσκεται στὴ μέση τοῦ κόσμου τοῦ θεάματος, μ' ἕνα ἐπάγγελμα συγκεχυμένο, μὰ μὲ μιὰ ὡρισμένη ἐπιτυχία.

ΕΡ.: Λέγεται, ὅτι εἶσθε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους Δὸν Ζουὰν τῆς Γαλλίας. Εἶναι ἀλήθεια;

ΑΠ.: Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἱ γυναῖκες μοῦ ἀρέσουν πολύ. Μὲ ἐνδιαφέρουν, ἂν κατοιλαβαίνετε αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ πῶ. Ἀκόμη κι' ὅταν εἶναι κουτές, εἶναι πιὸ ἐξυπνες, πιὸ περίεργες, πιὸ διασκεδαστικὲς ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Κι' ὕστερα μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ παίρνω μιὰ νεαρὴ κοπέλλα καὶ νὰ τὴν ἀλλάζω ἀπὸ τὸ κεφάλι μέχρι τὰ πόδια. Νὰ τὴ μαθαίνω νὰ μακιγιάρεται, νὰ ντύνεται, νὰ μιλῆ, νὰ διαβάζῃ, νὰ διασκεδάζῃ. Ὁ μύθος τοῦ Πυγμαλίωνα εἶναι παλιός, βέβαια, μὰ δὲν παύει ποτὲ νὰ εἶναι ὑποβλητικός. Θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ ἔρθῃ μιὰ κοπέλλα στὸ σπίτι μου ντυμένη μ' ἕνα φόρεμα, ποὺ νὰ τὸ ἔχη πάρει δανεικό, μέσα σ' ἕνα ταξί, ποὺ δὲ θὰ ἔχη χρήματα γιὰ νὰ τὸ πληρώσῃ, καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ζῆ κοντά μου, χωρὶς νὰ ἔχη τίποτα. Θὰ πλήρωνα τὸ ταξί της, ὕστερα θὰ καλοῦσα ἕνα μεγάλο ράφτη, ἕνα μεγάλο κομμωτή, ἕνα κοσμηματοπώλη καὶ θὰ ἀρχιζα νὰ τὴ ἐδημιουργῶ». Θὰ ἤθελα νὰ ἦταν πολὺ φτωχή, γιὰ νὰ τὰ ἀνακαλύψῃ ὅλα στὸ πλάϊ μου, γιὰ νὰ βρίσκη θαυμάσιο ἕνα μικρὸ δῶρο καὶ ὑπερβολικὸ ἕνα δῶρο μεγάλο.

ΕΡ.: Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲ σᾶς ἀρέσουν οἱ γυναῖκες, ποὺ ἔχουν κιόλας μιὰ δική τους προσωπικότητα;

ΑΠ.: Ἔ, ναί. Ἐμένα οἱ κοπέλλες, ποὺ ἔχουν περάσει τὰ εἴκοσι, δὲ μὲ ἐνδιαφέρουν.

ΕΡ.: Ἔχετε μεγάλη ἐπιτυχία μὲ τὶς κοπέλλες;

ΑΠ.: Καμμιὰ φορά, ὄχι. Σχεδὸν πάντα, ναί.

ΕΡ.: Καὶ πῶς τὸ ἐξηγεῖτε αὐτό; Συγγνώμην, μὰ ἐσεῖς δὲν εἴσθε ὡραῖος, δὲν εἴσθε πολὺ νέος, ἔχετε λίγα μαλλιά, εἴσθε πολὺ ἀδύνατος καὶ μικρόσωμος...

ΑΠ.: Σύμφωνοι, μὰ εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους ρωμαντικούς. Ξέρω ἀκόμη νὰ μιλῶ γιὰ ἔρωτα, νὰ γράφω ἐρωτικὰ γράμματα, νὰ στέλνω λουλούδια καὶ νὰ ἀφιερώνω στὶς γυναῖκες πολὺ ἀπὸ τὸν καιρό μου, ὅλον τὸν καιρό, ποὺ συνήθως οἱ ἄλλοι ἄντρες ἀφιερώνουν γιὰ νὰ δουλεύουν, γιὰ νὰ θυμώνουν καὶ νὰ δημιουργοῦν ὠφέλιμες κοινωνικὲς σχέσεις. Τί κουτοί, ποὺ εἶναι! Δὲν ξέρουν τί χάνουν!...

ΕΡ.: Πόσες φορὲς ἔχετε παντρευτῆ;

ΑΠ.: Δυό. Ἡ πρώτη μου σύζυγος ὀνομαζόταν Μισελὶν καὶ ἡ ἄλλη Ἐβελίν.

ΕΡ.: Γιατί κι' οἱ δύο γάμοι σας στάθηκαν ἄτυχοι;

ΑΠ.: Ἄ, δὲν ξέρω. Πολλὰ πράγματα στὴ ζωὴ εἶναι ἀνεξήγητα.

ΕΡ.: Πόσες φορὲς ἐρωτευθήκατε, στὰ σοβαρὰ ἐννοῶ.

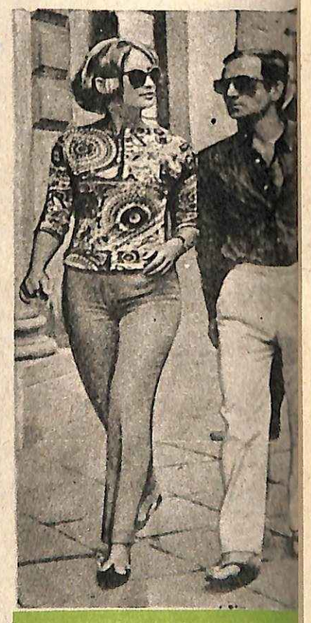

Ὁ Σὰρλ Ἀζναβούρ στὴ Βι Βενέτο τῆς Ρώμης μαζὶ μὲ τὴ πιὸ πρόσφατη «ἀηδίλικη» κατ κτησί του, τὴ Μισέλ.

ΑΠ.: Πέντε, ἕξη, ἴσως κι' ἑπτά...

ΕΡ.: Καὶ πόσες φορὲς ἐρωτευθήκατε ἐπιπόλαιας;

ΑΠ.: Τώρα μοῦ ζητᾶτε πολλά. Πῶς μπορῶ νὰ θυμᾶμαι;

ΕΡ.: Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες κατηγορηθήκατε γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ μιᾶς ἀηλίκου καὶ εἴχατε πολλὲς ἐνοχλήσεις ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Τί εἶναι ἀλήθεια σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία;

ΑΠ.: Ἐκείνη τὴν κοπέλλα τὴν «ἀπήγαγα» μόνο ἐπειδὴ ἡ ἀστυνομία ἦρθε νὰ τὴ ζητήσῃ. Κι' ὕστερα, μιὰ κοπέλλα, στὰ δεκαεννιά της χρόνια, εἶναι πραγματικὰ ἀνήλικη; Θὰ ἔπρεπε νὰ τὴ βλέπατε αὐτὴ τὴν «ἀνήλικη», πόσο εὐχαριστημένη ἦταν γιὰ τὴν «ἀπαγωγή» της.

ΕΡ.: Καὶ τότε ποιὸς δὲν ἦταν εὐχαριστημένος, οἱ γονεῖς της ἢ ἡ ἀστυνομία;

ΑΠ.: Οἱ γονεῖς της δὲν ἀνακατεύτηκαν καθόλου. Φεύγαμε μαζὶ μὲ τὴν κοπέλλα γιὰ τὴ Δανία μὲ τὸ ἀεροπλάνο, μά, ἀπὸ τὸ διαβατήριό της, φαινόταν, ὅτι ἦταν ἀηλίκη καί, γιὰ νὰ φύγῃ, χρειαζόταν ἡ συγκατάθεσι τῶν γονέων της. Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ ἀεροδρομίου τὸ κατάλαβαν κι' ἄρχισαν νὰ κάνουν ἕνα σωρὸ ἱστορίες. Ἔτσι, ἔφυγα μόνος μου. Ἦταν μιὰ ἱστορία ἐκνευριστικὴ καὶ γελοία.

ΕΡ.: Εἶσθε λοιπὸν ἕνας ἄνθρωπος... ἀνήθικος;

ΑΠ.: Ὄχι, καθόλου, μὰ δὲν εἶμαι οὔτε ἠθικολόγος. Εἶμαι ἕνας ἄντρας, ποὺ ζῆ ἐλεύθερα, ἀκολουθώντας τὴ φύσι του καὶ ζητῶντας νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ εὐτυχισμένος.

ΕΡ.: Αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶσθε εὐτυχισμένος; Εἶσθε ἐρωτευμένος;

ΑΠ.: Ἔτσι κι' ἔτσι ἤ. μᾶλλον, ἀρκετά.

ΕΡ.: Ἀρκετὰ τί;

ΑΠ.: Ἀρκετὰ εὐτυχισμένος καὶ ἀρκετὰ ἐρωτευμένος.

ΕΡ.: Εἶσθε πλούσιος;

ΑΠ.: Ὁ κόσμος λέει πὼς εἶμαι πολὺ πλούσιος καὶ δὲν κάνει μεγάλο λάθος.

ΕΡ.: Πόσοι δίσκοι σας πουλιοῦνται τὸ μήνα;

ΑΠ.: Πολλοί, ἕνας ἀριθμὸς τεράστιος. Νομίζω πὼς φτάνουν στὸ ἕνα ἑκατομμύριο τὸ μήνα. Αὐτὸ συμβαίνει ἐπειδὴ οἱ δίσκοι μου πουλιοῦνται σὲ δεκαεφτὰ διαφορετικὲς χῶρες.

ΕΡ.: Ποιὰ ἀπὸ τὰ τραγούδια σας προτιμᾶτε;

ΑΠ.: Δὲν ἔχω προτιμήσεις. Τὰ ἀγαπῶ ὅλα τὸ ἴδιο, ὅπως ἕνας πατέρας ἀγαπάει τὰ παιδιά του, ἢ ἴσως ὅπως ἕνας πατέρας ἀγαπάει τὸ τελευταῖο παιδί του, μέχρι νὰ γεννηθῇ ἕνα ἄλλο. Γιὰ μένα τὸ πιὸ μικρό μου παιδί — δηλαδὴ τὸ τελευταῖο μου τραγούδι — ὀνομάζεται «Χάρισε τὰ δεκάξη σου χρόνια».

ΕΡ.: Μιὰ καὶ μιλήσαμε γιὰ παιδιά, ἔχετε μιὰ κόρη, δὲν εἶν' ἔτσι; Εἶναι συμπαθητική; Ζῆ μαζί σας;

ΑΠ.: Ἔχω δυὸ παιδιά. Ἡ Παρίτσια εἶναι δεκάξη χρόνων καὶ τὴν ἀπέκτησα ἀπὸ τὴν πρώτη μου γυναῖκα. Τὸ καλοκαίρι ζῆ μαζί μου καὶ τὸ χειμῶνα μὲ τοὺς γονεῖς μου. Μὰ ἔχω κι' ἕνα γυιὸ δώδεκα χρόνων, τὸν Πατρίς, ποὺ ζῆ στὸ κολλέγιο. Αὐτὸς δὲν εἶναι παιδί μου, τὸν ἔχω υἱοθετήσει.

ΕΡ.: Γιατί;

ΑΠ.: Καὶ γιατί ὄχι;

ΕΡ.: Τί σκέπτεται ἡ κόρη σας γιὰ τὶς νεοιὲς φίλες, ποὺ ἔχετε πάντα μαζί σας;

ΑΠ.: Συνήθως γίνονται καὶ φίλες της καὶ διασκεδάζουν μαζί. Κολυμποῦν, μοιβαίνουν τοὺς καινούργιους χορούς, ἀκοῦνε δίσκους. Πολλὲς φορές, μάλιστα, γίνονται τόσο φίλες, ποὺ ἐγὼ αἰσθάνομαι σὰν παραμερισμένος.

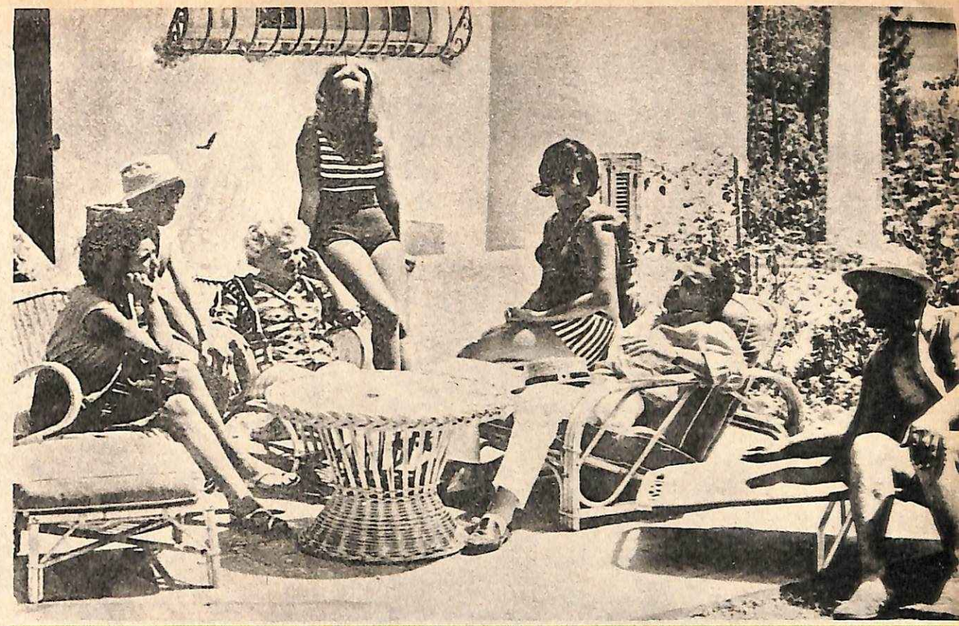

Ὁ Ἀζναβούρ σὲ μιὰ φωτογραφία του, ποὺ τὸν παρουσιάζει πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του, τὴ μητέρα του, τὴν κόρη του Παρίτσια καὶ τὸν υἱοθετημένο γυιό του Πατρίς. Στὸ κέντρο τῆς φωτογραφίας ἡ ξανθιὰ φιλεναδίτσα τῆς στιγμῆς. Μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες ποὺ περνοῦν σὰν μετέωρα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀζναβούρ.

ΕΡ.: Μὰ σᾶς φαίνονται κατάλληλες γιὰ τὴν κόρη σας αὐτὲς οἱ φίλες;

ΑΠ.: Γιατί ὄχι; Συνήθως ἔχουν σχεδὸν τὴν ἴδια ἡλικία. Ἐπομένως, εἶναι λογικὸ νὰ γίνωνται φίλες. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΕΡ.: Πόσων χρόνων εἶσθε; Ποῦ γεννηθήκατε; Ποιὰ ἦταν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα σας;

ΑΠ.: Εἶμαι τριανταεννιὰ χρόνων Γεννήθηκα στὸ Παρίσι ἀπὸ γονεῖς ἀρμενικῆς καταγωγῆς. Ὁ πατέρας μου ἦταν τραγουδιστής.

ΕΡ.: Ποιὰ νομίζετε πὼς εἶναι μέχρι τώρα ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία σας στὴν ἐπαγγελματικὴ ἢ τὴν ἰδιωτική σας ζωή;

ΑΠ.: Ἡ μοναδική μου ἐπιτυχία εἶναι, ὅτι κατώρθωσα νὰ συνδυάσω τὰ διάφορα ἐπαγγέλματά μου μὲ μιὰ κανονικὴ οἰκογενειακὴ ζωή.

ΕΡ.: Τὴ λέτε «κανονική», μὲ δυὸ διαζύγια;

ΑΠ.: Δὲ μὲ καταλαβαίνετε. Γιὰ μένα ἡ οἰκογένεια εἶναι ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, ἡ ἀδελφή μου, τὰ παιδιά μου. Ὅσο γιὰ τὶς συζύγους, τὶς γυναῖκες, αὐτὲς ἔρχονται καὶ φεύγουν.

ΕΡ.: Πόσα σπίτια ἔχετε; Πόσα αὐτοκίνητα; Πόσα καστούμια;

ΑΠ.: Δὲν ἔχω κανένα σπίτι στὸ Παρίσι. Ἔχω μόνο γραφεῖα. Ἔχω δυὸ βίλλες, σαράντα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, μιὰ γιὰ μένα καὶ μιὰ γιὰ τοὺς γονεῖς μου. Ἔχω δυὸ βίλλες στὴν Κυανῆ Ἀκτή, μιὰ γιὰ μένα καὶ μιὰ γιὰ τοὺς γονεῖς μου. Ἔχω, ἀκόμα, ἕνα διαμέρισμα στὸ Σαὶν-Τροπέζ. Ἔχω τέσσερα αὐτοκίνητα—τὸ ἕνα εἶναι τεράστιο, κάτι σὰν ὑπερωκεάνειο—γιὰ μένα, γιὰ τοὺς μουσικούς μου καὶ γιὰ τοὺς ὑπολλήλους μου, ὅταν πηγαίνουμε σὲ τουρνέ. Ἕνα προσωπικὸ αὐτοκίνητο πολὺ γρήγορο, μὰ κατμενέτα γιὰ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ μιὰ ἄλλη γιὰ τοὺς ὑπηρέτες τῶν δικῶν μου. Ἐγὼ ὁδηγῶ μόνο τὸ τρόσο φίλες, ποὺ ἐγὼ αἰσθάνομαι σὰν παραμερισμένος. προσωπικό μου αὐτοκίνητο, μὰ πρέπει νὰ πῶ, ὅτι δὲ μὲ διασκεδάζει πολὺ τὸ τιμόνι. Ὅσο γιὰ τὰ κοστούμια... ἔχω πάρα πολλὰ καὶ ἀμέτρητες γραβάτες, πουλόβερ, παπουτσια, πουκάμισα κλπ. Ἔχω τὴν κακὴ συνήθεια, περνώντας μπροστὰ ἀπὸ τὶς βιτρίνες νὰ ἀγοράζω ὅλα ἐκεῖνα, ποὺ μοῦ ἀρέσουν. Μά, ὅταν ταξιδεύω, δὲν παίρνω ποτὲ μαζί μου περισσότερα ἀπ' ὅσα χωράει μιὰ βαλίτσα.

ΕΡ.: Γιατί ταξιδεύετε μόνο μὲ μιὰ βαλίτσα;

ΑΠ.: Ὄχι, μὲ πέντε βαλίτσες. Ἡ μιὰ εἶναι τὸ κινητὸ γραφεῖο μου, ἡ ἄλλη γεμάτη δίσκους, ἡ τρίτη παραγεμισμένη μὲ μουσικὰ κομμάτια καὶ φωτογραφίες γιὰ τοὺς θαυμαστές, ἡ τέταρτη φιλοξενεῖ ὅλες τὶς φωτογραφικὲς καὶ κινηματογραφικὲς μηχανές, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μονοδικό μὰ μεγάλο χόμπυ μου. Ὅπως βλέπετε, λοιπόν, δὲ μπορῶ νὰ διαθέσω περισσότερες ἀπὸ μιὰ βαλίτσα γιὰ τὴν γκαρνταρόμπα μου. Διαφορετικά, θὰ κινδύνευα νὰ μὲ νομίσουν γιὰ τὴ Λὶζ Ταίηλορ.

ΕΡ.: Σᾶς ἀρέσει ἡ κοσμικὴ ζωή; Σᾶς ἀρέσει ὁ χορός;

ΑΠ.: Ναί, πολύ. Βρίσκω τὴν κοσμικὴ ζωὴ πολὺ εὐχάριστη, διασκεδαστικὴ καὶ περίεργη. Μοῦ ἀρέσει νὰ πηγαίνω στὰ κέντρα τῆς μόδας, νὰ ἀνακατεύομαι μὲ τὸν κόσμο, νὰ μαθαίνω ἀμέσως ὅλα τὰ νέα, τὰ προηγούμενα, τὶς συνήθειες, τὰ γούστα, τοὺς χορούς, τὰ ἐθίμα. Νομίζω, ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μορφωτικὲς «ἐπιχειρήσεις» ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο, εἶναι νὰ παρατηρῇ κανεὶς τοὺς ἄλλους.

ΕΡ.: Οἱ ἄνθρωποι σᾶς ἀρέσουν;

ΑΠ.: Ἔτσι κι' ἔτσι. Δὲ μοῦ ἀρέσουν οἱ μονόπλευροι ἄνθρωποι.

ΕΡ.: Τί θέλετε νὰ πῆτε;

ΑΠ.: Νά, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἀνίκανοι νὰ μιλήσουν καὶ νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ κάτι ἄλλο, ἔξω ἀπὸ τὴ δουλειά τους. Πολὺ συχνά, οἱ ἠθοποιοὶ εἶναι ἔτσι. Δὲ μποροῦν νὰ μιλήσουν παρὰ γιὰ θέατρο, γιὰ φίλμ, γιὰ ρόλους, γιὰ παραγωγούς, γιὰ ἀμοιβές, γιὰ ἐπιτυχίες καὶ γιὰ ἀποτυχίες.

ΕΡ.: Πέστε μου τρία πράγματα ποὺ χωρὶς αὐτὰ δὲ θὰ μπορούσατε νὰ ζήσετε.

ΑΠ.: Ἡ ἐργασία, ἡ οἰκογένεια, οἱ φίλες.

ΕΡ.: Πέστε μου δυὸ πράγματα, ποὺ σᾶς κάνουν νὰ νοιώθετε φόβο.

ΑΠ.: Οἱ πιθανότητες νὰ χάσω τὴν ἀκοή μου ἢ νὰ γίνω τυφλός.

ΕΡ.: Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμά σας;

ΑΠ.: Θυμώνω πολὺ εὔκολα.

ΕΡ.: Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ καλύτερο προτέρημά σας; Ἡ ἐπιμονή;

ΑΠ.: Ὄχι, ἡ ἀπόλυτη ἔλλειψι ὑποκρισίας, ποὺ μοῦ ἔχει δημιουργήσει ἀρκετοὺς ἐχθρούς.

ΕΡ.: Δὲ σᾶς φαίνεται ὑπερβολικὸ ὁ φανατισμὸς μὲ τὸν ὁποῖο οἱ θαυμάστριές σας περιβάλλουν ἐσᾶς καὶ τοὺς ἄλλους τραγουδιστές;

ΑΠ.: Καθόλου. Τὸ κοινὸ εἶναι σωστὸ νὰ ἀγαπᾶη ἐκείνους, ποὺ εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐκφράσουν τὶς πιὸ μυστικὲς ψυχικὲς του καταστάσεις, τὰ πιὸ βαθιά του συναισθήματα.

ΕΡ.: Στὰ φίλμ προτιμᾶτε τοὺς κωμικοὺς ἢ τοὺς δραματικοὺς ρόλους;

ΑΠ.: Δὲν ξέρω γιατί μέχρι τώρα δὲν ἔχω ἐρμηνεύσει κωμικοὺς ρόλους. Ἀκόμα καὶ στὸ φίλμ «Ὑψηλὴ ἀπιστία» ὁ πρωταγωνιστὴς ἔχει ἕνα ρόλο γεμάτο εἰρωνεία, ἀλλὰ ὄχι πραγματικὰ κωμικό.

ΕΡ.: Δῶστε μου τέσσερα ἐπίθετα, ποὺ νὰ σᾶς χαρακτηρίζουν.

ΑΠ.: Εἶμαι ἐνθουσιώδης, εἶμαι εὐέξαπτος, εἶμαι ἐργατικός, εἶμαι εἰλικρινής. Καὶ σᾶς λέω τώρα εἰλικρινά, ὅτι αὐτὲς οἱ ἀτέλειωτες ἐρωτήσεις σας ἄρχισαν νὰ μὲ ἐκνευρίζουν!...

Λ. Τ.

— *Μὴν ἀνησυχῆς, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε ὁ Μαρσὲλ ἀγκαλιάζοντάς την, θάρθῃ τοῦ χρόνου...*

Ἡ ζωντανὴ κούκλα

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ΡΕΝΕ ΜΑΝΤΕΛ ἦταν μόλις εἰκοσιενὸς χρόνων κι' εἶχε εἴκοσι κορίτσια! Καὶ τί χαριτωμένα, ποὺ ἦταν καὶ τὰ εἴκοσι! Ἂν ἐξαιρέση κανένας τὴν Ἀννέτ, ποὺ τῆς ἄρεσε ἡ παλιὰ χωριάτικη μόδα τῆς Ὀδέρνης μὲ τὰ ἄσπρα; πανταλόνια ὡς τὸν ἀστράγαλο, καὶ τὴ Λουσιέν, ποὺ φοροῦσε πάντα ἀπάχικες φορεσιές, σὰ νὰ χόρευε στὸ χειρότερο νυχτερινὸ κέντρο τῆς Βιλλέτ, ὅλες οἱ ἄλλες ἔμοιαζαν σὰν πριγκήπισσες, πάνω στοὺς βελουδένιους καναπέδες τους, μὲ τὰ πολύχρωμα κρινολίνα τους καὶ τὶς πουδραρισμένες περροῦκες τους. Διαρκῶς ἀμίλητες καὶ πάντα φιλάρεσκες, θύμιζαν ἕνα χορὸ Λουδοβίκου 14ου. Μὰ γιατί αὐτὲς οἱ ὄμορφες δεσποινίδες, ἂν καὶ Παριζιάνες ἐκ γενετῆς, κυκλοφοροῦσαν τόσο σπάνια στὰ βουλεβάρτα; Γιατί ἡ μαμά τους ἦταν τόσο αὐστηρή; Μονάχα σὲ πολὺ ἀραιὰ διαστήματα ἡ Ρενὲ ἐνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ βγάλη τὰ κορίτσια της περίπατο.

— Μινιόν, Ζουζοῦ, Ζανέτ, Μπεμπέ, Ἀντουανέτ, τὶς φώναζε ὅλες μὲ τὰ ὀνόματά τους, ἑτοιμασθῆτε! Σήμερα θὰ πᾶμε περίπατο στὸ δάσος τῆς Βουλώνης!...

Πηγαίνανε μὲ τὴ Μερσεντὲς στὸ δάσος, καθισμένες ὅλες μαζὶ στὰ βελουδένια καθίσματα τοῦ αὐτοκινήτου, κάτω ἀπὸ τὴν ἄγρυπνη ἐπίβλεψη τῆς μαμᾶς τους.

"Ἂν ἔκανε κρύο, ἡ κυρία Ρενὲ τοὺς φοροῦσε τὰ πανωφοράκια τους κι' ἂν ἦταν καλοκαῖρι, ἔπαιρναν μαζί τους καὶ τὰ μικρά τους ὀμπρελλίνα.

— Νά ἡ Ἀψίδα τοῦ Θριάμβου! ἔλεγε ἡ μαμὰ στὴν Ἀντουανέτ, ποὺ ἦταν πολὺ φιλομαθής.

Κι' ἐκείνη θαύμαζε μὲ τὰ χαριτωμένα γαλάζια μάτια της τὸ μνημεῖο, ἐνῶ ἡ Ζουζοῦ, ποὺ ἦταν κοκέττα, κύτταζε θαμπωμένη στὶς βιτρίνες τὰ νέα μοντέλα. Ἡ Μινιόν, ποὺ ἀγαποῦσε τὰ γλυκά, κύτταζε μὲ λαιμαργία τὶς λιχουδιὲς τῶν ζαχαροπλαστείων. Ἡ Ζανέτ, ἡ φίλεργη, κρατοῦσε στὰ μικρὰ χεράκια της τὸ ἐργόχειρό της, ἐνῶ ἡ Μπεμπέ, ποὺ ἦταν ἡ πιὸ φιλάρεσκη, ἔβαφε τὰ χείλη της μ' ἕνα κραγιονάκι.

— Ἐσύ, κοπέλλα μου, τῆς ἔλεγε, χαιμογελῶντας, ἡ μητέρα της, ἂν σ' ἀφίσω, θὰ γίνης μπολλαρίνα! Ὅλο καὶ μακιγιάρεσαι, ὅλο καὶ κάθεσαι στὰ καφφιά!...

Τὴ σήκωνε κατόπιν ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ ἀδύνατο χεράκι της καὶ τὴ χόρευε σουΐνγκ.

— Τὸ ξέρεις, Μαρσέλ, ἔλεγε τὸ βράδυ ἡ Ρενὲ στὸν ἄντρα της, πὼς; ἡ Μπεμπὲ ἔχει πάρει ἀπόφαση νὰ γίνη χορεύτρια; Νὰ τὴν πάρωμε ἀπόψε στὸ μπαλλέτο;

Καὶ τὴν ἔπαιρναν μαζί τους στὴν Ὄπερα, ὅταν εἶχε μπαλλέτο.

Ὁ δύστυχος ὁ κ. Μαντὲλ ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ ἱκανοποιήση τὶς ἰδιοτροπίες τῆς γυναίκας του καὶ μάλιστα ὅταν ἦταν τόσο ἀθῶες, σὰν αὐτὰ τὰ πολυτελῆ τηλασματάκια, τὰ ἀγορασμένα ἀπὸ τὰ καταστήματα Λαφαγιέτ.

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι, ἀπάντησε ὁ κ. Μαντέλ. Ἂν θέλη, μάλιστα, ἂς ἔρθη καὶ ἡ Ρὸζ-Μαρί...

Τοὺς φόρεσαν τὶς λεπτὲς κάπες τους, τὶς ἔβαλαν στὸ αὐτοκίνητο κεἰ τὶς πῆραν στὴν Ὄπερα.

Ποτὲ ἡ Ρενὲ δὲν ἔβγαινε μοναχή. Οἱ ὄμορφες αὐτὲς κούκλες, μὲ τὰ χρόνια καὶ μὲ τὰ χάδια, ἔγιναν σωστὰ ἀνθρώπινα πλάσματα. Ἡ πάστα τοῦ κορμιοῦ τους; πῆρε σιγὰ-σιγὰ κάτι ἀπὸ τὴν τρυφερότητα τῆς ἐπιδερμίδας. Ἂν καὶ δὲν τῆς ἀπαντοῦσαν, βέβαια, ποτέ, ἡ Ρενὲ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς συνεννοεῖτο μαζί τους. Τὶς φώναζε μὲ τὸ μικρό τους ὄνομα καί, τὴν ὥρα τοῦ τσαγιοῦ, ἔβαζε δίπλα της τὴν πιὸ φιλάρεσκη. Ὅταν ὅμως πήγαινε στὶς κοῦρσες, ἔπαιρνε τὴ Μαργκερίτ, τὴν πιὸ φίλαθλη.

Πήγαιναν καὶ στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου, ν' ἀναπνεύσουν λίγο καθαρὸ ἀέρα. Ὅλος αὐτὸς ὁ κοσμοκόσμιος χαιρόταν τὴν πρώτη ἄνοιξι κι' ἔβλεπε μ' ἐνθουσιασμὸ τὶς καστανιὲς νὰ φορᾶνε τὶς καινούργιες τουαλέττες τους.

Στὴ Ντωβὶλ οἱ κούκλες κατέβαιναν στὴν πλάζ μὲ τὰ μπικίνι καὶ τὰ ὡραῖα μαγιό τους. Ἡ κυρία Μαντὲλ δὲν ἐννοοῦσε νὰναι ντεμοντὲ οἱ κούκλες της. Τὰ φορέματά τους τάρραβαν οἱ καλύτεροι οἶκοι τοῦ Παρισιοῦ. Κι' ὅταν ἔβγαιναν στὸ μεγάλο μπαλκόνι γιὰ νὰ δοῦν τὸν ἥλιο, τὰ σπίτια, τὶς κομψὲς γυναίκες, ὅλες τους μὲ τὰ γαλάζια ἢ μαῦρα μάτια τους, κύτταζαν θαμπωμένες τὸ Παρίσι, ἄλλες ὄρθιες, ἄλλες ξαπλωτές, ἄλλες ἀκουμπῶντας τὰ μικρὰ καλοχτενισμένα κεφάλια τους στὰ κάγκελλα.

Κι' ἀργὰ τὴ νύχτα, ἡ κυρία Ρενὲ τὶς νανούριζε στὰ κομψά της γόνατα, λέγοντάς τους ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄμορφα καὶ τρυφερὰ λόγια, ποὺ λένε οἱ μητέρες γιὰ νὰ κοιμίσουν τὰ παιδιά τους.

"Ηταν εἴκοσι πρωτοχρονιάτικες κούκλες. Κάθε μιά τους τῆς θύμιζε καὶ μιὰ λαχτάρα, τὴ λαχτάρα, ποὺ νοιώθει ἡ μικρή, τρυφερὴ μητέρα, ὅταν τῆς παρουσιάζουν τὸ νεογέννητο παιδί της.

Τὴν πρώτη τὴν ἔσφιξε στὸ παιδιάστικο στῆθος της, σ' ἕνα πολὺ μακρυνὸ καιρό, ποὺ δὲν τῆς ἄφησε καμμιὰ ἀνάμνησι. "Ηταν τότε μέσα σ' ἕνα βρεφικὸ κρεβατάκι μὲ τούλι, μὲ τὰ μάτια ζαλισμένα καὶ στυλωμένα στὸ φῶς τοῦ δωματίου. Τὴν ἄλλη πρωτοχρονιά, ὅταν τῆς ἔφεραν τὴ δεύτερη κούκλα της, τῆς εἶπαν πὼς τὴν πῆρε ἀγκαλιὰ καὶ κοιμήθηκε μαζί της. Τὴν ἑπόμενη πρωτοχρονιὰ διηγήθηκε στὴν τρίτη κούκλα της ἕνα μικρὸ παραμύθι καὶ τὸ πρωῒ ξύπνησε ἀνυπόμονη, γιὰ νὰ τὴ χαϊδέψη, γιὰ νὰ τὴ ρωτήση ἂν κοιμήθηκε καλὰ καὶ γιὰ νὰ τῆς φορέση τὸ κατακόκκινο καπέλλο της.

"Ετσι, γινόταν γιὰ κάμποσα χρόνια, ὥσπου ἡ Ρενὲ μεγάλωσε. Ἔμοιαζε κι' αὐτὴ μὲ μιὰ ὁλόξανθη κουκλίτσα, ποὺ τὰ μακρυὰ ματοτσίνορά της σκέπαζαν τ' ἀνήσυχα μάτια της. Κι' ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ, ξεχνῶντας τὶς κούκλες της, πῆγε ραντεβοῦ σ' ἕνα σκιερὸ μέρος τοῦ Σηκουανά. Ἐκεῖ δυὸ χέρια σφίχτηκαν καὶ δυὸ χείλη ἑνώθηκαν. Ἡ Ρενὲ ἄρχισε νὰ μιλάη μ' ἐνθουσιασμὸ στὸν ἀγαπημένο της γιὰ τὴν τελευταία κούκλα της:

— Μὰ δὲ μπορεῖς νὰ φαντασθῆς, Μαρσέλ, τί ὄμορφη ποὺ εἶναι!

— Πάντως ὄχι πιὸ ὄμορφη ἀπὸ σένα! τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς ψιθύρισε κάτι στ' αὐτί, τόσο ἀπρόοπτο, ποὺ ἡ Ρενὲ σάστισε.

Τοῦ χρόνου τέτοιο καιρό... Μιὰ κοπέλλα ὁλοζώντανη!...

— Ποὺ θὰ μιλάη καὶ θάναι ἡ εὐτυχία μας!... πρόσθεσε μὲ συγκίνησι ἡ Ρενέ.

Ἡ μικρὴ Παριζιάνα, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι της, ἐκμυστηρεύθηκε τὸ μυστικό της σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς εἴκοσι κούκλες της. Κι' αὐτὲς τὴν ἄκουσαν χαμογελῶντας. Κι' ἀργὰ τὴ νύχτα, καθὼς τὶς νανούριζε, ἐνοιωθε σὰν ὄνειρο στὴν ἀγκαλιά της τὸ ἁπαλὸ κορμάκι ἑνὸς μικροῦ ἀγαπημένου παιδιοῦ.

Πέρασαν δυὸ-τρεῖς μῆνες κι' ἡ Ρενὲ βρέθηκε, ἕνα κυριακάτικο πρωϊνό, μέσα σ' ἕνα ὁλόισπρο σύννεφο πέπλων, νυφούλα κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τῆς παλιᾶς ἐκκλησίας, ποὺ εὐλόγησε τὸν ἔρωτά της.

"Υστερα θυμᾶται μὲ πόσες προφυλάξεις τὴν πῆγαν σὲ μιὰ ἥσυχη κλινική, πολλοὺς μῆνες ἀργότερα. Κι' ἔπειτα τὶς ὀξυμπρὲς στιγμὲς τοῦ δύσκολου τοκετοῦ, καὶ κειτόπιν κάτι σὰν ἀνεπαίσθητο κλάμα καὶ τὴν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία, ποὺ αἰσθανόταν ν' ἀγκαλιάση τὸ παιδί της. Μὰ ἀμέσως ἔπεσε σὲ μιὰ νάρκη, ποὺ τῆς ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς πεθαινε...

Μὲ τὸν καιρό, ὅταν γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατο κι' ἄνοιξε τὰ βαθυά, μεγαλωμένα μάτια της, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ κι' ἅπλωσε τὰ ἀνυπόμονα χέρια τῆς μητέρας πάνω στὰ σεντόνια τοῦ κρεβατιοῦ.

— Τὸ παιδί μου.

— Μὴν ἀνησυχῆς ἀγάπη μου, τῆς εἶπε ὁ Μαρσέλ, ἀγκαλιάζοντάς την, θάρθῃ τοῦ χρόνου...

Πῆγαν στὴν Κυανὴ Ἀκτή, ὅπου ἔμειναν κάμποσους μῆνες. Ἡ Ρενὲ περνοῦσε δύσκολες μέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ τῆς ἔκαναν συντροφιὰ οἱ κούκλες της καὶ κανένας δὲν τῆς ἔλεγε καθαρὰ τί ἔγινε τὸ παιδί... Ὁ γιατρὸς εἶχε ἀπαγορεύσει τὶς συγκινήσεις.

Λίγο-λίγο, ἄρχισε νὰ συνέρχεται, ὁ κίνδυνος πέρασε κι' ἡ τραγωδία τοῦ τοκετοῦ ξεχάστηκε. Ἡ Ρενὲ ξαναβρῆκε τὴ δύναμί της, τὸ χρῶμα της. Γύρισαν στὸ Παρίσι πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα.

— Μὲ φτάνουν τὰ εἴκοσι κορίτσια μου, ἔλεγε. Δὲ θέλω ἄλλα.

Μά, στὴν ἐκθαμβωτικὴ πόλι, ὅλες οἱ βιτρίνες ἦταν γεμάτες ἀπὸ ὄμορφες κούκλες. Ἐκεῖνο τὸ χρόνο ἦταν τῆς μόδας οἱ ἀγοράκια κούκλες. Χιλιάδες χαριτωμένα παιδάκια μὲ ξανθὰ μαλλιά, χαμογελοῦσαν στὶς βιτρίνες τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ Ρενὲ στάθηκε καὶ τὰ κύτταξε μὲ λαχτάρα. Ἀγόρια μὲ ποδιές, μὲ πυτζάμες, μὲ ναυτικά, μὲ σπαθιὰ πάνω σ' ἀλογάκια, μέσα σὲ αὐτοκίνητα καὶ σὲ ἀεροπλάνα.

— Πῶς νὰ ἦταν τάχα; ρώτησε μὲ βουρκωμένα μάτια τὸν Μαρσέλ.

— Ποιό;

— Τὸ παιδί μας... Ἐσὺ θὰ τὸ εἶδες τοὐλάχιστον, πρὶν ξεψυχήση...

— Μὴν κλαῖς, ἀγάπη μου! Βρῆκα στὸ κατάστημα τοῦ «Λούβρου» μιὰ κούκλα ἀπαράλλαχτη!...

— Νὰ μοῦ τὴ φέρης. Θὰ τὴ βαλουμε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ μπῆ καλορρίζικος ὁ καινούργιος χρόνος!

★

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, κατὰ τὸ βράδυ, ἡ πόρτα χτύπησε. Ἦταν ὁ Μαρσέλ, ποὺ ἀνέβηκε τὴ σκάλα, κρατῶντας στὰ χέρια του ἕνα μεγάλο κουτί, φοβαρισμένο μὲ μεταξωτὸ ὕφασμα, σὲ σχῆμα παιδικοῦ κρεβατιοῦ. Ὅταν μπῆκε στὸ σαλόνι, εἶπε στὴ γυναίκα του νὰ παραμερίση τὶς κούκλες, ποὺ εἶχαν ὁλάνοιχτα τὰ μάτια τους, λὲς καὶ περίμεναν τὸν πρίγκηπα τοῦ παραμυθιοῦ.

Ἡ Ρενὲ στάθηκε παράμερα.

— Εἶναι μέσα;

— Σούτ! Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει ἀποκοιμηθῆ.

Ἔγινε ἀπόλυτη ἡσυχία. Ξάφνου ἕνα γυμνὸ χεράκι, μὲ σφιγμένη φούχτα, προβαλε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς δαντέλλες κι' ἀμέσως κατόπιν ἕνα κλάμα παιδιοῦ ἀντήχησε στὸ δωμάτιο.

Ἡ Ρενὲ σήκωσε τὰ μάτια της, κύτταξε τὸν ἄντρα της καὶ τὰ κατάλαβε ὅλα. Μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε κοντά του, ἔσκυψε, ἅπλωσε τὰ χέρια της, ἄρπαξε τὸ βρέφος καὶ τὸ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ τὸ φιλάη σὰν τρελλή.

— Παιδί μου! Παιδί μου! ἔλεγε κλαίγοντας.

Τ' ἄλλο πρωῒ, ἡ Ρενὲ Μαντέλ, βλέποντας τὰ εἴκοσι «κορίτσια» της πάνω στοὺς καναπέδες, νὰ τὴν κυττάζουν μὲ τὸ ἁπλανὲς βλέμμα τους, κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο γι' αὐτήν, παρὰ εἴκοσι ἄψυχες κούκλες, ποὺ δὲν τῆς μιλοῦσαν πιὰ στὴν καρδιά...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

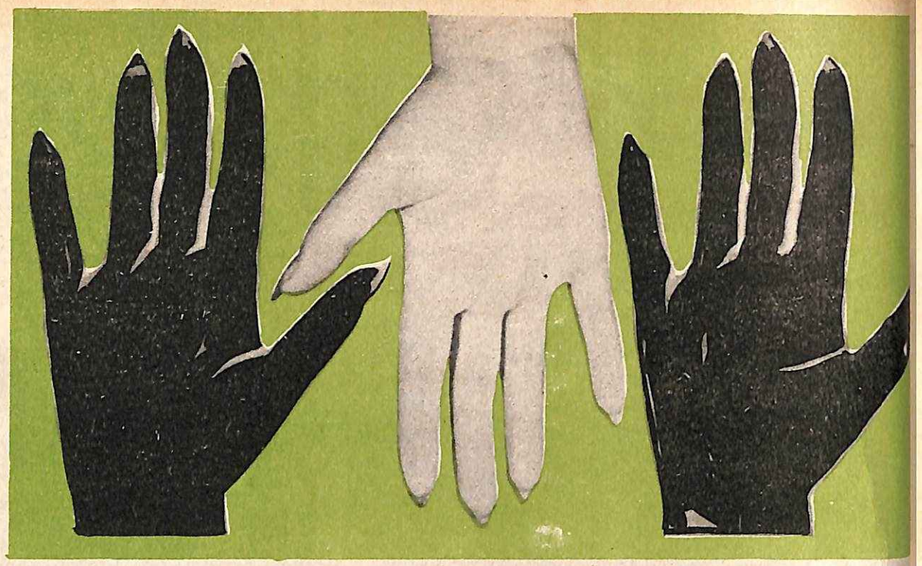

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΜΙΛΟΥΝ

Τὰ γέρια μιλοῦν. Τὸ σχῆμα τους, οἱ κινήσεις τους, οἱ γραμμές, ποὺ ὑπάρχουν χαραγμένες στὴν παλάμη, εἶναι ἕνας καθρέφτης τοῦ χαρακτῆρα καὶ τοῦ πεπρωμένου κάθε ἀνθρώπου. Μὰ μέχρι ποιὸ σημεῖο μποροῦμε νὰ πιστέψουμε στὴ χειρομαντεία; Ἴσως δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ ξέρουμε, γιατὶ ἡ χειρομαντεία εἴτε εἶναι ἕνα παιχνίδι εἴτε ὄχι, εἶναι πάντα μιὰ διασκεδαστικὴ ἀσχολία.

1

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ξεκινᾶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν δείκτη καὶ τὸν ἀντίχειρα καὶ κυκλώνει τὴ βάσι τοῦ ἀντίχειρα, δηλαδὴ τὸ ὄρος τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ δείχνει τὴ μακροζωΐα καὶ τὴν ὑγεία. Ὅσο πιὸ μακρειὰ καὶ πιὸ καθαρὴ εἶναι ἡ γραμμὴ αὐτὴ τόσο πιὸ μακροειὰ καὶ πιὸ ὑγιὴς θὰ εἶναι ἡ ζωή.

2

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ξεκινᾶ ἀνάμεσα στὸ δείκτη καὶ στὸν ἀντίχειρα, ἔχοντας συχνὰ τὴν ἴδια ρίζα μὲ τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς καὶ διασχίζει τὸ χέρι διαγωνίως. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ δείχνει τὴν ἐξυπνάδα, τὸ χαρακτῆρα, τὴν ἐπιτυχία στὴν ἐργασία καὶ στὶς ἐπιχειρήσεις. Ἂν εἶναι μακρειὰ καὶ καθαρή, δείχνει δυνατὴ ἐξυπνάδα. Ἂν κυρτώνεται πολὺ πρὸς τὰ κάτω, δείχνει ἀστάθεια καὶ ὑποκρισία.

3

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ξεκινάει ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ Διὸς καὶ διασχίζει τὸ χέρι διαγράφοντας μιὰ ἐλαφρὴ καμπύλη. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ καθρεφτίζει τὴν καλωσύνη καὶ τὴν αἰσθηματικὴ ζωή. Πάνω σ' αὐτὴν γράφονται οἱ ἀρραβωνιάσεις, τὰ φλέρτ, τὰ πάθη, ἀλλὰ δὲν διαβάζεται πάντα ὁ γάμος.

4

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Θὰ πρέπει νὰ ξεκινᾶ ἀπὸ τὸν καρπὸ καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μεσαῖο δάκτυλο. Ὅταν εἶναι καλοσχεδιασμένη, δείχνει ὑλικὴ καὶ αἰσθηματικὴ ἐπιτυχία. Ἂν διακόπτεται, ἐπιτυχία ποὺ δὲν διαρκεῖ πολὺ ἀλλὰ ἐπανέρχεται. Ἂν ἡ γραμμὴ αὐτὴ λείπη, δὲ σημαίνει αὐτομάτως ἔλλειψι τύχης, μὰ δείχνει πὼς τόσο ἡ ἐπιτυχία, ὅσο καὶ ἡ εὐτυχία εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκτηθοῦν μόνο μὲ ἀγῶνες καὶ προσπάθειες.

5

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἕνας σταυρὸς κάτω ἀπὸ τὸ δείχτη σημαίνει εὐτυχισμένο γάμο. Ἂν ὅμως βρίσκεται στὸ ὄρος τῆς Ἀφροδίτης, στὴ βάσι τοῦ ἀντίχειρος, δείχνει πὼς στὴ ζωὴ θὰ ὑπάρχη ἕνας μοναδικὸς ἔρωτας. Οἱ ὁριζόντιες γραμμοῦλες, κάτω ἀπὸ τὸ μικρὸ δάκτυλο, δείχνουν ἢ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐρωτικῶν δεσμῶν ἢ τὸν ἀριθμὸ τῶν παιδιῶν.

6

ΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΤΥΧΗΣ

Δυὸ ἢ περισσότερες κάθετες γραμμὲς κάτω ἀπὸ τὸν παράμεσο δείχνουν ταλέντο καὶ ἐπιτυχία καλλιτεχνικὴ ἢ λογοτεχνική. Ἕνας σταυρὸς στὸ τέλος τῆς γραμμῆς τῆς ζωῆς προλέγει τύχη σὲ προχωρημένη ἡλικία. Οἱ γραμμὲς πάνω στὸ ὄρος τῆς Σελήνης, στὸ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ χεριοῦ, δείχνουν ἐνδιαφέροντα ταξίδια.

Ξέρετε πὼς δὲν διαβάζεται μόνο τὸ ἕνα χέρι, ἀλλὰ καὶ τὰ δυό; Ἴσως φαίνεται παράξενο, μά, ἀντίθετα, εἶναι λογικὸ σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς χειρομαντείας. Τὸ ἀριστερὸ χέρι παρουσιάζει τὸ πεπρωμένο. Τὸ δεξὶ τὴν ἀνθρώπινη θέλησι, ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ τὸ ἐπηρεάση καὶ νὰ τὸ νικήση.

Τὸ διάβασμα τοῦ χεριοῦ εἶναι ἕνα παιχνίδι, μὰ ἀκόμη κι' ἕνα παιχνίδι γίνεται πιὸ διασκεδαστικό, ὅταν ἔχη κάποια λογική.

Ξεκινῆστε, λοιπόν, ἀπὸ τὴν προϋπόθεσι πὼς κάθε σημάδι, κάθε σημασία ποὺ «διαβάζεται» στὸ ἀριστερὸ χέρι μπορεῖ νὰ ἐπιβεβαιώνεται ἢ νὰ ἐξουδετερώνεται ἀπὸ τὸ δεξί. Ἕνα παράδειγμα: Ἡ γραμμὴ τῆς ζωῆς παρουσιάζεται κομμένη στὸ ἀριστερό; Αὐτὸ μπορεῖ νὰ σημαίνη μιὰ σοβαρὴ ἀσθένεια ἢ καὶ ἕνα θανατηφόρο ἀτύχημα. Μὰ ἂν στὸ δεξὶ ἡ γραμμὴ τῆς ζωῆς συνεχίζεται τότε ἡ πρόβλεψη ἀλλάζει. Μποροῦμε νὰ ποῦμε δηλαδὴ πὼς εἴτε ἡ ἀρρώστεια εἴτε τὸ ἀτύχημα θὰ εἶναι ἕνας κίνδυνος, ποὺ θὰ ξεπεραστῆ.

Σημαντικὴ εἶναι καὶ ἡ προσεκτικὴ παρατήρησι τῆς παλάμης. Μιὰ παλάμη σαρκώδης δείχνει ζωτικότητα καὶ ἐνστικτα κάπως πρωτόγονα. Μιὰ παλάμη στεγνὴ καὶ σκληρὴ (ἀκόμη καὶ σὲ μιὰ γυναίκα) δείχνει χαρακτῆρα ἀνδροπρεπῆ, ἐπιμονὴ καὶ πεῖσμα. Μιὰ παλάμη μαλακὴ προδίδει νωχέλεια καὶ ἀστάθεια. Μιὰ παλάμη ἀδύνατη δείχνει τάσι στὴν πνευματικότητα καὶ στὴν αὐτοσυγκέντρωσι.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πέστε σ' αὐτὸν ποὺ σᾶς ζήτησε νὰ διαβάσετε τὸ χέρι του νὰ ἀνοίξη τὸν ἀντίχειρα καὶ νὰ τὸν κρατήση τεντωμένο. Παρατηρῆστε τον. Ἂν ὁ ἀντίχειρας σχηματιζη μιὰ ὀρθὴ γωνία μὲ τὸ χέρι, αὐτὸ δείχνει χαρακτῆρα εὐερέθιστο, ἀνυπόμονο καὶ συχνὰ ἐπιπόλαιο σὲ κάθε δεσμό. Ἂν τὸ ἄνοιγμα τῆς γωνίας εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερο, ὑπάρχει μιὰ τάσι στὴν ὑπερβολή, στὴ σπατάλη, στὴν ἰδιορρυθμία. Ἂν, ἀντίθετα, τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἀντίχειρος εἶναι μικρό, αὐτὸ δείχνει μιὰ ὠσὶ ἀτολμη, κλειστή, ὑπερβολικὰ πονοηντική καὶ ἐπιφυλακτική. Ἕνας χαρακτήρας ἁρμονικὸς καὶ σταθερὸς ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ ἕνα μέτριο ἄνοιγμα.

ΧΕΡΙΑ ΓΑΤΑΣ ΚΑΙ ΧΕΡΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

Παρατηρῆστε καλὰ τὴ ράχη τοῦ χεριοῦ, τὸ δέρμα, τὴν παλάμη, τὴ γενικὴ κατασκευή. Ἕνα χέρι μὲ παλάμη φαρδειά, μὲ δάκτυλα πλακουτσά, ποὺ τελειώνουν λίγο σὰν φτυάρια, μὲ μακρὺ ἀντίχειρα, δείχνει μεγάλη ἐνεργητικότητα, ζωηρὴ ἐξυπνάδα, τόλμη, σταθερότητα, ἐπιμονὴ καὶ παρατηρητικότητα. Εἶναι τὸ χέρι τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἀγαποῦν τὶς θετικὲς ἐπιστῆμες, τῶν μηχανικῶν, τῶν μαθηματικῶν, μὲ ἄλλα λόγια, τὸ χέρι τοῦ ἐπιστήμονος. Τὸ ἴδιο χέρι μὲ δάκτυλα, ποὺ παρουσιάζουν πιὸ ἀνεπτυγμένους κόμπους χαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι προικισμένοι μὲ εὐθύτητα, μὲ λογική, μὲ κρίσι μὲ τάσι πρὸς τὴν αὐτοσυγκέντρωσι. Εἶναι τὸ λεγόμενο «φιλοσοφικὸ χέρι».

Τὸ χέρι μὲ τὴ στενὴ παλάμη μὲ καλοσχηματισμένα δάκτυλα (μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα χέρι μικρὸ καὶ κοντὸ ἢ ἕνα χέρι μεγάλο καὶ μακρύ) εἶναι τὸ λεγόμενο «καλλιτεχνικὸ» χέρι. Ὅποιος ἔχει αὐτὸ τὸ χέρι ἀγαπᾶ τὸ ὡραῖο καὶ διαθέτει μιὰ ἀνεπτυγμένη φαντασία. Μ' αὐτὸ τὸ χέρι δὲν εἶναι πάντα δημιουργικό, γιατὶ πολλὲς φορὲς ἡ ἀπαλὴ καὶ μαλακὴ παλάμη του προδίδει νωχέλεια, ἔλλειψι αὐτοκυριαρχίας, ἀστάθεια. Εἶναι τὸ λεγόμενο «χέρι—γάτας».

Τὸ πιὸ συχνὸ σχῆμα χεριοῦ εἶναι τὸ τετράγωνο μὲ μέτριες διαστάσεις. (χέρι, τίμιο, ἀνθρώπου πρακτικοῦ καὶ καθαροῦ στὶς σχέσεις του καὶ στὶς συναλλαγές του), μὰ πολὺ συχνὰ τὸ σχῆμα τῶν δακτύλων ἀφαιρεῖ αὐτὲς τὶς βασικὲς σημασίες. Τὸ τετράγωνο χέρι μὲ τὰ μακρυὰ δάκτυλα, μὲ τὰ ὀβάλ νύχια δείχνει καλλιτεχνικὸ γοῦστο καὶ κάποια ἐπιπολαιότητα. Τὸ τετράγωνο χέρι μὲ παχειὰ δάκτυλα μὲ ἄκρη τετράγωνη καὶ νύχια κοντά, δείχνει ἐξυπνάδα, ἀλλὰ συχνὰ καὶ ἔλλειψι ἰσορροπίας ἀνάμεσα στὴ λογικὴ καὶ στὸ ἔνστικτο.

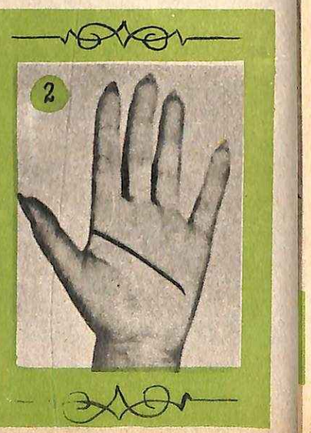

ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΕΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Τώρα θὰ ἀρχίσετε νὰ μελετᾶτε τὴν παλάμη τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ. Πρὶν ἀπ' ὅλα παρατηρῆστε ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ἐξογκώματα, ποὺ ὑπάρχουν στὶς βάσεις τῶν δακτύλων καὶ ποὺ ἡ γλῶσσα τῆς χειρομαντείας τὰ ὀνομάζει «ὄρη».

Τὸ μεγαλύτερο, ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται στὴ βάσι τοῦ ἀντίχειρος, ὀνομάζεται: «ὄρος τῆς Ἀφροδίτης». Ἂν τὸ ὄρος αὐτὸ εἶναι ἁρμονικὰ ἀνεπτυγμένο, σημαίνει πὼς τὸ ἄτομο ἀγαπᾶ τὴ χάρι καὶ τὴν κομψότητα, τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὸν ἔρωτα. Αἰσθάνεται μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἀρέση. Ἂν εἶναι πολὺ φουσκωτό, δείχνει πὼς ἡ ἐρωτικὴ ἰδιοσυγκρασία εἶναι πολὺ ζωηρή. Μὰ στὴ χειρότερη περίπτωσι ὅταν δηλαδὴ τὸ ὄρος τῆς Ἀφροδίτης εἶναι χαμηλὸ καὶ σχεδὸν ἀφανισμένο, προδίδει ἐγωϊσμὸ καὶ σκληρότητα, ἔλλειψη εὐαισθησίας καὶ ἐνεργητικότητας.

Τὸ «ὄρος τοῦ Διὸς» βρίσκεται στὴ βάσι τοῦ δείκτη. Ἂν εἶναι σχεδὸν ἄφαντο, προδίδει ἐπιτυχία στὸν ἔρωτα καὶ εὐγενικὲς φιλοδοξίες. Πολὺ ἀνεπτυγμένο, δείχνει ἀλαζονεία, ἐγωκεντρισμό, κενοδοξία. Ὅταν εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτο, προδίδει τεμπελιὰ καὶ ἀβουλία.

Τὸ «ὄρος τοῦ Κρόνου» εἶναι κάπως δύσκολο νὰ διαβαστῆ. Βρίσκεται στὴ ρίζα τοῦ μεσαίου καὶ συνήθως δὲν εἶναι πολὺ ἀνεπτυγμένο. Αὐτὸ δείχνει τὴν ἐπιροὴ τῆς τύχης στὴ ζωή. Ἂν λείπη ἐντελῶς μπορεῖ νὰ σημαίνη καὶ πραγματικὴ ἀτυχία.

Πολὺ ἐνδιαφέρον εἶναι καὶ τὸ «ὄρος τοῦ Ἀπόλλωνα» στὴ βάσι τοῦ παράμεσου. Ἂν εἶναι καλὰ ἀνεπτυγμένο. ἀποκαλύπτει τάσι γιὰ τὴν τέχνη, γιὰ τὴ λογοτεχνία. Μὰ ἂν εἶναι πολὺ φουσκωτὸ δείχνει τάσι γιὰ τὴν ἀσωτεία καὶ ἐπιθυμία γιὰ ἐπιτυχία μὲ κάθε μέσον. Ἂν λείπη, προδίδει ἀδιαφορία γιὰ τὴν ὁμορφιά, γιὰ τὴν τέχνη καὶ ἐξυπνάδα ἀσήμαντη.

Στὴ βάσι τοῦ μικροῦ δακτύλου ὑπάρχει τὸ «ὄρος τοῦ Ἑρμῆ». Παρατηρῆστε το καλά, γιατὶ ἂν προεξέχη πολύ, βρίσκεστε μπροστὰ σ' ἕνα ἄτομο πονηρὸ καὶ χωρὶς δισταγμούς. Ἂν πάλι εἶναι κανονικὰ ἀνεπτυγμένο, δείχνει ἱκανότητα στὸ ἐμπόριο, στὶς ἐπιχειρήσεις καὶ στὶς ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες. Ἂν λείπη προδίδει ἔλλειψι πρακτικοῦ πνεύματος.

Παρατηρῆστε, τέλος, τὸ ἐξόγκωμα, ποὺ ὑπάρχει ἀντίκρυ στὸ ὄρος τῆς Ἀφροδίτης, κοντὰ στὸ σφυγμό. Εἶναι τὸ «ὄρος τῆς Σελήνης». Ἂν εἶναι πολὺ ἀνεπτυγμένο, μπορεῖτε νὰ πῆτε μὲ βεβαιότητα πὼς βρίσκεστε μπροστὰ σ' ἕνα ἄτομο εὐερέθιστο, ποὺ βασανίζεται συχνὰ ἀπὸ ἀπραγματοποίητες ἐπιθυμίες. Ἂν ὅμως εἶναι χαμηλὸ καὶ σχεδὸν ἀνύπαρκτο σημαίνει ἔλλειψη φαντασίας, τάσι γιὰ ζωὴ μονότονη.

ΜΗ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΑΜΕΣΩΣ ΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὑπάρχουν τρεῖς γραμμὲς στὴ παλάμη τοῦ χεριοῦ ποὺ δὲ λείπουν ποτὲ (ἐκτὸς ἀπὸ σπανιώτατες ἐξαιρέσεις) καὶ αὐτὲς εἶναι: ἡ γραμμὴ τῆς ζωῆς, ἡ γραμμὴ τοῦ μυαλοῦ, ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς.

Θὰ ἔχω πολλοὺς ἔρωτες; Θὰ παντρευτῶ καὶ πότε; Ὁ γάμος μου θὰ εἶναι εὐτυχισμένος; Θὰ ἀποκτήσω πλούτη; Ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις ποὺ ζητοῦν τὴν ἀπάντησί τους καὶ ποὺ ἀπευθύνονται φυσικὰ σὲ σᾶς. Ἔτσι τὸ «παιχνίδι» ἀρχίζει νὰ παίρνη σοβαρὴ μορφή. Κι' ἐσεῖς, πάρτε ὕφος κάπως σπουδαῖο, ἐξηγῆστε ὅτι τὸ κάθε τὶ στὸ χέρι διαβάζεται μὲ τὴ σειρὰ καὶ ἀρχίστε ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς. Ἐκείνη ποὺ ξεκινάει ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸ δείχτη καὶ κυκλώνει τὸ ὄρος τῆς Ἀφροδίτης. Φανταστῆτε την χωρισμένη, ἀπὸ τὸν καρπὸ κι' ἐπάνω, σὲ δέκα τομεῖς καὶ δῶστε στὸν καθένα τὴν ἀξία δέκα χρόνων ζωῆς. Ἔτσι μπορεῖτε ἀμέσως νὰ ἐξακριβώσετε σὲ ποιὰ ἡλικία ἀναφέρονται τὰ σημάδια, ποὺ θὰ διακρίνετε κατὰ μῆκος τῆς γραμμῆς.

Ἂν ἡ γραμμὴ τῆς ζωῆς εἶναι καλοσχεδιασμένη καὶ μ' ἕνα χρῶμα εὐχάριστο, ἐλαφρὰ ρόζ, αὐτὸ σημαίνει ἐνεργητικότητα καὶ καλὴ ὑγεία. Ἂν διακόπτεται κάπου αὐτὸ σημαίνει πὼς τὸ ἄτομο θὰ περάση μιὰ περίοδο λεπτῆς ὑγείας, ἂν εἶναι δακτυλιδωτὴ (δηλαδὴ ἂν σχηματίζη μικροὺς κρίκους) σημαίνει νευρικὲς ἐνοχλήσεις. Ἂν παρουσιάζη μελανωμὲς κηλίδες ἢ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς προλέγει μιὰ ἀσθένεια. Ἂν εἶναι πριονωτὴ (ἂν παρουσιάζη δηλαδὴ μικρὰ δοντάκια) προβλέπονται ὀυσκολιες καὶ ὀυσιρυσκειες.

Οἱ χειρομαντεις ας μὴ ξεχνοῦν πὼς πρέπει παντα νὰ συγκρινουν κάθε σημάδι τοῦ ἀριστερου χεριοῦ με τὸ ἀντιστοιχο τοῦ δεξιοῦ. Ἂν θὰ το βρουν ὅμοιο, τότε ἡ σημασια του ενισχυεται. Ἂν ὄχι, τότε ἡ σημασια του ελαττώνεται πρὸς το καλύτερο.

Ἡ «γραμμὴ τοῦ μυαλοῦ» ξεκινᾶ ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ Διος καὶ διασχίζει τὴν παλαμη λίγο λοξα. Ἂν εἶναι καλοσχεοιασμενη, καθαρὴ καὶ ἀρκετὰ μακρειὰ, δείχνει μια ζωηρὴ ἐξυπναδα καὶ εἰλικρινῆ χαρακτῆρα. Ἂν ἀρχίζη ἀποχωρισμένη ἀπὸ τὴ γραμμη τῆς ζωης, εἶναι σημάδι πὼς τὸ ἄτομο ἐχει μεγάλη αὐτοπεποιθησι καὶ συχνὰ ἀδιαφορία γιὰ τὸν κίνδυνο. Εἶναι τὸ σημάδι τῶν ἠθοποιῶν. τῶν δημοσιογράφων καὶ ὅλων ἐκείνων ποὺ ἀτεχθάνονται τὴ μονοτονία. Ἂν ἡ γραμμὴ τοῦ μυαλοῦ δὲν εἶναι πολὺ μακρειὰ αὐτὸ δείχνει ἔλλειψι τάξεως καὶ λογικῆς. Ἂν ἀπ' αὐτὴν ξεκινᾶ ἕνα παρακλάδι, ποὺ διευθύνεται πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Διὸς προβλέπεται βροχὴ χρημάτων, κληρονομιά, κερδη, λαχειο...

Μὴν ξεχνᾶτε, ἄλλωστε, πὼς ἡ γραμμὴ τοῦ μυαλοῦ δὲν ἐκφράζει μόνο τὴν ἐξυπνάδα μὰ καὶ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι καὶ τὴν καρδιά. Ἂν παρουσιάζη διακοπὲς αὐτὸ σημαίνει πὼς τὸ ἄτομο θὰ ἀντιμετωπίση περιοδικὲς δυσκολίες στὴν ἐργασία του. Εἶναι πολὺ κυρτωμένη πρὸς τὰ κάτω; Ἀσφαλῶς ἔχετε μπροστά σας τὸ χέρι ἑνὸς δικηγόρου.

Ο ΓΑΜΟΣ ΔΕΝ ΠΡΟΒΛΕΠΕΤΑΙ ΠΑΝΤΑ

Στὴ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς διαβάζονται ενα σωρο ἐνδιαφεροντα πράγματα. Οἱ αισθηματικες ἀτυχιες (ποὺ ἐκφράζονται μὲ τελειες πάνω στὴν ἰδια τὴ γραμμὴ), ἡ τάσι γιὰ πολλὰ φλέρτ (ἂν ὑπάρχουν πολλὲς μικρὲς γραμμὲς πρὸς τὰ κάτω) ἡ ἐκδικητικὴ ἰδιοσυγκρασία (ἂν τὸ χρῶμα εἶναι σχεδὸν μελανωπὸ) ἡ τάσι στὶς λογομαχίες καὶ στὶς διαφορὲς μὲ τὸ νόμο (ἂν εἶναι συγκεχυμένη καὶ κακὰ σχεδιασμένη). Δὲ μπορεῖτε ὅμως νὰ διαβάσετε πάντα σ' αὐτὴν τὸ γάμο. Μόνο ἂν στὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου ξεκινάει - (πάνω στὸ ὄρος τοῦ Διὸς) ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς κόβεται ἀπὸ μιὰ μικρὴ γραμμή, ποὺ σχηματίζει σταυρὸ τότε θὰ πρέπει νὰ εἶναι βέβαιος ὁ γάμος ἀπὸ ἔρωτα.

Μὰ ἂν δὲ βρῆτε αὐτὸ τὸ σημαδάκι (μάλλον σπάνιο), δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀπελπιστῆτε. Ὁ γάμος διαβάζεται καὶ σ' ἄλλα σημεῖα. Ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς δείχνει περισσότερο τὴ δύναμι τῶν αἰσθημάτων. Ἂν εἶναι καλοσχεδιασμενη, μὲ εὐχάριστο χρωμα καὶ ἀρκετὰ μακρειά, αὐτὸ σημαίνει πως τὸ ἄτομο συναντᾶ εἰλικρινῆ αἰσθήματα στὶς φιλίες, στὸν ἔρωτα, στὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον του. Στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ ἔχη τὴν ἀρχὴ της ἀνάμεσα στὸ δείχτη καὶ τὸν παράμεσο, μπορεῖτε νὰ προβλέψετε μὲ σιγουριὰ ἕναν ἔρωτα βαθὺ καὶ εὐτυχισμένο. Καὶ ὅταν ἡ γραμμὴ εἶναι διακεκομμένη; Σημαίνει τὴ διάλυσι ἑνὸς δεσμοῦ, ἑνὸς ἀρραβῶνα, ἑνὸς γάμου καὶ ἂν δεῖξετε μεγαλύτερη προσοχὴ θὰ μπορέσετε νὰ διαβάσετε καὶ τὴν αἰτία. Ἂν διακόπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ Ἀπόλλωνα, ὁ χωρισμὸς θὰ ἔχη τὴν αἰτία του σὲ καυγάδες καὶ ἀσυμφωνία χαρακτήρων. Ἂν διακόπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ Κρόνου, ὁ χωρισμὸς δὲ θὰ ἔχη συγκεκριμένο λόγο.

ΣΤΑΥΡΟΙ, ΑΣΤΕΡΙΑ, ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ

Οἱ σταυροὶ ἔχουν μιὰ διαφορετικὴ σημασία ἀνάλογα μὲ τὴ θέσι, ποὺ βρίσκονται. Ἕνας σταυρὸς πανω στὸ ὄρος του Διός: εὐτυχισμενος γάμος. Πάνω στὸ ὄρος του Ἑρμῆ: ἔλλειψι τιμιότητος καὶ ειλικρινειας. Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς καρδιάς: χηρεια. Στο τελος τῆς γραμμῆς τῆς ζωῆς: τύχη σὲ προχωρημενη ηλικια.

Τὸ ἄστρο εἶναι τὸ σημάδι, ποὺ προλέγει ἀπρόοπτα γεγονότα. Πάνω στὸ ὄρος τοῦ Διός: ἐπιτυχία καὶ κοινωνικὴ ἄνοδος. Πάνω στὸ ὄρος τοῦ Ἑρμῆ: ἐπιτυχία στὶς ἐπιχειρήσεις. Πάνω στὸ ὄρος τῆς Σελήνης: νευρικὲς ἐνοχλήσεις.

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε πὼς διαβάζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδιῶν. Πάνω σ' αὐτὸ το σημειο οἱ γνῶμες διχάζονται. Ὑπάρχουν χειρομάντεις, ποὺ βεβαιώνουν πὼς τὰ παιδιὰ διαβάζονται στὶς γραμμοῦλες, ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὴ ρίζα τοῦ μικροῦ δακτύλου καὶ στὴ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς. Ἄλλοι χειρομάντεις ἀντιδροῦν: «Μὰ ὄχι, αὐτὲς οἱ γραμμὲς δείχνουν τοὺς αἰσθηματικοὺς δεσμούς, τὰ παιδιὰ διαβάζονται χαμηλὰ σχεδὸν στὸ τέλος τῆς γραμμῆς τῆς ζωῆς». Ὀπλιστῆτε, λοιπόν, μ' ἕνα μεγεθυντικὸ φακὸ καὶ κυττᾶξτε: Πρόκειται γιὰ κάποιες μικρὲς καὶ λεπτὲς γραμμές, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς καὶ διευθύνονται πρὸς τὰ κάτω.

Καὶ τώρα, τελειώνοντας, διπλῶστε ἐλαφρὰ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ καὶ ἐξετάστε τὸ ἀποτέλεσμα. Θὰ σχηματιστοῦν γραμμὲς σὰν βραχιόλια; Εἶναι τρεῖς καλὰ σχεδιασμένες; Ἡ κάθε μιὰ σημαίνει τριάντα χρόνια εὐτυχισμένης ζωῆς.

ΛΙΓΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ. . ΛΙΓΟ ΑΛΗΘΕΙΑ

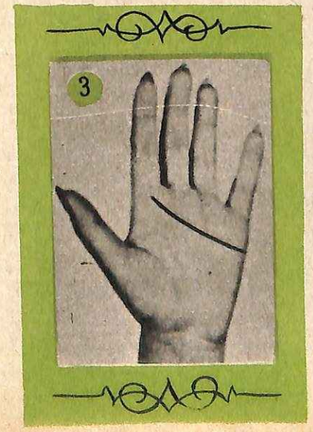

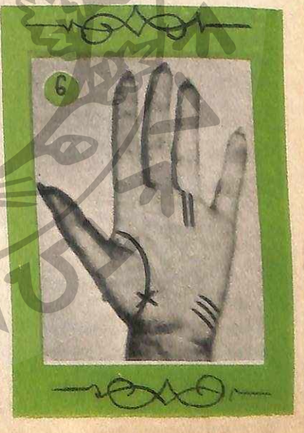

Μερικὲς σταγόνες τῆς Λοσιὸν ΣΕΡΚ ἔχουν θαυμασία ἐπίδρασι στὸ δέρμα τοῦ προσώπου, γιατὶ ἀπελευθερώνονται οἱ κλεισμένοι πόροι ἀπὸ κάθε εἴδους ἀκαθαρσία καὶ ταυτοχρόνως ζωογονοῦνται τὰ κύτταρα ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα. Τὸ δέρμα σας τὸ προφυλάσσετε μόνον ὅταν τὸ διατηρεῖτε καθαρό, γι' αὐτὸ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε τὴ Λοσιὸν ΣΕΡΚ θὰ τὸ νοιώσετε ξαναγεννημένο καὶ δροσερό. Ἡ ὄψις θὰ γίνῃ λαμπερὴ καὶ ἡ ἐπιδερμίδα λεία, χωρὶς μπιμπίκια κι' ἀνοικτοὺς πόρους. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καθημερινῆς περιποιήσεως τοῦ δέρματος μὲ τὴν Λοσιὸν ΣΕΡΚ,

ἀποδεικνύει τὸ Τέστ-ΣΕΡΚ μ' ἕνα ἁπλὸ βαμβάκι

* Στὴν ἀρχὴ πλένουμε τὸ πρόσωπον γιὰ να καθαρισθῆ τελείως.
* Κατόπιν βρέχουμε ἕνα κομμάτι βαμβάκι μὲ Λοσιὸν ΣΕΡΚ καὶ κάνουμε μασάζ στὸ δέρμα.
* Τὸ βαμβάκι θὰ μαυρίση καὶ τὸ δέρμα θὰ μείνη ὁλοκάθαρο καὶ δροσερό. Εἶναι μιὰ πραγματικὴ εὐχαρίστησις.

SCHERK

Ἀποκλειστικοὶ Ἀντιπρόσωποι ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

ΤΑ ΔΙΣΕΚΤΑ ΕΤΗ

Οἱ ἑλληνικοὶ μῆνες καὶ οἱ ρωμαϊκὲς καλένδες

Ο ΧΡΟΝΟΣ ποὺ μᾶς ἔρχεται, τὸ ἔτος 1964, εἶναι δίσεκτο. Εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὁ λαός μας τὰ θεωρεῖ ἔτη δυστυχίας καὶ γρουσουζιᾶς.

"Ηρθανε χρόνοι δίσεκτοι
Μῆνες καταραμένοι...

Ἔτσι δὲν ἀρχίζει ἕνα δημῶδες τραγοῦδι; Εἶναι, λοιπὸν δίσεκτο τὸ 1964 καὶ ἐπειδὴ τὰ δίσεκτα ἔτη φέρνουν δυστυχία, ὅπως πιστεύει ὁ λαός, ὅλα τὰ ἐρωτευμένα ζευγαράκια σπεύδουν, πατεῖς με—πατῶ σε, νὰ παντρευθοῦν προτοῦ περάση τὸ 1963. Ἀλλοιώτικα θ' ἀναγκαστοῦν νὰ ἀναβάλουν τὸ γάμο τους... γιὰ εὐθετώτερο χρόνο, γιὰ τὸ 1965, ὁπότε τὸ πρᾶγμα παίρνει μακρὺ σχοινὶ καὶ λίγο δρόμο!

Δίσεκτα ἔτη εἶναι ὅπως ξέρετε, ἐκεῖνα ποὺ ὁ τελευταῖος ἀριθμός τους ἢ τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τους διαιροῦνται ἀκριβῶς διὰ τοῦ 4, ὅπως λ. χ. τὸ 1964 τοῦ ὁποίου καὶ τὸ 4 καὶ τὸ 64 διαιροῦνται ἀκριβῶς διὰ τοῦ 4. Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ποὺ διαιροῦνται διὰ τοῦ 4, εἶναι δίσεκτα. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι εἶναι καί.. δύστυχα, οὔτε ὅτι εἶναι καταραμένα καὶ φέρνουν δυστυχία.

Ἡ ἑλληνικὴ λέξι δίσεκτο εἶναι συνώνυμη μὲ τὴ λατινικὴ «μπισέξτους» καὶ σημαίνει δυὸ φορὲς ἕκτος. Δίσεκτα ἔτη (μπισεξτίλις) ἔλεγαν οἱ Ρωμαῖοι τὰ χρόνια, ποὺ εἶχαν 366 μέρες, γιατὶ πρόσθεταν μιὰ μέρα στὸ Φεβρουάριο, ποὺ ἔχει 28 μέρες. Ἡ Γῆ, ὁ ἀμαρτωλὸς πλανήτης μας, γιὰ νὰ συμπληρώση τὴν τροχιά της γύρω ἀπὸ τὸν Ἥλιο χρειάζεται 365 μέρες, 6 ὧρες, 9' καὶ 9''. Αὐτὴ ἡ διαφορὰ τῶν ἔξη ὡρῶν εἶχε προκαλέσει πολλὲς συζητήσεις στὴ Ρώμη, στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ τακτοποιήση τὸ ζήτημα προσκάλεσε στὴν Αἰώνια Πόλι τὸν περίφημο Ἀλεξανδρινὸ ἀστρονόμο Σωσιγένη. Ἡ λύσι ποὺ ἔδωσε ὁ σοφὸς ἀστρονόμος στὸ πρόβλημα ἦταν ἁπλούστατη. Τρία χρόνια συνεχῶς θὰ ἔχουν 365 μέρες καὶ τὸ τέταρτο θὰ ἔχη 366, δηλαδὴ μιὰ μέρα παραπάνω, ποὺ προσετέθη, ὅπως εἴπαμε, στόν... Καντσοφλέβαρο!

Ἔτσι κάθε τέσσερα χρόνια ἔχουμε καὶ ἕνα ἔτος δίσεκτο, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτὸν τοῦ Σωσιγένους ἐξαιροῦνται τὰ ἔτη ποὺ συμπληρώνονται οἱ αἰῶνες. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ ἔτος 1300, ποὺ συμπληρώνει τὸν 13ον αἰῶνα δὲν εἶναι δίσεκτο, μ' ὅλο ποὺ τὰ δυὸ τελευταῖα ψηφία, τὰ δυὸ μηδενικὰ ποὺ μᾶς κάνουν 100 διαιροῦνται ἀκριβῶς μὲ τὸ 4. Γιὰ τὰ ἔτη ποὺ συμπληρώνουν τοὺς αἰῶνες καθωρίσθηκε ὅτι εἶναι δίσεκτα ὅταν τὰ δυὸ πρῶτα ψηφία τους διαιροῦνται διὰ τοῦ 4. Ἔτσι τὸ 1200 θεωρεῖται δίσεκτο ἔτος, ὅπως καὶ τὸ 1960, τὸ 2000 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ὁ Σωσιγένης, ὅπως βλέπουμε, ἔλυσε τὸ πρόβλημα καὶ δὲν τὸ παρέπεμψε... στὶς ἑλληνικὲς καλένδες. Τί εἶναι, ὅμως, αὐτὲς οἱ περίφημες ἑλληνικὲς καλένδες στὶς ὁποῖες καὶ σήμερα ἀκόμη πολλοὶ ἁρμόδιοι καὶ ἀναρμόδιοι παραπέμπουν πρὸς ἐπίλυσι, διάφορα ζητήματα: Ὁ μῆνας, τὴν ἐποχὴ τῶν Ρωμαίων, δὲν εἶχε τέσσερις βδομάδες, ἀλλὰ ἦταν διῃρημένος σὲ τρία μέρη, δηλαδὴ στὶς καλένδες, στὶς ἴντσες καὶ στὶς νόνες. Οἱ καλένδες ἔπεφταν στὴν 1η τοῦ μηνός, οἱ ἴντσες στὶς 13 ἢ στὶς 15 καὶ οἱ νόνες ἦταν ἡ 9η ἡμέρα πρὶν ἀπὸ τὶς ἴντσες, δηλαδὴ ἡ 5η ἢ 7η τοῦ μηνός.

Οἱ καλένδες ἦταν ἀφιερωμένες στὴ θεὰ Ἥρα (Γιοῦνον) καὶ εἶχαν καθιερωθῆ γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν χρεῶν. Ἀπὸ τὶς καλένδες ἴσαμε τὶς νόνες μεσολαβοῦσαν τοὺς μῆνες Ἰανουάριο, Φεβρουάριον, Ἀπρίλη, Ἰούνιον, Αὔγουστο, Σεπτέμβριο, Νοέμβριο καὶ Δεκέμβριο τέσσερις μέρες καὶ τοὺς μῆνες Μάρτιο, Μάϊο, Ἰούλιο καὶ Ὀκτώβριο ἔξη μέρες. Τὶς μέρες αὐτὲς τὶς ὑπολόγιζαν ἀπὸ τὴν ἀπόστασί τους ἀπὸ τὶς νόνες, ἐνῶ τὶς ἄλλες μέρες τὶς λογάριαζαν ἀπὸ τὴν ἀπόστασί τους ἀπὸ τὶς καλένδες τοῦ ἑπόμενου μηνός. Καὶ ἔλεγαν «παραμονὴ» τὴν προηγούμενη τῆς καλένδας, τῆς ἴντσας καὶ τῆς νόνας.

Οἱ ἑλληνικοὶ μῆνες δὲν εἶχαν καλένδες. Ἔτσι οἱ Ρωμαῖοι συνήθιζαν νὰ λένε γιὰ τοὺς κακοπληρωτάς: «Ἂτ καλέντας γκρέκας σολβέρε» ποὺ πάει νὰ πῆ θὰ τὸν πληρώσω στὶς ἑλληνικὲς καλένδες δηλαδὴ τὸ μῆνα ποὺ δὲν ἔχει Σάββατο, ὅπως λέμε σήμερα. Καὶ μὲ ἄλλα λόγια... θὰ τοῦ φορέσω φέσι!

Ἀνάλογες μεταβολὲς ὑπέστη τὸ ἔτος καὶ στὴ ρωμαϊκὴ ἐποχή. Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἱδρύσεως τῆς Ρώμης, ὁ Ρωμύλος, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Αἰωνίας Πόλεως, εἶχε χωρίσει τὸ ἔτος σὲ 10 μῆνες καὶ 300 μέρες. Ἀργότερα ὁ Νουμᾶς, ποὺ διαδέχθηκε τὸν Ρωμύλο πρόσθεσε στὸ ἔτος ἄλλους δυὸ μῆνες. Τὸ 708 ἀπὸ κτίσεως τῆς Ρώμης ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἔκανε ἄλλη διαρρύθμισι, γιὰ νὰ συσχετίση τὸ ἔτος μὲ τὸ χρόνο περιστροφῆς τῆς Γῆς γύρω ἀπὸ τὸν Ἥλιο καὶ καθιέρωσε τὸ λεγόμενον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιο, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ τὸ παλιὸ ἡμερολόγιο... τῶν παλαιοημερολογητῶν! Προσετέθη, ἔτσι, ἄλλη μιὰ μέρα στὰ δίσεκτα ἔτη δηλαδὴ κάθε τέσσερα χρόνια, ὅπως εἴδαμε στὴν ἀρχή. Ἀλλὰ μὲν τὴν προσθήκη αὐτὴ τὸ ἔτος μεγάλωνε.. ὑπὲρ τὸ δέον καὶ αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ ἐπέρχεται λάθος 7 ἡμερῶν κάθε 900 χρόνια, ἔτσι ποὺ ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία τὰ κατάφερε τὸ 1852, νὰ καλινδρομήση ὁλόκληρες 10 ἡμέρες.

Ἀναγκάσθηκε τότε, ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ 13ος νὰ καθορίση ὅτι ἡ 5η Ὀκτωβρίου τοῦ 1582 θὰ γίνη 15η Ὀκτωβρίου. Προχώρησε δηλαδὴ τὸ ἡμερολόγιο κατὰ 10 ἡμέρες, ἐνῶ, ταυτοχρόνως κατήργησε τὰ δίσεκτα ἔτη τῶν αἰώνων, μὲ ἐξαίρεσι τοῦ ἑνὸς στὰ τέσσερα. Καθιερώθηκε, ἔτσι, τὸ νέον ἢ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ποὺ τὸ παρεδέχθησαν ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη, ἐκτὸς τῆς Ρωσίας καὶ τῶν ὀρθοδόξων, γενικά, ἐκκλησιῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἑλληνική, ποὺ τὸ παρεδέχθη μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Σημειωτέον ὅτι παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀλλεπάλληλες.. ἐπιδιορθώσεις, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη ἀκόμη κάποιο λάθος στὸ ἡμερολογιακὸ ἔτος. Εἶναι, ὅμως, ἀνεπαίσθητο τὸ λάθος αὐτὸ καὶ ὑπολογίζεται σὲ 1 μέρα κάθε 4000 χρόνια.

Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾶ τὸ χριστιανικὸ ἡμερολόγιο. Οἱ Μουσουλμᾶνοι ἀκολουθοῦν τὸ σεληνιακὸ ἡμερολόγιο. Τὸ ἔτος ἔχει 12 μῆνες καὶ ὁ μῆνας πότε 29 καὶ πότε 30 μέρες. Ἔχει, δηλαδὴ τὸ μουσουλμανικὸ ἔτος 354—355 μέρες καὶ ἡ χρονολογία ἀρχίζει ἀπὸ τὸ πρῶτο ἔτος τῆς Ἐγίρας, τῆς φυγῆς τοῦ Μωάμεθ ἀπὸ τὴ Μέκκα καὶ τῆς ἐγκαταστάσεώς του στὴ Μεδίνα, ποὺ πραγματοποιήθηκε στὶς 16 Ἰουλίου 622 μ. Χ. Ἔχουν συνεπῶς οἱ Μουσουλμᾶνοι σήμερα ἔτος 1341. Καὶ πρωτοχρονιὰ στὶς 16 Ἰουλίου. Ἐπίσης καὶ οἱ Ἰσραηλινοὶ ἔχουν τὸ σεληνιακὸ ἡμερολόγιο μὲ 12 κοινοὺς μῆνες καὶ 13 σεληνιακούς. Τὸ κοινὸν ἔτος ἔχει 353—355 μέρες. Τὸ ἄλλο λέγεται ἐμβόλιμον καὶ ἔχει 383—385 μέρες. Οἱ Ἑβραῖοι ἀρχίζουν τὴ χρονολογία τους.. ἀπὸ κτίσεως τοῦ κόσμου ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι πραγματοποιήθηκε πρὶν ἀπὸ 6.538 χρόνια.

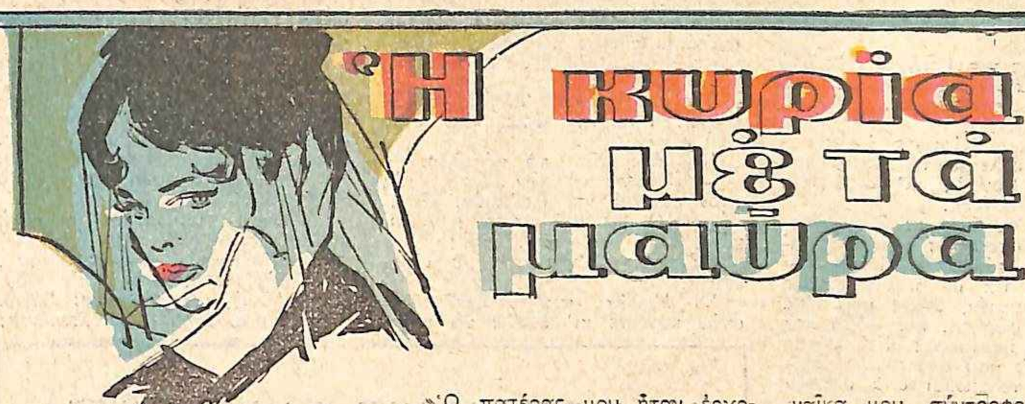

Ἡ κυρία μὲ τὰ μαῦρα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στὸ ἰατρεῖο τοῦ διάσημου δόκτορος Σεφριὸ πηγαίνει γιὰ ἐξέτασι μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, ἡ Μαρία Σορέλ. Ὅταν ὁ γιατρὸς τὴν πληροφορῆ πῶς εἶναι ἔγκυος, κάνει σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της, γιατὶ ὁ ἀγαπημένος της Λουσιὲν Ζερβουὰ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ κάποτε πῶς θὰ τὴν παντρευόταν ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνη μητέρα. Ἐνῶ ὅμως εἶναι ἕτοιμη νὰ τοῦ ἀναγγείλη τὴ μεγάλη εἴδησι, ἐκεῖνος τῆς δηλώνει ὠμὰ πῶς πρέπει νὰ φύγη στὸ ἐξωτερικὸ καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείψη. Ἔτσι, ἡ Μαρία δὲν τοῦ λέει τίποτα γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ περιμένει. Θέλει μάλιστα νὰ τοῦ ἐπιστρέψη ἕνα χιλιάρικο, ποὺ τῆς ἄφισε φεύγοντας. Ἕνας φίλος τοῦ Λουσιέν, ὁ βαρῶνος ντὲ Σιμιάν, ζητάει μὲ κυνικότητα νὰ τὸν ἀντικαταστήση, ἀλλ' ἡ Μαρία τὸν διώχνει μὲ περιφρόνησι. Ἕνας παιδικὸς φίλος τῆς Μαρίας, ὁ Ἀντρὲ Κλαβιέρ, τὴν ἀγαπάει κρυφά, μὰ δὲν ἔχει τολμήσει νὰ τῆς τὸ πῆ. Παρακολουθεῖ ὡστόσο ὅλη τὴ ζωή της καί, ὅταν μαθαίνη ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν αἰσχρὴ στάσι τοῦ Λουσιὲν καὶ τοῦ Σιμιάν, γίνεται ἔξω φρενῶν ἐναντίον τους. Τῆς φανερώνει τότε ὅτι ὁ δῆθεν Λουσιὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα ὁ πλούσιος κόμης Μαξὶμ ντὲ Ροζαμὸν κι' ὅτι πρόκειται νὰ παντρευτῆ μὲ μιὰ ἀριστοκράτισσα. Ἔπειτα τῆς ἐξομολογεῖται τὸν ἔρωτά του καὶ τῆς ζητάει νὰ γίνη γυναῖκα του.

2ον

Ἡ κοπέλλα κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι της.

— Ἀλλοίμονο, Ἀντρέ, δὲ μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτα γιὰ μένα!

— Μὰ ναί, μπορῶ... καὶ πολλὰ μάλιστα! Ἀφῆστε με νὰ σᾶς μιλήσω ἀκόμα, Μαρία, νὰ σᾶς δείξω ὅλη μου τὴν ψυχή.

»Στὰ πρῶτα παιδικά μας χρόνια, σᾶς εἶχα σὰν ἀδελφούλα μου. Κι' αὐτὸ ἦταν φυσικό, ἀφοῦ εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα μου φέρνοντάς με στὸν κόσμο, καὶ μ' εἶχε ἀναθρέψει ἡ δική σας, μοῦ εἶχε δώσει τὸ γάλα της. Ὁ ὁμογάλακτος ἀδελφός μου πέθανε κι' ἐγὼ ἔμεινα γιὰ πολλὰ χρόνια μοναχοπαίδι.

»Ὅταν ἤρθατε ὕστερα στὸν κόσμο, ἤμουν 8 χρονῶν. Θυμᾶμαι τὴ χαρὰ τῆς μητέρας σας... Τὴ συμμεριζόμουν κι' ἐγώ. Ἤμουν εὐτυχισμένος, ποὺ θὰ εἶχα μιὰ μικρὴ ἀδερφούλα.

»Τὸ πατρικό μου σπίτι ἦταν κοντὰ στὸ δικό σας. Τὸν περισσότερο καιρό, βρισκόμουν κοντὰ στὴ «μαμὰ-Σορέλ», ἔπαιζα μαζί σας, σᾶς ἔκανα νὰ γελᾶτε, σᾶς παρηγοροῦσα ὅταν κλαίγατε, σᾶς νανούριζα γιὰ ν' ἀποκοιμηθῆτε. Ἐγὼ σᾶς βοήθησα νὰ κάνετε τὰ πρῶτα σας βήματα, νὰ ψελλίσετε τὶς πρῶτες λέξεις. Πόσο σᾶς ἀγαποῦσα, Μαρία, ἀπὸ τότε!

»Τίποτα στὸν κόσμο δὲ θὰ μπορέση νὰ σβύση αὐτὲς τὶς ἀναμνήσεις μου.

»Ἀργότερα, τρέχαμε μαζὶ στὰ χωράφια καὶ στὰ δάση, μαζεύαμε ἀγριολούλουδα... Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν... Θυμόσαστε, Μαρία, τὰ φιλιά, ποὺ ἀλλάζαμε, κρυμμένοι ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ ὥριμα στάχυα;

Ἡ νέα γυναῖκα ἀπάντησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ.

— Τὸ βράδυ τῆς πρώτης κοινωνίας σας, μοῦ κάνατε τραπέζι, στὸ σπίτι σας. Μὲ τὸ ἄσπρο φόρεμά σας, μοιάζατε σὰ νυφούλα. Ὤ, τί ὄμορφη, ποὺ ἤσαστε!

»Μά, ὅσο μεγαλώναμε, ὁ πατέρας μου ἄρχισε νὰ ὑποψιάζεται τὴν οἰκειότητα, ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσά μας, καὶ μοῦ ἀπαγόρεψε νὰ συνεχίσω τὶς σχέσεις μας... Ξέρετε τί τύπος ἦταν, τραχὺς καὶ αὐταρχικός. Γιὰ νὰ μὴν ὑπακούσω στὴ θέλησί του, θἄπρεπε νὰ ἐπαναστατήσω στ' ἀνοιχτά, κι' αὐτὸ δὲν ἦταν τοῦ χαρακτῆρος μου.

»Μὰ εἶχε συμβῆ πιὰ αὐτό, ποὺ φοβότανε: Σᾶς εἶχα δώσει τὴν καρδιά μου. Τίποτα, καμμιὰ δύναμι στὸν κόσμο δὲ μποροῦσε νὰ σπάση τὸ δεσμό μας.

»Εἴχατε τὴ δυστυχία νὰ χάσετε τὸν πατέρα σας καὶ τὴ μητέρα σας. Ἐγὼ ἤμουν τότε βοηθὸς ἑνὸς δικηγόρου τῆς Ντιζόν. Ἄργησα νὰ μάθω τὸ δεύτερο πένθος σας, ἔτσι ποὺ δὲ μποροῦσα πιὰ νὰ σᾶς δῶ, νὰ σᾶς παρηγορήσω. Κι' ὅμως σᾶς σκεπτόμουν πάντα, ἀδιάκοπα!

»Ὅταν ἦρθα στὸ Λονζερώ, εἴχατε φύγει γιὰ τὸ Παρίσι, μαζὶ μὲ μιὰ θεία σας, ἀφοῦ δώσατε ἐντολὴ νὰ πουληθῆ τὸ σπίτι σας καὶ τὰ λίγα χωράφια σας.. Πῶς θἄθελα τότε νἄρθῶ νὰ σᾶς βρῶ! Μὰ δὲ μ' ἄφηνε ὁ τρομερὸς πατέρας μου!... Σᾶς ξαναεῖδα τὸν ἄλλο χρόνο, ὅταν ἤρθατε στὸ Λονζερώ, γιὰ νὰ πάρετε τὰ λεφτά σας ἀπ' τὸ συμβολαιογράφο. Ὁ πατέρας μου δὲ μοῦ ἐπέτρεψε καὶ πάλι νὰ σᾶς πλησιάσω. Εἶχε μαντέψει τὸν ἔρωτά μου καὶ φοβότανε μὴν κάνω καμμιὰ τρέλλα. Κι' ἐγὼ δὲν τολμοῦσα ν' ἀψηφήσω τὸ θυμό του, ἀπὸ φόβο ἰδίως μήπως ξεσπάση ἐναντίον σας.

—Ἡ κόρη μας ἔκανε τὴ γνωριμία δυὸ ξένων διπλωματῶν!...

»Ὁ πατέρας μου ἦταν ἐργολάβος δημοσίων ἔργων. Εἶχε δουλέψει 20 χρόνια κι' εἶχε ἀποκτήσει ἀρκετὴ περιουσία. Μὰ γκρίνιαζε ὁλοένα πῶς ζημιωνότανε, κι' ἔτσι δὲν ἤξερε κανεὶς τὴν πραγματικὴ οἰκονομική του κατάστασι. Εἶχε κληρονομήσει, ἐξ ἄλλου, καὶ κάποιο θεῖο μου, ἐργολάβο κι' αὐτόν, ποὺ εἶχε πεθάνει στὴν Αἴγυπτο.

»Μόνο μετὰ τὸ θάνατό του μπόρεσα νὰ μάθω πόση ἦταν ἡ περιουσία του. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς μὲ ζάλισε, δὲ μποροῦσα νὰ τὸν πιστέψω... Ὁ πατέρας μου εἶχε ζήσει πάντα ἁπλά, μᾶλλον στερημένα, κι' ὅμως ἦταν βαθύπλουτος!

Στ'.

Ἡ Μαρία ἔκανε μιὰ κίνησι χαρούμενης ἐκπλήξεως.

— Ὥστε εἴσαστε πλούσιος, Ἀντρέ! εἶπε. Μπράβο, σᾶς ἀξίζει, γιατὶ ἔχετε μεγάλη καρδιά. Μπορεῖ νὰ κάνετε πολλὰ καλὰ γύρω σας.

— Μὰ τί νὰ τὰ κάνω τὰ πλούτη, ἂν δὲ μποροῦν νὰ μοῦ δώσουν τὴν εὐτυχία, ποὺ ὀνειρεύομαι; Ἡ φλογερώτερη ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ μοιραστῶ τὴν περιουσία μου μὲ σᾶς, νὰ τὴ ρίξω μπροστὰ στὰ πόδια σας.

Ἡ νέα γυναῖκα παρεξήγησε καὶ πάλι τὶς προθέσεις τοῦ Ἀντρέ.

— Ἄ, ὅλοι οἱ ἴδιοι εἶναι οἱ ἄντρες! εἶπε μὲ πικρία. Φαντάζονται πῶς μὲ τὰ λεφτὰ μποροῦν ν' ἀποχτήσουν τὸ κάθε τι... Θέλετε καὶ σεῖς νὰ μ' ἀγοράσετε, Ἀντρέ! Μὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια πώς, ἔτσι ποὺ κατάντησα, πρέπει πιὰ νὰ τὰ περιμένω ὅλα, δίχως νἄχω τὸ δικαίωμα ν' ἀγανακτήσω.

— Ὤ, Μαρία, μὲ πληγώνετε κατάκαρδα! διαμαρτυρήθηκε ὁ νέος. Πιστέψατε λοιπὸν πῶς σᾶς θέλω γιὰ φιλενάδα μου; Ὄχι, ὄχι! Σᾶς προσφέρω τ' ὄνομά μου, σᾶς ἱκετεύω νὰ γίνετε γυναῖκα μου, σύντροφος τῆς ζωῆς μου!

Εἶχε γονατίσει μπροστά της. Ἐκείνη σηκώθηκε, ἀναστατωμένη.

— Σηκωθῆτε, Ἀντρέ, τοῦ εἶπε. Ντρέπομαι καὶ ὑποφέρω, βλέποντάς σας σ' αὐτὴ τὴ στάσι. Δὲν ξέρετε τί λέτε... Θέλετε νὰ μὲ παντρευτῆτε, ἐμένα;

— Ναί, γιὰ νἄχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς προστατέψω, νὰ σᾶς προσφέρω ὅλη τὴν εὐτυχία, ποὺ ἀξίζετε.

— Εἶμαι ἀνάξιά σας, Ἀντρέ. Ἄλλοτε, στὸ Λονζερώ, εἶχα τοὐλάχιστον τὴν τιμὴ καὶ τὴ φρονιμάδα μου. Τώρα δὲν τἄχω πιὰ οὔτε κι' αὐτά.

— Σᾶς ἀγαπῶ, Μαρία, σᾶς ἀγαπῶ... κι' ἡ δυστυχία σας μεγαλώνει ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸν ἔρωτά μου.

— Μὰ δὲ μπορεῖτε νὰ παντρευτῆτε τὴ φιλενάδα ἑνὸς ἄλλου!

— Δὲν τοῦ ἀνήκετε πιά, σ' αὐτὸ τὸν ἄλλο... Τὸν ἀγαπήσατε κι' ἴσως τὸν ἀγαπᾶτε ἀκόμα. Μὰ θὰ κατορθώσω ἐγὼ νὰ τὸν διώξω ἀπ' τὴν καρδιά σας κι' ἀπ' τὴ σκέψι σας. Θὰ σᾶς δείξω τόση τρυφερότητα, τόση ἀφοσίωσι, ὥστε θὰ μ' ἀγαπήσετε στὸ τέλος.

— Δὲ μπορῶ πιὰ ν' ἀγαπήσω, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα... Ἀκοῦστε, Ἀντρέ! Σὲ σᾶς ταιριάζει μιὰ κοπέλλα ἁγνή, μὲ παρθενικὴ καρδιά. Αὐτὴ μονάχα θὰ μπορέση νὰ σᾶς κάνη εὐτυχισμένο... Ξεχᾶστε με, φίλε μου.

— Ποτέ!

— Μὰ ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνω γυναῖκα σας.

— Γιατὶ δὲν τὸ θέλετε...

— Ἔστω, δὲν τὸ θέλω.

Ὁ νέος χλώμιασε κι' ἔφερε τὰ χέρια του στὴν καρδιά του.

— Μὲ σκοτώνετε... τραύλισε.

— Ὄχι, θέλω νὰ σᾶς σώσω ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας.

— Μαρία, ἔχω πάρει μιὰ σταθερὴ ἀπόφασι. Τίποτα δὲ θὰ μὲ κάνη νὰ τὴν ἀλλάξω. Πρὶν ἔρθω ἐδῶ τὰ ἐξέτασα, τὰ ὑπολόγισα ὅλα. «Ἢ θὰ μοῦ ἀνοίξη τὸν οὐρανό, ἢ θὰ μὲ βουλιάξη στὴν ἀπελπισία — εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Ἂν δὲ μὲ θελήση, δὲ θὰ μοῦ μένη παρὰ νὰ πεθάνω». Κι' ἡ σκέψι τῆς αὐτοκτονίας δὲ μὲ τρόμαξε.

— Θεέ μου, τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε;

— Ἡ ζωὴ θὰ μοῦ εἶναι ἕνα περιττὸ βάρος δίχως ἐσᾶς. Γιατί νὰ ζήσω γιὰ νὰ ὑποφέρω; Καλύτερα νὰ πεθάνω, προφέροντας γιὰ τελευταία φορὰ τὸ λατρευτὸ ὄνομά σας.

Ἡ ὁρμὴ κι' ὁ τόνος τοῦ νέου κάνανε τὴ Μαρία ν' ἀνατριχιάση.

— Δὲ μπορεῖ νὰ μιλᾶτε σοβαρά! φώναξε.

— Σᾶς τ' ὁρκίζομαι...

— Θεέ μου! Εἶμαι λοιπὸν καταραμένη;... μουρμούρισε ἡ νέα γυναῖκα. Δὲν ἦταν ἀρκετὲς οἱ δυστυχίες ποὺ πέρασα;... Ἀκοῦστε, Ἀντρέ! Δὲ σᾶς εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἤθελα νὰ σᾶς κρύψω κάτι, μὰ μὲ ἀναγκάζετε νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσω.

Ὁ νέος τὴν κύτταξε μὲ ἐκπλη-

ξι καὶ ἀγωνία. Κι' ἐκείνη συνέχισε:

— Ξέρετε γιατί πῆγα χτὲς στὸ γιατρό; Γιὰ νὰ βεβαιωθῶ γιὰ κάτι, ποὺ ὑποπτευόμουνα... Ἀντρέ, θὰ γίνω μητέρα.

Ὁ νέος ἀνασκίρτησε, ἔγινε κατάχλωμος, ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἔμεινε βουβὸς κι' ἀκίνητος, σὰν ἀπολιθωμένος.

— Ἡ εὐτυχία μου ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅταν βεβαιώθηκα γι' αὐτό, ἐξακολούθησε ἡ Μαρία. Πίστευα πὼς θὰ μὲ παντρευότανε τώρα ὁ Λουσιέν, ὅπως μοῦ εἶχε πῆ πολλὲς φορές... Μὲ πόση λαχτάρα τὸν περίμενα! Κι' αὐτὸς ἦρθε γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγείλη ξερὰ πὼς εἶχαν τελειώσει ὅλα μεταξύ μας!

»Κατάπια τότε τὰ λόγια, ποὺ εἶχαν ἀνεβῆ στὰ χείλη μου. Κράτησα τὸ μυστικό μου. Σὲ σᾶς μονάχα τὸ ἐμπιστεύομαι, Ἀντρέ... γιὰ νὰ καταλάβετε πὼς δὲ μπορῶ νὰ γίνω γυναῖκα σας!

Ὁ νέος φάνηκε νὰ συνέρχεται ἀπ' τὴν παραζάλη του. Ἡ ματιά του εἶχε μιὰ λάμψη θείας καλωσύνης.

— Μαρία, πρόφερε, θὰ γίνω ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σας. Μὲ τὸ γάμο μας, θὰ τὸ νομιμοποιήσω, θὰ σοῦ δώσω τ' ὄνομά μου.

Ἡ κοπέλλα τὸν κύτταξε μὲ θαυμασμὸ κι' ἔπειτα ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ὁ Ἀντρὲ τὴν ἄφησε νὰ κλάψη. Ὕστερα, ἐπιτέλους, ἠρέμησε κάπως, τῆς εἶπε:

— Σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς λατρεύω καὶ θὰ κάνω τὸ κάθε τι γιὰ τὴν εὐτυχία σας.

— Ὤ, Ἀντρέ, ὑποφέρω πιὸ πολὺ γι' αὐτὴ τὴν ἡρωϊκὴ γενναιοψυχία σας, παρὰ ἂν μὲ περιφρονούσατε. Δὲν ξέρω πιὰ τί νὰ κάνω, τί νὰ σᾶς πῶ...

— Νὰ μ' ἀγαπήσετε κοὶ σεῖς, Μαρία! Αὐτὰ τὰ ἐμπόδια, ποὺ ἐσεῖς μονάχα βλέπετε ἀνάμεσά μας, θὰ τὰ συντρίψω... Δὲ θέλω νὰ σᾶς ἐξαναγκάσω νὰ μοῦ ἀποντήσετε τώρα ἀμέσως. Σκεφθῆτε πρῶτα, ρωτῆστε τὴν καρδιά σας. Μὲ τὴν ἄδειά σας Μαρία, θὰ ξαναρθῶ νὰ σᾶς δῶ.

— Ναί, νὰ ξαναρθετε.

— Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτα σὲ ὅ,τι σᾶς εἶπα. Ἡ τύχη μου εἶναι στὰ χέρια σας.

Ὁ νέος πρόφερε αὐτὲς τὶς τελευταῖες λέξεις, μὲ τόνο σοβαρό, σχεδὸν ἐπίσημο. Ἡ κοπέλλα ἀνασταπώθηκε καὶ φώναξε, ἁπλώνοντάς του τὰ χέρια της:

— Ἀντρέ, ὁρκισθῆτε μου στὴν ψυχὴ τῆς μητέρας σας, στὴ φιλί- μας πὼς δὲ θὰ ἐπιχειρήσετε τίποτε ἐναντίον τῆς ζωῆς σας.

— Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω αὐτὸ τὸν ὅρκο, ἀπάντησε ἐκεῖνος θλιμμένα. Μὰ ἡσυχάστε! Ὑπάρχει ἀκόμα μιὰ ἀχτίδα ἐλπίδας στὴν καρδιά μου. Ὅσο δὲ σβύνει ἀκόμα, δὲ ζητάω ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' τὴ ζωή.

Ἡ Μαρία ἀναστέναξε βαθιά, πονεμένα. Ὁ νέος σηκώθηκε.

— Εἴσαστε κουρασμένη, τῆς εἶπε. Φεύγω.

Τὸν κύτταξε δακρυσμένη, ἀλλὰ δὲν ἔκανε κομμιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὸν συγκρατήση. Ἡ ματιά του ἔπεσε τυχαίως στὸ φάκελλο, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τζάκι.

— Ἄ, αἰσθανθήκατε, λοιπόν, τὴν ἀνάγκη νὰ γράψετε σ' αὐτὸ τὸν κύριο; εἶπε μὲ πικρία.

— Ναί, ἀλλὰ δὲ μπόρεσα νὰ τοῦ στείλω τὸ γράμμα, γιατὶ δὲν ξέρω τὴ διεύθυνσί του.

— Τοῦ γράφετε μήπως πὼς περιμένετε παιδί;

— Ὄχι, ὄχι!... Φεύγοντας, χτές, μοῦ ἄφησε ἕνα χιλιάρικο. Τὸ βρήκα σήμερα, ποὺ συγύριζα. Κι' ἀμέσως ἀποφάσισα νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψω. Αὐτὸ τοῦ γράφω. Αὐτὸ μονάχα...

— Πολὺ καλὰ κάνατε, Μαρία! Δὲν ξέρω ποιὰ εἶναι τὰ οἰκονομικά σας, ἀλλ' ἂν ἔχετε κάποια ἀνάγκη, ἐλπίζω πὼς δὲ θὰ ντραπῆτε νὰ ἀποταθῆτε σὲ μένα, στὸν παλιό σας φίλο.

— Εὐχαριστῶ, Ἀντρέ, εὐχαριστῶ. Γιὰ τὴν ὥρα. ἔχω ὅ,τι μοῦ χρειάζεται.

Ὁ νέος πῆρε τὸ φάκελλο.

— Θέλετε νὰ τὸν δώσω ἐγὼ στὸν κόμητα ντὲ Ροζαμόν; εἶπε.

— Ὤ, θὰ μοῦ κάνετε μεγάλη χάρι. Ναί, ναί, πάρτε τον!

Δώσανε τὰ χέρια κι' ὁ νέος ἔφυγε.

Ἡ Μαρία σωριάστηκε τότε στὸν καναπὲ κι' ἔβαλε τὰ κλάματα. Ὅλο της τὸ κορμὶ ἀναπαραζόταν ἀπ' τὰ ἀναφυλλητά.

Τὰ λόγια τοῦ Ἀντρὲ τὴν εἶχαν κατατρομάξει, μὲ τὴν ἀπειλή, ποὺ περιεῖχαν. Εἶχε διαβάσει στὸ πρόσωπό του τὴν ἀκλόνητη ἀπόφασι, ποὺ εἶχε πάρει. Ναί, θὰ σκοτωνόταν ἐξ αἰτίας της, τὸ ὅμορφο καὶ καλὸ αὐτὸ παλληκάρι!

«Κρατᾶτε τὴν τύχη μου στὰ χέρια σας!», τῆς εἶχε πῆ.

— Θέλει νὰ γίνω γυναῖκα του... τραύλισε. Ποτέ! Ποτέ! Εἶν' ἀδύνατο. Ἐγὼ, γυναῖκα του; Ἐγώ, μιὰ ἀτιμασμένη, μιὰ τιποτένια; Μὰ θὰ ἦταν τὸ χειρότερο μαρτύριο γιὰ μένα! Σήμερα δὲ μὲ περιφρονεῖ. Ἀργότερα ὅμως... Θὰ μᾶς χώριζαν διαρκῶς τὰ περασμένα... Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω κοντά του, μὲ μιὰ ἀγιάτρευτη πληγὴ στὴν ψυχὴ κι' ἕνα στίγμα στὸ μέτωπο;...

»Λέει πὼς θὰ γίνη ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου... Μὰ δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸ ἀγαπήση, τὸ ξένο παιδί. Θὰ τὸ ἀντιπαθοῦσε καὶ θὰ μ' ἔκανε καὶ μένα νὰ τὸ μισήσω, γιατὶ θὰ μᾶς χώριζε μὲ τὴν παρουσία του... Ὄχι, ὄχι, μιὰ τέτοια ζωὴ θὰ ἦταν ἕνας ἀργὸς θάνατος!

Ἡ λέξι «θάνατος» τῆς θύμισε καὶ πάλι τὴν ἀπειλὴ τοῦ Ἀντρὲ πὼς θ' αὐτοκτονήση. Τὸ δίλημμά της ἦταν φριχτό. Δὲν ἔβλεπε κανένα τρόπο γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη δυστυχία. Βρισκόταν σ' ἀδιέξοδο...

Ξαφνικά, πασουσιάστηκε μιὰ λύσι στὸ μυαλό της. Σηκώθηκε καὶ μουρμούρισε, τρέμοντας νευρικά:

— Μὰ ναί, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ζήσω... Ἂν πεθάνω, θὰ σώσω τὸν Ἀντρέ. Δὲ θἄχη πιὰ λόγο ν' αὐτοκτονήση, ὅταν θὰ ἔχη λείψει ἡ αἰτία, ποὺ τὸν σπρώχνει σ' αὐτό... Θὰ μὲ κλάψη κι' ὕστερα θὰ παρηγορηθῆ, θὰ μὲ ξεχάση. Θ' ἀγαπήση κάποιαν ἄλλη' θὰ τὴν παντρευτῆ καὶ θὰ εὐτυχήση.

Δὲ σκεπτότανε πιὰ τὸ παιδί της. Εἶχε σβύσει τελείως στὴν καρδιά της τὸ μητρικὸ αἴσθημα, ρες. τῆς εἶχε ξαναδώσει τὸ θάρος καὶ τὴν ἐνεργητικότητά της...

Ζ'.

Στὰ 15 χρόνια της, ἡ Μαρία Σορὲλ ἦταν κιόλας μιὰ ἀπ' τὶς ἐπιδεξιότερες μοδίστρες. στὴ μικρὴ πόλι τοῦ Λονζερώ, ὅταν ἔχασε ἐαφνικὰ τὴ μητέρα της.

Ἡ θεία της καὶ νουνά της Μαρία Γκαλλό, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Κλωντὶν Σορέλ, ἐγκατεστημένη ἀπὸ χρόνια στὸ Παρίσι, ἦρθε τότε στὸ Λονζερὼ γιὰ τὴν κηδεία, ἀποφάσισε νὰ τὴν πάρη κοντά της.

Ἦταν μοδίστρα κι' αὐτή. Ἐργαζότανε στὸ σπίτι της, στὴν ὁδὸ Μοντοργκεῖγ. Εἶχε δυὸ-τρεῖς ἐργάτριες καὶ καλούτσικη πελατεία. Θὰ χρησιμοποιοῦσε καὶ τὴν ἀνηψιά, της, δίνοντάς της τροφή, κατοικία κι' ἕνα μικρὸ μεροκάματο. Αὐτὰ μόνο μποροῦσε νὰ τῆς προσφέρη — γιατὶ ἦταν φτωχὴ κι' ἐκείνη, μ' ὅλο ποὺ εἶχε δουλέψει τόσα χρόνια. Εἶχε ἀτυχήσει στὸ γάμο της. Ὁ ἄντρας της ὁ Ζορὲβ Γκαλλό, ἦταν τεχνίτης κλειδαρᾶς, ἀλλὰ φοβερὸς τεμπέλης, χαρτοπαίχτης καὶ γυναικᾶς. Σπαταλοῦσε τὸν καιρό του καὶ τὶς λιγοστὲς οἰκονομίες τῆς γυναίκας του στὶς ταβέρνες καὶ στὰ καταγώγια. Κι' ὅμα ἀρφτά, τὴν ἔσπαζε στὸ ξύλο.

Ἦταν κρῖμα, πού ζοῦσε, ἕνας τέτοιος ἄθλιος ἄνθρωπος. Μὰ δὲν τὸν ἔπιανε κομμιὰ ἀρρώστεια. Εἶχε ὑγεία σιδερένια.

Ὡστόσο, ἡ παρουσία τῆς Μαρίας Σορὲλ στὸ σπίτι του, τὸν ἀνάγκασε νὰ συμμαζευτῆ κάπως. Ἡ δροσερὴ ὁμορφιὰ της τοῦ εἶχε κάνει ζωηρὴ ἐντύπωσι.

Ἄρχισε νὰ μεθοκοπάη λιγώτερο, νὰ δουλεύη πιὸ πολύ, νὰ ξενυχτάη σπανιώτερα. Οἱ καυγάδες του μὲ τὴ γυναίκα του γίνανε λιγώτερο συχνοί.

Κι' ἐκείνη εὐλογοῦσε τὴν ὥρα, ποὺ εἶχε πάρει κοντά της τὴ βαφτισιμιά της. Χάρις στὴν εὐεργετικὴ ἐπιροή της, ὁ Γκαλλὸ εἶχε γίνει καλύτερος κι' ἡ ζωή τους πιὸ ὑποφερτή. Πίστευε πὼς σιγὰ-σιγὰ θὰ διορθωνόταν ὁ ἄντρας της. Δὲν ἦταν ἀκόμα πρὸ ἀργά, στὰ 40 του χρόνια... Ἂν ἔκοβε τὶς κακὲς συναναστροφές, θὰ σωζότανε...

Μὰ τὸ μέλλον ἔχει ἀπρόοπτα, ποὺ ἀνατρέπουν τὰ ὡραιότερα σχέδια... Κοντὰ στὴ θεία της, ἡ Μαρία Σορὲλ εἶχε τελειοποιηθῆ στὴ δουλειά της. Κι' οἱ πελάτισσές της ἀγαποῦσαν, γιὰ τὴν εὐγένεια, τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ὑπομονή της.

Μιὰ μέρα, ἡ κ. Γκαλλὸ ἔπεσε ἄρρωστη, μὲ κρυολόγημα, ποὺ ἐξελίχθηκε σὲ ὀξεῖα πνευμονία. Ὁ γιατρὸς δὲ μπόρεσε νὰ τὴ σώση. Πέθανε τὴν ἑβδόμη μέρα.

Ἡ Μαρία Σορὲλ ὑπόφερε σκληρά. Ἔνοιωσε νὰ ξαναματώνουν οἱ πληγές, ποὺ τῆς εἶχε ἀνοίξει στὴν καρδιὰ ὁ θάνατος τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας της.

Ὅσο γιὰ τὸ Γκαλλό, δὲ φάνηκε πολὺ ἀπελπισμένος, ποὺ εἶχε χάσει τὴ γυναῖκα του.

Πρὶν ξεκινήση ὡστόσο ἡ κηδεία, ἀγκάλιασε τὴ Μαρία, τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του, καὶ τὴ φίλησε στὸ μάγουλο. Μὰ ἐκείνη δὲν ἔδωσε σημασία, παίρνοντάς το γιὰ ἐκδήλωσι τοῦ πόνου του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἔμειναν μονάχοι οἱ δυό τους στὸ σπίτι, τὴ ρώτησε:

— Τί θὰ κάνουμε τώρα, Μαρία;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἐκείνη θλιμμένα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα ἐδῶ.

— Δὲν εἶσαι τίποτα; διαμαρτυρήθηκε ὁ Γκαλλό. Μὰ εἶσαι τὸ πᾶν! Δὲν πιστεύω νὰ σκέπτεσαι νὰ μ' ἐγκαταλείψης!

— Ὄχι, ἐκτὸς ἂν τὸ θέλετε.

— Μὰ δὲν τὸ θέλω, Μαρία! Ἀπεναντίας, σοῦ ζητάω νὰ θεωρῆς τὸ σπίτι μου σὰ δικό σου. Δὲν ξέρω τί θὰ γινόμουν, ἂν δὲ σὲ εἶχα. Θἄπρεπε νὰ δώσω τὶς ἐργάτριες καὶ νὰ κλείσω τὸ μοδιστράδικο... Ξέρεις, σκέφθηκα νὰ σοῦ προτείνω νὰ γίνουμε συνέταιροι!

— Εἶμαι πολὺ νέα ἀκόμη, θεῖε μου, γιὰ ν' ἀναλάβω μιὰ τέτοια δουλειά.

— Ναί, εἶσαι νέα, ἀλλὰ ἱκανή. Ξέρεις νὰ διευθύνης, νὰ διατάζης καὶ νὰ κάνης νὰ σὲ ὑπακοῦνε. Ξέρεις νὰ διαλέγης καὶ νὰ ψωνίζης ὑφάσματα. Παρακολουθεῖς τὴ μόδα. Οἱ πελάτισσες σοῦ ἔχουν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἡ θεία σου ἤθελε νὰ τὴ διαδεχθῆς μιὰ μέρα... Σὲ παρακαλῶ νὰ δεχτῆς! Θὰ παίρνης, ἂν θέλης, τὰ δυὸ τρίτα. τὰ τρία τέταρτα ἀπ' τὰ κέρδη.

— Δὲν ἔχω τέτοιες ἀπαιτήσεις, θεῖε μου. Μοῦ φτάνει μιὰ λογικὴ ἀμοιβή.

— Ὥστε δέχεσαι λοιπόν; Ἔτσαι ἕνας ἄγγελος. ἡ πιὸ ἀξιολάτρευτη κοπέλλα τοῦ κόσμου! φώναξε ὁ Γκαλλὸ μ' ἐνθουσιασμό, κυττάζοντας φλογερὰ τὴν κοπέλλα.

Πραγματικά, τὸ μοδιστράδικο πῆγε περίφημα, μὲ τὴ διεύθυνσι τῆς Μαρίας. Ἡ πελατεία ἔμενε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη.

Ἡ κοπέλλα ἔβαλε στὴν ἐπιχείρησι μερικὲς χιλιάδες φράγκα, ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τοὺς γονεῖς της.

Ὅσο πρὶν ὁ κλειδαρᾶς ἦταν ἀνήλιτος, κλεισμένος στὸν ἑαυτό του, τόσο εἶχε γίνει τώρα ὁμιλητικὸς καὶ διαχυτικός. Τὸ βράδυ, ποὺ ἔφευγαν οἱ ἐργάτριες, κρατοῦσε συντροφιὰ τῆς Μαρίας ὡρες ὁλόκληρες. Τῆς φερνότανε μὲ ὑπερβολικὴ οἰκειότητα. Τὴν ἀγκάλιαζε, τὴ φιλοῦσε, τὴ χάιδευε. Ἐκείνη παραξενευόταν, ἀλλὰ δὲν ἔβαζε κακὸ στὸ νοῦ της.

Ξέροντας νὰ συγκρατῆ τὶς ἐρωτικὲς ἐπιθυμίες του, ὁ Γκαλλὸ προχωροῦσε σιγὰ-σιγά, ἀποφαστικά, ἀλλὰ καὶ μὲ προφύλαξι, γιὰ νὰ μὴ τοῦ ξεφύγη ἡ λεία του.

Οἱ φλογερὲς ματιές του τὴν κάνανε πολλὲς φορὲς νὰ χαμηλώνη τὰ μάτια της καὶ νὰ κοκκινίζη, δίχως νὰ ξέρη τὸ γιατί — ἀπὸ μιὰ ἀκαθόριστη ἐντύπωσι. ἀπὸ ἕνα παράξενο φόβο...

Ἄρχισε νὰ τῆς λέη λόγια τολμηρά. νὰ τῆς μιλάη μὲ ὑπονοούμενα. ποὺ ἐκείνη, εὐτυχῶς, μὲ τὴν ἀθωότητά της. δὲν τὰ καταλάβαινε.

Ἔβλεπε πὼς ὁ Γκαλλὸ δὲν τῆς φερνόταν μὲ τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμό, μὰ τὸ ἀπέδιδε στὴν καρκή του ἀνατροφὴ καὶ στὴν ἐλευθεροστομία τῶν ἀνθρώπων τοῦ κύκλου του.

Λίγο καιρὸ μετὰ τὸ θάνατο τῆς θείας της, κατάλαβε — ἀπὸ διαίσθησι μᾶλλον — πὼς, γιὰ νὰ ἐμποδίση τὰ κουτσομπολιὰ καὶ νὰ προφυλάξη τὴν ὑπόληψί της, δὲν ἔπρεπε νὰ ζῆ μονάχη μὲ τὸ θεῖο της. Πῆρε, λοιπόν, στὸν οἰκοτροφο, μιὰ μαθητευομένη, 14 χρονῶν. Ὁ Γκαλλὸ δὲν ἐνθουσιάστηκε καθόλου, ἀλλά, μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τῆς Μαρίας, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση.

Τὸ διαμέρισμα εἶχε πέντε δωμάτια: τραπεζαρία, σαλονάκι, δυὸ κρεβατοκάμαρες καὶ μιὰ μεγάλη σάλα. ποὺ εἶχε γίνει ἀτελιέ.

Ὁ Γκαλλὸ πρότεινε νὰ στήνουν κάθε βράδυ στὸ ἀτελιὲ τὸ κρεβάτι τῆς μαθητευομένης, ἀλλ' ἡ Μαρία δὲ συμφώνησε. Αὐτὸ τὸ στρῶσιμο καὶ τὸ ξέστρωμα κάθε μέρα θὰ ἦταν ἄδικος κόπος καὶ χαμένη ὥρα. Πῆρε, λοιπόν, τὴ μαθητευομένη στὴ δική της κάμαρα. Δὲ φανταζότανε πὼς θὰ εἶχε ἔτσι μιὰ προφύλαξι ἀπ' τοὺς ἐγκληματικοὺς σκοποὺ τοῦ θείου της.

Ἕνα βράδυ, ὁ κλειδαρᾶς μπῆκε στὴν κάμαρα τῶν δυὸ κοριτσιῶν, τὴν ὥρα, ποὺ εἶχαν γδυθῆ καὶ πέφτανε στὸ κρεβάτι. Προσπάθησε νὰ βρῆ κάποια δικαιολογία, μὰ ἡ Μαρία θύμωσε καὶ τὸν διέταξε νὰ φύγη ἀμέσως.

Ἀπὸ τότε, διπλοκλείδωνε κάθε βράδυ τὴν πόρτα της.

Πέρασαν δυὸ μῆνες. Ὁ Γκαλλὸ φερνόταν τώρα πιὸ ἐπιφυλακτικά, γιατὶ εἶχε καταλάβει πὼς ἡ ἀνηψιὰ του εἶχε ἀρχίσει νὰ δυσπιστῆ καὶ νὰ φυλάγεται. Ὡστόσο, κατάστρωνε τὸ ἄτιμο σχέδιό του...

Μιὰ μέρα, ἡ Μαρία εἶχε δώσει ἄδεια στὴ μαθητευομένη νὰ πάη νὰ δῆ τοὺς δικούς της καὶ νὰ φάη τὸ βράδυ μαζί τους, γιατὶ γιόρταζε ὁ πατέρας της. Μὰ ὁ Γκαλλὸ εἶχε δῆ ἰδιαιτέρως τὴ μητέρα τῆς κοπελλίτσας καὶ τῆς εἶχε πῆ:

— Θὰ πᾶμε ἀπόψε μὲ τὴν ἀνηψιά μου σ' ἕνα χορὸ καὶ θὰ μείνουμε ὡς ἀργά. Κρατῆστε λοιπὸν τὴν κόρη σας νὰ κοιμηθῆ ἀπόψε στὸ σπίτι σας.

Δίπλα στὴν κάμαρα τῆς Μαρίας ὑπῆρχε μιὰ σκοτεινὴ ἀποθηκούλα. μὲ μιὰ μικρὴ πόρτα στὸ διάδρομο. Ἡ πόρτα αὐτὴ ἦταν ἀχρηστευμένη ἀπὸ καιρό, συρτωμένη μέσα καὶ καρφωμένη. Ἀλλ' ὁ Γκαλλό, σὲ ὥρα ποὺ ἔλειπε ἡ ἀνηψιά του, εἶχε βγάλει τὰ καρφιὰ κι' εἶχε ξεβιδώσει τὸ σύστη, ἔτσι ὥστε νὰ πέση μὲ τὸ πρῶτο σπρώξιμο.

Ἀφοῦ φύγανε οἱ ἐργάτριες. ἡ Μαρία ἔφαγε μὲ τὸ θεῖο της. Ὁ Γκαλλὸ παραπονιόταν πὼς εἶχε πονοκέφαλο καὶ θὰ πλάγιαζε ἀπὸ νωρίς. Ἡ Μαρία πέρασε στὸ ἀτελιέ, γιὰ νὰ τελειώση κάποιο φόρεμα.

Κατὰ τὶς 9, τῆς φέρανε ἕνα γράμμα: Ἡ μητέρα τῆς μαθητευομένης τὴν εἰδοποιοῦσε πὼς θὰ κρατοῦσε στὸ σπίτι της τὴν κόρη της, τὴ νύχτα ἐκείνη. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, εἶχε ἐτοιμάσει αὐτὸ τὸ γράμμα ὁ Γκαλλὸ καὶ εἶχε ἀναθέσει σ' ἕνα φίλο του νὰ τὸ φέρη στὴ Μαρία.

Ἐκείνη δὲν ὑποψιάστηκε τίποτα. Τὸ βρῆκε φυσικό, μιὰ καὶ γιόταζε ὁ πατέρας τῆς μικρῆς, νὰ τὴν κρατήση κοντά του.

Ὅταν τελείωσε τὴ δουλειά της, πῆγε στὴν κάμαρά της, κλείδωσε τὴν πόρτα, γδύθηκε καὶ πλάγιασε. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, εἶχε ἀποκοιμηθῆ.

Η'.

Θὰ εἶχε μιὰ ὥρα, ποὺ κοιμόταν ἡ Μαρία, ὅταν, ξαφνικά, τὴν ξύπνησε ἕνα χέρι, ποὺ τὴν ἄγγιζε. Τὰ σκεπάσματά της ἦταν ἀναστηκωμένα.

Ἔμπηξε μιὰ φωνὴ βραχνὴ καὶ θέλησε νὰ πεταχτῆ ὄρθια. Τὴν ἄρπαξαν ὅμως δυὸ γερὰ μπράτσα, τὴν ἀγκάλιασαν καὶ παραλύσανε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὶς κινήσεις της. ἐνῶ συγχρόνως φλογερὰ φιλιὰ πνίγανε τὶς φωνές της.

Τῆς φάνηκε πὼς κοβόταν ἡ ἀνάσα της. πὼς θὰ λιποθυμοῦσε! Καὶ τὰ ἀντρικὰ μπράτσα τὴ σφίγγανε ὁλόγυρα πιὸ δυνατά...

— Ἄθλιε!... φώναξε. παλεύοντας ἄγρια. Ἄφησέ με! Ἄφησέ με!

— Ὄχι, σ' ἀγαπῶ. σὲ θέλω! Θὰ γίνης δική μου... μούγκρισε ὁ Γκαλλό.

— Καλύτερα νὰ πεθάνω...

Ὁ Γκαλλὸ τὴν ἔσφιγγε μὲ πά-

ΜΙΑ ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῆς Σχολῆς μὲ τὸν Ἱδρυτὴν καὶ Διευθυντήν κ. Π. Ἀμάραντον μπροστὰ στὰ γραφεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ κλιμακίου τῆς U. N. A. S. A. S.

Ἡ Σχολὴ Κομμωτῶν ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ ἀντιπροσωπεύει εἰς τὴν χώραν μας τὴν μοναδικὴ ἐν Εὐρώπῃ Ἀκαδημίαν Σχολῶν Κομμωτῶν U N A.S.A.S. τοῦ Μιλάνου. Τωρα, οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Κομμωτῶν Πέτρου Ἀμαράντου (Χαρ. Τρικούπη 22 - ΑΘΗΝΑΙ) ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι μποροῦν νὰ ἀποκτήσουν μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα καὶ τὸ δίπλωμα τῆς Κομμωτικῆς Ἀκαδημίας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἕνα πλεονέκτημα ποὺ παρέχει στὴ χώρα μας μόνον ἡ Σχολὴ Πέτρου Ἀμαράντου.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 22 - ΤΗΛ. 612.588 - ΑΘΗΝΑΙ

Μὴν ἀφήνετε τὴν ὁμορφιά σας στὴ διάκριση τοῦ χρόνου.

Οἱ κρέμες καὶ τὰ γαλακτώματα τῶν Φαρμακευτικῶν Ἐργαστηρίων "ΦΥΛΛΙΣ" παρασκευάρμενα μὲ τὰ ἀγνότερα ὑλικὰ καὶ μελετημένα ἐπιστημονικὰ εἶναι τὰ καταλληλότερα γιὰ νὰ διατηροῦν τὸ δέρμα γερό, ἐλαστικὸ νεανικό

Ἡ ὁμορφιὰ ζῆ μόνον μὲ ΦΥΛΛΙΣ

ΚΛΑΔΟΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΤΙΤΑΝ Α. Ε. ΑΔΡΙΑΝΟΥ

θος, τὰ φιλιά του ἦταν σὰν δαγκωματιές.

— Ἄτιμε! βόγγησε ἡ κοπέλλα. Σὲ συχαίνομαι...

— Δὲ θέλεις, λοιπόν;...

— Θέλω νὰ πεθάνω. Σκότωσέ με, ἄνανδρε, δολοφόνε!

— Ὅ,τι δὲ μοῦ δίνουνε μὲ τὸ καλό, τὸ παίρνω μὲ τὸ ζόρι.

Ἡ κοπέλλα πνιγόταινε, λαχάνιαζε... Συγκεντρώνοντας ὡστόσο ὅσες δυνάμεις τῆς ἀπομένανε, κατάφερε νὰ ἐλευθερώση ἕνα χέρι της ἀπ' τὴν τρομερὴ ταναλία κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾶη μὲ τὴ γροθιά της στὸ πρόσωπο τὸ Γκαλλό.

Χτυποῦσε, χτυποῦσε, μ' ὅλη της τὴ δύναμι, στὸ κεφάλι, στὰ μάτια, στὸ μέτωπο, στὴ μύτη, ὅπου τύχαινε. Ὁ ἄθλιος οὐρλιαζε ἀπὸ πόνο καὶ μανία. Τὸ αἷμα του ἔτρεχε.

Στὸ τέλος, ζαλισμένος, τυφλωμένος, ἄφησε ἐλεύθερο τὸ θῦμα του.

Ἡ Μαρία ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα, γιὰ νὰ φύγη. Ἀλλ' ὁ Γκαλλὸ εἶχε πάρει τὸ κλειδί.

Ἡ κοπέλλα κατέφυγε σὲ μιὰ γωνιά, πίσω ἀπὸ ἕνα ἔπιπλο.

Πάνω στὴν παραζάλη της, δὲ σκέφθηκε ν' ἀνοίξη τὸ παράθυρο, νὰ βάλη τὶς φωνές, ὥστε νὰ φοβηθῆ ὁ Γκαλλὸ καὶ νὰ φύγη...

Ὁ κλειδαρᾶς ἄναψε τὸ φῶς. Ἔτσι, ποὺ ἦταν πασαλειμένος μὲ τὰ αἵματα, ποὺ εἶχαν τρέξει ἀπ' τὴ μύτη του, φαινόταν ἀκόμα πιὸ ἀπαίσιος. Κύτταζε τὴ Μαρία μὲ πόθο καὶ μανία, τρομερά, ἀπειλητικά.

Ἐκείνη στεκόταν στὴ γωνιά, ἀκίνητη, μὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ λάμψι στὰ μάτια. Θὰ ἀμυνόταινε μὲ κάθε μέσο, ὡς τὸ θάνατο!...

Ὁ ἄθλιος ἔκανε ἕνα βῆμα, ἑτοιμάστηκε νὰ χυμήξη.

— Μὴ μὲ πλησιάζετε! φώναξε ἡ κοπέλλα.

— Πρόσεξε Μαρία! Τὸ πάθος, ποὺ ἔχεις ἀνάψει μέσα μου, μὲ τρελλαίνει. Δὲν ξέρω πιὰ τί κάνω... Εἶμαι ἱκανὸς νὰ σὲ σκοτώσω!

— Δὲ φοβᾶμαι τὸ θάνατο. Τὸ μόνο, ποὺ μὲ φοβίζει, εἶναι τὸ μολυσμένο ἄγγιγμά σας... Φύγετε... φύγετε ἀμέσως ἀπὸ δῶ!

— Μαρία, ξέρεις πῶς σ' ἀγαπῶ... Θὰ σὲ παντρευτῶ, ἂν θέλης.

— Σᾶς τὸ εἶπα καὶ σᾶς τὸ ξαναλέω: Μοῦ φέρνετε ἀηδία.

— Ὅστε δὲ θέλεις ν' ἀκούσης τίποτα;... Πρόσεξε!

— Ἐσεῖς νὰ προσέξετε! Ξέρω νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτό μου.

Κι' ἡ κοπέλλα ἄρπαξε ἀπ' τὸ διπλανὸ τραπέζι, ἕνα ψαλίδι. Μὰ ὁ κλειδαρᾶς δὲν τὸ πρόσεξε. Ὥρμησε γιὰ νὰ τὴν ἁρπάξη.

Ἐκείνη περίμενε τὴν ἐπίθεσί του, μὲ ἀπελπισμένη ἀποφασιστικότητα. Πρὶν προλάβη νὰ τὴν ἀγγίξη, σήκωσε τὸ χέρι της καὶ χτύπησε...

Ὁ Γκαλλὸ πήδησε πίσω, μουγκρίζοντας σὰ θηρίο. Ἡ μύτη του φαλιδιοῦ εἶχε χωθῆ στὸ μάτι του! Ἕνα κύμα ἀπὸ μαῦρο αἷμα πεταχτῆκε ἀπ' τὴ φριχτὴ πληγή.

Ὁ ἄθλιος οὐρλιάζοντας ἀπ' τὸν πόνο, τρέκλισε καὶ σωριάστηκε χάμω. Σπαρτάρησε μιὰ-δυὸ φορές, σὰν πληγωμένο φίδι, κι' ὕστερα ἔμεινε ἀκίνητος. Εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του.

Ἡ κοπέλλα ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σὰν ἀποβλακωμένη, μὴ καταλαβαίνοντας ἀκόμα τί εἶχε συμβῆ. Τέλος, ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητα κι' ἐφριξε, μετανοιωσε ἴσως, γιὰ τὴν πρᾶξι της.

Κύτταξε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε πληγώσει, ποὺ εἶχε σκοτώσει ἴσως, κι' ἀνατρίχιασε σύγκορμη.

— Μὰ αὐτὸς τὸ θέλησε...μουρμούρισε. Ἐγὼ ἀμυνόμουνα...

Τί ἔπρεπε νὰ κάνη τώρα; Δὲ ἤξερε...

Ντύθηκε βιαστικά. Ἡ μόνη σκέψι της ἦταν νὰ φύγη ἀπ' τὸ καταραμένο ἐκεῖνο σπίτι νὰ κρυφτῆ ὁπουδήποτε...

Εἶδε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τῆς μικρῆς ἀπαθήκης καὶ κατάλαβε ἀπὸ ποῦ εἶνε μπῆ ὁ θεῖος της.

Ὁ Γκαλλὸ εἶχε συνέλθει στὸ μεταξύ. Ἀνασηκώθηκε καὶ κύτταζε γύρω του, βογγῶντας ἀπαίσια...

Ξετρελλαμένη ἀπ' τὸν τρόμο της, ἡ Μαρία ὥρμησε ἔξω, ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης, βγῆκε ἀπ' τὸ διαμέρισμα, κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα.

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἄρχισε νὰ τρέχη σὰ νὰ τὴν κυνηγοῦσαν χίλιοι δαίμονες.

Σταμάτησε σὲ λίγο γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ. Τὸ μυαλό της εἶχε ξεθολώσει κάπως.

Δὲν ἤξερε, στὸ Παρίσι, παρὰ μόνο ἕνα πρόσωπο: μιὰ πατριώτισσά της, ἀπ' τὸ Λονζερώ, μοδίστρα. Παρ' ὅλη τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας τους — ἡ μία ἦταν 17 χρονῶν κι' ἡ ἄλλη 30 — ἡ Μαρία Σορὲλ κι' ἡ Σαρλὸτ Πινγκέ, συνδέονταν μὲ στενὴ φιλία. Βλέπονταν συχνά. πήγαιναν μαζὶ περίπατο τὶς Κυριακές.

Μονάχα ἀπ' τὴ Σαρλὸτ μποροῦσε τώρα νὰ ζητήση ἄσυλο ἡ Μαρία. Τράβηξε λοιπὸν γιὰ τὸ σπίτι της. στὴν ὁδὸ Σωσὲ ντ' Ἀντίν.

Χτύπησε τὴν πόρτα της κατὰ τὶς 2 τὴ νύχτα. Ὅταν ἄνοιξε ἡ Σαρλὸτ καὶ τὴν εἶδε σάστισε. Ὅστόσο, τὴν πῆσε μέσα· τὴν ἔβαλε νὰ καθήση καὶ τὴ ρώτησε τί τῆς εἶχε συμβῆ.

Ἐκείνη τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα, λεπτομερῶς. Ἡ Σαρλὸτ εἶχε χλωμιάσει ἀπ' τὸν τρόμο.

85 – 87 ΑΘΗΝΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΩΝ ΑΝΤΙΣΚΩΡΙΚΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ ΝΟΜΟΤΤΑ

— Φοβᾶμαι πὼς τοῦ ἔδγαλα τὸ μάτι!... εἶπε τρέμοντας ἡ κοπέλλα.

— Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν. Τὸ ἄξιζε, ὁ κακοῦργος!...

— Φοβᾶμαι, Σαρλότ, μὴ μὲ κλείσουν στὴ φυλακή...

— Γιατί; Ἐπειδὴ ὑπερασπίσες τὸν ἑαυτό σου, τὴν τιμή σου;... Ἔννοια σου, αὐτὸ τὸ τέρας δὲ θὰ πῆ σὲ κανένα ὅ,τι συνέβη μεταξύ σας. Γιατὶ ξέρει καλὰ πὼς θὰ βρῆ αὐτὸς τὸ μπελὰ του, κι' ὄχι ἐσύ... Βλέπεις ποὺ εἶχα δίκιο, ὅταν σοῦλεγα νὰ τὸν προσέχης; Ποτὲ δὲ μ' ἄρεσε ἐκεῖνο τὸ ὑποκριτικό, τὸ ὑπουλο ὕφος του...

— Ὤ, δὲν τὸν πίστευα ποτὲ ἱκανὸ γιὰ τέτοιο πρᾶγμα...

— Γιατὶ εἶσαι ἀκόμα ἀθῶα, ἀγαπητή... Τελοσπάντων τί θὰ κάνης τώρα; Δὲν πιστεύω νὰ ξαναγυρίσης στὸ σπίτι του.

— Καλύτερα νὰ πέσω νὰ πνιγῶ στὸ ποτάμι... Θὰ βρῶ μιὰ δουλειά, θὰ ζήσω.

— Θὰ φροντίσω κι' ἐγὼ νὰ σοῦ βρῶ μιὰ θέσι.

— Σὲ σένα μονάχα Βασίζομαι, καλή μου Σαρλότ!

— Ἔννοια σου... Ἔχεις λεφτά;

— Μερικὰ ἑκατοστάρικα στὸ ταμιευτήριο. Ἔχω ἀφίσει τὸ βιβλιάριο στὴν κάμαρά μου, μαζὶ μ' ὅλα μου τὰ πράγματα.

— Θὰ πάω αὔριο ἢ μεθαύριο νὰ τὰ πάρω. Ἂν τολμάη ὁ θεῖς σου, ὰς μοῦ κάνη τὸ δύσκολο... Θὰ τοῦ ζητήσω νὰ σοῦ ἐπιστρέψη καὶ τὰ λεφτά, ποὺ ἔχεις βάλει στὸ μοδιστράδικο.

— Ὄχι, ὄχι, δὲ θέλω νἄχω ἱστορίες μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο! Προτιμῶ νὰ τὰ χάσω.

Ἡ Σαρλὸτ κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ συμφώνησε.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς θὰ δυσκολευόσουν πολὺ νὰ τὰ πάρης πίσω.

Ἔπειτα ἑτοίμασε ἕνα κρεβάτι κι' ἔβαλε τὴ φίλη της νὰ ξαπλώση. Εὐτυχῶς, ὁ ἄντρας της ἔλειπε σὲ ταξίδι — γιατὶ ἦταν πλασιέ — κι' ἔτσι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὶς ἀνησυχήση κανείς.

★

Εἶχε δίκιο ἡ Σαρλότ, ποὺ πρόβλεψε πὼς ὁ Γκαλλὸ δὲ θὰ καυχιόταινε γιὰ τὸ πάθημά του...

Ἀφοῦ ὑπόφερε τρομερὰ ὅλη τὴ νύχτα. τὴν ἄλλη μέρα ἔδεσε τὸ μάτι του μ' ἕνα μαντῆλι, πῆγε σ' ἕνα γιατρὸ καὶ προφασίστηκε πὼς εἶχε πάθει κάποιο ἀτύχημα.

Τὸ ἴδιο ἐπανέλαβε καὶ σ' ὅλους ὅσοι τὸν ρώτησανε.

Γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν ἐξαφάνισι τῆς ἀνηψιᾶς του, εἶπε στὶς ἐργάτριες πὼς ἡ Μαρία εἶχε φύγει, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ λογομαχία τους γιὰ χρηματικὰ ζητήματα. Ἐκεῖνες πίστεψαν ὅ,τι θέλανε...

Πάντως, εἶπανε μὲ τὸ νοῦ τους πὼς, σ' ἕνα μῆνα τὸ πολύ, θὰ εἶχε κλείσει τὸ μοδιστράδικο.

Κι' ἡ πρόβλεψί τους αὐτὴ πραγματοποιήθηκε.

Ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ στὴ φίλη της, ἡ Σαρλὸτ πῆγε νὰ πάρη τὰ πράγματά της. Ὁ Γκαλλὸ δοκίμασε νὰ τὴ φέρη ἀντιμέτωπη μὲ ἄλλαξε τόνο ὅταν τὸν φοβέρισε πὼς θὰ πάη στὴν ἀστυνομία, καὶ δὲν τόλμησε πιὰ νὰ πῆ τίποτα.

Τώρα ἔπρεπε νὰ βρῆ ἡ Μαρία δουλειὰ καὶ κατοικία — γιατὶ τὸ διαμέρισμα τῆς Σαρλὸτ ἦταν πολὺ μικρὸ κι' ὁ ἄντρας της θὰ γύριζε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα.

Ἡ Σαρλὸτ εἶχε πελατίσσά της τὴν ἰδιοκτήτρια ἑνὸς μεγάλου ζαχαροπλαστείου. Τῆς σύστησε ἐμᾶς τὴ Μαρία. Ἐκείνη τὴ βοήθησε ὁμόρφη συμπαθητικὴ κι' εὐγενικὴ καὶ τὴν πῆρε γιὰ πωλήτρια.

Ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸ μαγαζί, τὴν εἶδε ὁ κόμης Μαξὶμ ντὲ Ροζαμόν, τὴν πόθησε καὶ βάλθηκε νὰ τὴν κατακτήση. Ἦγινε ὁ ταχτικώτερος πελάτης τοῦ ζαχαροπλαστείου μὲ τὸ ψευδώνυμο Λουσιὲν Ζερβουά. Ζητοῦσε πάντα νὰ τὸν σερβίρη ἡ Μαρία. Τῆς μιλοῦσε εὐγενικά, τῆς ἔριχνε μυτιὲς ἐκφραστικὲς ποὺ τὴν ταράζανε.

Ὣς τότε, ἡ καρδιὰ της εἶχε μείνει κλειστὴ στὸν ἔρωτα. Μὰ εἶχε φτάσει πιὰ στὴν ἡλικία, ποὺ κάθε κοπέλλα νοιώθει τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ν' ἀγαπήση. Κι' ἔτσι ἔδωσε τὴν καρδιά της στὸ Λουσιὲν Ζερβουά, μ' ὅλη τὴ δύναμι καὶ τὴ φλόγα τῆς πρώτης ἀγάπης.

Ὅταν ἀκοῦσε νὰ φανῆ στὶς συνηθισμένες του ὧρες, τὸ πέρμενε μ' ἀνησυχία. Κι' ὅταν τὸ ἔβλεπε ἐπιτέλους, ἔλαμπε τὸ ὡραῖο της πρόσωπο, σὰν ἀπὸ ἀντανάκλασι τοῦ ἥλιου ποὺ φώτιζε τὴν καρδιά της.

Ὁ νέος καταλάβε εὔκολα τὸ αἴσθημά της καὶ φρόντισε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπ' τὴν ἐπιτυχία του. Ἡ Μαρία εἶχε νοικιάσει μιὰ κάμαρα κοντὰ στὸ σπίτι τῆς Σαρλότ. Μά, καθὼς ἦταν ἀπασχολημένη ὅλη τὴ μέρα στὸ ζαχαροπλαστεῖο, ἔβλεπε σπάνια τὴ φίλη της. Δὲν τῆς ἔκανε καθόλου λόγο γιὰ τὸ Λουσιέν. Ἂν τῆς ἐμπιστευόταν τὸ μυστικό της, ἴσως τῆς συνιστοῦσε ἐκείνη νὰ φυλαχτῆ ἀπ' τὸν κίνδυνο, ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε — κι' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της.

Πρωὶ καὶ βράδυ, ἡ Μαρία κι' ὁ Λουσιὲν συναντιόνταν, καυδέλιαζαν, ἀλλάζαν τρυφερὲς ματιὲς καὶ χειροσφίξιματα... Τὰ λόγια τοῦ Λουσιὲν εἰσχωροῦσαν σὰν ἕνα γλυκὸ δηλητήριο στὴν καρδιὰ τῆς κοπέλλας...

Μονάχη στὸν κόσμο, ἐντελῶς ἐλεύθερη, μὰ καὶ ἀνίκανη ν' ἀμυνθῆ, δόθηκε στὸν ἄνθρωπο, ποὺ

εἶχε γεμίσει τὸ κενὸ τῆς καρδιᾶς της. Ἐκεῖνος ἀπαίτησε ν' ἀφίση τὴ δουλειά της καὶ τὴν ἐγκατέστησε στὸ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Σαιμπρόλ.

Τότε μονάχα τόμαθε ἡ Σαρλὸτ Πινγκέ. Μὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ ἐπέμβη. Ἔτσι, ἄρχισε τὸ ἀνειρεμένο ἐκεῖνο εἰδύλλιο τῆς Μαρίας. Καὶ ξέρομε τὸ θλιβερὸ τέλος του...

Θ'.

Τώρα, ἡ Μαρία Σορέλ, ἡ ἐγκαταλελειμμένη, εἶχε ἀποφασίσει νὰ βάλη τέλος στὴ ζωή της, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ γιάτρευε ἔτσι τὸν Ἀντρὲ Κλαβιέρ, τὸν παιδικό της φίλο, ἀπ' τὸ μοιραῖο ἔρωτά του κι' ἀπ' τὸ σχέδιο τῆς αὐτοκτονίας του.

Ὅλο τ' ἀπόγεμα σκέφθηκε ψύχραιμα αὐτό, ποὺ σκόπευε νὰ κάνη. Ἀντὶ νὰ φοβηθῆ, νὰ διστάση, ἡ ἀπόφασί της ἐνισχύθηκε.

Εἶχε ἀκούσει πὼς ὁ πιὸ γλυκὸς θάνατος εἶναι ἀπὸ ἀσφυξ..., μὲ μονοξείδιο τοῦ ἄνθρακος. Λίγο πρὶν βραδυάση, λοιπόν, κατέβηκε, κρατῶντας ἕνα κουβᾶ κι' ἕνα πανέρι.

— Ποῦ πᾶτε, δεσποινὶς Μαρία; τὴ ρώτησε ἡ θυρωρός.

— Νὰ ψωνίσω κάρβουνα καὶ κάτι ἄλλα πράγματα.

— Σᾶς βλέπω χλωμὴ πάλι. Βάζω στοίχημα πὼς κλάψατε...

— Μὰ ὄχι, σᾶς βεβαιῶ...

— Ξέρω καλὰ πὼς ἔχετε μιὰ μεγάλη λύπη. Μὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ παίρνετε κατάκαρδα. Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωή! Δὲν εἶναι ὅλα ρόδινα, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο... Ἂν ξέρετε πόσα ἔχω τραβήξει κι' ἐγώ! Ἤμουν κάποτε πλούσια, ἐνῶ τώρα.., Ἡ Τύχη ἔχει γυρίσματα, καλή μου δεσποινίς. Εἴσαστε νέα, ἔχετε μπροστά σας ὁλόκληρο μέλλον. Θὰ γνωρίσετε καλὲς ἡμέρες... Φτάνει νάχετε ὑπομονή!

»Ἀ, σήμερα εἴχατε ἐπισκέψεις. Δὲν ἐννοῶ τὸν πρῶτο κύριο. Εἶμαι σίγουρη πὼς αὐτὸς δὲ σᾶς ἦταν εὐχάριστος. Ὁ ἄλλος ὅμως... ὁ κ. Ἀντρὲ Κλαβιέρ...

— Ξέρετε τ' ὄνομά του;

— Μὰ ναί, βέβαια. Ξέρω ἐπίσης πὼς ἔχει μεγάλη φιλία γιὰ σᾶς.

— Κουβεντιάσατε λοιπὸν μαζί του;

— Ἀσφαλῶς! Καὶ κατάλαβα πὼς εἶναι πρώτης τάξεως νέος... συμπαθητικός, εὐγενικός, μορφωμένος, πλούσιος, καλόκαρδος...Τὸν ξέρετε ἀπὸ καιρό;

— Ἦταν παιδικός μου φίλος. Ἡ μητέρα μου ἦταν παραμάνα του.

— Δὲ μοῦ εἶπε τὰ μυστικά του ὁ κ. Ἀντρέ... μὰ κάτι καταλαβαίνω κι' ἐγώ! Πιστεύω πὼς ἡ φιλία του ἔχει πάρει τώρα ἄλλη μορφή... καὶ πὼς ὁ παιδικός σας φίλος θὰ μποροῦσε μιὰ χαρὰ νὰ γίνη ἄντρας σας!

ΕΝΑ ΣΚΟΥΤΕΡ ΓΙΑ ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Σὲ μιὰ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποία ὅλα γίνονται μηχανοκίνητα, δὲ μποροῦσε νὰ μείνουν ἀπ' ἔξω τά... ἔλκυθρα. Μιὰ ἀμερικανικὴ βιομηχανία κατασκευάζει τώρα τά σκούτερ τῶν πάγων, τὰ ὁποῖα ὠνόμασε «Ἐσκιμοτὸρ» καὶ προορίζει ἰδίως γιὰ τὴν Ἀλάσκα. Φυσικὰ ἡ νέα ἐφεύρεσι δὲ θ' ἀφήση ἀδιάφορους καὶ τοὺς κατοίκους τῶν βορειῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, τὰ ἐδάφη τῶν ὁποίων καλύπτονται ἀπὸ παχὺ στρῶμα χιονιοῦ κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες. Ἡ ἐφεύρεσι ὀφείλεται σ' ἕνα φίλαθλο, εἶχε ὅμως μεγάλη ἐπιτυχία. Καὶ τώρα, ποὺ ἄρχισε ἡ κατασκευή της σὲ μεγάλη κλίμακα, προσφέρεται στὴν Ἀμερικὴ στὴν τιμὴ τῶν 350 δολλαρίων.

Ἡ Μαρία ἀνασκίρτησε.

— Μὴ φαντασθῆτε τέτοιο πρᾶγμα, κυρὰ-Ντυράν! διαμαρτυρήθηκε.

— Καλά, καλά. Θὰ δοῦμε... ἀπάντησε ἡ θυρωρός. Πηγαίνετε τώρα γιὰ τὰ ψώνια σας.

Ἡ Μαρία πῆγε στὸν καρβουνιάρη, γέμισε τὸν κουβᾶ της μὲ κάρβουνα, ἀγόρασε ἐπίσης δαδὶ γιὰ προσάναμμα, τόβαλε στὸ πανέρι της, πλήρωσε καὶ ξαναγύρισε στὸ σπίτι της. Ἡ θυρωρὸς δὲν τὴν εἶδε, ὅταν μπῆκε, γιατὶ εἶχε ζωηρὴ συζήτησι μὲ κάποιο νοικάρη κακοπληρωτή. Ἔτσι, ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της, χωρὶς νὰ τὴν προσέξη κανείς.

Καὶ περίμενε νὰ νυχτώση καλὰ καὶ νὰ κοιμηθοῦν ὅλοι στὸ σπίτι.

Τέλος, κατὰ τὶς 2 τὴ νύχτα, ἔκλεισε καλὰ πόρτες καὶ παράθυρα καὶ βούλωσε μὲ πανιὰ καὶ χαρτιὰ κάθε χαραμάδα. Ἔπειτα ἔκανε τὴν τουαλέττα της. Δὲν ἤθελε νὰ τὴ βροῦνε νεκρὴ στὸ κρεβάτι της σὰ Σταχτοπούτα.

Ἔλυσε τὰ πλούσια μαλλιά της, τὰ χτένισε μ' ἐπιμέλεια καὶ μὲ γοῦστο. Ἄλλαξε ροῦχα, φόρεσε τὰ καλά της.

Βλέποντάς την, ἔτσι ὁμορφη καὶ κομψή, κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ πὼς βάδιζε πρὸς τὸ θάνατο. Φαινόταν μᾶλλον ἑτοιμη γιὰ μιὰ γιορτή...

Ἀφοῦ τελείωσε αὐτὲς τὶς προετοιμασίες, ἔστησε στὴ μέση τῆς κάμαρας ἕνα μεγάλο μαγκάλι, ἔβαλε μέσα μιὰ ἐφημερίδα, τὸ δαδὶ καὶ λίγα κάρβουνα καὶ τ' ἄναψε, ἀδίστακτα, χωρὶς νὰ τρέμη καθόλου τὸ χέρι της.

Ὕστερα σκέπασε τὰ ἀναμμένα κάρβουνα μὲ ἄλλα.

Ἔπλυνε ἔπειτα τὰ χέρια της, καθάρισε τὰ νύχια της.

Τί ὥρα μποροῦσε νὰ εἶναι; Δὲν ἤξερε, γιατὶ τὸ ρολόϊ της εἶχε μείνει ἀκούρδιστο κι' εἶχε σταματήσει. Ἀπ' τοὺς θορύβους ὅμως, ποὺ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀκούη στὸ δρόμο, κατάλαβε πὼς κόντευε νὰ ξημερώση.

— Πόσο ἄργησα νὰ ἑτοιμαστῶ! μουρμούρισε. Μὰ ἔφθασε πιὰ ἡ ὥρα νὰ ξεκουραστῶ. νὰ κοιμηθῶ τὸν τελευταῖο μου ὕπνο...

Ἐνοιωθε κάτι σὰν σφίξιμο, ἕνα βάρος στὰ μάτια.

«Αὐτὸ εἶναι! Ἀρχίζει...», εἶπε μὲ τὸ νοῦ της.

Ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι, διώρθωσε τὰ φορέματά της κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸ μαξιλάρι. Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, αἰσθάνθηκε μιὰ ἀκαθόριστη κακοδιαθεσία, κάτι σὰν κούρασι. Τῆς φαινόταν πὼς, κι' ἂν ἤθελε νὰ κουνηθῆ, δὲ θὰ μποροῦσε... Μούδιαζε ὅλο της τὸ κορμί, τ' αὐτιά της βουΐζανε, ἡ ἀναπνοή της γινόταν ὁλοένα πιὸ δύσκολη. Ἕνα βάρος τεράστιο πίεζε τὸ μέτωπό της. Ἔβλεπε τὰ πράγματα νὰ χορεύουν γύρω της...

Ἔπειτα τὴν ἔπιασε μιὰ νάρκη. Τῆς φάνηκε σὰ νάταν τυλιγμένη μὲ βαμπάκι. Ἡ σκέψι της χανότανε στὸ κενό.

Δὲν κοιμόταν ἀκόμα. Διατηροῦσε κάπως τὶς αἰσθήσεις της. Τῆς φάνηκε ξαφνικὰ πὼς βρισκότανε στὴν ἐκκλησία τοῦ Λονζερώ, γιὰ τὴν πρώτη κοινωνία της. Ἦταν ντυμένη στ' ἄσπρα, μ' ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἄσπρα τριαντάφυλλα στὰ μαλλιὰ κι' ἕνα πέπλο ἀπὸ μουσελίνα, μακρὺ ὡς τὰ πόδια. Κι' ἔψαλλε μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες κοπελλίτσες... Ἔνας νέος 20 χρονῶν πῆγε κοντά της καὶ τῆς ἔβαλε στὰ χέρια μιὰ Σύνοψι, μὲ ἀσημένιο κλείσιμο καὶ μὲ φιλντισένια ράχη, μὲ τ' ὄνομά της γραμμένο στὸ ξώφυλλο. μὲ χρυσὰ γράμματα. Ἦταν ὁ Ἀντρὲ Κλαβιέρ, ὁ παιδικός της φίλος, ὁ ὁμογάλακτος ἀδελφός της...

Ὕστερα, μιὰ ἄλλη εἰκόνα διαδέχθηκε τὴν πρώτη: Περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀνοιχτὰ φέρετρα. Μέσα τους κείτονταν οἱ δικοί της, ποὺ εἶχαν πεθάνει — ὁ πατέρας, ἡ μητέρα της, θεῖοι καὶ θεῖες της, ξαδέρφια της... Στὸ τελευταῖο φέρετρο, ἀνατρίχιασε σύγκορμη κι' ἔβγαλε μιὰ βραχνὴ φωνή. Εἶχε δῆ μέσα σ' αὐτὸ τὸ πτῶμα τοῦ Ἀντρὲ Κλαβιέρ, μὲ μιὰ μαύρη, ματωμένη τρύπα στὸ μέτωπο...

Ἔπειτα βρέθηκε πάλι σὲ μιὰ ἐκκλησία. Ἔνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα ἦταν γονατισμένοι μπροστὰ στὸν παπᾶ, ποὺ τοὺς πάντρευε. Ἡ νύφη ἦταν ἄγνωστη στὴ Μαρία. Στὸ πρόσωπο ὅμως τοῦ γαμπροῦ ἀναγνώρισε τὸν κόμητα ντὲ Ροζαμόν!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀντήχησαν παιδικὲς κραυγές, πονεμένες, ἀπελπισμένες. Ἡ Μαρία ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου προέρχονταν. Καὶ βρέθηκε σὲ μιὰ καμαρούλα, ἐπιπλωμένη μονάχα μὲ μιὰ κούνια. Μέσα στὴν κούνια αὐτή, βρισκότανε τὸ παιδί της, τὸ παιδὶ τοῦ Λουσιέν, ἐγκαταλελειμμένο ἀπ' τὸν πατέρα του. Τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ παρηγόρησε μὲ τὰ χάδια της...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

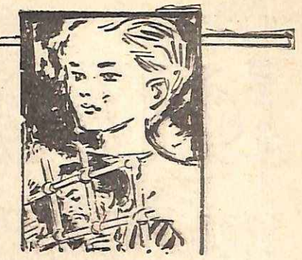

— Δὲν τὸν ἀγαπᾶς, λοιπόν, ὅπως πίστευα πάντα;... Κύτταξέ με καὶ μίλησέ μου μὲ εἰλικρίνεια, σὰ νὰ ἤμουν μητέρα σου... Καταλαβαίνεις πὼς, ἂν αὐτὴ τὴ φορὰ φύγη ὁ Ἀλέσσιο, δὲ θὰ ξαναγυρίση ποτέ. Καὶ θὰ σοῦ μείνουν μονάχα οἱ τύψεις, γιατὶ δὲ γύρεψες νὰ τὸν κρατήσης.

Ἡ κοπέλλα ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Συχώρεσέ με, ποὺ σὲ στενοχωρῶ καὶ σένα! τραύλισε. Μά, ἂν ἤξερες πόσο πάλεψα γιὰ νὰ νικήσω αὐτὸ τὸν ἔρωτα, ποὺ γεννιότανε στὴν καρδιά μου!...Ὄχι, δὲ μπορῶ νὰ γίνω γυναῖκα ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι δυνατὸ νὰ μάθη μιὰ μέρα τὴ δυστυχία τῆς μητέρας μου.

— Ὁ Ἀλέσσιο εἶναι ἀνώτερος ἄνθρωπος, εἶπε ἡ Μπιάνκα. Ὡστόσο, κάνσιμε ἄσχημα, ποὺ δὲν τοῦ ἀναφέραμε ἀκόμα αὐτὸ τὸ θέμα. Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀκόμα, ποὺ μᾶς μιλοῦσε μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ γιὰ σένα, ἐγὼ κι' ὁ Μάριος θέλαμε νὰ τοῦ τὰ ποῦμε ὅλα, ὅτι σὲ ἀφορροῦσε."Ἐπειτα ὅμως, μὲ τὰ γεγονότα, ποὺ μεσολάβησαν, τὸ ἀμελήσαμε.

— Ἄλλωστε πρόσθεσε θλιμμένα ἡ Νέλλα, ἐγὼ θὰ εἶχα πάντα μιὰ δευτερεύουσα θέσι στὴν καρδιά του. Μ' ἀγαπάει μονάχα γιατὶ τοῦ θυμίζω τὴ λατρευτή του νεκρή. Σ' αὐτὴν ἔχει ἀφιερώσει ὅλη του τὴ ζωή! Κι' ἐγὼ τὴ ζηλεύω...

Ἡ Μπιάνκα τὴ φίλησε στοργικά.

— Εἶσαι παιδὶ ἀκόμα, τῆς εἶπε, καὶ παρασύρεσαι ἀπ' τὴ φαντασία σου, ἀντὶ νὰ καταλάβης μιὰ καρδιά, ποὺ ζῆ τώρα μονάχα γιὰ σένα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν βήματα.

— Ἦταν μιὰ καμαριέρα, Κυρία, εἶπε στὴ Μπιάνκα, ὁ κύριος Ἰδάλντι θέλει νὰ σᾶς ἀποχαιρετήση.

— Ἔρχομαι ἀμέσως, φώναξε ἐκείνη.

Καὶ πρόσθεσε, γυρίζοντας στὴ Νέλλα, ποὺ εἶχε κατακοκκινίσει:

— Ἐσὺ μείνε ἐδῶ, ὥσπου νὰ σὲ φωνάξω.

Ὁ Ἀλέσσιο περίμενε στὸ σαλόνι. Ἦταν χλωμός, λίγο ταραγμένος.Βλέποντας μονάχη τὴ Μπιάνκα, ἔνοιωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά. Κατώρθωσε ὅμως νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του.

— Μὲ συγχωρῆς, ποὺ σ' ἐνοχλῶ, ξαδέρφη, εἶπε. "Ἴσως ὅμως δὲ μπορέσω νὰ σὲ ξαναδῶ ἀργότερα...

— Φεύγεις, λοιπόν, σ' ἀλήθεια;... Γιατὶ τόση βία; Ἔλα, κάθησε κοντά μου, νὰ κουβεντιάσουμε λίγο.

Ὁ Ἀλέσσιο δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα εἶπε:

— Καλά, ἂς κουβεντιάσουμε.

Ἡ Μπιάνκα ἔνοιωσε νὰ χτυπάη χαρούμενα ἡ καρδιά της. Κύτταξε στὰ μάτια τὸν ξάδερφό της.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς δὲ μ' ἀγαπᾶς, τοῦ εἶπε.

— Γιατί; ρώτησε ἐκεῖνος, χαμογελῶντας.

— Γιατί, ἂν μ' ἀγαποῦσες, δὲ θὰ μοῦ ἔκρυβες τὰ μυστικά σου.

— Μὰ δὲν ἔχω μυστικά, βαμαρτυρήθηκε ὁ Ἀλέσσιο.

— Ἔλα τώρα!... Ξέρω καλὰ τὸ λόγο, ποὺ ἀποφάσισες νὰ ξαναφύγης. Ἐρωτεύθηκες τὴ Νέλλα καὶ φοβᾶσαι πὼς τὸ αἴσθημά σου δὲ βρίσκει ἀνταπόκρισι.

— Δὲν τὸ φοβᾶμαι, εἶπε ὁ Ἀλέσσιο θλιμμένα. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό... Ἀπ' τὴν πρώτη μέρα, ποὺ εἶδα τὴ Νέλλα, μοῦ φάνηκε πὼς ξανάβρισκα τὸν ἄγγελο, ποὺ εἶχα χάσει... ὅλες τὶς ἐλπίδες τῆς ζωῆς μου! Ἤλπιζα γιὰ πολὺν καιρὸ πὼς θὰ μὲ καταλάβαινε. Εἶχε συγκινηθῆ μὲ τὴν ἱστορία μου, εἶχε δεχτῆ μ' ἐνθουσιασμὸ νὰ παίξη γιὰ μένα τὸ ρόλο τῆς Νίκρας, εἶχε συμμεριστῆ τὴν ἐπιθυμία μου νὰ πάρω ἐκδίκησι γιὰ τὴ νεκρή.

»Μά, ὅταν τελείωσαν ὅλα, ὅταν ἀποκαταστάθηκαν οἱ ἀθῶοι κι' ὁ ἔνοχος τιμωρήθηκε μόνος του, ἡ Νέλλα ἄλλαξε ξαφνικὰ συμπεριφορὰ ἀπέναντί μου. Ξανάγινε ψυχρή, λιγομίλητη δίνοντάς μου νὰ καταλάβω ἔτσι πὼς δὲ μποροῦσε νὰ μ' ἀγαπήση. πὼς ἡ ἐλπίδα μου ἦταν μάταιη... Νά γιατί φεύγω τώρα γιὰ πάντα!

Ἡ Μπιάνκα τὸν κύτταξε. χαμογελῶντας μὲ σημασία.

— Πιστεύεις στ' ἀλήθεια πὼς δὲ σ' ἀγαπάει ἡ Νέλλα; τοῦ εἶπε.

— Ναί, τὸ πιστεύω.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις τότε νὰ σοῦ πῶ... πὼς δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται! Ἡ Νέλλα σ' ἀγαπάει καὶ θὰ πεθάνη ἂν φύγης!

Ὁ Ἀλέσσιο ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς:

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια;... Μὰ ὄχι, ὄχι, προσπαθεῖς νὰ μὲ παηγορήσης... Ἡ Νέλλα μοῦ ἔχει δώσει νὰ καταλάβω ἀρκετὰ πὼς δὲν εἶμαι τίποτε γι' αὐτήν.

— Κουτέ!... Ἀπόφυγε νὰ σοῦ δώση ἐλπίδες, γιὰ νὰ μὴ μάθης τὸ μυστικὸ τῆς οἰκογενείας της... ἕνα μυστικό, ποὺ ἔπρεπε νὰ σοῦ τὸ εἴχαμε πῆ, ὁ Μάριος κι' ἐγώ.

Κι' ἡ Μπιάνκα διηγήθηκε λεπτομερῶς τὸ δράμα, ποὺ εἶχε φασμακώσει τὰ παιδικὰ χρόνια της Νέλλας.

Ὅταν τελείωσε, τὴν ἀφήγησί της, τὰ μάτια τοῦ Ἀλέσσιο εἶχαν γεμίσει δάκρυα.

— Πίστεψε, λοιπόν, ἡ Νέλλα πὼς αὐτὸ τὸ μυστικὸ θὰ μ' ἀπομάκρυνε ἀπὸ κοντά της; φώναξε μὲ συγκίνησι. Ἀντίθετα, θὰ μὲ ἀγαπάω ἀκόμα πιὸ πολύ, γιὰ νὰ τὴν ἀποζημιώσω γιὰ ὅσα πέρασε... καὶ θὰ σέβωμαι πάντα τὴ μνήμη τῆς μητέρας της, ποὺ ἦταν μιὰ ἁγία.

— Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ ἐμποδίζει τὴ Νέλλα νὰ σοῦ ἀνοίξη τὴν καρδιά της, μουρμούρισε ἡ Μπιάνκα. Πιστεύει, πὼς τὴν ἀγαπᾶς μονάχα γιατὶ σοῦ θυμίζει τὴ Νίκρα καὶ πὼς ἐξακολουθεῖς νάσαι ὁλόψυχα ἀφοσιωμένος στὴ νεκρή... Πρέπει νὰ τὴν καθησυχάσης ἐσὺ ὁ ἴδιος γι' αὐτό. Πήγαινε νὰ τὴ βρῆς στὸν κῆπο.

Ὁ Ἀλέσσιο δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναπῆ...

Στὸ μεταξύ, ἡ Νέλλα ἔμεινε ἐκεῖ ποὺ τὴν εἶχε ἀφίσει ἡ Μπιάνκα. "Εκλαιγε καὶ προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ διώξη ἀπ' τὸ νοῦ της τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀλέσσιο.

Ξαφνικά, τὸν εἶδε ν' ἀνοίγη τὴν τζαμόπορτα τῆς βεράντας καὶ νὰ κατεβαίνη στὸν κῆπο. Θάθελε νὰ σηκωθῆ, νὰ φύγη, ἀλλὰ δὲ βρῆκε τὴ δύναμι.

Ὁ Ἀλέσσιο πῆγε κοντά της. Πέρασε τὸ χέρι του γύρω ἀπ' τὴ μέση της καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Εἶν' ἀλήθεια, Νέλλα, πὼς νομίζετε τὸν ἑαυτό σας ἀνάξιο γιὰ τὴν ἀγάπη μου καὶ πὼς ζηλεύετε μιὰ νεκρή;

Ἡ κοπέλλα ἔγινε κατακόκκινη κι' ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Θεέ μου! Σᾶς εἶπε ἡ Μπιάνκα;... τραύλισε.

— Ναί, μοῦ τὰ εἶπε ὅλα. Καὶ ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω πὼς, ἂν δὲν ἐχέτε ἄλλο λόγο νὰ μ' ἀφίσετε νὰ φύγω, θὰ μείνω! Γιατί, ἂν δὲν ξεχνάω τὴ νεκρή, ἀγαπάω ὅμως ἐσᾶς τώρα, ἐσᾶς μονάχα, ποὺ μοῦ ξαναδώσατε τὴν ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας... "Οσο γιὰ τὴν ἱστορία τῆς οἰκογενείας σας, σᾶς λέω μονάχα τὸ ἑξῆς: Δάκρυσα γιὰ τὴ μητέρα σας κι' ἡ ἀνάμνησί της θὰ μοῦ εἶναι πάντα ἱερή... Καὶ τώρα πέστε μου: Νὰ φύγω;

— Ὄχι Ἀλέσσιο! Μεῖνε! Σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ γίνω γυναῖκα σου.

Κι' ἡ Νέλλα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νέου καὶ τοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της.

Ὁ Μάριος κι' ἡ Μπιάνκα τοὺς κύτταζαν ἀπὸ μακρυὰ καὶ χαμογελοῦσαν εὐτυχισμένοι.

★

Ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Λέμαν, στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, ἦταν ὁρθάνοιχτα. Ἡ Ρομάνα κι' ὁ Λούκα καθαρίζανε, συυρίζαινε, ξεσκονίζαινε...

"Οταν ἔμαθαν ὅλοι, στὴ μικρὴ πόλι, πὼς θὰ ξαναγύριζαν ὁ Λέμαν, ὁ Γκουίντο Ριόν κι' ὁ Ἀλέσσιο Ἰδάλντι, τρελλάθηκαν ἀπ' τὴ χαρά τους.

Διοργανώσανε μιὰ πανηγυρικὴ ὑποδοχή τους. Στόλισαν μὲ ἀθῶνα λουλούδια καὶ φωταγώγησαν τοὺς δρόμους, ἀπ' ὅπου θὰ περνούσαν.

Μόλις ὁ γιατρὸς κατέβηκε ἀπ' τὸ τραίνο, τὸν ζητωκραύγασαν οἱ χιλιάδες, ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει τὸ σταθμό. "Ολοι θέλανε νὰ τοῦ σφίξουνε τὸ χέρι. Τὸν συνοδέψανε θριαμβευτικά, καθὼς καὶ τοὺς συντρόφους του, ὡς τ' αὐτοκίνητα, ποὺ τοὺς περιμέναν.

Ἐκδηλώνανε ὅλοι τὸ θαυμασμό τους γιὰ τὴν ὁμοφιλία τῆς Τζορτζίνας καὶ τῆς Νέλλας, ποὺ θύμιζε τόσο τὴν ἀτυχη Νίκρα.

Ὁ Λέμαν τοὺς εὐχαρίστησε θερμά. Καὶ δήλωσε πὼς ἐγκατέλειπε πιὰ τὴν πολιτική, γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ στὸ καλὸ τοῦ τόπου του, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ριὸν καὶ τοῦ Ἰδάλντι. Τὰ λόγια του αὐτὰ προκάλεσανε καινούργιο κῦμα ἐνθουσιασμοῦ.

Ἦταν μιὰ μέρα ἀξέχαστη γιὰ ὅλους!

★

Ὁ Γκουίντο κι' ἡ Τζορτζίνα μείνανε ἐκεῖ τὴν ἄνοιξη καὶ τὸ καλοκαίρι, γιατὶ δὲν ἔκανε καιδιὰ στὸ Λέμαν καὶ στὴν ἀδελφή του νὰ στερηθοῦν ἔτσι ἀμέσως τὴν ἀγαπημένη τους Ἄγνη. Τὸ χειμώνα ὅμως πήγανε νὰ συναντήσουν τὴν κόμησσα Τζόγια καὶ τὸν Ὀττάδιο, ποὺ εἶχαν κι' αὐτοὶ δικαιώματα στὴν ἀγάπη τους.

Ὁ Ὀττάδιο εἶχε παραχωρήσει ὁλη τὴν περιουσία του στὸν Τζορτζίνα, ἐξορκίζοντάς την νὰ τὴ δεχθῆ. Ἀλλοίως — τῆς εἶπε — δὲ θὰ πίστευε πὼς τὸν εἶχε συγχωρέσει.

Ὁ Ἀλέσσιο κι' ἡ Νέλλα ἦταν τριπλοευτυχισμένοι, στὸ παπουτσὸ σπίτι τῶν Ἰδάλντι. Στὴ γλυκειὰ ἐκείνη καὶ ἥσυχη μοναξιά, νοιώθανε πιὸ ἔντονα τὸν ἔρωτά τους.

— Εἶσαι εὐτυχισμένη, γλυκειά μου; ρωτοῦσε ὁ νέος τὴ γυναῖκα του.

— Ναί, Ἀλέσσιο, ἀπαντοῦσε ἐκείνη ἐκστατική. Κι' εἶμαι βέβαιη πὼς ἡ Νίκρα κι' ἡ μητέρα μου μᾶς εὐλογοῦνε ἀπὸ ψηλὰ καὶ προσεύχονται γιὰ μᾶς. Κύτταξε... Μοῦ φαίνεται πὼς τὶς βλέπω, σ' αὐτὰ τὰ δυὸ ἀστέρια, ποὺ λάμπουνε πέρα ἀπ' τὸ κεφάλι μας.

Καὶ σὰ νὰ εἶχαν ἀκούσει αὐτὰ τὰ λόγια της, τ' ἀστέρια ἐκείνα ἔλαμψαν φώτεινά...

ΤΕΛΟΣ

—"Ἂν τὸ ξανακάνης αὐτὸ Γιαννάκη, δὲ θὰ σὲ ξαναπάρω μαζί μου σὲ ἑστιατόριο!

Οἱ ΦΙΛΟΙ τοῦ ΠΕΙΡΑΤΗ

'Αλλὰ ξαφνικὰ ἐνῶ οἱ πειραταὶ βρίσκονταν λιγα μόνο μέτρα ἀπο το κελλί τοῦ φυλακισμένου, ἑκανε τὴν ἐμφάνισι του ενα νεο κῦμα 'Ισπανῶν στρατιωτῶν...

Ὁ ἀντίπαλος ἦταν αὐτὴ τὴ φορὰ πολὺ πιὸ ἰσχυρος καὶ ὁ 'Ατσαλόκαρδος ἀρχισε νὰ ὀπισθοχωρῆ μαζὶ με τοὺς συντρόφους του, ἀγωνιζομενος σκληρὰ βῆμα προς βῆμα.

Ἕνας γερο-πειρατὴς ἔσωσε τὴν κατάστασι, θυσιαζόμενος αὐτός, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φύγουν οἱ ἄλλοι.

Ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὸ φρούριο καὶ κρύφτηκαν στὸ γειτονικὸ δάσος, ὁ 'Ατσαλόκαρδος διαπίστωσε πὼς δὲν τοῦ ἔμειναν πιὰ παρὰ ὀκτὼ σύντροφοι.

Ἡ ὑπόθεσι πάντως δὲν εἶχε χαθῆ. Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν ὅλοι βλέποντας ἕνα κάποιο χαμόγελο στὰ χείλη τοῦ 'Ατσαλόκαρδου. Ἔπρεπε τώρα νὰ περιμένουν μιὰ πιὸ κατάλληλη στιγμή.

Ἔζησαν ἔτσι μερικὲς μέρες μέσα στὸ ἀπέραντο δάσος καὶ κάθε μέρα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κατέβαινε κρυφὰ στὴν πόλι γιὰ νὰ μάθη νέα.

Μαῦροι σκλάβοι τοῦ λιμανιοῦ θέλησαν νὰ τοὺς βοηθήσουν καὶ τοὺς βρῆκαν μιὰ βάρκα, μὰ ὁ 'Ατσαλόκαρδος ἀρνήθηκε νὰ φύγη πρὶν ὁλοκληρώση τὴν ἀποστολή του.

«Κατ' ἐντολὴν τοῦ κυβερνήτου, ὁ πειρατὴς Μάνσφιλντ θὰ ἐκτελεστῆ αὔριο, τὴν αὐγή, στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως, πληρώνοντας ἔτσι τὰ ἐγκλήματά του κατὰ τοῦ ἱσπανικοῦ ἔθνους».

— Μὲ τὴ μεσολάβησι τῶν μαύρων, ἕνας Γάλλος μᾶς ἔδωσε τέσσερα ἄλογα. Πρέπει νὰ εἴμαστε σὲ κάθε στιγμὴ ἕτοιμοι γιὰ δράσι...

Μὲ τὸ χάραγμα ἡ πλατεία ἦταν γεμάτη κόσμο. Ὅλοι εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὴν ἐξέδρα μὲ τὴν ἀγχόνη καὶ περίμεναν νὰ δοῦν τὸ μελλοθάνατο.

Ὁ Μάνσφιλντ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μὲ μιὰ μαύρη κουκούλα. Ὁ δήμιος τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὴν ἀγχόνη.

— Ἐμπρός, γενναῖοι μου!... φώναξε ὁ 'Ατσαλόκαρδος στοὺς τρεῖς ἐφίππους συντρόφους του... Στὸ πέρασμά τους οἱ 'Ισπανοὶ λύγιζαν σὰν τὰ στάχυα κάτω ἀπὸ τὴ θύελλα.

Ποτὲ κανεὶς δὲν ἀποτόλμησε τόσο τρελλὴ ἐπιχείρησι, ποὺ πέτυχε ἀκριβῶς γιατὶ κανεὶς δὲ φανταζόταν πὼς μποροῦσε νὰ γίνη κάτι τέτοιο.

'Ορμητικὸς ὁ 'Ατσαλόκαρδος ἅρπαξε τὸν Μάνσφιλντ κάτω ἀπὸ τὰ κατάπληκτα μάτια τῶν 'Ισπανῶν, τὸν κάθισε στὸ ἄλογό του καὶ καλπάζοντας χάθηκε πρὸς τὴ θάλασσα.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὴ βάρκα, ποὺ τοὺς περίμενε διαπίστωσε πὼς δὲν τοῦ εἶχε μείνει πιὰ κανένας σύντροφος... Ὅλοι εἶχαν θυσιαστῆ γιὰ νὰ κόψουν τὸ δρόμο στοὺς 'Ισπανούς, ὥστε νὰ μπορέσουν οἱ δυὸ ἀρχηγοὶ νὰ φύγουν ἀνενόχλητοι.

— Πρέπει νὰ βιαστοῦμε, Μάνσφιλντ, εἶπε ὁ 'Ατσαλόκαρδος, καὶ μὲ τὸ κοφτερὸ μαχαίρι του ἔκοψε τὴν κουκούλα καὶ τοῦ τὴν ἔβγαλε.

— Καταλαβαίνω τὴν ἀπογοήτευσί σου... Ναὶ δὲν εἶμαι ὁ Μάνσφιλντ. 'Ωστόσο μάντεψαν πὼς θὰ συνέβαινε κάτι τέτοιο τὸν ἀντικατέστησαν μὲ μένα, ἕνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ὁ Μάνσφιλντ πρόκειται νὰ ἐκτελεστῆ τὴ νύχτα καὶ κανεὶς πιὰ δὲ θὰ μπορέση νὰ τὸν σώση.

Ἕνας εὐνοϊκὸς ἄνεμος ἔσπρωχνε τώρα τὴ βάρκα πρὸς τὴν ἐλευθερία. Ὁ 'Ατσαλόκαρδος ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ πρὸς τὸ νησὶ ποὺ ἄφηνε πίσω του. Δὲ σκεφτότανε μόνο τὸν Μάνσφιλντ, ἀλλὰ καὶ τοὺς τέσσερις γενναίους συντρόφους του, ποὺ εἶχαν θυσιάσει ἄδικα τὴ ζωή τους.

ΤΕΛΟΣ

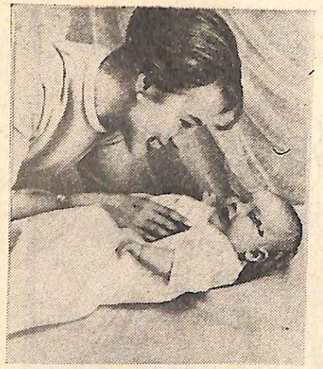

Τὸ βρέφος δὲ χρειάζεται μαξιλάρι.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ καὶ ὁ χειμώνας

Τὸ δωμάτιο, τὸ κρεββάτι καὶ τὰ ροῦχα του

ΤΟ δωμάτιο τοῦ μωροῦ δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε πολὺ ζεστό, οὔτε πολὺ κρύο. Στοὺς πρώτους μῆνες τῆς ζωῆς του, τὸ βρέφος χρειάζεται θερμοκρασία 16 βαθμῶν, ἐνῶ ἀργότερα ἀρκοῦν 15. Γιὰ νὰ μὴν τὸ βρίσκουν τὰ ρεύματα, ποὺ εἶναι ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὴν ἀκίνητη κρύα ἀτμόσφαιρα, διαλέξτε ἕνα κρεβατάκι μὲ ψηλά, συμπαγῆ πλάγια, ἢ τοποθετῆστε μπροστά του ἕνα παραβάν.

Μετὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες βδομάδες, ἕνα φυσιολογικό, ὑγιὲς μωρό, πρέπει νὰ βγαίνῃ ἔξω κάθε μέρα γιὰ λίγη ὥρα, μὲ τὸ καροτσάκι του. Τὸ συνηθισμένο χειμωνιάτικο κρύο δὲν πρόκειται νὰ τοῦ κάνῃ κακό, ἀρκεῖ νὰ εἶναι καλὰ ντυμένο καὶ σκεπασμένο. Νὰ ἀποφεύγετε, ὅμως, νὰ τὸ βγάζετε μὲ πολὺ δυνατὸ κρύο, μὲ βροχὴ ἢ μὲ ὁμίχλη. Ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι ὑγρός, μὴν ξεχνᾶτε νὰ ἐξετάζετε συχνὰ ἂν τὰ ροῦχα καὶ τὰ σκεπάσματα τοῦ μωροῦ εἶναι ἐντελῶς στεγνά.

Δὲν ἔχει σημασία τί εἴδους θέρμανση χρησιμοποιεῖτε στὸ δωμάτιο τοῦ βρέφους, ἀρκεῖ νὰ ἀνοίγετε κάθε τόσο τὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἀνανεώνεται ἡ ἀτμόσφαιρα.

Ὅταν δὲν κάνῃ παγωνιά, μπορεῖτε νὰ ἀφήνετε 1-2 πόντους ἀνοιχτὸ τὸ φεγγίτη, ἀλλὰ ποτὲ τὸ κάτω μέρος τοῦ παραθύρου, γιατὶ θὰ δημιουργηθῇ ρεῦμα.

Μὴν ἀμελῆτε νὰ τοποθετήσετε ἕνα προστατευτικὸ φράγμα γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά.

Ἡ πρώτη κούνια τοῦ βρέφους πρέπει νὰ ἔχῃ συμπαγεῖς πλευρές. Ἂν εἶναι συνηθισμένο, παιδικὸ κρεββατάκι, θὰ χρειαστῇ νὰ τὸ «ντύσετε» ὥστε νὰ μὴ μένουν κενὰ ἀνάμεσα στὰ καγκελάκια. Καλύτερο ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ φορητὸ καλάθι, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγάλο, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ζεσταθῇ τὸ μωρό.

Μετὰ ἀπὸ τοὺς ἕξη μῆνες θὰ χρειαστῆτε ἕνα πραγματικὸ κρεββατάκι, μὲ ψηλὰ κάγκελα. Προσέξτε νὰ μὴ χωράνε νὰ περάσῃ ἀνάμεσά τους τὸ κεφαλάκι τοῦ μωροῦ, γιατὶ πολλὰ παιδάκια ἔχουν στραγγαλιστῇ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἐπίσης, ἂν δὲν σκοπεύετε νὰ ἀγοράσετε ἄλλο κρεββατάκι, φροντίστε νὰ εἶναι αὐτὸ χαμηλό, γιὰ νὰ ἀνεβοκατεβαίνῃ εὔκολα τὸ παιδάκι ὅταν θὰ βγάλετε τὰ κάγκελα.

Τὸ στρῶμα πρέπει νὰ εἶναι σκληρὸ καὶ ἐπίπεδο. Μὴν ξεχνᾶτε νὰ τὸ καλύπτετε μὲ ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἀδιάβροχο ὕφασμα ἢ πλαστικό, γιὰ νὰ μὴν τὸ βρέγῃ τὸ μωρό. Ἀπαγορεύεται, ὅμως, ὁρητά, νὰ ξαπλώνετε τὸ βρέφος κατ' εὐθείαν πάνω σ' αὐτὸ τὸ κάλυμμα, ποὺ θὰ τοῦ προκαλέσῃ ὁπωσδήποτε δερματίτιδες, ἂν ὄχι τίποτα σοβαρώτερο. Τὸ μαξιλάρι δὲν χρειάζεται καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποφύγετε, ὥσπου νὰ σᾶς τὸ ζητήσῃ τὸ ἴδιο τὸ παιδί. Ἂν, ὅμως, ἐπιμένετε νὰ τοῦ βάλετε μαξιλάρι, φροντίστε νὰ εἶναι πολὺ χαμηλὸ καὶ ἐντελῶς ἐπίπεδο, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ χώσῃ μέσα τὸ πρόσωπάκι του τὸ μωρὸ καὶ νὰ πάθῃ ἀσφυξία.

Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ κοιμοῦνται σὲ χωριστὸ δωμάτιο ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ κανένα πρόωρο ἢ ἀσθενικὸ μωρό. Τὰ βρέφη κάνουν συχνὰ στὸν ὕπνο τους περίεργους θορύβους, ποὺ ξυπνᾶνε τὴν ἀνήσυχη μητέρα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν κοιμᾶται ἀρκετά, νὰ γίνεται νευρικὴ καὶ νὰ μεταδίδῃ τὴ νευρικότητά της καὶ στὸ παιδί, μὲ τὴ γνωστὴ ὅσο καὶ μυστηριώδη ψυχολογικὴ ἐπικοινωνία, ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσο στὴ μητέρα καὶ στὸ μωρό.

Ὅταν τὸ παιδὶ φτάσῃ στὴν ἡλικία τοῦ νηπίου, τὸ δωμάτιό του δὲ χρειάζεται ἰδιαίτερη θέρμανση, γιατί, ἂν εἶναι πιὸ ζεστὸ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σπίτι, τὸ παιδὶ θὰ κρυώσῃ κυκλοφορώντας ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο. Μόνο τὶς ὑπερβολικὰ κρύες μέρες, μπορεῖτε νὰ ζεστάνετε περισσότερο τὸ ὑπνοδωμάτιο, λίγο πρὶν βάλετε τὸ παιδὶ στὸ κρεββάτι του. Ἀντίθετα, μὴν ξεχνᾶτε νὰ τοῦ ζεστάνετε τὸ νυχτικὸ ἢ τὴν πυτζάμα ποὺ θὰ φορέσῃ, προπαντὸς ἂν ὁ καιρὸς εἶναι ὑγρός.

Ἂς δοῦμε, τώρα, τί ροῦχα χρειάζεται τὸ μωρό. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ ἀλαφρύνετε τὰ ὑφάσματα ποὺ πιάνουν φωτιά, κυρίως ἂν τὰ θέλετε γιὰ φορεσιὰ ροῦχα: φορεματάκια, ρόμπες, νυχτικά. Ἐπίσης, μὴν ξεχνᾶτε πὼς οἱ πυτζάμες εἶναι πιὸ ἀσφαλεῖς ἀπὸ τὰ νυχτικά.

Τὰ ροῦχα πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρά, ζεστὰ καὶ ἄνετα.

Οἱ περισσότερες μητέρες ἔχουν τὴν τάση νὰ τυλίγουν τὸ παιδὶ μ' ἕνα σωρὸ χοντρὰ μάλλινα, ποὺ δυσκολεύουν τὶς κινήσεις του καὶ ἐμποδίζουν τὸ σῶμα του νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἕνα ζεστὸ ζιμπουνάκι ἢ φανελάκι, ἕνα μπαμπακερὸ ἢ συνθετικὸ φόρεμα ἢ μπλοῦζα καὶ μιὰ φαρδειὰ μάλλινη ζακετούλα, εἶναι συνήθως ἀρκετὰ γιὰ μέσα στὸ σπίτι. Τὰ περισσότερα παιδιὰ ὑποφέρουν περισσότερο ἀπὸ τὴ ζέστη παρὰ ἀπ' τὸ κρύο.

Κάτι ποὺ πρέπει νὰ προσέχετε πολύ, εἶναι οἱ κάλτσες. Τὰ πόδια τῶν παιδιῶν μεγαλώνουν γρήγορα κι' ἂν σφιχτοῦν μέσα σὲ κάλτσες μικρότερες ἀπὸ τὸ νούμερό τους, πρῶτον θὰ εἶναι συνεχῶς παγωμένα καὶ δεύτερον ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὴν ἀναπτυχθοῦν κανονικὰ τὰ δάχτυλα. Τὸ ἴδιο, βέβαια, ἰσχύει γιὰ τὰ παπούτσια. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μικρά, ἀλλὰ οὔτε καὶ πολὺ μεγάλα. Ἁπλῶς, νὰ ἀφήνουν ἀρκετὸ χῶρο γιὰ νὰ κινῆται ἐλεύθερα τὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ μωρὸ ποὺ δὲν περπατάει, δὲν χρειάζεται παπούτσια. Τὰ παδαράκια του εἶναι πολὺ πιὸ ζεστὰ μέσα σ' ἕνα ζευγάρι πλεχτὰ καλτσάκια καὶ συγχρόνως ἀναπνέουν καλύτερα καὶ ἀναπτύσσονται πιὸ ἐλεύθερα.

Τὸ εἶδος τῶν παπουτσιῶν δὲν ἔχει μεγάλη σημασία. Ἀρκεῖ νὰ συγκρατοῦν καλὰ τὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ μὴν γλυστροῦν οἱ σόλες τους.

Ὅσο γιὰ τὶς γαλότσες καὶ τὶς μπότες, δὲν πρέπει νὰ φοριοῦνται ποτὲ μέσα στὸ σπίτι, οὔτε ἐπὶ πολλὲς ὧρες συνέχεια.

ΕΦΑΓΕ 50 ΑΥΓΑ!

Ὁ Ἄγγλος Μὰρκ Λιοΐς ἡλικίας 41 χρόνων, κέρδισε ἕνα στοίχημα τρώγοντας 50 τηγανιτὰ αὐγά. Ὅλοι περίμεναν πὼς δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπαν. Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα ἐμφανίστηκε ἀκμαῖος καὶ ζωηρότερος. Τὰ εἶχε χονέψει χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὴν παραμικρὴ ἐνόχληση.

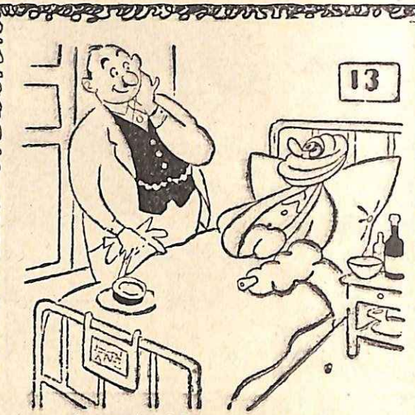

— Διαπιστώνω εὐχαριστως πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν ψεύτικη ἡ δικαιολογία σου, γιὰ νὰ μὴν ἔρθῃς στὸ γραφεῖο!...

— Πάρτο καὶ τράβα νὰ τοὺς δείξῃς, ποιὸς διευθύνει ἐδῶ!

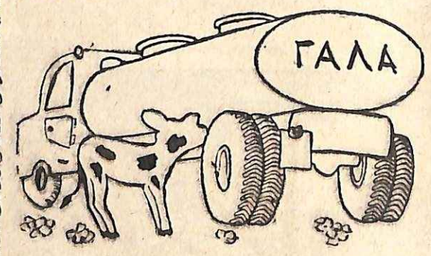

Χωρὶς λόγια.

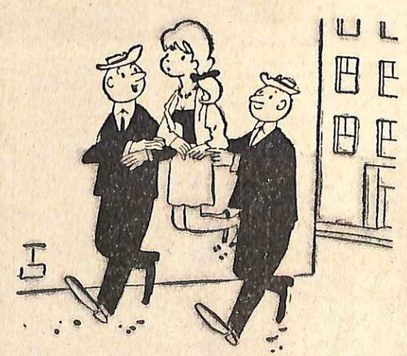

— Ἄμα θὰ ξαναβγοῦμε μαζί, Λιλίκα, φρόντισε νὰ μὴ ξαναβάλῃς αὐτὰ τὰ στενὰ παπούτσια!...

Ἡ φιλελληνικὴ ΤΡΑΠΟΥΛΑ

Περίεργα κειμήλια τοῦ Ἐθνολογικοῦ Μουσείου

ΑΝΑΜΕΣΑ στ' ἄλλα περίεργα ἀντικείμενα τῆς ἐπαναστατικῆς μας ἐποχῆς, εἶναι καὶ τὰ τραπουλόχαρτα τοῦ Ἀγῶνος, ποὺ ἐκυκλοφόρησαν τότε στοὺς φιλελληνικοὺς κύκλους τῆς Εὐρώπης.

Κατασκευάσθηκαν στὴ Γερμανία ἀπὸ καλὸ λιθογραφικὸ κατάστημα. Σχεδιαστὴς τους ἀναφέρεται κάποιας Φαρκάς. Ἐβγαιναν κομψά, καλοφτιαγμένα. Ἦταν ὅπως τὰ συνήθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ μόνο οἱ φιγοῦρες διέφεραν. Δηλαδὴ ὁ Ρήγας, ὁ Φάντης καὶ ἡ Ντάμα δὲν παρίσταναν γνωστοὺς τύπους τῶν φράγκικων βασιλέων, ἱπποτῶν, κυριῶν κλπ. Τὰ τραπουλόχαρτα τοῦ Ἀγῶνος εἶχαν πρόσωπα ἑλληνικά, μορφὲς τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ μάλιστα ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες, στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν.

Κ.αί, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἡ Ντάμα Καρρὼ παρίστανε τὴν Ἀθηνᾶ μὲ τὸ ἀσπίδα της (στολισμένη μὲ τὴ φοβερὴ κεφαλὴ τῆς Μέδουσας), μὲ τὸ θώρακα της φηλίδωτὸ καὶ χρυσὸ στεφάνι, ποὺ ἔδενε σὰ στέμμα τὴν κόμη της.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι οἱ φιγοῦρες τῶν φιλελληνικῶν αὐτῶν χαρτιῶν ἦταν ἔγχρωμες, μὲ χτυπητὰ μάλιστα χρώματα.

Ὡς Ντάμα Κούπα παριστάνετο ἡ Ἑλλάδα. Μορφὴ ἀβρή, μὲ ἀρχαϊκὴ βυσσινόχρωμη φορεσιά, σὰ βασιλικὴ ἀλουργίδα, σφιγμένη μὲ γαλάζια ζώνη. Μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε κλαδὶ φοίνικα — σύμβολο ἴσως τῆς ἀναγεννήσεώς της — καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα γαλάζιο κύλινδρο, ἄγνωστης σημασίας.

Ὡς Ντάμα Μπαστοῦνι παριστάνετο ἡ Καρτερία, μιὰ κόρη μὲ μεγάλα μάτια, μὲ γλυκειὰ ἐκφρασι, ποὺ ἔγερνε χαριτωμένα πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ κεφάλι, μὲ ἀρχαϊκὸ ἱμάτιο, μενεξεδόχρωμο καί... ντεκολτέ!

★

Τὸ περιεργότερο μέρος τῆς τράπουλας εἶναι οἱ ἀντρικὲς φιγοῦρες. Παριστάνουν πρόσωπα τοῦ Ἀγῶνα. Τὰ ὀνόματά τους ἀναγράφονται στὸ περιθώριο.

Ὡς Ρήγας Μπαστοῦνι, παριστάνετο ὁ Ὑψηλάντης, μὲ τὴ ζωηρή, εὐρυμέτωπη μορφή του. Φοράει ἐπίσημο ἔνδυμα πρασίνου χρώματος, παράσημο στὸ στῆθος καὶ ὁ λευκὸς λαιμοδέτης του εἶναι δεμένος κατὰ τὴ μόδα τῆς ἐποχῆς.

Ὡς Ρήγας Κούπας παριστανόταν ὁ Καποδίστριας, μὲ τὴν ἤρεμη μορφή του. Φοράει μαῦρο ἔνδυμα, ἄσπρη γραβάτα καὶ δυὸ ἀστερωτὰ παράσημα στὸ στῆθος.

Ὡς Ρήγας Καρρὼ ὁ Μαυροκορδάτος, μὲ γαλάζια φορεσιά, κίτρινο γιλέκο καὶ μαῦρο λαιμοδέτη. Στὴ μορφὴ του ἔχει ἕνα χαμόγελο... διπλωματικό.

Τέταρτος Ρήγας — δηλαδὴ Ρήγας Σπαθί — εἶναι ὁ Κουντουριώτης (στὸ τραπουλόχαρτο μάλιστα ἀναγράφεται Κουνδουριότης). Φοράει ἔνδυμα καφέ!, ἄσπρο γιλέκο καὶ μαῦρο λαιμοδέτη. Χαμογελάει σὰν ἄρχοντας, εὐχαριστημένος γιὰ τὰ ἑκατομμύρια, ποὺ ξόδεψε γιὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα.

★

Ἀκολουθοῦν οἱ τέσσερις Φάντηδες.

Ἐδῶ τὰ πρόσωπα εἶναι ἀγωνιστῶν ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως. Δύο τῆς θάλασσας καὶ δύο τῆς ξηρᾶς.

Ὡς Φάντης Καρρὼ παριστάνεται ὁ Μάρκος Μπότσαρης, ὁ ἡρωϊκὸς Σουλιώτης, ποὺ ὁ δραματικὸς θάνατός του εἶχε συγκινήσει ἰδιαίτερα τοὺς φιλελληνικοὺς κύκλους. Εἰκονίζεται μὲ κάπως περίεργη κάπα καὶ μὲ ἰδιόρρυθμο φεσάκι. Ἡ μορφή του εἶναι ὁλοστρόγγυλη καὶ τὰ μαλλιά του κατεβαίνουν μακρόχυτα.

Φάντης Σπαθὶ ὁ Κολοκοτρώνης. Ὁ Γέρος τοῦ Μωριὰ, ὅταν εἶδε τὸ τραπουλόχαρτό του, ζάρωσε τὰ φρύδια δυσαρεστημένος καὶ εἶπε:

— Μωρὲ ἄειντε, ποὺ εἶμαι ἐγὼ αὐτός!... Χαρὰ στὸ ζωγράφο, ποὺ τὸ στόρησε!...

Κι' εἶχε δίκιο: Ὁ λεβέντης στρατηλάτης τῆς Πελοποννήσου παριστανόταν μὲ ζαρωμένο τὸ πρόσωπο, φριχτὰ ἀσκημος. Ἀκόμη καὶ ἡ φορεσιά του εἶναι ἀταίριαστη. Ὁ Γερμανὸς σχεδιαστὴς τοῦ φόρεσε λιαρόκαπα... ἀρβανίτικη, μικροὐτσικο φεσάκι στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ, μὲ δυσανάλογη, πολὺ μακρειά, χρυσὴ φούντα!

Οἱ ναυτικοὶ ἥρωες τῶν χαρτιῶν αὐτῶν εἶναι οἱ Κωνσταντῖνος Κανάρης ὡς Φάντης Μπαστοῦνι, καὶ ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης, ὡς Φάντης Κούπα. Αὐτοὶ ἴσαι ἀρκετὰ καλὰ σχεδιασμένοι, λεπτόγραμμοι. Δὲν εἶναι ἐξαγριωμένοι, ὅπως ὁ Κολοκοτρώνης. Ὁ Κανάρης φαίνεται νέος, ὡς 25 χρόνων. Ὁ Μιαούλης ὡς 35. Δὲ φοροῦν κάπες, ἀλλὰ φορεσιὲς νησιώτικες. Ὁ Μιαούλης ἔχει πλατὺ ναντῆλι γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό.

Κάποιος ἱστορικὸς γράφει: «Μὲ αὐτὰ τὰ χαρτιὰ ἔπαιξε ἡ Ἑλλάδα καὶ κέρδισε τὴν ἐλευθερία της».

★

Τέτοιες τράπουλες κυκλοφόρησαν λίγες, στὴν ἀρχή, στὰ σαλόνια τῶν φιλελλήνων τῆς Γερμανίας καὶ Γαλλίας. Ἔπαιζαν οἱ φιλέλληνες καὶ τὰ κέρδη τὰ ἔστελναν στὸ φιλελληνικὸ Κομιτάτο τῶν Παρισίων.

Στὴν Αὐστρία ὅμως (ποὺ ἦταν σύμμαχος τῆς Τουρκίας) δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ κυκλοφορία τῆς ἐπαναστατικῆς τράπουλας. Ἡ αὐστριακὴ ἀστυνομία κατέσχεσε ἀμέσως τὶς πρῶτες τράπουλες, ποὺ βγῆκαν στὸ ἐμπόριο.

Φαίνεται, ὅτι στὰ 1829 ὅταν πιὰ εἶχε τελειώσει ὁ Ἀγώνας, τὸ γερμανικὸ λιθογραφεῖο ἔκανε καὶ δεύτερη ἔκδοσι. Πάλι σὲ περιορισμένο ἀριθμὸ ἀντιτύπων. Μερικὲς τέτοιες τράπουλες ἦρθον καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ πάλιωσαν καὶ καταστράφηκαν. Στὰ γεράματά του, ὁ Κανάρης — ποὺ εἶχε ἀποσυρθῆ στὸ διατηρούμενο ἀκόμη σπιτάκι του στὴν Κυψέλη — εἶχε μιὰ τέτοια τράπουλα καὶ διασκέδαζε μ' αὐτὴ τὴ μονοτονία τῶν γεροντικῶν του ἡμερῶν.

Σήμερα δὲ σώζεται (τουλάχιστον δὲν εἶναι γνωστὴ) παρὰ μιὰ μόνο τέτοια φιλελληνικὴ τράπουλα, κι' αὐτὴ ὄχι πλήρης. Λείπει ἡ Ντάμα Σπαθί.

Τὸ περίεργο αὐτὸ ἱστορικὸ κειμήλιο δωρήθηκε στὸ Ἐθνολογικὸ Μουσεῖο ἀπὸ ἕνα Ἕλληνα τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὰ 1898. Τὸ εἶχε ἀνακαλύψει σ' ἕνα παρισινὸ παλαιοπωλεῖο καὶ τὸ ἀγόρασε ἀκριβά, γιὰ νὰ τὸ προσφέρῃ στὸ μουσεῖο τῆς πατρίδας του.

ΜΟΛΙΣ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ — ΕΦΑΡΜΟΓΗ
ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
καὶ ἡ θεραπεία της
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα Δρχ. 30 καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ συγγραφέως
ΟΔΟΣ ΣΕΚΕΡΗ 8 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΧΕΤΕ Ἱστοριούλα

Μιὰ συνέντευξι μὲ τὸν "Αη-Βασίλη

ΔΕ νομίζετε καὶ σεῖς πὼς ἦταν ἔξυπνη ἡ ἰδέα μου νὰ πάω νὰ πάρω ἕνα ἐντερβιοὺ, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἀπὸ τὸν "Αγιο Βασίλη τὸν ἴδιο; Ἐγὼ αὐτὸ νομίζω καὶ γι' αὐτὸ ἔσπευσα νὰ τὴν πραγματοποιήσω.

Δὲ θὰ σᾶς πῶ τί δρόμους πῆρα καὶ τί ἐμπόδια βρῆκα, ὥσπου νὰ τὸν συναντήσω. Μὰ ἕναν καλὸ δημοσιογράφο, σὰν καὶ μένα, τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τὸν σταματήσῃ, ὅταν πρόκειται νὰ κάνῃ ἕνα καλὸ ρεπορτάζ. Θὰ σᾶς πῶ μόνο, ὅτι βρέθηκα ξαφνικὰ ξαπλωμένος σ' ἕνα σύννεφο, ποὺμοιαζε μὲ κουνιστὴ πολυθρόνα, ἔχοντας μπροστά μου τὸν ἁγιοσάββαστο ἅγιο, ποὺ τὴ μνήμη του τιμοῦμε κάθε Πρωτοχρονιά.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, ὁ "Αγιος Βασίλης δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ καμπουριασμένο γεροντάκι, ποὺ συνηθίσαμε νὰ βλέπουμε στὶς εἰκόνες. Ἦταν ψηλός, καλοκαμωμένος, φρεσκοξυρισμένος καὶ φοροῦσε μεταξωτὴ πυτζάμα.

Ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν ὑπερμονέρνα ἐμφάνισι τοῦ ἁγίου, τοῦ ἀνακοίνωσα ἀμέσως τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου.

Κι' ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε:

— Ἀγαπητέ μου, σᾶς εὐχομαι τὸ καλὼς ἤρθατε καὶ σᾶς δηλώνω, ὅτι εἶμαι στὴ διαθεσι τοῦ περιοδικοῦ σας, ποὺ τὸ παρακολουθῶ τακτικώτατα. Ὅσο γιὰ τὸ παρουσιαστικό μου, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σᾶς ξαφνιάζῃ. Χρόνια καὶ χρόνια οἱ ἄνθρωποι μὲ φαντάζονται μὲ γέλοιο κοστοῦμι, μὲ γενειάδα μεγάλη καὶ πυκνή. Δὲ θὰ ἤθελα νὰ τοὺς καταστρέψω τὴν εἰκόνα, ποὺ ἔχουνε φτιάξει γιὰ μένα, καὶ νὰ τοὺς παρουσιαστῶ ἔτσι, ὅπως παρουσιάζομαι σὲ σᾶς. Ἡ τουαλέττα αὐτὴ εἶναι τοῦ σπιτιοῦ μου. Καὶ ὑπολογίζω στὴ διακριτικότητα τῶν δημοσιογράφων, ὅτι δὲ θὰ προδώσετε τὸ μυστικὸ μου αὐτὸ στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τώρα πέστε μου, τί θέλετε ἀπὸ μένα;

— Θὰ ἤθελα, τοῦ ἀπάντησα, νὰ μοῦ διηγηθῆτε μερικὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ μεγάλη σας ζωή...

— Ἄ!... Θέλετε ἀναμνήσεις μου, ἔ;... Ἀκοῦστε, λοιπόν..." Ὁλος ὁ κόσμος πιστεύει, ὅτι κατέβηκα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ γῆ ἐδῶ καὶ χίλια τόσα χρόνια... Ἔ, λοιπόν, ὅσοι τὸ πιστεύουν αὐτό, γελιοῦνται!... Τὸ πρῶτο μου ταξίδι στὸν πλανήτη σας τὸ ἔκανα στὴν προϊστορικὴ ἐποχή... Μόλις βρέθηκα στὴ γῆ, ἡ τύχη μ' ἔρριξε σὲ μιὰ φυλὴ τρωγλοδυτῶν, ποὺ μοῦ ἅρπαξαν τὰ παιγνίδια μου καὶ μοῦ ἔφαγαν ὅσα γλυκὰ εἶχα μαζί μου... Θυμωμένος τότε, ἀρχισα νὰ βρίζω τὸν ἀρχηγό τους. Κι' αὐτός, χωρὶς νὰ διστάσῃ, μ' ἔβγαλε μὲ τὶς κλωτσιὲς ἀπὸ τὴ σπηλιά του. Ψυχραιμένος ἀπὸ τὴν πρώτη μου αὐτὴ γνωριμία μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἄφησα νὰ περάσουν αἰῶνες, χωρὶς νὰ κατέβω καθόλου στὴ γῆ. "Οταν ξανακατέβηκα, τὸ ἔτος 800, βρέθηκα στὸ παλάτι, ὅπου γινόταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ στέψι τοῦ αὐτοκράτορος Καρλομάγνου. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα ἐπίσημη ἀποστολὴ σ' αὐτὴ τὴ γιορτή, στεκόμουν παράμερα. Ἐκεῖ, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ παλατιοῦ, μὲ εἶδε καὶ μὲ ρώτησε τί θέλω. Τοῦ ἀπάντησα θυμωμένος. Κι' ἐκεῖνος μὲ ὠδήγησε ἀμέσως στὸν αὐλάρχη.

»— Τί θέλεις ἐδῶ μέσα ἐσύ; μὲ ρώτησε ὁ τελευταῖος. "Εχεις προόσκλησι γιὰ τὴν τελετή; "Οχι! "Ε, τότε, ἄδειασέ μας τὴ γωνιὰ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα!...

»Τότε, θέλοντας καὶ μή, ξαναπῆρα τὸ σακκούλι μὲ τὰ παιχνίδια μου κι' ἀνέβηκα στὸν οὐρανό. Θυμωμένος ξανὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἔμεινα πολλοὺς αἰῶνες χωρὶς ν' ἀποφασίσω νὰ ξανακατεβῶ στὴ γῆ... "Οταν πιὰ ἀποφάσισα νὰ ξαναρχίσω τὴν ἀποστολή μου, οἱ ἄνθρωποι εἶχαν καταλάβει τοὺς φιλανθρωπικούς μου σκοποὺς καὶ μοῦ ἔκαναν καλύτερη ὑποδοχή. Παντοῦ, ὅπου πήγαινα, μὲ τιμοῦσαν. Ὁ Ἑρρῖκος 4ος, μάλιστα, μὲ προσκάλεσε μιὰ μέρα νὰ φάω μαζί του περίφημη ὄρνιθα, ποὺ συνήθιζε νὰ τὴν τρώῃ ψημένη στὴν κατσαρόλα. "Οσο γιὰ τὸ Ναπολέοντα, αὐτὸς μοῦ χάρισε μιὰ ταμπακέρα μὲ τ' ἀρχικά του... Καί, γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, φίλε μου, ὅλα πήγαιναν καλά, ὥσπου ἤρθαν οἱ παγκόσμιοι πόλεμοι! Ἀπὸ τότε, τί-

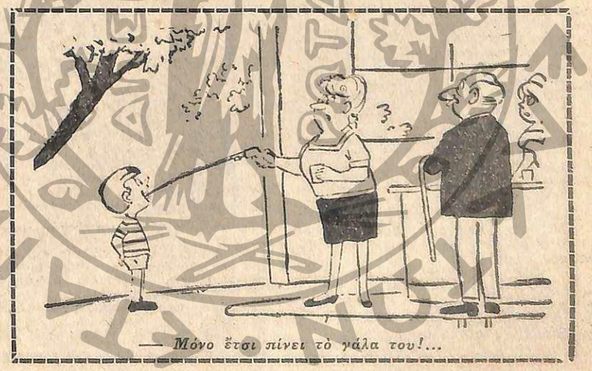

— Μόνο ἔτσι πίνει τὸ γάλα του!...

ποτα δὲν πάει καλά... Τὰ παιχνίδια ἀκρίβηναν!... Ἔπειτα, δὲν ξέρετε ὡς ποῦ φτάνουν οἱ ἀξιώσεις τῶν σύγχρονων παιδιῶν. Δὲν εὐχαριστοῦνται μὲ τίποτα!... Ὅ,τι κι' ἂν τοὺς δώσης, δὲν τὸ βρίσκουν ἀρκετό. Κι' ὕστερα πρέπει νὰ ξέρη κανεὶς νὰ τὰ βγάζη πέρα μὲ τὴ μπαγαποντιὰ τῶν ἀνθρώπων. Τὸν περασμένο χρόνο, μοῦ πούλησαν γλυκὰ ἀθλίας ποιότητας, κι' εἶναι θαῦμα πῶς δὲ δηλητηριάστηκαν τὰ παιδιά, στὰ ὁποῖα τὰ χάρισα. Καθὼς βλέπετε, δὲν εἶναι ρόδινα ὅλα στὴ δουλειὰ τὴ δική μου. Ἀκόμη ἔχω κάμποσο καιρὸ τώρα σοβαρὲς στενοχώριες. Εἶδα ἕνα πρωῒ νὰ φτάνη ἐδῶ πάνω ἕνας ἐφοριακός. Τί νομίζετε, ὅτι ἐρχόταν νὰ κάνη;... Ἁπλούστατα, ἐρχόταν νὰ εἰσπράξη φόρο καθαρᾶς προσόδου δικό μου ἀπὸ τὸ 546 π. Χ., ποὺ πρωτοκατέβηκα στὴ γῆ!... Φαντασθῆτε θράσος! Νὰ πληρώσω ἐγώ, κύριε, φορολογία στὴ δουλειά μου, σὰ νἄμουν κανένας μπακάλης! Ἔξω φρενῶν, ἔδωσα μιὰ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ κι' ἀκόμα κάνει κουτρουβάλες μέσ' στὸ διάστημα!... Μά, ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη, εἶχα μπερδέματα. Μοῦ ὑπεβλήθη μήνυσι γιὰ κακοποίησι δημοσίου λειτουργοῦ, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων του. Μοῦ ζητᾶνε μάλιστα καὶ ἀποζημίωσι γιὰ ψυχικὴ ὀδύνη... Μὰ τί τὰ θέλετε, φίλε μου; Αὐτὰ εἶναι πράγματα, ποὺ ἐκνευρίζουν ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἡλικίας μου καὶ τοῦ χαρακτῆρα μου... Γι' αὐτό, ἂν ξέρετε κανένα, ποὺ θὰ ἤθελε νὰ κάνη τὴ δουλειά, ποὺ κάνω ἐγὼ τόσους αἰῶνες, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸν στείλετε. Οἱ ὅροι ποὺ θὰ τοῦ προτείνω γιὰ νὰ πάρη τὴ δουλειά μου, θὰ εἶναι ἱκανοποιητικοί... Θὰ τοῦ κάνω καὶ συμβόλαιο... Ἐξ ἄλλου, ἡ δουλειά μου δὲν εἶναι εὐχάριστη, ὅπως ἄλλοτε. Τὰ περισσότερα παιδιὰ περιφρονοῦν σήμερα τὰ παιγνίδια. Γι' αὐτὸ σκέπτομαι σοβαρὰ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν καλὸ Θεὸ νὰ μοῦ δώση μιὰ σύνταξι καὶ ν' ἀποτραβηχτῶ...

— Μὰ γιατί; ρώτησα θέλοντας νὰ πῶ κι' ἐγὼ κάτι.

Ἡ ἐρώτησί μου, ὅμως, φαίνεται πὼς ξύπνησε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τρομερὲς ἀναμνήσεις.

— Γιατί; μοῦ ἀπάντησε. Γιατί, κύριε, κανένας πιὰ σήμερα, δὲν πιστεύει σὲ μένα. Τὰ σημερινὰ παιδιὰ λένε: «Πούφ! Ἅη-Βασίλης δὲν ὑπάρχει!... Τίποτα δὲν ὑπάρχει!... Ὅλα εἶναι ψέμματα καὶ κοροϊδίες!». Σεβασμὸς καὶ πίστι, κύριέ μου, ξέφυγε ὁλότελα ἀπὸ τὴ σημερινή μας νεολαία. Καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμη πιὸ σοβαρό: Ὡς πέρυσι, τὰ μεγάλα καταστήματα, ἀπ' ὅπου ἀγόραζα τὰ παιχνίδια, μοῦ ἔκαναν σημαντικὲς ἐκπτώσεις. Ἔ, λοιπόν, ἐφέτος, δὲ μοῦ ἔκαναν οὔτε μιὰ πεντάρα ἔκπτωσι. «Πὰν' αὐτά, ποὺ ἤξερες, γέρο, ὡς τώρα—μοῦ εἶπαν, ὅταν τοὺς παραπονέθηκα. Ἄλλαξαν πολὺ τὰ πράγματα!». Ἔτσι, δὲ μοῦ ἔμεινε τίποτα, οὔτε γιὰ ν' ἀγοράσω μιὰ καινούργια ἄσπρη γενειάδα... Καὶ ξέρετε, δὲν ἔχω ἄλλον πόρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ περισσεύματα, ποὺ μοῦ δίνει ὁ Θεός, γιὰ ν' ἀγοράζω παιχνίδια... Τί βλέπω; Κι' ἐσεῖς γελᾶτε μ' αὐτά, ποὺ σᾶς λέω; Τί μὲ κυττᾶτε ἔτσι ἠλίθια; Μὲ κάνετε νὰ θυμώνω... Ὁρίστε!... Ὁρίστε!...

Κι' ἀσυγκράτητος ὁ Ἅη-Βασίλης σηκώθηκε καί, δίνοντάς μου μιά, μ' ἔκανε νὰ κατρακυλήσω ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Κάποιο θαῦμα θὰ ἔγινε, φαίνεται, γιατὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα βρισκόμουν μπροστὰ στὸ γραφεῖο μου, ὅπου ἔγραψα τὶς βιαστικὲς αὐτὲς σημειώσεις.

Α. ΠΟΝΣΟΝ

Γιά μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Φιδόλεξο

Συμπληρῶστε τὰ 30 κομμάτια, στὰ ὁποῖα χωρίσαμε αὐτὸ τὸ φίδι, μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

Στὸ κάθε τμῆμα θὰ βάζετε γράμματα ἰσάριθμα

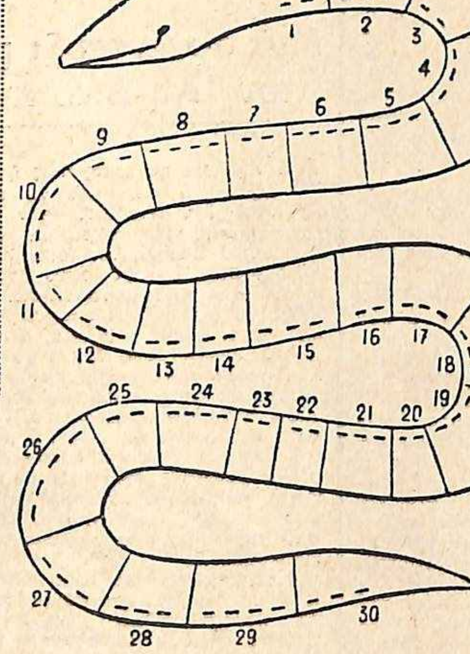

μὲ τὶς ὑπάρχουσες μικρὲς γραμμοῦλες. Τὸ δεύτερο μέρος τῆς κάθε λέξεως, ποὺ ὁλόκληρη ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ γράμματα δυὸ συνεχομένων τμημάτων, θὰ εἶναι τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἀμέσως ἑπομένης λέξεως:

Π.χ.: ΤΑ—ΜΠΟΥ, ΜΠΟΥ—ΚΙΑ, ΚΙΑ—ΛΙΑ, ΛΙΑ—ΣΤΡΑ, ΣΤΡΑ—ΤΟΣ κ.ο.κ.

1) Μιὰ νότα τῆς μουσικῆς.
1— 2) Φωτίζει.
2— 3) Μᾶς ρίχνει στὸ κρεβάτι.
3— 4) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία: Ὅστις ἀκριβῶς.
4— 5) Κομμάτι τῆς πειραϊκῆς ἀκτῆς, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴ Σαλαμῖνα.
5— 6) Ἀγραμματωσύνη.
6— 7) Χημικὸ στοιχεῖο, ἡφαιστειογενὲς καὶ εὔφλεκτο.
7— 8) Φιλικός.
8— 9) Ὀνομασία δυὸ κωμοπόλεων τῆς Ἀττικῆς.
9—10) Θεραπεύεται (οὐδ.).
10—11) Λέγεται καὶ πλατσομύτης.
11—12) Πρωταγωνιστὴς τοῦ κινηματογράφου.
12—13) Ναυτικὴ βάσις τῆς Ν. Ἰταλίας.
13—14) Τραγούδι.
14—15) Ἀποδίδονται σὲ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις.
15—16) Τὸ χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ περίεργοι.
16—17) Ἡ μίτρα τῶν παπῶν τῆς Ρώμης.
17—18) Ἡ Ἀφρικὴ στὴ δημοτική.
18—19) Χῶρος ὅπου σταθμεύουν συνήθως ταξί.
19—20) Σκαπτικὸ ἐργαλεῖο.
20—21) Μεγάλη ἑορτή.
21—22) Μαγειρικὸ σκεῦος.
22—23) Ἑνώνει δυὸ κομμάτια ὑφάσματος.
23—24) Εἶδος μήλου.
24—25) Τοξικὴ οὐσία, ποὺ περιέχεται στὰ περιβλήματα τῶν σπερμάτων, ποὺ μᾶς δίνουν τὸ ρετσινόλαδο.
25—26) Πρῶτες ὗλες γιὰ ὑφαντουργεῖα.
26—27) Ἄλλη ὀνομασία τοῦ Ταινάρου.
27—28) Καθαριότης, ἀλλὰ καὶ παιχνίδι μὲ χαρτιά.
28—29) Ἀπαραίτητο σὲ μιὰ τραπεζαρία.
29—30) Μέρος τῶν ἐνόπλων μας δυνάμεων.
30) Ἔχετε ἐδῶ ἕναν κύριον ἐπὶ φακέλλου.

Δ.

Ἀπρόοπτα

1) Ποιά ἔκανε πρώτη-πρώτη τὸ γῦρο τῆς Γῆς;

★

2) Γιατί τὰ μαλλιὰ ἀσπρίζουν πρὶν ἀπὸ τὰ γένια;

★

3) Ὅσο ἀφαιροῦμε ἀπ' αὐτή, τόσο μεγαλώνει. Τί εἶναι;

★

4) Γράφει καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ καὶ μὲ τὸ δεξί της χέρι. Ποιά εἶναι;

★

5) Βρίσκεται διαρκῶς στὰ πόδια μας. Ποιά;

★

6) Γεννιέται ἀπὸ τὸ νερό, μὰ ἐξαφανίζεται μόλις ξαναγυρίση σ' αὐτό. Ποιό;

★

7) Δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ μετρήση πάνω ἀπὸ δώδεκα. Ποιό;

★

8) Εἶμαι μαῦρο κι' ἄσπρο, ὅταν εἶμαι ἄδειο. Κι' ὅταν συμπληρωθῶ δὲν παρουσιάζω πιὰ κανένα ἐνδιαφέρον. Τί εἶμαι;

★

9) Μαζὶ τὸ μεσημέρι, μαζὶ καὶ τὰ μεσάνυχτα. Ποιοί;

★

10) Ποιά διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ἑνὸς εὐθυμογράφου καὶ ἑνὸς φαντάσματος;

Ὁ Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται μέ... 20 μικροδιαφορὲς

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 20 σημεῖα. Ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας, πρέπει νὰ βρῆτε καὶ τὶς 20 αὐτὲς μικροδιαφορὲς μέσα σὲ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ πολύ.

Τὸ παιχνίδι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον ἂν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἢ καὶ τρεῖς παῖκτες συγχρόνως. Κερδίζει τότε ἐκεῖνος, ποὺ θὰ βρῆ πρῶτος καὶ τὶς 20 διαφορές, ἢ ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρῆ τὶς περισσότερες μέσα σ' ἕνα χρονικὸ διάστημα, ποὺ καθορίζεται προκαταβολικά.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 88

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ γκάνγκστερ τοῦ Σικάγου Τζέκυ Ἄστορ εἶχε καταδικαστῆ νὰ πεθάνη πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Τὰ ξημερώματα τῆς ἡμέρας τῆς ἐκτελέσεως, ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν μπῆκε στὸ κελλί του, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα σεβάσμιο πάστορα.

— Τζέκυ, εἶπε στὸ μελλοθάνατο, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φροντίσης γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου. Ὁ πάστορας θὰ σὲ βοηθήση νὰ σοῦ συχωρέση ὁ Θεὸς τὶς ἁμαρτίες σου! Μπορεῖς ἀκόμη νὰ ζητήσης ὅ,τι θέλεις. Σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμό, θὰ ἐκπληρωθῆ ἡ τελευταία σου ἐπιθυμία...

Ὁ Τζέκυ προσπάθησε νὰ διατηρήση τὴν ψυχραιμία του. Τραβήχτηκε στὸ βάθος τοῦ κελλιοῦ, κόλλησε τὴν πλάτη στὸν τοῖχο κι' ἔχωσε τὰ χέρια στὶς τσέπες.

— Λοιπόν, τὸν ξαναρώτησε ὁ διευθυντής, ποιὰ εἶναι ἡ τελευταία σου ἐπιθυμία; Θέλεις ἕνα ποτῆρι καλὸ ροῦμι ἢ ἕνα ἐκλεκτὸ ποῦρο; Τί θέλεις, τέλος πάντων; Εἴμαστε πρόθυμοι νὰ σοῦ τὸ δώσωμε...

Ὁ γκάνγκστερ κύτταξε τὸν πάστορα, ποὺ κι' αὐτὸς τὸν κύτταζε μὲ οἶκτο, κι' ὕστερα δήλωσε:

— Ἤθελα μιὰ τράπουλα. Ξέρω, ὅτι οἱ ἐκτελέσεις γίνονται ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ἔχω, λοιπόν, μιὰ ὥρα στὴ διάθεσί μου.

— Τέκνον μου, παρατήρησε ὁ πάστορας, μόλις προφταίνεις νὰ ἐξομολογηθῆς τὶς ἁμαρτίες σου! Ἔπειτα, ποιὸς θὰ τολμήση νὰ παίξη μ' ἕνα μελλοθάνατο;

— Ἂν εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ λάβη μέρος ὁ διευθυντής... Ἐσύ, αἰδεσιμώτατε, μπορεῖς νὰ κάνης τὴ δουλειά σου. Ἡ παρουσία τοῦ διευθυντοῦ δὲ μὲ στενοχωρεῖ. Θὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅλες τὶς ἁμαρτίες μου.

— Ἄσε τ' ἀστεῖα, Τζέκυ, τοῦ εἶπε ὁ διευθυντής. Δὲ μπορεῖς νὰ χάνης τὴν ὥρα σου ἄδικα. Ἔπειτα ἕνα παιχνίδι χωρὶς λεφτά, δὲν ἔχει ἐνδιαφέρον...

— Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε, ὅτι δὲ θὰ παίξουμε μὲ λεφτά; Ξεχνᾶτε, ὅτι ἔχω στὴν Τράπεζα πενήντα χιλιάδες δολλάρια;

Ὁ Χάρρυ Ντάϋτον, ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν ἀπληστία καὶ τὴ φιλαργυρία του, ἔκανε τὴ σκέψι, ὅτι ἴσως νὰ κέρδιζε τὸν Τζέκυ. Ἕνας μελλοθάνατος, ὅσο καὶ νὰ εἶναι ψύχραιμος, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ συγκεντρώση τὸ μυαλό του στὰ χαρτιά. Ἦταν, λοιπόν, εὐκαιρία γιὰ ν' αὐξήση τὴν περιουσία του.

— Ἔστω, θὰ σοῦ κάνω αὐτὴ τὴ χάρι! ἀπάντησε στὸν Ἄστορ. Μόνο νὰ ἐξηγούμεθα: Δὲ θ' ἀναβάλω οὔτε λεπτὸ τὴν ἐκτέλεσί σου. Μετὰ μιὰ ὥρα, θὰ καθήσης στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα!...

— Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε ὁ Ἄστορ.

Καὶ κάθησε στὸ σιδερένιο κρεβάτι του, κάνοντας θέσι γιὰ νὰ καθήση κι' ὁ διευθυντής.

Ἐκεῖνος τότε παρακάλεσε τὸν πάστορα νὰ φέρη μιὰ τράπουλα καὶ νὰ δηλώση στοὺς δεσμοφύλακες τὴν τελευταία ἐπιθυμία τοῦ καταδίκου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, μέσα στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς, εἶχε ἀρχίσει τὸ παιχνίδι. Ὁ πάστορας, ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, εἶχε ἀνοίξει τὸ βιβλίο του καὶ διάβαζε τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία...

— Κάνε χαρτιά, εἶπε μὲ ἀπάθεια ὁ Τζέκυ στὸ διευθυντή.

Ὁ Ντάϋτον ἀνακάτεψε τὰ φύλλα, ἔδωσε στὸν γκάνγκστερ νὰ κόψη κι' ἄρχισε τὸ μοίρασμα.

— Πόσα; ρώτησε.

— Τριακόσια δολλάρια, εἶπε ὁ Ἄστορ, ἀνάβοντας τσιγάρο.

— Ἄλλα διακόσια, φώναξε ὁ Ντάϋτον, βλέποντας, ὅτι ἔχει γερὸ φύλλο.

— Δεκτά, εἶπε ὁ Ἄστορ.

Ἔδειξαν τὰ χαρτιά. Ὁ διευθυντὴς εἶχε κερδίσει τὰ πεντακόσια δολλάρια.

Ὁ πάστορας σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ παρακολουθήση τὸ παιχνίδι. Ὁ δεύτερος γῦρος ἦταν πιὸ ἐνδιαφέρων. Ὁ διευθυντὴς εἶχε μεγάλο χαρτί. Κι' ὅταν ἄκουσε τὸν Ἄστορ νὰ λέη ὅτι βάζει ἑκατὸ δολλάρια, τὸν ρώτησε:

— Πᾶς ἑξακόσια;

— Δὲ σοῦ χαλάω χατῆρι, εἶπε χαμογελῶντας σατανικὰ ὁ Ἄστρο. Θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἂν πέσουν τὰ λεφτά μου στὰ χέρια σου!

Ἔδειξαν τὰ χαρτιά. Αὐτὴ τὴ φορὰ κέρδισε ὁ γκάνγκστερ. Ὁ διευθυντὴς δάγκωσε τὰ χείλη του. Ὁ Ἄστορ τοῦ εἶχε πάρει τὰ πεντακόσια κι' ἀκόμα ἄλλα ἑκατό. Κι' ὅπως ἦταν φιλάργυρος, τυφλώθηκε ἀπὸ τὸ παιχνίδι καὶ πεισματώθηκε.

— Χίλια δολλάρια! φώναξε στὸν Ἄστορ. Πᾶς, παλιόσκυλο;

— Κι' ἀκόμη τετρακόσια, εἶπε ὁ γκάνγκστερ.

Καὶ τοῦ μοίρασε τὰ χαρτιά.

Κέρδισε αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ντάϋτον. Ἄρχισε τότε νὰ γελάη καὶ φώναξε εἰρωνικὰ στὸν πάστορα:

— Ἐμπρός, τί κάθεσαι, παπᾶ; Πρέπει ν' ἀρχίσης νὰ τὸν ἐξομολογῆς. Πλησιάζει ἡ ὥρα, ποὺ θὰ καθήση στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

— Κρῖμα, παρατήρησε ὁ Ἄστορ. Μὲ τὸ θάνατό μου, θὰ χάσετε μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία νὰ γίνετε πλούσιος.

Καὶ τοῦ ἔδωσε ξανὰ ἕνα καλὸ χαρτί.

Ὁ πάστορας εἶχε τελειώσει τὸ διάβασμα, εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια του καί, μὲ τὸ ἰησουΐτικο ὕφος του, ἑτοιμαζόταν ν' ἀκούση τὶς ἁμαρτίες τοῦ μελλοθάνατου.

Ὁ πάστορας εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια του κι' ἑτοιμαζόταν ν' ἀκούση τὶς ἁμαρτίες τοῦ μελλοθάνατου...

— Ἄρχισα τὸ ληστρικό μου στάδιο, εἶπε ὁ Ἄστορ, μ' ἕνα «κόλπο» στὸ ξενοδοχεῖο «Ἰμπέριαλ». Ἕνα βράδυ, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, μπῆκα στὰ διαμερίσματα τῆς Κάθριν Ἄντονυ καὶ τὴν ἀνάγκασα νὰ μοῦ δώση ὅλα τὰ κοσμήματά της...

— Ἐμπρός, τὸν διέκοψε ὁ διευθυντής, ἀνοίγω μὲ διακόσια δολλάρια.

— Σ' ἀκολουθῶ, εἶπε ὁ Ἄστορ.

Καὶ ζήτησε τρία χαρτιά.

— Πᾶς κι' ἄλλα ἑξακόσια;

— Κι' αὐτὰ ἀκόμη, εἶπε ὁ γκάνγκστερ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως κέρδισε ὁ Ἄστορ. Ὁ διευθυντὴς χτύπησε τὴ γροθιά του κι' ἄρχισε νὰ βρίζη. Ὁ γκάνγκστερ συνέχισε τὴν ἐξομολόγησί του:

— Μετὰ ἀπὸ τὸ «Ἰμπέριαλ», μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους μου, κάναμε μιὰ καλὴ δουλειὰ στὸ μέγαρο τοῦ τραπεζίτη Μπράουνιγκ...

— Μοίρασε χαρτιά, τὸν διέκοψε ὁ διευθυντὴς ἀνυπομονῶντας.

Ὁ Ἄστορ τοῦ ἔδωσε ἕνα περίφημο χαρτί, μὰ κράτησε ὁ ἴδιος καλύτερο.

Ὁ Ντάϋτον ποντάρησε χίλια δολλάρια. Τὰ ἔχασε ὅμως καὶ κόντεψε νὰ τοὔρθη συγκοπή. Στὸ ἑπόμενο παιχνίδι ἡ τύχη πάλι τὸν κορόϊδεψε. Τώρα ἔχανε δυὸ χιλιάδες δολλάρια. Εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ λύσσα του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦρθε ὁ δεσμοφύλακας νὰ τὸν εἰδοποιήση, ὅτι πλησίαζε ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως καὶ ὅτι δημοσιογράφοι καὶ δικαστικοὶ περίμεναν στὸ θάλαμο τοῦ θανάτου. Μὰ ὁ Ντάϋτον δὲν ἄκουγε τίποτα.

— Νὰ τοὺς πῆτε, φώναξε, ὅτι, σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμό, ὁ μελλοθάνατος πρέπει νὰ ἐκπληρώση τὴν τελευταία του ἐπιθυμία. Ὁ Ἄστορ θέλει νὰ παίξη χαρτιά! Δὲ μποροῦμε νὰ τοῦ ἀρνηθοῦμε αὐτὴ τὴ χάρι. Ἐμπρός, μὴ διακόπτης τὸ παιχνίδι μας! Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἐγὼ πότε πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῆ.

Καὶ τὸ παιχνίδι μὲ τὴν τύχη κράτησε ἀκόμη μιὰ ὥρα. Ὁ πάστορας εἶχε ἀκούσει ὅλα τὰ ἐγκλήματα τοῦ γκάνγκστερ καὶ τοῦ εἶχε διαβάσει τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία. Τώρα παρακολουθοῦσε κι' ἐκεῖνος τὰ χαρτιά.

Ὁ διευθυντὴς ἦταν ἀξιολύπητος. Ἡ τύχη πότε τοῦ χαμογελοῦσε καὶ πότε τοῦ γύριζε τὶς πλάτες. Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ βασανίζεται, ἂν μιὰ φωνὴ ἔξω ἀπ' τὸ κελλὶ τοῦ καταδίκου δὲν τὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὴ νάρκη του.

— Τί συμβαίνει; οὔρλιαξε. Τί φωνὲς εἶν' αὐτές;

— Ὁ δικηγόρος τοῦ Τζέκυ Ἄστορ θέλει νὰ σᾶς μιλήση, τοῦ ἀπάντησε ὁ δεσμοφύλακας. Ὁ Πρόεδρος ἔδωσε χάρι στὸν Ἄστορ!

— Ἂς περιμένη νὰ τελειώσω τὸ παιχνίδι! Πεντακόσια δολλάρια, εἶπε, γυρίζοντας στὸν Ἄστορ.

— Χάσατε, τοῦ ἀπάντησε ὁ γκάνγκστερ. Χάσατε ἀκόμη καὶ τὴν ἀπόλαυσι νὰ μὲ δῆτε νὰ πεθαίνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ὁ δικηγόρος μου κατώρθωσε νὰ σώση τὸ κεφάλι μου!

Ὁ Ντάϋτον πέταξε τὰ χαρτιὰ πάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸν κύτταξε κατάπληκτος. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ ἐγκληματίας τοῦ εἶχε στήσει αὐτὴ τὴν παγίδα, γιὰ νὰ τὸν κάνη ν' ἀναβάλη τὴν ἐκτέλεσί του καὶ νὰ προφτάση ἔτσι ὁ δικηγόρος του νὰ τοῦ πάρη χάρι Πρωτοχρονιάτικα...

Ὅσο γιὰ τὸν πάστορα, κι' αὐτὸς ἀκόμη εἶχε μετανοήσει, ποὺ εἶχε χάσει τὴν ὥρα του μὲ προσευχὲς ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ δοκιμάση τὴν τύχη του...

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅμως, ὁ Τζέκυ Ἄστορ γλύτωσε τὸ θάνατο. Καὶ σήμερα ἐξακολουθεῖ νὰ παίζη χαρτιὰ μὲ τοὺς συντρόφους του στὰ κάτεργα...

ΕΝΤΥ ΜΑΡΚΕΤ

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Τὸ συμπαθέστατο τραγουδιστικὸ συγκρότημα, γνωστὸ ὡς «Ἀττικὸ Τρίο» ποὺ θριαμβεύει αὐτὲς τὶς μέρες στὸ κέντρο «Μαϊάμι» τῆς Τεχεράνης.

ΝΕΑ μεγάλη τιμητικὴ διάκρισι θ' ἀπονεμηθῆ αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὸν διαλεχτὸ καὶ πολυβραβευμένο Ἕλληνα μουσικοσυνθέτη καὶ κάτοχο τοῦ Ὄσκαρ Μάνο Χατζηδάκι.

Συγκεκριμένα, στὸν δημιουργὸ τῶν «Παιδιῶν τοῦ Πειραιᾶ» καὶ τόσων ἄλλων ἐπιτυχιῶν, καὶ ἀνακαινιστὴ τοῦ ἐλαφροῦ μας τραγουδιοῦ, πρόκειται νὰ δοθῆ «χρυσὸς δίσκος» ἀπὸ τὸν ΟΗΕ, γιὰ τὸ τραγοῦδι του «Ξημερώνει» ποὺ ἑρμηνευμένο ἀπὸ τὴν Νάνα Μούσχουρη, περιλαμβάνεται στὸν γνωστὸ δίσκο τοῦ ΟΗΕ μὲ 12 τραγούδια τῶν καλυτέρων τραγουδιστῶν τοῦ κόσμου.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ πὼς γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ ὁ Μάνος Χατζηδάκης μὲ τὴν διεθνοῦς προβολῆς προσωπικότητά του, τιμώμενος, τιμᾶ τὴν Ἑλλάδα καὶ γίνεται ἕνας «πρεσβευτὴς καλῆς θελήσεως» τῆς χώρας μας στὴν ξένη.

Ὡραιότερη δικαίωσι τοῦ ἔργου του ἀπὸ αὐτήν, δὲν μποροῦσε στ' ἀλήθεια νὰ περιμένη σ' ἀντάλλαγμα τῶν μόχθων του.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Νέοι δίσκοι ἐτέθησαν σὲ κυκλοφορία αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν καὶ σὰν πρωτοχρονιάτικοι μποναμάδες.

Παραθέτουμε τοὺς καλύτερους.

1) Τὰ «Χέρια». Στίχοι Λασκαρίδη—μουσικὴ Κ. Καπνίση. Τραγουδᾶ ἡ Γιοβάννα (ἐπανέκδοσις).

2) «Πῆγες χαμένη». Μουσικὴ Τριανταφυλλίδη, στίχοι Χριστοφέλλη. Τραγουδᾶ ἡ Γιοβάννα.

3) Τὸ «Μπουρνάζι». Μουσικὴ Μ. Θεοδωράκη. Στίχοι Ἐμμ. Θαλασσινοῦ. Τραγουδᾶ ὁ Μπιθικώτσης.

4) «Παγωτατζῆς». Στίχοι Γιάννη Ρίτσου—μουσικὴ Κ. Μεντῆ. Τραγουδᾶ ἡ Γιοβάννα.

5) «Τσιγάρο εἶναι ἡ ζωή». Μουσικὴ Γ. Μουζάκη. Στίχοι Πυθαγόρα. Τραγουδᾶ ἡ Μπελίντα.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἀρκετοὶ καὶ καλοὶ οἱ καινούργιοι δίσκοι λαϊκῶν τραγουδιῶν. Σημειώνουμε μερικοὺς κατ' ἐπιλογήν.

1) «Ἡ καφετζοῦ». Στίχοι—μουσικὴ Ι. Παπαϊωάννου. Τραγουδοῦν ὁ Ἀπ. Νικολαΐδης καὶ ἡ Βούλα Γκίκα.

2) «Δὲν σὲ φοβᾶμαι Χάρε». Στίχοι — μουσικὴ Ι. Παπαϊωάννου. Τραγουδοῦν ὁ Στρ. Διονυσίου καὶ ἡ Βούλα Γκίκα.

3) «Ἦθες τὰ γλυκοχαράματα». Μουσικὴ Σ. Καζατζίδη. Στίχοι Χ. Κολοκοτρώνη. Τραγουδᾶ ὁ Καζαντζίδης.

4) «Μὴν πονᾶς—μὴ μαραζώνης». Μουσικὴ Θ. Δερβενιώτη. Στίχο. Κ. Κολοκοτρώνη. Τραγουδᾶ ἡ Γιώτα Λύδια.

5) «Δυὸ ἀγάπες καὶ δυὸ πόνοι» καὶ «Βλάχος». Στίχοι — μουσικὴ Γ. Μητσάκη. Τραγουδᾶ ὁ Γ. Μοντεχρῆστος.

6) «Στῆς Ἀκρόπολης τὸν γῦρο —τριαντάφυλλα θὰ σπείρω». Στίχοι—μουσικοὶ Γ. Μητσάκη. Τραγουδᾶ ἡ Δούκισσα.

7) «Μιὰ ἀγάπη καὶ μιὰ βάρκα». Στίχοι — μουσικὴ Γ. Μητσάκη. Τραγουδᾶ ἡ Δούκισσα.

8) «Ἄσε με στὸν πόνο μου», (τσιφτετέλι). Στίχοι — μουσικὴ Ι. Καραμπεσίνη. Τραγουδάει ὁ Ἐμμ. Ἀγγελόπουλος.

9) «Ἄσπρα τριαντάφυλλα» (συρτὸ τσιφτετέλι). Στίχοι—μουσικὴ Θ. Σοφοῦ. Τραγουδᾶ ἡ Καίτη Γκρέϋ.

10) «Οἱ λεβέντες». Στίχοι — μουσικὴ Βασ. Τσιτσάνη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος μὲ τὴν Καίτη Γκρέϋ.

11) «Εἶναι ὥρα γι' ἀγκαλιά». Στίχοι — μουσικὴ Ἀπ. Καλδάρα. Τραγουδοῦν ὁ Π. Γαβαλᾶς καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

12) «Μὴ μὲ δικάζης». Στίχοι—μουσικὴ Μαν. Χιώτη. Τραγουδᾶ ἡ Μαίρη Λίντα.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Ἐγὼ ἀγαπῶ μελαχροινή» (Πωγωνίσιο). Στίχοι — μουσικὴ Κ. Μουντάκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

2) «Ποιὸς ἔλατος βαστάει δροσιά» (συρτός). Στίχοι — μουσικὴ Α. Κλαπαδώρα. Τραγουδοῦν Ἑλένη Λιάπη καὶ Ἀνασιώτου.

3) «Τὶς ὄμορφες τὶς κυνηγᾶς». Τοῦ Α. Κλαπαδώρα. Τραγουδᾶ ἡ Ἑλένη Λιάπη.

4) «Σ' ἕνα δεντρὶ ἀκούμπησα» (τσάμικο). Τοῦ Β. Μπαζῆ. Τραγουδοῦν ὁ Α. Κιτσάκης καὶ ἡ Στέλλα Λήτου.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Βαλεντῖνο τάγκο». Τραγουδᾶ ὁ Φραντσίσκο Καζαντὸρ καὶ τὸν συνοδεύει τὸ φωνητικὸ τρίο «Μπαρτσελώνα Καμπαλλέρος».

2) «Μπόσσα νόβα μπεϋμπυ». Τραγουδᾶ τὸ ἴνδαλμα τῆς ἀμερικανικῆς νεολαίας Ἔλβις Πρίσλεϋ.

3) «Κὸμ ἂν τραίν». (=Ἔλα στὸ τραῖνο). Τραγουδοῦν οἱ Τζώνυ καὶ Χαρρικαίηνς.

4) «Τὲλλ χὶμ» (=Πές του). Τραγουδᾶ ὁ Μπίλλυ Ντέηβυς.

5) «Ρίνγκ ὄφ φάϊρ» (=Δαχτυλίδι τῆς φωτιᾶς). Τραγουδᾶ ὁ Τζώνυ Κάς.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

ΕΠΕΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΑΪΦΦΕΛ

Ἡ τραγικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς Ἀννὲτ Νιζὰν

«ΑΝΝΕΤ, σὲ παρακαλῶ μὴν ἀρνιέσαι νὰ μὲ δῆς. Ἔχω ἀνάγκη νὰ σὲ δῶ, θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι θὰ σὲ παντρευτῶ, ὅτι θ' ἀναγνωρίσω τὸ Ζὰν Μὰρκ κι' ὅτι θὰ σὲ κάνω νὰ ξεχάσης ὅσα ὑπέφερες ἐξ αἰτίας μου. Δὲ μ' ἄφισαν νὰ μπῶ στὸ νοσοκομεῖο, ὅλοι μὲ κυττάζουν σκληρὰ γιὰ νὰ μοῦ θυμίσουν ὅτι εἶμαι ἕνα τέρας. Σὲ ἱκετεύω, Ἀννέτ, μὴ μὲ διώχνης, συγχώρεσέ με. Δὲν ἔχω χρήματα, εἶμαι φτωχός, μὰ θὰ σοῦ προσφέρω τὴν ἀφοσίωσί μου καὶ τὸν ἔρωτά μου. Θὰ σὲ περιμένω, ὅταν θὰ βγῆς ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο καὶ θέλω τὸ πρῶτο χαμόγελό σου νὰ εἶναι γιὰ μένα».

Αὐτὰ τὰ παθητικὰ καὶ παρακλητικὰ λόγια ἔγραψε ἕνας νέος εἰκοσιοχτὼ χρόνων, ὁ Ζὰν Κλὼντ. Κανεὶς μέχρι τώρα δὲ γνωρίζει τὸ ἐπίθετό του. Θὰ τὸ ἀποκαλύψη ὁ ἴδιος, «ὅταν θὰ τελειώση αὐτὴ ἡ θλιβερὴ ἱστορία», ὅπως λέει, «ὅταν ἡ Ἀννὲτ θὰ δεχτῆ νὰ γίνη γυναίκα μου». Γιατὶ ὁ Ζὰν Κλὼντ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔγινε αἰτία γιὰ τὴν τραγικὴ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας τῆς Ἀννὲτ Νιζάν, τῆς κοπέλλας ποὺ τὶς 4 τοῦ περασμένου Μαρτίου ρίχτηκε ἀπὸ τὸν Πύργο τοῦ Ἄϊφελ καὶ σώθηκε σὰν ἀπὸ θαῦμα, γιατὶ τὸ ἀριστερὸ πόδι της σφηνώθηκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολυάριθμες μετάλλινες δοκοὺς τοῦ περίφημου παρισινοῦ μνημείου. Οἱ πυροσβέστες κατώρθωσαν νὰ τὴν ἐλευθερώσουν, μὰ στὸ μεταξὺ τὸ ἀριστερό της πόδι εἶχε πολτοποιηθῆ καὶ οἱ γιατροὶ ἀναγκάστηκαν νὰ τῆς τὸ κόψουν.

Τώρα ἡ Ἀννὲτ Νιζὰν εἶναι μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ γεννήθηκε στὶς 24 Αὐγούστου στὸ νοσοκομεῖο Μπουσικό, στὸ Παρίσι, στὸ ἴδιο νοσοκομεῖο, ποὺ εἶχε μεταφερθῆ ὕστερ' ἀπὸ τὸ τρομερὸ πήδημά της ἀπὸ τὸν πύργο. Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶναι τοῦ Ζὰν Κώντ. Μὰ ὁ Ζὰν Κλὼντ δὲ θὰ μπορέση ἴσως νὰ τὸ ἀγκαλιάση ποτέ, γιατὶ ἡ Ἀννὲτ δὲ ζητάει πιὰ τίποτ' ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγάπησε.

«Τώρα ἔχω τὸ Ζὰν Μάρκ. Θὰ ζήσω γι' αὐτὸν», ἐπαναλαμβάνει σ' ὅσους τῆς λένε ὅτι ἴσως θὰ ἦταν σωστὸ νὰ δεχτῆ νὰ παντρευτῆ τὸ Ζὰν Κλώντ. Σ' ἐκεῖνο τὸ παιδὶ ποὺ γεννήθηκε σχεδὸν μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὴ φοβερή της περιπέτεια, ἡ Ἀννὲτ Νιζὰν φαίνεται νὰ ξαναβρῆκε τὴν ἐλπίδα.

Ὅταν ἔφτασε στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ Καρμπικέ, ἕνα χωριουδάκι τῆς Βρετάννης μὲ μερικὲς δεκάδες κατοίκους, ἡ Ἀννὲτ εἶχε περάσει τὰ τριάντα, μὰ διατηροῦσε ὅλες τὶς αὐταπάτες τῆς πρώτης νεότητος. Στὰ χρόνια, ποὺ ἔζησε στὸ μικρὸ χωριό της, ὀνειρευόταν πάντα ὅτι κάποια μέρα θὰ βρισκόταν στὸ δρόμο της ἕνας ἄντρας, ποὺ θὰ τὴν τραβοῦσε μακρυὰ ἀπὸ τὴ μονοτονία τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς. Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ στὸ τέλος ἡ Ἀννὲτ ἀποφάσισε νὰ δοκιμάση τὴν τύχη της στὸ Παρίσι.

«ΗΤΑΝ ΓΛΥΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΡΥΦΕΡΗ, ΜΑ ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΟΥΣΑ»

Στὸ Παρίσι πῆγε ὑπηρέτρια σ' ἕνα σπίτι καὶ μερικὲς βδομάδες ἀργότερα γνώρισε τὸ Ζὰν Κλώντ.

—Τὴ συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μιὰ μικρὴ γιορτή, ποὺ εἶχε δώσει ἡ ἀδελφή μου τὴν πρωτομαγιὰ τοῦ περασμένου χρόνου, λέει ὁ Ζὰν Κλώντ. Μὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν τῆς ἔδωσα μεγάλη σημασία, γιατὶ ὑπῆρχαν στὴ γιορτὴ κι' ἄλλες κοπέλλες, πολὺ πιὸ ὄμορφες ἀπ' αὐτήν.

»Δυὸ βδομάδες ἀργότερα, ὅμως, στὸ γάμο τῆς ἀδελφῆς μου, ἐγὼ καὶ ἡ Ἀννὲτ γίναμε φίλοι. Φοροῦσε ἕνα στενὸ ἐμπριμὲ φορεματάκι καὶ χαμογελοῦσε συχνὰ μὲ γλυκύτητα. Τῆς ζήτησα νὰ χορέψουμε καὶ τότε ἐκείνη μοῦ ψιθύρισε:

»—Σὲ περίμενα, Ζὰν Κλώντ, σὲ περίμενα πάντα!.

»Τὰ λόγια της μοῦ φάνηκαν πολὺ ρωμαντικά, μὰ ἡ δειλία της καὶ ἡ ἁπλότητά της μὲ τραβοῦσαν. Ἔτσι χόρεψα μόνο μαζί της, ὅλη τὴ βραδυά.

»Ἀργότερα, ὅταν βγήκαμε μαζὶ γιὰ νὰ τὴ συνοδέψω στὸ σπίτι της, τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴ φίλησα. Καὶ τότε ἐκείνη μοῦ εἶπε ὅτι ἤμουν ὁ ἄντρας τῆς ζωῆς της καὶ ὅτι ὅταν μιὰ κοπέλλα ἔχη ἀφίσει ἕναν ἄντρα νὰ τὴν ἀγκαλιάση δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ τοῦ ἀρνηθῆ τίποτα. Νόμισα πὼς ἀστειευόταν, μὰ σκέφτηκα νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν προσφορὰ καὶ τὴν κάλεσα στὸ δωμάτιό μου.

»Ἡ Ἀννὲτ δέχτηκε χωρὶς νὰ διστάση οὔτε στιγμὴ κι' ἔμεινε ὅλη τὴ νύχτα μαζί μου. Ἔτσι εἶχα τὴν ἀπόδειξι ὅτι ἤμουν ἐγὼ πραγματικὰ ὁ πρῶτος ἄντρας τῆς ζωῆς της.

»Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψι μὲ φόβισε λίγο. Μὰ σκέφτηκα ὅτι δὲ θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι. Ἄλλωστε, δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεσι νὰ δημιουργήσω ἕνα σοβαρὸ δεσμὸ μὲ μιὰ ἄγνωστη, ὄχι ὄμορφη καὶ ἀρκετὰ μεγαλείτερη ἀπὸ μένα. Ἔπρεπε ὅμως νὰ ξεκόψω σιγὰ - σιγά...

Ὁ Ζὰν Κλώντ, ὁ μυστηριώδης πατέρας τοῦ «παιδιοῦ τοῦ θαύματος».

»Ἔτσι καὶ τὴν ἐπομένη Κυριακὴ βγῆκα μαζί της καὶ κατάλαβα ὅτι ἡ συντροφιά της μοῦ ἄρεσε. Κοντά της ἔνοιωθα καλά. Ἦταν πάντα τρυφερὴ καὶ ὑποχωρητική, ἔκανε ὅ,τι τῆς ζητοῦσα. Συναντιόμαστε στὸ Ἐτουάλ, πηγαίναμε στὸν κινηματογράφο καὶ ὕστερα τελειώναμε τὴν ἡμέρα μας πότε στὸ δικό μου δωμάτιο καὶ πότε στὸ δικό της, ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς ἀντίκρυ στὸν Πύργο τοῦ Ἄϊφελ.

»Μιὰ φορὰ ἡ Ἀννὲτ μοῦ ζήτησε νὰ τὴ συνοδέψω μέχρι ἐκεῖ πάνω, μὰ δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεσι καὶ τῆς τὸ εἶπα. Δὲν ἐπέμεινε. Δὲ θύμωσε. «Καμμιὰ μέρα θ' ἀνεβῶ μόνη μου», μουρμούρισε μονάχα.

»Τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Ἰουλίου μοῦ εἶπε ὅτι θἄφευγε γιὰ διακοπὲς μαζὶ μὲ τοὺς κυρίους της κι' ἐγὼ ἀναστέναξα μ' ἀνακούφισι, γιατὶ σκέφτηκα ὅτι αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ τελείωνε, ἐπιτέλους.

»Ἡ Ἀννὲτ φαίνεται ὅτι τὸ κατάλαβε, γιατὶ μερικὲς μέρες ἀργότερα μοὔγραψε ἀπὸ τὴ Νορμανδία, γιὰ νὰ μοῦ πῆ πώς, ὅταν θὰ γύριζε στὸ Παρίσι, θὰ κάναμε καλὰ νὰ μὴ συναντηθοῦμε πιά. Ἔμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπόφασί της, γιατὶ στὸ διάστημα τοῦ δεσμοῦ μας δὲν ἔπαυε νὰ μοῦ ὁρκίζεται ὅτι θὰ μ' ἀγαποῦσε πάντα.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΜΕΤΑΔΙΔΕΙ ΤΗ ΦΟΒΕΡΗ ΕΙΔΗΣΙ

»Προσπάθησα νὰ μὴν τὴ σκὰπτωμαι πιὰ γιὰ ὅλο τὸ καλοκαίρι, μὰ ὅταν ἔμαθα ὅτι γύρισε στὸ Παρίσι, δὲ μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὴν ξαφνικὴ ἐπιθυμία νὰ τὴν ξαναδῶ κι' ἔτρεξα νὰ τὴ συναντήσω, σαν ἐρωτευμένο παιδί. Ἡ Ἀννὲτ μὲ δέχτηκε ψυχρά. «Δὲ σοῦ ἔγραψα ὅτι τελείωσαν ὅλα μεταξύ μας;» μοῦ εἶπε. Μὰ ἐγὼ τὴν ἀγκάλιασα σφιχτὰ καὶ τότε ἐκείνη ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ μοῦ εἶπε ὅτι μ' ἀγαποῦσε κι' ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ ζήση χωρὶς ἐμένα.

»Ξαναρχίσαμε νὰ βγαίνουμε μαζί. Κάπου - κάπου ἡ Ἀννὲτ μοῦ ἔκανε δειλὰ λόγο γιὰ γάμο, μὰ ἐγὼ τῆς ἀπαντοῦσα ὅτι ἤμουν ἀκόμη πολὺ νέος, γιὰ νὰ σκεφτῶ νὰ παντρευτῶ.

»Ἕνα βράδυ, ὅμως, ἡ Ἀννὲτ ἦρθε στὸ δωμάτιό μου. Εἶχε τυλιγμένο τὸ κεφάλι της μὲ μιὰ μαύρη ἐσάρπα καὶ φαίνεται πὼς θὰ εἶχε ἀνεβῆ τὶς σκάλες, τρέχοντας, γιατὶ ὅταν ἄνοιξα τὴν πόρτα, εἶχε ἀκουμπήσει στὸν τοῖχο κοντανασαίνοντας. Μπῆκε στὸ δωμάτιό μου, μὲ κύτταξε γιὰ λίγο σιωπηλὴ κι' ὕστερα μοῦ εἶπε: «Ἦρθα νὰ σοῦ ἀναγγείλω ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ γίνης μπαμπᾶς!»

Ἔνοιωσα νὰ παγώνω καὶ τῆς ἀπάντησα — ὅπως θὰ εἶχαν κάνει πολλοὶ στὴ θέσι μου — ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ θἄκανε ἦταν ν' ἀπαλλαγῆ τὸ γρηγορώτερο ἀπὸ τὸ παιδί, γιατὶ δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ τὴν παντρευτῶ καὶ οὔτε τῆς εἶχα δώσει ποτὲ τέτοια ὑπόσχεσι. Τὸ ξέρω πὼς ἦταν σκληρὸ καὶ ἄνανδρο νὰ τῆς μιλήσω μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μὰ δὲ μπόρεσα νὰ κάνω διαφορετικά. Ἡ Ἀννὲτ μ' ἄκουσε ἀκίνητη καὶ κατάχλωμη. Ὕστερα χωρὶς νὰ πῆ λέξι, στράφηκε κι' ἔφυγε τρέχοντας.

»— Τώρα δὲν πρόκειται νὰ μὲ ξαναενοχλήση, εἶπα.

»Μὰ ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες μοῦ τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο μου, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ γνωριζόμαστε καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ συναντηθοῦμε. Ἡ φωνή της ἦταν τόσο ἀπελπισμένη, ποὺ δὲ βρῆκα τὸ θάρρος ν' ἀρνηθῶ.

»Πῆγα στὸ ραντεβοῦ, ποὺ μοὔδωσε, γεμάτος ἀνησυχία. Ἐκείνη μόλις μὲ εἶδε ἔτρεξε κοντά μου, μ' ἀγκάλιασε κλαίγοντας. Ὕστερα μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ τράβηξε στὸ δωμάτιό της, χωρὶς νὰ τολμήσω ν' ἀντισταθῶ.

»Μόλις μπήκαμε στὸ δωμάτιό της μ' ὠδήγησε μπροστὰ στὸ παράθυρο. Τὸ ἄνοιξε, μοῦ ἔδειξε τὸν Πύργο τοῦ Ἄϊφελ καὶ μοῦ εἶπε:

»—Ἂν ἀρνηθῆς νὰ μὲ παντρευτῆς, σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι θὰ πέσω ἀπὸ ἐκεῖ πάνω.

»Γέλασα, σηκώνοντας τοὺς ὤμους μου. Συλλογιζόμουν ὅτι χιλιάδες ἄντρες θὰ εἶχαν ἀκούσει τὰ ἴδια λόγια, μὰ πόσες ἦταν οἱ γυναῖκες ποὺ θὰ εὕρισκαν τὸ θάρρος νὰ ριχτοῦν πραγματικὰ ἀπὸ τὸν πύργο;

Ἔφυγα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Ἀννέτ, ἐνῶ ἐκείνη μοῦ λεγε «ἀντίο» μὲ φωνὴ ραγισμένη ἀπὸ λυγμοὺς καὶ γιὰ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα δὲν τὴν εἶδα, οὔτε ἔμαθα τίποτα γι' αὐτήν.

»Στὶς 4 τοῦ περασμένου Μαρτίου ἔτρωγα στὸ σπίτι τῆς ἀδερφῆς μου, ὅταν ἄκουσα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τὴ φοβερὴ εἴδησι: «Μιὰ νεαρὴ γυναίκα ἡ Ἀννὲτ Νιζάν, τριανταtριῶν χρόνων, εἶχε ριχτῆ ἀπὸ τὸν Πύργο τοῦ Ἄϊφελ, μὰ εἶχε σωθῆ, σὰν ἀπὸ θαῦμα, γιατὶ τὸ ἀριστερὸ της πόδι εἶχε σφηνωθῆ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δοκοὺς τοῦ πύργου, ὕστερ' ἀπὸ πτῶσι τριάντα μέτρων. Οἱ πυροσβέστες, ὕστερ' ἀπὸ ἀγωνιώδεις προσπάθειες εἴκοσι λεπτῶν, κατώρθωσαν νὰ τὴν ἐλευθερώσουν καὶ νὰ τὴ μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου οἱ γιατροὶ τῆς ἔκοψαν τὸ πολτοποιημένο πόδι. Ἡ Ἀννὲτ Νιζὰν βρισκόταν σὲ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι καὶ τὸ παιδὶ εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴ φοβερὴ περιπέτεια».

»Ὅταν ὁ σπῆκερ σώπασε, ἔκρυψα τὸ πρόσωπό μου ἀνάμεσα στὰ χέρια μου καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς. Ὕστερα τὰ διηγήθηκα ὅλα στὴν ἀδερφή μου.

»Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἀδερφή μου πῆγε στὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἀννὲτ καὶ νὰ τῆς πῆ ὅτι ἤμουν ἕτοιμος νὰ τρέξω κοντά της. Μὰ δὲν τὴν ἄφισαν νὰ μπῆ. Ἡ Ἀννὲτ ἦταν πολὺ σοβαρά. Ἡ παραμικρὴ συγκίνησι θὰ μποροῦσε νὰ σταθῆ μοιραία γιὰ τὴ ζωή της καὶ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ.

»Οἱ μέρες ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν γιὰ μένα φοβερές. Δὲν ἔπαυα νὰ σκέπτωμαι τὴν Ἀννὲτ καὶ τὴ φοβερὴ ἀπόφασι, ποὺ τὴν εἶχε ὁδηγήσει ἡ ἀνανδρία μου.

»Στὸ μεταξὺ οἱ δημοσιογράφοι προσπαθοῦσαν ν' ἀνακαλύψουν τὸν ἄντρα γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Ἀννὲτ Νιζὰν θέλησε νὰ σκοτωθῆ.

»Στὸ γραφεῖο οἱ συνάδελφοί μου μιλοῦσαν πολὺ γι' αὐτὸ τὸ γεγονός. Μερικοὶ ἔλεγαν ὅτι θἄπρεπε νὰ εἶναι ἕνα τέρας ἐκεῖνος ὁ ἄντρας, ποὺ δὲν εἶχε παρουσιαστῆ ἀκόμα, ποὺ δὲν εἶχε τρέξει κοντὰ στὴν Ἀννέτ, γιὰ νὰ τῆς πῆ ὅτι ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν παντρευτῆ. Καταλάβαινα ὅτι εἶχαν δίκιο, μὰ δὲν εὕρισκα τὸ θάρρος νὰ παρουσιαστῶ μπροστὰ στὴν Ἀννέτ, ν' ἀντικρύσω τὸ βλέμμα της. Κι' ὕστερα, ἡ περιέργεια τῶν δημοσιογράφων, ὁ θόρυβος ποὺ θὰ ἦταν ἑπόμενο νὰ δημιουργηθῆ γύρω ἀπὸ μένα, μόλις θὰ παρουσιαζόμουν, μὲ τρόμαζε.

»Ἐπὶ τέλους, στὶς 24 Αὐγούστου οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι ἡ Ἀννὲτ εἶχε φέρει στὸν κόσμο ἕνα ὄμορφο ἀγοράκι τριάμισυ κιλῶν, ποὺ τὸ εἶχε ὀνομάσει Ζὰν Μάρκ. Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα, ποὺ μοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ ἔδινε στὸ παιδὶ «μας» ἂν ἦταν ἀγόρι.

»Δυὸ μέρες ἀργότερα κατώρθωσα νὰ παραμερίσω ὅλους τοὺς δισταγμοὺς μου καὶ τοὺς φόβους μου καὶ βρέθηκα στὴν εἴσοδο τοῦ νοσοκομείου μ' ἕνα μπουκέττο λουλούδια στὸ χέρι. Κατώρθωσα νὰ φτάσω μέχρι τὸ διάδρομο τοῦ γυναικολογικοῦ τμήματος, μὰ ὅταν προσπάθησα νὰ προχωρήσω στὸ δωμάτιο τῆς Ἀννέτ, οἱ νοσοκόμες μὲ σταμάτησαν. Ἀναγκάστηκα νὰ πῶ ποιὸς ἤμουν καὶ γιὰ ποιὸ λόγο βρισκόμουν ἐκεῖ. Τότε ἡ διευθύντρια μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμα ἐξοργισμένο καὶ περιφρονητικὸ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἤμουν τὸ μοναδικὸ πρόσωπο στὸν κόσμο, ποὺ ἡ Ἀννὲτ δὲν ἤθελε νὰ δῆ καὶ ὅτι καὶ οἱ γιατροὶ εἶχαν δώσει τὴν ἐντολὴ νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀμέσως «ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος» ἂν τολμοῦσε νὰ παρουσιαστῆ!

»Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ φύγω, μὰ ἡ Ἀννὲτ πρέπει νὰ μάθη ἐκεῖνο ποὺ ἔχω μέσα στὴν καρδιά μου γι' αὐτήν. Γι' αὐτὸ τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ σὲ σᾶς καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ γράψετε:

»—Ἀννέτ, σὲ ἱκετεύω, συγχώρεσέ με! Θέλω νὰ γίνης γυναίκα μου!».

Η ΑΝΝΕΤ ΛΕΕΙ: «ΔΕΝ ΤΟΝ ΜΙΣΩ, ΤΟΝ ΛΥΠΑΜΑΙ»

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἀφήγησι τοῦ Ζὰν Κλώντ. Εἶναι καιρός, λοιπόν, ν' ἀκούσουμε τί λέει ἡ Ἀννέτ.

—Ἤμουν τρελλὴ τότε. Ἔνοιωθα ἀτιμασμένη, ἀπελπισμένη, νόμιζα ὅτι δὲν εἶχα πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ ζήσω. Ὅταν ὁ Ζὰν Κλὼντ μοῦ δήλωσε πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ μὲ παντρευτῆ, ἀποφάσισα νὰ πεθάνω. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, στὶς 4 Μαρτίου, ὅταν ἀνέβηκα στὸν Πύργο τοῦ Ἄϊφελ, ἤμουν σὰν μεθυσμένη. Τριγύριζα γιὰ δυὸ ὧρες στὴν πιὸ ψηλὴ ταράτσα, χωρὶς νὰ βρίσκω τὸ θάρρος νὰ πηδήσω. Ὕστερα θυμᾶμαι ὅτι ἄφησα μιὰ κραυγὴ καὶ ρίχτηκα στὸ κενό. Μὰ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἔνοιωσα κάτι νὰ μοῦ πιάνη τὸ ἀριστερὸ πόδι σὰν νὰ εἶχα πέσει σὲ μιὰ παγίδα γιὰ ἀλεποῦδες. Ἔνοιωσα ἕνα φοβερὸ πόνο, ποὺ μεγάλωνε ὅλο καὶ περισσότερο, σαν νὰ κλεινόντουσαν πάνω στὸ πόδι μου δυὸ φοβερὲς μετάλλινες μασέλες. Ὕστερα ἔνοιωσα ἕνα ζεστὸ καὶ πηχτὸ ὑγρό, τὸ αἷμα μου, νὰ κυλᾶ πάνω στὸ πρόσωπό μου. Ὁ πόνος γινόταν φρικτός. Παρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ λιποθυμήσω, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω ἐκεῖνο τὸν πόνο, ποὺ μοῦ φαινόταν σὰν τιμωρία γιὰ τὴν πρᾶξι μου...

»Δυὸ ἄντρες, στὸ τέλος, ἔφτασαν κοντά μου, ἔδεσαν ἕνα σχοινὶ στὴ μέση μου καὶ ἐλευθέρωσαν τὸ παγιδευμένο πόδι μου. Μόνον ὅταν μὲ τοποθέτησαν πάνω στὸ φορεῖο λιποθύμησα, γιὰ νὰ ξυπνήσω πολὺ ἀργότερα στὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου.

»Τώρα ἔχω χάσει τὸ ἕνα πόδι κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο, μὰ ξέρω ὅτι γρήγορα θὰ μάθω νὰ περπατῶ μ' ἕνα τεχνητὸ πόδι κι' ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ ἐργαστῶ καὶ πάλι. Καὶ θέλω νὰ βρῶ τὸ γρηγορώτερο δουλειά, γιατὶ τώρα ἔχω τὸ παιδί μου καὶ θὰ ζήσω μόνο γι' αὐτό. Θὰ τὸ πάω στὸ δωματιάκι μου, ποὺ βρίσκεται ἀντίκρυ ἀπὸ τὸν Πύργο τοῦ Ἄϊφελ. Δὲ θ' ἀφίσω νὰ τοῦ λείψη τίποτα. Θὰ τὸ μεγαλώσω μὲ πολλὴ ἀγάπη. Θέλω νὰ γίνη ἕνα ἄντρας δυνατὸς καὶ θαρραλέος καὶ θὰ τοῦ μάθω νὰ εἶναι τίμιος. Δὲν ἔχει πατέρα, μὰ ἐγὼ θὰ εἶμαι μητέρα καὶ πατέρας γι' αὐτό. Ἐκεῖνον τὸν δύστυχο ἄνθρωπο, ποὺ μὲ τὴ σκληρότητά του καὶ τὴν ἀδιαφορία του μὲ ὠδήγησε στὴν ἀπελπισμένη μου πρᾶξι, τὸν λυπᾶμαι. Εἶναι ἕνας ἄντρας χωρὶς χαρακτῆρα καὶ χωρὶς εἰλικρίνεια. Δὲν τὸν μισῶ, μὰ δὲ μπορῶ νὰ λησμονήσω πὼς μοῦ φέρθηκε, ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι περίμενα ἕνα παιδί. Ξέρω πὼς δὲν εἶναι κακός. Τώρα μοῦ γράφει κάθε μέρα καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸν συγχωρήσω. Μοῦ ἐπαναλαμβάνει ὅτι μὲ ἀγαπάει. Μὰ εἶναι πολὺ ἀργά, γιατὶ ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπάω πιά.

Στὸ Κερμπικέ, τὰ δυὸ ἀδέρφια τῆς Ἀννέτ, ὁ Ἀντρὲ καὶ ἡ Ἀλίς, δήλωσαν:

—Ὅταν θὰ βγῆ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἡ Ἀννέτ, μπορεῖ, ἂν θέλη, νὰ ἔρθη νὰ μείνη κοντά μας, μαζὶ μὲ τὸ παιδί της. Τὸ σπίτι εἶναι ἀνοιχτὸ γι' αὐτήν.

Ὁ πατέρας της, ὅμως, δὲ φαίνεται νὰ ἔχη τὴν ἴδια γνώμη. Ὅταν τοῦ ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τῆς κόρης του κουνάει τὸ κεφάλι καὶ δὲ λέει λέξι.

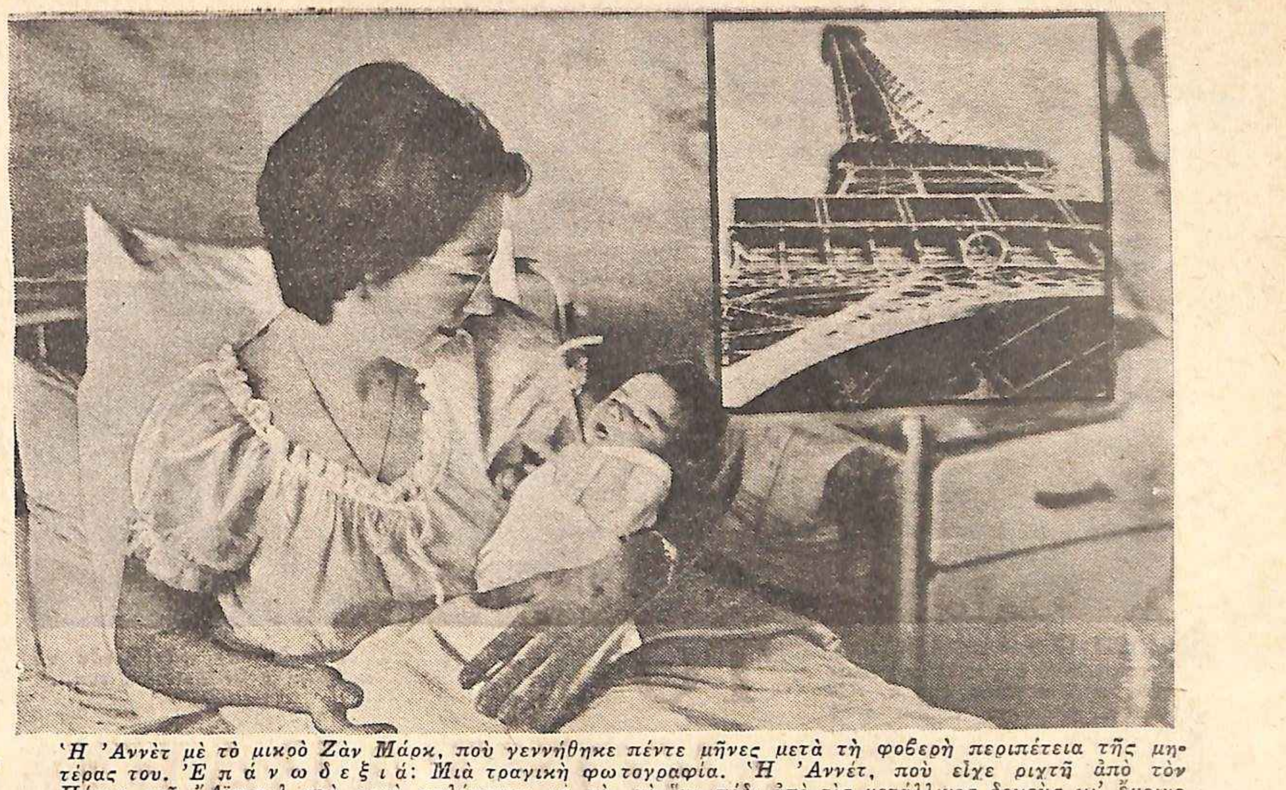

Ἡ Ἀννὲτ μὲ τὸ μικρὸ Ζὰν Μάρκ, ποὺ γεννήθηκε πέντε μῆνες μετὰ τὴ φοβερὴ περιπέτεια τῆς μητέρας του. Ἐ π ά ν ω δ ε ξ ι ά: Μιὰ τραγικὴ φωτογραφία. Ἡ Ἀννέτ, ποὺ εἶχε ριχτῆ ἀπὸ τὸν Πύργο τοῦ Ἄϊφφελ στὸ κενὸ μπλέχτηκε μὲ τὸ τὸ ἕνα πόδι ἀπὸ τὶς μετάλλινες δοκοὺς κι' ἔμεινε κρεμασμένη γιὰ εἴκοσι ὁλόκληρα λεπτὰ (μέσα στὸν λευκὸ κύκλο).

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ «ΚΟΥΤΑΒΑΚΙ» ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΕ

Γύρισα ἀμέσως κι' ἔτρεξα νὰ κουφτῶ στὴν ἀγκαλιά του...

ΗΜΟΥΝ 17 χρόνων, ὅταν πρωτοπῆγα νὰ ἐργασθῶ ὡς γραμματέας στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ρέμινγκτον. Θυμᾶμαι ἀκόμα πῶς πίστευα, ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσω τὴν ἐντύπωσι κομψῆς κοπέλλας τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ μὲ προσλάβη. Εἶχα φορέσει, λοιπόν, ἕνα στενὸ γκρίζο ταγιὲρ καὶ μακρυὰ ἄσπρα γάντια καὶ κρατοῦσα μιὰ λεπτοκαμωμένη ὀμπρέλλα.

Τὸ πόσο μὲ βασάνισε αὐτὴ ἡ ὀμπρέλλα, δὲ λέγεται! Μοῦ εἶχε πέσει χάμω δυὸ φορές, κι' ἔτσι ἀποφάσισα νὰ τὴν κρατήσω μὲ τὰ δόντια, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ψάξω ἐλεύθερα τὴν τσάντα μου γιὰ τὴ συστατική μου ἐπιστολή.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε στὸν προθάλαμο ὁ κ. Ρέμινγκτον, καὶ τὰ γαλανά του μάτια καρφώθηκαν ἔκπληκτα πάνω μου. Τάχασα ἀπ' τὴν ταραχή μου. Ξέσπιδα τὰ δόντια μου... κι' ἡ ὀμπρέλλα ξανάπεσε χάμω. Ἔσκυψα νὰ τὴν πιάσω καὶ χτύπησα δυνατὰ τὸ κεφάλι μου στὴ γωνιὰ ἑνὸς τραπεζιοῦ.

Ὅταν συνῆλθα ἐπιτέλους καὶ κατάφερα νὰ ἐξηγήσω τί ἤθελα, ὁ κ. Ρέμινγκτον φάνηκε διστακτικός:

— Εἶσαι τόσο μικρή, σωστὸ κουταβάκι, ποὺ θὰ χρειάζεσαι συνεχῶς προστασία! παρατήρησε. Μά, ἂς εἶναι, ἔλα αὔριο στὶς 9 νὰ πιάσῃς δουλειά. Τί λές, θὰ τὰ καταφέρῃς νὰ φτάσῃς σώα ὡς ἐδῶ;

— Ἀστεῖο πρᾶγμα! εἶπα μ' ἀξιοπρέπεια. Δὲν εἶμαι δὰ κανένα μωρό.

Καὶ σηκώθηκα νὰ φύγω, ξεχνῶντας πὼς εἶχα βάλει ἀνάμεσα στὰ πόδια μου τὴν καταραμένη ὀμπρέλλα! Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ βρεθῶ ξαπλωμένη χάμω, φαρδεια-πλατειά! Καθὼς ξανασηκωνόμουνα, τόλμησα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸν κ. Ρέμινγκτον, καὶ εἶδα πὼς εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπό του στὶς χοῦφτες του καὶ τραντάζόταν ὁλόκληρος ἀπ' τὰ γέλια...

Ἀργότερα, οἱ συνάδελφοί μου μὲ βεβαίωσαν πὼς ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ τὸν εἶχαν δῆ νὰ γελάῃ, ἀπὸ τότε, ποὺ πέθανε ἡ γυναῖκα του.

Δὲν ἄργησα ν' ἀνακαλύψω πὼς ἦταν ὁ καλύτερος προϊστάμενος, ποὺ μποροῦσα νὰ βρῶ. Πάντα εὐγενικός, γλυκομίλητος, ἕτοιμος νὰ βοηθήσῃ τοὺς ὑπαλλήλους του, ὅσο καὶ ὅπως μποροῦσε. Ἐμένα μὲ εἶχε πάρει ὑπὸ τὴν προστασία του καὶ μοῦ εἶχε κολλήσει τὸ παρατσούκλι «κουταβάκι».

Δὲν ἦταν μεγάλος κι' ὁ ἴδιος. Τὸ πολὺ 28 χρονῶν. Μὰ ὁ πρόωρος θάνατος τῆς γυναίκας του τὸν εἶχε πληγώσει κατάκαρδα καὶ μιὰ σκιὰ μελαγχολίας πλανιόταν πάντα στὸ ὄμορφο πρόσωπό του...

Λίγους μῆνες ἀργότερα, ἔπεσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς πρώτης μου ἀγάπης. «Ἔπεσα» στὴν κυριολεξία, γιατί, καθὼς προσπαθοῦσα νὰ πηδήσω σ' ἕνα λεωφορεῖο, ποὺ ξεκινοῦσε, γλύστρησα καὶ θἄσπαζα τὰ κόκκαλά μου στὴν ἀσφαλτο, ἂν δὲ μ' ἅρπαζαν δυὸ γερὰ ἱπράτσα.

Ὁ σωτήρας μου ἦταν ἕνας ψηλὸς νέος, πολὺ ψηλὸς καὶ πολὺ νέος, μὲ σκληρὸ πρόσωπο καὶ τεράγωνο σαγόνι. Μὲ βρῆκε ὄμορφη καὶ μοῦ τὸ εἶπε ἀμέσως, διαπράζαντάς με συγχρόνως νὰ τὸν ἀκολουθήσω σ' ἕνα μπάρ. Ὑπάκουσα ἀδίστακτα.

Τὸν λέγανε Μπὶλ κι' ἦταν ἕνας σωστὸς τέντυ-μπόϋ. Τοῦ ἄρεσαν ἡ ἐξάλλη τζάζ οἱ καυγάδες κι' ἡ τεμπελιά. Φυσικά. ὅλ' αὐτὰ μοῦ φάνηκαν σὰν τὰ ὡραιότερα προτερήματα, ποὺ μποροῦσε νἄχη ἕνας ἄντρας, καὶ ξετρελλάθηκα μαζί του.

Δὲ μπόρεσα νὰ μὴ μιλήσω γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου στὸ γραφεῖο. Σὲ λίγο ὅλη ἡ ἐπιχείρησι ἤξερε πὼς ἤμουν ἐρωτευμένη. Καί κάθε πρωΐ, ὁ προϊστάμενός μου μὲ ρωτοῦσε, χαμογελῶντας:

— Τί κάνει ὁ νεαρός σου; Σοῦ φέρνεται καλά, ἢ μήπως πρέπει νὰ πάω νὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα;

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πως ὁ Μπὶλ δὲ μοῦ φερνόταν καθόλου καλά, γιατὶ δὲν εἶχε τρόπους.

Τέλος ἔφτασαν οἱ γιορτές. Τὴν παρασμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς πῆρα μαζί μου τὸ Μπίλ, στὸ μικρὸ πάρτυ, ποὺ ἔδινε κάθε χρόνο στὸ γραφεῖο ὁ κ. Ρέμινγκτον, γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους του. Ὁ «ἀγαπημένος» μου φόντιτσε νὰ φερθῇ ὅσο χειρότερα μποροῦσε: Εἶπε ἀνοησίες, ἔσβυσε στὸ πάτωμα τὰ τσιγάρα του καὶ ἤπιε ὅσο ὅλοι οἱ ἄλλοι μαζί.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἔπιασα τὸν προϊστάμενό μου νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ ἀπέραντη περιφρόνησι. Κι' ἀμέσως ἔπεσε τὸ πέπλο, ποὺ μοῦ σκέπαζε τὰ μάτια κι' εἶδα τὸν ἥρωά μου ὅπως ἦταν πραγματικά!

Ὅταν φύγαμε, ὁ κ. Ρέμινγκτον ἔμεινε στὸ γραφεῖο, μόνος του, γιὰ νὰ τελειώσῃ κάποια δουλειά. ὅπως μᾶς εἶπε. Καταλάβαθ πὼς δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ γυρίσῃ, χρονιάρα μέρα στὸ ἀδειανὸ σπίτι του...

Μόλις βρεθήκαμε στὸ δρόμο, δήλωσα στὸ Μπὶλ πὼς δὲν ἤθελα νὰ τὸν ξαναδῶ, κι' ἐνοιωσα μεγάλη ἀνακούφισι, βλέποντάς τον νὰ χάνεται μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἀκολούθησαν μερικοὶ μῆνες προσμονῆς. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ κ. Ρέμινγκτον μοῦ φερνόταν μὲ πολλὴ καλωσύνη καὶ κατανόησι. Μὲ πήγαινε πότε-πότε στὸν κινηματογράφο καὶ γενικὰ φρόντιζε νὰ μὲ διασκεδάζῃ. Ὥσπου γνώρισα τὸ δεύτερο ἔρωτα τῆς ζωῆς μου; τὸ Γουίλλιαμ. χλωμό, ἀδύνατο καὶ ποιητή.

Αὐτὸς βέβαια, ἦταν τὸ ἀντίθετο τοῦ Μπίλ. γεμάτος ὑπερβολικὴ εὐγένεια. ποὺ δὲν τὸν ἐμπόδιζε ὅμως νὰ μὲ θεωρῇ κατώτερή του, ἐπειδὴ δὲν ἔγραφα στίχους. Ἤμουν πολὺ περήφανη γι' αὐτόν, καὶ τοὺς ὀχτὼ μῆνες ποὺ κράτησε τὸ εἰδύλλιό μας, πίστευα πὼς εἶχα βρῆ τὸν ἰδανικὸ ἄντρα.

Ὁ κ. Ρέμινγκτον μὲ πείραζε γιὰ τὸ «Σαίξπηρ» μου — ὅπως ἔλεγε τὸ Γουίλλιαμ — καὶ μοῦ δήλωσε πὼς θὰ τὸν ἔβλεπε εὐχαρίστως στὸ πάρτυ τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Τὸν πῆγα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ν' ἀνακαλύψω πὼς πετοῦσε στὰ σύννεφα, πὼς δὲν ἦταν ἄξιος νὰ συζητήσῃ γιὰ τὰ ἁπλὰ θέματα. ποὺ ἀπασχολοῦν τοὺς ἀνθρώπους. καὶ πὼς στὶς ἐρωτήσεις. ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ προϊστάμενός μου γιὰ τὸ μέλλον του. δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ.

Τὸν χώρισα κι' αὐτὸν τὸ ἴδιο βράδυ. ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο. Καί, φεύγοντας μόνη μου, ἔριξα μιὰ ματιὰ στὸ φωτισμένο παράθυρο. Ὁ κ. Ρέμινγκτον εἶχε μείνει καὶ πάλ ιμόνος του. γιὰ νὰ περάσῃ τὴν πρώτη νύχτα τοῦ χρόνου μὲ τὶς πικρὲς ἀναμνήσεις του.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, βρῆκα ἕνα νέο. ποὺ μποροῦσα νὰ τὸν παρουσιάσω ὁπωσδήποτε χωρὶς νὰ ντρέπωμαι: τὸ Νταίηβ. Ἦταν καλοφτιαγμένος. λογικός. καὶ σπούδαζε ἀρχιτέκτονας. Ἤθελε νὰ μὲ παντρευτῇ μόλις θἄπαιρνε τὸ δίπλωμά του. Ἀλλ' ἐνοιωθα ἀόριστα πὼς δὲ θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ γίνω γυναίκα του. χωρὶς νὰ ξέρω κἂν τὸ γιατί...

Τοῦ τὸ εἶπα ὅταν πιὰ πλησίαζαν οἱ γιορτές, κι' ἀποφασίσαμε πὼς ἦταν προτιμότερο νὰ χωρίσουμε.

Ἔτσι, πῆγα μόνη μου στὸ πάρτυ τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, εἶχαν φύγει ὅλοι. Δὲν ἔμενε πιὰ στὸ γραφεῖο παρὰ ὁ κ. Ρέμινγκτον. ποὺ εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ ἐξετάζῃ κάτι φακέλλους. γιὰ νὰ μὲ πείσῃ πὼς σκόπευε νὰ δουλέψῃ, κι' ἐγώ.

— Δὲ θὰ πᾶς νὰ χορέψῃς ἀπόψε; μὲ ρώτησε.

— Ἴσως, ἀπάντησα ἀόριστα. Μὰ θἄθελα πρῶτα νὰ σᾶς προσφέρω τὸ δῶρο μου. ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὸ δεχθῆτε...

— Τί περίφημο δῶρο εἶν' αὐτό; ἀπόρησε.

— Ὁ ἑαυτός μου. δήλωσα ἤρεμα, ἂν κι' ἡ καρδιά μου χτυποῦσε τρελλά.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, κουταβάκι; φώναξε ἔκπληκτος. Ὥστε τώρα βρῆκες νὰ ἐρωτευθῆς ἐμένα; Δὲν ἔβαλες ἀκόμη μυαλό;

— Μπρίαν!... μουρμούρισα. λέγοντάς τον γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸ μικρό του ὄνομα. Πέρασε πιὰ ὁ καιρός. ποὺ ἤμουν κουταβάκι. Εἶν' ἀλήθεια πὼς χρειάστηκε νὰ περάσουν τρία χρόνια, γιὰ νὰ καταλάβω πὼς σ' ἀγαπῶ. Μὰ τί μ' αὐτό; Ἔδιωξα τὸ Μπὶλ. γιατὶ κατάλαβα πὼς τὸν περιφρονοῦσες. Ἔδιωξα τὸ Γουίλλιαμ γιατὶ τὸν εἶδα μὲ τὰ δικά σου μάτια. Ἔδιωξα τὸ Νταίηβ γιατί... γιατὶ δὲν ἤσουν ἐσύ! Τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε ἂν εἶχα γνωρίσει κι' ἄλλους πενῆντα. Σ' ἀγαπῶ, Μπρίαν!

Περίμενα λίγο. Ὕστερα, βλέποντας πὼς δὲν ἀπαντοῦσε, ἔριξα στὴν πλάτη μου τὸ παλτό μου καὶ δήλωσα πικρά:

— Λυπᾶμαι, ποὺ δὲ δέχεσαι τὸ δῶρο μου! Σοῦ εὔχομαι κάθε εὐτυχία γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο.

Μ' ἄφησε νὰ πάω ὡς τὴν πόρτα. Καὶ μόνο τὴ στιγμὴ ποὺ πήγαινα νὰ τὴν ἀνοίξω, τὸν ἄκουσα νὰ μοῦ λέη τρυφερά:

— Ἀγαπημένο μου κοριτσάκι, ἂν ἤξερες πόσον καιρὸ τ' ὀνειρευόμουν. αὐτό! Μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ πιστέψω πὼς θὰ γινόμουν ποτὲ τόσο εὐτυχισμένος!

Γύρισα ἀμέσως κι' ἔτρεξα νὰ κρυφτῶ στὴν ἀγκαλιά του.

Τὸ ρολόϊ χτυποῦσε 12, καθὼς τὰ χεῖλη μας ἑνώθηκαν σ' ἕνα φιλὶ γεμάτο πάθος.

Χ. ΡΑ·Ι·Σ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΟΜΠΕΡΤ ΠΡΕΣΤΟΝ	: Στὴβ Μπλαὶρ
ΤΟΝΥ ΡΑΝΤΑΛ	: Πὼλ Φέρρις
ΤΖΙΟΡΤΖΙΑ ΜΟΛΛ	: Ἔλενα Χάρακα
ΓΟΥΟΛΤΕΡ ΜΑΤΑΟΥ	: Τόνυ Ντάλλας
ΜΠΕΤΤΥ ΜΠΡΟΥΣ	: Τσὰ — Τσὰ Μίλλερ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ	: Καθηγητὴς Παππᾶς
ΤΙΤΟΣ ΒΑΝΔΗΣ	: Πάτερ Ἀναξαγόρας
ΜΙΡΑΝΤΑ ΜΥΡΑΤ	: Κυρία Χάρακα
ΠΗΤΕΡ ΜΑΜΑΚΟΣ	: Νὶκ

ΥΔΡΑ το νησὶ τοῦ ἔρωτα

Παραγωγὴ—Σκηνοθεσία:
ΜΟΡΤΟΝ ΝΤΑ ΚΟΣΤΑ.
Σενάριο: ΝΤΕ·Ι·ΒΙΝΤ ΣΒΑΡΤΣ.

Ἔγχρωμη αἰσθηματικὴ περιπέτεια τῆς ΓΟΥΩΡΝΕΡ—ΜΠΡΟΣ—*Μιὰ ταινία τοῦ ὀργανισμοῦ* ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ Α.Ε.

2ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Στὴβ Μπλαίρ, ξαναγυρίζοντας στὴ Νέα Ὑόρκη συναντᾶ σ' ἕνα ἑλληνικὸ ρεστωράν τὸ φίλο του Τόνυ Ντάλλας, ποὺ ἀραβωνιάζεται ἐκεῖνο τὸ βράδυ μιὰ χορεύτρια, τὴν Τσὰ — Τσά.

Ὁ Στὴβ εἶναι σκηνοθέτης καὶ ὁ Τόνυ, ἀποφασίζει νὰ χρηματοδοτήση ἕνα φίλμ, ὑπὸ τὸν ὅρο ὁ βασικὸς γυναικεῖος ρόλος ν' ἀνατεθῆ στὴν Τσά—Τσά. Ὁ Στὴβ δέχεται, τὸ φίλμ γυρίζεται μὲ χίλιες δυὸ δυσχέρειες καὶ σημειώνει ὅπως ἦταν φυσικό, παταγώδη ἀποτυχία.

Γιὰ ν' ἀποφύγουν τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Τόνυ Ντάλλας ὁ Στὴβ καὶ ὁ φίλος του Πὼλ Φέρρις φεύγουν μὲ τὸ πρῶτο πλοῖο καὶ κατευθύνονται στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Στὴβ ξέρει καλὰ αὐτὴ τὴ χώρα, γιατὶ κατὰ τὸν πόλεμο εἶχε πέσει μὲ τὸ ἀεροπλάνο του κοντὰ στὴν Ὕδρα καὶ ἐπὶ 18 μῆνες κρύφτηκε σ' αὐτὸ τὸ νησί, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν.

Πάνω στὸ πλοῖο γνωρίζουν κάποιο, ποὺ τοὺς μιλᾶ γιὰ τὴν Ὕδρα καὶ γιὰ τὸ βιβλίο ποὺ ἔγραψε κάποιος καθηγητὴς Παππᾶς, διαψεύδοντας ὅτι τὸ νησὶ αὐτὸ ἦταν πρὶν ἀπὸ 3000 χρόνια ἀφιερωμένο στὴν Ἔρωτα καὶ στὸ Διόνυσο.

Ὁ Στὴβ ἀποφασίζει νὰ ξαναδώση στὴν Ὕδρα τὴν παλιά της φήμη καὶ νὰ τῆς ἐξασφαλίση πλούσιο τουρισμό. Γι' αὐτὸ μόλις φτάνουν στὴν Ἀθήνα παρασύρει τὸν Πὼλ σ' ἕνα κατάστημα ποὺ πουλάει ἀντίκες καὶ κάνει διάφορες παραγγελίες. Βγαίνοντας συναντᾶ τὴν Ἔλενα Χάρακα ἡ μητέρα τῆς ὁποίας τὸν ἔκρυβε στὸ σπίτι της, στὴν Ὕδρα. Ἡ Ἔλενα τοῦ ἀποκαλύπτει πὼς εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν καθηγητὴ Παππᾶ....

Ἡ σύμπτωσι αὐτὴ κατέπληξε τὸ Στὴβ. Ὥστε ἡ Ἔλενα ἦταν ἀραβωνιασμένη μὲ τὸν καθηγητὴ Παππᾶ, ποὺ εἶχε γράψει τὸ περίφημο ἐκεῖνο βιβλίο, καταρρίπτοντας τὸν ἐρωτικὸ θρύλο τῆς Ὕδρας. Τοῦ φαινόταν ἀπίστευτο καὶ συνέχισε τὶς ἐρωτήσεις, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ:

— Θὰ παντρευτῆς, λοιπόν, ἕνα γέρο;

— Ὄχι!... Ὁ Γρηγόρης εἶναι πιὸ νέος ἀπὸ σένα.

— Καὶ πότε μὲ τὸ καλό;

— Μόλις πάρη προαγωγὴ καὶ αὔξησι. Ἔχει γράψει κι' ἕνα βιβλίο...

— Ξέρω ἐ'Ο μῦθος τοῦ Παραδείσου». Κάποιος στὸ πλοῖο μοῦ τόδωσε καὶ τὸ διάβασα.

— Ὁ Γρηγόρης θὰ εὐχαριστηθῆ πολύ. Ἐφτυσε αἷμα, γιὰ νὰ τὸ γράψη.

— Τώρα ὅμως ἐξ αἰτίας του δὲ θὰ πηγαίνουν τουρίστες στὴν Ὕδρα.

— Ἡ μητέρα μου μένει πάντα στὴν Ὕδρα κι' ἐγὼ πηγαίνω ἐκεῖ τὰ Σαββατοκύριακα. Θὰ ρθῆς μαζί μου; Θὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ χαρά της, ὅταν σὲ ξαναδῆ.

— Κι' ἐγὼ χάρηκα πολύ, ποὺ σὲ ξαναεῖδα, ὕστερα ἀπὸ 17 χρόνια.

Ὅταν ὁ Στὴβ ἔφτασε μαζὶ μὲ τὴν Ἔλενα στὴν Ὕδρα, βρῆκε τὸ νησὶ ἔρημο καὶ νεκρὸ καὶ τὸ ἀπέδωσε ἀμέσως στὸ βιβλίο τοῦ καθηγητοῦ Παππᾶ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τοῦ δημιούργησε ἕνα ἠθικὸ ἄλλοθι, γιὰ ὅ,τι ἑτοιμαζόταν νὰ κάνη. Πῆγαν, φυσικά, κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι τῆς Ἔλενας, ὅπου ὁ Στὴβ εἶχε κρυφτῆ ἐπὶ 18 μῆνες, κατὰ τὴν κατοχή καὶ ἡ κυρία Χάρακα δὲν ἔκρυψε τὸν ἐνθουσιασμό της ξαναλέποντας τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε σώσει ἀπὸ τὰ νύχια τῶν Γερμανῶν. Πάνω στὴ συζήτησι ἡ μητέρα τῆς Ἔλενας τοῦ εἶπε:

— Περιμένουμε ξέρεις καὶ ἄλλον ἐπισκέπτη, ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Τὸν μοναδικό μου ἀδελφό, ποὺ ἔχω νὰ τὸν δῶ ἀπὸ παιδί. Πράκειται νὰ παντρευτῆ καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ ἔρθη νὰ περάση ἐδῶ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. Ἐλπίζω νὰ μείνης ὡς τότε καὶ νὰ τὸν γνωρίσης.

Μιὰ ἀπότομη ἀλλαγὴ τοῦ σκηνικοῦ μᾶς μεταφέρει στὸ σπίτι τοῦ Τόνυ Ντάλλας, στὴν Ἀμερική, ὅπου ὁ γκάνγκστερ ἔχει μιὰ τρυφερὴ συζήτησι μὲ τὴ μέλλουσα σύζυγό του Τσά — Τσά.

— Ὥστε, λοιπόν, ἡ ἀδερφή σου μᾶς περιμένει νὰ πᾶμε στὴν Ὕδρα;

Ξαναγυρίζουμε στὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Χάρακα. Ἡ μητέρα τῆς Ἕλενας ἐξακολουθεῖ νὰ μιλᾶ στὸ Στὴβ γιὰ τὸν ἀδελφό της.

— Μοῦ ἔγραψε πὼς περιμένουν κι' ὅλας ἕνα παιδί... Θεέ μου πόσο γρήγορα γίνονται ὅλα στὴν Ἀμερική. Θέλουν δὲ τὸ παιδὶ αὐτὸ νὰ γεννηθῆ στὴν Ὕδρα... Αὐτὴ εἶναι τοὐλάχιστον ἡ ἐπιθυμία τῆς Τσά—Τσά.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος Τσά—Τσά, ὁ Στὴβ κόντεψε νὰ λιποθυμήση. Ὥστε ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας Χάρακα δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Τόνυ Ντάλλας, ποὺ εἶχε γίνει... μεγάλος καὶ τρανὸς στὴν Ἀμερική.

ποὺ εὕρισκε στὰ ταβερνάκια τ[illegible] νησιοῦ.

Ὁ Πὼλ ὅμως εἶχε βρῆ στὴν [illegible] ὡραία μελαχροινὴ 22 χρόνων [illegible] Ὕδρα καὶ κάτι ἄλλο: Τὴ Μιράντα. Μιὰ ἔξε ἀμέσως μεγάλο ἐνδιαφέρ[illegible] ποὺ ἦταν ἐξαδέλφη τῆς Ἕλενας κι' ἔδειτα ἦταν τρυφερὴ καὶ δι[illegible]κτική καὶ ἡ στάσι της αὐτὴ φαινότανε παἀθορμητισμὸ ἀνάμεσα [illegible] στὰ δυὸ φῦλα. Στὴν ἀρχὴ τὸβαλε στὰ πόδια. Γρήγορα ὅμως ξανα[illegible]ρισε κοντὰ στὴ Μιράντα.

... Θὰ περάσουμε ἐκεῖ ἕνα ὀνειρώδη μῆνα τοῦ μέλιτος...

— Δὲ θὰ πᾶμε πουθενὰ ἂν δὲ βάλω γέρι πάνω σ' αὐτὸν τὸν καταραμένο Στὴβ Μπλαίρ. Ἔμαθα πὼς στὴν Καλιφόρνια κάποιος ἔφαγε ἀπὸ μιὰ γριὰ τετρακόσια χιλιάρικα. Μυρίζομαι πὼς θὰ εἶναι δουλειὰ τοῦ Στὴβ κι' ἔστειλα ἐκεῖ τὰ παλληκάρια μου.

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα αὐτά. Ἐγὼ ὀνειρεύομαι τὴν Ὕδρα, τὸ νησί, ποὺ γεννήθηκες. Τὸ λένε «Τὸ νησὶ τοῦ ἔρωτα». Γι' αὐτὸ εἶσαι κι' ἐσὺ τόσο ἐρωτιάρης... Θάθελα νὰ γεννηθῆ ἐκεῖ τὸ παιδὶ ποὺ περιμένω!

Καὶ ὁ Τόνυ θάρχόταν σὲ λίγες βδομάδες στὴν Ὕδρα. Δὲν ἔμενε λοιπὸν στὸ Στὴβ παρὰ νὰ ἐπισπεύση τὴν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου του. Ἂν ἡ δουλειὰ πήγαινε καλὰ δὲ θὰ δυσκολεύονταν νὰ πείσουν τὸν Τόνυ νὰ τοὺς βοηθήση καὶ νὰ συμβάλη κι' αὐτός, μὲ τὸ ἀζημίωτο, στὴν ὁλοκλήρωσι τοῦ σχεδίου.

Στὸ ταξίδι του αὐτὸ στὸν «Παράδεισο τοῦ ἔρωτα», εἶχε συνοδέψει τὸ Στὴβ καὶ ὁ φίλος του Πὼλ Φέρρις, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐνθουσιάστηκε ἀμέσως μὲ τὸ θουμάσιο κρασί...

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα ὅμως ὁ Στὴβ καὶ ὁ Πὼλ εἶχαν ν' ἀσχοληθοῦν καὶ μὲ ἄλλα σοβαρὰ πράγματα. Ἔμαθαν πὼς ὁ Ἀνδρόβουλος, ὁ ταβερνάρης ἔκανε καταδύσεις μὲ σκάφανδρο σὲ μιὰ περιοχή, πού, καθὼς ἔλεγε ὁ ἴδιος, ἡ θάλασσα ἔκρυβε πολλά.

Τὸν πλησίασαν, λοιπόν, καὶ μὲ τρόπο, ζήτησαν νὰ τὸν ψαρέψουν. Ἐκεῖνος τοὺς ὁμολόγησε πὼς δὲν εἶχε βρῆ ἀκόμα τίποτα.

— Ἐμεῖς, τοῦ εἶπε ὁ Στήβ, ἔχουμε φέρει μαζί μας μερικὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα. Δέχεσαι νὰ πῆς πὼς τὰ ἔβγαλες ἐσὺ ἀπὸ τὴ θάλασσα;

—Ὁ καθηγητὴς Παππᾶς, θὰ πάθαινε ἀποπληξία...

—Ἄσε τὸν Παππὰ καὶ πές μας δέχεσαι ἢ ὄχι;...

—Καὶ ποιός ξέρει τὸ κατάλληλο σημεῖο;

—Ἐσὺ θὰ βρῆς τὸ πιὸ κατάλληλο... Αὐτὸ θὰ βοηθοῦσε τὴν κίνησι. Τὸ νησί σας δὲ θὰ χωροῦσε πιὰ τοὺς τουρίστες καὶ τοὺς ἀρχαιολόγους... Λοιπὸν πότε ἀρχίζεις;

— Σὲ δυὸ - τρεῖς μέρες... Πρέπει ὅμως νὰ βροῦμε κι' ἄλλα γλυπτά...

—Στὴν Ἀθήνα κάποιος ἀρχαιοπώλης ἔχει ἀναλάβει νὰ μᾶς βρῆ...

— Στὶς καταδύσεις σου αὐτὲς θὰ σὲ βοηθήση καὶ ὁ φίλος μου, ὁ Πὼλ Φέρρις, ποὺ εἶναι ἄσσος.

Π ώ λ: Τρελλάθηκες; Ὅταν ἀνακαλύψουμε τ' ἀφιερώματα στὴ θάλασσα καὶ δημοσιεύσουν τὴ φωτογραφία μου, ὁ ἀρχαιοπώλης θὰ μὲ ἀναγνωρίση... Ἐγὼ ἀποκλείσμαι!...

Ὁ Στὴβ ὅμως δὲ δυσκολεύτηκε γὰ μεταπείση τὸν Πὼλ καὶ οἱ καταδύσεις ἄρχισαν, γιὰ νὰ φέρουν στὸ φῶς ἕνα σωρὸ ἀνεκτίμητα εὑρήματα. Ὁ καθηγητὴς Παππᾶς ἔσπευσε ἐπὶ τόπου:

— Εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ βρήκατε αὐτὰ σὲ τοῦτα τὰ νερά, δήλωσε κατηγορηματικά. Αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὴ Δωδώνη. Ἐδῶ δὲν ἔχουν βρεθῆ ἀφιερώματα στὸ Διόνυσο.

—Ἐγὼ τὸν εἶδα, ποὺ τὄβγαζε ἀπὸ τὴ θάλασσα! εἶπε ὁ Στήβ.

—Ἀπίστευτο... Τέτοια πράγματα βρέθηκαν μόνο στὴ Σπάρτη!

—Ἴσως νὰ τἄφεραν ἐδῶ καράβια, ποὺ χτύπησαν στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς καὶ βυθίστηκαν! παρατήρησε ὁ Στήβ.

—Ἀδύνατον!... ἐπέμενε ὁ καθηγητὴς Παππᾶς.

— Τότε, ἐπενέβη ὁ Ἀνδρόβουλος ὁ ταβερνιάρης. Θὰ τὸ ἔκαναν αὐτὸ σκοπίμως οἱ Ρωμαῖοι, γιὰ νὰ συκοφαντήσουν τοὺς προγόνους μας, ὅτι λάτρευαν τὸ σέξ.

Καθηγητής: Ἐμεῖς, σὰν πατριῶτες Ἕλληνες, ἔχουμε ὑποθήκον νὰ τὰ ξαναρίξουμε ὅλα αὐτὰ στὸν ὑδάτινο τάφο τους... Ἔτσι θὰ τιμωρήσουμε τοὺς συκοφάντες, ὅπως τοὺς ἀξίζει.

Φυσικά, ὁ Στὴβ Μπλαίρ δὲ συμφωνοῦσε καθόλου μὲ τὸν καθηγητὴ Παππᾶ καὶ ὄχι μόνο δὲ συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία του, ἀλλὰ ἄρχισε μιὰ μεγάλη διαφήμισι τῶν ἀνακαλύψεων. Δημοσιογράφοι ἔτρεξαν στὴν Ὕδρα καὶ οἱ ἐφημερίδες ἄρχισαν νὰ δημοσιεύουν ἐντυπωσιακὲς εἰδήσεις, κάτω ἀπὸ χτυπητοὺς τίτλους:

ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ
ΕΝΑΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΣΤΗΝ ΥΔΡΑ
ΥΔΡΑ: Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

— Θὰ ὑπάρχει καὶ ἕνα θέατρο τοῦ ἔρωτα, στὸ ὁποῖο οἱ ξένοι ἐπιστήμονες θὰ μποροῦν νὰ δίνουν διαλέξεις. Ὁποιος θέλει νὰ χρησιμοποιήση τὸ νησὶ τοῦ ἔρωτα, γιὰ νὰ διαφημίση τὰ καλλυντικά του ἢ τὰ ἐσώρουχά του θὰ μοῦ πληρώνη δικαιώματα. Κι' ἐγὼ ὁ ζάμπλουτος πιὰ Στὴβ θὰ χαρίσω στὸν ἑαυτό μου τὴν Ἕλενα.

— Κι' ἂν ἀγαπᾶ τὸν ἄλλο;

— Δὲν τὸ πιστεύω... Πάντως τὴν ἀγαπῶ. Νόμιζες πὼς ἀγαπᾶ μόνο τὸ χρῆμα, φιλαράκο μου;

Σὲ συζητήσεις του μὲ τὸν Πὼλ, ὁ Στὴβ τοῦ ἀνέπτυξε τὰ μεγαλεπήβολα σχέδιά του:

— Θὰ φτιάξω ἕνα ξενοδοχεῖο μὲ 900 κρεβάτια, ποὺ θὰ τὸ ζηλεύῃ κι' αὐτὸς ὁ Χίλτον. Τὰ σεντόνια του θὰ εἶναι ἀρωματισμένα καὶ τὰ τηλεφωνά του θὰ παίζουν γλυκειὰ μουσική. Ἐγὼ θὰ παίρνω 25% καὶ θὰ κρατάω μόνο μου τὰ βιβλία. Θὰ σοῦ δώσω κι' ἐσένα ἄλλα 5% κι' ἔτσι σὲ λίγο θὰ εἶσαι τόσο πλούσιος, ὥστε νὰ μπορῆς ν' ἀγοράζῃς ὅλο τὸ οὐΐσκυ, ποὺ παράγει ἡ Σκωτία.

Ἐνῶ ὁ Στήβ ἐξομολογεῖται ἔτσι στὸν Πὼλ τὸν ἐρωτά του γιὰ τὴν Ἔλενα, ἐκείνη ἀποκαλύπτει στὴν ἐξαδέλφη της, τὴ Μιράντα:

— Εἶμαι ἐρωτευμένη μὲ τὸ Στήβ. Τόνοιωσα μόλις τὸν ξαναεἶδα στὴν Ἀθήνα... Σοῦ φαίνεται ἀνόητο, ἔ;

— Καθόλου, γιατὶ κι' ἐμένα μ' ἀρέσει. Μοιάζει σὰν ἥθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου...

—Πῶς νὰ τοῦ τὸ πῶ ὅμως; Ἐμένα δὲ μὲ βλέπει ἐρωτικά... Μὲ θεωρεῖ πάντα μικρὸ κοριτσάκι...

— Φίλησέ τον καὶ θὰ δῆς γιὰ πότε θὰ μεγαλώσῃς στὰ μάτια του.

Ὁ Στήβ, ποὺ ὅπως εἴπαμε ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἔλενα, δὲν εἶχε τὰ χέρια ἐλεύθερα γιὰ δράσει καὶ δὲ μποροῦσε ν' ἀφοσιωθῇ ὁλοκληρωτικὰ στὰ σχέδια, ποὺ εἶχε καταστρώσει. Ἀνυπομονοῦσε ὁλη τὴ βδομάδα νὰ ἔρθῃ τὸ Σαββατοκύριακο γιὰ νἄχῃ καὶ πάλι κοντά του τὸ Λενάκι του... Μιὰ μέρα μάλιστα μίλησε γιὰ τὸν ἔρωτά του στὴν ἴδια τὴν κυρία Χάρακα, ἡ ὁποία δὲν τὸν ἀποθάρρυνε... Τοῦ εἶπε μόνο πὼς ἡ Ἑλλάδα δὲν εἶναι Ἀμερική...

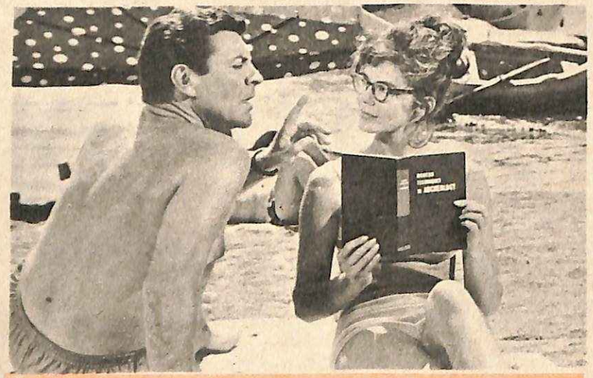

— Στὴν Ἑλλάδα, τοῦ τόνισε, μιὰ κοπέλλα δὲν παίζει μὲ τὴν τιμή της. Καὶ ἡ τιμή της διατρέχει μεγάλο κίνδυνο ὅταν κυνηγᾷ δυὸ ἄντρες συγχρόνως!... Φρόντισε νὰ τῆς ἀποκαλύψῃς τὸν ἔρωτά σου καὶ νὰ δῇς ποιὰ ἀπόφασι θὰ πάρῃ μόνη της.

Παίρνοντας τὸ μπάνιο του τὴν Κυριακὴ μαζὶ μὲ τὴν Ἔλενα, ὁ Στὴβ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὰ αἰσθήματά του. Ἐκείνη δὲν πίστευε στ' αὐτιά της, προσπάθησε ὅμως νὰ κρύψῃ τὴ χαρά της καὶ νὰ προσποιηθῇ τὴν ἀδιάφορη...

Ἐνῶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ συζητοῦν στὴν πλάζ, σ' ἕνα ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ, στὰ γραφεῖα τῆς χωροφυλακῆς, γινόταν μία ἐντελῶς διαφορετικὴ συζήτησι. Εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἕνας ἀρχαιοπώλης, ποὺ ἀπ' αὐτὸν ἀγόρασαν ὁ Στὴβ καὶ ὁ Πὼλ τὰ δ:άφορα ἀρχαῖα ἀφιερώματα καὶ ἀγαλματίδια καὶ ἀπεκάλυπτε ὅτι τὰ δῆθεν εὑρήματα, ποὺ εἶχε δῆ φωτογραφίες τους στὶς ἐφημερίδες, προέρχονταν ἀπὸ τὸ κατάστημά του.

—Ἐγὼ τοὺς πούλησα τὸν περίφημο τράγο τῆς Δωδώνης.

Πρῶτος ἔπεσε στὰ χέρια τῆς χωροφυλακῆς ὁ Πώλ, τὸν ὁποῖο δὲ δυσκολεύτηκαν νὰ βροῦν στὸ ταβερνάκι ὅπου σύχναζε. Τὸν ὡδήγησαν στὸ τμῆμα καὶ τὸν παρουσίασαν στὸν ἀρχαιοπώλη.

— Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἂν εἶναι αὐτός, εἶπε ὁ ἀρχαιοπώλης, γιατὶ μοῦσπασαν τὰ γυαλιά μου ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ καὶ δὲ βλέπω τίποτα, χωρὶς γυαλιά.

—Ὡραῖα, εἶπε ὁ χωροφύλακας ἀφίνοντας ἐλεύθερο τὸν Πώλ... Πάντως ὅσο διαρκοῦν οἱ ἀνακρίσεις θὰ μείνετε στὴν Ὕδρα...

... κι' ἐσεῖς καὶ ὁ φίλος σας Στὴβ Μπλαίρ.

Ὁ Πὼλ ἔτρεξε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε στὸ σπίτι τῆς Ἔλενας καί, μπαίνοντας στὸ σαλόνι, διέκοψε μιὰ τρυφερὴ ἐρωτικὴ σκηνή. Ὁ Στὴβ ἦταν ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι καὶ ἡ Ἔλενα καθισμένη πλάι του τὸν κυττοῦσε στὰ μάτια.

Φυσικὰ δὲν εἶχε οὔτε στιγμὴ γιὰ χάσιμο καὶ γι' αὐτὸ παρακάλεσε τὴν Ἔλενα νὰ τοὺς ἀφίσῃ γιὰ λίγο μόνους, μιὰ κι' εἶχε νὰ πῇ στὸ Στὴβ κάτι πολὺ βιαστικὸ καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ ΤΖΕ·Ι·ΜΣ ΤΣΕ·Ι·Ζ

ΤΟ ΡΑΝΤΣΟ ΤΩΝ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ

ΕΙΡΗΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ θεατρικὸς συγγραφέας Βὶκ Ντέρμοτ μένει προσωρινὰ μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του Κάρολ καὶ τὸ ἀγοράκι τους, στὸ ἀπομονωμένο ἀγρόκτημα «Μοναξιά». Πῆγε ἐκεῖ γιὰ νὰ βρῇ ἡσυχία καὶ νὰ δουλέψῃ. Ξυπνώντας ὅμως ἕνα πρωΐ, παρατηρεῖ πὼς ὁ σκύλος του ἔχει ἐξαφανιστῇ, καθὼς κι' ὁ Βιετναμέζος ὑπηρέτης του Ντὶ Λόγκ. Ἔχουν χαθῇ ἐπίσης τὰ ὅπλα του, τὸ τηλέφωνο εἶναι κομμένο καὶ τὸ αὐτοκίνητό του ἀχρηστευμένο. Ἡ Κάρολ τοῦ λέει πὼς ἄκουσε νὰ φτάνῃ τὴ νύχτα μιὰ μοτοσυκλέττα, ποὺ ἔνει ὅμως τώρα ἐξαφανιστῇ. Τρομοκρατημένοι ἀπ' αὐτὰ τὰ μυστήρια, ἀποφασίζουν νὰ φύγουν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ράντσο καὶ νὰ κάνουν πολλὰ χιλιόμετρα πεζῇ, ὡς τὸ κοντινότερο χωριό. Τρεῖς μῆνες νωρίτερα, ὁ Τζὶμ Κράμερ, ἕνας πρώην ἀρχιγκάνγκστερ, ποὺ εἶχε πλουτίσει καὶ περνοῦσε ἥσυχα τὰ γεράτειά του, καταστρέφεται ξαφνικά, γιατὶ ὁ δικηγόρος του, καὶ διαχειριστής του Λούκας τοῦ ἔφαγε ὅλη του τὴν περιουσία κι' αὐτοκτόνησε.

2ον

Βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του κι' ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητό του. Τὰ μερικὰ λεπτὰ ἔμεινε ἀκίνητος κυττάζοντας ἀφηρημένα τὸ παρμπρίζ, χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ μέλλον ποὺ τὸν περίμενε.

Ἔπρεπε νὰ τὰ πῇ ὅλα στὴν Ἔλεν; Ἀποφάσισε νὰ μὴ τῆς μιλήσῃ, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον.

Μὰ τί θὰκανε; Πῶς θὰ ζοῦσε στὸ ἑξῆς;

Σκέφθηκε τὴν καινούργια Καντιλλὰκ ποὺ εἶχε παραγγείλει, καὶ τὴ γοῦνα βιζὸν ποὺ εἶχε ὑποσχεθῇ στὴν Ἔλεν γιὰ τὴ γιορτή της. Εἶχε κρατήσει ἐξ ἄλλου θέσεις σ' ἕνα ὑπερωκεάνιο πολυτελείας, ποὺ θἄκανε μιὰ κρουαζιέρα στὴν Ἄπω Ἀνατολή. Δὲν τὶς εἶχε πληρώσει ἀκόμα μὰ ἡ Ἔλεν ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά της, στὴν ἰδέα αὐτοῦ τοῦ ταξειδιοῦ, καὶ τὸ ἀνέφερε διαρκῶς.

Εἶχε ἀναλάβει ἐπίσης διάφορες ἄλλες ὑποχρεώσεις, ποὺ ἀντιπροσωπεύανε συνολικὰ ἕνα σεβασμοστὸ ποσόν. Οἱ 5 ψηφοχιλιάδες της θὰ τέλειωναν σὲ λίγες μέρες ἂν πραγματοποιοῦσε ὅλ' αὐτὰ τὰ σχέδιά του...

Ἄναψε ἕνα πούρο, ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴ καὶ τράβηξε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ Παραντάϊς Σίτυ.

Στὴ διαδρομή, δὲν ἔμεινε ἀργὸ τὸ μυαλό του... Ἔπρεπε νὰ κάνῃ κάτι καὶ γρήγορα μάλιστα!

«Ξετινάχτηκα οἰκονομικὰ — εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, μασῶντας νευρικὰ τὴν ἄκρη τοῦ πούρου του. Μὰ δὲν εἶμαι τόσο γέρος, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ ξαναρχίσω... Πῶς ὅμως; Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα... Πῶς; Γιὰ νὰ ξαναμαζέψω 4 ἑκατομμύρια δολλάρια, στὰ 60 χρόνια μου, θἄπρεπε... Εἶναι ἀδύνατο.... Ἐκτὸς ἂν...»

Τὰ γκρίζα μάτια του μισοκλείσανε. Τὸ πρόσωπό του, μὲ τὸ τετράγωνο σαγόνι, τὰ λεπτὰ χείλη καὶ τὴ μακρειὰ καὶ γοντρὴ μύτη, πῆρε μιὰ ἔκφρασι τραχεία κι' ἀνεξιχνίαστη, ἐνῶ τὸ μυαλό του ἔψαχνε νὰ βρῇ ἕνα τρόπο γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο...

Ὅταν ἔφτασε στὴ βίλλα, ἡ Ἔλεν ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Τοῦ ἔριξε μιὰ ἀνήσυχη ματιά.

— Εἶμαθες γιατὶ τόκανε, αὐτό; τὸν ρώτησε, ὅταν μπῆκε στὸ σαλόνι.

— Ἔμεινε δίχως λεφτά, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Κράμερ. Ἦταν ἄμυαλος... Μὰ ἀρισέ με τώρα μονάχο μικρή μου. Ἔχω ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ.

— Χρεωκάτησε δηλαδή;

Τὰ ὡραιονγάλανα μάτια τῆς Ἔλεν εἶχαν πάρει μιὰ ἔκφρασι φρίκης. Θεωροῦσε πάντα τὸ Σάλλυ Λούκας σὰν «μάγο» στὰ οἰκονομικά. Τῆς φαινόταν ἀπίστευτο νὰ χάσῃ ὅλα του τὰ λεφτά...

Ὁ Κράμερ χαμογέλασε πικρά.

— Περίπου... εἶπε. Ἔμεινε ἀπένταρος.

— Γιατί δὲν ἦρθε νὰ μᾶς τὸ πῇ; φώναξε ἡ Ἔλεν. Θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸν βοηθήσουμε... Τὸ δύστυχο! Γιατί δὲν ἦρθε νὰ μᾶς δῇ;

— Δὲ θὰ βγῇς ἔξω; τὴ διέκοψε ὁ Κράμερ μ' ἀνυπομονησία. Ἔχω δουλειά.

— Σκάτενα νὰ πάω στὴν πόλι, νὰ κυττάξω γιὰ κείνη τὴ γοῦνα.

Ὁ Κράμερ δίστασε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο. Δὲν ἦταν καθόλου κατάλληλη στιγμὴ γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἀκριβὲς γοῦνες... Μὰ τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ στὴν Ἔλεν. Κι' ἄλλωστε, θὰ εἶχε πάντα καιρὸ ν' ἀκυρώσῃ τὴν παραγγελία, ἂν δὲ διορθώνονταν τὰ πράγματα μὲ κάποιο τρόπο.

— Ναί, πήγαινε, εἶπε στὴ γυναίκα του. Μὴν ἀργήσῃς νὰ γυρίσῃς.

Καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο του. Τὸ μεγάλο αὐτὸ δωμάτιο ἔβλεπε στὸν κῆπο κι' ἦταν ἐπιπλωμένο μὲ βιβλιοθῆκες, ἕνα τραπέζι καὶ τρεῖς ἄνετες πολυθρόνες.

Ἔκλεισε τὴν πόρτα, κάθισε στὴ συνηθισμένη θέσι του κι' ἄναψε ἕνα πούρο.

Ἄκουσε γ' ἀπομακρύνεται ἡ «Τζάγκουαρ» τῆς Ἔλεν. Εἶχε στὴ διάθεσί του δυὸ ὧρες, ἴσως καὶ περισσότερο, γιὰ νὰ σκεφθῇ τὴν κατάστασί του πρὶν γυρίσῃ ἡ γυναίκα του.

Οἱ δυὸ μαῦροι ὑπηρέτες του δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐνοχλήσουν.

Ἔμεινε ἀκίνητος πολλὴ ὥρα, μὲ τὴ ματιά του καρφωμένη, ἀνεκφραστη, στὶς τολύπες τῶν καπνῶν τοῦ πούρου του... Οἱ δεῖχτες τοῦ ρολογιοῦ τοῦ γραφείου του προχωροῦσαν σιγὰ - σιγά.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τὶκ - τὰκ καὶ τὴ βαριὰ ἀναπνοὴ τοῦ Κράμερ, κανεὶς ἄλλος θόρυβος δὲν τάραξε τὴ σιωπὴ τοῦ δωματίου.

Σκέφθηκε γιὰ πολύ, ἀποφασισμένος νὰ βρῇ κάποιο μέσον γιὰ νὰ ξαναποκτήσῃ τὴ χαμένη περιουσία του. Πέρασε ἔτσι μιὰ ὁλόκληρη ὥρα...

Ξαφνικά, σηκώθηκε, πλησίασε τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἀφηρημένα τὰ περιποιημένα παρτέρια τοῦ κήπου καὶ τὶς τριανταφυλλιές. Διέσχισε ὕστερα τὸ δωμάτιο, ξεκλείδωσε ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ πῆρε ἀπὸ κεῖ ἕνα ντοσιέ. Τὸν ἄνοιξε κι' ἐξέτασε κάμποσα ἀποκόμματα ἐφημεριδῶν, ποὺ ἦταν ταξινομημένα μέσα σ' αὐτόν. Τὰ ξεφύλλισε, μὲ σοβαρὸ ὕφος, κι' ἔπειτα ξανάκλεισε τὸ ντοσιὲ καὶ τὸ φύλαξε πάλι στὸ συρτάρι.

Πατώντας στὰ νύχια, πλησίασε στὴν πόρτα τοῦ γραφείου, τὴν ἄνοιξε μαλακὰ κι' ἀφουγκράστηκε. Ἄκουσε, σὰν μουρμουρητό, τὶς φωνὲς τοῦ Σὰμ καὶ τῆς Μάρθας, τῶν δυὸ ὑπηρετῶν του, ποὺ φλυαροῦσανε στὴν κουζίνα. Ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ξαναγύρισε στὸ τραπέζι του, ἔψαξε στὸ δεξιὸ ἀπάνω συρτάρι καὶ πῆρε ἕνα παλιὸ κατρέ, μὲ διευθύνσεις.

Κάθησε καὶ τὸ ξεφύλλισε. Βρῆκε ἐπιτέλους τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου ποὺ ζητοῦσε. Σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ζήτησε ἀπ' τὴν τηλεφωνήτρια τοῦ κέντρου νὰ τὸν συνδέσῃ μὲ τὸ Σὰν Φραντσίσκο. Ἐκείνη τοῦ εἶπε νὰ κλείσῃ καὶ νὰ περιμένῃ νὰ τὸν καλέσῃ.

Ἄφισε στὴ θέσι του τὸ ἀκουστικό, ἔσβυσε τὸ πούρο του μέσα σ' ἕνα τασάκι κι' ἔγειρε πίσω στὴν πολυθρόνα του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μιὰ πετρωμένη μάσκα, τὰ μάτια του τελείως ἀνεκφράστα.

Περίμενε ἀρκετὴ ὥρα. Τέλος, χτύπησε τὸ τηλέφωνό του.

— Μιλᾶτε μὲ τὸ Σὰν Φραντσίσκο, τοῦ εἶπε ἡ τηλεφωνήτρια. Μὰ τὸ πρόσωπο ποὺ ζητᾶτε, ἔχει ἀλλάξει ἀριθμό. Εἶδα κι' ἔπαθα γιὰ νὰ τὸν βρῶ.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Κράμερ ἄκουσε μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ ποὺ ρωτοῦσε:

— Ἄλλο! Ποιός εἶν' ἐκεῖ;

— Μπορῶ νὰ μιλήσω στὸ Μόε Ζενγέτι; εἶπε ὁ Κράμερ.

— Ἐγὼ εἶμαι. Ποιος μὲ ζητᾶτε;

— Δὲν εἶχα γνωρίσει τὴ φωνή σου, Μόε. Εἶχα τόσον καιρὸ νὰ τὴν ἀκούσω... ἑφτὰ χρόνια, νομίζω.

— Μὰ ποιός εἴσαστε σεῖς; φώναξε ὁ ἄλλος, λίγο νευριασμένος.

— Ποιός λὲς νὰ εἶμαι; ἀπάντησε ὁ Κράμερ μ' ἕνα σκληρὸ χαμόγελο. Πόσον καιρὸ ἔχουμε νὰ ἰδωθοῦμε, παληόφιλε! Τί μοῦ γίνεσαι;

— Τζίμ! Ἐσύ;... Εἶναι δυνατόν;...

★

Ὁ Μόε Ζενγέτι, δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά του. Δὲ θὰ ἐνοιωθῇ μεγαλύτερη ἔκπληξι, ἂν τοῦ λέγανε πὼς τοῦ τηλεφωνοῦσε ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν....

Ἦταν ἄλλοτε, ἐπὶ 15 χρόνια, τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Κράμερ. Εἶχε ἀναλάβῃ νὰ ἐκτελέσῃ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ληστείες, φογανωμένες ἀπὸ αὐτόν.

Στὰ 15 ἐκεῖνα χρόνια, εἶχε ἀποκτήσει τὴ δικαιολογημένη φήμη ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀσσους τοῦ ἐπαγγέλματος. Τίποτα δὲν τοῦ φαινόταν πολὺ δύσκολο ἀκατόρθωτο. Ἦταν ἱκανὸς ν' ἀνοίξῃ τὴν πολυπλοκώτερη κλειδωριὰ νὰ «δουπξῃ» ἕνα πορτοφολι, νὰ φτιάξῃ ἕνα πλαστὸ ἐκατοστάρικο, νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ εὐφυέστερο σύστημα συμάτων ἀσφαλείας, νὰ χτυπήσῃ μὲ μιὰ σφαῖρα τῶν 38 καὶ ἀπὸ δεκαπέντε βήματα τὴν κόμη ἑνὸς τοστοπλοχαρτου...

Μά, πιὸ' ὅλα τὰ τόσα χαρίσματά του, δὲν εἶχε καθόλου ὀργανωτικὸ ταλέντο. Ὅταν τοῦ δίναν ὁδηγίες πετύχαινε πάντα στὴν ἀποστολή του. Ἂν ὅμως ἔπρεπε νὰ χατιστρώσῃ ὁλομόναχος ἕνα σχέδιο, ἦταν χαμένη.

Ἀναλάμπρε αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ἀλήθεια ὅταν ἀποτραβήχτηκε ὁ Κράμερ. Ἐπερίσσεψε τότε, μονάχος του, ἕνα ἀπὸ τὰ ἁπλούστερα «κόλπα», καὶ πιάστηκε ἀμέσως.

Τὰ ἑξῆ χρόνια ποὺ πέρασε στὴ φυλακή, ἦταν σωστὸς ἐφιάλτης. Οἱ δεσμοφύλακες εἶχαν ἐντολὴ νὰ τοῦ φέρνωνται σκληρά.

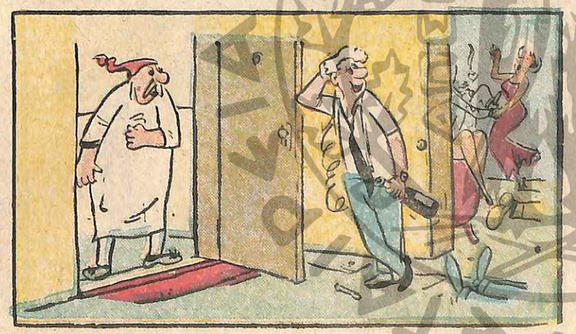

— Βρὲ παιδιά, ἐλᾶτε μιὰ στιγμὴ ἔξω! Ὁ παληὸς χρόνος θέλει νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ!

Βγῆκε τσαμπουνισμένος ἀπὸ κεῖ μέσα. Ἦταν τώρα 48 χρονῶν, εἶχε τάσει νὰ παχύνῃ καὶ ὑπόφερε ἀπ' τὰ νεφρά του, ἀπὸ τὸ ξύλο ποὺ εἶχε φάει στὴ φυλακή.

Δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ὁ ἴσκιος τοῦ παληοῦ ἑαυτοῦ του...

Εἶχε κερδίσει σεβαστὰ ποσά, στὸ διάστημα τῆς ἐγκληματικῆς καριέρας του, ἀλλὰ τὰ εἶχε ξοδέψει ἀσυλλόγιστα ἢ τὰ εἶχε κάσει στὰ χαρτιά. Βρέθηκε λοιπὸν ἀπέναντος, ὅταν βγῆκε ἀπ' τὴ φυλακή, κ' ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ ἄσυλο κοντὰ στὴ μητέρα του.

Ἡ Ντὸλ Ζεγκέτι, στὰ 72 της χρόνια, διεύθυνε ἀκόμα δυὸ κατοχήμια «σπίτια» πολυτελείας στὸ Σὰν Φραντσίσκο. Ἦταν μιὰ γυναῖκα ἐπιθλητικὴ καὶ λάτρευε τὸ γυιό της — ὅπως τὴ λάτρευε κι' ἐκεῖνος. Ἀναστατώθηκε, ὁλέποντάς τον ἔτσι ἀλλαγμένο ὅταν τὴν ἐπισκέφθηκε, τὴν ἴδια μέρα ποὺ βγῆκε ἀπ' τὴ φυλακή. Κατάλαβε πώς, πρὶν ἀπ' ὅλα, χρειαζόταν ἀνάπαυσι καὶ περιποίησι καὶ τὸν ἐγκατέστησε σ' ἕνα ἄνετο διαμέρισμα τριῶν δωματίων.

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ὁ Μόε... Περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, μπροστὰ στὸ παράθυρο, τεμπελιάζοντας καὶ κυττάζοντας τὰ καράβια ποὺ πηγαινοέρχονταν μέσα στὸ λιμάνι. Στὴ σκέψη μονάχα πὼς μποροῦσε νὰ ξαναρχίσῃ τὴν παληὰ του δουλειά, πάγωνε τὸ αἷμα του στὶς φλέβες του....

Ἡ κατάστασι αὐτὴ κράτησε 18 μῆνες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Μόε σκεπτόταν συχνὰ τὸν Κράμερ, τὸ εἰδωλό του. Θαύμαζε τὴν ἱκανότητά του ν' ἀποτραβηχτῇ μὲ 4 ἑκατομμύρια δολλάρια, πρὶν νάναι πιὰ πολὺ ἀργά. Ποτὲ δὲ τὰ σκέφθηκε νὰ τοῦ ξεκολλήσῃ λεφτά. Δὲν τοῦ πέρασε καθόλου ἡ ἰδέα πὼς θὰ μποροῦσε ὁ Κράμερ νὰ τὸν βοηθήσῃ μὲ κάποιο τρόπο...

Ὕστερα ἄρχισαν νὰ χαλᾶνε τὰ πράγματα γιὰ τὴ Ντόλ. Ὁ ἀστυνόμος Ο' Χάρμπυ, τοῦ Τμήματος Ἠθῶν, πῆρε τὴ σύνταξί του. Κι' ὁ ἀντικαταστάτης του ὁ Καπτοὺν, ἕνας ξερακιανὸς μὲ κρῦα μάτια, κήρυξε τὸν πόλεμο, κατὰ τοῦ ἀγοραίου ἔρωτα. Κανεὶς δὲν κατάφερε νὰ τὸν δωροδοκήσῃ.

Τρεῖς ἑβδομάδες μετὰ τὸ διορισμό του, εἶχε κλείσει τὰ δυὸ «σπίτια» τῆς Ντὸλ κ' εἶχε σύλλάβει τὰ περισσότερα «κορίτσια» της. Ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ἡ Ντὸλ βρέθηκε χωρὶς ἔσοδα καὶ καταχρεωμένη. Τὸ χτύπημα τὴν παράλυσε. Ἔπεσε ἄρρωστη καὶ μπῆκε στὸ νοσοκομεῖο.

Μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ βασιστῇ στὴ βοήθεια τῆς μητέρας του, ὁ Μόε ἄφισε ἀναγκαστικὰ τὸ διαμέρισμά του κι' ἔπιασε μιὰ κάμαρα, σ' ἕνα ἄθλιο σπίτι τῆς προκυμαίας. Γύρεψε δουλειὰ καὶ βρῆκε μιὰ θέσι σερβιτόρου, σὲ κάποιο μικρὸ ἰταλικὸ ρεστωράν.

Εἶχε τὴν πρόνοια νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν τηλεφωνικὴ ὑπηρεσία γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἀριθμοῦ τηλεφώνου του. Ἔτσι, μπόρεσε νὰ τὸν πετύχῃ ὁ Μπὶγκ Τζὶμ Κράμερ.

⁂

Πέρασαν ἀρκετὰ λεπτά, ὥσπου νὰ πεισθῇ ὁ Μόε πὼς τοῦ μιλοῦσε στ' ἀλήθεια ὁ Κράμερ. Κόπιασε γιὰ νὰ νικήσῃ τὴ συγκίνησί του καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀπαντήσῃ:

— Μπὶγκ Τζίμ!... Ποτὲ δὲν περίμενα πὼς θ' ἄκουγα πάλι τὴ φωνή σου!

Τὸ χοντρὸ γέλιο τοῦ Κράμερ ἀντήχησε στὸ τηλέφωνο:

— Τί γίνεσαι, Μόε; Πῶς πᾶνε οἱ δουλειές;

Ὁ Μόε κύτταξε γύρω του, τὸ μικροσκοπικὸ ρεστωράν μὲ τὰ λερωμένα τραπέζια, τὰ θολὰ τζάμια καὶ τὰ βρώμικα σερβίτσια ποὺ ἔπρεπε νὰ καθαρίσῃ. Εἶδε τὴν εἰκόνα του μέσα στὸ μεγάλο καθρέφτη ποὺ κρεμόταν πίσω ἀπ' τὸ μπάρ. Ἦταν κοντόπαχος, μὲ χνοῦδα μαλλιά, χοντρὰ φρύδια, χλωμὸ πρόσωπο καὶ μάτια σημαδεμένα ἀπ' τὸ φόβο...

— Καλούτσικα... ἀπάντησε.

Δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ φανερώσῃ τὰ χάλια του. Γιατὶ τὸν ἤξερε, τὸ Μπὶγκ Τζίμ! Οἱ ἀποτυχημένοι δὲν τὸν ἐνδιαφέρανε.

Ἔρριξε μιὰ μάτιά στὸ Φραντσόλι, τὸν ἀφεντικό του, ποὺ μετροῦσε τὰ λεφτὰ τοῦ μαγαζιοῦ. Ἔπειτα πρόσθεσε, μὲ σιγανώτερη φωνή:

— Ἔχω ἕνα δικό μου μαγαζὶ τώρα, καὶ δουλεύω περίφημα.

— Μπράβο, εἶπε ὁ Κράμερ. Ἄκουσε, Μόε! Θἄθελα νὰ σὲ δῶ. Ἔχω κάτι ὑπ' ὄψι μου... Μπορεῖ νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ. Πρόκειται γιὰ πολλὰ λεφτά... Καὶ ὅταν λέω πολλά, δὲν εἶναι ὑπερβολή. Τὸ μερτικό σου ἀπ' τὴ δουλειά, θὰ φθάσῃ τὶς 250 χιλιάδες δολλάρια. Σὲ ἐνδιαφέρει;

Ὁ Μόε σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του.

— Δὲ σ' ἀκούω πολὺ καθαρά, εἶπε. Ἔχεις τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὰ ξαναπῇς;

— Σοῦλεγα πὼς εἶχα κάτι ὑπ' ὄψι μου, πρόφερε ὁ Κράμερ πιὸ ἀργά. Θὰ πάρῃς στὸ μερτικό σου, 250 χιλιάρικα.

Ὁ Μόε ἔκλεισε τὰ μάτια του... καὶ ξαναβρέθηκε στὸ μικρό του κελλὶ στὶς φυλακές ὅπου εἶχαν μπῆ δυὸ δεσμοφύλακες, χαμογελῶντας ἄγρια. Εἶχαν τυλίξει τὶς χοντρὲς γροθιές τους μὲ πέτσινα λουριά... Μιὰ πικράδα ἀνέβηκε στὸ στόμα του. Κι' ἡ ἀνάμνησι τοῦ ξύλου ποὺ εἶχε φάει, τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ καὶ πάλι ἀπ' τὸ φόβο του...

—Ἀλλό! Ἀλλό! εἶπε ὁ Κράμερ μ' ἀνυπομονησία. Μ ἀκοῦς, Μόε;

— Ναί, βέβαια... Μὰ περὶ τίνος πρόκειται, Τζίμ;

— Ἄ, αὐτὰ δὲ λέγονται μὲ τὸ τηλέφωνο! Πρέπει ναρθῇς ἐδῶ, νὰ κουβεντιάσουμε. Ξέρεις ποῦ μένω; Στὸ Παραντάϊς Σίτυ. Πότε μπορεῖς ναρθῇς;

Ὁ Μόε κύτταξε ἀπαρηγόρητος τὰ ἀξιοθρήνητα ροῦχα του. Καὶ τ' ἄλλο του κοστοῦμι δὲν ἄξιζε πιὸ πολλά.

Ἤξερε τὶ ζωὴ ἔκανε ὁ Μπὶγκ Τζίμ... Καὶ τὸ ταξειδι ὣς τὸ Παραντάϊς Σίτυ κόστιζε 20 δολλάρια, ποὺ δὲν τὰ εἶχε.

Δὲ μποροῦσε ἄλλοστε νὰ πάρῃ ἄδεια ἀπὸ τὸ ρεστωράν, οὔτε γιὰ μιὰ μέρα. Δούλευε ἀκόμη καὶ τὴν Κυριακή.

Ὡστόσο, ἕνοιωσε νὰ ξυπνάῃ μέσα του κάποιο αἴσθημα ξεχασμένο ἀπὸ πολὺν καιρό... Ὁ Μπὶγκ Τζὶμ καὶ 250 χιλιάδες δολλάρια... Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε μπλέξει σὲ ἄσχημη δουλειὰ ὁ Μπὶγκ Τζίμ!

Χαμήλωσε πάλι τὴ φωνή του, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσῃ ὁ Φραντσόλι.

— Μπορῶ ναρθῶ τὸ Σάββατο, ἀπάντησε. Θὰ εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένος ὣς τότε.

— Τί μέρα ἔχουμε σήμερα; Τρίτη;... Εἶναι ἐπείγον, Μόε! Πρέπει νὰ σὲ δῶ πιὸ γρήγορα. Ἔλα τὴν Πέμπτη. Τέτοιες εὐκαιρίες δὲ βρίσκονται κάθε μέρα... Τὴν Πέμπτη λοιπόν;

Ὁ Μόε σκούπισε μὲ τὴν ἀνάτοδη τοῦ χεριοῦ του τὸν ἱδρώτα ποὺ κυλοῦσε μέσα στὰ μάτια του.

— Καλά, Τζίμ, ὅπως θέλεις, εἶπε. Ναί, τὴν Πέμπτη.

Παρατήρησε πὼς ὁ Φραντσόλι τὸν ἄκουγε, κυττάζοντάς τον μὲ ὕφος φαρμακερό.

— Πάρε τὸ ἀεροπλάνο, πρόσθεσε ὁ Κράμερ. Θὰ σὲ περιμένω ἀεροδρόμιο. Ὑπάρχει ἕνα 11 καὶ 43'. Θὰ σὲ πάρω μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ σπίτι μου, νὰ φᾶμε μαζί. Σύμφωνοι;

«Θὰ μοῦ κοστίσῃ ἕνα σωρὸ λεφτά—σκέφθηκε ὁ Μόε. Μὰ προκειμένου νὰ δουλέψω πάλι μὲ τὸ Μπὶγκ Τζίμ...».

— Θαρθῶ, ἀπάντησε.

— Ὡραία. Θὰ σὲ περιμένω, Μόε.

Κι' ἡ ἐπικοινωνία διακόπηκε.

Ὁ Μόε ἄφισε σιγὰ - σιγὰ τὸ ἀκουστικό. Ὁ Φρανσιόλι πῆγε κοντά του. Βρωμοῦσε κρασὶ καὶ ἱδρώτα.

— Τί τρέχει; ρώτησε. Σκοπεύεις νὰ πᾶς πουθενά;

— Ἄ, δὲν εἶναι τίποτα, ἀπάντησε ὁ Μόε σκουπίζοντας τὰ χέρια του στὴν βρώμικη ποδιά του. Μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο ἕνας μπελὰς κοῆς, κάποιος ποὺ τὸν ἤξερα ἀλλοτε. Εἶναι ἐλαμένος, ὁ φουκαρᾶς.

Ὁ Φρανσιόλι τοὔρριξε μιὰ φιλύποπτη ματιά.

— Φτάνει, νὰ μὴν εἶσαι σὺ ὁ ἐλαμένος... εἶπε.

Καὶ βάθηκε νὰ ξεπλένῃ τὰ ποτήρια.

Ἡ ὑπόλοιπη μέρα πέρασε ἀπελπιστικὰ ἀργὰ γιὰ τὸ Μόε. Οἱ μαγικὲς λέξεις «250 χιλιάδες δολλάρια» στριφογύριζαν διαρκῶς μέσα στὸ μυαλό του...

★

Κατὰ τὶς 4, ὁ Μόε ξαναγύρισε στὴν κάμαρά του. Εἶχε δυὸ ὧρες ἐλεύθερες, στὴ διάθεσί του, πρὶν νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ ρεστωράν.

Ἔβγαλε διαστικὰ τὰ λιγδωμένα ροῦχα του, ποὺ μυρίζανε κουζίνα, καὶ πλύθηκε στὸ μικρὸ νιπτῆρα. Πέρασε ὕστερα μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ ξυράφι τὰ μαῦρα καὶ σκληρὰ γένεια του καὶ φόρεσε καθαρὸ πουκάμισο καὶ τὸ καλλίτερο κοστοῦμι του.

Ὅσην ὥρα ἄλλαζε ροῦχα, ἕνα τρανζίστορ οὐρλιαζε μιὰ μουσικὴ τῆς τζάζ στὸ ἀπὸ κάτω διαμέρισμα.

Χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στὸ θόρυβο, ὁ Μόε συμπλήρωσε γρήγορα τὸ ντύσιμό του, κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα καὶ βγῆκε στὸ δρόμο. Περπάτησε βιαστικὰ ὣς τὴν κοντινότερη στάσι τοῦ τρόλλεϋ. Περνόντας ἀπὸ ἕνα ἀνθοπωλεῖο, σταμάτησε γιὰ γ' ἀγοράσῃ ἕνα μπουκετάκι μενεξέδες. Πρόσφερε κάθε μέρα ἕνα τέτοιο στὴ Ντόλ. Ἦταν τὰ ἀγαπημένα της λουλούδια.

Τὸ τρόλλεϋ τὸν ἄφησε στὴν πόρτα τοῦ νοσοκομείου. Ἀνέβηκε τὴ σκάλα, πέρασε ἀπὸ μιὰ σειρὰ διαδρόμων κι' ἔφτασε ἐπιτέλους σ' ἕνα θάλαμο, ὅπου κείτονταν κομμάτι εἰκοσαριὰ ἄρρωστες γρηές. Τὸν κύτταζαν ὅλες τους νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ κρεβάτι της μητέρας του.

Οἱ ἐπισκέψεις αὐτὲς τὸν ἀνατάτωναν πάντα. Ἡ Ντὸλ φαινόταν νὰ ζαρώνῃ ὁλόενα. Τὸ ὡραῖο κι' ἐνεργητικὸ πρόσωπό της ἔπαιρνε τὴν ἀτόχρωσι τοῦ παλιοῦ φίλντισι. Ὁ πόνος εἶχε χαράξει βαθειὰ αὐλάκια γύρω ἀπ' τὸ στόμα της. Καὶ σήμερα, γιὰ πρώτη φορά, ὁ γυιός της διάβασε στὰ μάτια της μιὰ βαθειὰ ἀποθάρρυνσι.

Κάθησε σὲ μιὰ ξύλινη καρέκλα, δίπλα στὸ μαξιλάρι της, καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. Ἐκείνη τοῦ εἶπε πὼς πήγαινε καλλίτερα καὶ τὸν βεβαίωσε πὼς δὲν εἶχε λόγο ν' ἀνησυχῇ. Σὲ καμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες — πρόσθεσε — θὰ ἦταν πάλι στὸ πόδι καὶ θὰ φρόντιζε τότε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν ἀστυνόμο Καπτοὺν. Τὴν ἄκουσε μὲ κάποια μαχητικὴ λάμψι στὴν μνήμη της. Ἀλλ' ὁ Μόε εἶχε τὸ φρυχτὸ προαίσθημα πὼς δὲ θὰ σηκωνότανε πιὰ ποτὲ ἀπ' τὸ κρεβάτι...

Τῆς μίλησε γιὰ τὸ τηλεφώνημα τοῦ Κράμερ.

— Δὲν ξέρω περὶ τίνος πρόκειται, πρόσθεσε. Μὰ ὁ Μπὶγκ Τζὶμ δὲ μ' ἐμπλεξε ποτὲ σὲ ἄσχημη δουλειά.

Ἡ Ντὸλ πῆρε μιὰ ἀργὴ καὶ βαθειὰ ἀνάπνοή. Ὁ σουβλερὸς πόνος ποὺ ἔνοιωθε στὸ ἀριστερὸ πλευρό της, πέρασε ξαφνικά, μ' αὐτὴ τὴν εἴδησι.

Πάντα θαύμαζε τὸ Μπὶγκ Τζὶμ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πάει συχνὰ στὰ «σπίτια» της, εἶχε φερθῇ τραχειὰ στὰ κορίτσια» της κι' εἶχε πιῇ μαζί της μισὴ μποτίλια οὐΐσκυ πρὶν νὰ φύγῃ. Ἦταν πονηρός, ἔξυπνος. ἐπιδέξιος! Εἶχε ἀποτραβηχτῇ μὲ 4 ἑκατομμύρια περιουσίαν.

Καὶ τώρα χρειαζότανε τὸ γυιό της!

— Νὰ πᾶς, Μόε, εἶπε. Ποτέ του δὲν ἔκανε κουταμιάρες ὁ Μπὶγκ Τζίμ... Διακόσια πενῆντα χιλιάρικα! Τὰ σκέφτου!...

— Ναί, Τιὰ νὰ τὸ λέῃ ὁ Μπὶγκ Τζίμ, θἄναι ἀλήθεια... Μὰ δὲ μπορῶ νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ, στὰ χάλια ποὺ ἔχω... Θέλει νὰ πάρω τὸ ἀεροπλάνο, κι' ἐγὼ εἶμαι ἀπέναντος... Τοῦ εἶπα πὼς πάνε καλὰ οἱ δουλειές μου, πὼς ἔχω ἕνα δικό μου ρεστωράν... Τὸν ξέρεις, τὸ Τζίμ. Δὲ μποροῦσα νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀληθινὴ κατάστασί μου.

Ἡ Ντὸλ παραδέχτηκε πὼς εἶχε δίκηο ὁ γυιός της καὶ κούνησε ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ἔχω ἐγὼ λεφτά, Μόε, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ φαίνεσαι κύριος, ὅταν θὰ πᾶς ἐκεῖ κάτω.

Ἄνοιξε τὸ κομοδίνο της καὶ πῆρε μιὰ τσάντα ἀπὸ μαῦρο δέρμα χροκοδείλου — ἕνα ἀπ' τὰ λίγα ἀτομικά της πράγματα ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ διασώσῃ. Ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα φάκελλο καὶ τὸν ἔδωσε στὸ γυιό της.

— Πάρε, Μόε, πρόσθεσε. Ν' ἀγοράσῃς ἕνα ὡραῖο κοστοῦμι. Νὰ ντυθῇς τοῦ κουτιοῦ... Θὰ χρειαστῇς ἀκόμη πιτζάμες, πουκάμισα κι' ἄλλα τέτοια... Νὰ πάρῃς καὶ μιὰ κομψὴ βαλίτσα, γιὰ νὰ τὰ βάλῃς μέσα. Ὁ Μπὶγκ Τζὶμ προσέχει αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες.

Ὁ Μόε ἔριξε μιὰ ματιὰ μέσα στὸ φάκελλο. Καὶ γούρλωσε τὰ μάτια του, ὅταν εἶδε πὼς περιεῖχε δέκα χαρτονομίσματα τῶν 100 δολλαρίων.

— Θεέ μου! Ποῦ τὰ βρῆκες, τόσα λεφτά, μαμά; φώναξε.

Ἡ Ντὸλ χαμογέλασε.

— Τὰ εἶχα φυλαγμένα ἀπὸ καιρό, γιὰ ὥρα ἀνάγκης. Νὰ τώρα ποὺ θὰ πιάσουνε τόπο... Πάρ' τα, ἀλλὰ μὴν κάνῃς τρέλλες, Μόε. Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα ἀπ' αὐτά.

— Μὰ τὰ γράπωσα, μαμά! παρατήρησε ὁ Μόε, κυττάζοντας τὰ λεφτὰ σὰν γοητευμένος. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὰ πάρω. Θὰ σοῦ χρειαστοῦν γιὰ νὰ γίνῃς καλά.

Ἡ Ντὸλ ἔψαρε τὸ χέρι της στὸ πλευρό της. Τὴν εἶχε ξαναπιάσει ὁ σουβλερὸς πόνος καὶ τὴν ἔκανε νὰ ἱδρώνῃ.

— Μὰ θὰ βάλῃς στὸ χέρι 250 χιλιάρικα κοντέ! ἀπάντησε. Θἄχοιμε ὅσα λεφτὰ θελήσουμε, ὅταν δῆς τὸ Τζίμ... Πάρε τὸ φάκελλο.

Ὁ Μόε τὸν πῆρε. Ξαναγύρισε στὸ ρεστωράν κι' ἀνάγγειλε στὸ Φρανσιόλι ὅτι θἄφευγε. Ἐκεῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἀπὸ γκαρσόνια, εἶπε, βρίσκω πέντε στὴ δεκάρα.

Δὲν ἔδωσε τὸ γέρι του στὸ Μόε γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ. Ἐκεῖνος πειράχτηκε, μὰ δὲν τὸ ἔδειξε.

Πέρασε ὁλόκληρη τὴν Τετάρτη ἀγοράζοντας ὅ,τι τοῦ χρειαζότανε. Ὕστερα ξαναγύρισε στὴν ἄθλια καμαρούλα του κι' ἑτοίμασε τὴ βαλίτσα ἀπὸ χοιρόδερμα ποὺ εἶχε ἀγοράσει. Φόρεσε τὸ καινούργιο του κοστοῦμι. Πῆγε νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του καὶ νὰ κάνῃ μανικιούρ.

Ὅταν κυττάχτηκε κατόπιν στὸν καθρέφτη, δὲ μπόρεσε πιὰ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν εὔπορο κύριο ποὺ ἀντίκρυζε...

Πῆγε πάλι στὸ νοσοκομεῖο, μὲ τὴ βαλίτσα στὸ χέρι, δίχως νὰ ξεχάσῃ ν' ἀγοράσῃ στὸ δρόμο μερικοὺς μενεξέδες. Μὰ ἡ ἀρχινοσοκόμα τοῦ εἶπε ξερὰ πὼς ἡ μητέρα του δὲ δεχόταν ἐπισκέψεις αὐτὴ τὴ μέρα. Ὑπόφερε λίγο κι' ἦταν προτιμότερο νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσουνε.

Ὁ Μόε κύτταξε τὴν ξανθειὰ ἐκείνη καὶ λεπτὴ κοπέλλα. Ἕνα συναίσθημα ἀγωνίας ἔσφιγγε τὴν ψυχή του.

— Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶναι τίποτα σοβαρο... εἶπε.

— Ὄχι, ὄχι. Ἁπλῶς δὲν αἰσθάνεται πολὺ καλὰ σήμερα. Αὔριο θὰ μπορέσετε ἀσφαλῶς νὰ τὴ δῆτε.

Κι' ἡ νοσοκόμα ἀπομακρύνθηκε, διορθώνοντας μηχανικὰ τὴ σκούφια της, κι' ἔχοντας προφανῶς ἄλλοῦ πιὸ μυαλό της.

Ἀφοῦ δίστασε μιὰ στιγμή, ὁ Μόε τράβηξε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὴν ἔξοδο. Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο παρατήρησε πὼς κρατοῦσε ἀκόμα τοὺς μενεξέδες. Πέρασε κάτοὺς ἔδωσε στὸν ἀνθοπώλη.

— Ἡ μαμά δὲν εἶναι πολὺ καλὰ σήμερα, ἐξήγησε. Σᾶς φέρνω πίσω τὰ λουλούδια. Γιατί νὰ πάνε χαμένα; Θὰ πάρω αὔριο ἄλλα, φρέσκα.

Ξαναγύρισε στὴν καμαρά του καὶ κάθησε στὸ κρεβάτι, κρατῶντας τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Ἔμεινε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα.

Τὸ σκοτάδι ἁπλώθηκε σὲ λίγο μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ Μόε εἶχε ξεχάσει πῶς προσεύχονται. Ἐπιχείρησε ὡστόσο... Μὰ τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε, ἦταν νὰ μουρμουρίσῃ πολλὲς φορές:

— Χριστούλη μου, φύλαγε τὴ μαμά μου... Χριστούλη μου, φύλαγε τὴ μαμά μου...

Ὅταν ξανάοιξε τὴ φασαρία τον τρανζίστορ τοῦ ἀποκάτω διαμερίσματος κατέβηκε στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο, ποὺ βρισκόταν στὴν ἀντικρυνὴ μεριὰ τοῦ δρόμου, καὶ πῆρε τὸ νοσοκομεῖο.

Μιὰ ἀρρόσωπη γυναικεία φωνὴ τοῦ ἀπάντησε πὼς ἡ μητέρα του ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν εἶναι πολὺ καλά. Ὅταν ζήτησε νὰ μιλήσῃ στὸ γιατρὸ ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε, τοῦ δηλώσανε πὼς ἦταν ἀπασχολημένος.

Πέρασε τὴν ὑπόλοιπη βραδυὰ τον σ' ἕνα μπάρ. Ἤπιε δυὸ μπουκάλια κονιὰκ καί, ὅταν ξανέβηκε ἐπιτέλους στὴν κάμαρά του, ἦταν μισομεθυσμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τὴν Πέμπτη τὸ πρωί, ἐνῶ ἔτρωγε αὐγὰ μὲ ζαμπὸν κι' ἡ Ἔλεν τοῦ ξαναγέμιζε τὸ φλυτζάνι του μὲ καφέ, ὁ Κράμερ εἶπε ἀδιάφορα:

— Ἐρχεται σήμερα τὸ πρωῒ ὁ Μὸς Ζεγκέτι, μὲ τ' ἀεροπλάνο, γιὰ νὰ μὲ δῇ. Θὰ τὸν κρατήσω νὰ φᾶμε μαζί μας τὸ μεσημέρι.

Ἡ Ἔλεν ἔγνεσε λίγο καφὲ ἀπ' ἔξω, καθὼς γύρισε ἀπότομα στὸν ἄντρα της.

— Ποιός εἶν' αὐτός; ρώτησε.

— Ὁ Μὸς Ζεγκετι. Δὲν τὸν θυμᾶσαι; ἀπάντησε ὁ Κράμερ, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ.

Πῆρε μιὰ φουγγαλὰ κι' ἄρχισε νὰ τὴν ἀλείφῃ μὲ βούτυρο.

— Ἄ, ἐκεῖνο τὸ καθάριμα; πρόφερε ἡ Ἔλεν. Βγῆκε ἀπ' τὴ φυλακή;

— Εἶναι σχεδὸν δυὸ χρόνια τώρα ποὺ βγῆκε, ἀπάντησε μελαγχολικὰ ὁ Κράμερ. Δὲν ἔχεις δίκηο, εἶναι καλὸ παιδί. Τὸν ἀγαποῦσες ἄλλοτε καὶ σύ.

Ἡ Ἔλεν ἔτεσε σ' ἕνα κάθισμα. Ἤτανε λίγο χλωμή.

— Τί θέλει; ρώτησε.

— Τίποτα. Ἔχει τὴ δουλίτσα του τώρα... Μοῦ τηλεφώνησε χτες. Ἔρχεται στὴν πόλι μιας γιὰ κάποιες του. Καὶ σκέφθηκε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ... Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ τὸν ξαναδῶ.

— Εἶναι ἕνας παλιάνθρωπος! φώναξε ἡ Ἔλεν. Τζίμ, μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ νὰ μὴν ξαναμπλακωθῇς μ' αὐτοὺς τοὺς τύπους! Σκέψου τὴ θέσι μας ἐδῶ!

— Ἂν μιλῇ ὁ κόσμος πὼς ἤρθε νὰ μᾶς δῇ ἕνας πρώην κατάδικος....

Ὁ Κράμερ συγκράτησε μὲ δυσκολία τὸ θυμὸ του ποὺ ἄναβε.

— Καλά, Ἔλεν, ἡσύχασε τώρα, εἶπε. Εἶν' ἕνας παληὸς φίλος. Δὲν ἔχει σημασία ποὺ πῆγε φυλακή. Τώρα ξῆ τίμια. Σοῦ εἶπα... ἔχει μιὰ θέση του δουλειά.

Ἡ Ἔλεν κύτταξε ἐπίμονα τὸν ἄντρα της. Ἐκεῖνος προσπάθησε

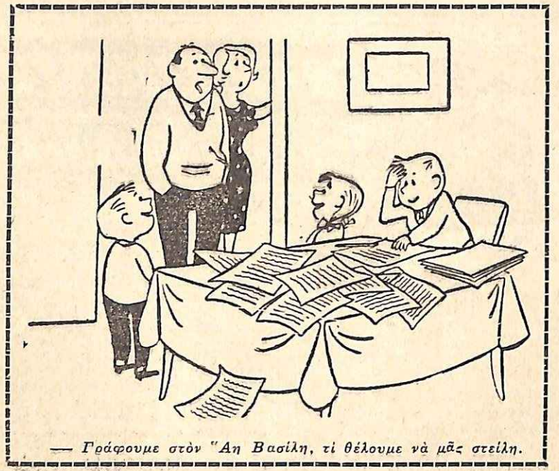

— Γράφουμε στὸν "Αη Βασίλη, τί θέλουμε νὰ μᾶς στείλη.

Ραδιομηχανές
"STRIGLIS"
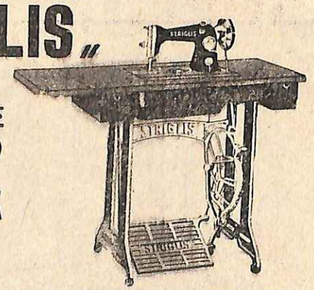
ΠΟΔΟΚΙΝΗΤΕΣ
ἀρχ. 2.650
ΜΕ 200 ΔΡΧ. ΤΟΝ ΜΗΝΑ
ΡΑΔΙΟ ΣΤΡΙΓΓΛΗ
1) ΣΤΑΔΙΟΥ 59 ΤΗΛ. 527.557
2) ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71 ΤΗΛ. 233.497
3) ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1 ΤΗΛ. 533.771

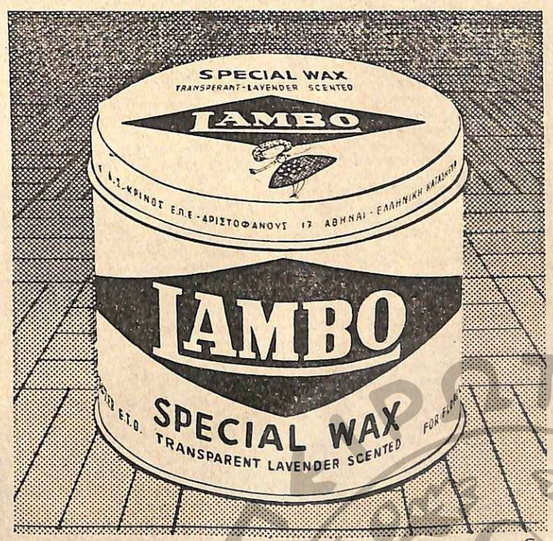

SPECIAL WAX
με ἄρωμα λεβάντας
Δὲν ὑπάρχει καλλίτερη λευκὴ παρκετίνη.

"ΕΘΝΙΚΗ"

Σκίτσο μικρῆς μαθητρίας μας, ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΔΩΡΟ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟ

σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ προσιτὸ μαζί, εἶναι μιὰ ἐγγραφὴ στὴ Σχολὴ Α.Β.Ο γιὰ σκίτσο, σχέδιο, χρῶμα, μὲ σπουδὴ στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε, χωρὶς νὰ παραμελήσετε τὶς ἄλλες σας ἀσχολίες. ΤΩΡΑ παρέχεται στοὺς ἐγγραφομένους, πλουσιώτερο παρὰ ποτέ, καὶ ἕνα κομψὸ φαλιτσάκι μὲ σύνεργα καὶ ὑλικὰ σχεδίου-ζωγραφικῆς, πολύτιμο βοήθημα γιὰ τὴ σπουδὴ σας, ἀλλὰ ποὺ θὰ δῶσῃ καὶ ἰδιαίτερη χαρὰ στὰ παιδιά. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας. Ἂν ἐμποδίζεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτὴ γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσί σας τὸ ἀναλυτικό μας τεῦχος μὲ κάθε πληροφορία.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.

ΣΧΕΔΙΟΥ – ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Πανεπιστημίου 10.— Τηλ. 628-904

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

Τηλ. 612-918

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ**

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ

Εἶμαστε ὁσυναγώνιστοι

Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ ὁ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ

ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΙΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ με **PLACENTA**

Μ. KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ ὄστανα καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἄγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

P. PANOUTSO

Δίπλωμα καὶ βραβεῖον τηλεπαθείας. Μὲ δραχμὰς 50 θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ γιὰ κάθε ζήτημά σας (ἐρωτικοὺς δεσμούς, ἀπογοητεύσεις, ἀμφιβολίες, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπώλειες ἀντικειμένων). Γράψατε ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν, ἀποστείλατε ἡμερομηνίαν γεννήσεως καὶ γραμματόσημον ἀπαντήσεως. Δέχεται δωρεὰν ἐπὶ συνεντεύξει. Ὧραι 10 π.μ. ἕως 6 μ.μ., πλὴν Κυριακῆς. ὁδὸς Ἠπείρου 54, Ἁγ. Παρασκευή, λεωφορεῖον Ν. Ζωῆς, στάσις 3η, τηλέφ. 650-418.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἐπιστρέψασα εἰς Ἀθήνας δέχεται ὡς καὶ πρότερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 98, Ἀμφιλοχίας 1. — Τηλ. 810-760.

ν' ἀντιμετωπίση τὴ ματιά της καὶ χαμογέλασε.

— Τί εἶδους δουλειά; εἶπε ἡ γυναῖκα.

Ὁ Κράμερ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲν ξέρω. Ρώτησε τὸν ἴδιο, ὅταν τὸν δῇς.

— Δὲν θέλω νὰ τὸν δῶ! Δὲ θέλω ναρθῇ ἐδῶ!... Ἄκουσε Τζίμ. Πέντε χρόνια τώρα ζῆς ἔξω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κύκλους. Μὴν ξαναγυρίσῃς!

Ὁ Κράμερ κατάπιε τὴν τελευταία μπουκιὰ τοῦ ζαμπόν, ἔσπρωξε τὸ πιάτο του κι' ἄναψε τσιγάρο. Ἀφοῦ σώπασε λίγο, εἶπε ξεφά:

— Δὲν ἔχω νὰ δεχτῶ διαταγὲς ἀπὸ κανένα. Τὸ ξέρεις, Ἔλεν. Οὔτε κι' ἀπὸ σένα. Πάψε λοιπόν... Ὁ Μόε θὰ φάῃ μαζί μας. Ἔρχεται ἐδῶ γιατὶ εἶναι ἕνας παλιὸς φίλος. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος λόγος... Μείνε ἥσυχη!

Ἡ Ἔλεν εἶδε τὴν κρύα λάμψη τῶν γκρίζων ματιῶν του ποὺ τὴν κυττάζανε, κι' ἐνοιωσε νὰ φτερουγίζῃ ἡ καρδιά της. Πάντα φοβότανε λίγο τὸν ἄντρα της, ὅταν εἶχε αὐτὸ τὸ ὕφος.

Ἤξερε πὼς ἔχανε ὁλόενα τὴ φρεσκάδα της καὶ πὼς δὲ μποροῦσε νὰ ξανανειώσῃ. Κυττάζοντας κάθε πρωῒ τὸ πρόσωπό της στὸν καθρέφτη, ἀπελπιζότανε ποὺ τὸ βλεπε νὰ μαραίνεται.

Ἐνῶ ὁ Κράμερ, στὰ 60 του χρόνια, ἦταν ἀκόμη ὅλο ζωὴ κι' εἶχε κλῆση στὰ ξυνά... Δὲν εἶχε κυττάξει ὡς τότε ἄλλη γυναῖκα. Μὰ ἡ Ἔλεν φοβόταν, ὁλοένα πιὸ πολύ, πὼς θὰ γύρευε ἀλλοῦ τὸν ἔρωτα, ἂν δὲν τοῦ φερνόταν ἀρκετὰ ἐπιδέξια.

Στηκώθηκε καὶ προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

— Πολὺ καλά, χρυσέ μου εἶπε. Θὰ φροντίσω νὰ σᾶς ἑτοιμάσω κάτι καλό... Μὴ μὲ παρεξηγῆς! Ἀλλὰ δὲ μοῦ εἶναι εὐχάριστο νὰ ξαναβλέπω... τὰ παληὰ πρόσωπα.

Ὁ Κράμερ τὴν κύτταξε προσεχτικά.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῇς, ἀπάντησε. Πάω τώρα στὸ ἀεροδρόμιο, νὰ τὸν παραλάβω. Θἄμαστε ἐδῶ κατὰ τὶς 12½. Ὡρεδούλα, χρυσή μου.

Στηκώθηκε, τῆς ἔδωσε ἕνα φιλικὸ μπατσάκι κι' ἕνα πεταχτὸ φιλὶ στὸ μάγουλο καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ἡ Ἔλεν ξανακάθισε στὴ θέσι της. Τὰ γόνατά της ἦταν κομμένα.

Ὁ Μόε Ζεγκέτι!... Ὁ νοῦς της πῆγε στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ ὁ Μόε ἦταν τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Τζίμ. Προσωπικῶς αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτα ἐναντίον τοῦ Μόε. Τὴν τρόμαξε μονάχα αὐτὸ ποὺ ἀντιπροσώπευε.

Ἕνας πρώην κατάδικος! Νἄρχεται στὸ Παραντάϊς Σίτυ ὅπου ὁ Τζίμ κι' αὐτὴ εἶχαν μπῆ στὴν καλλίτερη κοινωνία κι εἶχαν γίνει ἐκλεκτὰ μέλη της...

Ἂν ἀνακάλυπταν οἱ γνωστοί τους πὼς ὁ Μόε εἶχε φάει στὸ σπίτι τους;...

Ἔπιανε τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της... Μὰ τί εἶχε λοιπὸν στὸ μυαλὸ του ὁ Τζίμ;

***

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Τζέϊ Ντέννισον κι' ὁ «εἰδικὸς πράκτωρ» Τὸμ Χάπερ, κι' οἱ δυὸ τῆς Ἔφ—Μπί—Ἄϊ, περίμεναν ἀνυπόμονα στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ ἀεροδρομίου, τὴν ὥρα ποὺ θὰ φεύγανε γιὰ τὴν Οὐάσιγκτων.

Ὁ Ντέννισον ἦταν ἕνας γεροδεμένος ἄντρας, ὡς 48 χρονῶν, μὲ κοκκινωπὸ μουστάκι καὶ μὲ φακίδες στὴν μύτη. Εἶχε τὴν ἔδρα του στὸ Παραντάϊς Σίτυ.

Ὁ Χάπερ φαινόταν παιδί, μπροστά του. Ἦταν ψηλός, ἀδύνατος καὶ 20 χρόνια μικρότερός του. Ὡστόσο, τὰ κατάφερνε κι' ὅλα πολὺ καλά. Ἀκόμα κι' ὁ τόσο ἀπαντητικὸς Ντέννισον ἦταν ἱκανοποιημένος ἀπ' τὶς προύδους του.

Οἱ δυὸ τους εἶχαν γίνει φίλοι, κι' ὁ Χάμπερ σχεδίαζε νὰ παντρευτῇ τὴν κόρη τοῦ Ντέννισον.

Κάθονταν τώρα παράμερα, μακρυὰ ἀπ' τὸ φῶς τῶν ταξειδιωτῶν.. Ξαφνικά, ὁ Ντέννισον ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ Χάπερ..

—Κύτταξε ποιὸς ἔρχεται! τοῦ ψιθύρισε. Αὐτὸς ὁ κοντόπαχος, ποὺ περνάει τώρα τὴν πύλη τῶν ἀφίξεων.

Ὁ Χάπερ ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο μὲ τὰ γκρίζα μαλλιὰ καὶ τὸ στρογγυλὸ πρόσωπο, ποὺ εἶχε μπῆ στὴν αἴθουσα. Μὰ δὲν τοῦ θύμιζε τίποτα.

Κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸν προϊστάμενό του.

Ὁ Ντέννισον σηκώθηκε.

— Ἂς τὸν πάρουμε ἀπὸ πίσω, ἀλλὰ μὲ τὸ μαλακό, εἶπε. Μ' ἐνδιαφέρει ὁ φίλος!

Κι' οἱ δυὸ ἄντρες ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦν, μὲ προσοχητὴ διαφορία, τὸν κοντὸ ταξειδιώτη, ποὺ κρατοῦσε μιὰ ὁλοκαίνουργια βαλίτσα. Ὅταν φτάσανε στὴ διπλὴ τζαμόπορτα, ποὺ ἔβγαζε στὸ χῶρο ὅπου σταθμεύανε τ' αὐτοκίνητα, ὁ Ντέννισον σταμάτησε.

— Εἶναι ὁ Μόε Ζεγκέτι, εἶπε, Κύτταξέ τον! Φαίνεται σὰν νὰ γνωρεύῃ κάποιον... Τὸν θυμᾶσαι; Δὲν πιστεύω νὰ τὸν συνάντησες, θἄχῃς ὑπ' ὄψη σου ὅμως τὸ φακελλό του.

— Ἄ, ὁ Ζεγκέτι... ἀπάντησε ὁ Χάπερ. Καὶ βέβαια τὸν θυμᾶμαι. Ἦταν τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Κράμερ κι' ἕνας ἀπ' τοὺς ἄσσους τῶν ἐκβιασμῶν. Ἔκανε ἕξη χρόνια στὸ φρέσκο. Ἔχει δυὸ χρόνια ποὺ βγῆκε. Ἀπὸ τότε, κάθησε φρόνιμα... Φαίνεται πὼς πᾶνε καλὰ οἱ δουλειές του. Εἶναι ντυμένος τοῦ κουτιοῦ.

Ὁ Ντέννισον ἔγνεψε καταφατικά.

— Τί κάνει ἄραγε ἐδῶ; μονομούρισε.

— Κυττᾶχτε... ἐκεῖ ἀριστερά... Ὁ Κράμερ!

Μιὰ φωνή, παραμορφωμένη ἀπ' τὸ μεγάφωνο, ἀνάγγειλε: «Οἱ ἐπιβάται γιὰ τὴν Οὐάσιγκτων παρακαλοῦνται νὰ συγκεντρωθοῦν ἀμέσως στὴν πόρτα ὑπ' ἀριθμὸν 5».

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἔμειναν ἐκεῖ ὅσο χρειαζότανε γιὰ νὰ δοῦν τὸν Κράμερ νὰ γνέφῃ μὲ τὸ χέρι του καὶ τὸ Μόε Ζεγκέτι νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του. Ὕστερα στράφηκαν κι' ἀκολούθησαν τὸν κόσμο ποὺ διευθυνότανε πρὸς τὴν πόρτα 5.

— Ὁ Κράμερ κι' ὁ Ζεγκέτι... ἕνα ξευγάρι ἀκατανίκητο! εἶπε ὁ Ντέννισον, σκεπτικός. Δὲ μοῦ πολυαρέσει αὐτὴ ἡ συνάντησί τους...

— Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσθε πὼς θέλει ὁ Κράμερ νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δράσι του! παρατήρησε ὁ Χάπερ. Θἆναι καθαρὴ τρέλλα του... μὲ τόσα λεφτὰ ποὺ ἔχει!

Ὁ ἄλλος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲν ξέρω... εἶπε. Θἄθελα πολὺ νὰ μάθω γιατί αὐτοκτόνησε ὁ Λούκας. Αὐτὸς διαχειριζότανε τὴν περιουσία τοῦ Κράμερ... Πάντως, δὲν πρέπει νὰ τοὺς χάσουμε ἀπ' τὰ μάτια μας, τὸν Κράμερ καὶ τὸ Ζεγκέτι. Θἆ εἰδοποιήσω τὰ παιδιά, μόλις ἀνεβοῦμε στὸ ἀεροπλάνο... Ἐδῶ καὶ 21 χρόνια, περιμένω τὴν εὐκαιρία νὰ τσακώσω τὸν Κράμερ. Ἴσως μοῦ παρουσιαστῇ τώρα ἡ εὐκαιρία!

Δίχως νὰ φαντασθῇ καθόλου πὼς τὸν κυττάζουνε οἱ ἀστυνομικοί, ὁ Μόε διέσχισε τὸ δρόμο, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Κράμερ, ποὺ προχωροῦσε κι' αὐτὸς κατὰ πάνω του. Κύτταξαν συγχρόνως ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, περίεργοι νὰ δοῦνε ἂν ἔχαν ἀλλάξει πολὺ ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶχαν ἰδωθῇ, πρὶν ἀπὸ 7 χρόνια.

Ὁ Μόε βρῆκε τὸν Κράμερ «στὴ φόρμα του», ἀλλὰ πιὸ εἰσωμο ἀπ' ὅτι τὸν ἤξερε. Εἶχε χάσει τὸ νευρικὸ καὶ γρίγορο ἐκεῖνο περπάτημα, ποὺ θαύμαζε τόσο ὁ Μόε. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν πολιταραξένευε. Στὰ 60 του χρόνια, δὲ μπορεῖ πιὰ κανεὶς νὰ περπατήσῃ σὰν νεαρός.

Ὁ Κράμερ φοροῦσε μιὰ βέστα τοῦ γκόλφ ἀπὸ καστόρι τετντὲ-νέγρο, ἕνα παντελόνι ἀπὸ μπὲζ γκαμπαρντίνα κι' ἕνα ἄσπρο καισκέτο μὲ γείσο. Φαινόταν ξεκούραστος καὶ καλοζωισμένος.

Ὅσο γιὰ τὸ Μόε, ὁ Κράμερ παρατήρησε πὼς ἦταν χλωμὸς καὶ πὼς εἶχε παχύνει πολύ. Δὲν τοῦ φάνηκε τόσο καλὰ στὴν ὑγεία του. Τὸν κύτταξε προσεχτικώτερα καὶ παρατήρησε τότε πὼς τὰ μαῦρα μάτια του εἶχαν μιὰ ἔκφρασι λίγο τρομαγμένη καὶ πὼς διάγκωνε διαρκῶς τὰ χείλια του. Ὡστόσο, τὸ θαυμάσιο κοστούμι του ἔδειχνε πὼς πήγαιναν ἀρκετὰ καλὰ τὰ οἰκονομικά του.

— Πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ ξαναβλέπω! φώναξε ὁ Κράμερ σφίγγοντάς του τὸ χέρι. Τί γίνεσαι;

Ὁ Μόε προσπάθησε νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὸ χειρασφίξιμο μὲ τὴν ἴδια δύναμι μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ἀπάντησε πὼς ἦταν πολὺ καλὰ καὶ πὼς χαιρόταν κι' αὐτὸς ποὺ ἔβλεπε πάλι τὸν Κράμερ.

Ὕστερα προχώρησαν οἱ δυό τους πρὸς μιὰ μαύρη ἀστραφτερὴ Κάντιλλάκ.

— Δική σου εἶναι, Τζίμ; ρώτησε ὁ Μόε μὲ θαυμασμό.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀλλάξω μὲ τὸ καινούργιο μοντέλο, καυχήθηκε ὁ Κράμερ. Ἀνέβα... Ἡ Ἔλεν μᾶς περιμένει. Σοῦ ἑτοιμάζει κάτι γόστιμο. Θὰ μὲ γκρινιάσῃ ἂν ἀργήσουμε.

Καθὼς ξεκινᾶνε, ὁ Κράμερ ρώτησε τὸ Μόε τί ἔκανε ἡ μητέρα του. Ἐκεῖνος τοῦ ἐξήγησε τὴν κατάστασί της. Κι' ὁ Κράμερ στεναχωρήθηκε, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε πολύ.

— Θὰ τὴ γλυτώσῃ, εἶπε. Εἶναι γερὴ γυναῖκα Μόε... Μὴν ἀνησυχῇς, θὰ γίνῃ καλά.

Τὸν ρώτησε ὕστερα γιὰ τὶς φυλακὲς τοῦ Σὰν Κουέντιν. Καὶ τὸν εἶδε, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, νὰ σφίγγῃ τὶς γροθιές του.

— Δὲν καλοπέρασα καθόλου... ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ πνιγμένη φωνή.

— Τὸ φαντάζομαι, εἶπε ὁ Κράμερ κουνῶντας τὸ κεφάλι του. Τελοσπάντων, περασμένα ξεχασμένα. Μὴν τὰ σκέπτεσαι πιά.

Στὴν ὑπόλοιπη διαδρομή, φλυαρήσανε γιὰ τόνα καὶ γιὰ τ' ἄλλο. Ἀναπολούσανε τὶς παληὲς μέρες, ἀναφέρανε τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν γνωρίσει, τὰ μέρη ποὺ εἶχαν πάει μαζί... Δὲν εἶπαν ὅμως τίποτα γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς συναντήσεώς τους.

Στὸ τραπέζι, ὅλα πῆγαν καλά. Ἡ Ἔλεν εἶχε ἑτοιμάσει πραγματικὰ ἕνα μεγοῦ ἐξαίσιο, ἀλλὰ λίγο βαρύ. Δὲν ἄργησε ὡστόσο ν' ἀντιληφθῇ ὁ Μόε πὼς ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου του δὲν τὸν ἔβλεπε μ' εὐχαρίστησι ὁ σπίτι τους...

Στὰ μισὰ τοῦ φαγητοῦ, τὸν ρώτησε τὸ Μόε τί ἔκανε τώρα. Τῆς ἀπάντησε πὼς εἶχε ἕνα ρεστοράν καὶ πὼς δούλευε καλά.

— Γιατί ἤρθατε στὸ Παραντάϊς Σίτυ; ἐπέμεινε ἡ Ἔλεν.

Ὁ Μόε δίστασε, μπερδεύτηκε. Ἐπενέβη ὅμως ὁ Κράμερ καὶ τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὴν ἀμηχανία, λέγοντας στὴ γυναῖκα του:

— Ζητάει ν' ἀγοράσῃ ἕνα δεύτερο ρεστοράν. Δὲν εἶναι καθόλου ἄσχημη ἡ ἰδέα του. Θὰ πιάσῃ, ἀσφαλῶς, ἕνα καλὸ ἐστιατόριο μὲ ἰταλικὴ κουζίνα, στὸ Παραντάϊς Σίτυ.

Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ Ἔλλην δήλωσε πὼς θὰ πήγαινε στὴν πόλη, γιὰ διάφορα ψώνια κι' ὕστερα γιὰ μπρίτζ.

Ὅταν μείνανε μόνοι οἱ δυὸ ἄντρες, ὁ Κράμερ εἶπε:

— Πᾶμε στὸ γραφεῖο μου, Μόε. Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ὁ ἄλλος τὸν ἀκολούθησε. Τοῦ κάνανε ζωηρὴ ἐντύπωσι τὸ σπίτι κι' ὁ κῆπος τοῦ Κράμερ, ἡ ἐπίπλωσι κι' ἡ φαριανσιένη διακόσμησι. Κύτταξε ἀπ' τὸ μεγάλο παράθυρο τὶς τριανταφυλλιὲς καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ φθόνο.

— Θαυμάσιο τὸ σπίτι σου, Τζίμ, εἶπε. Συγχαρητήρια!

Κάθησαν κι' οἱ δυό, κι' ὁ Κράμερ πρόσφερε ποῦρο στὸ Μόε καὶ πῆρε κι' ὁ ἴδιος. Ἀφοῦ σώπασε λίγο, ρώτησε:

— Θυμᾶσαι τὸ Σάλλυ Λούκας;

Ὁ Μόε ζάρωσε τὰ φρύδια του κι' ἔγνεψε «ναί».

— Καὶ βέβαια τὸν θυμᾶμαι. Τί μένετα;... Δουλεύει ἀκόμα γιὰ σένα;

Ὁ Κράμερ ἔγειρε μπροστά. Τὸ πρόσωπό του ἐμοιαζε σὰν πέτρινο.

— Τίναξε τὰ μυαλὰ του ἐδῶ καὶ δυὸ ἑβδομάδες, εἶπε. Πρόλαβε, πρὶν τοῦ τὰ τινάξω ἐγώ.

Ὁ Μόε ἀνασκίρτησε καὶ κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸ συνομιλητή του.

— Μὲ λήστεψε, πράσθεσε ἐκεῖνος. Μοῦφαγε 4 ἑκατομμύρια δολάρια!... Μὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μείνῃ μεταξύ μας, αὐτό. Ἡ Ἔλεν δὲν ξέρει τίποτα, οὔτε καὶ θέλω νὰ τὸ μάθῃ... Ἔχω μείνει τώρα σχεδὸν ἀπέναντι.

Ὁ Μόε εἶχε τόσο σαστίσει, ποὺ δὲν, εὗρισκε τί νὰ πῇ. Κύτταξε μονάχα στὰ μάτια τὸν Κράμερ... Τέσσερα ἑκατομμύρια δολλάρια!... Μὰ ἦταν ἀπίστευτο!

— Πρέπει τώρα νὰ ξαναδημιουργήσω μιὰ περιουσία, συνέχισε ὁ Κράμερ. Μπορῶ νὰ τὸ κάνω, ἀλλὰ χρειάζομαι βοήθεια. Νά γιατὶ σκέφθηκα ἐσένα... Οἱ δυό μας, ἐσὺ κι' ἐγώ, δουλεύαμε πάντα καλὰ μαζί, Μόε. Κάτι μποροῦμε νὰ σκαρώσουμε πάλι!

Ὁ Μόε δὲ βρῆκε καὶ πάλι νὰ πῇ τίποτα.

— Ἔχω μιὰ ἰδέα, πρόσθεσε ὁ ἄλλος ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή. Μπορεῖ νὰ βγάλουμε 4 ἑκατομμύρια δολλάρια, ἂν γίνῃ ἡ δουλειὰ ὅπως πρέπει. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὴν ὀργανώσω. Μὰ χρειάζομαι καὶ σένα.

» Μὴν τρομάζῃς ἔτσι, Μόε! Μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω πὼς δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου! Κανεὶς κίνδυνος... καταλαβαίνεις; "Αν ὑπῆρχε ὁ παραμικρὸς κίνδυνος, δὲ θὰ σ' ἀνακάτευα. Ξέρω τί τράβηξες στὴ φυλακή. Μὰ δὲν πρόκειται νὰ ξαναπᾶς ἐκεῖ, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ προτείνω, εἶναι ἁπλὸ καὶ εὔκολο. Ἀλλοιῶς, δὲ θὰ τὸ ἐπιχειροῦσα ποτέ, στὴν ἡλικία μου.

"Ολοι οἱ φόβοι τοῦ Μόε διαλύθηκαν ξαφνικά. Ἀφοῦ ὁ Μπὶγκ Τζὶμ βεβαίωνε πὼς μποροῦσε νὰ τὸν κάνῃ νὰ κερδίσῃ 250 χιλιάρικα χωρὶς κανένα κίνδυνο, θὰ κρατοῦσε ὁπωσδήποτε τὸ λόγο του!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

"Η ΕΜΠΟΔΙΖΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΛΟΓΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥΣ, ΕΡΓΑΣΙΑΣ Κ.Λ.Π.

Ἡ Πρότυπος Σχολὴ Κινηματογράφου, ἡ μοναδικὴ Ἀποκλειστικὴ Σχολὴ Κινηματογράφου τῆς Ἑλλάδος, ἀνεγνωρισμένη ἀπὸ τὸ Κράτος, ἱδρυσε Τμήματα

Δ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἐκπαιδεύσεως:

1ον) ΗΘΟΠΟΙΩΝ δευτερευόντων ρόλων κινηματογράφου. Τώρα μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ γίνετε Η-ΘΟΠΟΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ.

2ον) ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ. Τώρα μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ γίνετε ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

ὅπου κι' ἂν κατοικῆτε, ὅποια ἡλικία, ἐπάγγελμα ἢ γραμματικὲς γνώσεις καὶ ἂν ἔχετε. Γράψατε γιὰ πληροφορίες, ἐσωκλείοντας γραμματόσημο 2,50 δρχ.:

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΣΧΟΛΗΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Χαλκοκονδύλη 35Α', α' Ὄροφος, τηλ. 531-892, Ὁμόνοια, Ταχ. Τομ. 102, Ἀθῆναι.

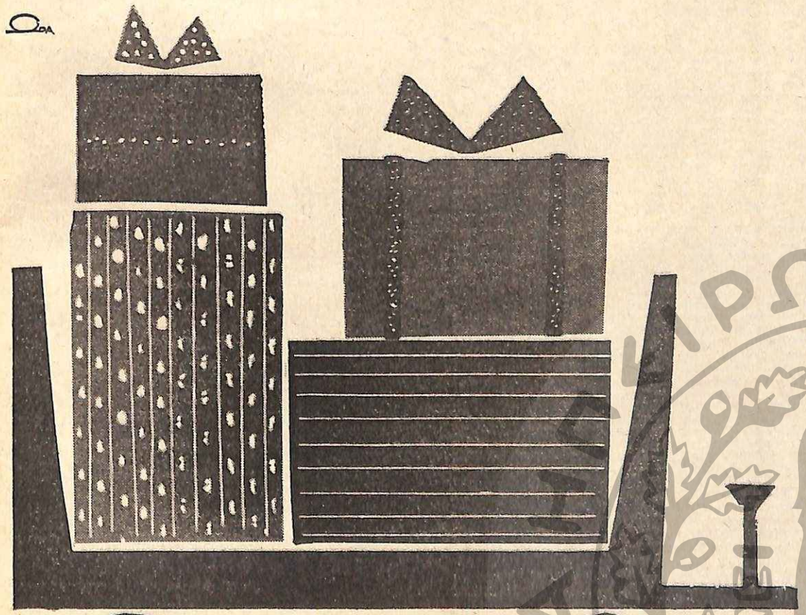

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟΥΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥΣ ΣΑΣ, ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΥΣ, ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΔΕΜΑ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟ (ΤΥΡΙ, ΣΤΑΦΙΔΕΣ, ΛΑΔΙ, ΕΛΙΕΣ, ΣΥΚΑ, ΚΡΑΣΙ, ΜΕΛΙ. ΚΛΠ).

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΣΤΕΙΛΕΤΕ ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗΝ SABENA ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ, ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ, ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ, ΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ. ΘΑ ΦΘΑΣΟΥΝ ΣΤΟΝ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟ ΤΟΥΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΩΡΕΣ.

ΜΕ ΤΑ ΑΕΡΟΣΚΑΦΗ ΤΗΣ SABENA ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ, ΟΥΤΕ ΠΟΛΛΑ ΕΞΟΔΑ. ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ ΣΥΝΤΟΜΗ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ.

ΔΕΝ ΧΑΝΕΤΕ ΤΙΠΟΤΕ ΝΑ ΖΗΤΗΣΕΤΕ ΜΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ SABENA, ΕΡΜΟΥ 8, ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 224-276.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΔΕΜΑΤΩΝ ΜΕ ΤΗΝ SABENA ΕΙΝΑΙ ΑΣΦΑΛΗΣ; ΓΡΗΓΟΡΗ ΚΑΙ ΔΕΝ ΚΟΣΤΙΖΕΙ.

SABENA

ΒΕΛΓΙΚΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΙ

40 ΕΤΗ ΠΕΙΡΑΣ

ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΣΑΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑ "Η ΤΗΝ SABENA ΕΡΜΟΥ 8 ΤΗΛ. 238.664/5/6, 220.117

ΑΛΛΑ 30 ΟΝΕΙΡΑ
ΞΕΧΩΡΙΣΤΑ ΓΙΑ ΣΑΣ

Συνεχίζοντας από το προηγούμενο τεύχος, συμπληρώνομε εδώ τον κατάλογο των συνηθέστερων ονείρων, όπως έρχονται συνήθως να μπουν στις αρχές της ψυχαναλύσεως.

1. ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ. Ο τύπος της μηχανής, που παρουσιάζεται στο τραίνο του ονείρου σας, συμβολίζει τις ψυχικές δυνάμεις, που διαθέτει το άτομο, που ονειρεύεται. Έτσι, όταν ονειρεύεται κανείς ότι ταξιδεύη μ' ένα τραίνο που η μηχανή του είναι παλιά και κινείται με κάρβουνα, το όνειρο σημαίνει ότι οι ψυχικές δυνάμεις του είναι πολύ περιορισμένες. Άν, όμως, θα όνειρευτήτε ότι ταξιδεύετε μ' ένα τραίνο μοντέρνο και πολύ γρήγορο, τότε σημαίνει ότι διαθέτετε πολλές ψυχικές δυνάμεις, που θα σάς βοηθήσουν να φτάσετε μακρυά και να πετύχετε τα σχέδιά σας. Όταν ονειρεύεστε ότι ταξιδεύετε μ' ένα τραίνο, αλλά κάθεστε κουβεντιάζοντας προς τα πίσω, το όνειρο σημαίνει ότι οι σκέψεις σας είναι έπιμονα προσκολλημένες στο παρελθόν.

2. ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ. Άν ονειρευτήτε ότι βρίσκεστε πάνω σ' ένα αεροπλάνο, που ταξιδεύει γρήγορα και με σιγουριά, πρόκειται για ένα ονειρο ευνοϊκό. Σημαίνει ότι θα ξεπεράσετε με ευκολία τα εμπόδια, που υπάρχουν στο δρόμο σας και τις δυσκολίες, που σάς παρουσιάζονται και θα φτάσετε γρήγορα στο σκοπό σας. Η σημασία του ονείρου είναι ακόμη πιό ευνοϊκή, όταν ονειρευτήτε ότι θα οδηγείτε έσεις το αεροπλάνο. Μά, άν το αεροπλάνο με το οποίο προκειται νά ταξιδέψετε είναι πολύ βαρύ και δέν κατορθώνει νά απογειωθή, το όνειρο σημαίνει ότι στο μυαλό έκείνου, που ονειρεύεται υπάρχουν πολλά σχέδια, που είναι δύσκολο νά πραγματοποιηθούν. Τά αεροπλάνα συμβολίζουν συχνά και τις σκέψεις. Άν θά δήτε στό όνειρό σας ένα κόκκινο αεροπλάνο νά περνά από πάνω σας, σημαίνει ότι σάς κυρεύουν επικίνδυνα πάθη. Άν το αεροπλάνο είναι γαλάζιο, τότε οι σκέψεις σας είναι γαλήνιες και άφοβες τον πνευματικό σας κόσμο. Πολλά άτομα όνειρεύονται ότι πετούν μέ φτερά ή χωρίς φτερά. Πρόκειται γιά ένα όνειρο πολύ κοινό, που, κατά την ψυχανάλυσι, έχει σεξουαλική σημασία.

3. ΠΙΣΣΙ. Και αυτό το όνειρο είναι κοινό. Πολλά άτομα όνειρεύονται συχνά ότι πέφτουν από ψηλά και η ψυχανάλυσι δίνει και πάλι σεξουαλική σημασία, όπως στο προηγούμενο όνειρο. Άν, όμως, θά δήτε στό όνειρό σας ότι σκαρφαλώνετε σ' ένα βουνό και ξαφνικά νοιώθετε το χώμα νά υποχωρή κάτω από τά πόδια σας ή άν ανεβαίνετε σέ μιά σκάλα κι' ένα άπό τά σκαλοπάτια της τσακίζεται κι' έσείς κατρακυλάτε στό κενό, το όνειρο μπορεί νά σημαίνη ότι βρίσκεστε σέ μιά επικίνδυνη κατάστασι ή ότι επιδιώκετε ένα σκοπό, που δέν έχετε τις δυνάμεις και τά μέσα γιά νά τον φτάσετε. Το όνειρο σάς προειδοποιεί νά φερθήτε μέ μεγαλύτερη σύνεσι.

4. ΑΠΩΛΕΙΑ ΧΡΗΜΑΤΩΝ. Επειδή το χαθημα άντιπροσωπεύει τις ψυχικές δυνάμεις, άν ονειρευτήτε ότι χάνετε χρήματα, το όνειρο μπορεί νά έχη προειδοποιητικό χαρακτήρα. Μπορεί νά σημαίνη ότι υπάρχει στη ζωή σας μιά κατάστασι (Ένας έρωτικός δεσμός, ένα επάγγελμα χωρίς μελλοντικές προοπτικές) που σάς κάνει νά χάνετε άνώφελα πολύτιμες ψυχικές δυνάμεις.

5. ΕΡΗΜΟΣ. Νά ένα όνειρο, που συνοδεύεται συνήθως από ένα συναίσθημα βαθειάς άγωνίας. Πρόκειται γιά ένα όνειρο πραγματικά δυσάρεστο. Στην έρημο το νερό, που είναι το σύμβολο της ζωής, έχει έξαντληθή. Γιά κείνον που το βλέπει, το όνειρο αυτό σημαίνει μιά περίοδο ψυχικής μοναξιάς.

6. ΑΠΟΧΩΡΗΤΗΡΙΟ. Το όνειρο αυτό δέν είναι καθόλου άσεμνο (τίποτα δέν είναι άσεμνο στό όνειρο) άλλά είναι, μάλιστα, πολύ ένδιαφέρον. Σ' αυτό το δωματιάκι έλευθερώνεται κανείς από όλα έκείνα που είναι περιττά στην οργανισμό, από τις σκουριές. Αυτό το όνειρο, λοιπόν, αναφέρεται σε μιά άπελευθέρωσι, όχι σωματική, άλλά ψυχική. Σημαίνει, δηλαδή, ότι το άτομο που όνειρεύεται, κατώρθωσε, επί τέλους, νά βάλη τάξι στον έσωτερικό του κόσμο και νά έλευθερωθή από κάτι, που τού είχε γίνει βάρος.

7. ΠΙΚ — ΝΙΚ. Άν ονειρευτήτε ότι τρώτε μέ συντροφιά είτε στην έξοχή, είτε γύρω στο τραπέζι είναι ένα όνειρο ευνοϊκό. Γιατί, το φαγητό συμβολίζει την τροφή της Ψυχής. Είναι σημαντικό νά μπορέσετε νά θυμηθήτε τι άκριβώς τρώγατε στό όνειρό σας (πολύ ευνοϊκά σύμβολα είναι το Ψωμί, το κρασί, τά αύγά, τά φρούτα, τά γλυκά) και ποιοί ήταν οί όμοτράπεζοί σας. Άν το γεύμα γινόταν στην ύπαιθρο και το τοπίο γύρω σας ήταν άνοιξιάτικο ή καλοκαιρινό, τότε η σημασία τού όνειρου γίνεται άκόμη πιό ευνοϊκή, συμβολίζει μιά άνανέωσι, μιά μελλοντική παραγωγικότητα.

8. ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ. Στό όνειρό μας πηγαίνουμε στον κομμωτή (ή στον κουρέα) γιά νά περιποιηθούμε την άσχημη φύσι μας, την άκαλλιέργητη και πρωτόγονη πλευρά τού έαυτού μας (τά μαλλιά συμβολίζουν τις ένστικτώδεις δυνάμεις). Άν ονειρευτήτε ότι βρίσκεστε στό κομμωτήριο, το όνειρο είναι ευνοϊκό γιατί σημαίνει ότι θά βρήτε τη δύναμι νά καταπιέζετε τις πρωτόγονες τάσεις σας.

9. ΔΡΑΚΟΙ - ΖΩΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ. Πρόκειται γιά ζώα, που δέν υπάρχουν στην πραγματικότητα και που μάς προκαλούν ένα βαθύ τρόμο. Συμβολίζουν τα ένστικτα, τα συμπλέγματα, τις υποσυνείδητες επιθυμίες που η συνείδησι πρέπει νά γνωρίση και νά καταπολεμήση. Η πάλη έναντίον στο δράκο έκφράζει τον άγώνα που καταβάλλει η Ψυχή γιά νά άπαλλαγή από τα ένστικτα. Σέ ώρισμένες περιπτώσεις ο δράκος μπορεί νά συμβολίζη μιά τυραννική μητρική άγάπη, που καταπνίγει τη θέλησι τού παιδιού και δέν τού έπιτρέπει νά γίνη ένα άτομο αυτόνομο. Άλλοτε ο δράκος συμβολίζει τις παρσδόσεις, έκείνες τις παλιές μά άκόμη ισχυρές δυνάμεις, που υπάρχουν μέσα μας.

10. ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΜΕ ΓΥΜΝΑ ΠΟΔΙΑ. Πρόκειται συνήθως γιά όνειρα που συνοδεύονται από συναισθήματα δυσαρέσκειας και άγωνίας, ιδιαίτερα, ήταν βλέπη κανείς ότι περπατά γυμνός ή μισόγυμνος άνάμεσα στον κόσμο. Σύμφωνα μέ την ψυχανάλυσι τά όνειρα αυτά έχουν σεξουαλικό χαρακτήρα. Μπορεί όμως νά σημαίνουν ότι έκείνος, που όνειρεύεται υποφέρει γιά τήν πνευματική του γύμνια, άκόμη κι' άν οι άλλοι δέν το καταλαβαίνουν.

11. ΣΥΝΤΡΙΒΑΝΙ. Νά ένα όνειρο, που είναι πάντα ευνοϊκό. Άν ονειρεύεστε ένα συντριβάνι μέ νερό καθαρό και διαυγές, σημαίνει πώς διαθέτετε μιά μεγάλη εσωτερική ζωτικότητα, που μπορεί νά έκδηλωθή σέ κάθε τομέα της ζωής.

12. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ. Όταν ο όνειρευόμενος βλέπη ότι τρέχει μ' ένα αυτοκίνητο πολυτελείας, αυξάνοντας όλο και περισσότερο την ταχύτητα, πρόκειται

Σ' αυτό το φανταστικό τοπίο, έχουμε συγκεντρώσει τριάντα όνειρικά σύμβολα, τα οποία παρουσιάζονται πολύ συχνά στα όνειρά μας.

ζωή και γι' αυτό δέ βρίσκει τον τρόπο νά τις λύση. Το υποσυνείδητό του τον προειδοποιεί νά έξετάση αυτές τις δυσκολίες και νά προσπαθήση νά βρή τη λύσι τους. Άν θά τύχη νά όνειρευτήτε ότι έπαναλαμβάνετε έξετάσεις από τις οποίες έχετε περάσει πρίν από χρόνια (έξετάσεις του Γυμνασίου, του Πανεπιστημίου) και ότι δοκιμάζετε άγωνία και άνησυχία, το όνειρο σημαίνει ότι ή ζωή σάς τοποθετεί άντίκρυ σέ καθήκοντα και σέ προβλήματα (άτομικά ή έπαγγελματικά), που είναι δύσκολο νά άντιμετωπίσετε.

16. ΠΟΥΛΙΑ ΠΟΥ ΦΤΕΡΟΥΓΙΖΟΥΝ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ. Η που σταματοϋν πάνω στό κεφάλι έκείνου, που όνειρεύεται, συμβολίζουν έφιαλτικές σκέψεις, έμμονες άνησυχίες, που πολλές δέν έχουν καμμιά πραγματική βάσι, άλλά άπειλούν την Ψυχική ισορροπία του άτόμου, που όνειρεύεται. Το άτομο αυτό πρέπει νά άγωνιστή γιά νά λυτρωθή άπό τις έμμονες ιδέες του και νά σώση την Ψυχική του υγεία.

17. Ο ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ, Ο ΚΛΕΦΤΗΣ. Είναι ένα όνειρο, που μάς είδοποιεί ότι υπάρχει ένας κίνδυνος. Ένας κίνδυνος, που δέν έρχεται άπό τον έξωτερικό κόσμο, μά άπό μέσα μας. Οι κλέφτες, οι κακοποιοί, συμβολίζουν καταστρεπτικές ένστικτώδεις επιθυμίες (μισή, μνησικακίες, ζήλειες), που κλέβουν, δολοφονούν καταστρέφουν τις Ψυχικές μας δυνάμεις. Ένας κλέφτης που μπαίνει στό σπίτι και τριγυρίζει έκεί έξεις δέν τον βλέπουμε άλλά μόνο τον άκούμε (αυτά τα όνειρα είναι συνήθως πολύ άγωνιώδη) άποτελεί, άκριβώς, την καταστρεπτική δύναμι, μιά άρνητική δηλαδή κατάστασι που υπάρχει μέσα μας και που το υποσυνείδητό μας προσέξετε νά μάς την άποκαλύψη, γιά νά βρούμε τρόπο νά την καταπολεμήσουμε.

18. ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ. Άν, στό όνειρό σας, κρατάτε μιά φωτογραφική μηχανή και φωτογραφίζετε, το όνειρο σημαίνει ότι οι ριβάλλον, όπου ζήσαμε τα παιδικά μας χρόνια. Αυτό σημαίνει ότι έχουμε μιά τάσι νά άποκαρυθούμε από την πνευματικότητα και άπό τά καθήκοντα μας, μιά τάσι την όποια πρέπει νά καταπολεμήσουμε.

21. ΑΛΟΓΟ. Το άλογο συμβολίζει το άπλό άνθρώπινο ένστικτο. Όταν μιά γυναίκα όνειρεύεται άλογα, το όνειρο σημαίνει ότι υπάρχουν μέσα της άνεκδήλωτες έρωτικές επιθυμίες.

22. ΨΑΡΑΣ. Άν όνειρευτήτε ένα ψάρι ή ότι ψαρεύετε έσείς οι ίδιοι, πρόκειται γιά ένα όνειρο θετικό. Σημαίνει ότι έκείνος που όνειρεύεται φροντίζει νά βελτιώνη και νά πλουτίζη τον έσωτερικό του κόσμο. Το ψάρι συμβολίζει τις διάφορες μορφές της Ψυχής. Άν ονειρευτήτε ότι ψαρεύετε ένα χρυσόψαρο, πρόκειται γιά ένα όνειρο πολύ ευνοϊκό. Μά άν έκείνος που ψαρεύει, δέ φροντίζη νά πάρη το ψάρι άπό το άγκιστρι ή άπό τα δίχτυα, το όνειρο σημαίνει ότι ο όνειρευόμενος δέν ξέρει νά έπωφεληθή (πνευματικά και ψυχικά, έννοείται) άπό τις εύκαιρίες που συναντά.

23. Ο ΦΟΙΝΙΞ. Αυτό το μυθικό πουλί, όπως και το γρύπα, συμβολίζουν μέ τη λάμψι των φτερών τους την όμορφιά της ζωής. Άν ονειρευτήτε αυτά τα πουλιά και ιδιαίτερα τον φοίνικα, είναι ένα όνειρο πολύ ευνοϊκό.

24. ΡΥΑΚΙ. Άν όνειρευτήτε ότι στέκεστε κουβεντιάζοντας ένα ρυάκι που τρέχει ή ένα ποτάμι που κυλά όρμητικό, το όνειρο σημαίνει ότι βρίσκεστε σέ μιά στιγμή έναλλαγής και ότι ή ζωή σας θ' άλλάξη προς το καλύτερο.

25. ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ. Τα μουσικά όργανα που παρουσιάζονται στό όνειρο έχουν συχνά σημασία αίσθηματική ή έρωτική. Γενικά ή μουσική έχει μιά σημασία ευνοϊκή. Όταν ή μουσική συνοδεύεται άπό λόγια (άπό τραγούδια ή άριες) καλό είναι νά σκεφτήτε τη σημασία τους, γιατί πολλές φορές άποτελούν μιά προειδοποίησι, μιά ύπόδειξι γιά κάτι πού συμβαίνει σ' αύτόν, που όνειρεύεται.

26. ΕΝΑ ΠΑΝΕΡΙ ΜΕ ΦΡΑΟΥΛΕΣ. Όταν μιά νεαρά όνειρεύεται ότι ιδρώτες φαούλες και προσφορεί άπ' αύτές και σ' έναν άγνωστο, το όνειρο σημαίνει ότι ώωπάθει μέσα της ένα έρωτικό αίσθημα γι' αύτόν.

27. Η ΑΓΕΛΑΔΑ. Αυτό το ζώο συμβολίζει τη μητρική πλευρά της ζωής. Όταν παρουσιάζεται στα γυναικεία όνειρα, σημαίνει ότι άπό τη γυναίκα, που όνειρεύεται λείπει ή καλωσύνη και ή υπομονή, που χαρακτηρίζουν τη γυναίκα.

28. ΦΟΡΕΜΑΤΑ. Άν μιά γυναίκα όνειρεύεται ότι είναι ντυμένη μέ κόκκινο, το όνειρο την προειδοποιεί ότι πρέπει νά άφοσιωθή περισσότερο στά σίγηματα της (που συμβολίζονται άπό το κόκκινο χρώμα). Άν, αντίθετα, μιά γυναίκα (ή ένας άντρας) όνειρεύεται ότι φοράει ρούχα πλαϊ, προειδοποιείται άπό το υποσυνείδητο νά μην παραμελή ποιό την τυπικιστική ζωή (που συμβολίζεται άπό το πλαϊ χρώμα). Τα φορέματα στα όνειρα συμβολίζουν τον έαυτό μας και τις σεξουαλικές σχέσεις του. Άν όνειρευτήτε ότι είμαστε ντυμένοι έσχημα ή μέ κουρέλια, το όνειρο σημαίνει ότι παραμελούμε άδικαιολόγητα την κοινωνική μας ζωή. Άν φοράτε στόν ύπνο μας τα παιδικά μας ρούχα, το όνειρο σημαίνει ότι υπάρχουν σ' εμάς πλευρές, που δέν έχουν ώριμάσει. Η γυναίκα που δέν είναι πιά νέα (μά που έπιμένει νά πιστεύη ότι είναι νέα) και όνειρεύεται ότι φορά τα φορέματα της γιαγιάς της, δέχεται ένα μήνυμα άπό το υποσυνείδητό της γιά δεχτή την ήλικία της.

29. ΚΗΔΕΙΑ. Όποιος όνειρεύεται κηδείες, είναι σημαντικό νά συμπηθή ποιός κηδεύεται. Γιατί ο νεκρός είναι συχνά μιά πλευρά τού έαυτού μας. Η κηδεία δέ μάς άγγελλει το θάνατο κάποιου μά ένα τέλος γιά κάτι (το τέλος μιάς φιλίας π.χ.).

30. ΔΥΣΚΟΛΙΑ ΣΤΟ ΒΑΔΙΣΜΑ. Πολλές φορές τυχαίνει νά όνειρευτούμε ότι δέ βρίσκουμε πιά τη δύναμι γιά περπατήσουμε, ότι μένουμε καρφωμένοι στη θέσι μας, ένώ συμβαίνει κάτι φοβερό. Πρόκειται γιά ένα όνειρο πολύ κοινό και άγωνιώδες μά ή σημασία του δέν είναι πολύ άσχημη. Συμβολίζει μόνο ένα στιγμιαίο έμπόδιο, μιά πρόσκαιρη δυσκολία.

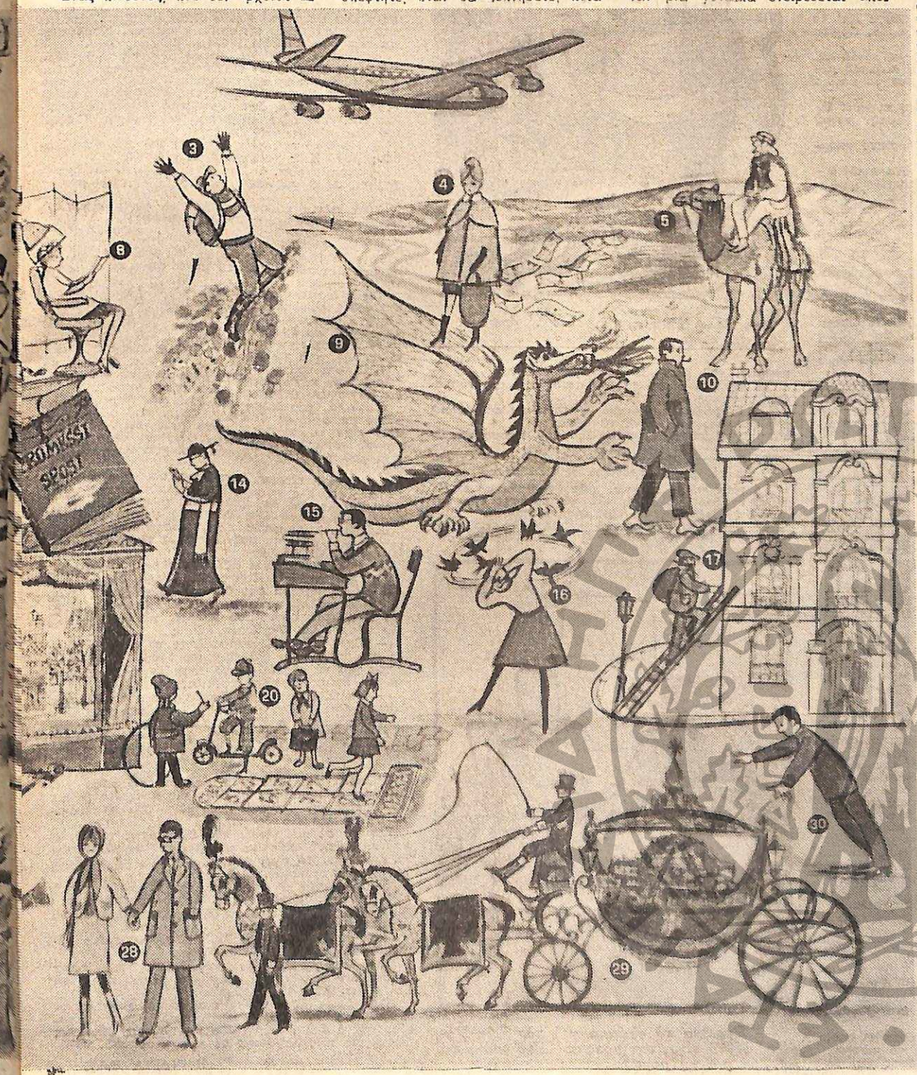

Ἡ σελὶς τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΥΣΙΟΥ

ΜΙΑ φορά, ἕνα μικρὸ ἀγοράκι 8—10 χρόνων, μὲ ξανθὰ ἀτακτα μαλλιά, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀχτενισιά εἶχανε κατσαρώσει, μὲ κουρελιασμένα ρούχα, ἁπλυτο, μουντζούρικο, ἀδικημένο ἀπὸ τὴν τύχη, γυρνοῦσε στὰ σπίτια καὶ στὰ μαγαζιὰ ψωμοζητώντας γιὰ νὰ ζήσῃ.

Μιὰ παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς, μὲ χιόνια καὶ δυνατὸ ξεροσόρι, τὸ φτωχὸ ἀγόρι ξέφυγε ἀπ' τὸ χωριό του καὶ ἐλεύθερο μὰ καὶ ἀμέριμνο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὸ δρόμο.

Ἔτσι ἔφτασε στὸ κέντρο τῆς μεγαλουπόλεως. Ἐκεῖ εἶδε κόσμο, κίνησι, κατάφωτες βιτρίνες μαγαζιῶν, καὶ τοὺς γονεῖς νὰ συνοδεύουν τὰ παιδιά τους φορτωμένοι ὅλοι μὲ πακέττα.

Τὸ φτωχὸ παιδὶ θάδιξε, χωρὶς νἄχη καμμιὰ ἐλπίδα ὅτι κάποιος θὰ ἔβαζε τὸ χέρι στὴν τσέπη νὰ τὸ ἐλεήσῃ.

Σταμάτησε ἀντίκρυ σ' ἕνα πλουσιόσπιτο πλημμυρισμένο ἀπὸ φῶτα.

Στὸ σπίτι αὐτὸ κείτοταν ἄρρωστο ἕνα παιδὶ 8—10 χρόνων. Τὸ κρεβάτι του ἦταν φορτωμένο μὲ λογῆς-λογῆς δῶρα: κουτιὰ μὲ σοκολάτες, τόπια, στρατιωτάκια, βιβλία μὲ ζωγραφιές, αὐτοκίνητα. Τὸ παιδὶ ὅμως ψηνόταν ἀπὸ τὸν πυρετό. Μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτὰ καμάρωνε τὰ παιγνίδια, μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι ὄχι μόνο νὰ παίξῃ μ' αὐτά, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τ' ἀγγίξῃ.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ παιδὶ εἶχε στηλώσει τὰ μάτια του στὸ τζάμι τῆς μπαλκονόπορτας.

— Τί κυττάξεις, παιδί μου; τὸ ρώτησε ἡ μητέρα του.

—Κυττάζω τὸ χιόνι ποὺ πέρτει ἔξω. Τί ὡραῖα θἄταν νὰ τρέχῃ κανεὶς στοὺς δρόμους, νὰ μαζεύῃ χιόνι, νὰ κάνῃ μπάλλες καὶ νὰ τὶς πετάῃ στοὺς περαστικοὺς γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου! Θὰ γίνω καλὰ νὰ δγῶ κι' ἐγὼ ἔξω;

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μέσα στὸ πλουσιόσπιτο ἕνας ὑπηρέτης κουβαλώντας ἕνα μεγάλο ἔλατο. Ἡ μητέρα πῆρε τὸ δέντρο, τὸ ἔστησε στὴ μέση τοῦ μεγάλου τραπεζιοῦ καὶ τὸ στόλισε μὲ χρυσὰ κι' ἀσημένια στολίδια καὶ μὲ διάφορα παιγνίδια.

Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα ρώτησε:

— Σ' ἀρέσει, παιδί μου, τὸ ἔλατο;

Ὁ μικρὸς ἄρρωστος τὸ κύτταξε κι' εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή:

— Ναί, μὰ τὸ φανταζόμουν πιὸ ὅμορφο.

★

Ἔξω ἀπ' τὸ πλουσιόσπιτο στεκόταν τὸ φτωχὸ ἀγοράκι. Κι' ἐνῶ τρέμοντας γύρευε νὰ τυλίξῃ τὸ παγωμένο του κορμάκι μὲ τὰ κουρέλια του, τὰ μάτια του εἶχαν καρφωθῆ στὴν ἀντικρυνὴ μπαλκονόπορτα, κυττάζοντας τὸ φωτισμένο ἔλατο.

— Τί ὡραῖο ἔλατο! συλλογίστηκε τὸ φτωχὸ ἀγόρι. Σίγουρα θὰ τοὺς τὸ ἔστειλε ὁ Ἅη-Βασίλης. Μὰ γιατί δὲ! ἦρθε ὁ Ἅη-Βασίλης ποτὲ του καὶ στὸ φτωχικό μας;...

Κι' ἀμέσως στὸ μυαλό του πέρασε, ἡ θύμησι τοῦ σπιτιοῦ του, ἐκεῖ ὅπου τὸν εἶχε μεγαλώσει ἡ μητέρα του. Ξενοδούλευε ἡ μάνα του, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί τους. Μὰ ἦρθαν κακοὶ καιροί. Ἡ μάνα ἀρρώστησε καὶ πέθανε. Τὸ παιδὶ τὸ ἔβγαλαν ἀπ' τὸ σπιτάκι. Κι' ἐκεῖνο ἔρημο πιὰ καὶ πεντάφραγνο, ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριό του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν πόλι πειναρμένο.

Ἀπὸ νωρὶς τὸ φτωχὸ ἀγόρι εἶχε δῆ κίνησι στοὺς μεγάλους δρόμους. Παιδιὰ μικρὰ καὶ μεγάλα σταματοῦσαν στὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν καὶ τραγουδοῦσαν τὸν «Ἅγιο Βασίλη». Τὸ ὀρφανὸ ὅμως δὲν τόλμησε νὰ χτυπήσῃ κι' αὐτὸ καμμιὰ πόρτα, οὔτε ἦταν μαθημένο στὴν ὀχλοβοὴ τῆς μεγαλουπόλεως. Ἔβλεπε στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι σκιὲς νὰ πηγαινοέρχωνται, ποὺ κουβαλοῦσαν πιατέλλες μὲ φαγητά. Πόσα εἶχα κι' ἐγὼ κάτι νὰ βάλω στὸ στόμα μου! ψιθύρισε. Ἄραγε ἂν ζητοῦσα θὰ μοῦ δίνανε; Μὰ λένε, ὅτι οἱ πλούσιοι δὲν ἔχουν καλὴ ψυχή...

Κι' ἡ πεῖνα τὸ ἀνάγκασε ν' ἀρχίσῃ νὰ λέῃ:

«Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία.
Θαστὰ καλάμι καὶ χαρτί, χαρτὶ καὶ καλαμάρι...»

Καὶ μὲ γουρλωμένα μάτια παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ ἀντικρυνοῦ πλουσιόσπιτου.

★

Στὸ πλουσιόσπιτο ἐκεῖνο ἡ μητέρα τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ λίγη χαρά, εἶχε ἀκουμπήσει στὸ κρεβάτι του ἕνα πιάτο μ' ἕνα μεγάλο κομμάτι θασιλόπιτα.

— Θέλεις, παιδί μου, νὰ κόψῃς τὸ κομμάτι σου, γιὰ νὰ δῆς ἂν σοῦ ἔπεσε τὸ φλουρί; τὸ ρώτησε.

— Ὄχι, μητέρα, αὔριο, ποὺ θὰ κόψῃς καὶ τὸ

— Θέλω λίγη πίττα, εἶπε τ' ὀρφανό.

κομμάτι τοῦ φτωχοῦ, ἀπάντησε ἐκεῖνο.

Ἡ μητέρα, θλέποντας τὸ παιδί της πὼς νύσταζε, τὸ ἄφησε καὶ δγῆκε ἔξω.

Μὰ ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἡ τρεμουλιαστὴ φωνὴ τοῦ φτωχοῦ, ποὺ ἔλεγε τὰ κάλαντα:

«Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία...»

Τὸ ἄρρωστο ξαφνιάστηκε. Τὰ μάτια του ἀνοιξαν καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπό του ζωηρεψε.

Κύτταξε γύρω του καὶ εἶδε ὅτι ἦταν μόνο. Μὲ μεγάλο κόπο σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι του καὶ σιγὰ-σιγὰ σύρθηκε ὡς τὴν μπαλκονόπορτα.

Μὲ δυσκολία γύρισε τὸ πόμολο. Τὸ κρῦο τὸ ξάφνιασε. Μερικὲς νιφάδες χιονιοῦ τοῦπεσαν στὸ

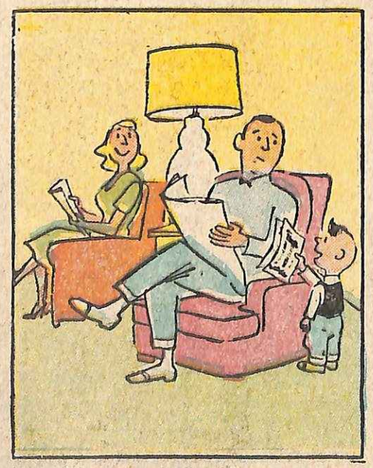

— "Εγραψα τὸ γράμμα γιὰ τὸν Ἅη-Βασίλη! Αὐτὰ εἶναι ἀντίγραφα: Ἕνα γιὰ σένα κι' ἕνα γιὰ τὴ μαμᾶ!

πρόσωπο. Ἔβγαλε λίγο τὸ κεφαλάκι του, γιὰ νὰ δῆ τὰ χιόνια. Μὰ ἔνοιωσε πὼς ὅλα γύριζαν γύρω του. Ζήτησε νὰ στηριχτῆ κάπου. Τοῦ φάνηκε πὼς θἄπεφτε...

Ξαφνικά, πάνω στὸ μαπλκόνι πῆδησε ἕνας ἄνθρωπος. Τὸ ἄρρωστο παιδὶ ἀπὸ τὴν ταραχὴ του, ἔξέχασε τὴ ζάλη του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν γέρος, χιονοσκεπασμένος μὲ καλογερίστικα ροῦχα καὶ μακρυὰ ἄσπρα γένεια. Ὁ μικρὸς τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ εἶπε:

— Μπᾶ! Ὁ Ἅγιος Βασίλης!

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι ἀποκρίθηκε ὁ γέρος. Ἦρθα νὰ σὲ ρωτήσω, τι θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω γιὰ τὴ γιορτή μου, ποὺ ἔχω αὔριο.

— Ἅη-Βασίλη μου, δὲς πόσα μοῦ ἔχουνε φέρει, εἶπε τὸ ἄρρωστο παιδί. Ὅλα τὰ ἔχω ἀρεσθῆ. Ἕνα μόνο σοῦ ζητῶ: Πάρε με ἔξω. Πάρε με στὰ χιόνια! Θέλω νὰ τρέξω ἐλεύθερα. Κουράστηκα πιὰ στὸ κρεβάτι... Πάρε με μαζί σου.

— Μπορεῖ νὰ θέλῃς, μικρέ μου, νὰ δγῆς ἔξω, μὰ κάνει τόσο κρύο! εἶπε ὁ Ἅη-Βασίλης. Κι' ἐσὺ ἐχεις ἐδῶ ὅλα τὰ πράγματα, ποὺ πολλὰ ἄλλα παιδιὰ θὰ τὰ ζήλευαν. Ἔχεις παιγνίδια τὸ ἕνα καλύτερο ἀπ' τ' ἄλλο, ἔχεις ζεστασιά, ἔχεις καὶ βασιλόπιττα, ποὺ οὔτε τὴ δοκίμασες ἀκόμη. Ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά, γιατί ζητᾶς νὰ φύγῃς;

— Νὰ δγῶ στὰ χιόνια, νὰ τρέξω ἔξω, Ἅη-Βασίλη μου. Στὰ χιόνια! Στὰ χιόνια!...

— Καλά, εἶπε ὁ Ἅη-Βασίλης, ἐγὼ δὲ χαλῶ χατῆρι, ἀφοῦ γιορτάζω κιόλας. Ἔλα μαζί μου.

✣

Στὰ χιόνια καθόταν ἀκόμη τὸ φτωχὸ παιδὶ μὲ τὰ μάτια κερφωμένα στὸ πλουσιόσπιτο.

Εἶχε δῆ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε σκαρφαλώσει στὸ μπαλκόνι, ἀλλὰ δὲν ἔβαλε κακὸ στὸ νοῦ του.

Τὸ κρῦο ὅλο καὶ δυνάμωνε. Τὰ βλέφαρά του βάραιναν. Ξαναθυμήθηκε τὴ μάνα του καὶ τὴ ζεστή της ἀγκαλιά.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ φτωχὸ ταράχτηκε. Τὰ κεράκια τοῦ ἔλατου εἶχανε σβύσει, τὰ φῶτα τοῦ πλουσιόσπιτου σβύσανε κι' αὐτά. Μονάχα στὴν κάμαρα τοῦ ἄρρωστου ἔρεγγε τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ.

Τὰ βλέφαρα τοῦ φτωχοῦ ἦταν βαρειά. Ἔκανε νὰ τ' ἀνοίξῃ, γιὰ νὰ δῆ ἀντίκρυ καλύτερα.

Καὶ τότε τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε ἕνα παιδάκι νὰ σωριάζεται κάτω. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ βεβαιωθῆ. Τὰ μάτια του ἔκλεισαν μόνα τους.

Ξαφνικά, μιὰ λάμψι τὸ ξύπνησε. Μπροστά του στεκόταν ὁ ἴδιος ἐκεῖνος γέρος, ποὺ λίγη ὥρα πρὶν εἶχε σκαρφαλώσει στὸ μπαλκόνι τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ. Γύρω του ἁπλωνόταν τόση ζεστασιά, ποὺ τὸ φτωχὸ ξέχασε καὶ χιόνια καὶ παγωνιά.

— Εἶμαι ὁ Ἅγιος Βασίλειος, εἶπε ὁ γέρος. Σ' ἄκουσα ποὺ ἔλεγες πὼς δὲν ἔρχομαι ποτὲ σὲ σᾶς. Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι ἦρθα. Πές μου, τί θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω, ποὺ ἔχω αὔριο τὴ γιορτή μου;

— Θέλω λίγη πίττα, εἶπε τ' ὀρφανό, καὶ τὴ ζεστασιὰ ποὺ εὑρίσκα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας μου. Μήπως ζητάω πολλά;

— Τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατο σήμερα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἅη-Βασίλης. Πίττες ὅσες θέλεις θὰ σοῦ δώσω καὶ τὴ μητέρα σου θὰ τὴν ξαναϊδῆς. Σ' κέψου ὅμως ὅτι πολλὰ παιδάκια σὰν καὶ σένα ζητοῦνε τὴν ἐλευθερία σου. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ γυρίζῃς ὅλο τὸν κόσμο, νὰ ζῇς ὅπως θέλεις...

— Ὄχι, ὄχι, ὄχι, παρακάλεσε τὸ φτωχό. Πάρε με στὴ μάνα μου καὶ δός μου λίγο περισότερη πίττα γιὰ νὰ τῆς δώσω τὸ κομμάτι της, ποὺ ἔχει νὰ τὸ δοκιμάσῃ τόσα χρόνια...

— Καλά. εἶπε ὁ Ἅη-Βασίλης, σήμερα δὲν χαλάω χατῆρι. Ἔλα νὰ σὲ πάω στὴ μάνα σου.

Καὶ τὸ πῆρε ὁ Ἅγιος Βασίλειος στὴν ἀγκαλιά του καὶ τράβηξε τόσο ψηλά, ποὺ πέρασαν τάνω ἀπ' τὰ ψηλότερα σπίτια καὶ φύγανε.

★

Τὸ πρωῒ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ποὺ σήμαιναν χαρούμενα οἱ καμπάνες σ' ὅλες τὶς ἐκλησίες βγῆκε ὁ ὑπηρέτης τοῦ πλουσιόσπιτου μὲ μάτια κατακκόκκινα στὸ χιονισμένο δρόμο.

Χωμένο σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ἐξώπορτας τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ, εἶδε ἕνα παιδάκι ποὺ φαινόταν σὰν νὰ κοιμόταν. Τὸ πλησίασε, τὸ ἄγγιξε, μὰ τὸ βρῆκε παγωμένο, νεκρό.

Τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸ ἀνέβασε στὸ πλουσιόσπιτο. Ἐκεῖ μέσα, πλάι στο κρεβατάκι τοῦ παιδιοῦ ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα ἔκλαιγαν τὸ πεθαμένο τους ἀγοράκι.

Μαζὶ τὰ ξάπλωσαν πλάϊ-πλάϊ, τὸ χαϊδεμένο μοναχοπαίδι καὶ τὸ ἔρημο ὀρφανό.

Πάνω στὸ τραπέζι δυὸ κομμάτια βασιλόπιττα βρίσκονταν ἀπείραχτα: τὸ κομμάτι τοῦ πλούσιου καὶ τὸ κομμάτι τοῦ φτωχοῦ.

Πλάϊ-πλάϊ ἔθαψαν τὰ δυὸ παιδιὰ στὸ νεκροταφεῖο. Στὸν ἕνα τάφο ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομα τοῦ πλουσίου, μὰ ὁ ἄλλος τάφος δὲν εἶχε ὄνομα. Κανένας δὲν ἤξερε πῶς λεγότανε τὸ ἔρημο ὀρφανό.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ Ριρῆς... κατάβκοπος

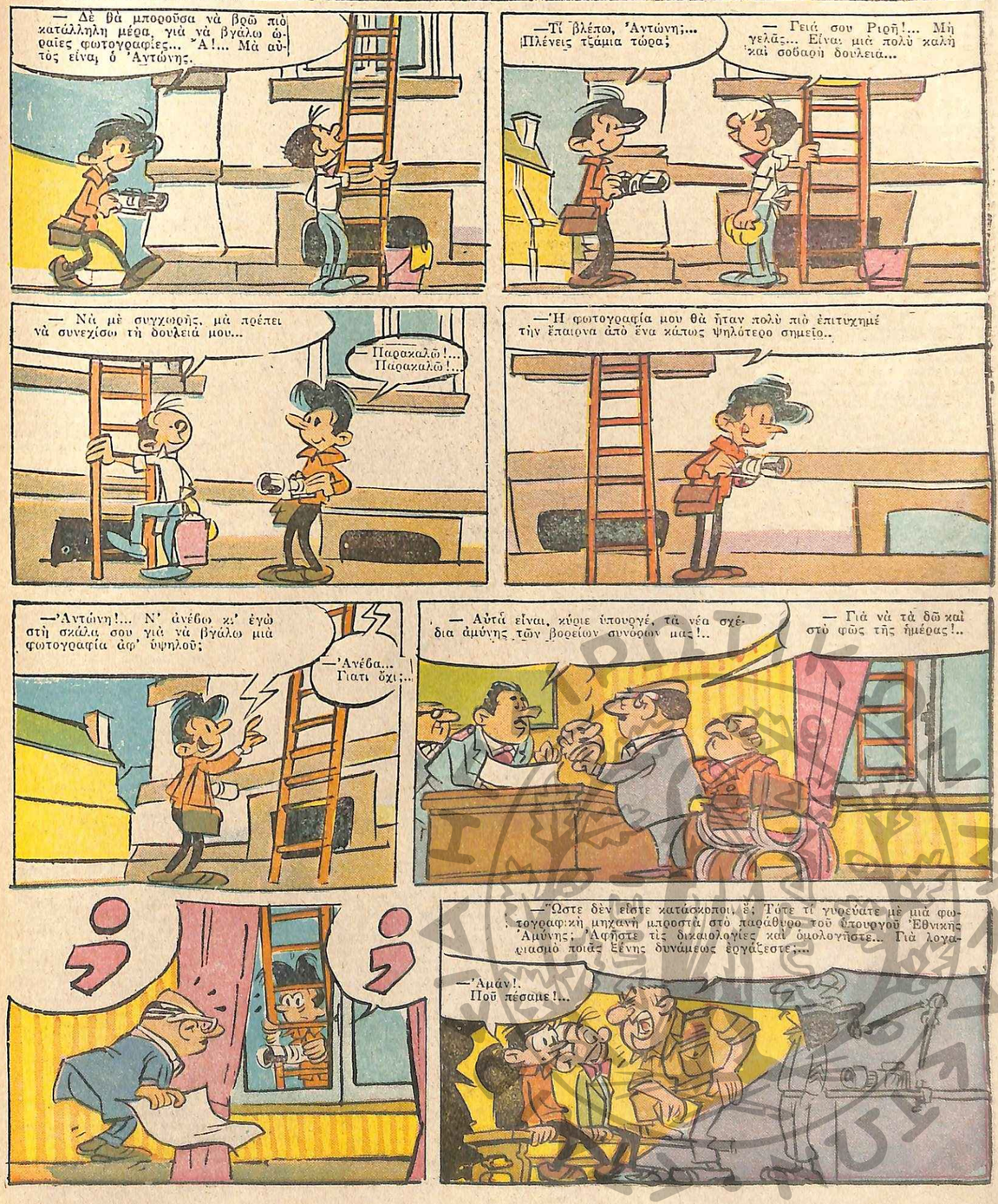

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Ἡ δημιουργικὴ φλόγα

Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι τὸ παιδί σας παίρνει μέτριους βαθμοὺς στὸ σχολεῖο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι ἔξυπνο; Δὲν πρέπει νὰ βιαστῆτε νὰ βγάλετε τὰ συμπεράσματά σας. Γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς μορφὲς ἐξυπνάδας.

Δὲν ἀποκλείεται π.χ. τὸ παιδί σας νὰ μὴ μπορῇ νὰ ὑποταχθῇ στὴν αὐστηρὴ πειθαρχία, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ἄλλες ἱκανότητες, ποὺ ἴσως δὲν ὑποπτεύεσθε. (Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὁ Τσῶρτσιλ ἦταν μέτριος μαθητὴς καὶ ἴσως κακός. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε, ὅμως, νὰ γίνῃ μεγάλος πολιτικός. Πολλοὶ μεγάλοι καλλιτέχνες ἐπίσης δὲν ἔδειξαν ἀξιόλογη ἐπίδοσι στὰ μαθήματα).

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἕξη χρόνια, μιὰ ὁμὰς ἐπιστημόνων τοῦ γραφείου παιδαγωγικῶν ἐρευνῶν τοῦ πανεπιστημίου τῆς Μιννεζότα ἐμελέτησε τὶς περιπτώσεις 500 μαθητῶν, ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, ἀπὸ τὸ δημοτικὸ ὡς τὶς πρῶτες τάξεις τοῦ γυμνασίου.

Οἱ ἐρευνητὲς αὐτοὶ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ περισσότερα παιδιὰ ἦσαν προικισμένα κατὰ τὶς πρῶτες τάξεις τῆς σχολικῆς τους ζωῆς μ' ἕναν πολύτιμο δημιουργικὸ σπινθῆρα, πού, ὅμως, ἔσβυνε ὅσο προχωροῦσαν στὶς ἀνώτερες τάξεις. Αὐτό, κατὰ τοὺς ἐν λόγῳ ἐπιστήμονες, δὲν σημαίνει ὅτι οἱ γονεῖς κι' οἱ καθηγηταὶ καταπνίγουν τὴ δημιουργικὴ πνοὴ τῶν παιδιῶν, ἀλλ' ὅτι δὲν ξέρουν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν καὶ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴν ἐνισχύσουν.

Στὰ περισσότερα σχολεῖα τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, παρατηροῦν, θεωρεῖται σὰν καλὸς μαθητὴς ἐκεῖνος ποὺ κάνει μὲ ἀκρίβεια ὅ,τι τοῦ λέει ὁ δάσκαλος καὶ ποὺ εἶναι πάντα ἐπιμελὴς καὶ τακτικός. Τὸ παιδί, ὅμως, ποὺ εἶναι προικισμένο μὲ γόνιμη φαντασία δὲν κάνει πάντοτε ὅ,τι τοῦ λένε. Ἐπινοεῖ ἱστορίες, σχεδιάζει τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὰ ἀντικείμενα ποὺ βλέπει ὅπως τοῦ ἀρέσει, καταπιάνεται μὲ πράγματα ποὺ θεωροῦνται ἀνώτερα γιὰ τὴν ἡλικία του καὶ κάνει διαρκῶς ἐρωτήσεις, ποὺ φαίνονται ἀνόητες, ἢ γελοῖες.

Νὰ μιὰ τέτοια ἐρώτησι ἑνὸς παιδιοῦ 8 χρόνων:

— Τί εἶναι μεγαλύτερο, δώδεκα χιλιόμετρα ἢ δώδεκα ὧρες;

Ὁ δάσκαλος ἢ ὁ γονεὺς ποὺ θ' ἄκουγε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι θ' ἀποστόμωνε τὸ παιδί, λέγοντάς του πὼς εἶναι ἀνόητο. Ἀλλά, κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνοησία, κρύβεται ὁ πόθος του νὰ συσχετίσῃ τὶς ὧρες μὲ τὰ χιλιόμετρα. Διατυπώνει μὲ τὸν ἁπλοϊκὸ αὐτὸ τρόπο ἕνα πρόβλημα ποὺ θὰ τὸ διδαχθῇ ἀργότερα καὶ ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὴν κίνησι τῶν σωμάτων καὶ τὴν ἀλληλεξάρτησι μεταξὺ χρόνου καὶ διαστήματος. Προτρέχει, λοιπόν, ἀπὸ τὸ δάσκαλό του καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἠλίθιο εἶναι.

Ἂς πάρωμε μιὰ ἄλλη περίπτωσι. Στὰ «τέστ» γιὰ τὴ μέτρησι τῆς νοημοσύνης τῶν παιδιῶν ὑπάρχουν ἐρωτήσεις, ὅπως ἡ ἀκόλουθη:

«Γιατί εἶναι καλύτερο νὰ φτιάνωμε σπίτια μὲ τοῦβλα παρὰ μὲ ξύλο;»

Ἡ ἐπιθυμητὴ ἀπάντησις ἐδῶ εἶναι: «Γιατὶ τὸ τοῦβλο εἶναι πιὸ στερεό, κρατάει περισσότερο, παρέχει μεγαλύτερη ἀσφάλεια καὶ μᾶς ἀπομονώνει καλύτερα ἀπὸ τὶς διακυμάνσεις τῆς ἐξωτερικῆς θερμοκρασίας».

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἀπάντησις αὐτὸ εἶναι ἡ πιὸ σωστή. Ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμε ὅτι ἕνα παιδὶ ἀπαντάει: «Γιατὶ ἔτσι προστατεύομε τὰ δάση, ποὺ θὰ καταστρέφονταν ἂν χτίζαμε σπίτια μόνο μὲ ξύλα». Νὰ ἀκόμη μιὰ ἄλλη ἀπάντησι: «Τὰ σπίτια μὲ ξύλα εἶναι καλύτερα ἀπὸ ἐκεῖνα μὲ τοῦβλα. Γιατὶ τὸ τοῦβλο εἶναι κρύο καὶ ἄσχημο, ἐνῶ τὸ ξύλο εἶναι ὄμορφο καὶ ζεστό». Στὶς δυὸ αὐτὲς περιπτώσεις πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι κουτά; Ἢ πρέπει νὰ μᾶς κάμη ἐντύπωσι τὸ ὅτι εἶδαν τὸ ζήτημα ἀπὸ γενικώτερη ἄποψι κι' ὅτι τὸ μὲν πρῶτο ἐξεδήλωσε μιὰ ἀγάπη πρὸς τὴ φύσι, τὸ δὲ δεύτερο κάποια καλλιτεχνικὴ καὶ αἰσθητικὴ ἀντίληψι, ποὺ εἶναι ἀξιοπρόσεχτη;

Οἱ «καλὲς ἀπαντήσεις» ἐλάχιστα μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τὴ νοημοσύνη τοῦ παιδιοῦ. Ἐκεῖνες ποὺ πρέπει νὰ μᾶς κάνουν μεγαλύτερη ἐντύπωσι εἶναι οἱ πρωτότυπες, οἱ ἀπροσδόκητες, ἔστω κι' ἂν μᾶς φαίνωνται παράλογες ἢ κουτές. Γιατὶ δείχνουν μιὰ δημιουργικὴ φλόγα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὴν παραμελήσωμε.

Ὁ δόκτωρ Τόρρανς ἀναφέρει τὶς ἀκόλουθες περιπτώσεις:

1) Σὲ μιὰ ὁμάδα παιδιῶν δόθηκε ἕνα παιχνίδι π.χ. ἕνα σκυλὶ ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία καὶ τοὺς ζητήθηκε νὰ ὑποδείξουν ὡρισμένες τροποποιήσεις, ποὺ θὰ τὸ ἔκαναν «πιὸ διασκεδαστικό». Τὰ πιὸ ἔξυπνα παιδιά, σύμφωνα μὲ τὴν κοινὴ ἀντίληψι, ὑπέδειξαν τρεῖς τροποποιήσεις: νὰ γίνῃ μικρότερο τὸ μουσοῦδι του, νὰ μακρύνῃ ἡ οὐρά του καὶ ν' ἀλλάξῃ τὸ χρῶμα του. Ἕνα παιδί, ὅμως, μὲ γόνιμη φαντασία ὑπέδειξε δώδεκα τροποποιήσεις. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἦταν κι' οἱ ἀκόλουθες δύο: «νὰ τοῦ ράψουν ψύλλους στὴ ράχη του» καὶ «νὰ τοῦ βάλουν ἕναν μαγνήτη στὸ μουσοῦδι του, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ πιάνῃ ἕνα κουνέλι, ποὺ θὰ εἶχε ἐπίσης ἕνα μικρότερο μαγνήτη στὴν οὐρά». Ὁ διαβολάκος αὐτὸς δὲν εἶχε μεγαλύτερη φαντασία καὶ περισσότερη πρωτοτυπία ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά;

2) Σὲ μιὰ ὁμάδα παιδιῶν δόθηκε ἕνα χαρτί, ὅπου ἦταν χαραγμένοι 36 κύκλοι καὶ τοὺς εἶπαν νὰ φτιάξουν ὅ,τι τοὺς περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό, χρησιμοποιώντας αὐτοὺς τοὺς κύκλους. Τὰ περισσότερα παιδιὰ δὲν κατάφεραν νὰ φτιάξουν τίποτα τὸ ἀξιόλογο. Ἕνα παιδάκι, ὅμως, ἰχνογράφησε ἕνα κοριτσάκι ποὺ ἔφτιανε σαπουνόφουσκες (οἱ κύκλοι ἦταν οἱ σαπουνόφουσκες). Τὸ παιδάκι αὐτὸ ἔδειξε ὅτι εἶχε δημιουργικὴ φαντασία.

3) Σὲ μερικὰ μεγάλα παιδιὰ ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ περάσουν ἕνα σχοινὶ ἀπὸ ἕνα ψηλὸ κλαδί, γιὰ νὰ φτιάξουν μιὰ κούνια, ἕνα παιδάκι ἑφτὰ χρόνων εἶπε:

— Νὰ βάλετε ἕναν ἀητό, ποὺ θὰ πετάξῃ πάνω ἀπὸ τὸ κλαδὶ καὶ θὰ τραβήξῃ τὸ σκοινί, ποὺ θὰ εἶναι δεμένο στὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου.

Τὰ ἄλλα παιδιὰ γέλασαν. Ἀλλ' ἡ ὑπόδειξι αὐτὴ δὲν ἦταν κουτή. Ἔδειχνε φαντασία κι' ἐπινοητικότητα.

Ἂς ὑπενθυμίσωμε ἐδῶ τὸν ὁρισμὸ τῆς αἰωνιότητος, ποὺ ἔδωκε ὁ Πασκὰλ σὲ ἡλικία 9 χρόνων. «Ἡ αἰωνιότης, εἶπε, εἶναι ἕνα ἐκκρεμὲς χωρὶς δεῖχτες». Παρὰ τὴ μικρὴ ἡλικία του, εἶχε συλλάβει τὸ πρόβλημα τοῦ χρόνου καὶ τὸ εἶχε διατυπώσει καλύτερα ἀπὸ ὁποιοδήποτε φιλοσοφικὸ ὁρισμὸ ἢ ὁποιαδήποτε μαθηματικὴ ἐξίσωσι.

«Οἱ γονεῖς, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Τόρρανς, ὅπως καὶ οἱ δάσκαλοι, ἄλλωστε, δὲν εὐχαριστοῦνται μὲ τὴ γόνιμη φαντασία τῶν παιδιῶν τους, ποὺ τὰ κάνει νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὸ κοινὸ μέτρο. Ἐξοργίζονται τοὐναντίον, γιατὶ ἡ πρωτοτυπία τοῦ παιδιοῦ τους τοὺς φαίνεται σὰν μειονέκτημα. «Γιατὶ δὲν σκέπτεται ὅπως καὶ τὰ ἄλλα παιδιά;» παραπονιοῦνται. Κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν οἰκογενειακὸ πειθαναγκασμό, τὸ παιδὶ δοκιμάζει πολλὲς φορὲς ἕνα αἴσθημα ἐνοχῆς καὶ προσπαθεῖ νὰ φέρῃ τὸ μυαλό του στὴ συμβατικὴ ἐξυπνάδα τῶν ἄλλων παιδιῶν, κρύβοντας ἢ καταστρέφοντας τὰ δῶρα ποὺ τὸν ξεχώριζαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους».

Μὴν ἀπογοητεύετε τὸ παιδί σας, ἐπειδὴ συμβαίνει νὰ ἔχῃ γόνιμη φαντασία. Πρέπει, τουναντίον, νὰ προσπαθήσετε νὰ τὴν ἐνισχύσετε μὲ ὅλα τὰ μέσα!

Ὁ δόκτωρ Τόρρανς δίνει τὶς ἀκόλουθες συμβουλὲς στοὺς γονεῖς:

1) Μὴν ἀπογοητεύετε τὸ παιδί σας ἐπειδὴ συμβαίνει νὰ ἔχῃ γόνιμη φαντασία. Τὸ χαρακτηριστικὸ τῶν ἀνθρώπων μὲ γόνιμη φαντασία, νέων ἢ γέρων, εἶναι ὅτι ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ περνοῦν ἀβίαστα ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς λογικῆς στὶς ἀνώτερες πνευματικὲς περιοχές, ποὺ βρίσκονται πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς συνειδήσεως.

2) Μὴ σφίγγετε πολὺ τὰ λουριά. Δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ προστατεύσετε ὑπερβολικὰ τὰ παιδιά σας ἀπὸ τὸν ἐνδεχόμενο τραυματισμὸ τῆς ἀποτυχίας. Θὰ τὰ στερούσατε ἔτσι ἀπὸ τὸ ὄφελος ποὺ θὰ ἀποκομίσουν ἀπὸ τὰ λάθη τους. Γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ παιδὶ ν' ἀναπτύξῃ τὶς δημιουργικές του ἱκανότητες, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπερτιμᾷ τὶς ἱκανότητές του καὶ νὰ ὑποτιμᾷ τοὺς κινδύνους.

3) Δὲ χρειάζεται νὰ τοὺς μάθετε πῶς πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν τὴ δημιουργικὴ φαντασία τους. Εἶναι ἀρκετὸ νὰ τὰ ἀφήνετε νὰ ἐνεργοῦν μόνα τους.

4) Ἀποφύγετε τοὺς διαχωριστικοὺς φραγμούς. Μὴ δίνετε στὸ παιδί σας τὴν ἐντύπωσι ὅτι, ἐπειδὴ εἶναι ἀγόρι, πρέπει νὰ καταπνίξῃ μέσα του τὴν εὐαισθησία, τὴν ἀγάπη τῶν χρωμάτων, τῶν ρυθμῶν καὶ τῶν ἰδεῶν. Μὴν δίνετε στὴν κόρη σας τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ πνευματικὴ περιέργεια τῆς εἶναι ἀπαγορευμένη κι' ὅτι κάνει κακὰ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ προβλήματα τῆς ἐπιστήμης, τῆς τέχνης ἢ τῆς φιλοσοφίας. Αὐτοὶ οἱ φραγμοὶ σκοτώνουν τὰ δημιουργικὰ δῶρα.

5) Μὴν κρίνετε τὸ παιδί σας σύμφωνα μὲ τὸν τρόπο, ποὺ γράφει ἢ διαβάζει. Μπορεῖ νὰ εἶναι προικισμένο μὲ δημιουργικὲς ἱκανότητες καὶ ταὐτόχρονα νὰ μὴν ἔχῃ τὴν εὐχέρεια νὰ ἐκφραστῇ.

6) Βοηθῆστε τὸ παιδί σας νὰ χρησιμοποιήσῃ καλὰ τὰ δῶρα, μὲ τὰ ὁποῖα τὸ ἔχει προικίσει ἡ φύσις, στὶς σχέσεις του μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες δυσκολίες, ποὺ θὰ ἔχῃ ν' ἀντιμετωπίσῃ θὰ εἶναι τὸ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς ἄλλους, χωρὶς νὰ θυσιάσῃ τὶς ἰδιότητες ποὺ συνιστοῦν τὴν πρωτοτυπία του. Κάνετέ το νὰ καταλάβῃ ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἀνεκτικὸ ἀπέναντι τῶν ἄλλων καὶ νὰ μὴν δείχνεται ἐπιθετικὸ ἢ αὐταρχικό. Ἀντὶ νὰ καταφρονῇ τοὺς ἄλλους, εἶναι προτιμότερο νὰ προσπαθήσῃ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ καταλάβουν τὴν πνευματικὴ ἀνωτερότητα ἢ τὴν πρωτοτυπία του.

— Δὲν ἐπιθυμῶ τὸ παιδί μου νὰ εἶναι ἰδιοφυΐα, λενε οἱ περισσότεροι γονεῖς. Θὰ ἤθελα μόνο νὰ εἶναι ἰσορροπημένο, εὐτυχισμένο καὶ νὰ μὴν διαφέρῃ ἀπὸ τὰ ἄλλα.

Ἀλλ' ὁ δόκτωρ Τόρρανς παρατηρεῖ ὅτι βρίσκει κανεὶς τὴν εὐτυχία μόνο ὅταν μπορῇ ν' ἀναπτύξῃ ἐλεύθερα τὶς ἱκανότητές του.

— Οἱ ἄνθρωποι μὲ φαντασία, λέει, εἶναι εὐτυχισμένοι μόνον ὅταν μποροῦν νὰ δημιουργήσουν ἐλεύθερα καὶ χωρὶς καταναγκασμούς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Στὰ 1931, παρουσιάστηκε, τὶς παραμονὲς τῶν Ἑορτῶν, μιὰ ἐπιτροπὴ δημοσίων ὑπαλλήλων στὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν Μαρῆ καὶ τοῦ ζήτησε «δέκατο τρίτο μισθό». Κι' ὁ ὑπουργὸς ἀπάντησε:

— Βρὲ παιδιά, δὲ ζητᾶτε κανέναν ἄλλο μισθό, γιὰ δῶρο Πρωτοχρονιᾶς; Τὸν «δέκατο τρίτο» βρήκατε νὰ ζητήσετε;

— Γιατί; ρώτησαν ἔκπληκτοι οἱ ὑπάλληλοι.

— Γιατὶ εἶναι ὁ... ἀριθμὸς γρουσούζικος καὶ φοβᾶμαι μήπως σᾶς βγῇ σὲ κακό...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ὑπουργοῦ βγῆκαν, δυστυχῶς, ἀληθινά.

Γιατί, τὶς παραμονὲς τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1932, ὄχι μόνο ὁ «δέκατος τρίτος» μισθὸς δὲ δόθηκε στοὺς ὑπαλλήλους, ἀλλὰ περιεκόπη καὶ ὁ... δωδέκατος!...

Ἀθλητικὰ παρασκήνια

Ὁ Ἀθαν. Ἰντζόγλου.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΑΘ. ΙΝΤΖΟΓΛΟΥ

Παίκτης ἑνὸς ἔτους!

Ο «ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ» παρουσίασε στὴν ἐφετεινὴ περίοδο δυὸ νέους ποδοσφαιριστές, τὸ Χαραλαμπίδη καὶ τὸν Ἰντζόγλου. Ὁ πρῶτος ἔπαιξε σ' ἕνα ἀγῶνα καὶ μετὰ τραυματίσθηκε. Ὁ δεύτερος ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ καὶ ὅπως φαίνεται παίρνει μόνιμα τὴ θέσι του στὴν ἑνδεκάδα.

Ὁ Ἀθανάσιος Ἰντζόγλου εἶναι Πειραιώτης. Καὶ δὲν εἶναι, φυσικά, ὁ πρῶτος Πειραιώτης, ποὺ ἀγωνίζεται σὲ ἀθηναϊκὴ ὁμάδα. Προηγήθηκαν πολλοί, ποὺ παίζουν ἀκόμη.

Γεννήθηκε τὸ 1945 στὴ Νεάπολι καὶ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἕξη ἀγόρια τῆς οἰκογενείας του, ποὺ ἔχει ἐπίσης καὶ δυὸ κορίτσια.

Δυὸ εἶναι τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἰντζόγλου. Πρῶτα, ἐνῶ ξεκίνησε σὰν ἀμυντικός, κατέληξε σήμερα νὰ εἶναι ἐπιθετικός. Καὶ μάλιστα ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἰσχυρὲς μονάδες κρούσεως τῆς νεοσμυρνιώτικης ὁμάδας. Τὸ δεύτερο χαρακτηριστικό του εἶναι ὅτι μόλις ἕνα χρόνο μόνο παίζει ποδόσφαιρο! Πραγματικά, πέρσι ξεκίνησε ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴ μπάλλα. Στὰ μέσα, μάλιστα, τῆς περιόδου. Βέβαια, προηγουμένως ἔπαιζε ποδόσφαιρο ἀλλὰ σὲ ἀνεξάρτητες ὁμάδες. Ἐντελῶς ξαφνικά στὴ περυσινὴ περίοδο γράφτηκε στὴν ὁμάδα τῆς γειτονιᾶς του, τὴ «Νεάπολι», ὅπου πρωτόγινε ἐπίσημος παίκτης. Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχε ἀνάγκη γιὰ ἕναν σέντερ μπὰκ χρησιμοποιήθηκε στὴ θέσι αὐτή, κι' ἔμεινε ἔτσι ὥσπου ἦρθε στὸν «Πανιώνιο». Οἱ ἀμυντικές του ἱκανότητες ἦταν ὑπολογίσιμες, ἀλλὰ ὁ προπονητὴς τοῦ «Πανιωνίου» κ. Ἰωάν. Σκορδίλης, μόλις εἶδε τὸ παίκτη τὸν περασμένο Αὔγουστο, πρόσεξε ὅτι ἔχει καὶ ἐπιθετικὲς ἱκανότητες. Ἔτσι, ἐνῶ μεταγράφηκε σὰν σέντερ μπὰκ καὶ μπὰκ γενικά, στὸν «Πανιώνιο» φόρεσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ φανέλλα ἀρ. 10. Ἦταν ἡ 29 Σεπτεμβρίου ὅταν πρωτόπαιξε (ἐναντίον τοῦ «Ἄρη», στὴ Θεσσαλονίκη). Ἡ ὁμάδα του ἔχασε μὲ 3—1, ἀλλ' αὐτὸς δὲ χάθηκε. Μετὰ μιὰ ἑβδομάδα χρησιμοποιήθηκε, πάλι σὰν μέσα ἀριστερά. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ὁμάδα νίκησε (τὸν «Παναιγιάλειο» μὲ 4—0) κι' ὁ ἴδιος ἐπέτυχε ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα γκόλ. Ὕστερα ἔπαιξε ἐναντίον τοῦ «Παναθηναϊκοῦ», τοῦ «Ἡρακλῆ», τοῦ «Ἐθνικοῦ» καὶ τῆς «ΑΕΚ».

Τὸν διακρίνει ἡ ἑτοιμότητα γιὰ δράσι. Ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ μπαίνῃ μὲ ταχύτητα στὰ ἀντίπαλα καρρὲ καὶ νὰ κινῆται μὲ ψυχραιμία. Τοῦ λείπει, ὅμως, ἀκόμη ἡ πεῖρα. Μὰ εἶναι μόλις 18 χρόνων κι' ἔχει μέλλον μπροστά του.

ΤΟ «ΚΟΥΣ–ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ Βούλγαρος διαιτητὰς κ. Ντάνεφ ἔκανε ἀγωγὴ ἐναντίον τεχνικῆς ἑταιρείας γιὰ τὸν τραυματισμό του, ποὺ σημειώθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀταλάντη τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

— Ὅπως εἶναι γνωστό, λόγῳ ἑνὸς χαντακιοῦ ποὺ εἶχε ἀφεθῆ ἀκάλυπτο ἀπὸ τοὺς ἐργάτες τῆς ἑταιρείας, ποὺ κατασκεύαζε ἕνα κομμάτι τοῦ δρόμου, ἀνετράπη τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ κ. Ντάνεφ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σπάσουν τρία πλευρὰ τοῦ ξένου διαιτητοῦ.

— Κάθε φορά, ποὺ πηγαίνουν στὴ Θεσσαλονίκη ἢ τὴν Κατερίνη καὶ γενικὰ σὲ κάθε μετακίνησι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, οἱ Στεφανάκος, Σιδέρης καὶ Θ. Λουκανίδης, ζητοῦν τὴν ἄδεια τῆς Εἰσαγγελίας.

— Εὐτυχῶς γιὰ τὸν «Ὀλυμπιακὸ» —καὶ γιὰ τοὺς ὀπαδούς του— ἡ Εἰσαγγελία Ἀθηνῶν δὲν πρόβαλε καμμιὰ ἄρνησι μέχρι τώρα...

— Ὁ «Φωστῆρας» ἔβγαλε «στὸ σφυρὶ» τὸ Δεϊμέζη ποὺ ἔχει ἐγκατασταθῆ καὶ ἀγωνίζεται στὸ Κέηπ Τάουν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς.

— Μέχρι στιγμῆς, ὅμως, οἱ προσφορὲς τῶν ἄλλων συλλόγων ἦσαν λίγες καὶ ὄχι ἱκανοποιητικές. Στὸ μεταξὺ ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ ὁ Δεϊμέζης, ὑπάρχει περίπτωσι νὰ φύγῃ στὴ Ν. Ἀφρικὴ καὶ ἄλλος παίκτης τοῦ «Φωστῆρα», ὁ Ἀρσενιάδης, στὸν ὁποῖο ἔγιναν σχετικὲς προτάσεις.

— Ὁ Σταματιάδης καὶ ὁ Νεστορίδης δὲν εἶχαν ψυχικὴ ἐπαφὴ στὸ μάτς τῆς «ΑΕΚ» μὲ τὸν «Πανιώνιο». Ἡ αἰτία ἦταν μιὰ συνέντευξι τοῦ πρώτου, στὴν ὁποία ὑπῆρχε αἰχμὴ κατὰ τοῦ Νεστορίδη.

— Ἀλλ' ὁ συμπαθὴς Σταματιάδης δὲν εἶχε πῆ τίποτα σχετικὰ μὲ τὸν Νεστορίδη. Οὔτε μποροῦσε βέβαια νὰ πῆ γιὰ ἕνα συμπαίκτη του τῆς ἀξίας τοῦ Νεστορίδη. Ἁπλούστατα εἶχε ὀργιάσει ἡ φαντασία τοῦ συντάκτου...

— Λέγεται ὅτι ὁ ΟΠΑΠ θὰ καθιερώσῃ καὶ τρίτη κατηγορία νικητῶν. Δηλαδὴ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δεκατριάρηδες καὶ δωδεκάρηδες, θὰ κερδίζουν καὶ οἱ ἑνδεκάρηδες στὸ ΠΡΟ—ΠΟ. Οἱ χιλιάδες... ἄτυχοι ἀναμένουν.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ" ΤΗΣ 29-12-63

Συμβουλές, ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 ΑΕΚ — ΠΙΕΡΙΚΟΣ	1
2 ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ — ΠΑΝΑΙΓΙΑΛΕΙΟΣ	1 X
3 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ. — ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛ.	1 X 2
4 ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ	1 X 2
5 ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΠΑΟΚ	1 2
6 ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΠΕΙΡ. — ΠΑΓΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ	1
7 ΔΙΑΓΟΡΑΣ ΡΟΔΟΥ — ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ	1
8 ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΕΡΡΩΝ — ΘΕΡΜΑΪΚΟΣ	1
9 ΛΑΜΙΑΚΟΣ — ΛΑΡΙΣΑΪΚΟΣ	1
10 ΠΑΝΑΙΤΩΛΙΚΟΣ — ΦΩΣΤΗΡ	X
11 ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ — ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ	1
12 ΜΠΟΛΩΝΙΑ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	1 X 2
13 ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ — ΜΙΛΑΝ	1 X

Ἀναπληρωματικοί:

1 ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΒΑΛΑΣ — ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ	1
2 ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ — Α. Ε. ΤΡΙΚΑΛΩΝ	1

Μιὰ δραματικὴ φάσι ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς Θεσσαλονίκης μεταξὺ «Παναθηναϊκοῦ»—«ΠΑΟΚ» 1—0. Ὁ γκολκῆπερ τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» Οἰκονομόπουλος (μὲ ἄσπρη φανέλλα) ἀποκρούει μὲ ἡρωϊκὸ πλονζὸν ἔφοδο τοῦ Λεάνδρου. Ὄρθιος ὁ Τ. Παπουλίδης.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ–ΣΧΟΛΙΑ

ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΙΒΟΥ

Οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ στίβου τὸ 1964, στὶς ὁποῖες θὰ μετάσχουν οἱ Ἕλληνες ἀθλητές, εἶναι οἱ ἑξῆς: 25 Μαρτίου διεθνεῖς φοιτητικοὶ ἀνωμάλου δρόμου στὴν Ἀρχαία Ὀλυμπία. 12 Ἀπριλίου βαλκανικὸς ἀνώμαλος στὸ Βελιγράδι. 9—10 Μαΐου στὴν Ἀθήνα Ἑλλὰς — Αἴγυπτος (20ετεῖς ἀθλητές), 13—15 Μαΐου Ἑλλὰς—Αὐστρία (ἄνδρες) στὸ Λύντς, 26—27 Μαΐου διεθνὲς μῆτιγκ «Πανελληνίου». 6—7 Ἰουνίου στὴν Ἀθήνα Ἑλλὰς—Ἰσραὴλ (μεταξὺ ἀνδρῶν). 27—28 Ἰουνίου Ἑλλὰς—Ἰσπανία στὴν Ἀθήνα (ἀνδρῶν). 11—12 Ἰουλίου στὴν Ἀθήνα Ἑλλὰς—Δανία (ἀνδρῶν), 11—12 Ἰουλίου Ἑλλὰς—Τουρκία (μαθητῶν) στὴν Τουρκία, 25—26 Ἰουλίου Ἑλλὰς—Αἴγυπτος (ἀνδρῶν) στὴν Αἴγυπτο. 27—28 Θεσσαλονίκη—Κωνσταντινούπολι (στὴν Κωνσταντινούπολι). 6—7 Αὐγούστου πρωτάθλημα ΣΙΣΜ στὴν Ἰταλία. 8—9 Αὐγούστου Ἑλλὰς—Βουλγαρία στὴν Ἀθήνα (μεταξὺ ἐφήβων 19 ἐτῶν). 11, 12, 13 Σεπτεμβρίου βαλκανικοὶ ἀγῶνες στὸ Βουκουρέστι. 5—12 Ὀκτωβρίου Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες στὸ Τόκιο. 4 Ὀκτωβρίου Τουρκία—Ἑλλὰς—Ἰταλία (20 ἐτῶν ἀθλητῶν) στὴν Κωνσταντινούπολι.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΝΕΩΝ

Ἡ ἐθνική μας ὁμάδα νέων κληρώθηκε ν' ἀγωνιστῇ μὲ τὶς ὁμάδες Ἰταλίας καὶ Πορτογαλίας, στοὺς προκριματικοὺς τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πρωταθλήματος 1964. Οἱ τελικοὶ θὰ διεξαχθοῦν τὸ Πάσχα 1964 στὴν Ὁλλανδία.

ΣΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΥΠΕΛΛΟ

Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἄλλες 67 χῶρες δήλωσαν συμμετοχὴ στὸ παγκόσμιο κύπελλο τοῦ 1966. Οἱ προκριματικοὶ θὰ ἀρχίσουν τὸν προσεχῆ χρόνο. Οἱ χῶρες θὰ χωριστοῦν σὲ ὁμίλους —γεωγραφικῶς— καὶ οἱ νικήτριες θὰ λάβουν μέρος στοὺς τελικοὺς ποὺ θὰ γίνουν τὸ 1966 στὸ Μεξικό.

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ–ΑΘΗΝΑΙ 3—0

Κατὰ τοὺς δύο ἀγῶνες βόλλεϋ μπώλλ, ποὺ ἔγιναν ἐδῶ, ἡ μικτὴ Βελιγραδίου ἐνίκησε τὴ μικτὴ Ἀθηνῶν μὲ 3—0. Οἱ δύο μικτὲς ἦσαν στὴν πραγματικότητα ἐθνικὲς ὁμάδες.

ΝΙΚΗΣΕ Ο Π.Γ.Σ.

Στὸ πρωτάθλημα ἐλευθέρας πάλης ἐφήβων Νοτ. Ἑλλάδος, ἐπρώτευσε ὁ «Πανελλήνιος» Γ.Σ. μὲ 45 βαθμούς. Δεύτερος κατετάγη ὁ «Ἄτλας» μὲ 41 καὶ τρίτος ὁ «Σπόρτιγκ» μὲ 29. Πρωταθλητὲς στὶς διάφορες κατηγορίες ἀνεδείχθησαν οἱ ἑξῆς: 52 κιλά: Φράγκου, 57 κιλά: Λαγγαδινός. 63 κιλά: Γεωργακόπουλος. 70 κιλά: Παπαδημητρίου. 78 κιλά: Κωστόπουλος. 87 κιλά: Κολοβός. 97 κιλά: Τσούμας. Βαρ. βάρη: Μαρινάκης.

ΣΚΛΗΡΟΤΗΤΑ

Η ἀτιμωρησία, ποὺ βασιλεύει τὸν τελευταῖο καιρὸ στὸ ποδόσφαιρο, ὁδηγεῖ τὸ δημοφιλὲς ἄθλημα στὸν κατήφορο. Ἡ ΕΠΟ πρέπει νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι μὲ τὴ νοοτροπία τῆς ἐπιεικείας ἢ τῆς «ἀμοιβαίας καλῆς διαθέσεως», ποὺ τὴ διακρίνει, ἔχει μπῆ σ' ἕναν ἐσφαλμένον δρόμο. Γιατὶ οἱ ποδοσφαιριστὲς δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ καλὲς διαθέσεις, ἀπὸ μέτρα συγγνώμης καὶ τὰ τοιαῦτα. Χρειάζεται αὐστηρότητα. Ἔτσι μόνο θὰ ἀνασταλῇ τὸ κακό, ποὺ τείνει νὰ λάβῃ σοβαρὲς διαστάσεις. Ἂς προσέξῃ ἡ διοίκησι τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός. Ἂς δείξῃ αὐστηρότητα, ἀλλὰ ἴση πρὸς κάθε κατεύθυνσι.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ ΣΑΣ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Τὰ καθημερινὰ γεύματα

.. διατροφὴ ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ποικιλία, παρέχει κάθε μέρα στὸν ὀργανισμὸ τὶς ἀπαραίτητες οὐσίες σὲ κανονικὲς ποσότητες. Ὁ ὀργανισμός μας χρειάζεται καθημερινά:

1) Πρωτεΐνες, δηλαδὴ ἀζωτοῦχες τροφές, (κρέας, ψάρια, γάλα, αὐγά, ξηροὺς καρπούς). ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν συντήρησι. Οἱ πρωτεΐνες ἀποτελοῦν τὸ βασικὸ στοιχεῖο τῶν ζωντανῶν ἱστῶν καὶ πρέπει νὰ ἀντιπροσωπεύουν τὸ 15% τῶν οὐσιῶν ποὺ τρῶμε.

2) Ὑδατάνθρακες (ἀμυλώδη καὶ ζαχαρωτά), ποὺ εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν λειτουργία τῆς ἀνθρώπινης μηχανῆς, ὅσο τὸ κάρβουνο γιὰ τὶς κοινὲς μηχανές. Πρέπει νὰ ἀντιπροσωπεύουν 30—35% τῆς περιεκτικότητος τοῦ φαγητοῦ.

3) Λίπη, ἀπαραίτητα γιὰ τὴ διατήρησι τῆς θερμότητος τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ κρύου, 15—20%.

4) Κυτταρίνη, μεταλλικὰ ἅλατα καὶ βιταμίνες, ποὺ περιέχονται στὰ φρέσκα λαχανικὰ καὶ στὰ φροῦτα. Ποτὲ λιγώτερα ἀπὸ 40—60%.

Εἶναι, λοιπόν, ἀπαραίτητο νὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ τέσσερις αὐτὲς κατηγορίες συστατικῶν στὰ καθημερινά σας γεύματα, κι' ὄχι νὰ τρέφεστε ἀποκλειστικὰ ἢ σχεδὸν ἀποκλειστικὰ μόνο μὲ μιὰ κατηγορία τροφῶν. Μὰ οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ ἰσορροπήσουν τὴν διατροφή τους καὶ κάνουν σοβαρὰ λάθη.

Τὰ βασικὰ λάθη τῆς διατροφῆς

1ον λάθος: ἡ ὑπερβολικὴ κατανάλωσι ἀζωτούχων τροφίμων καὶ κυρίως κρέατος, ἐνῶ αὐτὲς οἱ οὐσίες δὲν πρέπει νὰ ἀντιπροσωπεύουν οὔτε τὸ ἕνα τρίτο τῆς καθημερινῆς μας τροφῆς. Δηλαδή, ἀρκοῦν 100—200 γραμμάρια κρέας, μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀντικατασταθῆ μὲ ψάρι, μὲ αὐγά, μὲ γάλα ἢ μὲ τυρί. Ἐπίσης, οἱ φυτικὲς πρωτεΐνες μποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὶς ζωϊκές, μέχρι ἑνὸς σημείου.

2ον λάθος: ἡ ὑπερβολικὴ κατανάλωσι λίπους. Ἕνας φυσιολογικὸς ὀργανισμὸς δὲν χρειάζεται περισσότερο ἀπὸ 35—50 γραμμάρια λίπος τὴν ἡμέρα, (φυσικά, δὲν ἐννοοῦμε μόνο τὸ καθ' αὐτὸ λῖπος, ἀλλὰ κάθε λιπαρὴ οὐσία. Τὸ περισσότερο, ὄχι μόνο δὲν κάνει καλό, ἀλλὰ ἔχει βλαβερὰ ἀποτελέσματα.

3ον λάθος: ἀνεπαρκὴς κατανάλωσι γάλακτος καὶ ὅλων τῶν προϊόντων του, δηλαδὴ τῶν μοναδικῶν τροφῶν ποὺ δίνουν στὸν ὀργανισμὸ κατευθεῖαν ἀφομοιούμενο ἀσβέστιο. Τὸ γάλα μπορεῖ νὰ ἀντικατασταθῆ μὲ τυρὶ ἢ γιαούρτι.

4ον λάθος: ἡ ἀνεπαρκὴς κατανάλωσι φρέσκων φρούτων καὶ λαχανικῶν, ποὺ μᾶς προμηθεύουν τὴν ἀπαραίτητη κυτταρίνη, μαζὶ μὲ μεταλλικὰ ἅλατα καὶ πολύτιμες βιταμίνες. Τὰ ἀμυλώδη καὶ οἱ ξηροὶ καρποὶ εἶναι θρεπτικὲς τροφές, ἀλλὰ ἔχουν χάσει τὶς βιταμίνες τους.

5ον λάθος: ἡ ὑπερβολικὴ κατανάλωσι βιομηχανοποιημένων τροφῶν, σὲ βάρος τῶν φρέσκων. Κυρίως στὶς πόλεις, εἶναι δύσκολο νὰ ἔχη κανεὶς μιὰ πραγματικὰ φυσικὴ διατροφή, γιατὶ χρησιμοποιοῦνται χημικὰ μέσα γιὰ τὴ διατήρησι καὶ τὴ συσκευασία ὅλων σχεδὸν τῶν τροφῶν. Ὁ μόνος τρόπος νὰ ἀντιδράσουμε σ' αὐτὴ τὴν ἐπιδημία, εἶναι νὰ τρῶμε ὅσο τὸ δυνατὸν συχνότερα, φρέσκα φροῦτα καὶ λαχανικά, γάλα, αὐγά, σταρένιο ψωμί, κλπ.

Πόσες φορὲς τὴν ἡμέρα πρέπει νὰ τρῶμε;

Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ χωρίζουμε τὴν καθημερινή μας διατροφὴ σὲ 3—4 γεύματα. Ὅλοι οἱ εἰδικοὶ ὑποστηρίζουν πὼς εἶναι λάθος νὰ περιοριζόμαστε σὲ δυὸ κύρια γεύματα ἢ σ' ἕνα μονάχα.

Ἕνα πλούσιο γεῦμα χωνεύεται πολὺ πιὸ δύσκολα, ἀπ' ὅσο ἂν εἶχε μοιραστῆ σὲ περισσότερα, καὶ ἀναγκάγκάζει τὸν ὀργανισμὸ νὰ καταβάλη μεγάλη προσπάθεια γιὰ τὴ χώνεψί του. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, ἕνα μοναδικὸ πλούσιο γεῦμα παχαίνει περισσότερο ἀπὸ δύο ἐλαφρότερα, ἐνῶ καὶ στὶς δύο περιπτώσεις καταναλώσαμε τὴν ἴδια ποσότητα τροφῶν. Πολλοὶ ὀργανισμοὶ δὲν ἀνέχονται παρατεταμένες περιόδους νηστείας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παρουσιάζεται ὑπογλυκαιμία καὶ ἐλάτωσις τοῦ τόνου τοῦ συμπαθητικοῦ, ποὺ προκαλεῖ κόπωσι, ναυτίες καί, σὲ μερικὲς περιπτώσεις λιποθυμίες.

Μὴν παραλείπετε ποτὲ τὸ πρόγευμα καὶ μὴν τὸ ἐλαττώνετε ὑπερβολικά, γιατὶ δίνει καινούργια ἐφόδια στὸν ὀργανισμό, μετὰ τὴ νηστεία τῆς νύχτας.

Μὴ μένετε πολλὲς ὧρες νηστικοὶ καί, ἂν νοιώθετε τὴν ἀνάγκη, προσθέστε στὰ γεύματά σας ἕνα ἐλαφρὸ «κολατσιό», ἀνάμεσα στὸ πρόγευμα καὶ στὸ γεῦμα, κι' ἕνα «ἀπογευματινὸ» ἀνάμεσα στὸ γεῦμα καὶ στὸ δεῖπνο.

Τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ κυριώτερο, γιατὶ εἶναι καλὸ νὰ μὴν παραφορτώνετε τὸ στομάχι σας τὸ βράδυ, προπαντὸς ἂν κοιμόσαστε νωρίς. Ὁπωσδήποτε, μὴ χαλᾶτε τὴν ἰσορροπία τῆς διατροφῆς σας, τρώγοντας πάρα πολὺ τὸ μεσημέρι κι' ἐλάχιστα τὸ βράδυ.

Ὅλα τὰ γεύματα νὰ εἶναι ἁπλά, δηλαδὴ νὰ μὴν περιέχουν μεγάλη ποικιλία διαφορετικῶν οὐσιῶν, γιατὶ ἀλλοιῶς δυσκολεύεται ἡ χώνευσι.

Τί πρέπει νὰ περιέχουν τὰ βασικὰ γεύματα

Πρόγευμα: Τὸ κλασσικὸ «πρωϊνό», ποὺ περιλαμβάνει γάλα μὲ καφέ, τσάϊ ἢ σοκολάτα καὶ ψωμὶ μὲ βούτυρο, δὲν εἶναι τὸ καλύτερο. Τὸ ἄδειο στομάχι μπορεῖ νὰ μὴν ἀνεχθῆ τὸν καφὲ μὲ τὸ γάλα ἢ τὴ σοκολάτα (κυρίως ἂν συνοδεύωνται ἀπὸ ψωμὶ μὲ βούτυρο) μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παρουσιαστοῦν πεπτικὲς ἢ ἐντερικὲς διαταραχές. (Τὸ καψαλισμένο ψωμὶ καὶ τὰ μπισκότα εἶναι προτιμότερα ἀπ' τὸ φρέσκο ψωμί). Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ ἀντικαταστήσετε τὸ κλασσικὸ «πρωϊνὸ» μὲ γάλα, (ἀποβουτυρωμένο, ἂν κάνετε δίαιτα), γιαούρτη ἢ φροῦτα. Ὡρισμένοι διαιτολόγοι συνιστοῦν ἰδιαιτέρως τὰ φροῦτα, ὠμὰ ἢ κομπόστα. Μπορεῖτε, ἀκόμα, νὰ φᾶτε μιὰ γαλατόσουπα, αὐγὰ ἢ τυρί. Φυσικά, ἂν τὸ πρόγευμα εἶναι πλούσιο, θὰ κάνετε ἐλαφρότερα τὰ ἄλλα γεύματα.

Μεσημεριανό: Εἶναι συνήθως τὸ κυριώτερο γεῦμα, τοὐλάχιστον στὸν τόπο μας. Πρέπει νὰ εἶναι θρεπτικό, ἀλλὰ εὐκολοχώνευτο. Τὸ ὑπερβολικὰ πλούσιο καὶ βαρὺ μεσημεριανὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὀλέθρια διαιτητικὰ λάθη.

Τὸ μεσημεριανὸ πρέπει νὰ περιλαμβάνη: ἐλαφρὰ ὄρ-ντ' ἔβρ, (ἂν θέλετε), μιὰ μερίδα κρέας ἢ ψάρι καὶ λαχανικά. Νὰ ἀποφεύγετε ὅσο εἶναι δυνατὸν νὰ τρῶτε μαζὶ ζωϊκὲς καὶ φυτικὲς πρωτεΐνες, π.χ. κρέας μὲ φασόλια, κλπ. Ἀντίθετα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐναλλάσσετε τὰ ἀμυλώδη μὲ φρέσκα λαχανικά. Στὰ πάρα πάνω, μπορεῖτε νὰ προσθέσετε τυρὶ καὶ φροῦτα, ἀλλὰ εἶναι προτιμότερο νὰ ἀποφεύγετε τὰ γλυκά, ποὺ βαραίνουν ἄσκοπα τὸ στομάχι.

Τὸ δεῖπνο: Γενικά, τὸ δεῖπνο πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρό, (αὐγά, λαχανικά, τυρί, φροῦτα καί, ἂν θέλετε, κάτι γλυκό). Εἶναι ἄσκοπο νὰ φᾶτε κρέας ἢ ψάρι, μεσημέρι-βράδυ. Πολλοὶ διαιτολόγοι συνιστοῦν γιὰ τὸ δεῖπνο τὶς τροφὲς ποὺ περιέχουν κυτταρίνη, δηλαδὴ λαχανικά, σαλάτες καὶ φροῦτα. Ἐξ ἴσου καλὲς εἶναι οἱ χορτόσουπες, (προπαντός, ἂν περιέχουν καὶ γάλα), ποὺ δὲν πρέπει νὰ λείπουν ἀπ' τὸ διαιτολόγιο τῶν παιδιῶν, τῶν ἡλικιωμένων καὶ τῶν δυσπεπτικῶν, ὄχι ὅμως σὲ μεγάλες ποσότητες ἢ πολὺ καυτές.

Γιὰ νὰ χωνεύετε καὶ νὰ ἀφομοιώνετε καλύτερα

Νὰ τρῶτε ἀργά: Πολλὲς πεπτικὲς διαταραχὲς ὀφείλονται στὴν κακὴ συνήθεια ποὺ ἔχουν ὡρισμένοι, νὰ τρῶνε βιαστικὰ καὶ νὰ καταπίνουν τὸ φαγητὸ ἀμάσητο. Πρὶν φτάση στὸ στομάχι, ἡ τροφὴ πρέπει νὰ ἔχη πολτοποιηθῆ τελείως καὶ νὰ ἔχη «ζυμωθῆ» μὲ σάλιο, ἀκόμα κι' ἂν δὲν εἶναι πολὺ σκληρή. Μὴ βάζετε στὸ στόμα σας μεγάλες μπουκιὲς καὶ περιμένετε νὰ καταπιῆτε τὴν πρώτη, πρὶν πάρετε τὴ δεύτερη.

Νὰ σταματᾶτε μόλις χορτάσετε: Ὅταν δὲν πεινᾶτε ἄλλο, μὴν ἀφήνετε νὰ σᾶς παρασύρη ἡ λαιμαργία καὶ νὰ παραφουσκώσετε τὸ στομάχι σας.

Μὴν τρῶτε ὅλη τὴν ὥρα, ἀνάμεσα στὰ γεύματα, γιατὶ αὐτὴ ἡ συνήθεια περιορίζει τὴν ὄρεξι, προκαλεῖ πεπτικὲς διαταραχὲς καὶ μεγαλώνει ἄσκοπα τὴν ποσότητα τῶν θερμίδων.

Τρῶτε ἤρεμα καί, ἂν εἶναι δυνατόν, ξεκουραστῆτε λίγο μετὰ τὸ φαγητό. Δὲν ὑπάρχει τίποτα χειρότερο ἀπ' τὰ γεύματα ποὺ παίρνουμε βιαστικὰ καὶ νευρικά, γιὰ νὰ ριχτοῦμε ἀμέσως μετὰ στὴ δουλειά.

Πῶς νὰ μαγειρεύετε τὰ διάφορα τρόφιμα

Δὲν ἀρκεῖ νὰ ξέρουμε νὰ διαλέξουμε τὶς τροφές, ἂν δὲν ξέρουμε πῶς νὰ τὶς μαγερέψουμε. Σὲ ἑπόμενο κεφάλαιο, θὰ σᾶς δώσουμε λεπτομερειακὲς ὁδηγίες γιὰ κάθε φαγητὸ χωριστά. Ἀλλὰ διαβᾶστε γιὰ τὴν ὥρα μερικὲς γενικὲς συμβουλές:

Τὸ φαγητὸ πρέπει νὰ εἶναι νόστιμο, ὥστε νὰ ἀνοίγη τὴν ὄρεξι καὶ νὰ εὐνοῆ τὶς πεπτικὲς ἐκκρίσεις. Τὸ ἐλαφρότερο φαγητό, ποὺ τρώγεται μὲ τὸ ζόρι, εἶναι τόσο δύσπεπτο, ὅσο κι' ἕνα πολὺ βαρύ. Ὅσο πιὸ πολύπλοκο εἶναι τὸ φαγητό, τόσο καὶ πιὸ δύσπεπτο. Οἱ σάλτσες κι' οἱ γαρνιτοῦρες δὲν ἀπαγορεύονται, ἀντίθετα κάνουν τὸ φαγητὸ πιὸ εὔχυμο κι' ἑπομένως πιὸ εὐκολοχώνευτο. Ὅσο περισσότερο ψήνεται μιὰ οὐσία, τόσο δυσκολώτερα χωνεύεται. Γι' αὐτό, τὸ βραστὸ βωδινό, π.χ. εἶναι βαρύτερο ἀπὸ ἕνα μπιφτέκι σὲ ἴση ποσότητα. Τὸ βούτυρο καὶ τὸ λάδι γίνονται πολὺ δύσπεπτα, ὅταν ψηθοῦν καὶ κυρίως ὅτα τηγανιστοῦν. Τὸ στομάχι χωνεύει δύσκολα τὰ ζωϊκὰ λίπη, ποὺ πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγουμε. Ὅλα τὰ λίπη, φυτικὰ καὶ ζωϊκά, γίνονται πιὸ δύσπεπτα, ἂν ἀνακατευθοῦν μὲ ἄλλες οὐσίες, ὅπως τ' αὐγά, τὰ ἀμυλώδη, κλπ. Γι' αὐτὸ οἱ μαγιονέζες, οἱ μπεσαμὲλ κι' ὅλες αὐτὲς οἱ σάλτσες εἶναι βαρειές. Τὸ πιὸ εὔπεπτο κρέας εἶναι τῆς σκάρας, τοῦ φούρνου κι' ἐκεῖνο ποὺ τὸ ρίχνουμε κατ' εὐθεῖαν σὲ βραστὸ νερό. Ἀντίθετα, τὰ τηγανητά, τὰ κοκκινιστά, κλπ. χάνουν τὸ χυμό τους καὶ γίνονται βαρυά.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ ψάρια. Τὸ πιὸ δύσπεπτο μέρος τους εἶναι ἡ πέτσα ποὺ ξεραίνεται ἀπ' τὸ τηγάνισμα ἢ τὸ ψήσιμο.

Τὰ πιὸ εὐκολοχώνευτα λαχανικὰ εἶναι ἐκεῖνα ποὺ βράζουν σὲ σκέτο νερό, ἢ μὲ λίγο λάδι ἢ βούτυρο. Ἀντίθετα, τὰ σωτὲ κι' ὅλα ὅσα βράζουν ἢ τηγανίζονται μέσα σὲ λιπαρὲς οὐσίες, κουράζουν τὸ στομάχι.

Στὴν ἑπόμενη συνέχεια, θὰ μιλήσουμε ἀποκλειστικὰ γιὰ τὰ διάφορα κρέατα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

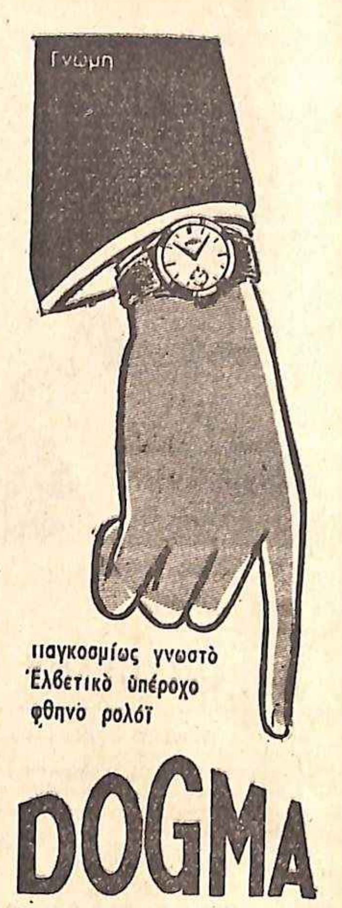

παγκοσμίως γνωστό Ἑλβετικό ὑπέροχο φθηνό ρολόϊ
DOGMA
Πωλοῦνται παντοῦ μὲ τὴν σφραγῖδα γνησιότητός των.

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ
Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, γωνία Χαριλάου Τρικούπη - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλεφ. 614.620

Κάθε μέρα γιορτή στό τραπέζι

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ
εἰδικοὶ δι' ἐρεύνας—πληροφορίας ἐπὶ πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐμπιστευτικῶν ὑποθέσεων, γάμων, διαζυγίων, ἐπιτηρήσεως ἀνηλίκων, ἀναζητήσεως πραγμάτων ὑπὸ κατάσχεσιν κλπ. Διεθνὲς Γραφεῖον Πληροφοριῶν «ATHENES», Παρνασσοῦ 2 (πλατεῖα Κλαυθμῶνος), τηλ. 227.709. Τὴν σοβαρότητα τῶν ἐργασιῶν μας ἐγγυᾶται ἡ πολυετὴς εὐδόκιμος ἀστυνομικὴ προϋπηρεσία μας.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ἰατρὸς κ. Α. Λ. ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Εὐαγγελίαν Βούρου, Ἐνταῦθα, Ἑλένην Ἀβράμογλου, Θεσσαλονίκην καὶ Ἰωάν. Καρρᾶν, Ἐνταῦθα.

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ἰατρὸς κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Ἀλεξάνδραν Κυριαζῆ, Λάρισαν, Μ. Δ. Κ., Ναύπλιον, Φρόσω Καρανάσου, Θεσσαλονίκην, Θεώνη Βαζάνου, Ἀγρίνιον, Μαρία Ζαφειράκη, Κρήτην, Ἕλλην Μαρασόγλου, Θεσσαλονίκην καὶ Σοφίαν Κουρούση, Κέρκυραν.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ἀγλαΐτσα Γεωργιάδου, Λεοντίου Μαχαιρᾶ Νο 17, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Λυσιμάχη Παπαδοπούλου, Στυλιανοῦ Λένα Νο 35, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Γεωργία Ἀνδρέου, Σταδίου Νο 2, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Λίλια Ζαχαριάδου, Ἑρμοῦ Νο 74, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ι. Κωνσταντίνου, Ἑλλάδος Νο 116, Κυρήνεια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 14—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Κώστας Συμεοῦ καὶ ὁ Νίκος Κυριάκου, Παραλίμνι, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 13—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ὁ Γρηγόρης Μηχαήλ, Πεντέλης Νο 5, Καϊμακλὶ Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 14—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Δημητρίου, (19 χρόνων), Κολοκοτρώνη Νο 9, Κάτω Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μίκης Νικολαΐδης, Ἀθηνῶν Νο 59, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—17 χρόνων.

Ὁ Σταῦρος Κανάρης, (20 χρόνων), Ἅγιος Ἐπίκτητος, Κυρήνεια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μιχαλάκης Ἰωάννου, Σινᾶ Ὄρος Σολέας, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 17—20 χρόνων, ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Σταῦρος Φωτίου, Ἔγκωμη, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νῖκος Ἰωάννου, Γαληνή, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀθανασιάδης, (18 χρόνων), Τριῶν Ἱεραρχῶν Νο 1, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτριες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ Χαράλαμπος Παρασκευᾶ, Σωτήρα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 16—25 χρόνων, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Ἀνίτα Σταύρου, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, ἡλικίας 40—45 χρόνων, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Μόνο σοβαρὴ ἀλληλογραφία θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψι. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας αὐτή, ἂς στείλουν τὰ γράμματά τους στὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», ὁδὸς Δραγατσανίου 4, Ἀθῆναι, Ἑλλάς.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Λέανδρος Τσιρικόλιας, Ἁγίας Τριάδος 14, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Δ. Καραντζέλης, Μαρασλῆ 63 Τ.Τ.Ι., Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Γερμανία καὶ Γαλλία, στὴν ἀγγλικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ν. Τζωρτζάκης, Καμηλάρι Μεσσαρᾶς, Ἡράκλειον, Κρήτη, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἀναστάσιος Καραγεῶργος, Βουλιαγμένη Ἀττικῆς, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα, ἡλικίας 17—23 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἢ τὴν Ἀφρική, ποὺ ν' ἀγαπᾶ τὴ θάλασσα καὶ τὸν ἀθλητισμό. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Β. Συμεωνίδης καὶ ὁ Θ. Ψαρρῆς, Δραγούμη Νο 22, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γ. Πασᾶς, (23 χρόνων), Δημητρακοπούλου Νο 66, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Εὐστάθιος Θεοδωρακόπουλος, Ἀριστοφάνους Νο 3, Ἄνω Ἡλιούπολις, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 17—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Μάρκα GOLD-ANKER RoWi Ἐργοστασίου

Ἀπαραμίλου κομψότητος. Ἀρίστης ποιότητος καὶ τέχνης
Ἀνδρικὰ καὶ Γυναικεῖα Μπιζοὺ FLORALIA καὶ ADMIRA
Ντουμπλὲ μεγάλης διαρκείας
Floralia
Admira

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας	7
»	Δολλάρια	20
»	Φρ. Βελγ.	1000
»	Φρ. Γαλλ. νέα	100
»	Φρ. Ἑλβ.	90
»	Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεία Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ LENA, 6, EMINONU ASIREFENDI CAD. HANIMELI SOK. ISTANBUL, HAN KAT. 1)104 TURKIYE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ SONIA LIDT καὶ ἡ MERI PANOU, (20 χρόνων), POSTE RESTANTE,BOURT HAMMOUD)DORA)BEYROUTH, LIBAN, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλες ἡ ELIZA CHRISTODOULOU, (17 χρόνων), ἡ MARTHA KALOGEROPOULOU, (17 χρόνων) καὶ ἡ TOULA PAPASTEFANOU, (16 χρόνων), POSTE RESTANTE, ISMAILIA, EGYPTE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—24 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ A. PETRIDOU καὶ ἡ K. PAPADOPOLOU, Co J. MENAGE 38 POTIT CHENE LAUSANNE, SUISSE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 22—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ἡ NINA SERGIOVIS, CHIHANGIR SUSAM SOK. 14)6., BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ κυρίους ἄνω τῶν 40 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ FRIEDRICH LANG, BAD CANNSTATT STUTTGART ROSENAU STR. 12, GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ Ἑλληνίδα, ἡλικίας 20—30 χρόνων, ποὺ νὰ ἔχη πονέσει στὴ ζωή, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ G. GUMAS, 7 UMFREVILLE ROAD HARRINGAY LONDON N. 4., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ MATEO NIKOLAOU, ANKENGASSE 2, KEMPTEN ZURICH HELVETIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 25—28 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ A. ANASTASIOU καὶ ὁ SP. YIANNAKIS, 8859 NEUBURG

DONAU, GERMANY, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ IOANNIS SOTIRIOU, 80 CHELSEA ROAD EASTON BRISTOL No 5, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ PETER NICOLAS, 324 HARVARD ST 324, CAMBRITS MASS., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 17—25 χρόνων, εὐπαρουσίαστες καὶ μορφωμένες. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ D. APOSTOLOU, P. O. BOX 1222, DJEDDAH SAUDI ARABIA, 25 χρόνων, ἀρχιτέκτων, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ L. KOULIKOURDIS, DAVIDSON AV. 1964, BRONY. N. Y., 53, USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Γερμανία καὶ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀττικὴ καὶ τὴν Αἴγινα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ PETER THEODOROU, S)T KISSAVOS SEMCO, PORT — SAID, EGYPTE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—24 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, κατὰ προτίμησι μορφωμένες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ G. VALTELAS S)T SAVINA Co LYKIARDOPOULOS, 24 ST. MARY AXE LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ ATHANASIOS FRAGOULIS, S)T LETO MERCURI MARINE AGENCIES 22 WEST STREET NEW YORK 6. N.T., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων. Παρακαλεῖ, ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ CONSTANTINOS THALASSINOS, (24 χρόνων), S)T OLYMPIC STORM, Co OLYMPIC MARITIME S. A., 17 AVENUE DE MONTE CARLO MONTE CARLO, MONACO, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ YIANNOULIS PALEOS, S)S ARAGON N. J. GOULANDRIS (AGENCIES) LTD. AS AGENT., BALTIC HOUSE 27 LEADENHALL STR. LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ ELIAS KARITIANOS, S)T OLYMPIC VALLET, CENTRAL AMERICAN 21 655 MADISON NEW YORK, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 20—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΣΤΡΟΦΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΟΠΙΣΩ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Κλείνει ὁ χρόνος. Τὰ βλέμματά μας, εἶναι ἐστραμμένα μᾶλλον στὸ μέλλον. Νέα σχέδια. Καινούργια ὄνειρα. Φούντωμα τῶν ἐλπίδων μας. Καλλίτερη ἡ αὔριον ἀπὸ τὴν χθές. Πέτρα ρίχνουμε στὸ παρελθὸν καὶ δίχτυ στὸ μέλλον. Ἔτσι μᾶς ἔκαμε ὁ Θεὸς — νὰ ἐλπίζουμε. Κι' ἀλλοίμονο, ἂν μᾶς ἔλειπε κι' αὐτό.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κάποτε, ἐμοίραζε στοὺς στρατιῶτας του τὰ λάφυρα μιᾶς πόλεως, ποὺ μόλις εἶχε καταλάβει. Δὲν κράτησε τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτας του τὸν ρώτησε: «Γιὰ τὸν ἑαυτό σας, τίποτε;» Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπήντησε: «Κράτησα τὴν ἐλπίδα». Αὐτὸ θέλω ἐγὼ καὶ σύ, συνταξιδιῶτα στὸ καράβι τῆς ζωῆς, ὅσο κι' ἂν εἶναι θαλασσοταραχή, νὰ κρατήσουμε. Δὲν ὑπάρχει ἀγαθὸ τοῦ μέλλοντος ποὺ ἡ ἐλπὶς δὲν τὸ βλέπει μεγαλύτερο ἀπ' ὅ,τι ἡ τόλμη μας τὸ φαντάζεται.

Παρασυρθήκαμε λιγάκι. Τὸ ἔχει ἡ ἐποχὴ — ἐνῶ ἀποχαιρετίζουμε τὸν παλιὸ χρόνο καὶ καλωσορίζουμε τὸν καινούργιο.

Τὸ παρὸν τί γίνεται; Δὲν τὸ βλέπουμε καθόλου; Τὸ παρὸν μοιάζει μὲ τὰ δένδρα τοῦ δάσους. Εἶναι τόσα πολλά, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ δοῦμε τὸ δάσος στὴν ὁλότητά του. Εἶσαι τόσο ἀπησχολημένος μὲ τὰ καθήκοντα τῆς στιγμῆς, ποὺ δὲν βλέπεις τὴν αἰωνιότητα.

Ἡ ζωή μας μοιάζει μὲ ἕνα ὡραῖο ζωγραφικὸ πίνακα. Λές: Τί ἄσχημος, ἀποτυχημένος πίνακας! Ξέρεις γιατί σοῦ φαίνεται τόσο ἄσχημος; Γιατὶ τὸν βλέπεις ἀπὸ πολὺ κοντά. Αὐτὸ μᾶς λένε ὅταν πλησιάζουμε κάποιο ἀριστούργημα τέχνης. Ἀπὸ μακρυὰ πρέπει νὰ τὸ δοῦμε, ἂν πρόκειται νὰ τὸ ἀπολαύσουμε. Οἱ ἄσχημες γραμμὲς καὶ πινελιές, γίνονται ἡ καλλιτεχνικὴ συμμετρία, ὅταν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν δοῦμε ἐξ ἀποστάσεως.

Πρέπει πρὸς τὰ πίσω νὰ ρίξης τὴ ματιά σου καὶ ὄχι μονάχα πρὸς τὸ μέλλον. Τὸ μέλλον ἂν καὶ ἐλπιδοφόρο, ἐν τούτοις εἶναι ἀβέβαιο. Τὸ παρὸν εἶναι τόσο πολυάσχολο ποὺ μᾶς ξεγελᾶ. Τὸ παρελθὸν εἶναι βέβαιο, εἶναι μακρύ, εἶναι τὸ θεμέλιο τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Δὲν ἐλπίζεις νὰ θερίσης ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔσπειρες. Ἡ κόλασις τοῦ μέλλοντος, εἶναι ἡ ἐπέκτασις τῆς κολάσεως τοῦ παρόντος.

Ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε. Τὸν ἔθαψαν. Τελείωσε κι' αὐτὸς ὁ ὀνειροπόλος, ἔλεγαν οἱ σταυρωταί Του. Ἀλλὰ κι' οἱ μαθηταί Του ἄρχισαν νὰ διερωτῶνται ἂν πραγματικὰ ἦταν ὅ,τι διετείνετο πὼς ἦταν, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Ἐκεῖνος διὰ τοῦ Ὁποίου ἔγιναν τὰ πάντα.

Ὑπῆρχε ὅμως μιὰ γυναῖκα τρομερὰ ἁμαρτωλή. Δαιμονισμένη. Στὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς της, συνήντησε τὸν Χριστόν. Τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Τῆς ἔβγαλε τὰ ἑπτὰ δαιμόνιά της.

Ἡ πεῖρα τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, ἦταν τόσο πραγματική, τόσο ζωντανή, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ στὸ σπίτι σὰν καὶ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Προτοῦ νὰ ξημερώση ἦλθε στὸ μνῆμα. Πρόσεξε, τί τόλμη τῆς ἔδωσε ἡ ἀγάπη της. Δὲν φοβήθηκε τοὺς στρατιώτας ποὺ ἐφύλατταν τὸ μνημεῖο. Ἡ ἀγάπη ἔξω διώχνει τὸν φόβον. Κατάπιε τὸν φόβο τὸν ἀνθρώπινο ἡ Μαρία καὶ μὲ τὴ θεία ἀγάπη στὴν καρδιά της, στέκεται στὸν κῆπο, ποὺ εἶχε ταφῆ ὁ Χριστός. Μπροστά της βρέθηκε ὁ τάφος. Τὸν ἐξήτασε. Ἔκπληξις. Λείπει τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Σκύβει νὰ δῆ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ μνημείου, γιατὶ δυὸ ἦταν οἱ τάφοι στὸ ἡρωδιανὸ αὐτὸ μνῆμα μ' ἕνα μικρὸ παραθυράκι, σὰν φεγγίτη.

Μπροστά της βλέπει δυὸ ἀγγέλους. Στὴ γῆ κατέβηκε ὁ οὐρανὸς μὲ ὅλη τὴν λαμπρότητά του. Δὲν τῆς ἔκαμαν καὶ μεγάλη ἐντύπωσι. Αὐτὴ τὸν Χριστὸ ἤθελε νὰ μάθη ποῦ Τὸν εἶχαν. Μπροστὰ στὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ Κεῖνον καὶ οἱ ἄγγελοι ἐμειοῦντο σὲ σπουδαιότητα.

Ἔξαφνα ἀκούει κάποιο θόρυβο πίσω της. Ἀψηφεῖ τοὺς ἀγγέλους. Στράφηκε πρὸς τὰ πίσω. Λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν διήγησί του: «Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἑστῶτα, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι Ἰησοῦς ἐστί,» (Ἰωάννου κ' 14). Γυρίζοντας πίσω εἶδε τὸν Χριστόν. Αὐτὸ πρέπει νὰ κάνουμε κι ἐμεῖς. Ὄχι μόνο τὸ μέλλον νὰ σκεπτόμαστε, οὔτε μόνο μὲ τὸ παρὸν ν' ἀσχολούμεθα. Τὰ μάτια μας πίσω. Κάνε μιὰ μεταβολή. Ἀνάλυσε τὸν περασμένο χρόνο. Ρίξε τὴ ματιὰ τῆς πίστεως καὶ πιὸ πέρα, στὸν Γολγοθᾶ. Νὰ δῆς τὸν Χριστὸ σταυρωμένο γιὰ σένα καὶ ἀνιστάμενο γιὰ τὴν δικαίωσί σου. Ἡ πίστις σ' αὐτὸ τὸ σωτήριο γεγονὸς τοῦ παρελθόντος, θὰ κάμη τὸ μέλλον σου βέβαιον, μέλλον ψυχικῆς εἰρήνης καὶ κοινωνίας μὲ τὸν Θεόν. Ὁ οὐρανός, ὁ παράδεισος γιὰ σένα πρέπει ν' ἀρχίση μὲ τὴν μεταβολή σου στὸ παρελθόν. Νὰ στραφῆς πίσω γιὰ νὰ δῆς τὸν Χριστόν.

Αὐτὸ ἔκαμε ὁ ἄσωτος υἱός. Ὅταν ἦλθε εἰς ἑαυτόν, πῶς ἀντίκρυσε τὸ μέλλον; Προστρέχοντας στὸ παρελθόν. Δὲν πῆγε κάπου ποὺ θἄταν ξένος. Πῆγε πίσω στὸν πατέρα του. Στὰ σίγουρα. Ξέρει ὅτι ἔχει νὰ τοῦ προσφέρ- τὸ παιδικό του σπίτι, ἀγάπη, ὑποδοχή, συγχώρησι. Καὶ τὴν βρῆκε. Θὰ τὴν βρῆς καὶ σύ, ἂν στραφῆς πρὸς τὰ ὀπίσω. Νὰ πᾶς ἐκεῖ ποὺ ἀνήκεις, στὸν Θεό. Ἔφυγες ἀπὸ κοντά Του, ζητῶντας ἀνεξαρτησία, ἀλλὰ βρῆκες τὴν κατάρα καὶ τὴν ἀθλιότητα. Ὁ δρόμος πρὸς τὰ πίσω, εἶναι ἀκόμη ἀνοικτός. Πάρτον. Θὰ σὲ ὁδηγήση στὸν Γολγοθᾶ. Θὰ δῆς τὸν Χριστὸν ἐκεῖ. Θὰ βρῆς τὴν συγχώρησί σου, τὴ σωτηρία σου. Ἡ στροφὴ πρὸς τὰ ὀπίσω, θὰ σὲ κάμη καινούργιο ἄνθρωπο γιὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Νικόδημος ἦλθε μιὰ νύκτα στὸν Χριστό. Τί τοῦ εἶπε; Νὰ στραφῆ πίσω. Νὰ ξαναγεννηθῆ. Ποῦ νὰ τὸ καταλάβη ὁ Ἑβραῖος Δεσπότης; Ὁ Χριστὸς τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀναγέννησι. Ν' ἀρχίση τὴν ζωή του ἀπὸ μιὰ καινούργια γιὰ ἀφετηρία. Νὰ γίνη παιδὶ ξανὰ στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν δὲν γίνετε σὰν τὰ μικρὰ παιδιά, δὲν πρόκειται νὰ μπῆτε στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν — ἔλεγε διαρκῶς ὁ Χριστός. Σοῦ τὸ λένει καὶ τώρα μὲ τὴ δύσι τοῦ χρόνου. Νὰ στραφῆς ὀπίσω. Ν' ἀρχίσης μιὰ ζωὴ πνευματικὴ σὰν βρέφος, μὲ πλήρη ἐξάρτησι ἀπὸ τὸν Χριστόν.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἁπλῆν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἂς μᾶς γράψη στὴν διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387 Ἀθήνας.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ – ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ – ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἁγ. Ἀλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον. — Τηλ. 99-746

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Φιδόλεξο

1) ΦΑ. 1—2) ΦΑΝΟΣ. 2—3) ΝΟΣΟΣ. 3—4) ΟΣΠΕΡ. 4—5) ΠΕΡΑΜΑ. 5—6) ΑΜΑΘΕΙΑ. 6—7) ΘΕΙΑΦΙ. 7—8) ΦΙΛΙΟΣ. 8—9) ΛΙΟΣΙΑ. 9—10) ΙΑΣΙΜΟ. 10—11) ΣΙΜΟΣ. 11—12) ΣΤΑΡ. 12—13) ΤΑΡΑΣ. 13—14) ΑΣΜΑ. 14—15) ΜΑΓΙΑ. 15—16) ΓΙΑΤΙ. 16—17) ΤΙΑΡΑ. 17—18) ΑΡΑΠΙΑ. 18—19) ΠΙΑΤΣΑ. 19—20) ΤΣΑΠΑ. 20—21) ΠΑΣΧΑ. 21—22) ΣΧΑΡΑ. 22—23) ΡΑΦΗ. 23—24) ΦΗΡΙΚΙ. 24—25) ΡΙΚΙΝΗ. 25—26) ΝΗΜΑΤΑ. 26—27) ΜΑΤΑΠΑΣ. 27—28) ΠΑΣΤΡΑ. 28—29) ΤΡΑΠΕΖΙ. 29—30) ΠΕΖΙΚΟΝ. 30) ΚΟΝ.

Ἀπρόοπτα

1) Ἡ Σελήνη. 2) Γιατὶ γεννιοῦνται 20 χρόνια πρὶν ἀπ' αὐτά. 3) Ἡ τρύπα. 4) Ἡ δακτυλογράφος. 5) Ἡ σκιά μας. 6) Τὸ ἁλάτι. 7) Τὸ ρολόϊ, ποὺ χτυπᾶ τὶς ὧρες. 8) Τὸ σταυρόλεξο. 9) Οἱ δυὸ δεῖκτες τοῦ ρολογιοῦ. 10) Ὁ εὐθυμογράφος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μὲ πνεῦμα, ἐνῶ τὸ φάντασμα εἶναι τὸ πνεῦμα ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ὁ Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται μ... 20 μικροδιαφορὲς

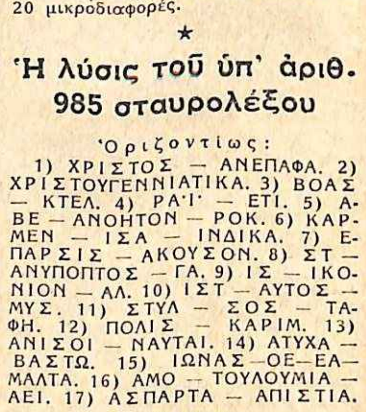

Τὸ σχέδιό μας δείχνει καθαρὰ σὲ ποιὰ ἀκριβῶς σημεῖα βρίσκονται οἱ 20 μικροδιαφορές.

★

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 985 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΧΡΙΣΤΟΣ — ΑΝΕΠΑΦΑ. 2) ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ. 3) ΒΟΑΣ — ΚΤΕΛ. 4) ΡΑΪ — ΕΤΙ. 5) ΑΒΕ — ΑΝΟΗΤΟΝ — ΡΟΚ. 6) ΚΑΡΜΕΝ — ΙΣΑ — ΙΝΔΙΚΑ. 7) ΕΠΑΡΣΙΣ — ΑΚΟΥΣΟΝ. 8) ΣΤ — ΑΝΥΠΟΠΤΟΣ — ΓΑ. 9) ΙΣ — ΙΚΟΝΙΟΝ — ΑΛ. 10) ΙΣΤ — ΑΥΤΟΣ — ΜΥΣ. 11) ΣΤΥΛ — ΣΟΣ — ΤΑΦΗ. 12) ΠΟΛΙΣ — ΚΑΡΙΜ. 13) ΑΝΙΣΟΙ — ΝΑΥΤΑΙ. 14) ΑΤΥΧΑ — ΒΑΣΤΩ. 15) ΙΩΝΑΣ — ΟΕ — ΕΑΜΑΛΤΑ. 16) ΑΜΟ — ΤΟΥΛΟΥΜΙΑ — ΑΕΙ. 17) ΑΣΠΑΡΤΑ — ΑΠΙΣΤΙΑ.

Καθέτως:

1) ΧΑΡΑΚΕΣ — ΙΣΠΑΝΙΑ. 2) ΧΡ — ΑΒΑΠΤΙΣΤΟΝ — ΩΜΑ. 3) ΡΙΒΙΕΡΑ — ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ. 4) ΙΣΟ — ΜΡ — ΛΙΣΤΑ. 5) ΣΤΑ — ΕΣΑ — ΣΟΥΣΤΑ. 6) ΤΟΣΚΑΝΙΝΙ — ΙΧ — ΟΡ. 7) ΟΥ — ΣΥΚΑ — ΑΟΥΤ. 8) ΣΓ — ΟΙ — ΠΟΥΣ — ΕΛΑ. 9) ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ. 10) ΑΝ — ΤΑ — ΠΙΟΣ — ΕΥΑ. 11) ΝΝ — ΑΤΟΣ — ΒΑΜΠ. 12) ΕΙΚΟΝΙΚΟΝ — ΝΑ — ΙΙ. 13) ΠΑΤ — ΝΟΣ — ΚΑΣΜΑΣ. 14) ΑΤΕ — ΔΥ — ΤΑΥΤΑ. 15) ΦΙΛΕΡΙΣ — ΑΜΑΡΤΩΛΑΙ. 16) ΑΚ — ΤΟΚΟΓΛΥΦΙΑ — ΤΕΑ. 17) ΑΝΙΚΑΝΑ — ΣΗΜΙΤΑΙ.

ΠΡΟΣΟΧΗ. Εὐκαιρία: Τὸ καλλίτερον δῶρον διὰ τὰς ἑορτὰς εἶναι ἡ Νέα Μεγάλη Μέθοδος χορῶν ἄνευ διδασκάλου Κώστα Μπουσιώτη. Πωλεῖται στὰ Βιβλοπωλεῖα καὶ στὴν Σχολὴν του, Διομείας 4.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613-610. — Οἰκία 710-752.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΗΣ

Ο ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΖΟΝΣΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ

ΕΚΤΟΣ ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀβραὰμ Λίνκολν, ποὺ δολοφονήθηκε τὸ 1865 καὶ ποὺ ἦταν γνωστὸς ὡς «μέγας ἀπελευθερωτής», γιατὶ ἐλευθέρωσε τοὺς μαύρους ἀπὸ τὴ δουλεία, καὶ ὁ πρόεδρος Τζὼν Κέννεντυ, ποὺ δολοφονήθηκε κι' αὐτός, χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ τοὺς νέγρους ὡς δεύτερος ἀπελευθερωτὴς τῶν μαύρων ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν φυλετικῶν διακρίσεων.

Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν μαύρων τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν παραμείνει ἱστορικοὶ καὶ θεωροῦνται ὡς ἕνας σταθμὸς τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Δὲν ἔχουν περάσει καὶ πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ οἱ μαῦροι ἐθεωροῦντο ἀκόμη ὡς κατώτερα πλάσματα, ἄξια μονάχα γιὰ νὰ κάνουν τὶς βαρύτερες ἐργασίες καὶ νὰ ἀγοράζωνται καὶ νὰ πουλιοῦνται ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ὡς σκλάβοι. Χρειάστηκαν μακροχρόνιοι αἱματηροὶ καὶ ἐπίμονοι ἀγῶνες γιὰ νὰ ἀναγνωρίσουν οἱ λευκοὶ τοὺς νέγρους ὡς ἴσους τους καὶ νὰ τοὺς δώσουν πολιτικὰ δικαιώματα.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ποὺ ἀγωνίστηκαν γιὰ τοὺς μαύρους, τὸ ὄνομα τοῦ Τζαίημς Τζόνσον θὰ μείνη γιὰ πάντα δεμένο μὲ τὴν ἀπελευθέρωσί τους. Ὁ περίφημος αὐτὸς μουσικοσυνθέτης, ἕνα καὶ μόνο σκοπὸ εἶχε στὴ ζωή του: Νὰ ἀπελευθερώση αὐτοὺς τοὺς σκλάβους. Καὶ τὸ ἐπεδίωξε μὲ ζῆλο καὶ ἀφοσίωσι.

Ἂν ὅμως ἀφιέρωσε ὅλες τὶς ἱκανότητές του καὶ ὅλες τὶς δυνάμεις του γιὰ νὰ πετύχη τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν μαύρων, αὐτὸ συνέβαινε γιατὶ κι' ὁ ἴδιος εἶχε ζήσει τὴ μαρτυρικὴ καὶ βασανισμένη ζωὴ τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ κι' ὁ ἴδιος ἦτανε ἀπὸ μαύρη μητέρα. Νὰ πῶς διηγεῖται στὴν αὐτοβιογραφία του μιὰ συγκινητικὴ σκηνή, ποὺ τοῦ συνέβη, ὅταν ἦταν ἀκόμη μικρὸς καὶ πήγαινε στὸ σχολεῖο:

Στὰ πρῶτα μαθητικά του χρόνια ὁ Τζαίημς Τζόνσον δὲν ἤξευρε τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς του, δὲν ἤξερε δηλαδὴ πὼς ἦταν ἀπὸ λευκὸ πατέρα καὶ μαύρη μητέρα, ποὺ ἕνας ἔνοχος ἔρως εἶχε ἑνώσει καὶ χωρίστηκαν ἀμέσως μετὰ τὴ γέννησί τοῦ παιδιοῦ τους. Ἔτσι, ὁ Τζαίημς δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ τὸν πατέρα του καὶ ζοῦσε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του μητέρα.

«Εἶχα δυὸ χρόνια ποὺ πήγαινα στὸ σχολεῖο —διηγεῖται ὁ Τζαίημς Τζόνσον— καὶ μιὰ μέρα κατὰ τὸ τέλος τῆς χρονιᾶς, ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου μπῆκε μέσα στὴν τάξι μας καὶ ἄλλαξε μερικὲς λέξεις μὲ τὴ δασκάλα μας. Ἔπειτα μᾶς εἶπε δὲν θυμᾶμαι γιὰ ποιὸ λόγο:

»— Ὅλοι οἱ λευκοὶ μαθητὲς νὰ σηκωθοῦν ἀπάνω!

»Τὰ παιδιὰ σηκώθηκαν καὶ σηκώθηκα κι' ἐγὼ μαζί τους. Ἡ δασκάλα ὅμως μοῦ εἶπε:

»— Κάθησε κάτω, Τζαίημς. Ἐσὺ θὰ σηκωθῆς κατόπιν μὲ τ' ἄλλα παιδιά...

»Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω γιατὶ μοῦ τὸ ἔλεγε. Καὶ εἶπα:

»— Πῶς εἴπατε, κυρία; Σ' ἐμένα μιλᾶτε;

»— Ναί, ἐπανέλαβε ἐκείνη, κάπως αὐστηρά. Κάθησε καὶ νὰ σηκωθῆς ἔπειτα μὲ τ' ἄλλα παιδιά, ποὺ θὰ φωνάξη ὁ κ. διευθυντής.

»Κάθησα κάτω πολὺ στεναχωρημένος. Οὔτε ἔβλεπα οὔτε ἄκουγα τίποτα. Τὸ κεφάλι μου βούϊζε. Ἔτσι δὲν κατάλαβα πότε κάθησαν στὴ θέσι τους τὰ πρῶτα παιδιὰ καὶ πότε σηκώθηκαν τὰ ἄλλα, ποὺ ἦταν ἀπὸ μαύρους γονεῖς.

—Ὄχι, δὲν εἶμαι λευκὴ ἐγώ, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του. Ἐσὺ ὅμως εἶσαι λευκός!...

Ὅταν χτύπησε τὸ κουδοῦνι γιὰ νὰ σχολάσουμε καὶ ἡ δασκάλα βγῆκε ἀπὸ τὴν τάξι, ἀμέσως μερικὰ παιδιὰ μὲ τριγύρισαν μὲ πολὺ εἰρωνικὲς διαθέσεις.

»— Ἔτσι λοιπόν, εἶσαι νέγρος κι' ἐσύ, Τζαίημς, μοῦ εἶπαν.

»Τότε ἕνα μαῦρο παιδὶ πλησιάζοντας εἶπε:

»— Μὰ τὸ ἤξερα ἐγὼ πὼς ὁ Τζαίημς εἶναι κι' αὐτὸς νέγρος.

»Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια μου, μόλις τ' ἄκουσα αὐτά. Μὰ ὁ Σίμυ, ἕνα μεγαλόσωμο μαῦρο παιδί, ποὺ ὅλοι τὸ φοβόντουσαν μέσα στὴν τάξι, πλησίασε τότε καὶ εἶπε στὰ παιδιά, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ τριγύρω μου:

»— Βρὲ σεῖς φευγᾶτε κι' ἀφῖστε ἥσυχο τὸν Τζαίημς!...

»Ὅλοι ἄκουγαν τὸ Σίμυ, ὅταν ἔλεγε κάτι. Ἔτσι τὰ παιδιὰ ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ κοντά μου. Ὥρα του καλὴ τοῦ Σίμυ! Δὲν θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ...

»Τὰ πειράγματα ὅμως τῶν συμμαθητῶν μου σφύριζαν ἀκόμη στ' αὐτιά μου, ἐνῶ ἔτρεχα μὲ δάκρυα στὰ μάτια γιὰ τὸ σπίτι. Ἡ μητέρα μου θυμᾶμαι πὼς κρατοῦσε ἕνα ἐργόχειρο στὰ χέρια της, ὅταν μπῆκα μέσα. Ἔπεσα μὲ ἀπελπισία στὴν ἀγκαλιά της.

— Μητερούλα μου, μητερούλα μου, πές μου, λοιπόν, εἶμαι μαῦρος; τῆς φώναξα.

Εἶχα χώσει τὸ πρόσωπό μου στὸν κόρφο της καὶ δὲν μποροῦσα νὰ δῶ τὸ δικό της πρόσωπο. Αἰσθάνθηκα ὅμως τὰ χέρια της νὰ μοῦ χαϊδεύουν τὰ μαλλιά...

— Πές μου, εἶμαι νέγρος, μητέρα; ἐπανέλαβα.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα θερμὸ δάκρυ ἔσταξε πάνω στὸ μάγουλό μου. Σηκώθηκα ἀμέσως καὶ εἶδα πὼς ἡ μητέρα μου ἔκλαιγε. Καὶ τότε τὴν κύτταξα προσεχτικά! Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κύτταζα τὴν ἀγαπημένη μου μητερούλα μ' ἕνα τέτοιο ἐξεταστικὸ βλέμμα.

»Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ εἶχα τὴν ἀντίληψι ὅτι ἡ μητέρα μου ἦταν ἡ ὀμορφότερη γυναῖκα, ποὺ μποροῦσε νὰ ὑπάρξη στὸν κόσμο. Μὰ τώρα ἄρχισα νὰ βρίσκω ἐλαττώματα στὴ μορφή της. Εἶδα πὼς τὸ δέρμα της ἦταν πολὺ μελαψό, παραπολὺ μελαψὸ καὶ δὲν ἔμοιαζε μὲ τὸ δικό μου ποὺ ἦταν ὁλόασπρο, οὔτε μὲ μερικῶν ἄλλων γυναικῶν, ποὺ ἐρχόντουσαν κάπου - κάπου στὸ σπίτι μας...

Φαίνεται ὅτι ἡ μητέρα μου εἶχε ἀντιληφθῆ τί σημασία εἶνε τὸ βλέμμα μου ἐκεῖνο, ποὺ τῆς ἔρριχνα καὶ ποιὲς ἦταν οἱ σκέψεις, ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὴ στιγμὴ αὐτή. Γιατὶ ἔξαφνα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὶς μποῦκλες μου καὶ μοῦ εἶπε μὲ σπαρακτικὴ φωνή:

»— Χρυσό μου παιδί..., δὲν εἶσαι μαῦρος ἐσύ! Εἶσαι τόσο λευκός, ὅσο καὶ οἱ ἄλλοι συμμαθητές σου καὶ ἂν κανένας σὲ πῆ νέγρο, περιφρόνησέ τον!...

»Μὰ ὅσο περισσότερο μιλοῦσε ἡ μητέρα μου, τόσο περισσότερο διαλύονταν καὶ οἱ λίγες ἀμφιβολίες, ποὺ εἶχα. Ἕνας λυγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος της ὅταν τῆς εἶπα:

»— Ναί, εἶμαι λευκὸς ἐγώ, μητέρα. Μὰ εἶσαι κι' ἐσὺ λευκή;

»— Ὄχι, φώναξε τότε, δὲν εἶμαι ἐγὼ λευκή! Ἐσὺ ὅμως εἶσαι λευκός, ὁ πατέρας σου εἶναι λευκός. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς τιμημένους ἀνθρώπους αὐτῆς τῆς χώρας καὶ τὸ ἀγνότερο αἷμα τοῦ Νότου τρέχει στὶς φλέβες σου!

»Δάκρυα ἔπνιγαν τὴ φωνή της.

»Μὰ τότε καὶ μέσα στὴ δική μου ψυχὴ ἄνοιξε ξαφνικὰ μιὰ ἄβυσσος ἀπὸ δυσπιστία καὶ ἀγωνία. Καὶ ρώτησα, ἀγριεμένος:

»— Ποιός, λοιπόν, εἶναι ὁ πατέρας ...... Ποῦ εἶναι τώρα;

»Ἡ μητέρα μου μὲ ἔσφιξε παράφορα στὴν ἀγκαλιά της.

»— Ἡσύχασε, μοῦ εἶπε, ἡσύχασε, ἀγαπημένο μου παιδί. Ἄλλη φορά, ἀργότερα, θὰ σοῦ τὸ πῶ κι' αὐτό... Θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου...

»Μὰ ἐγὼ ἐπέμεινα μὲ παράπονο:

»— Ὄχι, τώρα, μητέρα! Πές μου τώρα! Θέλω τώρα νὰ μάθω!...

»Ἡ μητέρα μου ὅμως δὲ μοῦ ἀποκρίθηκε καὶ δὲ μοῦ εἶπε αὐτὸ ποὺ ζητοῦσα.

»— Ὄχι, εἶπε, ὄχι τώρα ἀκόμη...»

★

Ἔτσι διηγεῖται ὁ ἴδιος ὁ Τζόνσον τὴ δραματικὴ αὐτὴ σκηνή, ποὺ τοῦ συνέβη στὰ παιδικά του χρόνια. Ἀργότερα, ὅταν μεγάλωσε, ἔμαθε τέλος τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς του. Ὁ πατέρας του ἦταν πραγματικὰ λευκός, μὰ ἡ μητέρα του ἦτανε μαύρη. Ἕνα νεανικὸ σφάλμα τοῦ πατέρα του τὸν εἶχε φέρει στὸν κόσμο. Μὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ νεανικὸ ἐκεῖνο σφάλμα ἦταν καὶ «ἕνα ἔγκλημα ἀπέναντι τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Εὐρωπαίων», ὅπως τοὐλάχιστον ἀντιλαμβάνονταν τὸν πολιτισμὸ τότε οἱ Ἀμερικάνοι. Ἔτσι ὁ πατέρας του ἐγκατέλειψε τὴ μαύρη μητέρα του μόνη, μὲ τὸ παιδί τους.

Ἡ δυστυχισμένη μαύρη ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὸ ἀναθρέψη καὶ νὰ τὸ σπουδάση. Ὁ μικρὸς Τζαίημς εἶχε πολὺ ἀνεπτυγμένο μουσικὸ ταλέντο καὶ ἔγινε μουσικός. Ἡ δόξα ἦρθε πολὺ γρήγορα νὰ τὸν βρῆ. Μὰ τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς του τοῦ εἶχε κάνει πολὺ μεγάλη ἐντύπωσι.

Ὅλα, λοιπόν, καὶ τὸ ταλέντο του καὶ τὴ μόρφωσί του καὶ τὴ δόξα, ποὺ ἀπέκτησε, τὰ ἀφιέρωσε γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν μαύρων τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ τοὺς θεωροῦσε ἀδελφούς του.

Μὰ ἡ μητέρα του δὲν ζοῦσε πιὰ γιὰ νὰ τὸν δῆ στοὺς ἀγῶνες του καὶ τὶς θυσίες του...

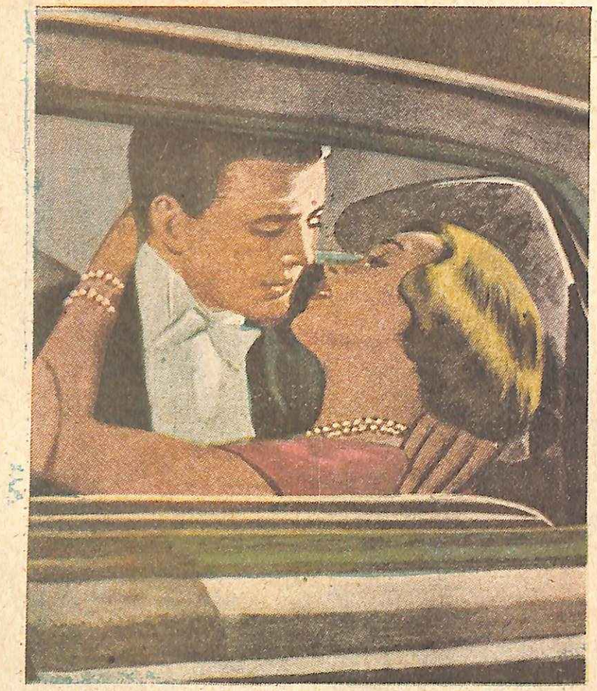

—"Εχω νὰ σοῦ πῶ ἕνα σπουδαῖο μυστικό, τοῦ εἶπε ἡ Λένα.

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Ὁ βοηθὸς τοῦ ταμία τῆς ἐπιχειρήσεως χτύπησε διακριτικὰ τὴν πόρτα τὴν ἄνοιξε καὶ ἔφερε στὸν Τάκη Βαρίτη ἕνα φάκελο.

Ἐκεῖνος ὑπόγραψε μιὰ ἀπόδειξη, εὐχαρίστησε τὸ βοηθὸ καὶ συνέχισε τὴ δουλειά του.

Ὁ ἄλλος χαιρέτησε κι' εὐχήθηκε στὸν Τάκη:

— Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος, κύριε Βαρίτη.

— Ἐπίσης, παιδί μου, καὶ καλὴ πρόοδο.

Ἡ πόρτα ἔκλεισε κι' ὅταν ὁ Τάκης Βαρίτης ἔμεινε μόνος, ἄνοιξε τὸ φάκελλο καὶ μέτρησε τὰ χρήματα, ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ὁ ταμίας. Ἦταν ὁ μισθὸς του καὶ τὸ δῶρο.

Τὰβαλε στὸ πορτοφόλι του κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

Ἀπὸ τὸ πλαϊνὸ παράθυρο φαινόταν ἕνα κομμάτι τῆς θάλασσας κι' ἕνα βαπόρι ἀραγμένο πολὺ μακρυά.

Δὲν ἤρανε ἀκόμη τὸ βαπόρι αὐτό, χτὲς ἀκόμη. Εἶχε ἔρθει ἀπὸ μακρυά, ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ, ἐκείνη τὴ νύχτα.

Ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη καὶ τοὺς λογισμούς του νὰ φτεροκυγίζουν γύρω ἀπὸ τὸ βαπόρι ἐκεῖνο. Ἀναστέναξε καὶ ξαναρχισε τὴ δουλειά του.

Ὁ Τάκης Βαρίτης ἦταν προϊστάμενος τοῦ γραφείου ἐξαγωγῶν μιᾶς μεγάλης βιομηχανίας στὴν Ἐλευσίνα. Κάθε πρωὶ ἐνώτων στὴ δουλειά του μ' ἕνα αὐτοκινητάκι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι' ἔφευγε κατὰ τὶς τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι.

Ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλός, γερόδεμένος, μαυριδερὸς ὄχι περισσότερο ἀπὸ σαράντα χρόνων, ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο κατεστραμμένος, γιατὶ ἀναγκάστηκε νὰ φύγη, ἐπειτα ἀπὸ τὴν πτώχευση τῆς ἑταιρίας ὅπου ἦταν μέτοχος.

Μὲ λίγα πράγματα καὶ πολὺ λιγώτερα χρήματα στὸ πορτοφόλι ἔβγαλε δυὸ εἰσιτήρια, ἕνα γιὰ τὸν ἑαυτό του κι' ἕνα γιὰ τὴ γυναίκα του, μπῆκε στὸ βαπόρι κι' ἦρθε στὴν Ἑλλάδα πρόσφυγας, σὰν τόσους ἄλλους, ποὺ ἡ νέα κατάσταση ἀνάγκαζε νὰ φύγουν καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν σπίτια καὶ περιουσίες.

Μιὰ μέρα, πρὶν φύγουν ὁ Τάκης καὶ ἡ Λένα, ἡ γυναίκα του, πῆγαν στὸ νεκροταφεῖο μὲ λίγα λουλούδια κι' ἀποχαιρέτησαν τοὺς γονεῖς τους, ποὺ ἐγκατέλειπαν γιὰ πάντα σ' αὐτὴν τὴν ξένη χώρα ὅπου εἶχαν μεγαλώσει καὶ σπουδάσει ἀπὸ μικρὰ παιδιά, καὶ ποὺ τὴν θεωροῦσαν πιὰ σὰν δεύτερη πατρίδα τους.

— Ἀντίο γιὰ πάντα! ψιθύρισαν τὰ χεῖλη τους καὶ μὲ μάτια βρεγμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα ἄγγισαν ἀπαλὰ τὸ μάρμαρο τοῦ τάφου τους.

Σὰν ἤρθαν στὴν Ἑλλάδα, ἦταν παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς!

Τὸ ταξί, ποὺ τοὺς ἔφερε ἀπὸ τὸν Πειραιὰ στὴν Ἀθήνα, πέρασε μέσα ἀπὸ ἕνα ἀκαθόριστο κόσμο, γιατὶ τὰ τζάμια εἶχαν θολώσει ἀπὸ τὸ κρύο. Σκούπισαν τὰ παράθυρα νὰ δοῦν ποῦ βρισκόντουσαν κι' εἶδαν τοὺς δρόμους κατάφωτους καὶ τὸν κόσμο χαρούμενο, ποὺ γιάρταζε.

— Παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς! — ψιθύρισε ἡ γυναίκα του

— Ναί, Λένα.

— Θυμήσου τὸ σπίτι μας ἐκεῖ κάτω, τὴ ζεστασιά μας..

— Ναί, Λένα...

— Θὰ τὰ ξαναβροῦμε ὅλ' αὐτά;

— Λένα, θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ ξαναδώσω τὴν ἴδια εὐτυχία, εἶπε ὁ Τάκης

Ἀκούπνησαν τὰ πράγματά τους σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Ὁμονοίας κι' ἐπειτα βγῆκαν νὰ φάνε κάτι.

Τὰ φῶτα ὁ κόσμος οἱ φωνὲς τοὺς παρέσυρ-ν ὡς τὴν ὁδὸ Αἰόλου κι' ἐκεῖ πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, σὰν παιδιά, μπερδεύτηκαν μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τὸ χαμόγελο ξαναγύρισε στὰ χείλη τους.

Σταμάτησαν μπρὸς σὲ στολισμένες βιτρίνες, χάζεψαν μπροστὰ στὰ τόσα παιχνίδια τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, ἀγόρασαν κι' αὐτοὶ δυὸ μεγάλα μπαλλόνια κι' ἔνοιωσαν μαζὶ μ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ κόσμο τὴ χαρὰ τῆς παραμονῆς τοῦ καινούργιου χρόνου.

Τὰ περασμένα, ἡ καταστροφή, ἡ Αἴγυπτος εἶχαν ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὴ σκέψη τους καὶ ζοῦσαν τώρα μιὰ καινούργια ζωή. Περνοῦσαν ἀσυναίσθητα τὶς στιγμὲς αὐτές. Ἔτσι ὅπως ἤρθαν, σὰν νὰ βρίσκονταν σὲ ταξίδι ἀναψυχῆς.

Κάπου ἔστριψαν, προχώρησαν κι' ἀντίκρυσαν μιὰ ταβέρνα. Μπῆκαν μέσα νὰ φάνε, καὶ μέσα σὲ τραγούδια καὶ φωνὲς γιόρτασαν κι' ἐκεῖνοι τὸ ρεβεγιὸν τῆς παραμονῆς τῆς πρωτοχρονιᾶς.

— Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος, Λένα!

— Εὐτυχισμένος, Τάκη!

Καὶ τσούγκρισαν τὰ ποτήρια τους.

Μὲ τὴν εἴσοδο τοῦ καινούργιου χρόνου, ὁ Τάκης καὶ ἡ Λένα ὑπέφεραν πολλὰ στὴν Ἑλλάδα.

Ἕνα μικρὸ δωματιάκι τοὺς στέγαζε, γιατὶ τὰ οἰκονομικά τους δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ μένουν σὲ ξενοδοχεῖο. Ἡ τροφή τους πάλι περιοριζόταν στὸ ἐλάχιστο καὶ μόνο κάθε μεσημέρι, σὲ καμμιὰ ταβερνούλα.

Ὁ Τάκης ἄρχισε νὰ κρατάη τὰ λογιστικὰ βιβλία σὲ δυὸ ἐμπορικὰ καταστήματα, εἰσπράττοντας μόνο ἕνα χιλιάρικο.

Δὲν ἔπαψε ὅμως νὰ γράφη γράμματα καὶ νὰ κάνη αἰτήσεις σὲ τράπεζες καὶ σὲ ἐπιχειρήσεις.

Ἕνας ὁλόκληρος χρόνος πέρασε μὲ στερήσεις καὶ θλῖψη

Ἡ Λένα εἶχε πιάσει κι' αὐτὴ δουλειὰ σ' ἕνα πλουσιόσπιτο. Συνώδευε δυὸ ἀγοράκια στὸν καθημερινὸ περίπατό τους καὶ τοὺς μάθαινε γαλλικά Κάτι ἔβγαινε κι' ἀπὸ ἐκεῖ.

Κι' ἕνα βράδυ, ποὺ τὸ πλουσιόσπιτο ἐκεῖνο ἔβγινε μιὰ ἐσπερίδα, κάλεσε καὶ τὸν Τάκη μὲ τὴ Λένα.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἄνοιξε ἡ τύχη τους. Στὸ σπίτι αὐτὸ γνωρίστηκαν μ' ἕνα μέτοχο μιᾶς ἑταιρίας, ποὺχε ἐργοστάσιο στὴν Ἐλευσίνα, κι' ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τάκης Βαρίτης ἔπιασε δουλειά

Ἀμέσως ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας ἀναγνώρισε τὴν ἀξία τοῦ Τάκη, τὴν ἱκανότητά του, τὶς γνώσεις του σὲ οἰκονομικὰ ζητήματα καὶ σὲ γλῶσσες.

Ἐξ ἄλλου οἱ γνωριμίες του μὲ διάφορες ἑταιρεῖες τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸν βοήθησαν τόσο πολύ, ποὺ ὁ διευθυντὴς τὸν τὸν τοποθέτησε σὲ λίγους μῆνες ὡς προϊστάμενο τοῦ γραφείου ἐξαγωγῶν.

Τώρα ὁ Τάκης εἶχε σταθεροποιήσει τὴ θέσι του μ' ἕνα μεγάλο μισθό, εἶχε τακτοποιήσει ἕνα διαμερισματάκι σὲ μιὰ πολυκατοικία καὶ πηγαινοερχόταν στὴ δουλειά του μὲ δικό του αὐτοκίνητο.

★

Πέντε χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Κι' ἐκεῖνο τὸ πρωῒ κυττάζοντας τὸ βαπόρι ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀναστέναξε γιατὶ θυμήθηκε κάποιο ἄλλο βαπόρι ποὺ τοὺς εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στὴν Ἑλλάδα, δυστυχισμένους, ἀπογοητευμένους...

Τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ γραφεῖο του χτύπησε. Σήκωσε τ' ἀκουστικὸ καὶ ρώτησε ποιὸς ἦταν.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Ἐγώ, ἡ Λένα! Τί γίνεται, Τάκη;

— Τί θὲς νὰ γίνη, ἀγάπη μου;

— Γιοῦ θα κάνουμε ρεβεγιόν;

— Δὲν τὸχω σκεφτῆ.. Εἶμαι πνιγμένος στὴ δουλειά. Θὰ τὰ ποῦμε τὸ ἀπόγεμα.

— Ἐντάξει. Θὰ τὰ κανονίσω, ἐγὼ θέλεις;

— Ναί, ἀγάπη μου.

Στὶς δύο τὸ ἀπόγεμα ὁ Τάκης τελείωνε τὴ δουλειά του

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ὅμως τελείωσαν μισὴ ὥρα ἐνωρίτερα.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐπιχειρήσεως εἶχε καλέσει τοὺς προϊσταμένους τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν στὸ γραφεῖο του. Πῆγε κι' ὁ Τάκης.

Ὁ διευθυντὴς τοὺς συνεχάρη γιὰ τὴν ἀπόδοσι τοῦ περασμένου χρόνου καὶ τοὺς ἀνάγγειλλε ὅτι οἱ μισθοί τους ἀπὸ τὴν ἑπομένη ἐπαιρναν αὔξησι τριάντα τοὶς ἑκατό. Τοὺς πρόσφερε κατόπιν γλυκὰ, σαμπάνια, καὶ τοὺς εὐχήθηκε κάθε εὐτυχία.

Χαρούμενος ὁ Τάκης ἔτρεχε τώρα ν' ἀναγγείλη στὴ Λένα τὴν εὐάρεστη εἴδησι καὶ γιὰ νὰ τὰ κανονίσουν νὰ πάνε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς σὲ κανένα κέντρο πολυτελείας νὰ διασκεδάσουν.

— Σκέφτηκες τίποτα; τῆς εἶπε, μπαίνοντας στὸ σπίτι. Ξέρεις; Πήραμε μιὰ αὔξησι τοῦ μισθοῦ. τριάντα τοὶς ἑκατό! Διάλεξε, λοιπόν, σὲ ποιὸ κέντρο θέλεις νὰ διασκεδάσωμε.

Ἡ Λένα χαμογέλασε, ἀγκάλιασε μὲ τὰ δυό της μπράτσα τὸ λαιμὸ τοῦ Τάκη καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Ἔχω τὸ μυστικό μου'

Τὸν φίλησε καὶ τὸν τράβηξε στὴν τραπεζαρία.

★

Λίγο πρὶν νυχτώση ὁ Τάκης καὶ ἡ Λένα ἑτοιμάστηκαν νὰ βγοῦν γιὰ νὰ πάνε κάπου νὰ γιορτάσουν τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

— Καλά.. δὲν θὰ πάρωμε τὸ αὐτοκίνητό μας; ρώτησε ὁ Τάκης.

— Ὄχι, δὲν μᾶς χρειάζεται

Μὲ τὸ χέρι περασμένο στὸ μπράτσο τοῦ Τάκη, ἡ Λένα σφιγμένη ἀπάνω του προχωροῦσε βῆμα πρὸς βῆμα τὸ δρόμο τους κατὰ τὴν Ὁμόνοια.

— Ἀπὸ ἐδῶ ξεκινήσαμε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ψιθύρισε ἡ Λένα. Θυμᾶσαι, ἀγάπη μου; Τὸ πρῶτο βράδυ ποὺ φτάσαμε στὴν Ἑλλάδα; Κι' ἀπὸ δῶ, προχωρήσαμε σιγά, σιγὰ στὴν ὁδὸ Αἰόλου. Θυμᾶσαι;

Ὁ Τάκης ἔσφιξε τὴ γυναῖκα του ἀπὸ τὴ μέση καὶ μπῆκαν στὴν ὁδὸ Αἰόλου. Ἀγόρασαν μπαλόνια καὶ διάφορα περίεργα παιχνίδια καὶ τέλος κατέληξαν στὴν ἴδια ἐκείνη ταβέρνα ποὺ κατέφυγαν ἐκεῖνο τὸ πρῶτο βράδυ.

— Ξαναζοῦμε τὶς ἀναμνήσεις μας, Τάκη! εἶπε ἡ Λένα.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε

— Μ' ἀρέσει, αὐτὸ ποὺ σκέφτηκες, Λένα. Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικό σου;

— Ὄχι.

— Ἔχομε καὶ συνέχεια;

— Ναί, Τάκη. Πᾶμε τώρα σ' ὁποιο κοσμικὸ κέντρο θέλεις, γιατὶ τὸ μυστικό, ποὺ θὰ σοῦ πῶ γιορτάζεται μὲ σαμπάνια!

★

Ἕνα ταξὶ προχωροῦσε ἀργὰ πρὸς τὴ Βουλιαγμένη

— Λοιπόν; γύρισε καὶ τὴ ρώτησε ὁ Τάκης

— Λοιπόν.. ἔχω ἕνα σπουδαῖο μυστικό, Τάκη. Τὸ μεσημέρι εἶχα πάει στὸ γιατρό, καὶ μὲ βεβαίωσε πὼς εἶμαι μητέρα!

Ὁ Τάκης ἀγκάλιασε μὲ παροφορὰ τὴ γυναῖκα του. Ἔπειτα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια παντρειάς εἶχε χάσει πιὰ κάθε ἐλπίδα ὅτι θἄχε κι' αὐτὸς ἕνα παιδί.

Πλημμυρισμένος τώρα ἀπὸ χαρά, γιὰ ὅλα τὰ γεγονότα, ποὺ τοῦ συνέβησαν αὐτὴ τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ψιθύρισε:

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος Λένα μου! Πάρα πολὺ εὐτυχισμένος!..

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΛΟΥΣΑΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἐφετος θὰ φορεθοῦν πολὺ οἱ μακρειὲς τουαλέττες, μὰ σὲ διαφορετικὲς κοῦπ. Δίπλα στὰ στενὰ φούρλα, μὲ τονισμένες τὶς καμπύλες καὶ μὲ κοῦπ ποὺ ὑπογραμμίζει τὴν ψηλὴ μέση, λανσάρονται καὶ τὰ ντὲ — πιὲς σὲ πολλὲς παραλλαγές. Οἱ φοῦστες στὰ ντὲ — πιὲς αὐτὰ εἶναι πάντα ἄνετες καὶ σχηματίζουν σοῦρες στὴ μέση. Πρὸς τὰ κάτω, ὅμως, εἶναι συνήθως στενές. Τὸ φάρδος, ποὺ δημιουργεῖται γύρω στοὺς γοφοὺς, χαρὶς στὴν ἐλαφρειὰ σούρα μαζεύεται ἀπὸ τα γόνατα καὶ κάτω. Οἱ φοῦστες αὐτὲς φορι:οῦνται μὲ καζάκες ἀπὸ ἄλλο ὕφασμα, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνουν:αι ἀπὸ ἄσπρη ἢ χρυση δαντέλλα, ἀπὸ τούλλι, ποὺ θὰ τὸ κεντήσετε μὲ πέρλες καὶ στράς, ἀπὸ μπροκὰρ ἢ ἀπὸ λαμέ.

Συμπληρώσετε τὸ σύνολο αὐτὸ πάντα μὲ μιὰ μακρειὰ καὶ φαρδειὰ ἐσάρπα ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς φούστας, ἂν ἡ καζάκα εἶναι χωρὶς μανίκια. Ἂν ὅμως ἡ καζάκα ἢ ἡ μπλούζα εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τῆς φούστας, θ' ἀποφύγετε τὴν ἐσάρπα αὐτὴ καὶ θὰ συμπληρώσετε τὸ ντύσιμό σας μὲ μιὰ ικρὴ γούνα (ἂν ενετε).

Τὰ μονκέμματα βραδυνὰ φορέματα ἢ ἐκεῖνα μὲ μαρκαρισμένη τὴ μέση λανσάρονται ἀπὸ τὴ Ρίτσι σὲ ἰδιότροπη κοῦπ, ποὺ εἶναι ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ ἀρχαίου χιτῶνα. Σύγχρονης ἐμπνεύσεως, ὅμως, εἶναι τὸ στὺλ τῆς φούστας. Εἶναι μακρειά, μὲ ἐλάχιστες πιέσες, ποὺ θὰ τῆς δώσουν τὸ ἀπαιτούμε.ο φαρδος. Ἐπίσης εἶναι ἐντελῶς ἀνοιχτὴ στὴ μιὰ πλευρὰ καὶ φορι:έται πάνω ἀπὸ μιὰ φούστα ἀπὸ τὸ ἰδ.ο ὑφασμα, κλειστὴ ὅμως στις ραφές της.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι τὰ μακρυά, βραδυνὰ φουρῶ σὲ στὺλ «ἄμπιρ». Ἔχουν μια ἐντελως ἴσια γραμμὴ καὶ συγκρατ:ουνται κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος μὲ μιὰ ζώνη, περασμένη ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ὕφασμα, ποὺ βγαίνει μπροστὰ καὶ σχηματίζει φιόγκο. Ἀντὶ τῆς ζώνης αὐτῆς μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε τὴ γραμμὴ «ἄμπιρ» καὶ μὲ κατάλληλες ὁριζόντιες ντεκοὺπ. Ὅσο λουσάτα εἶναι τὰ ὑφάσματα, τόσο θὰ ἀποφύγετε τὶς πολύπλοκες κοῦπ.

Τὰ μακρυὰ φουρῶ, ποὺ «τυλίγουν» τὸ σῶμα σὲ σοῦπλ γραμμή, ἔχουν συν:θως ἕνα σχίσιμο, ποὺ γίνεται πίσω στὴ ραφὴ καὶ φτάνει λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὰ γονατα. Νἄχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι ὅλα τὰ μοντέλα γ:ὰ τὰ μακρυὰ φουρῶ καὶ τὰ μακρυὰ ντὲ—πιὲς γίνονται ἐπίσης, χωρὶς νὰ χάσουν κάτι ἀπὸ τὴν κομψότητά τους, σὲ κοντὴ γραμμή. Μόνο τὰ φορέματα σὲ ἀρχαίο ἢ ἄμπιρ στὺλ χάνουν τὴ γραμμή τους, ἂν τὰ ράψετε κοντά.

Ἐντελῶς νέα εἶναι φέτος τὰ μακρυὰ σύνολα ἀπὸ χοντρὰ μάλλινα ὑφάσματα. Συνήθως γίνονται μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Θὰ ράψετε μ:ὰ ἀρκετὰ φαρδειὰ ἢ ἁπλὰς ἄνετη φούστα ἀπὸ τουΐντ ἢ καρῶ μάλλινο ἢ ἀκόμη ἀπὸ μονόχρωμο σοὺπλ μάλλ:νο. Ἡ φούστα μπορεῖ νὰ ἔχη σοῦρες, κουφόπιεττα ἢ μόνο μιὰ βαθε:ὰ πι:έττα στὴ μία πλευρά. Οἱ π:ὸ στενὲς φοῦστες συμπληρώνονται συχνὰ μὲ μπρετέλλες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ξεπερνοῦν τοὺς τέσσερ:ις ἢ πέντε πόντους. Μαζὶ μὲ τὶς φοῦστες αὐτὲς θὰ φορέσετε εἴτε μιὰ ἄσπρη μπλούζα μὲ μακρυὰ μανίκια καὶ ἕνα μονόχρωμο ζιλὲ—καζάκα, ἀσορτὶ μὲ τὸ βασικὸ χρῶμα τῆς φούστας, εἴτε ἕνα πουλόβερ μὲ μανίκια ἀπὸ λουσάτο τζέρσεϋ, εἴτε τέλος μιὰ μπλούζα—βέστα, ποὺ κλείνει ψηλὰ στὸ λαιμὸ καὶ συμπληρώνεται μ' ἕνα χοντρό, μετάλλινο κολλιέ.

ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΑ ΣΥΝΟΛΑ

Τόσο τὸ ἀπόγευμα ὅσο καὶ τὸ βράδυ, ἀκόμη καὶ σὲ ἀνεπίσημες φιλικὲς ἐπισκέψεις, θὰ εἶστε πάντα καλοντυμένη μ' ἕνα φόρεμα ἢ μὲ ντὲ — πιὲς σὲ στὺλ ταγιὲρ ἢ βέστα—φούστα ἀπὸ λαμὲ φανταζὶ ἢ μαῦρο —χρυσὸ τζέρσεϋ. Τὸ ταγιέρ, παρ' ὅλο τὸ λουσάτο ὕφασμά του, ἔχει αὐστηρή, ἁπλὴ γραμμὴ καὶ συμπληρώνεται μὲ

Λουσάτη βραδυνὴ τουαλέττα: φούστα καὶ ἐσάρπα ἀπὸ βαρὺ κοῦπ σὲ χρῶμα κόκκινο καὶ ἁσπρη κεντητὴ καζάκα.

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ ΒΑΤΑΝΟΦΥΛΛΟ

Ἐπάνω ἀριστερά: **Σύνολα ποὺ φοριοῦνται κάτω ἀπὸ τὸ παλτό:** *φόρεμα - ρόμπα ἀπὸ «πρὲνς-ντὲ-γκάλ», φούστα-καζάκα ἀπὸ τουὶντ καὶ ἐμπριμὲ (μὲ ἀσσορτὶ παλτὸ) καὶ καρῶ φούστα μὲ μονόχρωμη ζακέττα. Τὰ κουμπιὰ εἶναι στὸ χρῶμα τῆς φούστας. Δεξιά: Ἀμπιγιὲ βραδυνὰ φουρῶ: Ράβονται μὲ ἢ χωρὶς μανίκια, κοντὰ ἢ μακρυά, ἀπὸ βελοῦδο, κρὲπ (ἢ μεγάλη μόδα!) ἢ ἐμπριμὲ καὶ στολίζονται μ' ἕνα στυλιζαρισμένο λουλούδι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.*

μιὰ μπλούζα ἀπὸ μονόχρωμο χρυσὸ τζέρσεϋ. Μιὰ νουβωτέ: Τὰ φαρδιὰ μανίκια τῆς ζακέττας εἶναι πιὸ κοντὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς μπλούζας, ποὺ εἶναι ἐπίσης φαρδιὰ καὶ φτάνουν τὸ μάκρος τοῦ 5)ό.

Πολὺ ὄμορφο εἶναι τὸ ἀνοιχτόχρωμο τζέρσεϋ λαμὲ καὶ τὸ λαμὲ—ἀσημὶ γιὰ σκέτα ντὲ—πιὲς (χωρὶς καμμιὰ γαρνιτοῦρα) καὶ φουρώ, ποὺ συγκρατιοῦνται μὲ μιὰ δεμένη ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα.

Μπορεῖτε νὰ συγχρονίσετε μὲ τὸν πιὸ εὔκολο τρόπο τὸ περυσινό σας μικρὸ βραδυνὸ φόρεμα ἀπὸ μαῦρο σατὲν ἢ «ντυσές»: Θὰ φτιάξετε ἕνα μπολερό, ποὺ θὰ κλείνη ὄμως πίσω, ἀπὸ μαῦρο τούλι καὶ θὰ τὸ κεντήσετε ὁλόκληρο μὲ παγιέττες σὲ ἀραιὰ σχέδια. Μή συνδυάζετε ποτὲ κέντημα ἀπὸ στρὰς μ' ἐκεῖνο ἀπὸ παγιέττες.

Γιὰ τὸ σύνολο φόρεμα—μαντό, ποὺ προορίζεται γιὰ τὸ βράδυ, θὰ προτιμήσετε ἕνα χρυσὸ λαμὲ μὲ ὕφανσι στὸν τύπο τοῦ κασμίρ. Εἶναι πολὺ σοῦπλ καὶ στρώνει καλά.

ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΟ ΤΑΓΙΕΡ—ΣΜΟΚΙΝ

Τὸ ταγιὲρ—σμόκιν εἶναι πάλι τῆς μόδας καὶ ἐξυπηρετεῖ κάθε γυναῖκα σὲ χίλιες δυὸ εὐκαιρίες. Σᾶς δίνουμε τὰ τελευταῖα παρισινὰ νέα σχετικὰ μὲ τὸ ντύσιμο αὐτό.

Κομψὸ εἶναι τὸ φόρεμα—ζακέττα ἀπὸ σοῦπλ μάλλινο. Τὸ ντεκολτὲ τοῦ φορέματος εἶναι δδάλ, ἐκεῖνο τῆς ζακέττας μεγάλο καὶ στρογγυλεμένο μὲ γιακᾶ—σμόκιν ἀπὸ σατὲν κι' ἕνα ζευγάρι κουμπιά. Ἡ ζακέττα ἀνοίγει πρὸς τὰ κάτω. Τὸ φόρεμα μπορεῖ νὰ ἔχη μεγαλύτερο ντεκολτὲ ἀπὸ τὴ ζακέττα. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ κλείση μὲ τρία μικρὰ κουμπιά.

Σὲ στὺλ σπόρ, μὲ διπλὸ κούμπωμα καὶ μικρὸ γιακᾶ—ταγιέρ, τὸ ταγιὲρ—σμόκιν γίνεται ὄμορφο ἀπὸ μάλλινο κρέπ. Θὰ τὸ γαρνίρετε στὸ γιακᾶ καὶ στὶς τσέπες μὲ σατὲν «πίκε». Τὸ βελουδινο, μαῦρο ταγιὲρ γαρνίρεται ἐπίσης μὲ σατὲν στὸ μικρὸ στρογγυλὸ γιακᾶ καὶ στὰ μανικέττια κι' ἔχει κουμπιὰ ἀπὸ σατέν. Τὰ τυπικὰ ταγιὲρ, μὲ μεγάλο μυτερὸ ντεκολτὲ στὴ ζακέττα συμπληρώνονται μὲ λουσάτες ἄσπρες μπλούζες, ποὺ μπορεῖ νὰ γαρνίρωνται μ' ἕνα μαῦρο βελοῦδινο φιόγκο στὸ λαιμό. Ἕνα βραδυνὸ σμόκιν ἀπὸ βελοῦδο γίνεται πολὺ λουσάτο, ἂν γαρνίρετε τὸ μεγάλο γιακᾶ—σμόκιν ἀντὶ μὲ σατέν, μὲ μιὰ γυαλιστερή, μαύρη γούνα.

Τὸ μάλλινο φόρεμα γιὰ κάθε εὐκαιρία: Εἶναι μονοκόμματο, ἔχει πλατειὲς πιέττες καὶ συμπληρώνεται μὲ μιὰ πρόσθετη ἐσάρπα - γιακᾶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

ΜΙΚΡΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΕΒΕΓΙΟΝ

Θὰ διαλέξετε — σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν οἴκων μόδας στὸ Παρίσι — εὔθυμα καὶ φωτεινὰ χρώματα καὶ σοῦπλ ὑφάσματα. Ἁπλό, μὰ πολὺ κομψὸ εἶναι τὸ φόρεμα μὲ σοῦρες καὶ μὲ στενὸ φυτιλάκι στὸ δδάλ ντεκολτέ. Τὰ τρουὰ —κὰρ μανίκια εἶναι σὲ ραγκλὰν κοῦπ. Τὸ μονοκόμματο φόρεμα συγκρατιέται στὴ φυσικὴ μέση μὲ μιὰ στρογγυλὴ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ γαρνίρεται στὸν ἀριστερὸ ὦμο μ' ἕνα μεγάλο λουλοὺδι (φόρεμα μώβ, λουλοὺδι πράσινο).

Ὅλες οἱ γυναῖκες, ἀσχέτως μὲ τὴν ἡλικία τους, θὰ αἰσθάνωνται πολὺ ἄνετα μ' ἕνα παριζιάνικο φόρεμα «πρενσές», μὲ φαρδιὰ πανώ, λίγο ἐβαζὲ μπροστά, κάτω ἀπὸ τὸ κορσάζ—νομίτη. Τὸ μικρὸ αὐτὸ κορσάζ ἔχει τετράγωνο σχεδὸν ντεκολτέ, ποὺ εἶναι λίγο σχιστὸ μπροστὰ στὴ μέση. Τὸ φόρεμα αὐτὸ εἶναι: κουτομάνικο. Θὰ τὸ φορέσετε μ' ἕνα βαρὺ κολλιὲ σὲ στὺλ «γιακᾶ».

Τὸ φουρὼ—πορτοφόλι εἶναι ἀνοιχτὸ στὴ μιὰ πλευρὰ ἀπὸ τὸν ὦμο μέχρι κάτω, ἂν τὸ ράψετε μὲ διπλὸ μπροστινό. Ἔχει μόνο βαθειὰ πιέττα, ἂν τὸ θέλετε λίγο οἰκονομικὸ ἢ... σεμνό. Χάρις σὲ μιὰ στρογγυλεμένη ψηλὴ ντεκοὺπ, παίρνει τὸ στὺλ τοῦ φορέματος «ἀμπίρ». Θὰ τὸ γαρνίρετε πάνω στὴ ντεκοὺπ, στὸ πλάϊ, μ' ἕνα μεγάλο φιόγκο.

Τὸ κομψὸ ντύσιμο τῆς νέας: α) φόρεμα-θήκη μὲ κοντὰ μανίκια καὶ ἀσσορτὶ στὴν κοῦπ παλτό. Προσέξετε τὶς στρογγυλεμένες ντεκοὺπ, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ μανίκι-κιμονό. β) ἀμπιγιὲ φουρὼ σὲ νέα γραμμὴ μὲ ψηλὴ μέση καὶ πικὺρ στὴν μπροστινὴ ραφή. Συμπληρώνεται μὲ ἀμπιγιὲ κάπα καὶ μικρὴ τόκ.

Πολὺ χαριτωμένο εἶναι τὸ φόρεμα πρενσὲς μὲ ρομβοειδὲς ντεκολτέ, στρογγυλὸ γιακά, ποὺ τελειώνει στὴν κάθε πλευρά, σὰ «ζαμπό», καὶ μὲ μακρειὲς πένσες, ποὺ λεπταίνουν πολύ.

Ὅσες εἶναι πολὺ γεμάτες, θὰ προτιμήσουν στὰ φορέματά τους ραγκλὰν μανίκια καὶ μυτερὸ γιακά.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΜΠΙΓΙΕ ΝΤΥΣΙΜΟ

Γιὰ τὰ πολὺ λουσάτα βραδυνὰ φορέματα θὰ διαλέξετε τὸ ἄσπρο (κρέπ, βελοῦδο κ.ἄ.), ποὺ εἶναι φέτος πολὺ τῆς μόδας. Ἐπίσης λανσάρονται στὸ Παρίσι μικρὲς καὶ μεγάλες τουαλέττες σὲ ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τοῦ μώβ, σὲ τυρκουάζ, σὲ μπλὲ—πάλι καὶ σὲ μαῦρο.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΓΙΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Γιὰ τὶς βραδυνὲς τουαλέττες λανσάρεται ἕνα πλῆθος ἀπὸ λουσάτα ὑφάσματα. Γιὰ τὰ πολὺ ἀμπιγιὲ φουρὼ ἢ σύρμα (φούστα καὶ καζάκα) μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα σὲ φάϊγ, μπροκάρ, ταφτά, λαμέ, πῶ—ντὲ—σουά, ἢ βελοῦδο. Ἂν συμπληρώνετε τὸ φουρὼ ἀπὸ μονόχρωμο βαρὺ μεταξωτὸ ἢ βελοῦδο μὲ ζακέττα—βέστα ἢ μπολερό, θὰ προτιμήσετε γι' αὐτὸ ἕνα φανταχτερὸ ὕφασμα, ὅπως εἶναι τὸ λαμὲ ἢ τὸ μπροκάρ.

Γιὰ τὰ φαρδιά, μακρυὰ φορέματα σὲ στὺλ «ἀμπὶρ» ἢ σὲ παρόμοιο στὺλ ἔχετε στὴ διάθεσί σας τὸ σιφόν,τὴ ζορζέττα,τὴ μεταξωτὴ ὀργάντζα ἢ τὴ μεταξωτὴ μουσσελίνα. Τὰ μακρυὰ ντὲ—πιὲς ἄνετες, μὰ ὄχι ραρδειὲς φοῦστες γίνονται πολὺ ὄμορφα ἀπὸ πῶ—ντὲ—σουά, ἀπὸ μεταξωτὸ ματελασσὲ ἢ ἀπὸ βελοῦδο. Στὸ Παρίσι ὑπάρχει μεγάλη προτίμησι γιὰ τὸ βαρὺ κρέπ, κι' αὐτὸ γιὰ τὰ πολὺ λουσάτα φορέματα μὲ γυμνοὺς τοὺς ὦμους καὶ μὲ πολύπλοκα ντραπαρίσματα, τόσο στὸ κορσάζ, ὅσο καὶ στὴ φούστα.

Γιὰ τὰ μικρὰ βραδυνὰ σύνολα ἢ φορέματα θὰ διαλέξετε ἀνάμεσα στὸ σκουρόχρωμο κρέπ, σὲ βομβακερὰ ἐμπριμέ, σὲ μάλλινο τζέρσεϋ καὶ σὲ μάλλινο κρέπ. Τὰ βραδυνὰ γιὰ τὴ δεξίωσι στὸ σπίτι σας θὰ τὰ ράψετε ἀπὸ τζέρσεϋ, τουίντ ἢ δ,τι ἄλλο χοντρὸ μάλλινο ὕφασμα προτιμᾶτε (γιὰ τὴ μακρειὰ φούστα) καὶ ἀπὸ βελδετὶν ἢ τζέρσεϋ (γιὰ τὴν καζάκα ἢ τὴ μπλούζα).

Οἱ νέες θὰ προτιμήσουν πάντα τὸ βελοῦδο, τὸν ταφτὰ καὶ τὴ μουσελίνα ἢ τὸ σιφόν, γιὰ τὸ φόρεμα χωρὶς μανίκια. Θὰ τὸ συμπληρώσουν μὲ μακρυὰ γάντια.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΑΥΡΟ ΦΟΥΡΩ

Μ' ἕνα μόνο σκέτο μαῦρο φουρὼ χωρὶς μανίκια, μὲ δυὸ ντεκοὺπ μπροστά, δυὸ ντεκοὺπ στὴν πλάτη καὶ μακρειὲς πένσες στὰ πλάγια μπορεῖτε νὰ ἐμφανίζεστε κάθε φορὰ διαφορετικά. Καὶ νὰ πῶς θὰ τὸ ἐπιτύχετε:

Μὲ 4μ. 50 «γκανὲ—περλὲ» θὰ γαρνίρετε τὸ δέλα ντεκολτέ, τὶς μασχάλες, τὸν ποδόγυρο καὶ τὴ «φούστα» σὲ ἀπόστασι 10 περίπου πόντων ἀπ' αὐτόν. Τὸ ἴδιο γαρνίρισμα μπορεῖ νὰ γίνη μὲ βελοῦδο. Πάνω ἀπὸ τὸ φουρὼ θὰ φορέσετε ἕνα «πουλόβερ» χωρὶς μανίκια ἀπὸ τούλι περλέ. Μπορεῖτε πάλι νὰ κεντήσετε τὸ μασαίο τμῆμα τοῦ μπροστινοῦ κορσὰζ μὲ πέρλες ἢ νὰ συμπληρώσετε τὸ σκέτο φουρὼ μὲ μιὰ φασὰ ἀ ἑτὸλ ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο σατὲν ἢ ταφτά. Σᾶς χρειάζεται γι' αὐτὸ ὕφασμα 2μ. μάκρος καὶ γύ π. φάρδος.

Γιὰ κάθε ἡλικία ταιριάζει τὸ κλειστὸ μπρο-

Ἀπογευματινὸ σύνολο: μαντὼ σὲ μάκρος 7)8, ἀσσορτὶ φούστα ἀπὸ βαρὺ μάλλινο ὕφασμα καὶ μεταξωτὴ μπλούζα μὲ πουά.

στὰ μπολερὸ ἀπὸ δαντέλλα, ποὺ φοριέται πάνω ἀπὸ τὸ σκέτο φουρῶ. Μπορεῖτε, ἐπίσης, νὰ στολίσετε τὸ φουρὸ μ' ἕνα γιακὰ μὲ μεγάλες μύτες ἀπὸ μαῦρο σατὲν καὶ μ' ἕνα μπιζοῦ ἢ μὲ μικρὲς μαργαρίτες ἀπὸ σατέν, τοποθετημένες μπροστὰ στὸ κορσάζ. Πολὺ σὶκ εἶναι ἡ φαρδειὰ ντραπὲ ζώνη στὴ μέση μὲ μεγάλο φιόγκο, στὸ χρώμα τῆς ἐτόλ.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

Ἡ τελευταία λέξι στὸ θέμα «ἀδιάβροχα» εἶναι ἡ παριζιάνικη δημιουργία σὲ σατὲν—χελώνα. Τὸ ἀδιάβροχο αὐτὸ σατὲν ἔχει μιὰ πολὺ πρωτότυπη ὑφανσι. Τὰ βραδυνὰ ἀδιάβροχα σὲ κοῦπ σπορτὶβ δὲ γίνονται μόνο σὲ μαῦρο, μὰ καὶ σὲ κόκκινο καὶ κίτρινο χρῶμα κει γαρνίρονται συχνὰ μὲ γιακὰ ἀπὸ γούνα. Πολὺ κομψὰ εἶναι ἐπίσης τὰ νέα ἀδιάβροχα ἀπὸ σατὲν γάλλον, ποὺ φοριοῦνται τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ. Τῆς μόδας εἶναι ἐπίσης τὰ μοντέλα ἀπὸ μουαρὲ ἢ τεργκάλ.

ΤΟ ΚΟΜΨΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα πολὺ σὶκ γιὰ τὴ νέα εἶναι οἱ συνδυασμοὶ σὲ χρῶμα φουντουκιοῦ καὶ μαρόν. Π.χ. φόρεμα ἀπὸ σουπλ μάλλινο «ἀμπίρ» σὲ χρῶμα μπέζ—φουντουκιοῦ, μὲ κοντὰ μανίκια καὶ ὁριζόντια ντεκοὺπ κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος. Η μόνη γαρνιτούρα τοῦ πολὺ κομψοῦ φορέματος εἶναι διπλὲς «πικοὺρ» γύρω στὴ μπροστινή, κάθετη ραφὴ στὴ μέση τῆς φούστας. Τὸ φόρεμα αὐτὸ θὰ συμπληρωθῇ μὲ μιὰ κάπα σὲ χρώμα μαρόν, χωρὶς γιακὰ ἢ μ' ἕνα παλτὸ στὴ νέα Ἰταλικὴ γραμμή, εἰδικὰ σχεδιασμένη γιὰ τὶς νέες, ποὺ δὲν εἶναι πολὺ ψηλές. Τὸ παλτὸ αὐτό, ποὺ ἔχει ἐξῆ ὁριζόντια γαζιὰ πάνω ἀπὸ τὸν ποδόγυρο, εἶναι μπροστὰ στὸ μάκρος 9/10 καὶ πίσω σὲ κανονικὸ μάκρος.

Γιὰ τὶς κοντὲς ταιριάζει ἐπίσης τὸ παλτὸ μὲ μικρὸ γιακά, μονὸ κούμπωμα (πέντε τεράστια κουμπιά), ποὺ φτάνει πολὺ χαμηλὰ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα μιὰ πρόσθετη φάσα 20 — 25 πάντων, κομμένη σὲ λίγο κλὸς γραμμή. Η φάσα αὐτὴ ἐνώνεται μὲ τὸ ἴσιο παλτὸ μὲ χοντρὰ γαζιά, ποὺ ἐπαναλαμβάνονται ἐπίσης σὲ στρογγυλεμένη γραμμὴ γύρω ἀπὸ τὴ μανικοκόλλησι.

Πολὺ νεανικὲς εἶνε ἐπίσης οἱ ρεντιγκότες τῆς Ρίτσι σὲ ἀνοιχτὰ χρώματα καὶ ἐζεζὲ γραμμή. Ἔχουν μεγάλο ντεκολτὲ καὶ δένονται κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος μὲ δυὸ στενὲς κορδέλλες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Γιὰ τὸ βράδυ, οἱ νέες θὰ προτιμήσουν τὴν κοῦπ «ἀμπίρ», ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ—μὰ μόνο γιὰ τὶς πολὺ νέες — σὲ κοντὴ κούπ. Τὰ φορέματα αὐτὰ συγκρατιοῦνται μὲ μιὰ ζώνη, περασμένη μέσα ἀπὸ τὸ φόρεμα, ποὺ βγαίνει μπροστά, καὶ δένεται σὲ φιόγκο.

Νεανικὸ εἶναι ἐπίσης τὸ βραδυνὸ φόρεμα σὲ στὺλ «πρενσὲς» μὲ ὀθάλ ντεκολτὲ καὶ χωρὶς μανίκια, ποὺ φοριέται μὲ μιὰ λουσάτη μπλούζα. Αὐτὴ ἔχει μακρυὰ μανίκια ραγκλάν.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Τὸ ντύσιμο τῆς κοπελλίτσας: Γιὰ τὸ ἀπόγευμα, πολὺ ὄμορφο εἶναι ἕνα φόρεμα σὲ στὺλ «πρενσές», μὲ μικρὸ ντεκολτὲ καὶ ραφὴ μπροστά, ποὺ ἀνοίγει ἀπὸ τὴ μέση καὶ πέρα, σὰν κουφόπιεττα. Μανίκια τρουβάκαρ ἢ κοντά.

Ἕνα ἄλλο μοντέλο φοριέται πρωῒ καὶ ἀπόγευμα. Ἔχει σκέτο νωμίτη, μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτὲ καὶ σούρες κάτω ἀπὸ τὸ νωμίτη. Γιὰ τὸ πρωῒ τὸ φόρεμα ράβεται μὲ τρουβάκαρ μανίκια καὶ μεγάλες τσέπες καὶ φοριέται χωρὶς ζώνη. Γιὰ τὸ ἀπόγευμα, τὰ μανίκια εἶναι κοντά, τὸ φόρεμα, ποὺ δὲν ἔχει τσέπες, συγκρατιέται μὲ μιὰ στενὴ ζώνη καὶ συμπληρώνεται μὲ μιὰ ὄμορφη καρφίτσα πάνω στὸ νωμίτη.

Ἀμπιγιὲ φορέματα γιὰ κοριτσάκια: Τὸ ἐβαζὲ φόρεμα «πρενσὲς» ἔχει δυὸ κάθετες ντεκοὺπ, ποὺ στολίζονται μὲ γοντρὲς «πικοὺρ». Εἶναι κοντομάνικο καὶ ἔχει μικρὸ ντεκολτέ. Πολὺ λουσάτα εἶναι τὰ φορέματα ἀπὸ βελοῦδο, ποὺ γαρνίρονται μὲ κορδέλλα ἀπὸ ταφτὰ σὲ ἄλλο χρῶμα ἀντὶ γιὰ ζώνη τὴ ἴδια κορδέλλα συγκρατεῖ καὶ τὰ μαλλιὰ) καὶ ποὺ στολίζονται στὰ μανίκια καὶ στὸ γιακαδάκι μὲ ἄσπρες δαντέλλες. Ἐξαιρετικὰ ὄμορφο καὶ πρακτικὸ εἶναι τὸ στὺλ φόρεμα—πουά. Πάνω ἀπὸ τὸ καντριγιὲ φορεματάκι τὸ μικρὸ κορίτσι θὰ φορέσῃ μιὰ κλὸς κλειστὴ τυνίκ ποδιὰ χωρὶς μανίκια καὶ μὲ ὀθάλ ντεκολτέ.

Τὸ ἀμπιγιὲ ντύσιμο τοῦ ἀγοριοῦ: Τὰ μεγαλύτερα ἀγόρια μέχρι 7 χρόνων θὰ φορέσουν τὸ «σμόκιν» μὲ τὸ μακρὺ πανταλόνι καὶ γιλέκο μὲ μυτερό, κομμένο ντεκολτὲ καὶ μὲ διπλὸ κούμπωμα. Συμπληρώνεται μὲ ἄσπρη λουσάτη μπλούζα. Σας χρειάζονται 1μ. 35 πόντους σὲ φάρδος, 1μ. 40 π. καὶ 30 π. σὲ 90 π. γιὰ φόδρα. Γιὰ τὰ πολὺ μικρὰ ἀγόρια θὰ προτιμήσετε τὸ γιλέκο—καζάκα, ποὺ κλείνει στὸ πλάϊ.

Λουσάτα φορεματάκια γιὰ μωρά: Τὸ κάθε φορεματάκι γίνεται πιὸ λουσάτο ἂν τὸ στολίσετε μὲ «σμὸκ» γύρω στὸ λαιμό. Στὸ γιακαδάκι καὶ στὰ μανίκια θὰ βάλετε βολανάκια ἢ δαντέλλες.

α

β

Λουσάτα φορέματα γιὰ μεγάλα καὶ μικρὰ κορίτσια: Μαῦρο βελοῦδινο φόρεμα μὲ μπλὲ κορδέλλα στὴ μέση καὶ στὰ μαλλιά. Τὸ φόρεμα γαρνίρεται στὰ ντεκολτὲ καὶ στὰ μανίκια μὲ ἄσπρη δαντέλλα. Λουσάτα φορεματάκια μὲ σοῦρες στὴ φούστα γιὰ μικρὰ κορίτσια, ποὺ φοριοῦνται μὲ ἄσπρη ἢ ἐμπριμὲ μπλούζα ἀπὸ μέσα.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΚΡΑΤΗΣΤΕ ΤΗΝ ΥΓΡΑΣΙΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Ἕνα πλαστικὸ ἢ καουτσουκένιο χαλάκι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὕστερα ἀπὸ τὴ γνωστὴ σιβερένια σκάρα ποὺ μαζεύει τὶς πολὲς λάσπες, εἶναι ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ καθαρίζουν ἐντελῶς τὰ παπούτσια ὅσων μπαίνουν στὸ σπίτι. Ἂν τὸ κατῶφλι σας εἶναι προφυλαγμένο ἀπ' τὴ βροχή, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ μιὰ μικρὴ ψάθα. Γιὰ περισσότερη καθαριότητα, τοποθετῆστε ἕνα δεύτερο χαλάκι μέσα ἀπ' τὴν πόρτα.

Μιὰ θήκη γιὰ τὰ παπούτσια στὴν εἴσοδο, κάπω ἀπ' τὴν κρεμάστρα, ὅπου μπορεῖτε νὰ ἀφήσετε τὶς βρεγμένες γαλότσες σας, πρὶν προχωρήσετε πιὸ μέσα, εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ διατηρηθῇ καθαρὸ καὶ συγυρισμένο τὸ χῶλ. Βάλτε μιὰ καρέκλα δίπλα σ' αὐτὴ τὴ θήκη, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ κάθεστε καὶ νὰ ἀλλάζετε παπούτσια, μόλις μπῆτε.

Τὰ καινούργια παπούτσια δὲν πρέπει νὰ φοριοῦνται ποτὲ γιὰ πρώτη φορὰ μὲ ὑγρὸ καιρό. Η σκόνη τοῦ στεγνοῦ δρόμου, ποὺ χώνεται στὶς ραφές τους, δημιουργεῖ ἕνα εἶδος προστατευτικοῦ στρώματος κατὰ τῆς ὑγρασίας, ποὺ τὰ διατηρεῖ πολὺ περισσότερο. Τὰ δερμάτινα παπούτσια πρέπει νὰ στεγνώνουν μακρυὰ ἀπὸ φωτιά. Μὴν ἀφήνετε ποτὲ τὴ λάσπη νὰ ξεραθῇ πάνω τους, ἀλλὰ δουρτσίστε την ἢ καθαρίστε την μὲ ἕνα ὑγρὸ πανί, πρὶν στεγνώσῃ τὸ δέρμα. Μετὰ ἀπὸ τὸ στέγνωμα, γυαλίστε τὸ δέρμα, ἀλλὰ καὶ τὶς σόλες τῶν παπουτσιῶν, ποὺ ἀπορροφοῦν τὸ δερνίκι καὶ ἀποκτοῦν πάλι τὴν ἐλαστικότητά τους.

Τὰ παπούτσια ἀπὸ σουέντ (καστόρι), ἀντίθετα ἀπὸ τὰ δερμάτινα, πρέπει πρῶτα νὰ στεγνώνουν κι' ὕστερα νὰ καθαρίζωνται ἀπ' τὶς λάσπες. Ἂν τὸ σουέντ εἶναι λεκιασμένο, τρῖψτε το μαλακὰ μὲ λεπτὸ γυαλόχαρτο.

Ἕνα ἀδιάβροχο πανὼ πίσω ἀπ' τὴν κρεμάστρα, ἐμποδίζει τὰ ὑγρὰ ροῦχα νὰ λεκιάσουν τὸν τοῖχο. Μπορεῖτε νὰ τὸ φτιάσετε μόνη σας, ἀπὸ βαμμένο χάρτινο πριντ, ἀπὸ πλαστικό, ἀπὸ φορμάϊκα ἢ ἀκόμα κι' ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἀδιάβροχο ὕφασμα.

Τινάξτε καλὰ τὴ βρεγμένη γκαμπαρντίνα, τὸ ἀδιάβροχο ἢ τὸ παλτό, ἁπλώστε τα σὲ μιὰ κρεμάστρα καὶ ἀφῆστε τα νὰ στεγνώσουν, μακρυὰ ἀπὸ φωτιά, σ' ἕνα χῶρο ποὺ νὰ ἀερίζεται. (Τὸ καλύτερο μέρος εἶναι πάνω ἀπ' τὴ μπανιέρα, ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίζουν καὶ συγχρόνως νὰ μὴ στραγγίζουν στὸ πάτωμα). Μὴν τὰ διπλώνετε ποτὲ ὑγρά, γιατὶ τσαλακώνονται.

Οἱ ὀμπρέλλες στεγνώνουν καλύτερα καὶ γρηγορώτερα, ἂν κρεμαστοῦν ἀνοιχτές, πάνω ἀπ' τὴ μπανιέρα ἢ τὸ νιπτῆρα. Ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἀρκετὸς χῶρος ἐκεῖ, κρεμάστε τὴν ὀμπρέλλα κλειστή, ἀλλὰ ὄχι διπλωμένη, πάνω ἀπὸ μιὰ λεκάνη, ὥσπου νὰ στραγγίσῃ.

Η μπουγάδα σας μπορεῖ νὰ χρειαστῇ ἑβδομάδες ὁλόκληρες γιὰ νὰ στεγνώσῃ στὸ ὑπαιθρο, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι κακός. Μιὰ ἠλεκτρικὴ σόμπα μὲ ἀνεμιστῆρα σᾶς βοηθᾶει νὰ λύσετε εὔκολα αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Φροντίστε, ὅμως, νὰ ἔχετε στύψει καλὰ τὰ ροῦχα προηγουμένως, ὥστε νὰ εἶναι μόνο ὑγρὰ κι' ὄχι μουσκεμένα. Προσέξτε, ἐπίσης, νὰ μὴ βρίσκωνται πάρα πολὺ κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ καυσῦν.

Οἱ κρεμάστρες τύπου «καλόγερου» ἢ οἱ μοντέρνες τοῦ τοίχου, πρέπει νὰ βρίσκωνται μακρυὰ ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ κοντὰ σὲ παράθυρο, ὥστε νὰ ἀερίζωνται τὰ ροῦχα.

Ὁ ἀχνὸς ποὺ ὑγραίνει τοὺς τοίχους καὶ θολώνει τὰ τζάμια τῆς κουζίνας καὶ τοῦ λουτροῦ, ὀφείλεται σὲ ὑγρὸ ἀέρα, ποὺ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ κρύα ἐπιφάνεια καὶ συμπυκνώνεται. Γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγετε, πρέπει νὰ ζεστάνετε τὶς ἐπιφάνειες ἢ νὰ στεγνώνετε τὸν ἀέρα, ἢ καὶ τὰ δύο. Τὸ ζέσταμα τῶν ἐπιφανειῶν ἐξασφαλίζεται μὲ μιὰ καλὴ θέρμανσι — γι' αὐτὸ τὰ σπίτια ποὺ διαθέτουν καλοριφὲρ, δὲν ἀντιμετωπίζουν τέτοιο πρόβλημα. Ὅσο γιὰ τὴ στεγνὴ ἀτμόσφαιρα, τὴν πετυχαίνετε μ' ἕναν ἐξαεριστῆρα στὴν κουζίνα καὶ στὸ λουτρό. Ἂν δὲν ἔχετε ἐξαεριστῆρα πρέπει νὰ ἀφήνετε λίγο ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο, ὅταν πλένετε κι' ὅταν μαγερεύετε, ὥστε νὰ φεύγῃ ὁ ἀτμός. Φροντίστε, ἀκόμα, νὰ ταιριάζουν καλὰ τὰ καπάκια στὶς κατσαρόλες, μὴν ἀφήνετε τὸ φαγητὸ νὰ βράζῃ πολὺ δυνατὰ καὶ συνηθίστε νὰ ρίχνετε λίγο κρύο νερὸ στὴ μπανιέρα, πρὶν τὴ γεμίσετε μὲ ζεστό.

Λεκέδες ἀπὸ ὑγρασία στοὺς τοίχους τῶν παλιῶν σπιτιῶν, (καὶ τῶν καινούργιων, καμμιὰ φορά) μπορεῖ νὰ ὀφείλωνται σὲ διάφορες αἰτίες: ἐλαττωματικὴ ἢ ἀνύπαρκτη μόνωσι, στράγγισμα ἀπὸ κάποια χαραμάδα, βουλωμένες ὀλορρόες, ραγίσματα κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα. Η προσωρινὴ λύσις εἶναι μιὰ ἠλεκτρικὴ σόμπα μὲ ἀνεμιστῆρα, ποὺ νὰ στέλνῃ τὸ ζεστὸ ἀέρα στὸ λεκιασμένο σημεῖο. Γιὰ ριζικὴ θεραπεία, πρέπει πρῶτα νὰ ἀνακαλύψετε τί ἀκριβῶς προκαλεῖ τοὺς λεκέδες καὶ νὰ ἀλείψετε τὴν ταράτσα ἢ τοὺς τοίχους μ' ἕνα στρῶμα μονωτικοῦ.

Μὴ περιμένετε νὰ πέσουν τὰ μαλλιὰ σας σὰν φθινοπωρινὰ φύλλα

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΛΕΕΙ:

- Προσοχὴ στὶς ὁρμονικὲς θεραπεῖες (ἰδιαίτερα στὶς κοῦρες ἀδυνατίσματος καὶ στὰ καταπραϋντικά).
- Ἀποφύγετε τὴ νευρικὴ ὑπερέντασι.
- Προσοχὴ μετὰ τὴν ἐγκυμοσύνη.
- Ὁ ἥλιος ναί, μὰ ὄχι ἡ ζέστη.

Ο ΚΟΜΜΩΤΗΣ ΛΕΕΙ:

- Ἡ κάθε μιὰ τὸ σαμπουάν της.
- Κόβετε τὰ μαλλιά σας συχνά, ἔστω καὶ λίγο.
- Πόλεμος στὴν πιτυρίδα.
- Βοῦρτσα καὶ μασσὰζ κάθε μέρα.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

μπορεῖ νὰ μείνουν πάντα 20 χρόνων

ΕΝΑ πρόσφατο διεθνὲς συνέδριο, ποὺ ἔγινε στὴ Ρώμη, ἐπιβεβαίωσε ἕνα ἀνησυχητικὸ φαινόμενο: Η φαλάκρα, ποὺ μέχρι τώρα φαινόταν ἕνα μελαγχολικὸ ἀνδρικὸ προνόμιο, ἄρχισε νὰ προσβάλλῃ καὶ τὶς γυναῖκες, σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε οἱ περοὺκες — ποὺ γύρισαν στὴ μόδα πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, γιὰ νὰ ἐπιτρέπουν στὶς γυναῖκες ν' ἀλλάζουν εὔκολα χτένισμα — σ' ἕνα μέλλον ὄχι πολὺ μακρυνό, δὲν ἀποκλείεται νὰ γίνουν γιὰ πολλὲς γυναῖκες ἕνα μέσον ἀπαραίτητο γιὰ νὰ κρύβουν τὴ φαλάκρα τους, τὴ λιγώτερο ἢ περισσότερο ἐκτεταμένη. Ἕνας φαλακρὸς ἄντρας μπορεῖ νὰ μὴ χάσῃ τίποτα ἀπὸ τὴ γοητεία του, μὰ μιὰ γυναῖκα «μαδημένη», χάνει ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ θηλυκότητά της.

Μερικοὶ βιολόγοι προσπαθοῦν νὰ μᾶς παρηγορήσουν, λέγοντας, ὅτι οἱ πρόγονοί μας ἦταν πλάσματα τριχωτά, σὰν πίθηκοι. Ὕστερα ἔχασαν σιγὰ-σιγὰ τὴ γούνα τους, ἀπὸ τὴν ὁποία τὰ σημερινὰ μαλλιά μας ἀποτελοῦν τὸ μοναδικὸ ἀπομεινάρι, προορισμένο κι' αὐτὸ νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἑπομένως, οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες τοῦ μέλλοντος θὰ γεννιοῦνται χωρὶς μαλλιὰ καὶ τὰ «τριχωτὰ» ἄτομα θὰ θεωροῦνται ἄσχημα καὶ πρωτόγονα.

Ἂς παραδεχτοῦμε, λοιπόν, ὅτι ἡ αὔξησι τῆς φαλάκρας θὰ εἶναι ἕνα ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελίξεως καὶ ὅτι, μιὰ μέρα, ὁ ἄντρας θὰ βρίσκῃ ὄμορφη τὴ φαλακρὴ γυναῖκα. Μὰ ἐκεῖνο, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς, εἶναι τὸ σημερινὸ πρόβλημα. Πῶς μπορεῖ νὰ προληφθῇ ὁ μεγάλος κίνδυνος, ποὺ ἀπειλεῖ τὰ γυναικεῖα μαλλιά;

★

Η πτῶσι τῶν μαλλιῶν εἶναι ἕνα φαινόμενο πού, κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος, ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ μυστηριῶδες. Ἀπὸ τὶς ἔρευνες, ποὺ ἔχουν γίνει στὰ ἐρευνητήρια, ἔχει ἐπιβεβαιωθῇ σχεδόν, ὅτι ἡ φαλάκρα ὀφείλεται συχνὰ σὲ μιὰ ὑπερλειτουργία τῶν ἀδένων, ποὺ βρίσκονται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ τριχωτοῦ δέρματος καὶ ποὺ παράγουν σὲ ὑπερβολικὴ ποσότητα. μιὰ λιπαρὴ οὐσία, ποὺ ἀνομάζεται σμῆγμα. Τὸ σμῆγμα περιέχει δξέα, ποὺ κατατρώγουν τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν, προκαλώντας τὴν ἐξάντλησί τους καὶ ὕστερα τὴν πτῶσι τους. Τὰ ἀποτελέσματα ὡρισμένων πειραμάτων μιλοῦν καθαρά. Τρίβοντας πάνω στὴ ράχη ἑνὸς ποντικοῦ-πειραματόζωου ἀνθρώπινο σμῆγμα, τὸ κάνουμε νὰ χάσῃ τὸ τρίχωμά του.

Ἔχει ἐπιβεβαιωθῇ ἀκόμα, ὅτι, πίσω ἀπὸ τὴν ὑπεπαιραγωγὴ σμήγματος, μπορεῖ νὰ κρύβεται μιὰ ἔλλειψι ὁρμονικῆς ἰσορροπίας, ὅπως μιὰ αὔξησι τῆς ἀνδρικῆς ὁρμόνης στὸν ὀργανισμό. Η ὁρμόνη αὐτὴ ὑπάρχει στὸν ὀργανισμὸ κάθε γυναίκας, μά, ἂν ἡ παραγωγή της αὐξηθῇ ἢ ἂν εἰσαχθῇ στὸν ὀργανισμό, μὲ μορφὴ φαρμάκων, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴν αὔξησι τοῦ τριχώματος στὸ σῶμα καὶ τὴν πτῶσι τῶν μαλλιῶν.

Η ἔλλειψι ὁρμονικῆς ἰσορροπίας μπορεῖ νὰ προκληθῇ ἀπὸ ἀνωμαλίες στὴ λειτουργία τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ὀργάνου ἢ καὶ ἀπὸ νευρικὲς ἐνοχλήσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες προσβάλλονται συνηθέστερα τὰ ἄτομα, ποὺ ζοῦν μιὰ ζωὴ πολὺ ἐντατικὴ ἢ κουραστική.

Αὐτὴ τὴν τελευταία ἐκδοχή, ποὺ ἀποδίδει τὴν πτῶσι τῶν μαλλιῶν στὰ νευροψυχικὰ τραύματα τῆς μοντέρνας ζωῆς, ἔρχονται νὰ τὴν ἐνισχύσουν μερικὰ γεγονότα πολὺ χαρακτηριστικά. Οἱ ἐρευνητὲς ἔχουν παρατηρήσει, ὅτι ἡ πτῶσι τῶν μαλλιῶν εἶναι πολὺ σπάνια στοὺς πρωτόγονους λαούς καὶ προσβάλλει περισσότερο τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων, ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς ἐξοχῆς καί —. γιὰ νὰ ἔρθουμε στὸ σημεῖο, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα — τὸν τελευταῖο καιρὸ αὐξάνεται ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες.

Πολλοὶ ἐπιστήμονες ἀποδίδουν αὐτὸ τὸ φαινόμενο στὸ γεγονός, ὅτι οἱ γυναῖκες εἰσχωροῦν ὅλο καὶ περισσότερο στὶς ἐργασίες καὶ στὸν τρόπο ζωῆς τῶν ἀντρῶν—μὲ ἄλλα λόγια, ἀνδροφέρνουν, ἀκόμη κι' ἂν, ἐξωτερικά, περιποιοῦνται τὴ θηλυκότητά τους πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε.

Η προοδευτικὴ ἐξαφάνισι τῶν διαφορῶν ἀνάμεσα στὰ δύο φύλλα, τόσο στὸν κοινωνικὸ τομέα, ὅσο καὶ στὸν τομέα τῆς ἐργασίας, ἀπειλεῖ λοιπὸν νὰ ἐνώσῃ τοὺς ἄντρες καὶ τὶς γυναῖκες στὴ μοῖρα τῆς φαλάκρας: Εἶναι μιὰ προοπτικὴ δυσάρεστη, ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ ἀπίθανη.

Μά, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴ τὴν αἰτία, χίλιες ἄλλες μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴν ἀνησυχητικὴ πρόοδο τῆς γυναικείας φαλάκρας. Ἀνάμεσα στὶς πιὸ κοινὲς καὶ πιθανὲς αἰτίες εἶναι π. χ. οἱ ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες τοῦ περιβάλλοντος, ἡ κακὴ ὑγιεινὴ τῶν μαλλιῶν, ἡ ἀκατάλληλη διατροφή, τὸ συχνὸ τράβηγμα, «σιδέρωμα» ἢ κρεπάρισμα τῶν μαλλιῶν ἢ καὶ τὰ χημικὰ προϊόντα, ποὺ βλάπτουν τὴ ζωτικότητα τῶν μαλλιῶν.

Ἕνας διάσημος Γάλλος δερματολόγος, ὁ δόκτωρ Ε. Σιντί, βεβαιώνει, ὅτι οἱ κυριότερες αἰτίες γιὰ τὴν πτῶσι τῶν γυναικείων μαλλιῶν εἶναι τρεῖς: ὡρισμένες κοῦρες μὲ βάσι τὶς ὁρμόνες, οἱ κοῦρες ἀδυνατίσματος καὶ ὁ τρόπος, ποὺ χτενίζονται σήμερα οἱ γυναῖκες.

Πολὺ συχνά, ἐξηγεῖ ὁ δόκτωρ Σιντί, οἱ γιατροὶ συνιστοῦν στὶς ἀσθενεῖς τους φάρμακα, ποὺ περιέχουν ὁρμόνες. Τὰ φάρμακα αὐτὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ γιὰ τὴ θεραπεία εἰδικῶν ἐνοχλήσεων (ἰδίως γυναικολογικῆς φύσεως), μὰ ἡ προσοχὴ αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερη, ὅταν πρόκειται γιὰ γενικὲς ἐνοχλήσεις. Ἕνας γιατρός, προσθέτει ὁ δόκτωρ Σιντί, δὲν πρέπει νὰ κάνῃ ποτὲ τὴν ἀπρονοησία νὰ συστήσῃ σὲ μιὰ γυναῖκα ὁρμονικὴ κοῦρα, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ ἀπρονιφήσῃ μιὰ κατάστασι κοπώσεως, ποὺ οἱ αἰτίες της δὲν ἔχουν καθοριστῇ.

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἔρευνες, ποὺ ἔκανε ὁ δόκτωρ Σιντί, μὲ τὴ συνεργασία μιᾶς συναδέλφου του, τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι, πραγματικά, οἱ κοῦρες μὲ βάσι τὶς ὁρμόνες (καὶ ἰδιαίτερα τὶς ἀντρικές), εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσουν, ὅταν ἐφαρμοσθοῦν ἄσχημα, τὴν πτῶσι τῶν γυναικείων μαλλιῶν. Μὲ καὶ οἱ κοῦρες ἀδυνατίσματος, ποὺ γίνονται χωρὶς προσοχή, ἔχουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ περιττὰ κιλά, ἡ γυναῖκα κινδυνεύει νὰ χάσῃ καὶ πολλὰ μαλλιά.

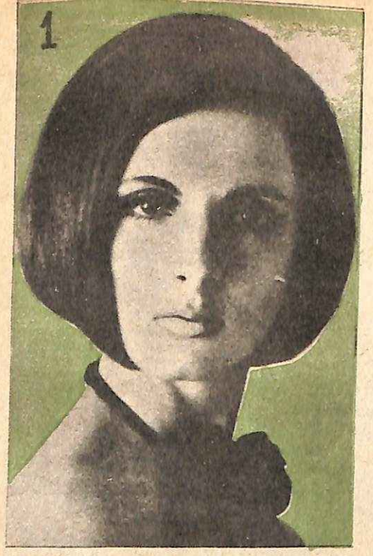

ΤΟ ΝΕΟ «ΦΥΣΙΚΟ ΣΤΥΛ» ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Τὸ νέο «φυσικὸ στὺλ» παρατείνει τὴ ζωὴ τῶν μαλλιῶν: 1) Γιὰ μαλλιὰ ἴσια καὶ μάλλον χοντρὰ ταιριάζει αὐτὸ τὸ νέο χτένισμα «κάσκα». Τὰ μαλλιὰ ἔχουν ἑουρτιστὴ πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἀγγίζουν μόλις τὰ μάγουλα, χωρὶς κανένα κρεπάρισμα. 2) Γιὰ τὰ ἴσια μαλλιὰ ταιριάζει ἕνα κοντὸ κόψιμο, ποὺ κρατιέται εὔκολα τακτοποιημένο. Ἡ φράντζα εἶναι ἀπόλυτα ἴσια κι' ἡ γραμμὴ τοῦ κεφαλιοῦ ἐξογκώνεται ἐλαφρὰ ἀπὸ μερικὲς τοῦφες λίγο κρεπαρισμένες καὶ στερεωμένες μὲ μιὰ ἐλαφρὴ λάκ. 3) Γιὰ τὰ ἐλαφρὰ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ γιὰ τὰ λεπτὰ καὶ ἴσια, ἁλλὰ φουσκωτὰ μαλλιά, νὰ ἕνα χτένισμα, ποὺ γλυκαίνει τὸ πρόσωπο. Ἡ γραμμὴ εἶναι ἐλαφρὰ ἀνασηκωμένη στὸ μέτωπο μ' ἕνα μεγάλο «κῦμα», ποὺ κατεβαίνει νὰ χαϊδέψῃ τὰ μάγουλο. 4) Γιὰ τὰ σγουρὰ μαλλιὰ ἕνα κόψιμο πολὺ κοντὸ «δουλεμένο» μὲ τοῦφες ψεύτικα ἀκατάστατες. "Εχουν ὅλες μιὰ κίνησι πρὸς τὰ ἐμπρὸς σὲ στὶλ «κοὺ ντὲ βάν», πλαισιώνοντας τὸ πρόσωπο. 5) Γιὰ ἕνα κανονικὸ καὶ μικρὸ πρόσωπο, υἱοθετεῖτε αὐτὸ τὸ κόψιμο σὲ δυὸ διαφορετικὰ μάκρη. Τὰ μαλλιὰ εἶναι πολὺ κοντὰ στὸν τράχηλο. Γιὰ τὸ φράδυ, φτάνει νὰ κρεπάρετε μιὰ τοῦφα στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ καὶ νὰ τὴν ὑπογραμμίσετε μ' ἕνα λουλούδι.

"Εχει πιὰ ἐξακριβωθῆ, ὅτι ὅλες σχεδὸν οἱ οὐσίες, ποὺ εἶναι ξένες γιὰ τὸν ὀργανισμό, εἶναι δυνατὸν νὰ βλάψουν καὶ νὰ ἀραιώσουν τὰ μαλλιά, ἂν ἡ ποσότητά τους θὰ εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ προκαλέσῃ ἕνα εἶδος δηλητηριάσεως πού, ἀκόμη καὶ στὴν περίπτωσι, ποὺ θὰ εἶναι ἐλαφρὴ (καὶ γι' αὐτὸ περνᾶ ἀπαρατήρητη), ἐκδηλώνεται πάντα μὲ τὴν ἐξασθένησι τῶν μαλλιῶν, ποὺ εἶναι, ὅπως καὶ ἡ ἐπιδερμίδα, ὁ καθρέφτης τῆς γενικῆς ὑγείας. Τέτοιες τοξινώσεις προκαλοῦνται συχνὰ κι' ἀπὸ φάρμακα πολὺ κοινὰ (ἀναλγητικά, καταπραϋντικὰ κλπ.) ποὺ οἱ γυναῖκες εἶναι φανατικὲς ὀπαδοί τους, παραμελῶντας τὶς συμβουλὲς τῶν γιατρῶν.

Προσέχετε καὶ τὸν τρόπο, ποὺ χτενίζεσθε. συμβουλεύει ἀκόμη ὁ δόκτωρ Σιντὶ καὶ ἡ συνεργάτις του. Μὴ βασανίζετε πολὺ τὰ μαλλιά σας μὲ τὰ μπιγκουντί, μὴν τ' ἀναγκάζετε νὰ παίρνουν, ἰδίως στὸ μέτωπο καὶ στοὺς κροτάφους, μιὰ κατεύθυνσι ἀντίθετη ἀπὸ τὴ φυσική τους, μὲ φουρκέτες, τσιμπιδάκια, κορδέλλες. Ἀποφεύγετε τὰ «σιδερώματα», τὰ «κρεπαρίσματα» καὶ τὶς «λάκ». Τὰ μαλλιά σας δὲν εἶναι ὕφασμα, ποὺ μποῤεῖτε νὰ τὸ κάνετε ὅ,τι θέλετε ἐσεῖς, εἶναι ἕνα ζωντανὸ τμῆμα τοῦ ὀργανισμοῦ σας, ποὺ πρέπει νὰ τὸ φροντίζετε ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴ πλευρά του, μὰ κυρίως ἀπὸ τὴν ὑγιεινή.

Καὶ «ὑγιεινὴ» δὲ σημαίνει μόνο καθαριότητα. "Αν θέλετε νὰ διατηρήσετε τὰ μαλλιά σας, ἀφῆστε τα νὰ ἀναπνεύσουν καὶ ἀποφεύγετε νὰ τὰ τυραννᾶτε, ἐπιβάλλοντάς τους σχήματα καὶ κατευθύνσεις, ποὺ δὲν εἶναι δικές τους. Μὲ ἄλλα λόγια, μὴν ἀκολουθῆτε τυφλὰ τὴ μόδα, μὰ μάθετε νὰ συνδυάζετε τὶς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας (ποὺ εἶναι πάντα ἐφήμερες) μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ὑγείας.

Προσέχετε, τέλος, τὸ νευρικό σας σύστημα. Δὲν ξέρουμε ἀκόμα ποιὰ εἶναι, γενικά, ἡ ἐνέργειά του στὰ μαλλιά, μὰ εἶναι βέβαιο, ὅτι οἱ συγκινήσεις, οἱ ψυχικὲς καὶ οἱ διανοητικὲς προσπάθειες, οἱ ἐκνευρισμοί, οἱ ἀνησυχίες, ἐπιδροῦν ὄχι μόνο πάνω σὲ ζωτικὰ ὄργανα, ὅπως ἡ καρδιά, τὸ στομάχι καὶ τὸ συκώτι, μὰ ἀκόμα καὶ στὰ μαλλιά, ποὺ ὑποφέρουν, παρ' ὅλο ποὺ ἐσεῖς δὲν τὸ καταλαβαίνετε παρὰ μόνο ὅταν πέφτουν. Μὰ τότε εἶναι πολὺ ἀργά.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἀπαντᾶ ὁ δερματολόγος:

ΕΡ.: Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὸ φθινόπωρο τὰ μαλλιὰ πέφτουν περισσότερο;

ΑΠ.: Ἡ πτῶσι τῶν μαλλιῶν παρουσιάζει μιὰ μικρὴ αὔξησι τὸ φθινόπωρο καὶ τὴν ἄνοιξι. Πρόκειται γιὰ ἕνα φαινόμενο φυσικό, ἀνάλογο μ' ἐκεῖνο, ποὺ συμβαίνει, μὲ τρόπο πιὸ ὁλοκληρωτικό, σὲ πολλὰ θηλαστικὰ (ἐποχιακὲς ἀλλαγές).

ΕΡ.: Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι, ἀπὸ μερικὰ χρόνια, παρατηρεῖται αὔξησι στὴν πτῶσι τῶν γυναικείων μαλλιῶν;

ΑΠ.: Ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν, ποὺ καταφεύγουν στοὺς δερματολόγους γιὰ θεραπεῖες τῶν μαλλιῶν, αὐξάνεται συνεχῶς.

ΕΡ.: Κατὰ τὴ γνώμη σας σὲ ποιὲς αἰτίες ὀφείλεται αὐτὸ τὸ φαινόμενο;

ΑΠ.: Ἡ γυναῖκα ἔχει εἰσχωρήσει δραστήρια στὴ ζωὴ τῆς ἐργασίας καὶ ὑποβάλλεται συχνὰ σὲ σωματικὴ ὑπερκόπωσι καὶ σὲ ὑπερένταση νεύρων, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιδράσουν ἀρνητικὰ στὴ ζωτικότητα τῶν μαλλιῶν. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, χρησιμοποιεῖ πιὸ συχνὰ φάρμακα (δρμόνες, ἀντιπαχυντικά, καθαρκτικά) καὶ κάνει πραγματικὴ κατάχρησι στὰ ἀναλγητικὰ καὶ τὰ καταπραϋντικά. Ὅλα αὐτά, ὅμως, εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσουν μιὰ ὑπερβολικὴ πτῶσι τῶν μαλλιῶν.

ΕΡ.: Ποιὲς εἶναι οἱ θεραπεῖες, ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν;

ΑΠ.: Ἡ θεραπεία εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν περίπτωσι, γιατὶ οἱ αἰτίες τῆς πτώσεως τῶν μαλλιῶν εἶναι πολυάριθμες (τοξινώσεις, φαρμακευτικὲς ἢ τροφικές, μολυσματικὲς ἀσθένειες, ὁρμονικὲς ἐνοχλήσεις, ψυχικὰ τραύματα, ἀνεπάρκεια βιταμινῶν, νευρικὴ κόπωσι, ἀσθένειες τοῦ τριχωτοῦ δέρματος, ἀνώμαλη ἔκκρισι σμήγματος, κλπ.)

ΕΡ.: Ποιὰ εἶναι τὰ κοιλύτερα μέσα γιὰ νὰ καταπολεμηθοῦν δυὸ ἐνοχλήσεις πολὺ συχνὲς καὶ ἐνοκλητικές: ἡ πιτυρίδα καὶ ἡ φαγούρα τοῦ τριχωτοῦ δέρματος;

ΑΠ.: Ὑπάρχουν δυὸ τύποι πιτυρίδας, δηλαδὴ ἀπολεπίσεως τοῦ τριχωτοῦ δέρματος: ἡ ξηρὴ πιτυρίδα καὶ ἡ λιπαρὴ πιτυρίδα. Γιὰ τὴν ξηρὴ πιτυρίδα εἶναι πολὺ ὠφέλιμες οἱ πομάδες ἀπὸ κοδέλλαιον καὶ γιὰ τὴ λιπαρὴ ἡ λοσιὸν μὲ βάσι τὸ θειάφι καὶ τὸ σαλικυλικὸν ὀξύ. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις παρουσιάζεται ἀποτελεσματικὴ ἡ θεραπεία μὲ ὑπεριώδεις ἀκτίνες.

Σὰ γενικὴ θεραπεία εἶναι ὠφέλιμες οἱ βιταμίνες τῆς ὁμάδος Β. Καταπολεμῶντας τὴν πιτυρίδα, καταπολεμᾶτε ταὐτόχρονα καὶ τὴ φαγούρα.

ΕΡ.: Πολλὲς γυναῖκες νέες ἀκόμα, παραπονοῦνται πὼς τὰ μαλλιά τους ἀρχίζουν νὰ χάνουν τὸ χρῶμα τους ἢ νὰ γίνωνται λευκὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἢ σὲ τοῦφες. Ὑπάρχει κανένας τρόπος γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ γέρασμα τῶν μαλλιῶν;

ΑΠ.: Τὸ πιὸ μοντέρνο ὅπλο εἶναι τὸ παραμινοβενζοϊκὸ ὀξὺ (βιταμίνη Β1). Δὲν πρόκειται ὅμως γιὰ μιὰ σίγουρη θεραπεία. Τὶς περισσότερες φορές, τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶναι ἱκανοποιητικά.

ΕΡ.: Ὡς ποιὸ σημεῖο οἱ ἀσθένειες, ὡρισμένες φυσιολογικὲς καταστάσεις (ὅπως ἡ περίοδος καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη) καὶ οἱ μετεωρολογικὲς καὶ κλιματολογικὲς μεταβολές, ἐπιδροῦν στὰ μαλλιά;

ΑΠ.: Ὅλες σχεδὸν οἱ ἀσθένειες εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσουν μιὰ αὔξησι τῆς πτώσεως τῶν μαλλιῶν. Στὶς μέρες, ποὺ προηγοῦνται ἀπὸ τὴν περίοδο, παρατηρεῖται μιὰ αὔξησι στὶς ἐκκρίσεις σμήγματος κι' ἐπομένως μιὰ εὐνοϊκὴ κατάστασι γιὰ τὴν πτῶσι τῶν μαλλιῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης, οἱ γυναῖκες χάνουν λιγώτερα μαλλιά, γιατὶ ἔχουν μιὰ ξεχωριστὴ ἀφθονία σὲ γυναικεῖες δρμόνες, ποὺ αὐξάνει τὴ ζωτικότητα τῶν μαλλιῶν. Μετὰ τὴν ἐγκυμοσύνη, ὅμως, γιὰ ἐντελῶς διαφορετικὲς αἰτίες (σὰν τοῦ τοκετοῦ, ἀνεπάρκεια σὲ βιταμίνες, φυσικὴ ὑπερκόπωσι) ἡ γυναῖκα τείνει νὰ χάσῃ πολλὰ μαλλιά. Ἀνάμεσα στὶς κλιματολογικὲς καταστάσεις, σημειώνουμε τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου (ὑπεριώδεις ἀκτίνες) καὶ τὰ ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα τῆς ζέστης, ποὺ αὐξάνει τὴν ἔκκρισι σμήγματος.

ΕΡ.: Ποιοὶ εἶναι οἱ βασικοὶ κανόνες ὑγιεινῆς τῶν μαλλιῶν;

ΑΠ.: Τὰ κανονικὰ μαλλιὰ βουρτσίζονται κάθε μέρα γιὰ μερικὰ λεπτά, ὥστοθ νὰ δημιουργηθῆ μιὰ εὐχάριστη συναίσθησι θερμότητος. Τὸ βούρτσισμα αὐτὸ χρησιμεύει γιὰ νὰ ἀναζωογονῆ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὸ τριχωτὸ δέρμα καὶ γιὰ νὰ ἀφαιρῆ, τουλάχιστον κατὰ ἕνα μέρος, τὶς σκόνες ποὺ ἔχουν εἰσχωρήσει ἀνάμεσα στὰ μαλλιὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Τὰ μαλλιὰ δὲν πρέπει νὰ βρέχωνται συχνά, γιατὶ οἱ τρίχες φουσκώνουν καὶ ξεφουσκώνουν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ νεροῦ καὶ εἶναι δυνατὸ νὰ ἀλλοιωθοῦν. Τὰ κανονικὰ μαλλιὰ πλένονται μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα καί, ἂν μετὰ τὸ λούσιμο, μένουν ξηρά, εἶναι ὠφέλιμο νὰ τοὺς γίνεται μιὰ ἐπάλειψι μὲ ἀμυγδαλέλαιο. Τὰ λιπαρὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ πλένωνται πιὸ συχνὰ (δυὸ ἢ καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα) μὲ σαμπουάν, ποὺ νὰ ἔχῃ γιὰ βάσι τὸ θειάφι. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, εἶναι ὠφέλιμες καθημερινὲς ἐντριβὲς μὲ μιὰ ὀλκοολικὴ διάλυσι. Τὰ ξηρὰ μαλλιὰ πλένονται κάθε δέκα ἢ δεκαπέντε ἡμέρες μὲ σαμπουάν, ποὺ νὰ ἔχουν γιὰ βάσι τὸ καθδέλαιον. Ἀπαραίτητη εἶ-

ΛΙΖ ΤΑΪΛΟΡ

ΚΑΤΕΡΙΝ ΣΠΑΑΚ

Εἶναι βέβαια ἕνα «τρὺκ» καὶ ζητᾶμε συγνώμην ἀπὸ τὶς ὡραῖες ἠθοποιούς, ποὺ παρουσιάζονται ἐδῶ τόσο μεταμορφωμένες. Τὸ «τρὺκ» αὐτὸ δείχνει καθαρὰ τὴ σπουδαιότητα, ποὺ ἔχουν τὰ μαλλιὰ γιὰ τὴ γυναικεία ὁμορφιά. Σὲ χίλια χρόνια, ὅμως, φαίνεται πὼς ὅλες οἱ γυναῖκες θὰ εἶναι ἔτσι!...

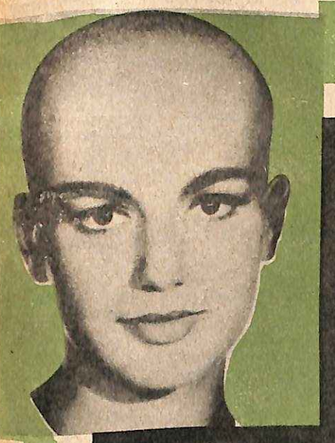

ΜΟΝΙΚΑ ΒΙΤΤΙ ΜΠΡΥΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ

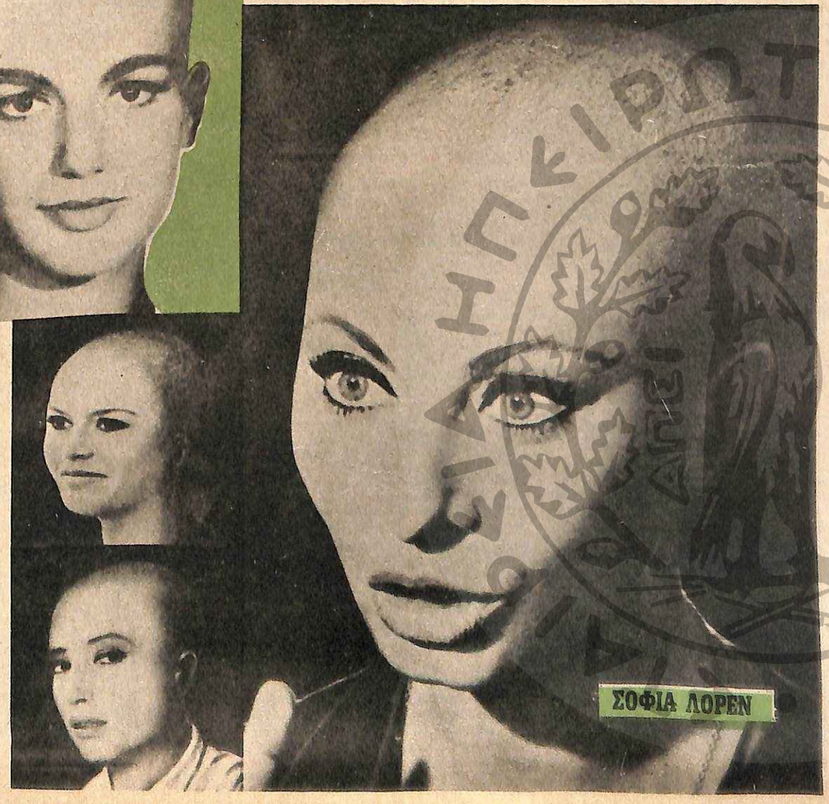

ΣΟΦΙΑ ΛΟΡΕΝ

νται ἡ καθημερινὴ περιποίησί τους μὲ πομάδες, ποὺ νὰ ἔχουν γιὰ βάσι τὸ κατράμι.

ΕΡ.: Ὑπάρχουν «θρεπτικὰ» καὶ «δυναμωτικὰ» πραγματικὰ ὠφέλιμα γιὰ τὰ μαλλιά;

ΑΠ.: Τὰ μαλλιὰ τρέφονται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ γι' αὐτὸ εἶναι χρήσιμες ὅλες οἱ μέθοδοι, ποὺ προκαλοῦν αὔξησι τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος (ὑπερώδεις ἀκτίνες, μασσὰζ μὲ τὰ χέρια ἢ καὶ ἠλεκτρικά, ἐντριβὲς μὲ οἰνοπνευματώδεις διαλύσεις). Ἔχετε ὑπ' ὄψι σας, ὅτι τὸ μασσάζ, ποὺ γίνεται μὲ τὰ χέρια, πρέπει νὰ κινῇ τὸ τριχωτὸ δέρμα πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Μά, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐξωτερικὲς κοῦρες, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐνισχύετε τὸν ὀργανισμό μὲ βιταμίνες (τῆς ὁμάδος Β) καὶ μὲ πρωτεΐνες (σουλφαμινοξέα), ποὺ παίρνουν μέρος πολὺ ἐνεργητικὸ στὴν κατασκευὴ τῶν μαλλιῶν.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΟΜΟΡΦΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Πολλὲς φορές, τὰ μαλλιὰ δὲν εἶναι πραγματικὰ «ἄρρωστα», μὰ ἀδύνατα, κουρασμένα, εὐθραυστα, δὲν κρατοῦν τὸ φορμάρισμα καὶ σᾶς κάνουν νὰ ἀπελπίζεσθε. Ἂς δοῦμε ποιὲς εἶναι οἱ θεραπεῖες καὶ οἱ προφυλάξεις, ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε καὶ ποιὰ τὰ κατάλληλα προϊόντα. Διαβάστε προσεχτικὰ καὶ ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλὲς τοῦ κομμωτῆ.

Βάσι τὸ λάδι, τὸ γάλα, τὸ μεδοῦλι ἢ τὴ λανολίνη. Μετὰ τὸ λούσιμο εἶναι καλὴ μιὰ ἐπάλειψι μὲ κρέμα. Μιὰ παλιὰ κούρα, πάντα ἀποτελεσματική, εἶναι τὸ ἄλειμμα μὲ λάδι ἐλιᾶς ἢ μὲ ρετσινόλοδο, μόλις χλιαρό. Τὸ ἄλειμμα αὐτὸ θὰ τὸ κάνετε τὸ προηγούμενο βράδυ ἀπὸ τὸ λούσιμο καὶ θὰ ἀφίνετε τὰ μαλλιὰ λαδωμένα καὶ τυλιγμένα σὲ μιὰ πετσέτα ὅλη τὴ νύχτα.

Μαλλιὰ εὔθραυστα: Σαμπουὰν δυναμωτικὸ μὲ βάσι τὸ μεδοῦλι ἢ τὴν κερατίνη. Μετὰ τὸ σαμπουάν, ἐντριβὲς μὲ βιταμινοῦχες λοσιὸν ἢ μὲ λοσιὸν κερατίνης.

Μαλλιὰ μὲ πιτυρίδα: Λούσιμο πολὺ συχνὸ μὲ σαμπουάν, ποὺ θὰ ἔχουν γιὰ βάσι τὸ κατράμι καὶ πομάδες μὲ βάσι τὸ καλλαῖνον. Τὸ σαμπουὰν μὲ βάσι τὸ θειάφι καὶ τὸ σαλικυλικὸν ὀξύ, ἂν πρόκειται γιὰ λιπαρὴ πιτυρίδα.

Η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Γιὰ τὰ μοντέρνα χτενίσματα, ποὺ προτείνονται αὐτὸ τὸ χρόνο καὶ ποὺ ἀπαιτοῦν μαλλιὰ ἴσια καὶ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ φυσικά, ἡ περμανὰντ δὲν εἶναι ἀπαραίτητη. Μά, ἂν τὰ μαλλιά σας εἶναι πολὺ ἴσια καὶ λεπτὰ καὶ δὲν κρατοῦν τὸ χτένισμα, μπορεῖτε νὰ κατοπτεύγετε σὲ μιὰ πολὺ ἐλαφρὴ ψυχρὴ περμανάντ. Εἶναι προτιμότερο νὰ κάνετε μιὰ περμανάντ πολὺ ἐλαφρὴ καὶ νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνετε κάθε ἕξη ἢ καὶ τρεῖς μῆνες, παρὰ μιὰ περμανάντ, ποὺ κρατᾶ πολὺ καὶ δίνει ἕνα ἄσχημο ἀποτέλεσμα κι' ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴ ἄποψι.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ὑγροῦ εἶναι πολὺ σημαντικὴ καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν μαλλιῶν. Γι' αὐτό, ὅταν πρόκειται νὰ κάνετε περμανάντ, πηγαίνετε σ' ἕνα πολὺ καλὸ κομμωτή, ποὺ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ ξεχωρίσῃ ἀμέσως τὸν τύπο τῶν μαλλιῶν σας.

Ἡ περμανάντ μπορεῖ νὰ εὐνοήσῃ τὴν πτῶσι τῶν μαλλιῶν, ὅταν εἶναι πολὺ ἀδύνατα καί, ἰδιαίτερα, μετὰ τὶς μολυσματικὲς ἀσθένειες, τοὺς νευρικοὺς κλονισμοὺς καὶ τὴν ἐγκυμοσύνη.

ΤΟ «ΣΙΔΕΡΩΜΑ»

Δυστυχῶς, τὰ σγουρὰ μαλλιὰ δὲν εἶναι τῆς μόδας. Τὸ «σιδέρωμα», ποὺ εἶναι τὸ ἀντίθετο τῆς περμανάντ, πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή, γιατὶ ἐνδιαφέρει καὶ τὸ τριχωτὸ δέρμα. Ἀπαιτεῖται προσοχὴ καὶ πεῖρα στὴν ἐκλογὴ τῶν προϊόντων καὶ στὴ δόσι τους, γιατὶ ἕνα «σιδέρωμα» πολὺ δυνατό, μπορεῖ νὰ κατοστρέψῃ γιὰ πάντα τὰ μαλλιά.

Τὰ σγουρὰ καὶ χοντρὰ μαλλιὰ εἶναι ἐκεῖνα, ποὺ γενικὰ ἀνέχονται καλύτερα τὸ σιδέρωμα. Πολὺ μεγαλύτερη προσοχὴ χρειάζονται βαφές, ἀλλὰ νὰ καταφεύγουν στὰ χρωμοσαμπουάν, ποὺ εἶναι ἐντελῶς ἀβλαβῆ.

ΤΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ

Τὸ βούρτσισμα τῶν μαλλιῶν εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ διατηρηθοῦν ζωηρά, γιὰ νὰ ἀεριστοῦν, γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴ σκόνη, ποὺ τὰ πνίγει. Εἶναι ἐσφαλμένο αὐτὸ ποὺ πιστεύεται, ὅτι δηλαδὴ ἡ βούρτσα καταστρέφει τὸ φορμάρισμα. Ἀντίθετα, μάλιστα, ὕστερα ἀπὸ τὸ βούρτσισμα, τὰ μαλλιὰ θὰ εἶναι πιὸ ἐλεύθερα καὶ ἐλαστικὰ καὶ τὸ φορμάρισμα θὰ κρατήσῃ περισσότερο. Τὸ βούρτσισμα γίνεται ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένο πρῶτα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ὕστερα πρὸς τὰ πίσω.

Ἡ βούρτσα θὰ φτάνῃ μέχρι τὸ δέρμα, γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ ἕνα ζωηρὸ μασσάζ καὶ γιὰ νὰ μοιράζῃ ὁμοιόμορφα τὸ φυσικὸ λίπος τῶν μαλλιῶν.

Μὴ χρησιμοποιήσετε ποτὲ βούρτσες πολὺ σκληρὲς ἢ χαλασμένες, ποὺ «κόβουν» πολλὲς τρίχες. Ἡ βούρτσα πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε τέλεια καὶ καθαρή. Ἀποφεύγετε τὸ βούρτσισμα, ὅταν τὰ μαλλιὰ εἶναι πολὺ εὔθραυστα, ξηρὰ ἢ ἄρρωστα. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶναι προτιμότερο νὰ κάνετε ἕνα μασσὰζ μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ἐνῶστε τὰ χέρια, πλέκοντας τὰ δάχτυλα καὶ τοποθετῆστε τα πάνω στὸ κεφάλι, σὰν κάσκα. Ὕστερα, πιέζοντας τὸ τριχωτὸ δέρμα, ἀρχίζετε νὰ κάνετε μιὰ κίνησι περιφερικὴ χωρὶς νὰ μεταφέρετε τὰ χέρια (ἐκεῖνο ποὺ κινεῖται εἶναι τὸ τριχωτὸ δέρμα). Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀναζωογονεῖται ἡ κυκλοφορία τοῦ τριχωτοῦ δέρματος. Αὐτὸ τὸ μασσὰζ πρέπει νὰ τὸ κάνουν ἀκόμα καὶ οἱ γυναῖκες, ποὺ ἔχουν κανονικὰ μαλλιά.

ΤΟ ΔΥΝΑΜΩΜΑ

Γιὰ τὰ ἀδυνατισμένα μαλλιὰ εἶναι πάντα χρήσιμο τὸ κόψιμο, μά, ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι πιστεύεται, δὲν ἔχει σημασία ἡ ποσότης τῶν μαλλιῶν, ποὺ θὰ κοποῦν. Τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ κοποῦν οἱ ἄκρες, γιὰ νὰ εὐνοηθῇ τὸ μεγάλωμα. Στὴν περίπτωσι, ποὺ τὰ μαλλιὰ εἶναι πολὺ μακρυά, καλὸ θὰ εἶναι νὰ κοντύνουν, γιὰ νὰ ἐλαφρύνῃ καὶ τὸ βάρος τους.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ

Καὶ νά, περιληπτικά, οἱ βασικοὶ κανόνες, ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθῆτε γιὰ τὴν ὑγεία τῶν μαλλιῶν σας:

★ Τὸ λούσιμο δὲν ἀδυνατίζει τὰ μαλλιά, μὰ πρέπει νὰ διαλέξετε ἕνα σαμπουὰν κατάλληλο γιὰ τὸν τύπο τους.

★ Ἀποφεύγετε νὰ πλένετε τὰ μαλλιὰ μὲ νερὸ πολὺ ζεστὸ ἢ νὰ τὰ στεγνώνετε μὲ δυνατὴ θερμότητα.

★ Ἂν ἔχετε τὴ συνήθεια νὰ τυλίγετε τὰ μαλλιὰ τὸ βράδυ καὶ νὰ τὰ ἀφίνετε τυλιγμένα ὅλη τὴ νύχτα, μὴ χρησιμοποιῆτε μπιγκουντὶ ἀπὸ μέταλλο ἢ ἀπὸ ὁποιοδήποτε σκληρὸ ὑλικό, γιατὶ τὰ μαλλιὰ σπάζουν. Προτιμᾶτε μπιγκουντὶ ἀπὸ λάστιχο ἢ ἀπὸ βαμπάκι. Πρὶν ἀπὸ τὸ τύλιγμα βρέξετε τὰ μαλλιὰ μὲ μιὰ λοσιὸν ἢ μὲ μπύρα, ποτὲ μὲ νερό.

★ Βουρτσίζετε τὰ μαλλιὰ μὲ ζωηρὲς κινήσεις, μὰ μόνο ὅταν εἶναι δυνατά. Γιὰ τὰ εὔθραυστα μαλλιὰ ἡ βούρτσα χρησιμοποιεῖται πολὺ προσεκτικὰ καὶ εἶναι προτιμότερο τὸ μασσάζ.

★ Λίγη λάκ, ἐλαφροῦ τύπου, δὲν κάνει κακό. Ἀποφεύγετε ὅμως τὶς βαρειὲς λὰκ καὶ μὴν ἐπαναλαμβάνετε ποτὲ τὴ χρῆσι τους περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, γιατὶ ἐμποδίζουν τὰ μαλλιὰ νὰ ἀναπνεύσουν.

★ Πόλεμος στὴν πιτυρίδα, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν ὑπ' ἀριθμὸ 1 ἐχθρὸ τῶν μαλλιῶν. Χρησιμοποιῆτε σαμπουὰν μὲ βάσι τὸ κατράμι, τὸ θειάφι, τὸ σαλικυλικὸν ὀξύ, πομάδες μὲ βάσι τὸ λάδι καὶ λοσιὸν κερατίνης.

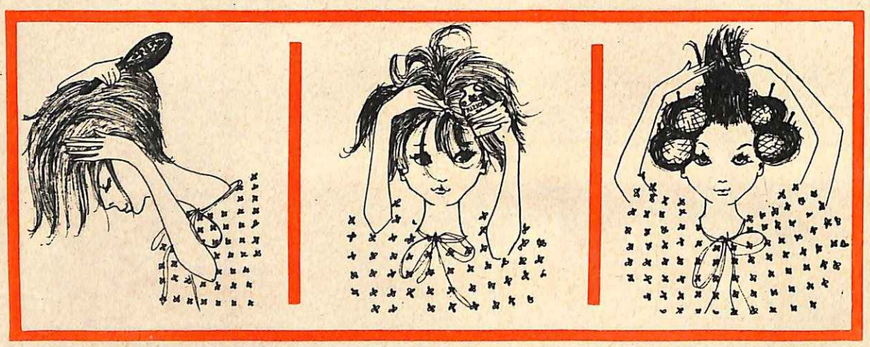

ΤΟ ΣΑΜΠΟΥΑΝ

Ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ὑγεία τῶν μαλλιῶν εἶναι ἡ ἀπόλυτη καθαριότητα. Δὲν εἶναι καθόλου ἀλήθεια, ὅτι τὸ συχνὸ πλύσιμο τῶν μαλλιῶν τὰ κάνει νὰ πέφτουν. Πρόκειται γιὰ μιὰ πρόληψι.

Γιὰ τὰ λιπαρὰ μαλλιὰ εἶναι ἀπαραίτητο ἕνα λούσιμο τούλαχιστον κάθε δέκα ἡμέρες. Μά, ἂν εἶναι πολὺ λιπαρὰ καὶ προσβεβλημένα ἀπὸ πιτυρίδα, τὸ λούσιμο πρέπει νὰ γίνεται κάθε ἕξη ἢ καὶ κάθε τρεῖς μέρες, γιὰ νὰ μὴ προσφθάνουν ἡ πιτυρίδα καὶ τὸ λίπος νὰ πνίξουν τὶς ρίζες, προκαλώντας τὴν πτῶσι. Γιὰ τὰ ξηρὰ μαλλιὰ εἶναι ἀρκετὸ ἕνα λούσιμο κάθε δέκα-δεκαπέντε μέρες.

Τὰ μαλλιὰ χωρίζονται σὲ τέσσερες τύπους: λιπαρά, ξηρά, εὔθραυστα, προσβεβλημένα ἀπὸ πιτυρίδα.

Μαλλιὰ λιπαρά: Σαμπουὰν λεμονιοῦ ἢ αὐγοῦ, ἢ θειαφιοῦ. Ἂν πλένετε τὰ μαλλιὰ στὸ σπίτι, χρησιμοποιῆτε νερὸ μάλλον ζεστὸ καὶ φροντίζετε νὰ τὰ ξεβγάζετε πολὺ καλά, προσθέτοντας δυὸ κουταλιὲς ξύδι στὸ τελευταῖο νερὸ τοῦ ξεβγάλματος.

Μαλλιὰ ξηρά: Ἀπαγορεύονται τὰ ἀλκαλικὰ σαμπουὰν (πολὺ δυνατὰ καὶ ἀπολιπαντικά). Θαυμάσια εἶναι τὰ σαμπουὰν μὲ

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 26 — 31 Δεκεμβρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Ἡ στάσι σας ἀπέναντι προϊσταμένου, σὲ στιγμὴ ἐκνευρισμοῦ, θὰ ἐπηρεάσῃ σημαντικὰ τὸ μέλλον. ★ Ἐνημερῶστε τὴν ἀλληλογραφία σας καὶ ἀποφύγετε τὴν ἀναβλητικότητα. ★ Μιὰ ὑπόσχεσι σᾶς ἐνθουσιάζει ὑπὲρ τὸ δέον.	★ Σᾶς κάνουν μιὰ πρότασι, ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ ἕνα πολὺ εὐχάριστο ρεβεγιόν. Ἐνεργῆστε ὅμως μὲ τρόπο, ποὺ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ ἀγαπημένο πρόσωπο. Δύσκολα θὰ ξανακερδίσετε τὴν ἐμπιστοσύνη του. ★ Μὴ φλυαρῆτε.	★ Ἀποφύγετε τὸ πολὺ φαγητό, γιατὶ θὰ προκαλέσῃ δύσπνοια. ★ Ἡ καρδιὰ θὰ δοκιμαστῇ σκληρά, ἂν δὲν ἀποφύγετε τὶς στενοχώριες καὶ τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. ★ Μὴ πλησιάζετε πρόσωπα, ποὺ σᾶς ἐκνευρίζουν μὲ τὴ συμπεριφορά τους.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Μὴ βασίζετε καμμιὰ σας προσπάθεια στὴν ὑποστήριξι ἢ τὴ βοήθεια φίλων. Ἴσως σᾶς ἀπογοητεύσουν. Δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ ὑπαναχωρῆστε, γιατὶ τὴ τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας. ★ Θὰ δοκιμάσετε μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι.	★ Μὴ ἐπιτρέψετε στὴν ἐργασία σας νὰ σᾶς κάνῃ νὰ παραμελῆστε τὶς αἰσθηματικὲς ἢ συζυγικές σας ὑποχρεώσεις. Αὐτὸ θὰ πλήγωνε πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶτε, σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, ποὺ τὸ περιβάλλουν μεγάλοι πειρασμοί.	★ Πρέπει ν' αὐξήσετε τὶς προφυλάξεις, γιατὶ οἱ ἀπότομες ἀλλαγὲς θερμοκρασίας θάξουν σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία σας. ★ Φροντίζετε τὸ φαγητό νὰ εἶναι φρέσκο καὶ καθαρό καὶ μὴ γευματίζετε σὲ κέντρα ὑπόπτου καθαριότητος.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Εὐχάριστη καὶ εὐνοϊκὴ περίοδος ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς. Ἡ τύχη σᾶς φέρνει σ' ἐπαφὴ μὲ πρόσωπο, ποὺ θὰ σᾶς προσφέρῃ πολύτιμη βοήθεια. ★ Πρέπει πάντως ν' ἀποφύγετε κάθε περιττὸ ἔξοδο. ★ Τυχερὴ ἡ Τρίτη.	★ Περνᾶτε μιὰ πολὺ εὐχάριστη περίοδο, γιατὶ ἀγαπημένο πρόσωπο δείχνει μιὰ κατανόησι καὶ μιὰ τρυφερότητα, ποὺ σᾶς ἐνθουσιάζουν. ★ Φιλικὸ πρόσωπο θὰ σᾶς κάνῃ παράπονα, ἐπειδὴ ἀπὸ καιρὸ ἀμελεῖτε νὰ τοῦ γράψετε.	★ Νευραλγίες σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα καὶ ἰδιαίτερα στὸ κεφάλι. ★ Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ τὸ φαγητό τους, γιατὶ κάνει ἀπειλὲς ἀναφυλαξίας. ★ Ἂν αἰσθάνεστε κόπωσι, ἀναπαυθῆτε καὶ αὐξήσετε τὶς ὧρες ὕπνου.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Θὰ σᾶς γίνουν ἐνδιαφέρουσες καὶ δελεαστικὲς προτάσεις. Μελετῆστε προσεκτικὰ τοὺς ὅρους καὶ ἀπαιτῆστε νὰ εἶναι σαφεῖς καὶ ὄχι διφορούμενοι. ★ Μιὰ γυναίκα θὰ σᾶς προσφέρῃ πολύτιμη βοήθεια, κατὰ τρόπο ἐντελῶς ἀπροσδόκητο.	★ Διάφορα γεγονότα θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ συσφίξετε τὶς σχέσεις σας μὲ ἀγαπημένο πρόσωπο καὶ νὰ περάσετε ε . ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσουν μιὰ πολὺ εὐχάριστη ἀνάμνησι. ★ Συγγενὴς σᾶς προσφέρει μεγάλη ἐκδούλευσι.	★ Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι καὶ ἀπὸ μιὰ ζωὴ ἤρεμη καὶ κανονική. Ἀποφύγετε τὶς συγκινήσεις καὶ ἰδίως τοὺς διαπληκτισμούς, ποὺ θὰ προκαλοῦσαν ἐκπλήξεις μὲ δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὴν ὑγεία καὶ γιὰ τὴν ἐργασία.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Τὰ ἄστρα περιπλέκουν διάφορα ζητήματα. Δὲ θ' ἀποφύγετε τὶς ἀνωμαλίες, ὅσο κι' ἂν τὸ ἐπιδιώξετε. Προσπαθῆστε μόνο νὰ διατηρῆστε ἀγαθὲς σχέσεις μὲ προϊσταμένους καὶ συνεργάτες, γιὰ νὰ μὴ χειροτερέψετε τὴν κατάστασι.	★ Παρουσιάζονται διάφορες μικροανωμαλίες, ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μεγαλοποιήσετε. Ἐξετάσετε μὲ ψυχραιμία τὴν κατάστασι καὶ μὴ τὴ χειροτερέψετε. ★ Ἀγαπημένο πρόσωπο ἀπαιτεῖ ἀπὸ σᾶς μιὰ ξεχωριστὴ μεταχείρισι.	★ Οἱ γυναῖκες, ἰδίως, ἂς ἀποφύγουν, ὅσο τὸ δυνατόν, τὴν ὀρθοστασία καὶ ἂς φροντίζουν νὰ ξεκουράζωνται λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι νὰ γεῦμα. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πληρώσουν ἀκριβὰ τὴν ὑπερκόπωσι. ★ Τυχερὸ τὸ 3.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ἐνῶ ὅλα φαίνονται εὐνοϊκά, θὰ παρουσιαστοῦν ξαφνικὰ δυσχέρειες, οἰκονομικῆς ἰδίως φύσεως, ποὺ θὰ σᾶς βάλουν σὲ δύσκολη θέσι. ★ Παρουσιάζεται ἕνας ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος, ποὺ πρέπει ν' ἀντιμετωπιστῇ μὲ διπλωματία.	★ Θὰ παρουσιαστῇ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἕνα σοβαρὸ πρόβλημα αἰσθηματικῆς φύσεως. Ἡ λύσι του ἀπαιτεῖ σκέψι. Βιασύνη καὶ ἀπερισκεψία θὰ εἶχαν ὀλέθρια ἀποτελέσματα. ★ Ἡ στάσι ἀγαπημένου προσώπου πιθανὸν νὰ προκαλέσῃ ρῆξι.	★ Ἡ ὑγεία σας θὰ διατρέξῃ σοβαρὸ κίνδυνο, τὰ ἄστρα θὰ βοηθήσουν ὅμως τὸν ὀργανισμό ν' ἀντιδράσῃ. Αὐξήσετε τὶς προφυλάξεις, γιὰ νὰ τὴν προστατέψετε ἀπὸ τοὺς κινδύνους, ποὺ τὴν ἀπειλοῦν. ★ Τὸ μαῦρο σᾶς κολακεύει.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Ὅλες οἱ ἐνέργειες καὶ προσπάθειες τῶν ἡμερῶν αὐτῶν θὰ καταλήξουν σὲ ἐπιτυχία.★ Μὴ βασιστῆτε σὲ πληροφορίες, ποὺ θὰ σᾶς δώσουν, γιατὶ ἴσως νὰ εἶναι ἐσφαλμένες καὶ κακόβουλες. ★ Δὲ θὰ σᾶς ἀρνηθοῦν δ,τι ζητήσετε.	★ Τ' ἄστρα σᾶς βοηθοῦν νὰ σημειώστε ἐπιτυχίες, ποὺ θὰ ξεπερνοῦν καὶ τὶς πιὸ αἰσιόδοξες προσδοκίες σας. ★ Θὰ γνωρίσετε κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὴν πραγματικὴ σημασία τοῦ κεραυνοβόλου ἔρωτα. ★ Περίοδος γεμάτη ἀνησυχία.	★ Ἡ ὑγεία παραμένει καλή. Φροντίστε νὰ τὴ διατηρῆστε, ἀποφεύγοντας κάθε εἶδους ἀπερισκεψίες. ★ Πρασέξετε τὶς ἀπότομες ἐναλλαγὲς θερμοκρασίας καὶ βάλετε μιὰ τάξι στὶς ὧρες τῶν γευμάτων. ★ Ἕνα ταξιδάκι θὰ ὠφελοῦσε.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Θὰ παρουσιαστοῦν εὐκαιρίες, τὶς ὁποῖες ὅμως, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ χάσετε, λόγω τῆς ἀναποφασιστικότητός σας. ★ Ἔγνοιες, ποὺ ὀφεἰλονται, εἴτε σὲ χρήματα, ποὺ δανείσατε, εἴτε σὲ ποσόν, ποὺ πρέπει νὰ πληρωθῇ ἀμέσως.	★ Θὰ σᾶς κάνουν ἕνα δῶρο, ποὺ θὰ σᾶς συγκινήσῃ καὶ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ. Ἡ τύχη θὰ σᾶς φέρῃ κοντὰ σὲ πρόσωπο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἡ λογικὴ σᾶς κρατοῦσε σὲ ἀπόστασι. ★ Περίοδος κατάλληλη γιὰ γάμο.	★ Ἀπαιτοῦνται πολλὲς προφυλάξεις, ἰδίως ἂν ἡ ἐργασία σᾶς ὑποχρεώνῃ σὲ συχνὲς μετακινήσεις. Τὰ ὁράθυμα γυρίζετε στὸ σπίτι σας πιὸ νωρίς. ★ Τὸ στομάχι ἐπιβάλλει νὰ προσέξετε τὸ φαγητὸ καὶ ν' ἀποφύγετε τὰ ποτά.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ἔχετε συμφέρον ν' ἀκοῦτε τὶς συμβουλὲς τῶν ἄλλων καὶ ἂς μὴ ζητᾶτε πάντα νὰ ἐπιβάλλετε τὶς ἀπόψεις σας. ★ Γενικὰ οἱ ἀποφάσεις, ποὺ θὰ πάρετε κατὰς τὶς ἡμέρες αὐτές, θὰ ἔχουν ἐπιτυχὴ ἔκβασι. ★ Βελτίωσι τῶν οἰκονομικῶν.	★ Ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ποσειδὼν αὐξάνουν τὴν τόλμη σας καὶ σᾶς ἐξασφαλίζουν μεγάλες ἐπιτυχίες στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. ★ Τ' ἄστρα σᾶς κάνουν πιὸ εὐερέθιστο ἀπὸ συνήθως καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ φανῆτε ἄδικος.	★ Τὸ νευρικὸ σύστημα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι καὶ γι' αὐτὸ τὸ δυνὸ θὰ σᾶς ὠφελήσῃ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ θάλασσα. ★ Μιὰ παρατυπογιὰ ὑπερκόπωσι ἢ ὑπερέντασι θὰ εἶχε δυσάρεστες γιὰ τὴν ὑγεία συνέπειες.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Προσοχὴ στὶς πάσης φύσεως συναλλαγές, γιατὶ θὰ προσπαθήσουν νὰ σᾶς ἐξαπατήσουν καὶ νὰ σᾶς τυλίξουν. ★ Φροντίζετε νὰ κρατᾶτε μυστικὰ τὰ σχέδιά σας, ἰδίως ἀπὸ γυναῖκες. ★ Θὰ σᾶς κάνουν ἐνδιαφέρουσα προσφορά.	★ Καμμιὰ σημαντικὴ ἀλλαγὴ δὲ θὰ ἐπέλθῃ στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. ★ Στὶς γυναίκες ὅμως δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ δημιουργήσουν μιὰ νέα ἐνδιαφέρουσα φιλία. ★ Θ' ἀκοῦστε πολλὰ κολακευτικὰ λόγια, ποὺ δὲ θὰ εἶναι εἰλικρινῆ.	★ Ὁ ὀργανισμὸς ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία του, ὁ ὕπνος γίνεται πάλι ἤρεμος καὶ ξαναρχίζει ἡ ὄρεξι. ★ Ἀποφύγετε τὰ γεύματα σὲ κέντρα ὑπέπτου καθαριότητος. ★ Σύκωτι καὶ χολὴ παρουσιάζουν μεγάλη εὐαισθησία.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Τὰ ἄστρα εὐνοοῦν κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὶς τολμηρὲς ἐπιχειρήσεις καὶ σᾶς ἐξασφαλίζουν τὴ δυνατότητα ν' ἀναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα καὶ νὰ ὑπερπηδήσετε διάφορα ἐμπόδια. ★ Τὸ μέλλον διαγράφεται τώρα πιὸ ρόδινο.	★ Πολλὰ ἀπρόοπτα συμβαίνουν στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Πρέπει πάντως νὰ προσέξετε τὶς νέες γνωριμίες, γιατὶ μπορεῖ νὰ σᾶς γοητεύσουν στὴν ἀρχή, γρήγορα ὅμως θὰ σᾶς ἀπογοητεύσουν. ★ Εὐτυχισμένη περίοδος γιὰ τοὺς συζύγους.	★ Οἱ μεγαλύτεροι κίνδυνοι ἐντοπίζονται τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὸ κεφάλι. Μὴ παραμελῆτε τὰ δόντια σας καὶ συμβουλευτῆτε ἕναν ὀφθαλμίατρο, ἂν τὰ μάτια σας παρουσιάζουν ἔστω καὶ πιὸ παραμικρότερη ἀνωμαλία. ★ Τυχερὸ τὸ 5.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Σᾶς παρακολουθοῦν καὶ θὰ ἐλέγξουν αὐστηρὰ κάθε σας λάθος. Προσπαθῆστε λοιπόν, γιὰ εἴστε ἐν τάξει καὶ ν' ἀποφύγετε μιὰ δυσάρεστη κριτική. ★ Ἀντιμετωπίσετε μὲ θάρρος κάθε ἀνωμαλία, ποὺ θὰ εἶναι ἀλλωστε προσωρινή.	★ Γιὰ τοὺς νέους καὶ ἐλεύθερους θ' ἀρχίσῃ μὲ τοὺς καλύτερους οἰωνοὺς ἕνα νέο καὶ ἐνδιαφέρον εἰδύλλιο. ★ Ἀποκλύψει μυστικοῦ σας θὰ προκαλέσῃ σκηνὲς ἐκ μέρους ἀγαπημένου προσώπου. ★ Συνάντησι μὲ παλαιὰ γνωριμία.	★ Ἡ ὑπέρτασι, ἂν παρατεθῇ, θὰ προκαλέσῃ ἀϋπνίες, σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ποὺ ὁ ὀργανισμὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄφθονο καὶ ἤρεμο ὕπνο. ★ Τὸ πεπτικὸ σύστημα λειτουργεῖ κανονικὰ καὶ ἡ ὄρεξι ξανάρχεται.

ΦΡΙΚΟΥ

ΜΈΛΟ

ΣΟΚΟΛΑΤΑ *Μελαμάντα*

ἀμύγδαλο καὶ μέλι
καὶ ποιὸς δὲν τὴν θέλει!..

ΕΙΝΑΙ **ΜΈΛΟ** ΤΙ ΑΛΛΟ ΘΕΛΩ !..